

Giới thiệu Ái Phi,nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường

Bạn đang đọc truyện Ái phi,nghe nói nàng muốn ra tường của tác giả Thiên Lạc Họa Tâm trên website đọc truyện online.

Tình lại liền phát hiện mình xuyên không , từ cô gái mười bảy biến thành một tiểu cô nương ba tuổi? Cái gì mà phi tử với chẳng phi tử , nàng đây không nghĩ sẽ chết già trong cung, mới nhìn cái cung rộng tới nỗi không thấy tường thành , cổng cung là có thể tưởng tượng cuộc sống sau này sẽ vất vả thế nào ,một là bị hạ độc,hai là bị hạ kế, hoặc là trực tiếp bị đoán kiểm cấm vào lồng ngực , nhưng mà chết kiểu gì nàng cũng không muốn , vì thế , nàng quyết định trốn ra ngoài

Lúc 3 tuổi:

Này, tiểu hài tử này là ai? Sao lại kéo quần nàng quyết không buông?

“Nhất, nhất.....” Tay tiểu hài tử dần dần nâng lên, thêm tí sức lực sau đó bỏ đứng dậy ,“Tất tất”, rồi nó hít mạnh nước miếng.

Ừ? Quần bị nó kéo?

Không sao, không sao, dù sao nàng mới 3 tuổi, bị một tiểu hài tử nhìn cũng không sao.

“A A.....” Môi của tiểu hài tử trực tiếp đặt trên cặp môi khả ái của nàng.

“Ta, muốn, ra, ngoài!” Nàng lớn tiếng hét.

Lúc 10 tuổi :

“Đi đâu?” Hắn lạnh lùng nhìn thân ảnh lén la lén lút.

“Nhà vệ sinh.” Đem túi đồ ném ra ngoài tường , nàng bắt đầu dựng thang, tốc độ lưu loát đó là do nàng không ngừng tích lũy kinh nghiệm trong bảy năm qua.

“Đi nhà vệ sinh bên ngoài cung?” Gân xanh ừ ừ kéo tới trên trán.

“Không đúng, phải đi nhà vệ sinh ở kỹ viện, nhìn xem thế nào.” Nàng một thân nam trang hứng phấn leo lên.

“Trở về ngủ.” Một nhát kiếm chém đứt cây thang,hắn ôm lấy thân ảnh nhỏ yếu kiêu ngạo xuống,sau đó biến mất.....

Lúc 17 tuổi :

“Ái phi, lại bị mộng du?” Hắn ngồi trên nhuyễn kiệu, chậm rãi phe phẩy quạt.

“A,có tên Vương gia nói muốn dẫn ta ra ngoài.” Thực rõ ràng, nàng trốn tránh trách nhiệm, coi như chuyện không liên quan mình, tiếp tục trèo tường.

“Lôi vương gia đi chém, ái phi, lần sau đừng như vậy, trang điểm đậm thế này, ai thấy cũng nói nàng là hoàng phi, vốn rất xấu, cho nên đừng đi ra ngoài dọa người mà.”

Nghiêng mặt, nàng âm ngoan cười cười.

Nàng ,vẫn là, muốn, ra, ngoài !

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thiên Hàng Hồng Phúc (Hồng Phúc Từ Trên Trời Rơi Xuống)

Sau cơn mưa , cầu vồng rực rỡ vụt sáng , giữa lúc đó , bầu trời bỗng lóe lên một vệt sáng, thẳng tắp rơi xuống chân trời phía Nam , hào quang màu tím chiếu sáng toàn bộ mặt đất , mọi người ai cũng đứng yên chờ đợi.

“Quốc sư, như vậy nghĩa là gì ?” Hoàng thái hậu ngồi trong cung Phụng Minh, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hiện tượng quái dị trên bầu trời, sự kiện này trăm năm khó gặp, chẳng lẽ lại đem đến một thảm họa?

Một nam tử tuấn tú mặc áo đạo sĩ màu đen buông quân cờ trong tay, trông hấn thật nhân nhĩ, mặt mày tuấn lãng khẽ ngẩng lên, con ngươi di chuyển, là phúc không phải họa, hấn đang chờ người, người đó cuối cùng cũng xuất hiện ở thế gian này, chẳng qua, còn phải chờ mười bảy năm, đợi mười bảy năm nữa a.....

“Hồng phúc trời ban, hoàng thái hậu, chẳng lẽ người quên lúc sinh Hoàng thượng, người đã từng gặp mộng?” Cầm lấy một tách trà Ô Long đặt ở bên môi ,chậm chạp uống một ngụm , nam tử cười nhẹ.

Nghe vậy, hoàng thái hậu vô cùng vui vẻ.

Mang thai mười tháng, không một giấc mộng, nàng nguyên tưởng rằng mình hoài thai công chúa, không ngờ khi sinh lại gặp giấc mộng kỳ quái, một con rồng vàng xoay quanh ở đại điện, ném một chiếc vòng ngọc xuống chỗ ngồi của hoàng đế, theo đó , một con phượng hồng ngậm lại ném một cái ngọc bội vào, long phượng cùng kêu lên, quanh quẩn một lúc sau mới rời đi.(Cái này là lúc mang thai bố của nam chính,hoàng thái hậu đang hồi tưởng)

Sau khi tỉnh mộng, biết được hoàng nhi vừa sinh không phải công chúa, mà chính nàng còn được thái thượng hoàng phong làm hoàng hậu.

Chính là, hoàng nhi sinh ra tuy thông minh, nhưng thân thể lại suy yếu dị thường,sau khi thái thượng hoàng băng hà, hoàng nhi kế thừa ngôi vị hoàng đế, có điều thân thể này ngự y cũng hết cách cứu chữa.

Được quốc sư nhắc nhở,nàng mới nhớ thì ra giấc mộng đó không phải hoàng nhi hạ phẩm, mà là hoàng tôn của nàng.

“Chẳng lẽ là hồng phúc phượng hồng mang đến lúc trước?” Hoàng thái hậu đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, rồng ném vòng ngọc, là cho phượng vật đính ước, mà phượng ném ngọc bội, tất nhiên là tín vật cho rồng, như vậy, hoàng nhi chắc chắn có con nối dõi.

“Thần chúc mừng hoàng thái hậu, chúc mừng hoàng thái hậu, ba năm sau, nhất định long phượng gặp nhau, trời ban hồng phúc cho Lạc Tang quốc.” Hai tay chắp lại , quốc sư quỳ xuống lạy.

Ba năm sau ? Nói cách khác, trong ba năm này, nhất định phải bảo vệ thân thể hoàng nhi.

“Quốc sư, năm đó may có người nhắc nhở, bằng không, hoàng nhi chỉ sợ sớm bị kẻ gian làm hại, nay Lạc Tang quốc có thể nghênh đón hồng phúc, ít nhiều cũng có công lao giải mộng của người, người đối với ai gia là đại ân đại đức, với toàn bộ Lạc Tang quốc cũng là đại ân đại đức, ai gia suốt đời không quên, chỉ cần người muốn, ai gia nhất định sẽ giúp người một tay.” Hoàng thái hậu vui mừng phát khóc.

Hoa giáp chi năm(Sáu mươi tuổi),mà vẫn có thể nhìn thấy quốc thái dân an,chuyện này đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ đó là chuyện an ủi nhất.

“Hoàng thái hậu, chỉ sợ đến lúc thần muốn , chưa chắc đã có thể cho .” Quốc sư vỗ về mu bàn tay có hình vẽ màu đen, sắc mặt ngưng trọng.

“Không, chỉ cần là quốc sư thỉnh cầu, ai gia nhất định dốc hết toàn lực giúp người.”

“Nếu thế, vậy thần xin đa tạ hoàng thái hậu .”

“Lệnh bài này là vật thái thượng hoàng ban cho ai gia, nay, ai gia ban cho người, có lệnh bài này, vô luận ai là người kế thừa Lạc Tang quốc, cũng sẽ đáp ứng người một nguyện vọng.” Thái Hậu trình trọng đặt lệnh bài vào trong tay quốc sư.

Đây, chính là lệnh bài của Hoàng thượng trong truyền thuyết? Con người của vị nam tử kia lóe lên, lập tức quỳ gối lạy Hoàng thái hậu ba cái.

“Trong ba năm tới, phượng phúc vẫn mơ hồ chưa rõ, thỉnh hoàng thái hậu phái người đi tìm.”

“Ân, ai gia sẽ cho người đến phía nam tìm kiếm, “Hoàng thái hậu gật gật đầu, nghĩ hồi lâu mới quyết định lên tiếng hỏi, “Nghe nói quốc sư muốn đi tu hành mười bảy năm, không biết có còn cơ hội gặp lại?”

Đôi mắt lãnh đạm, hần nhẹ lắc đầu, hoàng thái hậu chỉ còn sống được có mười năm, đợi tân hoàng đăng cơ, nàng cũng đi về cõi tiên, hết thấy đều đã được định đoạt rồi.

Than nhẹ một tiếng, hoàng thái hậu đưa bàn tay đầy nếp nhăn vỗ vỗ bờ vai của hần.

Nàng, làm sao không biết thân thể của chính mình? Nếu là có thể chống đỡ được tới lúc tân hoàng đăng cơ, nàng cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

“Thần xin cáo biệt Hoàng thái hậu, chúc hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Vạn vật, luôn luôn mai một từng ngày, việc này hần sớm đã biết được.

Chính là, hần vẫn không bỏ xuống được vương bận trong lòng, đối nghịch ý trời, rồi đi đã là giới hạn cao nhất.

“Đi thôi, đi thôi.” Sợ bản thân rơi lệ lần nữa, hoàng thái hậu đành quay lưng lại, nhiều năm làm bạn, quốc sư giống như đứa nhỏ thân thiết của nàng, nàng làm sao có thể nhìn hần rời đi.

Nghe tiếng bước chân ngày càng xa dần, nước mắt nhịn không được chảy xuống trên dung nhan già nua mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hoàng Phi Thức Tỉnh

Đầu, đau quá!

“Này, các người là ai?” Thanh âm non nớt vang lên, nàng ngơ ngác nhìn một đồng người vây quanh mình, họ mặc cổ trang? Hình như, bọn họ đang đóng phim thì phải?

Cái gì? Bàn tay của nàng chỉ vào người bọn họ... rất nhỏ.....

Nàng vội vàng xóc chân bông lên, thân mình nho nhỏ mặc thực y (quần áo vừa người), trên chân buộc một cái lắc nhỏ, tóm lại nhìn kiểu gì cũng giống một oa nhi (em bé) ba tuổi.

“Nha, hoàng phi, người vừa mới tỉnh dậy, như vậy sẽ cảm lạnh a.” Các cung nữ hoảng sợ, bọn họ ba chân bốn cẳng kéo chân bông lên đắp trên thân thể nàng.

Hoàng, hoàng phi? Nàng chỉ chỉ vào mình.

Cái này không lẽ là xuyên không? Tiểu thuyết nàng đã thấy nhiều, không dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra với mình, dù sao cũng chỉ là một giấc ngủ, không thể hiểu nổi nàng đã đi đến thời đại nào, có điều vì sao nàng không nhớ rõ những chuyện xảy ra trước khi xuyên không?

“Mau, nhanh đi bẩm báo Hoàng thái hậu.”

“Mau, nhanh đi bẩm báo Hoàng thượng.”

“Hoàng Thượng mới ra đời tháng trước, đi bẩm báo Hoàng Thượng, người nghe hiểu được sao?” Một cung nữ yếu ớt hỏi.

Các cung nữ chạy tới chạy lui không dám ngừng bước chân, mờ mịt làm theo mệnh lệnh của đại cung nữ, chỉ cần không bị roi đầu, các nàng sẽ làm tất cả.

Bọn cung nữ này là đồ ngốc sao? Nữ oa ba tuổi lấy tay chống đầu nghĩ, đánh giá đồ vật trong phòng.

Hết thấy đều có thể chứng minh, đây quả thật là cổ đại, về phần là triều đại nào... ngượng ngùng, lịch sử của nàng cho tới bây giờ chưa hề đạt tiêu chuẩn, thôi, không sao hết.

“Đương nhiên phải đi bẩm báo , nếu người trưởng thành, biết chuyện này, sẽ nói các người giấu diếm chân tướng sự việc, trị tội khi quân, tru di cửu tộc .” Tiểu hoàng phi rung đùi đắc ý bắt chước những gì xem được trên sân khấu điện ảnh trong tivi.

Tội,tội khi quân

Tất cả cung nữ sắc mặt đều xanh mét, chỉ sợ chậm một bước liền xông ra ngoài,phòng chừng chả khác gì đàn voi chạy loạn dẫm chết người cả.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng thật sự hiểu được mấy nữ nhân đó đều là ngu ngốc .

“Hoàng, hoàng phi, người.....” Thật là lợi hại!

Đại cung nữ sợ hãi cúi đầu, không nghĩ tới hoàng phi ngủ say ba năm vừa thức tỉnh, lại xuất sắc như thế, khó trách, Hoàng Thục phi để ý.

“Cô nương, nơi này nên sẽ không là hoàng cung đi?” Lưu loát nhảy xuống giường, tiểu hoàng phi phát hiện chính mình đang đi chân không? “Còn có a, vì cái gì ta không có mang giày?”

Cô nương? Giọng điệu này giống như nữ tử thanh lâu bị công tử nhà giàu đùa giỡn mới có ngữ khí đó.

Đại cung nữ trừng lớn hai mắt, đôi môi run rẩy, vẫn là không dám mạo muội nói cái gì, dù sao việc lễ giáo, trách nhiệm hẳn là do các quan văn trong cung dạy bảo.

“Người là vài ngày nay thiếu ăn sao ? Mặt trắng bệch như giấy, nếu không thoải mái thì đi nghỉ ngơi đi, ta không cần người hầu hạ.” Nàng tùy ý vẩy vẩy tay, ngồi xổm xuống, cúi đầu kiểm tra găm giường để tự tìm đáp án, bất quá thực sự không có chiếc giày nào cho nàng đi .

“Thỉnh hoàng phi thứ tội! Thỉnh hoàng phi cứ trách phạt nô tỳ, trăm ngàn lần đừng đuổi nô tỳ đi a!” Đại cung nữ vội vàng quỳ xuống, hai tròng mắt lay động tăng tăng nước mắt.

Đuổi nàng đi? Ai nói đuổi nàng đi? Chẳng qua là cho phép nàng ta nếu không thoải mái liền nghỉ ngơi, nếu không một hoàng phi như nàng chẳng phải là không có nhân đạo sao.

Đang không hiểu ra sao, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lạnh vang lên ở ngoài cửa.

“Thái hoàng Thái Hậu giá lâm, Hoàng Thượng giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi,nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nãi Oa Ban Tên

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Thái hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên thiên tuế.” Đại cung nữ thông minh vội vàng lôi kéo tiểu hoàng phi quỳ xuống.

Ân, liền ngay cả tình tiết quỳ lạy cùng khẩu hiệu đều không sai biệt lắm a, tiểu hoàng phi trong lòng vẫn đang so sánh khung cảnh ở đây cùng trên tivi, xem ra phim truyền hình vẫn là miêu tả lịch sử vô cùng đúng.

“Nghe nói hoàng phi tỉnh?” Người còn chưa tới cửa, thanh âm đầy tình cảm đã truyền vào.

Một lão nhân tập tễnh có thái giám đi bên cạnh đỡ chậm rãi đi đến, thấy tiểu thân ảnh quỳ trong phòng, trong lòng tràn ngập triu mến.

Xem nàng quỳ trên mặt đất chỉ còn có da bọc xương, nếu như không phải được tiến hoàng cung ,sai người nhanh chóng tìm được liệu quý hiếm cho nàng, nàng cũng không kiên trì nổi đến hôm nay, quốc sư từng nói qua, chỉ cần nàng tỉnh, liền có thể bình yên vô sự trưởng thành, phúc thiên mệnh đại(phúc mệnh lớn), là một tiểu phúc tinh nha(cứu tinh).

Chân quỳ đau quá!

Thừa dịp cung nữ không chú ý, tiểu hoàng phi trực tiếp ngồi xuống, xoa đầu gối chính mình, nguyên lai đều là xương cốt, khó trách quỳ đau như vậy.

“Hoàng, hoàng phi!” Đại cung nữ thấy có gì đó không thích hợp, vừa chuyển đầu, liền nhìn đến nàng không hề thực hiện lễ nghi ngồi dưới đất, mồ hôi trên trán từng giọt chảy xuống.

Thái hoàng Thái Hậu thấy một màn như vậy không khỏi nở nụ cười.

“Không quan hệ không quan hệ, ba năm , tiểu hoàng phi cuối cùng cũng tỉnh, Lạc Tang quốc gặp phúc a, ai gia ban cho con một cái tên, Phụng Phúc, như thế nào?”

Con tên? Phụng Phúc? Tên này cũng quá thô lỗ đi? Tựa như ông chủ tiệm vàng đặt tên cho con gái gọi là kim nguyên bảo một cái đạo lý, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy buồn cười a.

“Thái hoàng Thái Hậu, có thể hay không đổi cái tên khác a?” Nghĩ đến đầu chính mình còn nằm trong tay người khác, tiểu hoàng phi chỉ số thông minh ở tuổi mười bảy vẫn là nên giận mở miệng.

“Lớn mặt!” lão thái giám bên người Thái hoàng Thái Hậu khó chịu, “Thái Hậu ban tên, lại còn phải xem người có yêu thích không u!”

Xem ra là ngay cả tên cũng không thể làm chủ, ai, tiểu hoàng phi thật sâu thở dài, trong lòng mặc xướng(hát): Đại hoàng nư a, vừa cao vừa lớn, khom lưng, chuẩn đi mất.....

Mọi người ở đây cười thầm tiểu hoàng phi không biết trời cao đất rộng là gì, thái hoàng Thái Hậu khoát tay áo.

“Vậy con nghĩ tên là gì?”

Gương mặt thân thiện không hờn giận, lão thái giám ở một bên đỡ nàng ngồi xuống, một bên vén váy phụng lên, nhìn đại cung nữ một cái, đại cung nữ thông minh liền đem ôm tiểu oa nhi đặt vào trong lòng thái hoàng Thái Hậu.

Tên là gì? Tiểu hoàng phi bị hỏi, đúng vậy, muốn lấy tên là gì đây? Không thể bình thường, lại không thể viết quá khó, cũng không thể để người ta bắt lấy nhược điểm giễu cợt.....

“Nhất..... Nhất” Tiểu nữ oa ở trong lòng thái hoàng Thái Hậu là lướt nha nha nói ngôn ngữ trẻ con, thỉnh thoảng huy động tay chân.

“Y Y.” Tiểu hoàng phi cảm thấy tên này không tồi, ân, xem ra tiểu nữ oa này cũng rất có trí tuệ, về sau để hấn làm người hầu tốt lắm(=]])

Y Y? Thái hoàng Thái Hậu nhìn hoàng tôn trong lòng liếc mắt một cái, xem ra, bọn họ duyên phận thật là sâu.

“Nhất..... Nhất” Tiểu nữ oa không biết vì sao cười như nở hoa, hai mắt xoay tròn chuyển động, một tay khua hướng tiểu hoàng phi, hai chân càng không ngừng nhảy nhót.

Đứa nhỏ này, xem ra là muốn thân cận tiểu hoàng phi, bắt quá, tiểu hoàng phi còn nhỏ, ôm không nổi hấn.

Thái hoàng Thái Hậu gật gật đầu.

“Được, vậy hay gọi là Y Y, đợi đến ngày vui của con cùng Hoàng Thượng,ta sẽ ban thưởng con dòng họ Phù Vân.”

“Tạ thái hoàng Thái Hậu!” Y Y vội vàng cúi người xuống.

Không dự đoán được đứa nhỏ này lại còn có chút thông minh như vậy, thái hoàng Thái Hậu càng xem càng vừa lòng, khó trách quốc sư truyền thư đến nói nàng nên tha thứ một chút tính cách của tiểu hoàng phi, tính cách rất thẳng, nếu là không cẩn thận, thật đúng là đắc tội với người, nhưng cũng rất đáng thương thức.

“Ai gia cũng mệt mỏi rồi, về hành cung trước, nhũ mẫu, người mang theo Hoàng Thượng ở trong này cùng tiểu hoàng phi chơi một hồi đi, để chúng thân cận nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hoàng Phi Trèo Tường

Thái hoàng Thái Hậu vừa rời đi, Y Y liền lấy cơ muốn đi nhà vệ sinh, sau đó chạy ra ngoài [đương nhiên là mặc các cung nữ không biết lấy hải từ đâu ra nữa].

Nói đùa gì vậy, cái gì phi tử không phi tử, nàng mới không nghĩ chết già trong cung, chỉ là vấn an không hết cung, liền có thể tưởng tượng về sau cuộc sống sẽ vất vả cỡ nào, nào là bị hạ độc, bị hạ kế, hoặc là trực tiếp bị chui thủ đâm vào lòng ngực, vô luận là kiểu chết thế nào, nàng cũng không muốn, cho nên, nàng quyết định trèo tường xuất cung.....

Nhưng là, tường này thật đúng là..... cao a!

Nhảy vài cái, đừng nói đầu tường, ngay cả góc tường đều cao hơn so với nàng.

Làm sao bây giờ, ba tuổi, quả thực không phải cái tuổi có thể giỡn, mà không chỉ còn nhỏ, liền ngay cả thân thủ cũng không linh hoạt, hơn nữa tại sao bên tường thành lại không có cái cây đại thụ nào? Ít nhất cũng cho nàng một địa điểm cất cánh chứ? Chỉ cần có thể nhảy ra, sống hay chết chính mình phụ trách không phải được rồi sao?

“Lạch cạch.....”

Ân? Là ai đang nắm ống quần của nàng? Chẳng lẽ là bị phát hiện? Y Y cứng ngắc quay đầu.

“Nhất, nhất.....”, tiểu nữ oa vui tươi hơn hờ cười, một tay cầm lấy ống quần của nàng một tay chống trên mặt đất, lúc lắc lúc lắc muốn học theo nàng đứng lên.

Tiểu hài tử nhà ai vậy? Y Y nghĩ nghĩ, có thể hay không là cái mà thái hoàng Thái Hậu ôm lúc nãy? Bất quá làm sao có thể, hán còn có nhũ mẫu chăm sóc a, quên đi, đây là việc nhà họ, trước hết nghĩ biện pháp nhảy ra rồi nói sau.

“Tiểu nữ oa, hài tử ngoan là không thể nơi nơi chạy loạn, tỷ tỷ không rảnh cùng ngươi chơi, ngươi về nhà đi thôi.” Y Y cúi đầu ôn nhu nói, lại tiếp tục ngẩng đầu tự hỏi.

“Nhất, nhất.....” Tiểu nữ oa tay dần dần nâng lên, nương theo lực đạo hán bắt đầu leo, “Tất tất”, sau đó dùng lực hít nước miếng.

Ân? Quần bị hán kéo?

Không quan hệ, không quan hệ, nàng cũng mới ba tuổi, bị cái nữ oa “nghịch” cũng không sao.

“Ngô ngô.....” môi của tiểu nữ oa trực tiếp hôn cái miệng đáng yêu của nàng.

“Ta, muốn, trèo, tường!” Nàng lớn tiếng hò hét.

Hai tay kích động kéo quần lên, hai má bị bao phủ một tầng phấn hồng, không nghĩ tới tên nữ oa nhỏ nhỏ lại to gan lớn mật như vậy, tuy rằng chỉ ba tuổi nhưng đây cũng là thân thể của mình, dù sao cũng sẽ có cảm giác ngứa ngáy a.

“Hoàng Thượng!” Một tiếng hô to, vú em như hóa tiễn vọt lại đây, ôm lấy tiểu nữ oa vẫn đang nắm quần áo Y Y.

Hoàng, Hoàng Thượng? Y Y chớp hai mắt.

Không cần biết làm thế nào mà hán có thể đào thoát khỏi nhũ mẫu, nhưng nếu chính mình bị nói thành một tiểu oa nhi thì thực không dễ làm.

“Không nghĩ tới Hoàng Thượng thích hoàng phi như thế, nô tỳ chỉ xoay người một cái, Hoàng Thượng liền đi theo hoàng phi, thỉnh hoàng phi trách phạt!” Bà vú bất an cúi đầu, nếu không phải ôm Hoàng Thượng, nàng sớm đã quý xuống.

“Bà vú xin đứng lên, không có việc gì, ta sẽ không bẩm báo với thái hoàng Thái Hậu hay bất luận kẻ nào, ngươi yên tâm.” Nguyên lai quan đại còn không sợ bị khám đầu, ha ha, xem ra chính mình trừ bỏ so với chính mình đại quan, đều có thể đi ngang.

Hoàng phi..... Nếu là vì danh hiệu này mà chết thì thực không đáng, vẫn là sớm chạy lấy người đi.

Y Y buồn bực nghĩ, rốt cuộc tường này, phải có tài năng như thế nào mới đi được ra ngoài?

“Tạ hoàng phi!” Vô luận nàng có hay không nói cho kẻ nào, chính mình cũng không có biện pháp đi ngăn cản, một nô tỳ ở trong cung vô cùng nhỏ bé, bà vú thờ dài.

“Đúng rồi, hoàng phi vừa rồi có phải hay không kêu muốn trèo tường?”

Ân? Từng giọt mồ hôi thay nhau xuất hiện, Y Y phần nộ cười, chính mình đã giúp nàng ta một lần, nàng ta tại sao không làm như chưa nghe thấy gì?

“Là tìm không thấy nhà vệ sinh đi?” Bà vú kéo tay nàng đi đến trước một cái cửa, “Không cần nhảy tường, qua cánh cửa này là đến nơi, nhà vệ sinh ở đây a.”

Không phải đâu? Tuyệt vọng nhìn bức tường cao, Y Y đột nhiên hiểu được nhân trung đều có nhân trung thủ, ngoài tường đều có tường cao ngăn đón đạo lý.(người mạnh còn có người mạnh hơn)

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoàng Thục Phi

Tùy ý buộc lại quần, đi ra nhà vệ sinh, nhìn bức tường cao ngất sơn màu đỏ thẫm, nàng trong lòng lửa giận bốc ngùn ngụt xoay mình bay, nếu thật sự cả đời chết già tại đây, thì thà trực tiếp đem chính mình ném vào lãnh cung!

Ít nhất tiến vào lãnh cung sẽ không có người hỏi thăm, cũng sẽ không có người nào nghĩ mình muốn tranh giành sủng ái của hoàng đế.

“Hoàng phi, nô tỳ xin dẫn đường trở về, xin đừng đi lạc.” Đứng ở một bên chờ nửa ngày, bà vú ôm tiểu nãi oa Hoàng Thượng tay đã có chút nước miếng.

Yên lặng không nói, nàng tiến lên nhéo một mảnh góc áo bà vú đi theo.

Chợt thấy trước mắt có một khối hòn đá nhỏ, trong lòng hòn sỏi khó có thể tiêu tán, cái chân nhỏ dùng sức đá một cái.

“Tên cầu nô tài nào không có mắt!” Một ngữ khí sắc nhọn xuất hiện cùng một đám người đi theo bên cạnh, vây quanh trong đó một vị nữ tử đầu đội phượng diêu, một thân tà áo màu vàng thướt tha, chân mang hài bích loa, sắc mặt hồng nhuận, một chấm hồng chu sa trên trán thể hiện sự xinh đẹp tôn quý tuyệt trần, hai mắt dài mảnh sắc bén.

Nếu không phải chính mình đang trong thời kỳ thay răng, răng cửa phía trước thiếu mấy cái, Y Y thật đúng là muốn thổi một tiếng huyết sáo, mỹ nhân a!

“Nô tỳ bái kiến Hoàng Thục phi nương nương.” Không nghĩ tới Hoàng Thục phi đột nhiên xuất hiện, bà vú không khỏi ôm chặt nãi oa Hoàng Thượng trong lòng, mắt nhìn bóng người âm thầm đi theo không xa, có chút yên tâm.

“Là người tôn thương hoàng nhi bôn cung?” Không đem bà vú để vào mắt, hoàng Thục phi dặt tay hoàng nhi, đi đến trước mặt Y Y, một tay nâng cằm của nàng.

Y Y lúc này mới chú ý tới, nam hài đứng bên cạnh nàng có thân hình không sai biệt so với nàng, trên trán có máu đỏ tươi, chính là, hắc cũng không kêu to, khuôn mặt cũng không có gì thống khổ, nhìn ánh mắt hắc, tựa như con sói chuẩn bị hành động, mà chính mình là con dê kia.

Hoàng thục phi. chức vị có vẻ lớn hơn mình, phỏng chừng hiện tại không thể cứ thế là xong.

“Hoàng thục phi nương nương tỷ tỷ, Y Y không phải cố ý, hướng hoàng thục phi nương nương tỷ tỷ cùng Vương gia giải thích, thỉnh tha thứ Y Y còn nhỏ không hiểu chuyện, quy củ hoàng cung cũng chưa quen thuộc, hôm nay tính lại liền nghe nói hoàng Thục phi nương nương tỷ tỷ vô luận là sắc đẹp hay phẩm đức, đều là mẫu mực trong cung, Y Y thật sự là rất cao hứng, mới có thể phạm sai lầm.” Về mặt sùng bái nhìn nàng, Y Y miệng quả thực là được bôi lớp mặt, nghe rất vừa tai.

Đáy mắt hiện lên kinh ngạc, hoàng Thục phi nhắm vài cái trên mặt của nàng, sau đó thu hồi ngón tay dài của mình.

“Người là tiểu hoàng phi?” Giương mắt nhìn Hoàng Thượng trong lòng bà vú bên cạnh, nàng trào phúng cười.

“Đúng vậy.” Y Y tắt cung tắt kính trả lời, chính là đặt tay nhỏ bé ở phía sau làm hành động xấu, độc hạt mỹ nhân(mỹ nhân rắn rết,bọ cạp), vừa thấy liền biết.

Tiểu vương gia tinh mắt thấy được động tác nhỏ của nàng, đôi mắt trầm xuống, khóe miệng chậm rãi gọi lên ý cười, từng bước tiến lên bắt lấy tay nhỏ bé của nàng.

“Hoàng ngạch nương, nàng ngậm cười nhạo nương.”

Này, này #.....## Vương gia, cũng dám cáo trạng! Hơn nữa, đây chính là tư thế hiện đại, hắc có thể biết?

Mắt thấy hoàng thục phi sắc mặt càng ngày càng trầm, liền ngay cả bà vú ở một bên cũng xuất hiện mồ hôi lạnh, không phải chính mình không giúp, mà là, tiểu nhân thực không có chỗ nói.

“Tiểu hoàng phi,” Hoàng thục phi lại nâng cằm Y Y, ngón tay màu đỏ xẹt qua môi của nàng, lưu lại một vết máu,“Hoàng Thượng tất nhiên về sau là Thái Sơn của người, cho nên, bản cung cũng giống như mẫu hậu người, ít nhất lễ nghi thật sự là nên học đi.”

“Bất quá chỉ là một đứa dân thường không đáng giá!” Về mặt hiểm ác quay đầu, lấy ra khăn tay chà lau máu trên trán, cảm giác được phía sau bắn tới ánh mắt căm ghét, hắc quay đầu lại nhìn nàng, vươn một tay, nắm bốn ngón lại, chỉ chia một ngón giữa.

Tốt lắm, tiểu vương gia, người không phạm ta, ta không phạm người! Thù này nhất định trả. Nếu không phải mặt bị hoàng Thục phi chế trụ, Y Y quả thực tức giận muốn giậm chân.

“Hảo hảo học một chút lễ nghi trong cung, bằng không, lần sau bản cung cũng sẽ không dễ dàng tha cho người, cho dù ở trước mặt thái hoàng Thái Hậu

cũng vậy.” Chậm rãi buông tay, hoàng thực phi mắt liếc dài mảnh, lại ôn nhu cười, chấm nhò màu son trên trán nổi lên ánh sáng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phá Giải Lời Nguyền

Thật khá! Y Y nhìn chăm chăm chu sa trên trán hoàng Thực phi, giống như có thể nhìn thấy vô số cô gái là lướt khiêu vũ dưới hoàng hôn lửa đỏ, duyên dáng đến rực lửa ,xung quanh tràn ngập màu sắc, khiến người ta không kịp nhìn.

“Đừng nhìn! Nhắm hai mắt của ngươi lại, rồi mở.” Thanh âm ôn nhu ở bên tai phiêu tán, giống như nhu phong buổi sáng sớm(con gió nhẹ buổi sáng), thức tỉnh con người chìm trong ảo tưởng.

Bị thanh âm mê hoặc , nàng nghe lời nhắm lại mắt, ba giây sau chậm rãi mở, chống lại ánh mắt của hoàng Thực phi, vẻ mặt không hồn giận, mà trong tay nàng ta, đang ôm tiểu nữ oa Hoàng Thượng, bà vú chính là ngờ ngác đứng ở một bên, trong mắt không có bất kỳ điểm nhìn nào, y như con rối.

“Nhũ mẫu!” Nàng nắm góc áo bà vú.

“Ngươi” Kinh ngạc phát hiện nàng thức tỉnh, hoàng Thực phi giận tái mặt, chung quanh trừ bỏ chính mình cùng hoàng nhi, tất cả cung nữ ,thị vệ đều trừng chủ thuật chính mình,“Rốt cuộc là cao nhân nơi nào, có thể hay không ra mặt đi?”

Gió, như cũ mềm nhẹ thổi qua, âm thanh khe khẽ rung động, nào có nửa bóng người nào.

Y Y khản trương nhanh cầm lấy quần áo bà vú, nhìn chu sa nữ nhân đối diện, khủng bố a, nàng không nghĩ tới chính mình sẽ lâm vào yêu thuật cổ đại, xem ra về sau chính mình là chết cũng chưa biết được.

“Mẫu hậu, ngàn dặm hồn mị.” Thản nhiên mở miệng nhắc nhở, hai mắt tiểu vương gia lúc này nảy sinh hứng thú, không nghĩ tới còn có người đầu được mẫu hậu.

Nàng nếu không phải chính mình từ nhỏ thích đọc các bộ sách ảo thuật, cũng là đoán không ra trò này.

Ngàn dặm hồn mị? Loại ma thuật thất truyền hơn một trăm năm, là người phương nào lợi hại như thế?

“Người đem Hoàng Thượng trả lại cho ta.” Y Y sợ bà hoàng Thực phi hi nộ vô thường sẽ gây bất lợi cho tiểu nữ oa Hoàng Thượng, rốt cuộc bất chấp sợ hãi, xông lên phía trước ôm lấy chân của nàng.

Nếu kết cục là chết, nàng cũng muốn chết quang minh lỗi lạc một chút đi? Ít nhất là vì cứu Hoàng Thượng mà chết a, sau đó chí ít là được mai táng long trọng, được đốt theo nhiều tiền giấy,xuống âm tào địa phủ cũng sẽ không chịu đối .

“Cút ngay, đừng dùng cái tay bẩn thỉu của ngươi chạm vào mẫu hậu bổn vương.” Tiểu vương gia đem cái khăn lụa thấm máu trên trán ném ra, tiến lên liền hung hăng đá một cước với tiểu thân ảnh, nàng, dám phá chứ!

Nghĩ đến đây, lực đạo trên chân càng tăng thêm vài phần.

Đau quá! Ngực tựa như bị đâm một đao, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, tiểu hài tử chết tiệt này, thế nhưng đá gãy một cái xương sườn của nàng!

“Không được! Đem Hoàng Thượng trả lại cho ta!” Khóe miệng tơ máu chậm rãi chảy ra, nàng cắn chặt răng ,chết cũng không buông tay, tiểu nữ oa vừa rồi còn ôm hôn cái miệng của nàng, nàng không thể bỏ đi, như thế sẽ làm hấn chết trong tay hoàng Thực phi.

“Hoàng nhi.” Ánh mắt chán ghét nhìn con kiến đề tiện dưới chân, có chút sát ý.

“Cẩn tôn mẫu hậu thánh dụ!”

Không biết đứa trẻ kia thế nào lại lấy chủy thủ ở trong tay ra ngắm nghía, tiến lên nhéo tóc Y Y, thấy nàng sợ hãi tròn to hai mắt, nhếch miệng cười.

“Ai không dễ chọc, muốn đến gây chuyện mẫu hậu, ngươi cho là mạng của ngươi giá trị bao nhiêu tiền? Lạc Tang quốc phượng phúc? Thật sự là buồn cười, hôm nay ta sẽ chấm dứt lời đồn đãi này, ngươi muốn chết thế nào, một đao mất mạng, hay là đem ngươi cắt bỏ từng khối thịt trên người, đổ máu mà chết đây?” Nói xong, hấn chủy thủ trong tay ở trước mặt nàng dao động qua lại,lưỡi dao sắc bén đứng ở phía trên làn da non nớt lưu lại một đao vết thương, làm cho khuôn mặt dính máu khiến người ta thấy không rõ khuôn mặt đáng yêu nữa.(Bé tí bé teo đã muốn giết người, mẹ nào mà dạy con “khôn” thế)

Ô ô, hùy dung nhan! Vừa tỉnh lại còn không có thấy qua khuôn mặt chính mình, không nghĩ tới, về sau sẽ phải hé ra mặt quý đi gặp người! Quả thực, hoàng cung không phải nơi sống yên ổn!

“Nếu có khả năng cứ giết, không chịu nhục, có bản lĩnh liền đơn đả độc đầu, dùng tiểu nữ oa uy hiếp ta, tính,.. tính cái gì là anh hùng hảo hán!” Chết, nàng cũng không sợ, dù sao đã chết qua một lần, tuy rằng chính mình cũng không biết thân thể chết như thế nào mà xuyên qua tới đây được, nói ngắn lại, chỉ cần bắt lấy cơ hội, nàng còn phải tiếp tục tồn tại.

“Anh hùng hảo hán?” Tay hần khựng lại, đột nhiên cười nhạt, “Mấy thứ này chẳng qua là cặn bã, người nghĩ rằng ta và người sẽ như vậy(Đầu tay không)?”

Nhìn càn cổ nàng trắng nõn, chủy thủ trong tay vung lên.

Nếu muốn chết như vậy, hần sẽ toại nguyện cho nàng, đưa thảo dân hạ lưu, hoàng cung căn bản là không có chỗ dung thân của nàng.

~~~~~

Hôm nay nàng Lãnh Như Sương *nữ nị*, ta thật không thể chống đỡ ,nên đành phá lệ , đi beta cấp tốc rồi post a

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Người Mạnh Còn Có Người Mạnh Hơn

Nhìn cánh tay đang giơ cao, đối nghịch ánh sáng, chủy thủ mỏng như cánh chim lóe ánh sáng màu lam lạnh như băng, sắc bén đứng thẳng chỉ hướng cổ họng chính mình, chỉ cần nhích một chút xuống dưới, không nghĩ ngờ gì sẽ trực tiếp mất mạng.

Y Y gian nan nuốt ngụm nước miếng, tiểu hải từ vài tuổi mà tâm địa ác độc giết người như ngóc, chỉ sợ sau khi lớn lên sẽ coi mạng người như cỏ rác.

“Chờ, từ từ đã!” Mắt thấy hần sẽ đâm, nàng lớn tiếng hô to.

“Người còn có cái gì cần nói?” Hần lạnh lùng nhìn con giun nhỏ sắp chết, muốn xem nàng lại có trò gì mới.

Hoàng Thục phi trên mặt tuy là âm trầm, vẫn là không hé răng, trầm mặc nhìn đứa trẻ mới sinh trong lòng đang vung loạn tay chân, đáy mắt cất giấu sợ hãi thật sâu.

“Người rất muốn biết vì cái gì ta không có trúng thuật pháp của hoàng Thục phi?” Liếm liếm môi, nàng thờ sâu.

Mây căng thẳng, hần hạ chủy thủ xuống, nhìn thân mình gầy yếu chỉ còn lại có da bọc xương, sợ tới mức phát run, hai tay như cũ ôm lấy chân mẫu hậu một khắc không chịu rời lỏng.

Nàng, vì cái gì muốn bán mạng cho tên Hoàng thượng còn chưa có ý thức kia? Hần không hiểu.

“Chỉ... chỉ cần người thắng ta, ta liền nói cho người, nhưng là, nếu ta thắng người, các người hãy bỏ qua cho Hoàng Thượng.” Cố gắng ổn định thân thể chính mình run run, nàng quật cường nhìn tiểu vương gia.

Thắng hần? Nàng dựa vào cái gì có thể thắng hần? Thật sự là thiên đại chê cười(chuyện cười lớn nhất trong trời đất).

Bất quá, có lẽ nàng thật sự có thể nói cho hần biết, làm như thế nào phá giải thuật pháp mẫu hậu.....

“Đầu như thế nào?” Thu hồi chủy thủ, hai tay đặt trước ngực, hần biểu tình như hết thấy mọi chuyện đều nằm trong tay, vô luận là võ học hay là văn, ở trong cung đã là đệ thường nổi tiếng, mấy tiểu oa nhi cùng trang lứa không ai có thể theo kịp.

“Đôi mắt không nháy mắt.” Nàng như cũ ôm chân hoàng Thục phi vẫn không nhúc nhích, hai mắt dật ra một cổ thần nhiên.

“Quy tắc.” Trò chơi hạ lưu của hạ dân tuy không biết rõ, nhưng hần vẫn là nắm chắc phần thắng trong tay, không nháy mắt? Nghe cũng biết là trò chơi trẻ con.

“Hai người hai mắt nhìn nhau, nếu như có một người nháy mắt trước, sẽ thua.” Tuy là đơn giản, nhưng là ẩn giấu trong đó lại vô cùng ác, nàng lên tiếng, lộ ra nụ cười không có răng cửa.

Bất quá chính là không nháy mắt, chuyện đơn giản như vậy, nàng cũng có thể nghĩ ra được, thật đúng là một cái đầu óc thảo dân.

“Bắt đầu.” Thấy hắn không hé răng, Y Y trực tiếp cho hắn là ngằm đồng ý, bắt đầu trận đấu, hai mắt trừng lão đại, thỉnh thoảng còn vron đầu lưỡi nhần mặt.

Cười không cười?

Hừ! Hừ lạnh một tiếng, hần mặt không chút thay đổi nhìn tiểu cô nương như tên hề không ngừng làm ra đủ loại mặt quỷ trong thiên hạ, thật sự không rõ, sao nàng lại có bộ dạng nhảm chán như vậy, càng buồn cười là chính mình, cũng cùng nàng nhảm chán.

“Hoàng nhi, chớ cùng nàng kéo dài thời gian vô nghĩa.” Nhận thấy được tiếng bước chân cách đó không xa, hoàng Thục phi lập tức hạ lệnh.

“Trò chơi chấm dứt, trước hết người chết cũng chính là người nháy mắt trước là ngươi, ngươi thua.” Lại lấy ra chủy thủ, hần giương lên thắng lợi mỉm cười.

Cái gì! Thế nhưng còn có cách chơi khác, Y Y đoán mò, xem ra chính mình là không thể không chết.

“Nàng sẽ không chết, nếu muốn sống, liền buông Hoàng Thượng rời đi đi.” Thân ảnh tránh ở chỗ tối màu đen rớt cục đi ra, cái nón to lúm che khuất khuôn mặt hắn, giữa mười ngón tay dặt vô số sợi tơ trong suốt, phát phới ở không trung, tựa như vô số mạng nhện rồi rầm quăn quanh, loáng một cái, đã không tiếng động bám vào cổ tiểu vương gia, chỉ sợi hơi dùng lực một chút nữa, sẽ xuất hiện một cái đầu người lẩn trên đất.

“Hoàng nhi!” Hoàng Thục phi kinh hô, oán hận đem tiểu nãi oa trong tay đặt trên mặt đất, “Chúng ta đi.”

Chủy thủ trong tay trực tiếp chặt đứt sợi tơ trên cổ, tiểu vương gia rõ ràng biết chính mình không phải đối thủ của hắn, cúi đầu, đối tiểu hoàng phi đang xui lợ cười nhạo nói: “Trò chơi này, chúng ta lần tiếp tục.”

“Rầm” Y Y gian nan nuốt nước miếng một cái, sờ sờ cổ chính mình.

Hoàng Thục phi kéo tiểu vương gia thi triển khinh công, thân ảnh hai người chốc lát đã không thấy.

“Mộc Diệp, làm tốt lắm” Thanh âm từ ái truyền đến từ chỗ rẽ, mang theo tia vui mừng cùng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ma Thuật

“Tham kiến thái hoàng Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Mộc Hiệp ôm lấy tiểu Hoàng Thượng chân sau quỳ xuống, trên tay sợi tơ dần dần trở nên thật nhỏ, trong nháy mắt liền biến mất.

Lão thái giám đến đỡ, thái hoàng Thái Hậu đi tới, hướng Mộc Hiệp nâng nâng tay, đi tới bên người tiểu hoàng phi, nhìn vết thương trên mặt nàng không khỏi tâm sinh khổ sở, bất quá hoàn hảo, tới kịp lúc, nhìn thân mình xem hôn mê, cuống quít bảo lão thái giám phái người đem nàng đưa đi chữa trị.

“Không nghĩ tới nàng ta nhanh như vậy đã bắt đầu xuống tay.” Gương mặt từ ái nổi trận lôi đình.

“Vi an toàn, trong mười bảy năm này, thần sẽ bảo hộ bên người tiểu Hoàng Thượng cùng tiểu hoàng phi, chính là, nếu bọn họ hai người ở hai nơi xa nhau, chỉ sợ thần không kịp chiếu cố.” Mộc Diệp nhìn tiểu Hoàng Thượng trong lòng Y Y nha đầu, bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, vì cái gì người khác đều trúng thuật pháp hoàng Thục phi, nhưng là tiểu Hoàng Thượng lại.....

“Yên tâm, ai gia sẽ an bài,” Thái hoàng Thái Hậu gật gật đầu, trong mắt toát ra nghi ngờ, “Mộc Diệp, vì sao vừa rồi ngươi không có giữ chân hoàng Thục phi, để cho ai gia đến bắt tại trận, như vậy, bộ tộc chiếm vu cũng không còn gì để nói.”

Khóe miệng giờ lên ý cười chua sót, Mộc Diệp nâng mặt, đón ánh sáng, một vết sẹo xấu xí giữa lông mày, cương nghị trên mặt cuối cùng là bất đắc dĩ.

Nếu chính mình thực sự có bản lĩnh này, làm sao thường không làm đâu.

“Chẳng lẽ nói, ngay cả ngươi cũng đâu không được nàng?” Thái hoàng Thái Hậu vẻ mặt khiếp sợ, Mộc Diệp nhưng là cao thủ số một số hai bộ tộc ma thuật, nếu ngay cả hắn cũng đâu không được hoàng Thục phi, chỉ sợ, tiểu Hoàng Thượng cùng tiểu hoàng phi tánh mạng đáng lo.

“Không dối gạt thái hoàng Thái Hậu, hoàng Thục phi tu vi đã là trên bậc thần, trong người nàng chảy là máu vu nữ bộ tộc chiếm vu, có năng lực tự mình chữa trị, mà thần, chỉ là hơi cao tay một chút.”

Khó trách, khó trách hần vừa rồi không có trực tiếp xuất thủ cứu tiểu Hoàng Thượng, mà là hướng chính mình phát ra tín hiệu, đợi có người đến, mới dám xuất thủ.

Thái hoàng Thái Hậu thật sâu thờ dài.

“Thần còn có một chuyện bẩm báo thái hoàng Thái Hậu, tiểu hoàng phi không bị chi phối bởi ma thuật của hoàng Thục phi, cũng không phải thần giúp đỡ, cho nên người này là địch hay bạn, thần cũng khó phân rõ.”

“Phải không?” Gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra ưu sầu, nàng biết thời gian sống trên đời của mình không còn nhiều.

Phượng Dương cung.

“Hoàng nhi, con không bị thương?” Dem khăn tay nhúng nước chà lau sạch sẽ cái trán cho hần, thấy miệng vết thương đã khỏi hần, tâm hoàng Thục phi cũng thả lỏng.

Chữa trị thân thể bị thương, là năng lực đặc biệt của vu nữ bộ tộc chiếm vu, không biết vì sao cuối cùng có thể di truyền cho hoàng nhi, xem ra, ngay cả ông trời cũng chiều cố bọn họ.

“Con không cảm lòng, rõ ràng, sẽ đạt thành nguyện vọng mẫu hậu.” Tên nam nhân kia rút cuộc thần thánh phương nào! Sờ sờ cổ, trong lòng hần vẫn cảm thấy kỳ quái, sợi tơ này, thế nhưng không có cho hần xúc cảm gì.

Buông khăn tay, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, hoàng Thục phi luôn luôn kiêu ngạo cũng có cảm giác thất bại.

Nếu chính mình không có đoán sai, người kia, có lẽ là Mộc Diệp bên người thái hoàng Thái Hậu, người kiệt xuất nhất của bộ tộc ma thuật, cũng chính là thái hoàng Thái Hậu bốn gia (người trong tộc, hình như họ nội, convert thế).

“Đụng phải hần, phần thắng là bao nhiêu, mẫu hậu cũng không rõ ràng, hần ma thuật bí hiểm, bộ tộc chiếm vu chưa có người cùng hần giao thủ, bất quá, nghe nói người cùng hần giao thủ, không chết thì cũng tức điên, hoàng nhi, về sau nếu là đụng phải hần, nhớ rõ không cần cứng đối cứng (đá chọi đá), con bây giờ còn chưa có thực lực này.”

“Con cần tôn mẫu hậu dạy bảo.” Hần hạ mi mắt, trong mắt rục rịch, không nghĩ tới chính mình làm cho người ta phải bối rối, vừa rồi sợi tơ siết trên cổ chính mình, chỉ sợ đều là ma thuật.

Hoàng Thục phi sao lại không biết ý nghĩ của con, khế thờ dài, đi đến bên người hần, vỗ về hần một cái lên tóc dài mềm mại, đứa nhỏ này, lớn lên cùng cha nó thật giống nhau.

“Đợi mẫu hậu diệt trừ bọn chúng, giúp con đi lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ cho con khôi phục dòng họ Tuyệt La! Mẫn Hách.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Thái Hoàng Thái Hậu Đi Về Cõi Tiên

Lạc Tang quốc niên lịch năm một trăm ba mươi mốt, thái hoàng Thái Hậu được mọi người an táng đi về cõi tiên, tiểu Hoàng Thượng Phù Vân Khâu Trạch năm ấy bảy tuổi được tướng quân Thanh Vũ phò trợ lên tiếp quản triều chính, tên gọi là Tĩnh Trị Chi Kì.

Màn đêm đen kịt, thanh phong hề hề, thị vệ gác đêm cất lượt luân phiên, thừa dịp khe hở, thân ảnh nhỏ xinh lặng yên đi sát qua người bọn họ.

Ô ô, thái hoàng Thái Hậu chỗ nàng dựa vào đã đi về cõi tiên, trong cung lại không thể yên ổn, mỗi khi nghĩ đến Mẫn Hách Vương gia kia sắc mặt âm hiểm cười, nàng liền gặp ác mộng, hoàn hảo hiện tại chính mình cũng mười tuổi, nghe các cung nữ nói trong thành thanh lâu đang chiêu tìm trẻ nhỏ, nàng đi nơi đó tìm chút việc nhỏ nuôi sống chính mình hần là không có vấn đề gì, chỉ cần có thể ra khỏi hoàng cung này, nàng liền tự do .....

“Đi đâu?” Mắt lạnh nhìn thân hình lén lút lén lút, thân ảnh bảy tuổi so với nàng mười tuổi lại cao hơn rất nhiều.

Bảy năm qua nàng cứ lặp lại chuyện này, không mệt sao? Nghĩ đến mỗi đêm luôn bị cái lạnh đánh tỉnh, hần thực nên lo lắng có nên hay không nên “Ở riêng”, hơn nữa, tư thế ngủ của nàng có điểm xấu xí.

“Nhà vệ sinh.” Dem gánh nặng vứt ra ngoài tường, nàng bắt đầu dựng thang, thân thủ linh hoạt, đó là kinh nghiệm nàng không ngừng tích lũy trong bảy năm, phải nhanh, phải nhanh.

“Đi nhà vệ sinh bên ngoài cung?” Trên trán gần xanh hiện lên.

“Không đúng, phải nói là đi nhà vệ sinh ở kỹ viện, nhìn xem.” Một thân nam trang nàng hưng phấn mà bắt đầu leo lên, đây là bức tường thành cuối cùng nàng tìm được, nghe Mộc Diệp nói, chỉ cần ra khỏi bức tường này, bên ngoài chính là Lạc Tang thành, không biết ban đêm bên ngoài có hay không cũng như hoàng cung tĩnh mịch như vậy?

“Trở về ngủ.” Một kiếm chém đứt cây thang, ôm lấy tiểu thân ảnh ngã xuống, trực tiếp mang đi.....

Ai, ngồi ở trên long sàng, Y Y không ngừng ca thán, tốt xấu cũng xem chính mình bảy năm trước liều chết cứu hần một mạng mà thả nàng ra khỏi cung, như vậy nàng cũng không cần phải treo tường, hết lần này đến lần khác hần tựa như một cá thể bằng sắt thép, ý chí kiên cường không thôi, nói cái gì cũng không chịu cho nàng ra ngoài.

“Khâu Trạch, thái hoàng Thái Hậu đi về cõi tiên, người còn có thể ngủ được sao?” Có lẽ, không bao lâu, hoàng Thục phi sẽ mang theo ông con nàng giết người như ngóc xương vào đây.

Nằm xuống bên cạnh thân thể bé nhỏ, bên trong cung điện đèn đuốc sáng trưng, gương mặt tuy là non nớt cũng đã tuần mĩ dần dần mà xuất hiện sảo bi.

“Nàng sợ chết sao?” Hần cầm nắm tay nhỏ bé của nàng thường thức.

Thật sự là kỳ quái, rõ ràng vài năm trước, nàng còn chỉ vào hần kêu hần là quả bí lùn, không nghĩ tới, mới chỉ chớp mắt, hần lại có thể đem nàng nơi nơi gây rắc rối ôm tiến trong lòng làm người tránh gió cho nàng.

Cười gượng hai tiếng, nguyên lai hần hiểu được nàng không phải khổ sở vì chuyện thái hoàng Thái Hậu, mà là vì “Sinh kế” về sau.

“Mộc Hiệp dạy nàng ma thuật đến đâu rồi?” Đôi mắt màu tím thẳng tắp nhìn tiểu hoàng phi chột dạ cúi đầu, không cần nhiều lời, tám lạng nửa cân.

“Có Mộc Hiệp bảo hộ bên ngoài, vì cái gì còn muốn ta đi học?” Nàng than thở, hướng hồ chính mình thật sự không có cái khả năng trời cho ấy, chỉ là bồi huyễn chur, đều nhanh yếu hấp hối.

“Người cũng có lúc thất thủ, ngựa cũng có lúc mất móng, hần không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ nàng được.” Hần cũng muốn chuyên tâm cho triều chính, nàng nếu không thật sự luyện tập, chờ tới khi Mộc Hiệp tìm được thì nàng đã là một thi thể rồi.

Ân hử, lại bắt đầu nhắc tới, mặt ngoài lãnh khốc, kỳ thật chả khác gì lão mục tử cần nhân, rõ ràng nàng không dạy hần lẩm miệng như thế.

Bảy năm trước, bởi vì chuyện hoàng Thục phi, liền bị thái hoàng Thái Hậu an bài hai người bọn họ cùng ở tại điện Long Minh, cho nên, bộ dáng hần coi chuông cũng đều bị nàng nhìn đến, hiện tại trưởng thành, hần lại quay đầu dạy bảo nàng.

“Ta, sẽ cố gắng.” Có lẽ, nàng cũng ngang ngạnh đủ, cũng chỉ có đem ma thuật luyện tốt, cơ hội rời khỏi hoàng cung mới có thể càng lớn.

“Không có bên ngoài, cũng muốn có điểm nội hàm.” Lạnh lạnh phun ra một câu, nhắm lại mắt, đi gặp chu công.

Bề ngoài? Chính mình lại không có hủy dung, làm sao lại không có bên ngoài? Nghe xong lời hần, Y Y trực tiếp nhảy xuống giường, xem xét trái phải gương mặt mình trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn như quả đào cùng đôi mắt tròn tròn như 2 quả nho, mũi thẳng thanh tú khéo léo, bên dưới là đôi môi đỏ mọng, thấy thế nào thì về sau cũng sẽ là vị đại mỹ nhân, làm sao xấu?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chia Lìa Trong Mơ

“Gió nổi lên, sầu biệt ly, gió thổi lạc, người cũ gặp lại, nếu hồi kiếp này kiếp sau, số mệnh vốn là không giới hạn, không biết làm sao quay lại quê cũ.....” Giọng hát mượt mà, hùng hậu của nam tử, hình như có chút phiêu tán, mỗi một nốt nhạc, đều như thắt chặt trái tim, phối hợp cùng nhau phập phồng, giống như âm thanh của tự nhiên, luôn đi cùng dòng nước, mãi mãi không nghỉ.

“Ngân Nhi, ba mươi năm không thấy, người vẫn còn nhớ rõ khúc nhạc này?” Thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên, như gió xuân thổi qua, vừa rõ ràng, lại xa xôi, với không tới, mà ngay gần bên tai.

Nàng đột nhiên xoay người, nam tử đứng phía sau cao ngất, áo trắng tóc đen, phiêu phiêu dật dật, không trát không thúc(thoát tục không gò bó), hơi hơi phát phơ, lộ ra thân ảnh treo ở giữa không trung, cứ như thần thánh xuống trần. Hần da thịt ần ần có bóng sáng lưu động, trong ánh mắt chớp động một loại quang mang ngọc lưu ly. Dung mạo như họa, xinh đẹp căn bản là không giống chân nhân, loại dung mạo này, loại phong nghi này, căn bản đã muốn

là hết thấy siêu việt nhân loại xinh đẹp.

“Người là ai?” Nhìn lên , cứ như gặp được thần tiên, thân thể không thể động đậy, nàng tò mò mở to mắt.

Cười nhạt không nói, hần lướt nhẹ xuống, tay mỹ ngọc cầm sợi tóc mềm nhẹ của nàng đưa lên mũi hít, ánh mắt trong suốt nhìn không thấy bụi trần.

Một tay kia, từ trong lòng lấy ra một chiếc vòng ngọc phượng hoàng nhiều màu sắc đưa tới trước mặt của nàng, đôi mắt ngọc lưu ly nhu hòa mà dừng ở nàng.

“Đưa ta?” Tiếp lấy trong tay, cực yêu thích thưởng thức , trong đầu xẹt qua đau đớn, nàng che ngực, vì cái gì, có cảm giác đau đớn như thế?

Trên mặt đất bị vài giọt mưa làm mềm, hoảng sợ phát hiện, đó là nước mắt chính mình.

“Ngân Nhi, đừng khóc.” Hần thân thủ ôm nàng vào lòng, chụp tấm lưng non nớt vỗ về, “Vô luận thiên sơn vạn thủy, ta cũng sẽ tìm được nàng, yên lặng không quên, dặt tay hồi quê cũ.”

Yên lặng không quên, dặt tay hồi quê cũ. .... Nhắm nuốt những lời này, trong mắt nước mắt như cũ tràn ra, tựa đầu vào bờ vai của hần, trong lòng tựa hồ cảm giác được một mảnh an hòa, trước mắt tựa như một mảnh thanh sơn, đàn chim bay nhảy, âm thanh thiên nhiên cùng hoa nở, khắp nơi thanh khiết như tuyết, đẹp tới nỗi khiến người ta hít thở không thông.

“Đó là cố hương của chúng ta sao?” Không thể tin nổi, nàng thấp giọng hỏi, hai tay gắt gao nắm chặt lưng áo hần, cảm thấy hần sẽ rời đi.

“Có địa phương Thiên Âm hoa khai, kia, đó là cố hương, Ngân Nhi. ....” Cúi đầu xuống, in lại dấu hôn lên trán nàng, ngẩng đầu là lúc có hình vẽ một đóa Thiên Âm hoa ở giữa hai cặp lông mày của nàng nở rộ.

Yên lặng không quên, dặt tay hồi quê cũ. ....

~~~~~

Đột nhiên mở hai mắt, chống lại đôi mắt màu tím, nàng hơi sững sờ, là mộng!

“Nàng mơ thấy cái gì ?” Phù Vân Khâu Trạch đứng dậy, nhìn bình minh đang dần mở, khóe mắt không khỏi phiệt về hướng chiếc gối rồng bị nước mắt làm sưng nước, nàng khóc một đêm.

“Ta, không nhớ rõ .” Nàng vỗ vỗ đầu, thấy vừa tỉnh, đầu trống rỗng không một hình ảnh.

Mơ mịt nhìn chung quanh, vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cõi mộng, kia Đóa Thiên Âm hoa nở rộ, mũi tựa hồ có thể ngửi được mùi sáp ngọt.

Không đúng!

Phù Vân Khâu Trạch hai mắt ôn hòa chốc lát trở nên cảnh giác, một tay ôm Y Y vẫn nằm ở trên giường, một tay cầm kiếm đặt trên đầu giường trường, nhìn hướng cửa chậm rãi mở ra.

Quái dị , không có ai, cứ như là bị gió thổi làm bật mở .

Hần giận tái mặt, Long Minh điện chỉ môn, hần là dùng kim cương đúc thành, đừng nói là bạo phong, mặc dù là lốc xoáy cũng rất khó mở cửa ra, bởi vì cửa này là một cơ quan được sắp đặt rất kỹ, chỉ có ấn chốt mở, cửa mới có thể mở ra.

Nói cách khác, người tới là người có công lực không thể khinh thường.

“Người làm gì? Ngộ!” Không có nhận ra, Y Y nhìn chính mình bị che miệng, đột nhiên phát giác, thật sự có điểm không thích hợp!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Âm Sát

Bên trong Long Minh điện, cung nữ cùng thị vệ đứng gác đều lâm vào mê man, ngọn đèn mờ nhạt bị một trận gió quái dị thổi tắt, nội điện rộng lớn bị bao trùm bởi một cỗ sương mù màu vàng dày đặc, quanh quẩn bốn phía, làm cho người khác không thể thấy rõ ràng sự vật bên ngoài, mà trong sương mù dày đặc ầm ầm hỗn loạn mùi huân y thảo, ngửi được mùi này ai cũng sẽ thấy buồn ngủ.

Hai người mí mắt bắt đầu rơi xuống, Y Y nhin không được rung hai cái, “Đồng” một tiếng đùng vào phía trên đầu giường liền trở nên thanh tĩnh.

“Là mê được!” Phù Vân Khâu Trạch bước lên đổ bình trà trên bàn, lấy một chiếc khăn đưa nàng rồi lại lấy một cái cho mình.

Vụ, thần nhiên tán đi, một vị nữ tử là lướt đứng trong nội điện, mang mặt nạ màu hồng phấn nhìn không ra là biểu tình gì, làn váy đỏ tươi thật dài rồi tung rồi mù, hai chân trần trụi không sợ mặt đá cẩm thạch lạnh vào buổi sớm mà dẫm lên. (Ta cảm giác như đang edit tr kinh dị...)

“Hi hi.....” Nàng thấp giọng cười, như loài rắn vượn đầu lưỡi liếm cái mặt nạ.

Thân thủ sờ sờ cánh tay ngọc đang nổi da gà, Y Y không khỏi hướng phía sau hai bước chân về phía Khâu Trạch, thật giống sát thủ yêu nữ, trong lòng sợ hãi đột nhiên tăng lên.

“Ngươi là ai!” Không bối rối, Phù Vân Khâu Trạch nắm chặt kiếm trong tay, một tiếng bén nhọn khẩu tiểu (huyết sáo) cũng từ khoe môi bật ra.

“Hi hi,” Nữ tử nhìn làn váy lửa đỏ của mình, cười đến hết sức quỷ dị. “Vô dụng thôi, các ngươi đã lâm vào ma thuật của ta, người bên ngoài, là nghe không được, ở trong này, ta có thể vô thanh vô tức giết các ngươi, tựa như bóp chết con kiến, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Ngươi là người bộ tộc ma thuật?” Y Y trên mặt vui vẻ, đang muốn tiến lên.

Một cánh tay bỗng chắn ở trước mặt của nàng, không cho nàng đi lên phía trước nữa bước, Phù Vân Khâu Trạch lắc lắc đầu, ý bảo nàng tránh ở phía sau mình.

Quả thực, nữ tử nghe được bộ tộc ma thuật, sắc mặt biến đổi nhanh, một tay chỉ hướng một người cung nữ, năm ngón tay nắm chặt, cung nữ kia nhất thời đỏ máu mà chết, tựa lá rụng, nhẹ nhàng ngã xuống đất.

“Bộ tộc ma thuật, chẳng qua là một đám phế vật, bọn họ lại có thể nào so sánh với ta? Nghĩ tới ta Hồng Nguyệt năm đó chiến thắng ma thuật thứ sát, bọn tiểu quỷ các ngươi còn chưa có sinh ra, dám lấy bọn họ cùng ta so sánh? Hừ, thực buồn cười.” Đầu lưỡi càng không ngừng liếm láp mặt nạ, nàng cười đến hết sức bừa bãi, hương vị máu tươi của cung nữ kích thích đến ma tính, đôi chân trần bắt đầu đi một bước hướng Phù Vân Khâu Trạch.

“Uy, ngươi đừng lại đây!” Tránh ở phía sau hần, Y Y đùng chạm bức tường lạnh như băng, đã không còn đường thối lui.

Phù Vân Khâu Trạch có vẻ hết sức trấn định, trường kiếm chỉ thẳng mặt nạ nữ tử, Thứ Sát, vị trưởng lão ma thuật trước đây, ma thuật của hắn đã vô cùng xuất thần nhập hóa, đúng là bại dưới tay nàng ta, xem ra, cũng chỉ có thể hạ sách này.....

“Hoàng Thục phi cho ngươi cái gì?” Hắn mày kiếm nhíu lại.

Đi tới cước bộ một chút, Hồng Nguyệt mờ mịt nhìn hắn, bên trái chân trần vạch lên mặt đất từng vòng, giống như động tác lơ đãng hiện ra do dự của nàng.

“Tiếp nhiệm vụ, lại không thể có thể phản bội, đây là tôn chỉ của sát thủ.”

Tạm dừng cước bộ lại tiếp tục đi tới.

“Cho dù là trả thù lao gấp đôi?” Hắn trong lòng đã rõ, sát thủ này, quả thật là cao thủ đẳng cấp hoàng Thục phi phái tới, chẳng qua.....

Đi tới cước bộ tiếp tục dừng một chút, cũng là không có gì do dự, nàng vờn một tay, đối với Phù Vân Khâu Trạch, tính cho một chiêu mất mạng.

Nghĩ đến vừa rồi cung nữ kia từ mạng, Y Y sợ tới mức ôm lấy cổ Khâu Trạch.

“Không!”

“Nếu giao dịch bất thành, như vậy, tái kiến, Hồng Nguyệt, hy vọng ngươi có thể sống đi ra ngoài.” Bên môi nổi lên ý cười đủ để đóng băng ngàn năm, Phù Vân Khâu Trạch tay không biết khi nào ấn một cái cơ quan phía trên, ý đồ muốn lật chuyển, tính cả Y Y phía sau cùng nhau chuyển tới một mặt tường khác.

“Oành!” cửa Long Minh điện tự động đóng lại.

Chẳng qua, cao thủ này đầu óc thật sự không được tốt lắm! (Song : Đây là câu nói tiếp tục câu nói dở bên trên, haizzz...)

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đấu Thuật Pháp

Mặt tường vừa chuyển, Phù Vân Khâu Trạch nhíu mi, dùng sức tách đôi tay đang ôm chặt ôm lấy cổ chính mình, nghiêng thân đi, nằng sắc mặt tái nhợt tím nhạt đôi môi, mồ hôi toát ra trên trán, mềm nhũn xanh xao tại trên người hắn.

“Nôn! Cái bà Hồng Nguyệt thật là khủng bố” Y Y nhớ tới một người đồng dạng khủng bố như vậy, Mẫn Hách Vương gia.

“Không thể nói chuyện, trước hết nghỉ ngơi,” Bất đắc dĩ hai mắt quét nàng, một tay nắm bàn tay nàng đang cầm chặt lưng áo hắn chậm rãi dặt vào sâu bên trong, mới vừa đi vài bước, hắn cúi đầu, “Tiếng thét chói tai của nàng thật là khó nghe .”

Thân thể mềm mại tựa vào trên người hắn cứng đờ, tri hoãn trong một lát, vẫn là tựa đầu vào trong lòng hắn, toàn thân không ngừng run run, mặc cho nước mắt cố nén chảy xuống.

Khẽ thở dài, không tiếng động chụp bả vai của nàng vỗ về, lần đầu tiên cảm thấy người trong lòng gầy yếu như thế.

“Ngươi vừa rồi chân cũng run lên hai cái đi?” Nàng thấp giọng nói.

“.....” Mi tâm run lên, hắn trực tiếp ôm lấy cả người nàng, “Chúng ta trước đi ra ngoài.”

Lối đi thông cửa ngoài chính Long Minh điện, không tới một khắc, liền theo cầu thang bên dưới mà ra, Mộc Hiệp chờ đã lâu, nhìn thấy hai người đi ra, không khỏi mừng rỡ.

“Hoàng Thượng, hoàng phi, các ngươi không có việc gì đi? Thần vốn không nên làm cho Hoàng Thượng cùng hoàng phi dính vào nguy hiểm”

Đem người trong lòng thả xuống dưới, ánh mắt thâm trầm chuyển hướng cửa điện Long Minh, sương mù dày đặc bên trong sớm tiêu tán, nữ tử mang mặt nạ đứng ở trong điện, duỗi thẳng đầu lưỡi vẫn như cũ liếm cái mặt nạ, vui cười ra tiếng, hai chân nhẹ nhàng nhảy múa, làn váy thật dài thản nhiên xoay tròn, giống như ánh nắng chiều, lại giống như đóa hoa anh túc tràn ra, xa hoa mà lại mang theo độc tố chết người.

“Mộc Hiệp, ngươi có thể thắng được nàng ta sao?” Y Y vươn cái đầu, hai tròng mắt kinh ngạc nhìn nữ tử bên trong nội điện.

“Thứ Sát là sư phó của ta.” Mộc Hiệp cắn nhanh hàm răng, sát sư chi cừu(Thù giết thầy), bất cộng đại thiên(không đội trời chung), cho dù không thắng được, cũng tuyệt không thể để nàng tôn thương đến Hoàng Thượng cùng hoàng phi.

Lợi dụng thuật truyền âm để nghe được hai người đối thoại, Hồng Nguyệt chuyển động cước bộ chậm vài phần, lập tức lại nhanh hơn, trào phúng nhìn cánh cửa vững chắc, một cái cửa này cũng có thể nhốt được nàng sao?

“Xem ra đệ tử Thứ Sát cũng không ra gì, trốn tránh làm rùa đen rút đầu, để ta đến hảo hảo dạy dỗ một chút.” Cười duyên , làn váy trên người chuyển động phạm vi dần dần thành lớn, bên trong nội điện gió lốc mãnh liệt, tựa như đem cầm lợi kiếm, đem mọi vật trong điện hủy hoại, cung nữ cùng thị vệ, cũng bị xé thành mảnh nhỏ.(Song : Linh nhi , ta sợ Ta thể ta là người rất ghét vào bệnh viện, đặc biệt là khoa chấn thương =((Lik: ...Me too,)

Cửa, ầm ầm sập.

Thân ảnh màu hồng không nhanh không chậm lấy bộ dáng nhẹ nhàng đi ra, mái tóc bay lên che khuất mặt nạ màu trắng nhiễm màu máu đỏ, chân trần dẫm nát phía trên cánh cửa vừa sập, chân trái vẫn vạch lên đất vòng tròn.

“Đã lâu không gặp, ngươi vẫn là diện mạo này a, sư mẫu.” Tuôn ra một câu dao động lòng người, Mộc Hiệp hai tay đan chéo trùng điệp(cách nắm tay chào ,xem phim là thấy), trong miệng nhớ kỹ chú ngữ ma thuật [kính. Tuyệt sát].

“Sư mẫu?” Y Y tròng lớn hai mắt, “Này nêu nữ bao nhiêu tuổi?” Một thân trang phục thiếu nữ, vô luận thấy thế nào, đều là bộ dáng mười bảy ,mười tám tuổi, cư nhiên là sư mẫu Mộc Hiệp?

“Bảy mươi.” đúng như dự liệu, Khâu Trạch liền lời kéo cánh tay nộn nộn của nàng cách xa trăm thước.

Cái lưỡi nhô ra như thần lần liếm mặt nạ, Hồng Nguyệt trầm mặc không nói, nhìn tư thế tay hắn, trong đầu hiện lên thân ảnh người nào đó cùng chính mình quyết đấu, hai mắt kiên quyết mà tràn ngập sát ý, ngay cả đến chết, hận ý trong ánh mắt vẫn chưa tiêu tán, mỗi đêm, như quỷ mỵ ở trong mộng bởi hơi thở giết mình tỉnh giấc.(Lik: ta thấy cái lưỡi thè ra liếm mặt nạ thật là giống con rắn, người nghĩ như thế nào Song Nhi Songta cũng thấy thế)

“Lại là [kính. Tuyệt sát] sao? Mộc Hiệp, chẳng lẽ ngươi quên , Thứ Sát chính là bởi vì chiều này mà chết trong tay ta?” Bỗng nhiên thở dài nói, từ sau thân xuất ra một cái quạt lông màu đỏ, vạn phần quyền luyện mà lại quý trọng.

“Mộc Hiệp, cố lên!” Xa xa nắm chặt quyền đầu, Y Y bắt đầu phát cờ hò reo, hoàn toàn không chú ý tới trên trán Khâu Trạch toát ra mồ hôi, sắc mặt hiện ra màu trắng không tự nhiên.

Không để ý đến Hồng Nguyệt châm chọc khiêu khích, Mộc Hiệp tiếp tục thi hành ma thuật.

“Kính, diệt, duyên, khởi!”(Nguyên văn, lời chú , hỏi ta , ta chịu)

Theo một tiếng quát lớn, mặt đất trong lúc đó như có trăm mặt huyền băng trôi nổi bay lên, khí lạnh thấu xương, từ trên xuống dưới làm thành hình dáng một quả cầu tròn, đem Hồng Nguyệt vây ở trong đó. (Ai xem phim sẽ hình dung tốt đoạn này).

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đại Hoạch Toàn Thắng

Từ phía đều là thân ảnh của nàng, đồ tươi vì nhiễm máu, đôi chân trần cũng không nhận được bị huyền băng đông lạnh phát tím, vươn tay ngọc, nhẹ vỗ về mặt băng hàn khí, nhắm mắt lại, nàng tháo mặt nạ xuống, đem hai má dán tại phía trên mặt băng, nước mắt trong suốt như bị chặt đứt tuyến chảy xuống.

“Thứ Sát, Thứ Sát.....”

Ở trong này, tựa hồ có thể cảm giác được hấn tồn tại, chưa bao giờ rời đi.

“Hồng nguyệt, vì cái gì, vì cái gì nàng lại phản bội bộ tộc ma thuật, vì cái gì! Nàng là thê tử của ta, là trưởng lão ma thuật, nhưng cũng là nàng, hại chết mấy vị huynh đệ!” Thanh âm lên án mang theo nồng đậm hận ý, trong mắt Thứ Sát, chảy xuống huyết lệ (máu), bên trong đồng tử phản chiếu dung nhan của nàng, xấu hổ vô cùng.

Ta, thân bất do kỷ a, Thứ Sát. Nửa gương mặt đã bị đông lạnh, nàng đứng thẳng thắt lưng, cầm lấy mặt nạ, một lần nữa đeo lên, trong mắt hiện lên sương mù quyết liệt.

Mộc Hiệp yên lặng nhìn băng cầu vẫn không nhúc nhích, tâm tình không yên, nếu nàng dễ dàng bị chính mình giết chết, như vậy, nàng sẽ không phải là Hồng Nguyệt.

“Khâu Trạch, phía trước là cái tình huống gì?” Y Y tuy là tò mò, cũng không dám đi lên trước, thân thủ kéo ống tay áo hấn, cũng là chạm đến một bàn tay lạnh lẽo.

Trong lòng cả kinh, quay đầu, sắc mặt hấn tái nhợt, hai tròng mắt màu tím gắt gao nhìn chăm chăm tình thế phía trước, còn chưa kịp buộc tóc, còn có kia một thân thực y, thấy thế nào cũng là chặt vật, nhưng là, kỳ thật một màn này, hấn đã đoán được mà?

Nàng cúi đầu, cảm giác chua xót trong lòng tràn ra.

“Không có việc gì, Mộc Hiệp nhất định sẽ thắng.” Ánh mắt lom lom nhìn chăm chú, hấn cầm tay nhỏ bé của nàng.

“Ân.”

Mặt đất yên tĩnh đột nhiên biến hóa, chấn động hai cái, một cỗ nhiệt khí màu đỏ từ đỉnh cầu (quả cầu bao quanh con nữ yêu ở chập trước), thẳng tắp cất xuống, quả cầu băng giống như là trái dưa hấu bị mở lớn, hai mặt chế ngang.

“Thật đúng là tiểu hài tử chơi đùa cùng gia gia đây.” Trong tay quạt lông nhiệt khí sôi trào, nàng khinh miệt cười.

Này, chính là đồ đệ Thứ Sát sao? Cũng thật làm cho người ta thất vọng a.....

“Phải không? Vậy người nói kiến thức ma thuật chân chính đi, sư mẫu.” Vết sẹo xẹt qua mặt nổi lên nụ cười quỷ dị, Mộc Hiệp trong tay không biết khi nào có một sợi tơ trong suốt, mạng nhện đan nhau, mười ngón phân đoạn, gắt gao vòng ở thắt lưng, cổ, chân của yêu nữ.

Nguyên bản băng cầu bị cắt, tìm lại được sinh mệnh, tự động dính hợp, Hồng Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, lại lần nữa bị phong bế, lần này không như lần trước, hiện tại nàng đã toàn thân bị khống chế, thúc thủ vô sách (bó tay hết cách).

“Thứ Sát.....” Thanh âm ni non thật nhỏ như có như không.....

Tác động sợi tơ ở mười ngón cứng đờ, Mộc Hiệp đứng là không hạ thủ được, lúc còn nhỏ sư phó cùng sư mẫu hai người mang theo chính mình tu luyện ma thuật, bởi vì nghịch ngợm mà thường xuyên bị sư phó trách phạt không cho ăn uống, sư mẫu luôn vụng trộm sau lưng sư phó mang đồ ăn cho hấn, sư mẫu lúc trước, thật sự đã không còn sao?

“Mộc Hiệp, đừng quên, là nàng giết sư phó của người, cũng là nàng, giết thái hoàng Thái Hậu!” Mắt thấy Mộc Hiệp vẫn không nhúc nhích, Phù Vân Khâu Trạch lạnh giọng nhắc nhở.

“Cái gì, thái hoàng Thái Hậu không phải bệnh chết sao?” Y Y kinh ngạc nhìn hai người, bọn họ gạt chính mình?

Mộc Hiệp ngăn người đột nhiên trong lúc đó bình tĩnh, mười ngón tựa như đang tấu nhạc khí không ngừng nhảy lên, sợi tơ trên tay cũng đem Hồng Nguyệt vây ở bên trong càng ngày càng thít chặt, bằng cầu theo chủ ngữ(lời chủ) trong lòng, không ngừng thu nhỏ lại, người ở bên trong đã muốn như lung trung chi điều(chim trong lồng), sinh mệnh nhâm nhân bài bố(sinh mệnh mặc cho người định đoạt).

“Đốt, diệt!” Nhắm lại hai mắt, hấn niệm ra chủ ngữ chính mình không muốn niệm nhất.

“Bùm!” Thanh âm xương cốt cùng máu thịt bị vỡ nát, sợi tơ trong suốt phía trên mười ngón cũng tùy theo trôi đi, bằng cầu nhiễm một tầng hồng diễm lệ, nhưng như thế nào cũng không thể hiểu nổi, nhìn từ xa giống như là một cái thủy tinh màu đỏ, ở dưới dương quang sáng sớm sắc đẹp càng loá mắt.

Phù Vân Khâu Trạch nhẹ nhàng thở ra, thân thể cuối cùng chống đỡ không được, yếu ớt ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Được Nữ

ác y nam tử quý gối ở ngoài bức rèm che toàn thân mồ hôi sũng nước, hai tai cẩn thận lắng nghe bên trong nội điện, sợ chính mình một cái không chú tâm, đầu trực tiếp chuyển nhà. “Xem ra, Mộc Hiệp mấy năm nay công lực tiến bộ không ít, ngay cả Hồng Nguyệt cũng không thể đối phó hấn.”

Bàn tay ngọc được bảo dưỡng cẩn trọng đang cầm tách trà, từ từ thổi khí, nheo mắt lại thấy nhiệt khí là lướt như mây tản ra, làn khói tiếp theo lại bay lên, sinh sôi không ngừng, chỉ đợi đến khi gần nguội lạnh, nhiệt khí mới có thể tiêu tán.

“Thuộc hạ đáng chết, không nghĩ tới Hồng Nguyệt không thể đối phó hấn, bằng không, sẽ sai phái thêm người ra tay.” Hắc y nam tử xoa xoa mồ hôi trên trán, cái bao phía trên cổ tay, dây nhỏ màu đỏ thêu chữ “Chiếm”, tự tuyên cáo thân phận của hấn, bộ tộc chiếm vu, sát thủ bậc nhất.

Đem tách trà đặt lên bàn, một tay nâng làn váy, vén bức rèm che, hoàng Thục phi nhìn người đang cúi gằm trên mặt đất, che miệng cười nhẹ, ngón tay nhọn hoắt màu trắng, chỉ cần huy động rất nhỏ, liền giết người trong nháy mắt.

Lấy khăn tay bên trong ống tay áo, nàng chà lau mồ hôi lạnh trên trán hấn.

“Đáng chết, quả thật là nên chết.”

Thân ảnh quý trên mặt đất run lên, hai tay nắm chặt thành quyền, hấn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại chờ đợi số mệnh.

Đột nhiên một nam tử khoảng chừng 15 tuổi bước vào, trên đầu đội vương miện màu tím, đôi lông mày uốn lượn hình rồng, mặc bộ y phục hai màu, ống tay áo đỏ thẫm, thắt sợi tơ nhiều màu sắc trên cổ tay, áo choàng thạch thanh bay bay gọi lên vẻ oai phong trí tuệ kì quái, chiếc hài nhỏ nhẹ nhàng đặt lên tấm thảm. Khuôn mặt tròn như ánh trăng rằm, đẹp như cánh hoa mùa xuân, lông mi đẹp như vẽ, hai má đào hồng hồng, đôi mắt quang trong trẻo sáng lấp lánh như nước mùa thu. Đối với bóng người quý trên mặt đất ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, hấn nhìn hoàng Thục phi cười nói.

“Mẫu hậu, đã tìm được người chúng ta cần chưa?”

Thu hồi bàn tay đang chà lau, nàng nâng mi, cúi đầu nhìn Lạc Lôi trên mặt đất đang hết sức lo sợ, thiếu chút nữa là quên chuyện này.

“Lạc Lôi, bảo người tìm người, đã tìm được chưa?” Khăn lụa trong tay bị ả vút lên không trung thoáng cái bén lửa, chưa rơi xuống đất đã biến thành bột phấn, phiêu tán trong không gian.

Mở hai mắt, Lạc Lôi cuống quýt phục trên nền đất, biết tánh mạng chính mình tạm thời bình yên.

“Bẩm hoàng Thục phi nương nương, người này đã tìm được, thuộc hạ đã muốn đem nàng mang đến, đang chờ hoàng Thục phi nương nương cùng Vương gia triệu kiến.”

Nghe được lời ấy, trong mắt Mẫn Hách Vương gia cháy qua các loại màu sắc, bên môi gọi lên ý cười làm cho người ta lông tóc dựng đứng.

“Mang vào đi.” Hoàng Thục phi kéo tay Mẫn Hách Vương gia, đi đến ghế chạm rai ngồi xuống, nếu không phải vì chuyện này, chỉ sợ nửa tháng cũng không thấy được mặt đứa con duy nhất của mình.

Đáng vui mừng hơn, thuật pháp của hấn đã sắp đuổi kịp chính mình, thật là trò giỏi hơn thầy.

“Thảo dân Mạc Thanh khấu kiến hoàng Thục phi nương nương, khấu kiến Mẫn Hách Vương gia.” Một nữ tử mười ba tuổi đi đến quý trên mặt đất.

“Ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn xem.” Hoàng Thục phi một tay chống cằm, rất muốn nhìn xem hoàng nhi kiểm ra nữ tử như thế nào.

Nhẹ nâng khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, miệng anh đào nhỏ , mũi tinh xảo , đôi lông mày lá liễu, đôi mắt màu bạc vô tiêu cự.

“Mẫn Hách, đáng giá vì nàng mà đợi mười năm?” Trừ bỏ cặp ánh mắt kia , coi như cũng không có cái gì đặc biệt, hoàng Thục phi có chút do dự.

Hắn hí mắt tà mị cười, rời khỏi tay hoàng Thục phi , cất bước đi đến trước mặt được nữ.

Một tay khinh nâng cằm của nàng , một cái cúi người, in lên đôi môi của nàng tinh tế nhắm nháp, nhìn đồng tử thiên hạ đột nhiên mở lớn , hắn trong mắt chỉ có lạnh như băng.

“Mẫu hậu, tin tưởng Mẫn Hách, mười năm sau, nàng tuyệt đối có thể giúp chúng ta một tay!” Chà lau hương vị trên môi, nhìn Mạc Thanh xụi lơ dưới đất, hắn cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Y Y Tức Giận

ở hai mắt, ánh sáng mờ nhạt khiến hắn thấy không rõ lắm sự vật trước mặt, hai tay chống đỡ, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy. Bên cửa sổ, Y Y tựa đầu vào tay suy nghĩ, mặt không chút thay đổi nhìn tịch dương hạ xuống, thần thái im lặng hoàn toàn không giống vui vẻ lúc trước.

Đem thực y buộc lại, Phù Vân Khâu Trạch đi qua sờ sờ cái trán của nàng, không có phát sốt.

“Y Y.....” Hắn thấp giọng gọi nàng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, không phải là chính mình té xỉu đã dọa đến nàng chứ?

Nàng rũ mi mắt, không có đáp lại, chính là đứng lên cầm lấy tay hắn kéo hắn trở lại giường, ý bảo hắn tiếp tục nghỉ ngơi.

“Y Y, thực xin lỗi, dọa đến nàng.” Ôm trụ eo nàng từ phía sau, không hiểu sao nhiều năm như vậy mà vẫn nhỏ gầy.

Xoay thân nàng một phen đẩy hắn ra.

“Không có gì thực xin lỗi đã không làm người thất vọng. Khâu Trạch, vì cái gì thái hoàng Thái Hậu bị hại chết các người đều không có nói cho ta biết, khiến ta một người chẳng hay biết gì.” Cẩn rằng, nàng có thể nếm vị máu chính mình, nhưng vẫn không đau bằng trong lòng.

Nguyên bản còn muốn giữ chặt tay nàng liền dừng lại giữa không trung.

Đi về giường nằm, hắn trầm mặc không nói, chính là nhìn long tháp sa trường(giường rồng màn lụa), trên tấm rèm châu chỉ có một con rồng , thiếu duy nhất con chim phượng , đến bao giờ long phượng mới quy tụ đây?

“Hong Nguyệt, không phải là người nàng có thể đối phó .”

“Cho nên các người đều không có nói cho ta biết?” Nước mắt áp chế giờ như hạt châu không ngừng rơi xuống, thân thủ chà lau, như thế nào cũng không hết, nàng lui ra phía sau từng bước, giận hắn, càng giận chính mình.

Trong đầu, vẫn có thể nhìn đến thái hoàng Thái Hậu khuôn mặt tươi cười thân thiện, nhớ rõ nàng ngữ khí nói chuyện tao nhã. “Được, vậy hãy gọi là Y Y, đợi đến ngày vui của con cùng Hoàng Thượng,ta sẽ ban thưởng con dòng họ Phù Vân.”

Nghẹn ngào , ngồi ở mép giường, nàng không nhớ rõ, tiểu Hoàng Thượng luôn đi phía sau nàng bị bộ học nói lớn lên lại so với chính mình cao tráng, không biết từ bao giờ hắn thuật pháp liên siêu việt , chính mình chỉ có thể trở thành gánh nặng của hắn.

“Hoàng phi, xin đừng trách Hoàng Thượng, hết thảy đều là thần tự ý làm.” Mộc Hiệp đứng ngoài cửa chung quy là nhìn không được đi vào, tâm tình Hoàng Thượng hắn hiểu được, chỉ có như thế mới bảo hộ được hoàng phi.

Hắn thăm nghĩ nhìn hoàng phi vô ưu vô lự.

“Mộc Hiệp.” Trách cứ hắn lẩm miệng, Phù Vân Khâu Trạch trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, nhìn về phía Y Y hai vai run run, lại không biết nên an ủi như thế nào.

“Mộc Hiệp, ngày mai ta sẽ học ma thuật.” Trong lòng ngầm hạ quyết định, cõi hải, nàng lao vào chốn rộng , dùng chắn che kín đầu mình.

Thấy tình hình này, Mộc Hiệp không hề nói gì thêm, chính là gật gật đầu rồi lui đi ra ngoài.

Hai người giằng co không nói một lời, liền ngay cả tiểu thái giám ở một bên hầu hạ cũng hít thở khê khàng, nhận được ánh mắt Hoàng Thượng ngay lập tức cũng theo ra.

“Y Y, về sau, nàng sẽ là ái phi của trẫm,” Hấn cố ý cường điệu chữ “Trẫm”. “Nếu như ta hiện tại không thể bảo hộ nàng, sau này còn nói được gì?”

Thân ảnh trốn ở trong chăn vẫn như cũ không nhúc nhích.

“Y Y!” Cửu ngũ chí tôn, lại có người nào dám không nghe theo hấn? Chỉ mình nàng là tùy hứng, dám vô lễ như vậy.

Tay nhỏ bé xóc chăn lên, hai mắt nàng hồng hồng.

“Để ta rời khỏi cung, việc trong cung ta không bao giờ muốn tham dự nữa.”

“Đừng hồng,” Hấn lạnh giọng từ chối, đôi mắt màu tím hiện lên hờn giận, một tay nhéo cánh tay của nàng. “Y Y, nàng là phượng phúc, vĩnh viễn cũng vô pháp thoát khỏi hoàng cung, vô pháp rời khỏi ta.”

Cánh tay ý muốn chống cự liền mềm nhũn, Y Y trừng mắt nhìn, tổng cảm thấy Khâu Trạch trước mắt rất giống , rất giống một hoàng đế rồi.

“Làm phi tử cũng tốt, y(y phúc) đến tay, com đến mồm, ha ha.” Nàng hất tay hấn, đưa lưng về phía hấn nằm xuống, chưa từng có lời nói và hành động kích động, hết thấy liên tục tự nhiên mà vậy.

Nghĩ đến nàng chính là đang sinh giận hờn với hấn, Khâu Trạch xoa nhẹ ấn đường nằm xuống nghỉ tạm, không muốn tranh cãi với nàng.

Cho đến ngày hôm sau, hấn mới phát hiện, Y Y không hề còn là tiểu cô nương Y Y chỉ biết nghịch ngợm phá phách nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cung Nữ Mới Tới

Thân ảnh màu xanh biếc ôm một cái tay nải nặng nề đứng ở ngoài long quân điện, giương mắt nhìn lên hành lang có mái che, trên mái hiên là rồng phượng uốn lượn, các cây cột chống đỡ cung điện được quét màu đỏ, nhìn từ xa đúng là cung vàng điện ngọc.

Có tin đồn mấy tháng trước long minh điện bị thích khách làm hỏng, gần mười cung nữ cùng thị vệ chết trong điện, từ đó nơi này bị coi là xui xẻo, còn Hoàng Thượng cùng hoàng phi chuyển tẩm điện tới long quân điện.

Mặt không chút thay đổi nhìn cảnh phía trước, nàng di chuyển chân bước lên cầu thang.

Nhìn thấy có vài vị cung nữ đứng trước Long Quân điện, xa xa lại có một đoàn cung nữ khác.

“Người chính là cung nữ mới tới?” Đại cung nữ đứng đầu chúng cung nữ, khinh thường nhìn tiểu cung nữ tuổi xấp xỉ tiểu hoàng phi, thật sự là một chút quy củ cũng đều không hiểu, “Cống phẩm” cái gì cũng không mang chỉ mang một tay nải nặng nề.

“Nô tỳ ra mắt đại cung nữ.” Nàng bộ pháp chậm chậm đi đến trước mặt đại cung nữ, không có kính sợ, càng không có e ngại vẻ mặt.

“Các người đi trước lui ra.” Đại cung nữ phát tay , mặt biểu lộ tức giận.

Các cung nữ đằng sau ai cũng đồng tình nhìn thoáng qua thân ảnh màu xanh biếc rồi xoay người từng bước lui ra.

Xem ra đại cung nữ là muốn tự mình “Dạy dỗ” người mới , trong cung không có người nào không biết, đại cung nữ ý vào chính mình chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Hoàng Thượng và hoàng phi mà đối với bọn cung nữ các nàng khua tay múa mồm, thậm chí sẽ đánh “Dạy dỗ”, các cung nữ dù giận cũng không dám nói gì, chỉ có thể cắn chặt răng chấp nhận, chỉ chờ một ngày nào đó được trọng dụng, sẽ không bị nàng ta uy hiếp nữa.

“Tuổi còn nhỏ mà tư sắc khá lắm, như thế nào, muốn cùng hoàng phi tranh thủ tình cảm?” Một tay đoạt lấy tay nải của nàng mở ra, trừ bỏ vài món quần áo đơn giản cùng được thư, bên trong cái gì cũng không có, đại cung nữ tức giận đến đem tay nải vứt trên mặt đất.

“Nô tỳ không dám” Khuôn mặt của nàng có chút thay đổi, là vì cuốn được thư kia.

“Không dám?” Đang muốn phát tác, đột nhiên nhìn thấy hoàng phi đi ra ngoài luyện công hướng bên này mà đến, đại cung nữ vội vàng cầm thanh(cầm mồm).

“Sao y phúc cùng được thư lại rơi trên đất?” Y Y không cần xem cũng biết rõ ràng là đại cung nữ làm ‘chuyện tốt’, nguyên bản chính nàng cũng muốn

thay đổi người, nhưng lại không biết nói lý do là gì cho Khâu Trạch, “Lí đại cung nữ, đây là chuyện tốt người làm?”

Sắc mặt trắng bệch, đại cung nữ cuống quýt lắc đầu, hiện tại hoàng phi đã không dễ ứng phó như năm đó, phải cẩn thận mới được.

“Nếu không phải, vậy người tới thu dọn đi,” Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, Y Y trực tiếp đem tội danh khấu ở trên đầu của nàng, khuôn mặt vừa chuyển, nhìn đến một đôi mắt màu bạc cũng đang tò mò nhìn chính mình, “Tiểu cung nữ mới tới sao? Oa, tuổi của người chắc cũng không khác ta là bao, vừa vặn vừa vặn, đến, ta mang người đi gặp Hoàng Thượng.”

Nàng đi đầu nhảy vào cửa long quân điện, hướng tiểu cung nữ vẫy vẫy tay.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Trào phúng nhìn đại cung nữ bộ dáng gây ông đập lưng ông, tiểu cung nữ nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tình Hình Sáng Tổ Sát Bên Cạnh

“Nếu không phải người mấy năm nay đổi chủ từ tận tâm hết sức, vừa rồi, người chính là một cái thi thể a, Lí Dung Hồng.”

Đáy mắt hiện lên kinh ngạc, đại cung nữ đỏ rút khẩu khí, “Chủ tử” trong miệng tiểu cung nữ không phải Hoàng Thượng hay hoàng phi, mà là. Mắt vội trừng lên, nhìn quyền sách rơi trên mặt đất, chẳng lẽ, nàng chính là người mà chủ tử điều tới đã nói lúc trước?

Sắc mặt xám xịt, không nghĩ tới, từ giờ một tiểu nha đầu cũng có thể cười ở trên đầu chính mình.

Nắm chặt khăn lụa trong tay, nàng ngồi xuống thu thập quần áo.

“Khâu Trạch, Khâu Trạch!” Bên trong nội điện, nhưng lại không có nửa điểm thân ảnh của hắn, Y Y kỳ quái nhìn bốn phía.

Cung nữ cùng thị vệ đều ở ngoài điện, ngay cả Mộc Hiệp cũng ở trên mái hiên ngồi ngay ngắn nghỉ tạm, Phù Vân Khâu Trạch sao có thể biến mất được?

“Chuyện gì?” Thanh âm bắt đầu đi từ không trung truyền đến, hắn rõ ràng đã dặn dò nàng, trước mặt người ngoài không thể gọi thẳng tặc danh của hắn, trầm mặc coi bỏ chú tàng hình, hắn lướt nhẹ xuống.

Khi nhìn tới đôi mắt bạc của tiểu cung nữ, hắn hơi thất thường cắn môi dưới, tay căng thẳng, rồi lại dường như không có việc gì buông ra.

Vỗ vỗ khói bụi trên người, từ ống tay áo lấy ra một cái quạt giấy, nhẹ nhàng đập, hai mắt vẫn là thẳng tắp nhìn thân ảnh xanh biếc đứng cung kính.

Nàng rốt cuộc có biết hay không, chính mình đưa tới người như thế nào?

Người có được đôi mắt màu bạc, sẽ có khả năng nhìn thấu chú thuật, ma thuật, thậm chí là, vu thuật.

Người này, vì sao lại đi vào trong cung?

Khóe môi gọi lên ý cười như có như không, bên tai đột nhiên vang lên tiếng động hỗn loạn, hắn thỉnh thoảng rung nhẹ đầu 2 cái.

“Khâu Trạch!” Hai tay ở trước mặt hắn lắc lư hai cái, nàng nghi hoặc theo tầm mắt hắn nhìn lại, mày liễu vênh lên, đôi mắt có tia buồn bực, trong nháy mắt, tất cả cảm xúc đều tụt xuống.

“Nàng muốn nhận à làm cung nữ bên cạnh?” Bất lấy cái tay lắc lắc của nàng, hắn nghiêng đầu, mắt tinh ẩn ẩn hàm chứa ý cười, “Nên sẽ không lại muốn đem đại cung nữ sang bên trầm đi?”

Nàng cúi đầu cười, hai hàng lông mày khẽ nhăn, đôi mắt mơ hồ, hai gò má ửng hồng, đã có dáng điệu của nữ tử.

Phù Vân Khâu Trạch chính là nghiêng đầu đi, nhìn đá cẩm thạch, một chút thân ảnh màu hồng phản chiếu trong đó, dáng người tuy gầy yếu chưa có độ lồi lõm, nhưng lúc gió tay nhắc chân vẫn tỏa ra tư thái một thiếu nữ rồi.

Nếu không phải chính mình cao hơn nàng một cái đầu, có lẽ vẫn bị nàng vuột đầu giấu cột mỗi ngày.

“Có thể chứ?” ánh mắt giao hoạt.

Y Y bị đại cung nữ làm phiền tới bảy năm, vô luận đi đâu đều chưa bao giờ mang theo bên người, mà Khâu Trạch lại không cho nàng đòi đại cung nữ,

cho nên chỉ có thể nhìn xuống, nhưng hôm nay nhìn thấy tiểu cung nữ này liền cảm thấy thập phần hợp ý, đại khái là vì tuổi xấp xỉ đi.

“Ngươi tên là gì? Nguyên quán nơi nào? Là người nào mang ngươi tiến cung?” Trầm tư một lát, hắn đối với cung nữ đặt câu hỏi.

Không chút hoang mang quỳ gối, nàng ngay cả đầu cũng chưa nâng, bộ dáng này là đã được trải qua huấn luyện.

“Nô tỳ Tiểu Thanh, nguyên quán Lạc Hà thành, trong nhà quá mức nghèo khó, là Mộc công công thương gia cảnh nô tỳ mới mang nô tỳ tiến cung, được huấn luyện qua một tháng, nô tỳ sẽ cẩn thận hầu hạ hoàng phi.”

Xem bộ dáng của nàng nhưng thật ra rất thông minh, Phù Vân Khâu Trạch gật gật đầu, xem như đáp ứng.

“Tiểu Thanh, về sau ngươi liền đi theo ta, yên tâm, ta sẽ không đối với ngươi tự cao tự đại, cũng sẽ không đánh chửi ngươi.” Một tay kéo tay cung nữ qua, Y Y nói thuận theo.

Ngơ ngác nhìn chăm chú vào tay nhỏ bé bị nàng giữ chặt, Tiểu Thanh cứng ngắc gật đầu.

Đối mặt với hoàng phi nhiệt tình như vậy, nàng có điểm khó thích ứng, Mộc công công không phải nói, nếu là hầu hạ không tốt sẽ bị chém đầu sao?

“Bất quá, đại cung nữ vẫn đi theo nàng.” Nói ra điều kiện của mình, Khâu Trạch trực tiếp bỏ qua nàng biểu tình run rẩy.

“Bà ta sẽ khi dễ Tiểu Thanh.”

“Từ hôm nay bắt đầu, đại cung nữ tùy ý Tiểu Thanh sai khiến.” Hắn cười lạnh.

“Nếu là tình hình đặc biệt ta muốn đánh bà ta hai cái.” Nàng âm ngoan cười.

“Chỉ cần nàng vui, đánh chết người cũng không sao, bất quá nhớ rõ phải mang đi chôn.” Quạt giấy dao động càng thêm đắc ý.

Thất vọng, nàng gật gật đầu, vạn phần mỗi một lời kéo tay Tiểu Thanh đi ra cửa, chính là, đưa lưng về phía Phù Vân Khâu Trạch mặt mày đang hoan hỉ nở rộ.

“Hoàng phi!” Tiểu Thanh kinh ngạc kinh hô ra tiếng.

Y Y bày ra tư thế tay nhỏ bé đặt bên môi, hai người một trước một sau đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng, như thế thỏa đáng sao?” Mộc Hiệp vẫn âm thầm trốn trong chỗ tối giờ thông thả đi ra, con ngươi ảm ảm có tia lo lắng, không biết vì sao, cung nữ này cho hắn cảm giác không ổn.

Quạt giấy vừa thu lại, gương mặt mỉm cười nháy mắt lạnh như băng, toát ra khí thế của bậc đế vương, ổng tay áo vung lên, hân hừ lạnh một tiếng.

“Đã có một người thêm một sao lại không được?”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Người Bạn Nơi Đình Sen

Khóe mắt liếc liếc người thật cẩn thận đi theo phía sau – Tiểu Thanh, Y Y sắc mặt phức tạp.

Phù Vân Khâu Trạch, ta, đã sớm không phải Y Y người từng biết, người, sao có thể ngờ được đâu?

Yên lặng dọc theo ven hồ đi một đoạn, đang muốn tiến vào đình hoa sen, chợt thấy trong đình có một thân ảnh nam tử trẻ tuổi, theo lý nàng nên tránh đi, không biết vì sao, cảm thấy hết sức quen mắt, nhất thời như thế nào cũng nhớ không nổi chính mình có gặp qua chưa, chân nhỏ không tự chủ liền đi tới.

Nàng hoàn toàn không chú ý, cung nữ phía sau trên mặt nổi lên quý dị cười.

Càng đến gần, cảm giác quen thuộc trong lòng càng mãnh liệt, mơ hồ xuất hiện từng trận bất an, trong đầu xẹt qua một màn máu đỏ, hít vào khẩu khí, đang định nghiêng người rồi đi.

“Hoàng phi, đã lâu không gặp, vẫn mạnh khỏe chứ?” Một đạo thanh âm đùa giỡn không mang chút cảm tình bay tới.

Y Y toàn thân sợ run, cứng ngắc xoay người, nhìn khuôn mặt đằng trước ma mị cười mỉa, hai chân không thể nhúc nhích.

Trong đình, hoa sen mới nở, nơi đây sau khi được mưa móc cọ rửa càng có vẻ vô cùng yên tĩnh, mấy con chuồn chuồn ớt vui thích lướt trên mặt nước lạnh, tạo nên từng vòng sóng nước, giống như tâm nàng đã bị rung động, không thể ức chế run run.

Nàng mặt trắng như tờ giấy, còn mặt hấn lại mang màu hồng phấn.

“Như thế nào, bảy năm không gặp, nhìn thấy bốn vương lại mất hết khí huyết thế kia?” Chân mang đôi giày đen mạ vàng đi thong thả từng bước, hấn cười đến hết sức sáng lạn, một thân y phục đỏ sẫm, tay áo phát phát vô cùng tuấn mỹ. (Chỗ này ta hơi chém).

Nhưng, chỉ có Y Y mới rõ ràng, bề ngoài hoa lệ bên trong lại là tên giết người như ngóc.

“Ngươi muốn như thế nào!” Liếc thấy Tiểu Thanh phía sau đột nhiên mặt không chút thay đổi tê liệt ngã xuống, nàng ngược lại ổn định tâm thần, mặc dù mặt có thần sắc kinh hoàng, nhưng không còn phát run.

“Ba ba.” Hấn vỗ song chường, “Tốt lắm, xem ra không gặp bảy năm, ngươi không quên bốn vương, bất quá, vết thương trên mặt đã khỏi hấn, trông ngươi vẫn là chương mất.”

Trong bảy năm đó, chỉ cần thịnh yến có hấn tham gia, tuyệt đối không thấy được thân ảnh của nàng, chỉ cần là con đường hấn hay đi qua, nàng thà rằng quanh quẩn đường vòng cũng tuyệt không muốn đụng chạm hấn.

Bảy năm không thấy, cũng không kỳ quái đi?

“Có chuyện nói mau, có rắc mau phóng, ta không có thời gian nghe ngươi ở đây dài dòng.” Nếu là uy hiếp, hấn đã muốn làm được, nếu là tới lấy tính mạng nàng, chỉ sợ, chính nàng không phải đối thủ của hấn.

Gương mặt vốn tươi cười nghe thấy những lời này đột nhiên trầm xuống, trừ bỏ mẫu hậu, hấn chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt.

Phi tử nho nhỏ này cũng dám đối hấn nói “Có chuyện nói mau, có rắc mau phóng”?

“Ừc.” Y Y nuốt nước miếng một cái, lui về phía sau vài bước, khi lưng chạm vào kết giới trong suốt, nàng liền hiểu được, nàng không còn đường lui.

Tim, lạnh hơn phân nửa.....

“Lại đây.” Hướng nàng ngoắc ngoắc ngón trỏ, ngón tay đen tỏa ra quang mang u ám.

Nàng thăm kêu một tiếng hồng бет, không kịp niệm chú, cả người đã bị khống chế, không thể nhúc nhích, hai chân tự động bước vào trong đình.

Ngồi ở phía trên ghế đá, hấn vươn duỗi đôi chân dài, ngay khi nàng đến gần liền đem cả người nàng ôm vào lòng, cảm thụ được thiên hạ trong lòng thân thể lạnh như băng, đẩy mắt xẹt qua vẻ hài lòng. (S :Đồ dã man * Phụng phịu bỏ đi* ta không làm nữa , Hách ca: *nắm tay kéo lại* quay lại edit cho ta diễn nốt *trùng mắt* đang ôm dờ mỹ nhân).

“Bốn vương chính là đến xem, hoàng phi bảy năm sau cùng hoàng phi bảy năm trước có cái gì khác nhau,” Ngón tay đen ở trên gương mặt của Y Y dao động, hấn cười đến hết sức tà mị, “Quả nhiên là có chút tư sắc, xem này, da thịt trắng nõn, một chút vết sẹo đều không có lưu lại.”

“Phải không? Vương gia, ngươi một chút không có đổi, vẫn làm cho người ta chán ghét, thậm chí là ghê tởm.” Y Y cắn răng, xúc cảm trên gương mặt làm cả người nàng nổi da gà.

Ngón tay dừng lại, hấn dùng lực chế trụ cằm của nàng, đẩy mắt tràn đầy khinh thường.

“Ghê tởm? Ngươi chỉ là một đứa dân đen dám nói bốn vương gia ghê tởm,” Mị mắt lại gần đi lên, hấn thổi khẩu khí, thấy nàng vẻ mặt hiểm ác, không khỏi nhếch miệng cười, “Vậy ta sẽ cho ngươi biết như thế nào là ghê tởm.”

Sắc mặt từ trắng bệch biến thành đen, Y Y trọn trùng mắt cái bản mặt đang tới gần.

“Cút ngay!”

Đôi môi âm áp nhanh chóng như bão táp đặt lên đôi môi lạnh lẽo của nàng, qua lại mút thỏa thích.

Nàng cắn chặt răng, kháng cự đầu lưỡi hấn tiến vào, thân mình vẫn không thể động đậy.

“A!” Bên môi chảy ra tơ máu làm nàng đau đớn nhăn hai hàng lông mày, chết tiệt, hấn thế nhưng dám cắn nàng!

Còn chưa thốt ra câu chữ, ngực đột nhiên truyền đến đau nhức làm yết hầu của nàng bốc lên vị lạ, chậm rãi cúi đầu, chủ thủ sắc bén của bảy năm trước kia giờ đã muốn đâm vào một nửa, chỉ cần tiếp tục đẩy thêm một chút, liền cắm thẳng vào trái tim nàng!

Chương 19: Khinh Âm Ca Ca

Rốt cuộc chịu không được vị lạ trong miệng, nàng há mồm ho nhẹ, một ngụm máu phun lên quần áo màu phấn hồng, giống như loang lổ dài dặc dưới bóng cây, lỉnh lỉnh nhiều chấm nhỏ, lại có thể thấy được rõ ràng. Hân mặt không chút thay đổi, đẩy mắt tà ác chậm rãi khuếch tán biến mất.

“Cảm giác được cái gì là ghê tởm không? Ở đây lòng bốn vương, chính là cảm giác ghê tởm này, làm cho bốn vương khó chịu bảy năm, người nói, có nên hay không cho người nhăm nháp cùng?”

Khẽ nhếch môi trên run rẩy, cũng là vô lực cãi lại, nàng cảm thụ được máu trong cơ thể đang từng giọt từng giọt ra đi, sức lực dần dần hút ra, ngay cả khí lực mở mí mắt ra cũng không có.

Từ từ hạ xuống mí mắt, ngoài ý muốn lại nhìn thấy trên mặt hân hiện lên cô đơn.

Trong lòng run lên, liền mất đi cảm giác.

Ôm nữ tử trong lòng đứng lên, nhìn nàng lông mi thật dài nhắm chặt, gương mặt tái nhợt hiện ra nét đáng yêu mờ mờ, hô hấp mỏng manh, không khác gì một con rối gỗ.

Mẫn Hách phức tạp nhìn thiên hạ lâm vào hôn mê, một thanh âm thanh thúy ở trong đầu vang lên “Khinh Âm ca ca.....”

Đồng tử mất hé ra, đột nhiên trong lúc đó thanh tĩnh, vén môi cười tà, đem nàng đặt ở phía trên ghế đá, nhìn chăm chăm chuôi chủy thủ, bàn tay to chậm rãi nắm lấy, đang muốn dùng thêm một chút lực đạo.....

“Người không nhận ra Ngân Nhi sao? Khinh Âm.” Thân nhiên thờ dài đến từ đất nước xa xôi, mờ mịt tựa như một trận gió.

Thân hình rung lên, Mẫn Hách nhìn bốn phía, là Mộc Hiệp sao?

“Nhiều năm như vậy, lệ khí của người vẫn chưa tiêu tan, chuyện này là sao đây...” Gió! Mạnh quá, hàng cây xung quanh rung động mãnh liệt.

Kết giới vốn được bày ra giống như tầng băng dần dần tan ra dưới ánh mặt trời, dần dần, từ từ, từng tí không dư thừa, giống như có người nhìn lên, không chỗ nào che giấu.

“Người là ai!” trên mặt hiện ra tức giận, dám can đảm trêu đùa người đường đường là Mẫn Hách Vương gia ư, quả thực là muốn tìm cái chết mà!

“Mộc Hiệp đã chạy đến, người mau rời đi đi.....” Gió! Chậm rãi yên tĩnh.

Tay cầm chuôi chủy thủ căng thẳng, hân trầm mặc một lát, thiên hạ trong mắt ngủ say ốm yếu như vậy, chỉ cần một chút lực đạo, sẽ thành hương tiêu ngọc vãn.

Hương tiêu ngọc vãn sao? Hừ.....

Tay vừa kéo, chủy thủ lợi hại bị rút lên, phun ra huyết uyển giống những chấm hoa li ti trên cánh hồ điệp, trong không trung duyên dáng phi thường, sau đó rơi xuống đậu trên nền đất.

“Đem thứ máu dơ bẩn này chảy hết đi, máu của dân đen thật sự là làm cho người ta ghê tởm!” Liếm vết máu trên chủy thủ, hân cười nhẹ, yết hầu rung động.

Thân ảnh dần dần mờ, mờ nhạt, cho đến khi biến mất không nhìn thấy nữa.....

Mũi chân đạp nước, hai đạo bóng người cấp tốc đi nhanh trên mặt hồ, khi nhìn đến Y Y trong đình mắt máu quá nhiều mà lâm vào hôn mê cùng Tiểu Thanh té xỉu, Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt xanh mét cực điểm.

“Hoàng Thượng, thích khách đã muốn đi xa.” Lo lắng có mai phục, Mộc Hiệp trước một bước nhảy vào bên trong đình, không cảm giác có hơi thở xa lạ liền thông báo.

“Y Y, Y Y!” Gân xanh nổi lên, Phù Vân Khâu Trạch cẩn thận ôm lấy thiên hạ đang đỏ máu không dứt, rống giận, “Mộc Hiệp, truyền ngữ y!”

Đôi mắt đen u ám, ôm thân thể Y Y nhảy mất một cước bước vào không gian khác, cả người liền biến mất hân.

Xem ra pháp thuật của Hoàng Thượng lại tăng tiến không ít! Mộc Hiệp ngăn ngại, cuồng quát dùng ngữ âm thuật truyền ngữ y, lập tức đuổi theo.

“Không chết sao?”(S : Có người chết ý =.)

Nguyên bản Tiểu Thanh té trên mặt đất hôn mê bất tỉnh giờ đang mở hai mắt màu bạc, im lặng nghiêng đầu nhìn vết máu trong đỉnh bắt đầu ngưng kết, hai tay không hề ý thức xoa môi chính mình, cảm giác mềm mại vẫn còn lưu tại trên mặt.

“Mạc Thanh, nhiệm vụ của ngươi, đó là mê hoặc Hoàng Thượng, giết hoàng phi.”

Mê hoặc Hoàng Thượng, giết hoàng phi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ Nhất : Thời Thơ Ấu Kiếp Trước

Dưới ánh trăng mờ nhạt, trong căn nhà tranh cũ nát, tiếng cười đùa vang không ngừng xuất hiện.

“Tu tu Xấu hổ xấu hổ! Kinh Âm làm tân lang, Ngân Nhi làm tân nương.” Một đứa nhỏ nghịch ngợm thổi mạnh (nghĩa là lêu lêu a), hào hứng vây quanh tân lang cùng tân nương.

Tiểu cô nương được gọi là Ngân Nhi sốt ruột lôi kéo nam hài đang chạy tới chạy lui, bị hấn trên đầu như thế làm mặt nàng đỏ bừng thành một mảnh.

Nương nói qua, không thể bậy bạ làm tân nương của người ta.

“Ai nói Ngân Nhi phải làm tân nương của Kinh Âm, nàng sau này lớn lên là tân nương của ta.” Một nam hài nhìn có chút nhỏ nhả buồn bực trừng mắt tiểu nam hài đang nhảy nhót, trách hấn khẩu vô ngăn cản (không che miệng), cứ như vậy, không phải gián tiếp giúp Kinh Âm thổ lộ sao?

“Ân?” Tiểu nam hài đang nhảy nhót liền gãi gãi đầu, “Kia Ngân Nhi lớn lên cũng là tân nương của ta, được không?”

“Uy, ngươi không phải đáp ứng giúp ta sao? Như thế nào khi Viêm Hi mở miệng, ngươi lại nói chuyện không giữ lời.” Kinh Âm thủy chung từ nãy đến giờ đứng ở một bên không lên tiếng tức giận đem Ngân Nhi kéo đến phía sau mình.

Ngân Nhi lôi ống tay áo Kinh Âm, cái đầu nhỏ vồn ra muốn mở miệng nói chuyện.

“Lạc Dật vốn là nói giúp ta thôi.” Viêm Hi bĩu môi.

“Ta mặc kệ, dù sao Ngân Nhi về sau là của ta.” Kinh Âm hai tay khoanh ngực, hướng chỉ chính mình cùng Ngân Nhi là hàng xóm, gần quan được ban lộc nha.

“Của ta!”

“Của ta!”

Ba cái nam hài nhất thời nhảy vào đánh đấm, mặc cho Ngân Nhi kêu gào thế nào cũng không tách ra, nhất quyết phân thắng bại, giống như chỉ có đánh thắng là có thể thú nàng về nhà làm tân nương.

“Oành!” Ngân Nhi ôm một chậu nước lạnh hắt vào.

Ba thân ảnh đều sợ hãi tách ra, vốn định chửi ầm lên nhưng vừa thấy người đó là nàng, bọn họ ai cũng bất đắc dĩ không lên tiếng, dù sao chẳng ai muốn trên chóc Ngân Nhi mất hứng cả.

“Viêm Hi ca ca.” Thấy hấn bị nước hắt vào mắt, Ngân Nhi rút khăn tay, có chút áy náy nhìn hấn.

“Hừ, về sau ta muốn làm tướng quân, đem bọn ngươi đánh cho hoa rơi nước chảy, đem Ngân Nhi cướp về nhà làm tân nương.” Kinh Âm lắc lắc quần áo ướt sũng nước.

Lạc Dật há nồm, lại không nghĩ rằng về sau chính mình muốn làm cái gì.

“A, ta muốn làm một người tính toán tài tình, đến lúc đó sẽ biết ai mới xứng là tân lang của Ngân Nhi.” Hấn đột nhiên nghĩ đến, nhếch môi cười cười.

Hừ, cái tên không chí khí! Khinh Âm khinh bỉ nhìn hắt liếc mắt một cái.

“Viêm Hi, ngươi muốn làm cái gì?” Tình địch lợi hại còn lại là hắn, Khinh Âm cầm quần áo cởi ra giũ giũ rồi mặc vào.

Ngân Nhi trừng lớn hai mắt, cũng tò mò nhìn hắn.

“Kể thừa gia nghiệp.” Thân nhiên mở miệng, Viêm Hi đưa khăn tay nhét vào trong ngực áo.

Tổ tông nhà Viêm Hi đều là kinh thương mà sống, mặc dù không phải phú khả địch quốc, cũng là phú giáp một phương (không phải giàu nhất nước thì cũng là giàu nhất vùng), hơn nữa gia tộc hắn có người làm quan trong triều nên như cá gặp nước.

Khinh Âm hừ lạnh một tiếng.

“Ngân Nhi thì sao?” Lạc Dật khăn trương hỏi, sợ nàng nói phải gả cho tên tướng quân hoặc là phú thương.

“Ta ư?” Nàng mỉm cười như đóa hoa nở rộ, chỉ vào dãy núi phía sau gian nhà tranh, “Ta muốn ở đây trồng hoa Thiên Âm (chả hiểu), nhìn cầu vồng bảy sắc, chăn nuôi chim bồ câu (trong convert là lộ điều), vô luận các ngươi đến địa phương nào, ta đều có thể gửi nó mang theo hoa Thiên Âm đến, hy vọng các ngươi bình an trở về, mỗi lần cha đi xa nhà, nương đều ngắt lấy mấy đóa Thiên Âm hoa đặt ở tay nải của cha, về sau các ngươi đi xa nhà, ta cũng sẽ ngắt lấy Thiên Âm hoa cho các ngươi.”

Tiếng cười thanh khiết không chứa bụi trần, non nớt mà động lòng người.

Nơi hoa Thiên Âm nở, nơi đó ắt là cô hương của chúng ta.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ Hai : Cướp Nương Tử

Trên con đường lớn huyện nào có một đoàn người mặc quần áo đỏ chót đánh trống vang cả một góc trời, chầm ngời pháo đến cách xa mười dặm vẫn đình tại nhức óc, hơn trăm người đón dâu cậy quyền cậy thế làm cho không ít người nghỉ chân quan vọng, ai cũng hâm mộ tân nương nhà này có phúc khí, cũng chỉ có được phu gia (họ nhà zai) coi trọng mới có thể tiêu tốn hào phóng như thế, mà có thể tiêu tốn lớn như vậy, cũng chỉ có Viêm gia nam thành.

“Viêm Hi.....” Ngân Nhi một thân giá y đỏ thắm ngồi trong đại kiệu tám người khiêng, thật cẩn thận vén lên một góc màn kiệu, nhìn phía tân lang diện mạo tao nhã cười con ngựa cao to.

“Làm sao vậy?” Viêm Hi nhẹ nhàng điều khiển tuần mã tới gần cỗ kiệu, nhìn sắc mặt tân nương hồng đào, tâm hắn không khỏi một trận hoảng hốt, đợi mười năm, Ngân Nhi rốt cục trở thành thê tử của hắn.

Bị ánh mắt hắn nóng bỏng nhìn khiến hai má nóng rần lên, nàng cúi đầu.

“Khinh Âm cùng Lạc Dật sẽ trở về sao?”

Tám năm trước, Khinh Âm thay cha nhập ngũ đi lính, còn Lạc Dật theo vị sư phụ tính toán tài tình của hắn đi khắp các nước lân cận, từ đó về sau chưa một lần tái kiến, nếu không phải mỗi năm một lần lại có một bức thư, nàng sẽ hoài nghi bọn họ có còn sống ở trên đời này hay không.

Ôn nhu cười, Viêm Hi liếc mắt bốn phía thấy mọi người đều đem sự chú ý đặt ở đội ngũ rước dâu đằng trước, hắn lặng lẽ vuốt cái mũi nhỏ của nàng.

“Vô luận có trở về hay không, ta tin bọn họ cũng sẽ chúc phúc cho chúng ta.”

“Thật vậy chăng?” Một đóa lê hoa nhẹ nhàng nở rộ, mắt thấy cách Viêm phủ không còn xa, liền cuống quýt đem màn kiệu buông xuống.

“Thật sự.” Hắn gật gật đầu.

Nhưng mà.....

Đội ngũ đón dâu vừa để tới Viêm phủ, trăm người không người nào là không ở trong tình trạng kinh ngạc, trong Viêm phủ chất đầy hòm gỗ, từng cái thùng đựng châu báu trang sức đều được đưa vào, mà lão thái gia Viêm phủ thì vẻ mặt đau khổ đứng trước cửa.

“Gia gia, sao lại thế này?” Xuống ngựa, Viêm Hi tò mò hỏi.

“Viêm Hi, là... là Khinh Âm tướng quân đã trở lại.” nương Viêm Hi đỡ lão thái gia gầy yếu sắc mặt không tốt, ngẩng đầu nhìn cổ kiêu, hốc mắt đỏ lên, nhẹ nhàng chà lau.

Hoàn toàn bị tin tức Khinh Âm trở về làm cho rung động, không có chú ý mẫu thân dị thường, Viêm Hi đem cương ngựa ném lại, một đường chạy như điên vào phủ, nhìn đến binh lính đứng hàng ngũ, trong lòng lại thay bạn tốt cao hứng, không còn tâm trí để tự hỏi hân vì sao hôm nay là ngày có hi sự lại mang nhiều binh lính đến đây như vậy.

Tướng quân, hân thật sự đã làm tướng quân, chức vị so với người Viêm gia làm quan trong triều còn cao hơn.

“Tướng quân, bạn cũ của người đã trở lại.” Một gã tiểu tướng ôm quyền hướng vị tướng quân ngồi ở chủ sảnh đường báo cáo.

“Ân.” Cúi đầu hóp một ngụm trà, Khinh Âm hừ nhẹ, trên mặt không có biểu tình gì, lạnh nhạt không kém khi ở chiến trường một đao chém đứt cổ kẻ địch.

Nhìn thân ảnh màu đỏ chói mắt gấp gấp chạy vào, hân nhấc mặt hạ mi.

“Khinh Âm, Khinh Âm, người thật sự trở về rồi!” Viêm Hi cười lớn tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hân.

“Làm càn! Người dám vô lễ với tướng quân!” Tiểu tướng đứng ở một bên lập tức rút ra thanh kiếm sắc bén chỉ vào Viêm Hi, mỗi một động tác đều chuẩn chỉnh đúng chỗ.

Viêm Hi khuôn mặt liền nghiêm túc, trong lòng trào ra bất an quay đầu nhìn Khinh Âm.

“Miễn.” Hai chữ từ miệng thoát ra, hân tùy ý khoát tay áo, chính mình trở về cũng không phải là vì việc nhỏ ấy, lễ tiết tạm thời bỏ sang một bên đi.

“Khinh Âm, người đã làm tướng quân, chúc mừng người!” Viêm Hi nhìn hân một thân chiến bào uy vũ, vui mừng thay hân từ đáy lòng.

“Cảm ơn, cũng chúc mừng người kế thừa gia nghiệp.” Khinh Âm nhớ tới lời nói đùa trước đây liền mỉm cười.

“Không nghĩ tới người có thể nhanh chóng trở về uống rượu mừng của ta cùng Ngân Nhi, ta thật là rất cao hứng, chỉ tiếc rằng Lạc Dật hân chẳng biết đi đâu.” Không có chú ý tới sắc mặt Khinh Âm đột nhiên trở nên âm trầm, Viêm Hi nhủ đuôi lông mày, trong giọng nói mang điềm thất vọng.

Chén trà trong tay oanh một tiếng đặt ở trên bàn gỗ, Khinh Âm gọi lên khước miệng tà mị.

“Người sai rồi, ta không phải trở về uống rượu mừng của người, ta trở về là để cướp tân nương.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ Ba : Máu Chảy Thành Sông

Sắc mặt ngưng trệ, Viêm Hi nhìn một mảnh binh lính khô giáp bốn phía.

“Người là nói giỡn sao? Ha ha, trước kia người cũng là hay nói giỡn như vậy.” Tứ chi bắt đầu rét run, nhìn ánh mắt bạn thời thơ ấu không còn giống dĩ vãng cả lo phát phờ.

Đứng đây đuôi gân cốt, bộ dáng gầy yếu trước đây đã biến mất, nay hân tuấn lãng như ngọc, thân thể cường tráng, nếu không phải là vết sẹo từ cảm tới xương quai xanh thì ai cũng đoán không được hân là Khinh Âm tướng quân nơi chiến trường bách chiến bách thắng.

“Vàng bạc châu báu bên ngoài, coi như là bồi thường.” Khinh Âm nhìn mấy rương đồ quý hiếm chiếm hết chỗ đình viện nói.

Viêm Hi lui về phía sau từng bước, lạnh lùng nhìn bạn hữu, cảm giác quen thuộc dần dần không còn tồn tại (S : Hớ Đi tranh vợ thì phải thế chứ)

“Người biết ta sẽ không đem Ngân Nhi tặng cho người, hôm nay là ngày vui của bọn ta, nếu người là đến uống rượu mừng, chúng ta hoan nghênh, nhưng nếu người là đến cướp tân nương, thực xin lỗi, mời đi ra ngoài!” Dùng một ngón tay chỉ, thanh âm theo đó cũng trầm xuống vài phần.

“Vi Ngân Nhi, người ngay cả tánh mạng gia quyến cũng không để ý sao?” Hân đuổi cánh tay, ngón trỏ bắn ra.

Mười tên lính ngoài hành lang liền chỉnh tề chạy vào, chỉ nghe một trận tiếng vang xui xẻo ầm ầm, phóng mắt nhìn lại, vô luận là giấy chữ hỉ dán trên cửa sổ hay tấm rèm đỏ treo trên cao, tất cả đều bị kéo xuống vứt bỏ, thỉnh thoảng lại bị quân lính chạy tới chạy tui đập lên, để lại rất nhiều dấu chân.

“Ngươi cho là như thế liền có thể uy hiếp ta, nếu vậy ngươi nhầm rồi, ta tuyệt đối sẽ không buông Ngân Nhi.” Kiên nghị thẳng lưng, Viêm Hi ánh mắt sáng quắc, không chỗ nào sợ hãi nhìn Khinh Âm hiện tại đang thấp phần xa lạ.

Khinh Âm chưa nói một câu, khuôn mặt mỉm cười dần thuộc hạ đi ra đại đường, binh lính chờ đợi bên ngoài cũng theo hàng, thẳng tắp đi tới chỗ kiệu hoa đỏ thắm.

Không tốt! Thầm kêu một tiếng hồng бет, Viêm Hi bay nhanh ra ngoài, nhưng vẫn là đã muộn một bước.

“Tân nương mời ra kiệu.” Rèm kiệu được vén lên.

Nghe được hỉ nương (người săn sóc dâu) gọi, Ngân Nhi sắc mặt thẹn thùng khom người đứng lên, hi khăn trùm đầu khiến nàng thấy không rõ mọi chuyện trước mặt, chợt thấy một bàn tay to đưa lại gần, tưởng Viêm Hi, nàng cười yếu ớt đưa tay đặt vào.

Bước ra khỏi cửa kiệu, nàng nhú mi, trực tiếp rút tay nhỏ bé về, đem hi khăn hất ra, về mặt giận dữ.

“Ai dám giả mạo tân lang!”

Người này tay to mà thô ráp, da thịt hơi mạch sắc (có màu lạ =]]]), không giống Viêm Hi mười ngón thanh tú tinh bạch, non mềm (S : Đúng là đồ thụ sinh)

“Khinh Âm!” Ngân Nhi không thể tin nhìn nam tử đứng trước mặt một thân chiến bào cao ngất, kinh hô ra tiếng, dung nhan dực hi thoảng nhìn hỉ nương bên trái cửa kiệu bị thanh đao đặt trên cổ đột nhiên ngân ra, hi khăn trong tay chậm rãi rơi xuống đất ”Đây là có chuyện gì?”

“Ngheh đón tân nương hồi tướng quân phủ!” Mười năm không gặp, liếc thấy nàng so với dĩ vãng càng thêm xinh đẹp, Khinh Âm gọn khoe miệng, tay giơ lên trực tiếp hạ lệnh.

Không đợi Ngân Nhi phản ứng, thân thủ đã bao lại đem nàng ôm vào lòng nhảy lên ngựa.

“Cung nghênh tân nương hồi tướng quân phủ!” Bọn lính cùng kêu hô, vài vị binh lính đi trước mở đường.

“Chậm đã!” Một đạo thân ảnh đỏ thắm chạy ra chặn ở giữa đường, vươn song chưởng ngăn đường đi của chiến mã, “Dem Ngân Nhi trả lại cho ta!”

Câu môi cười lạnh, Khinh Âm nhìn về phía lão già tóc bạc trắng bên trong đám người ẩn nấp, lão già tuân lệnh đi ra, mười ngón nắm chặt, thuật chú trong miệng không ngừng dao động.

“Viêm Hi, ngươi thật đúng là cố chấp như trước, bây giờ ngươi chỉ có thể chọn, một là Ngân Nhi, hai là gia đình ngươi?”

Ngực căng thẳng, Viêm Hi kinh ngạc nhìn ông cụ, một trận nổi da gà tự da đầu dựng lên, đó là người của bộ tộc chú thuật nam thành nằm ở phía nam, cách kinh thành ba trăm km (tự xưng ta quên mất đơn vị đo thời xưa =.=), tuy là rất ít nhìn thấy bộ tộc chú thuật, nhưng vẫn là có nghe nói, bọn họ chỉ cần lợi dụng vài câu chú ngữ đơn giản là có thể vô hình giết người (giết mà k biết cách giết là gì), người chết vô cùng thê thảm.

“Diệt!” Lão già quát lớn một tiếng, “Oành, oành, oành!” thanh âm thân thể rõ ràng lọt vào tai.

“A!” Người hai bên đường đều sợ hãi như nhìn thấy ma quỷ, thất kinh thét chói tai chạy trốn, tiếng va chạm đập lên nhau không dứt bên tai.

Viêm Hi cứng ngắc nghiêng đầu, Cửa lớn Viêm phủ vốn bùng bùng vui vẻ nay thành một biển máu, đội ngũ đón dâu trăm người toàn bộ ngã xuống đất, trước ngực là một đóa tường vi nở rộ, máu tươi tuôn trào, đón gió lắc lư, trừ bỏ lão thái gia bình yên vô sự, máu thân hân, muội muội, biểu cô, cho đến hạ nhân, toàn bộ đều biến thành một khối thi thể lạnh như băng, phần da thịt trên ngực khe nứt, hở ra một đóa tường vi chậm rãi nở rộ, máu thân thậm chí sợ hãi chết không nhắm mắt!

“Ngươi chỉ còn lại một người thân cuối cùng, ta hỏi lại ngươi, ngươi là chọn Ngân Nhi, hay?” Phảng phất phong khinh vân đậm, Khinh Âm cúi đầu thấy Ngân Nhi đang nhìn lên thăm cảnh Viêm gia qua khuỷu tay, nàng che miệng khó khăn nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch, hai mắt ngập nước.

“Viêm Hi, không cần.....” Trong giây lát, Ngân Nhi hô to ra tiếng, trong miệng tràn ra tơ máu, đúng là so với màu nhuộm còn muốn đỏ tươi bất mắt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tỉnh Mộng

Trong điện Long quân một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ cung nữ bưng nước ẩm cước bộ bận rộn, không ai dám nói đôi câu vài lời, chỉ nhìn hoàng phi không chút huyết sắc nằm trên long sàng mà kinh ngạc ngẩn người, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn Hoàng Thượng mấy ngày nay mặt lạnh như sương băng, ngay cả năm vị Thái y cực nhọc ba ngày cả ngày lẫn đêm hầu hạ trước mặt, không có khởi sắc, cũng không dám phát ngôn.

Mộc Hiệp hai tay căng thẳng, đi đến trước mặt hoàng thượng.

“Thần, khẩn cầu Hoàng Thượng trước nghỉ tạm một thời gian, nếu không, chờ hoàng phi tỉnh lại, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ ngã bệnh.”

Ngày hôm qua là ngày sinh của hoàng thượng, bất quá trong cung không người nào dám can đảm treo đèn lồng, cũng không có nghi thức chúc mừng, thật là so với dĩ vãng càng thêm im lặng.

“Trẫm là thiên tử, như thế nào có thể ngã bệnh?” Phù Vân Khâu Trạch nhắm mắt lại, có vẻ mỗi một không chịu nổi, “Thái hoàng Thái Hậu nói qua, Y Y là phượng phúc, chỉ cần qua mười tuổi, liền bình yên vô sự, nàng có phải hay không giả bộ ngủ? Mỗi ngày trèo tường cũng nên một lần đi.”

Nguyên bản là một câu đùa giỡn, nhưng nói ra từ miệng hắn khiến những người xung quanh đều cảm thấy chua xót trong lòng.

Ngay cả Mộc Hiệp mỗi ngày nhìn hoàng phi lớn lên, hốc mắt không khỏi đỏ đỏ, xoay người đi ra cửa không nói gì, đứng thẳng vững như đá.

“Hoàng, Hoàng Thượng.....” lão Thái y tay chân cứ run lên, chậm chạp nói, bốn vị Thái y sắc mặt quái dị, còn có một tia vui mừng.

“Sao?” Trầm thấp âm điệu, Phù Vân Khâu Trạch ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Đã qua ba ngày, tất cả Thái y đều thúc thủ vô sách, tuy nhiên ai cũng sợ bị chặt đầu, muốn xin chút ân huệ sao?

“Hoàng phi đắm chìm trong mộng hình như đã thức tỉnh.”

Đột nhiên mở bừng mắt, đôi mắt màu tím bắn ra tia sáng kỳ dị, long bào khẽ vung, hất lao vào phía mép giường, Mộc Hiệp cũng khẩn trương theo sau.

Sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như tờ giấy, bất động là, hơi thở mỏng manh không giống mấy ngày hôm trước không hề sinh khí, trên mặt nàng toát ra vài giọt mồ hôi, lông mi thật dài thỉnh thoảng chớp chớp hai cái, đôi môi nứt nẻ nhếch lên.

Phù Vân Khâu Trạch cúi thấp đầu lắng nghe.

“Khinh Âm dừng, dừng..... thật nhiều máu.....”

Khinh Âm?! Đôi mắt màu tím hiện lên kinh ngạc, hất ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng.

“Mộc Hiệp, điều tra thế nào rồi?”

“Bẩm Hoàng Thượng,” Mộc Hiệp cả kinh, thiếu chút nữa quên đại sự, “Tiểu Thanh sau khi tỉnh lại nói làm nàng một bước tiến đình đã bất tỉnh nhân sự, ngay cả thân ảnh thích khách cũng không có thấy.”

Phù Vân Khâu Trạch trầm mặc đi đến trước cái bàn kim đàn mộc, cầm lấy mặt trên chén trà, “Bình!” Đột nhiên ném vụn, sắc mặt trở nên u ám.

“Tiếp tục nói!”

Năm vị Thái y đứng ở trước giường, không biết là nên lui ra ngoài hay tiếp tục chăm sóc, người người chớ đều kinh hãi đến run rẩy, chỉ sợ đi ra ngoài, hoàng phi có chuyện không hay xảy ra, cũng không phải mất cái đầu của chính mình, chỉ sợ liên lụy cử tộc mà thôi, nghĩ đến cái này, liền quyết tâm tiếp tục chăm sóc.

Thấy Hoàng Thượng vẫn chưa cho người trong điện lui ra, Mộc Hiệp đành bấm báo.

“Thần có hỏi qua thị vệ đứng gác khu vực này, buổi trưa hôm đó, chỉ có Mẫn Hách Vương gia từng tiến vào, mà sau đó không thấy đi ra ngoài.”

Lại là hắn! Phù Vân Khâu Trạch trên trán gân xanh nổi lên, đang định phát tác giận dữ, một tiếng kêu sợ hãi khiến cho hắn đột nhiên xoay người.

“Dừng! Dừng giết người!”

Y Y ngồi bán dậy, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, được thảo trên miệng vết thương tung ra, làm thực y màu trắng nhiễm máu, như bông hoa mai hồng đỏ tươi ướt át.

“Y Y!” Phù Vân Khâu Trạch vui sướng chạy vọt qua, vừa định hỏi nàng cảm giác thấy thế nào, nhưng nàng lại thốt ra một câu làm chết hết cả nhiệt tình của hắn.

Chương 24: Tâm Tình Không Ổn

Cái đó , người cho người làm chút điểm tâm đi, ta đói bụng.” Nói xong, nàng mềm nhũn ngã xuống long sàng. Tay duỗi trong không trung. Khâu Trạch xấu hổ không biết là nên buông xuống hay nên nắm lấy thiên hạ nằm trên giường nâng lên hung hăng mắng một chút (S : Hớ hớ , không ôm được mỹ nhân ...), Phù Vân Khâu Trạch cắn răng, thôi được, nàng là người mang bệnh , hẳn không thêm so đo với nàng lần này.

“Khụ,” Lão Thái y quay đầu chuyển hướng nơi khác, nhin xuống trận cười dữ dội xúc động, “Hoàng Thượng, nếu hoàng phi đã tỉnh, khụ..., chúng lão thần cũng nên lui xuống, đã qua thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần tĩnh dưỡng nhiều một chút liền khỏi hẳn, thần cũng sẽ đứng giờ cùng bốn vị Thái y đến đây xem chẩn, mong Hoàng Thượng yên tâm.”

Tay áo có hình rồng khê vung, hẳn điểm nhẹ mũi chân.

Được sự cho phép, các Thái y thu thập đồ châm cứu, mới bước ra một bước, phía sau lập tức truyền đến tiếng động âm lãnh, rồi đột nhiên cứng đờ bất động.

“Lời nói vừa rồi của Mộc Hiệp các người nghe thấy nếu để người ngoài biết, ta sẽ chém đầu cừu tộc nhà các người.”

“Vâng, chúng thần cẩn tôn thánh dụ.” Vội vàng xoay người cung kính, trên trán các Thái y không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, gàn vua như gàn cộp, việc này từ xưa đến nay ai cũng hiểu, thân là Thái y, lại càng phải thủ đưng kỳ trùng (đứng mũi chịu sào).

“Còn có,” Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên dùng phương thức nói đứt quãng, nhìn bốn họ bộ dáng thất kinh, quả thực giống con thỏ nhỏ, “Nghe nói nhi tử của năm vị ngự y đều kế thừa sự nghiệp của cha, đối với y học đều có hứng thú, không bằng liền truyền tiến cung, dạy trầm một ít y lý (lý thuyết y học) đi.”

Biết rõ đây là uy hiếp, năm vị ngự y không ai dám mở miệng cự tuyệt.

Chỉ có thể run rẩy nghe theo.

“Thần cẩn tôn chỉ dụ!”

Phủ Mẫn Hách Vương gia.

Người nằm trên chiếc giường cảm thạch vốn nên ngủ say mộng đẹp đột nhiên mở mi mắt, nhìn thân ảnh xanh biếc đứng ở bên giường, có chút không vui nhú mi.

“Vương gia, người tỉnh.” Nàng cầm khăn tay nhẹ nhàng giúp hắn chà lau mồ hôi trên mặt, trong mắt ẩn ẩn để lộ ra ý muốn thân thiết, động tác trên tay cũng ôn nhu vạn phần. (S : Hách ca , cô này hợp với ca nhà ... Hách : Ta không cần *đầy đây*)

Nhìn trông mắt màu bạc, Mẫn Hách Vương gia một tay bắt lấy cổ tay nàng, thô lỗ đẩy ra.

“Người tới làm gì! Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, cẩn thận bị Phù Vân Khâu Trạch phát hiện.”

Mạc Thanh cầm cổ tay bị hắn niết hồng (nắm chặt đến đỏ hồng), quay đầu, thấy kim bách điệp trường bào đặt trên ghế, mặt trên vẫn loang lổ vết máu.

“Hoàng phi tỉnh.” Nàng thân nhiên nói.

Khẽ gạt mình, hắn đứng dậy khoác chiếc áo tơ tằm có thêu bông hoa tường vi, đi đến ghế vênh chân lên ngò, đôi mắt như hồ nước vừa sâu vừa lạnh.

“Không ngờ nàng chưa có chết,” Trần định ngữ khí nghe không ra là vui hay giận, hắn lời nói xoay chuyển, “Bất quá cũng không cần người tự mình đến báo tin đi? Mạc Thanh, đừng quên thân phận hiện tại của người, không thích hợp ra vào phủ của bốn vương.”

“Vâng” Khuôn mặt thân thiết đột nhiên không còn biểu tình, nàng nhún nhẹ thân, “Nô tỳ ghi nhớ lời Vương gia dạy bảo, nô tỳ cáo lui.” Nói xong, người hơi nhảy lên trên, quý mị biến mất vào không trung.

Lưu lại người này quả thật không phải sai lầm, hắn uống một ngụm trà, để kệ hương vị hoa nhài lan rộng phía đầu lưỡi, nổi lên một trận tê dại.

Một hình ảnh ngắn ngủi hiện lên trong đầu, hắn nhắm mắt lại.

Giấc mơ vừa rồi, là chuyện gì xảy ra? Khinh Âm..... Chính là Khinh Âm ngày ấy nghe được trong đình hoa sen sao?

Hay liền ngay cả mộng, cũng bị người khác thao túng? Nhưng để làm được như vậy thì phải có nội lực cường đại làm hậu thuẫn, người này, thật sự lợi hại thế nào?

Nam thành..... Đúng, trong mơ cũng là nam thành.

Có lẽ, nên phái người đi thăm dò điều tra mới được.

Sắc mặt thay đổi, nhìn đến kim bách điệp trường bào trên ghế ngày hôm ấy mặc, hần tùy tay cầm ném lên không trung.

Một đoàn hỏa diễm đột nhiên như gió đem quần áo cán nuốt..... Đốt cháy không còn dấu vết tàn dư.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sắc Tức Là Không

Ở đình long quân điện, trong đêm khuya, hai thân ảnh một vàng một đen thiết lập kết giới yên lặng đứng cạnh nhau.

“Phải không?” Nghe được tin tức của Mộc Hiệp, Phù Vân Khâu Trạch mắt trầm xuống, lông mày nhện không được run rẩy, tựa như bị vạn con độc xà cắn mà lộ ra vẻ mặt thống khổ, thờ sâu, rồi vân đạm phong khinh cười cười, “Vây đánh bọn họ mất trí nhớ đi, lưu lại cũng chỉ là thống khổ.”

Mộc Hiệp muốn nói lại thôi, cuối cùng gật gật đầu, chân sau điểm một cái, nhảy vào giữa bầu trời đêm.

Đánh tan kết giới, thân ảnh màu vàng đập tường nhảy xuống, đang miên man suy nghĩ hần vẫn chưa chú ý tới một bóng hình xanh biếc vừa vọt đi ngang qua, mạnh mẽ va chạm.

“Đau!” Tiểu Thanh sờ cái gáy nằm trên mặt đất, thân thể bên trên người ép lên khiến nàng không thể động đậy.

Phù Vân Khâu Trạch hai tay hướng trước ngực nàng chống đỡ, không tốn sức đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, nghe được thanh âm này, mới biết được chính mình đụng vào là người chứ không phải đồ vật.

“Hoàng phi có uống thuốc đúng giờ không?” Hần lạnh lùng đứng, nhìn nàng thông thả bò dậy. (S : Em ghét con này , lần sau... anh đề chết đi... Y Y tỷ : cô nói cái gì *lườm*)

“Bẩm Hoàng Thượng, hoàng phi đã uống xong, đang chờ Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi.” Nhìn đau, Tiểu Thanh cúi thấp người, trên mặt ửng hồng một mảnh, lại mang tia tức giận.

Hừ một tiếng, hần gật gật đầu, trực tiếp xoay người vào điện.

Đại cung nữ đứng ở chỗ tối bưng cười đi ra, khoe mắt liếc Tiểu Thanh chặt vật.

“Ăn trộm gà bắt thành, Hoàng Thượng đầu đơn giản bị người mê hoặc như vậy.”

Sắc mặt xanh trắng, Tiểu Thanh không đáp lời của ả, chỉ là không nghĩ tới Phù Vân Khâu Trạch ý chí kiên định như thế, chính mình vô ích cho hần chiếm tiện nghi rồi.

Bất quá, đêm nay, mục đích của nàng cũng không phải cái này, mà là, hần cùng Mộc Hiệp ở phía trên đình điện nói gì đó.

Dù có ngân mắt có thể nhìn thấu hết thủy pháp thuật, nhưng bọn họ đứng quá xa, nàng sợ bị phát giác nên không dám tới gần, chỉ có thể dựa vào miệng Phù Vân Khâu Trạch lấp mắt để phân biệt, đại khái nhìn ra hai chữ, “Trí nhớ”.

“Còn chưa nghỉ ngơi?” Phù Vân Khâu Trạch đợi cung nữ giúp hần đem long bào trên người cởi bỏ, cẩn thận nằm xuống mép giường. (S : chị thật vô tình , đêm anh rơi xuống đất nhớ... Y Y tỷ : *đạp thêm một phát* *quay mặt vào trong* ... S : *lặng lẽ chạy*)

Mấy ngày nay nàng không ngừng được cho uống thuốc bổ, gương mặt tái nhợt cũng rốt cục có một tia khởi sắc, chính là miệng vết thương trước ngực khép lại có vẻ chậm, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không nghĩ tới nàng lại trở nên chăm chỉ, không thể luyện ma thuật, liền quay sang luyện chú từ (lời chú), hơn nữa mỗi lần đều luyện đến tận khi hần đem sách để sang một bên mới bằng lòng nghỉ ngơi.

“Khâu Trạch, thật kỳ quái, gần đây ta đều mơ cùng một giấc mộng, nhưng là mỗi lần tỉnh lại liền không nhớ rõ, tổng cảm thấy cái mộng kia thực khủng bố, mỗi lần tỉnh lại ngực luôn kinh hoàng.” Y Y che ngực, đây cũng là nguyên nhân gần đây nàng không muốn đi ngủ.

“Có thể là do ngực nàng bị thương.” Hân ngưng hạ mi, đôi mắt màu tím đánh giá ngực nàng, thấy không có tơ máu chảy ra nên hơi chút yên tâm, “Là sát thủ của Mẫn Hách?” Từ khi nàng tỉnh lại hân vốn không có hỏi qua, một là chính mình đã muốn xác định, hai là, sợ nàng tâm tư khó có thể bình tĩnh ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Không dự đoán được hân muốn biết, Y Y tay ôm ngực nhẹ buông xuống, trong mắt có sợ hãi, càng nhiều, nhưng là vẫn thản nhiên đối mặt.

“Thuật pháp của hân tựa hồ so với trước kia tiến bộ hơn.” Nghĩ đến chính mình ở trước mặt hân như con cừu trời gà không chặt, nàng liền nắm chặt quyền chú từ trong tay.

Phù Vân Khâu Trạch ánh mắt hạ xuống, cứ vậy mà nắm cái tay bé của nàng, đặt ở lòng nàng.

“Ba ngày sau, Vương gia của La Phu quốc sẽ đến Lạc Tang làm khách, đến lúc đó sẽ có một buổi thịnh yến, ta phải mang nàng tham dự.”

“Ân,” Nàng rút tay về, nhẹ giọng nhận lời, rõ ràng phát hiện tay hân để tại vị trí có điểm kỳ quái, “Tay ngươi đặt ở chỗ nào?” Mặt bắt đầu nhiễm một tầng hồng, cầm lấy quyển sách trên tay hướng đầu của hân đánh một cái, thực không đứng đắn gì cả.

Không có né tránh, hân chính là lùi tay lại, đôi mắt màu tím hiện lên một tia đùa giỡn.

“Ngươi rồi cũng trưởng thành, thời gian cũng chẳng được bao lâu, ái phi, hậu cung ba ngàn mỹ nhân, người người đều là trước sau lỗi lôm (nguyên văn : tiền đột sau kiêu), ai da, với dáng người của nàng, chờ trầm lớn lên một chút, chỉ sợ nàng sẽ không giữ nổi trầm nha.” (S : Đây cậu , bé tí đã... *rùng mình* không có gì...)

Khoe mắt giật vài cái, Y Y dùng sức đem vạt áo nhanh chóng buộc lại, lườm hân một cái rồi xoay người ngủ.

Hậu cung ba ngàn giai nhân..... Thì tính sao, nàng chung quy là muốn.....

Khuôn mặt vui cười trầm mặc, hân ôm eo nàng từ đằng sau, chôn đầu vào lưng nàng, thật sâu thưởng thức mùi vị hoa lê thản nhiên phát ra trên người giai nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hoa Lệ Thịnh Yến

Bên trong hoàng cung, đèn đuốc sáng chói chiếu rõ toàn bộ chính điện, ca múa bình sinh, nhạc khúc sâu kín, các cung nữ đang cầm rượu ngon của lạ đi lại, tiếng cười không dứt.

Ngồi ở bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, Y Y nhận ánh mắt cực nóng, tay rót rượu không khỏi khẽ run.

Là hân, Mẫn Hách Vương gia!

“Nếu không thoải mái liền lui xống trước đi.” Phù Vân Khâu Trạch chú ý tới ánh mắt Mẫn Hách từ khi bước vào chính điện liền bắt đầu nhìn chằm chằm Y Y, trên mặt tựa tiêu phi tiêu làm cho hân tâm sinh cảnh giác.

Đặt bầu rượu xuống, nàng lắc đầu nhìn Vương gia La Phu quốc hơn năm mươi tuổi đang cùng các đại thần kính rượu, phỏng chừng một hồi nữa sẽ bắt đầu vào đề tài chính, hân đến Lạc Tang tuyệt đối không phải đơn giản làm khách như vậy, Phù Vân Khâu Trạch mở miệng bảo nàng đến dự, e cũng là bắt đắc dĩ, bởi trong tám năm nay hân chưa bao giờ yêu cầu nàng tham gia thịnh yến cả.

“Dù sao vẫn phải đối mặt.” Thản nhiên mở miệng, ổn định tâm trạng.

Không ngờ, Mẫn Hách vương gia lại hướng bọn họ đi tới, tà cười trên mặt dần dần mở rộng, một thân tân chế màu đỏ kim bách điệp bảo làm nổi bật khuôn mặt duy mỹ bất phàm.

Mạc Thanh đứng ở một bên hầu hạ, đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn thẳng.

“Hoàng Thượng, đã lâu không được cùng người nâng cốc ngôn hoan,” Đem chén không đưa cho Mạc Thanh rót rượu, Mẫn Hách Vương gia hí mắt, nét cười bên miệng vẫn chưa mất, giả bộ nghiêng đầu, “Đúng lúc hoàng phi cũng ở đây, nghe nói hoàng phi mấy ngày trước thân thể không khỏe, thân vì công vụ bận rộn không thể tới thăm, đề chúc tội, thần xin tự phạt một ly.”

Y Y cau mày nhìn hán giả vờ đem rượu uống một hơi cạn sạch, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể mắng trước mặt các vị đại thần .

Ngồi ở hạ vị, hoàng thực phi kinh ngạc hướng bên này nhìn một chút, lại cười yếu ớt cùng La Phu quốc Vương gia trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Bọn họ là có quen biết? Nàng đột nhiên hiểu được.

“Hoàng phi thân thể vừa khỏi hẳn không thể uống rượu, để trăm thay nàng uống ly này, Mẫn Hách Vương gia không cần lo lắng, thân thể hoàng phi hiện tại thập phần khỏe mạnh.” Phù Vân Khâu Trạch học được đạo khoái(ý là bất chúc lại), trên mặt ý cười so với Mẫn Hách Vương gia càng sâu, đứng lên đem rượu uống cạn.

“Hoàng Thượng.”

Vương gia La Phu quốc cầm chén rượu cước bộ đi tới, hai mắt tựa hồ có chút mập mờ.

“Nghe nói hoàng phi là phượng phúc quý quốc, không chỉ điềm mỹ bên ngoài, ngày thường lại thông tuệ(thông minh), hôm nay vừa thấy, quả thật là thiên tư quốc sắc(sắc nước hương trời), qua vài năm nữa, nhất định là khuynh quốc khuynh thành, chính là, thần thực muốn xem xem hoàng phi có phải trí tuệ như lời đồn không hề còn về dạy dỗ con dân, người La Phu quốc kính ngưỡng hoàng phi đã lâu, nói vậy hoàng phi sẽ không từ chối đi?”

Đến đây! Y Y ôn nhu cười, cúi đầu tựa như thẹn thùng, bất quá ở trong đầu đang âm thầm hỏi thăm tám đời tổ tông nhà hán chục lần.

“Không biết Vương gia muốn như thế nào thử bản phi?” Tránh không khỏi, chỉ có thể cứng rắn lên .

Nhẹ nhàng ngẩng đầu, gặp phải Mẫn Hách ánh mắt tà cười, nàng cắn chặt răng, miệng vết thương trên ngực tựa hồ hơi hơi vỡ ra, ả ả truyền đến từng trận đau đớn.

“Này.....” Vương gia La Phu quốc làm bộ mê mẩn nhìn về phía Mẫn Hách Vương gia, ly tán trong mắt bắn ra một tia tinh quang, “Nghe Mẫn Hách Vương gia có thể vẫn có thể võ, và lại thắng trước lại tự mình đến La Phu quốc bái phỏng, không ít quan liêu dân chúng đều biết Vương gia năng lực sâu sắc bội phục, nếu Vương gia ra chủ ý, thực không còn gì tốt hơn.”

“Bốn vương là Vương gia Lạc Tang quốc, như vậy, không tốt lắm đâu?” Mẫn Hách chỉ giả từ chối, quang mang trong hai mắt không thể giấu diếm, khoe miệng mỉm cười, đuôi mắt giống như vô tình liếc Y Y một cái, “Không bằng như vậy, một khi hoàng phi thắng, quân quyền trong tay ta một nửa giao cho Hoàng Thượng, như thế nào?” Dùng khẩu khí đậm nhạt, giống như đang thương lượng vài món hàng hóa, trong lời nói hương vị châm chọc nồng đậm cay mũi.

Một nửa quân quyền? Khó trách Phù Vân Khâu Trạch hôm nay nhất định phải mang nàng tham dự , cho dù miệng vết thương trên người nàng còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Trong lòng âm lãnh cười, Y Y nổi lên bộ dáng hung hãn của tiểu hài tử.

“Thỉnh Vương gia ra chủ ý.” Ngay tại đêm nay, nàng kết thúc sự yếu ớt để hán biết một chút, chính mình không còn là con cừu nhỏ chờ bị ăn thịt nữa.

Phù Vân Khâu Trạch nâng mày, bị trấn định trên khuôn mặt nàng rung động, mày liễu khinh dương như thanh phong, đôi mắt quét một tầng tinh mang, tựa như ngôi sao trên nền trời đêm, thỉnh thoảng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, gương mặt tái nhợt cũng có huyết sắc nhẹ nhàng.

Đây ... là Y Y của hán sao? Tổng cảm thấy, “Nàng” đã có chút phong thái.

Cúi đầu, đưa rượu vào miệng, hướng Mộc Hiệp bên người nháy mắt, lại tiếp tục dường như không có việc gì để tay lên chỗ vịn, nhàn nhã vui vẻ xem kịch .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tiếp Tục Trò Chơi Của Bảy Năm Trước

hăm chăm nói chuyện, uống rượu hàn huyên, khi nghe đến tiếng trống(cái này bản convert là tiếng ngựa gì gì ý), chợt không khí trầm lắng, tiêu điểm chú ý là Vương gia cùng hoàng phi đứng trên điện, những người đứng ngoài xem diễn có sắc mặt lo lắng , có âm thầm cười lạnh . Thờ ơ xem kịch , âm thầm cười lạnh , vô luận là ai thắng, chỉ cần không liên lụy chính mình là được.

Âm thầm cười lạnh. Người trong triều không ai không biết Mẫn Hách Vương gia sớm muốn cướp ngôi vị hoàng đế, trên mặt tuy rằng bình thản, nhưng là ngầm hạ thủ, nếu ra chiêu quá khó khăn hoàng phi không thể đáp lại, sẽ làm Lạc Tang mất mặt trước La Phu quốc, nhưng nếu muốn ra đơn giản, e là

không thể!

Âm thâm cười lạnh . Có bộ dáng tọa sơn quan hổ đấu, trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

“Hoàng phi tuổi còn nhỏ, thần cũng không thể ra thử thách quá khó,” Mẫn Hách làm bộ tự hỏi , mi phong giương lên, “Liền ra hai cái đi.”

Hai cái? Nếu là Vương gia cùng hoàng phi đối đầu, tốt nhất là tam cục hai thắng, từ xưa đến nay, lại có chuyện hai lần đã định thắng thua sao? Nếu không phải Vương gia quá mức tự tin. Dưới điện là một mảnh yên tĩnh.

“Ván đầu tiên, đối mặt không chớp mắt,” Mẫn Hách thấy mẫu hậu nhìn qua ánh mắt khó hiểu, câu môi cười nhẹ .”Mọi người đừng khinh thường trò chơi dân gian này, trong đó không chỉ cần tập trung tinh thần, nếu muốn nghĩ cách làm cho đối phương nhảy mắt trước, cũng chính là nhất tâm nhị dụng, không đơn giản đâu.”

Hắn, còn nhớ rõ bảy năm trước nàng đã chơi trò này với hắn?

Y Y cúi đầu, nhìn dung nhan lạnh như băng của mình phản chiếu trong chén rượu, ngọc nhan hơi tái nhợt bóng loáng sáng ngời, hai mắt mờ hồ mang theo tia trào phúng.

Hắn, còn muốn vẽ lên mặt nàng mấy đao nữa? Đáng tiếc, lần trước không có lưu lại vết sẹo cho hắn thương thức, thật sự là đáng tiếc .

“Kia liền bắt đầu đi.” Không hỏi hắn ván thứ hai là gì, Y Y cất bước đi xuống long giai (thang rồng), cạp váy hồng nhạt bách điệp âm trên người có điểm chút kim phấn, theo bộ pháp của nàng mà tính tế đong đưa, giống như bên trong mây đen có ngôi sao ẩn náu.

Mẫn Hách Vương gia và hoàng phi, hai người ở chính điện mặt đối mặt.

“Hoàng Thượng.” Thoáng lo lắng, Mộc Hiệp nhớ rõ tình cảnh bảy năm trước , nếu không phải hắn chế trụ Mẫn Hách Vương gia, hoàng phi chỉ sợ đã muốn mất mạng, này đối một cái hài đồng bảy tuổi mà nói, quả là thử hời ức kinh sợ.

Phù Vân Khâu Trạch nhú lông mày, đôi mắt màu tím bình tĩnh như thường nhìn về phía thân ảnh hồng nhạt trong điện.

“Nàng quyết định, không còn cách nào khác, trầm tin nàng.”

Cầm long bình thủ gấp khúc chặt lại, thâm kháp long lân, gân xanh trên tay thỉnh thoảng co rúm lại.(????)

Mẫn Hách Vương gia khoe miệng thoáng hơi lên, biểu tình khinh thường không thể nghi ngờ, đôi mắt đen như mực híp lại, bắn thẳng ra quang mang giống như hàn băng ngàn năm sâu vạn trượng dưới vực, lãnh liệt nội tâm.

“Bắt đầu.” Cúi người ở bên tai nàng, đôi môi mấp máy, hắn lại đứng thẳng lưng, lui đằng sau mười bước.

Ánh mắt trầm xuống, Y Y hai tay giống như cánh bướm mềm nhẹ kích động vài cái, xung quanh hai người sinh ra một viên cầu (quả cầu , =.= nên xem nhiều phim TQ sẽ dễ tưởng tượng) màu sắc rực rỡ, ánh sáng bảy màu lưu động, đem thân hình hai người bao lại, người bên ngoài có thể nhìn nhưng không thể nghe....

“Chút tài mọn,” Mẫn Hách nghiêng đầu nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch trên long tòa, ánh mắt lộ ra ý khiêu khích, “Bất quá, ngươi vẫn là sẽ chết ở trong này, dù chỉ là một trò chơi của bọn dân đen, ngươi cũng sẽ chết không có chỗ chôn.”

Thần nhiên cùng Vương gia La Phu quốc liếc nhau, hoàng Thục phi nhìn Mẫn Hách ánh mắt mang theo thương thức, đứa nhỏ này, thật sự càng ngày càng giống cha hắn, không chỉ khuôn mặt tuấn mỹ, mà còn tâm ngoan thủ lạt (bụng dạ nham hiểm), quả thực có phong phạm (khí phách) vương giả.

Y Y mười ngón nhướn lên, tóc dài nhẹ nhàng rũ xuống, không bị lời hắn nói ảnh hưởng, mặt mày nàng lúc này vẫn ôn nhu ý cười giống như đối thủ trước mặt vô hại với nàng.

“Mẫn Hách Vương gia, bảy năm trước, là dựa theo ngoạn pháp của ngươi, tự nhiên là ngươi thắng,” Nàng lấy ra mười lọn tóc dài, chậm rãi buộc ở đầu ngón tay xanh nhạt, “Hôm nay, là dựa theo ngoạn pháp của ta, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội thắng sao?”

Giương mắt, nhìn Mẫn Hách Vương gia ánh mắt khinh bỉ như cũ, Y Y đạp từng bước lên phía trước, dòng nước lưu chuyển (cv là thủy động lưu tô).

Mọi người trong chính điện hô hấp trầm xuống, lẳng lặng nhìn động thái bên trong, ngọn nến trong điện “Đùng” một tiếng , phát ra một cỗ hương vị làm người ta ghê tởm.

Ánh nến lay động, thân ảnh của nàng dần dần kéo dài, kéo dài. Quý mị ...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ma Thuật Gia Truyền

Trong phút chốc, Mẫn Hách tâm nhảy lên một cái, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn sáng rọi quang mang, vì sao lại quen thuộc như thế?

“Khinh Âm ca ca.....” Thanh âm mềm nhẹ thờ dài như có như không.

Hình cầu nhiều màu sắc vẫn như cũ xoay quanh, người đứng bên ngoài chỉ có thể nhìn rõ ràng ngón tay Y Y không biết vì sao quanh quẩn, bộ dáng cùng Mẫn Hách Vương gia trò chuyện với nhau rất vui, đôi mắt chưa từng nháy qua lần nào.

Nhưng vì sao vẻ mặt Mẫn Hách vương gia đột nhiên trầm xuống, tròng mắt cười lạnh?

“Ảnh Tử thuật?” Hoàn hồn, rử mi mắt, hần nhìn vào vòng bảo vệ dưới chân nàng, hai chân không di dời một phân, mặc dù là đem hết khí lực, cũng không thay đổi.

Hào một cái tiên phát chế nhân(đánh một đòn phủ đầu), hai người so đấu hết sức, ai ra tay trước sẽ chiếm thượng phong, không chế được người kia.

Bất quá.....

“Thật đáng tiếc , tiên phát chế nhân của ngươi lại chậm một bước.” Đôi mắt đen híp lại, một tay nắm chặt, chém ra một quyền vào không trung.

Trong khối hình cầu , khí thể lật chuyển, giống bị một cổ lưu ba vô danh tác động, chuyển thành một đoàn khí lửa nóng, mạnh như vũ bão nhằm hướng bụng nàng.

Y Y mi vừa nhú, cắn chặt răng, không có sử dụng phòng ngự gì, tùy ý cổ cường đại khí thể này hoành hướng lại đây, hung hăng đánh vào chính mình.

“Hoàng phi!” Mộc Hiệp đang định lên phía trước, bị tay Phù Vân Khâu Trạch giữ chặt.

Vừa rồi ánh mắt Mẫn Hách khiêu khích hần không phải không có nhìn đến, bên trong trận âm mưu quỷ kế này, Y Y mới là mục tiêu của bọn họ.

Một nửa quân quyền trong tay Mẫn Hách? Ly rượu trên bàn nhỏ giọt, đôi mắt màu tím lung lung khoác lên một tầng sắc thái mê ly, tuy là không bằng binh quyền trên tay hoàng Thục phi,bất quá tích thiếu thành đại , ít đạo lý này hần vẫn là hiểu được , nếu thua.....

Y Y..... Tính mạng khó giữ được!

“Đừng quên buổi sáng hôm nay trăm đã nói gì với ngươi.”

Mộc Hiệp tức khắc bình tĩnh, đi đến bên cạnh Tiểu Thanh, không tiếng động đứng thẳng.

“Phốc!” Kiên trì không lui ra phía sau một bước, cúi nhẹ nửa thân hình, dưới chân của nàng là một mảnh đỏ tươi, giống như đoá mầu đơn kiều diễm nở rộ bên trong thanh sơn, tư thái đón dương quang xinh đẹp nhất.

Khó trách hần vừa rồi cúi người ở bên tai mình nói chuyện, nguyên lai ngay từ đầu hần đã ngầm ra tay! Y Y cười khổ lấy tay chà lau máu bên miệng, chính mình không biết nơi nào đó khả năng dính bột phấn thật nhỏ, đúng là nó, Mẫn Hách đánh ra khí quyền hướng chính mình.(????)

Các đại thần kinh hô ra tiếng,vài người chính là cúi đầu cười.

“Quả thật thấp hèn như loài giun dế, nhìn ghê tởm,” Mẫn Hách đậy mắt có chút chua xót, không khỏi có điểm nghi hoặc, tìm vì sao lại co rút đau đớn?

“Trò chơi của chúng ta , liên kết thúc ở đây đi?” Trong miệng nói lời ác độc, lúc này đây,hần không phải nâng một tay, mà là song chưởng duỗi thẳng, tú bào kim điệp dài rộng bay bay như lạc vào cõi hư ảo, vây quanh hần lưu chuyển đủ loại màu sắc hình dạng bột phấn bay xuống, vừa mộng, vừa huyền.

Đôi mắt lóe ánh sáng yêu dã, mười ngón đan xen, miệng lặng lẽ lên tiếng, vừa muốn quát lớn, không ngờ một thanh âm khê kêu khác bật ra trước cả hần.

“Khôi lỗi chi ti, thu!”

Mẫn Hách nhanh nắm mười ngón, ngay trong lúc ngạc nhiên liền cứng ngắc người.

“Mộc Hiệp ma thuật gia truyền!” Hần trên mặt bình tĩnh rốt cục có tia gọn sáng, kinh ngạc nhìn chúc quang bên trong thiên hạ một thân phấn hồng, phía trên mười ngón của nàng là các sợi tóc màu đen không biết khi nào đã dài ra, vô thanh vô tức quấn vào mười đầu ngón tay hần!

Khó trách, nàng lại không phòng bị tùy ý hần ra quyền, thuật pháp đều rõ ràng, một người một lần chỉ có thể dùng hai thuật, nếu dùng tam thuật chỉ có một, đó là quốc sư xuất ngoại tu luyện.

Là hần đã quá khinh thường nàng !

“Không xong, là ma thuật!” Hai mắt neho lại lộ ra quang mang trong suốt, cúi đầu nở nụ cười, bảy năm trước, Mộc Hiệp chính là dùng chiêu này lừa gạt chính mình cùng mẫu hậu, chẳng lẽ hắn còn có thể bị lừa một lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vương Gia, Người Thua

Mười sợi tóc thật dài ở dưới ngọn nến lửa đỏ nổi lên ánh sáng lạnh như huỳnh quang, dần dần buộc chặt, mười ngón khẽ động, ngón tay mảnh khảnh gặt gao nắm lại, phía trên cánh mũi của nàng xuất hiện vài giọt mồ hôi, mắt hạnh nông lung chớp động một cổ mảnh liệt hỏa diễm, đón gió mà trưởng, lại thuận gió mà nặc.(???)

“Vương gia, ngươi sai lầm rồi.” Không biết vì sao, mùi máu tươi trong miệng ngược lại khiến nàng thần kinh reo hò kích động, mười ngón tay hơi rung.

Bờ môi tái nhợt, máu tươi nhiễm trên gương mặt nàng đúng là yêu diễm dị thường, so với Mẫn Hách nguyên bản vốn yêu mị thì có vẻ câu hồn đoạt phách hơn.

Những ai có mặt ở đây đều bị khuôn mặt nàng làm cho rung động, rõ ràng là gương mặt trái đào thanh tú, vì sao có thể khiến người ta vô tri vô giác cho rằng đó là dung nhan khuynh quốc khuynh thành?

Phù Vân Khâu Trạch mặt ôn nhuận như ngọc cũng có một tầng kinh ngạc, hỗn loạn vui sướng, lại mang điểm ưu sầu, lông mi buông xuống che dấu toàn bộ cảm xúc, mi mắt dưới chỉ lưu lại một ít bóng ngược.

“Có ý tứ gì?” Mẫn Hách lồng ngực bỗng cuộn cuộn, không biết là vì dung mạo của nàng hay vì lời nàng nói, sợi tóc trên tay đang siết hắn sắp chết rồi, khóe mắt thoáng nhìn hoàng Thục phi thần sắc lo lắng, môi hắn nhếch lên không nói gì.

“Ma thuật Mộc Hiệp dạy quả nhiên là có mê ảo nhân tâm thuật, bất quá, lần này, sẽ không như lần trước,” Con ngươi của nàng phát ra quang mang (chỗ này ta thêm =.), khom người, “Lần này, là Khôi Lỗi Chi Ti hàng thật giá thật!”

Tâm rung lên, hắn cúi đầu, cảm giác lạnh như băng ấy sao có thể là ảo giác được?

Nàng sợ dĩ không sợ quyền đánh lúc nảy của hắn, dù chiêu ấy cực nặng mà vẫn đứng vững hai chân đều là vì có cạm bẫy đằng sau.

Mẫn Hách nhìn cái bóng của nàng bao phủ dưới chân, tuy nàng khom người, nhưng bóng dáng rõ rệt là không có rời khỏi cước bộ, hai chân vẫn là không nhúc nhích tẹo nào.

Nữ nhân này, từ bao giờ lại có toan tính như vậy? Nhíu hai hàng lông mày, hắn xa lạ nhìn nàng, không, không đúng, từ bảy năm trước, khi nàng kêu sợ hãi một câu giành phần thắng, chỉ sợ, tâm đã sớm sâu như biển, không người đoán nổi.

“Vương gia, ngươi nhận thua đi? Nếu không đừng trách bản phi vô lễ.” Cố ý cường điệu hai chữ “Bản phi”, là vì Y Y luôn bị hai chữ dân đen của hắn chọc giận, nói xong, cũng không quản hắn phản ứng như thế nào, ngón tay mảnh khảnh không còn gấp khúc, mà là chậm rãi mở, sau đó ba ngón tay như đang tấu đàn mà xao động, rất giống một âm điệu nào đó, khi nhanh khi chậm.

Tay bị giữ chặt, một bên không thể nhúc nhích, một bên ngón cái cùng ngón áp út gấp lại, ba ngón tay dài ở giữa không trung thẳng tắp chỉ vào đôi mắt hắn.

Mặc dù là dùng toàn bộ khí lực, cũng vô pháp lay động, hắn không khỏi có chút bối rối.(S : Chết chưa , chưa chưa ... chọc tổ kiến chưa)

Mọi ánh mắt đều tập trung trên người, nếu bại dưới tay nữ dân đen này, thật không còn mặt mũi, bất quá với tình thế bây giờ.....

Mạc Thanh..... Hắn nghiêng mặt, ánh mắt trầm xuống.

Đứng ở bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, Tiểu Thanh sắc mặt cũng ảm ảm mang theo sốt ruột, nhìn thấy ám hiệu, trên mặt không khỏi hiện lên kinh hi, hai tay liền thụt vào bên trong ống tay áo rộng thùng thình muốn dùng thủ đoạn..., đầu ngón tay khéo léo ở bên trong ống tay áo tung bay, thuần thục giống như đã luyện tập hơn một ngàn lần.

“Tiểu Thanh, rót rượu cho Hoàng Thượng, rồi đi xuống rót rượu cho các đại thần.” Mộc Hiệp thanh âm kịp lúc vang lên.

Tay ả cứng đờ, sắc mặt tê liệt, hai vai hơi run run, nhún thân nói: “Vâng.”

Bị phát hiện sao? Đại thần trong triều đình căn bản là không cần cung nữ bên cạnh hoàng phi tới hầu hạ, bọn họ chẳng lẽ phát hiện động tác nhỏ chính mình?

Phù Vân Khâu Trạch lạnh nhạt cười, đem chén rượu giờ lên trước mặt Mạc Thanh, ánh mắt lợi hại đâm thẳng Mẫn Hách, thắng lợi không nói nên lời.

Hay cho tên Phù Vân Khâu Trạch!

Mẫn Hách cắn chặt răng, ba ngón tay kia đã muốn đập phải đôi lông mi, chỉ cần đẩy mạnh thêm chút nữa, liền có khả năng chọc mù hai mắt.

“Vương gia, người thua.” Thanh âm lạnh lạnh, xuyên thấu qua khối hình cầu rực rỡ màu sắc, như một tiếng sấm rền oanh trên mặt Mẫn Hách yêu mị.

Một trận thanh, một trận bạch.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Người Thắng Có Một Nụ Hôn

Làn váy màu hồng giãn dãn tung bay, mắt hạnh như lưỡi dao sắc bén mà lại e lệ như đoá Hàm Tu Thảo, sợ sệt đụng chạm, mà lại không thể không tràn ra vòng eo mềm mại, ở phía trên phiến lá nho nhỏ, lộ ra nhiều vết ghim tinh mịn, nhìn thì vô hại, nhưng lại có năng lực vô hình bên trong làm người khác đau đớn.(???)

“Bổn vương cho tới bây giờ vốn không có thua qua!” Hắc giãn dãn mắng mỗ, cơ hồ dùng toàn khí lực cùng sức mạnh ở ngón tay đâm vào.

“Phải không?” Y Y cười khê, cổ ý co lên hai đầu ngón tay, sợi tóc màu đen rung hai cái, ngón tay bị khống chế lại di động lên trước, nhìn trên trán hắc toát ra mồ hôi lạnh, nàng hai mắt loạn loạn, “Nhớ rõ bảy năm trước, là người nói cho ta trò chơi không cần có cùng một cách, hiện tại, ta sẽ dạy người, trò chơi còn có biện pháp như vậy!”

Hai tròng mắt lạnh lùng, nàng vẫn cảm giác được chui thủi lạnh như băng ở mặt mình huy động, dòng máu ấm áp dọc theo gương mặt sáng ngời tái nhợt chảy chậm rãi xuống cổ, từ chi xui lơ vô lực như con sơn dương chờ làm thịt, vô lực phản kháng.

Thậm chí vết thương ở ngực không lâu trước đây, như cũ làm nàng hàng đêm quanh quẩn ác mộng, tuôn mồ hôi lạnh.

“Tiện dân!” Mẫn Hách cắn răng, phần hận nhìn nữ tử làm hấn nhục nhã, không nghĩ tới hôm nay sẽ ở thịnh yến long trọng này bị nàng chuyển bại thành thắng, nội tâm vừa tức vừa hận.

“Tiện? Chỗ nào tiện? Người thắng làm vua, người thua làm giặc, là người bại bởi tay ta, chỉ có ta, có thể đối với người nói chữ tiện ấy!” Cổ ý châm chọc, nhìn hắc trên mặt gân xanh nổi rõ, nàng cười khê, đột nhiên cảm giác một đạo ánh mắt nhu hòa áp đến, như dương quang sáng sớm, mang theo tia mềm mại ở khuôn mặt mềm nhẹ mà sát, tâm thần không khỏi vững vàng.

Chính mình nói nhảm nhiều rồi!

“Khôi Lỗi chi ti, bay lên, đâm!” Nhỏ giọng thì thầm, mười ngón đột nhiên mở rộng, váy dài đỏ bồng như một đoá Hoa nhi nở rộ, chậm rãi mềm mại, phụt ra quang mang kịch liệt.

Không xong! Trong lòng thầm kêu một tiếng, mặt Mẫn Hách nháy mắt trắng bệch.

Ngón tay đã đập vào lông mi, sức mạnh như nước lũ cuộn trào, mãnh liệt khiến hắc không thể khống chế, mắt thấy đầu ngón tay sẽ đâm vào trong mắt.....

“Hoàng nhi!” Hoàng Thục phi một thân mồ hôi lạnh, từ chỗ ngồi ngạc nhiên đứng bật dậy.

“Bổn vương.” Mẫn Hách đột nhiên mặt xám như tro tàn nhắm lại mắt, cảm giác được ngón tay sắp đến phía trên mí mắt, nếu không phải chính mình nhanh một bước, phỏng chừng, hai mắt đã thành tàn phế, “Thua.”

Mặt không hề cam, hấn nhú mày nuốt mùi tanh dày đặc trong miệng, không dám thở lộ ra ngoài.

Hình cầu rực rỡ chậm rãi trôi đi, hai người đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, dòng khí cũng chậm rãi hướng bốn phía lưu động biến mất.

Trong chính điện, không ai lên tiếng, hết thấy đều bị dừng hình, từng hơi thở, từng động tác cứng ngắc như đá.

“Mẫn Hách Vương gia, đa tạ đối ái phi của trẫm thủ hạ lưu tình.” Đem chén rượu ngọc nhường uống cạn, tuy là Phù Vân Khâu Trạch thanh âm nhu hòa non nớt nhưng lại mang điềm khàn khàn, đem người ở đây từ từ bùng tình.

Trong điện, đột nhiên một mảnh kinh tán.

Liền ngay cả Mộc Hiệp cũng lộ ra sắc mặt ngạc nhiên, từ sau lần bị đâm, hoàng phi đột nhiên hăng hái học tập, đôi khi không cần hẳn giám sát, không nghĩ tới, nàng tiến bộ nhanh như vậy, chỉ mấy ngày ngắn ngủn, đã có thể đem ma thuật khống chế tự nhiên, thông minh không kém Hoàng Thượng.

“Vương gia, đa tạ.” Trên mặt lại lộ ra tươi cười vô hại, Y Y thu hồi sợi tóc để vào ống tay áo, thu nửa người mềm mại lại, thùy hạ mi mắt che dấu ánh sáng lạnh như băng, xoay thân trở thành thiên hạ đáng yêu thường ngày.

“Ngươi!” Mở mi mắt, hần đáy mắt hiện lên kinh ngạc khi nàng chuyển biến.

Mẫn Hách Vương gia..... Tiểu Thanh ở một bên rót rượu, mắt vô tiêu cự đi lại, ngẫu nhiên dùng khoe mắt trộm liếc thân ảnh hần cao ngất, trên mặt ảm ảm lộ ra lo lắng, nhưng chỉ có thể cúi đầu, ngón tay run rẩy. (S: Ngươi yêu hần rồi thì về đi, về cầu dẫn hần, đừng đi giết YY tỷ nữa)

“Không hổ là phượng phúc, chắc chắn sẽ làm Lạc Tang quốc phồn vinh hưng thịnh,” Hần vỗ vỗ tro bụi phía trên quần áo, màu điệp sớm tiêu tan trở về phía trên tơ lụa, lại rực rỡ như cũ, “Lại không biết, nếu là ở bên người bốn vương, sẽ như thế nào?” Mị hần vừa chuyển, hần cúi đầu nở nụ cười hai tiếng, đi về phía hoàng phi.

Cúi người, môi hần lạnh như băng, cư nhiên dán tại môi nàng kinh ngạc hé mở.

Đứng thẳng lưng

“Đây là lễ vật nho nhỏ cấp hoàng phi, chúc mừng thắng lợi của ngươi, thỉnh vui lòng nhận cho.” Hần tà ác giờ bạc môi, tà nghệ nhìn Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt xanh lét ngồi trên ghế rồng, liếm liếm vết máu bị khoe môi nàng lây dính.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nàng Là Hoàng Phi Của Trẫm

Trong chính điện là một màn hút không khí, quần thần người người tròng mắt, người người run rẩy, người thì mặt không chút thay đổi, liền ngay cả hoàng thực phi trên mặt cũng lóe ra sắc thái kinh ngạc, không hiểu hoàng nhi của ả đến tột cùng là có dụng ý gì lại bị thua bởi đứa dân đen này?

Không dự đoán được Mẫn Hách cũng dám công khai cùng mình khiêu khích, Phù Vân Khâu Trạch tay nắm long ý căng thẳng, lại nhẹ nhàng buông ra.

“Nếu là hảo ý của Mẫn Hách Vương gia, hoàng phi hãy nhận đi.” Hần làm như không có chuyện gì đứng lên, hai tay đặt phía sau lưng nhàn nhã bước xuống dưới.

Y Y không thể tin tròng hần liếc mắt một cái, cái gì mà hảo ý thì nhận lấy, này là chiếm tiện nghi a! Hần muốn vợ hần ngoại tình ngay trước mắt bá quan văn võ sao?

Mấy lọn tóc đen trong hai bàn tay đang tính cấp Mẫn Hách Vương gia chút giáo huấn, lại bị một động tác ôn nhu vụn phần làm hoảng sợ tới mức sùng sốt.

Phù Vân Khâu Trạch lấy khăn tay thay nàng nhẹ nhàng chà lau vết máu trên môi, đôi mắt màu tím pha trộn nhiều loại tình cảm, đau lòng, thương xót, cùng với ghen tị?

“Đau không?” Hần ôn nhu hỏi, nhưng không có nhìn về phía nàng, thùy hạ mi mắt, thu hồi khăn tay, nhìn vết máu trên vũ khí tơ lụa màu trắng, sắc mặt trầm xuống.

“.....” Ngươi muốn hay không đến thử một chút? Y Y run rẩy khoe miệng, bất giác lại ảm áp trong lòng, vừa rồi nếu không phải hần nhắc nhở, chính mình chỉ sợ còn nhiều lời vô nghĩa, nói không chừng đã bị Mẫn Hách Vương gia bắt được thời cơ chuyển bại thành thắng rồi.

“Vẫn chưa cùng Mẫn Hách Vương gia tỷ thí, không nghĩ tới quả thật là nhân tài, về sau phải làm phiền Vương gia vì nước tận tâm hết sức rồi.” Phù Vân Khâu Trạch nghiêng thân, nhìn Mẫn Hách Vương gia chỉ cách hần có nửa bước, chính mình so với hần còn thấp nửa cái đầu? Bất quá, công văn một tháng liền cho hần xử lý cũng tốt.

“Vốn là bốn phận, kính thỉnh Hoàng Thượng không cần quan tâm.” Mẫn Hách thoải mái đáp.

Hoàng thực phi nghe được cũng không khỏi lộ ra đắc ý cười, trí tuệ hoàng nhi hơn hẳn Phù Vân Khâu Trạch, nếu là đem Lạc Tàng quốc giao cho hoàng nhi trông coi, khẳng định sẽ cường thịnh hơn nhiều.

Gật gật đầu, hấn một tay vỗ vỗ bả vai Mẫn Hách Vương gia.

“Về sau làm phiên Vương gia, rắc rối ở tám trăm dặm vùng biên cương cùng nạn lụt ở thành Hoàng Hà , nhanh chóng xử lý trong vòng hai ngày đi.” Về mặt còn thật sự nói.

Y Y cúi đầu, lặng yên toét miệng, không ngờ người này còn thủ đoạn như vậy , trắng trợn không kiêng nê làm Mẫn Hách không thể cự tuyệt, không những thế còn thể hiện được mình vạn tôn chi khu, thánh dụ như núi áp.

Mẫn Hách nhú mắt lại, khoe miệng gian nan vất vả giương lên, dùng ánh mắt ác độc quét về phía thân ảnh đồ bưng đang cúi đầu, hai bả vai run run kia.

“Thần nhất định hoàn thành việc Hoàng Thượng giao phó.”

“Đúng rồi, còn có.....” Phù Vân Khâu Trạch ánh mắt chợt lóe, ngoắc ngón tay, ý bảo Mẫn Hách cúi đầu.

Dù không hiểu ra sao, nhưng lại không thể chối từ, Mẫn Hách chỉ có thể mặc danh kỳ diệu làm theo , nhìn Phù Vân Khâu Trạch thấp hơn mình nửa cái đầu.

Không ngờ, một đôi môi lãnh đạm, còn lạnh hơn môi hấn đúng lúc hấn cúi xuống liền hướng phía trên đi lên.

“Gay?” Y Y vừa nhấc đầu, nhin không được quát lớn, rút lui hai bước, nhưng là thân thể đau đớn không khỏi làm cho nàng nhú mi, yêu nam Mẫn Hách chết tiệt.

“Này.....” Quần thần giờ phút này lại bị cảnh tượng trước mắt sợ tới mức nói không ra lời, đã kích liên tiếp khiến cho bọn họ không thể chống đỡ, lại kinh hãi đảm chiến (run mật), đường đường bậc đế vương Lạc Tàng quốc, sao có thể mê luyến nam sắc?

Tiểu Thanh đang rót rượu nghe được thanh âm liền chuyển đầu, chén rượu trong tay lập tức đổ tràn ra bàn.

Đôi mắt màu tím vừa chuyển (Mắt màu tím của anh Khâu Trạch), lạnh như băng nhìn chăm chú vào đôi mắt ngay sát đằng trước (Mắt này của anh Mẫn Hách), mãnh liệt như con chim ưng đi săn mồi. (S : Xin lỗi , chỗ này tớ lại chém, không biết đúng không)

Lát sau, hấn lui một bước, nhìn Mẫn Hách Vương gia cứng ngắc mà ôn hòa cười.

“Đây là lễ vật trăm cấp Vương gia đã vì quốc sự mà làm lụng vất vả.”

Mộc Hiệp xấu hổ đỏ mặt, xoay người nhìn về phía ngoài điện, một bộ tựa hồ đã sớm biết suy tính của Hoàng Thượng, chính là, ngẫu nhiên run rẩy khiến người khác hoài nghi có phải hay không hẳn thường xuyên nhìn thấy?

“Còn có,” Phù Vân Khâu Trạch tao nhã như ngọc mặt vô hại lộ ra ý cười, một tay ôm cái eo nhỏ của Y Y, cúi đầu thâm tình vạn phần nhìn chăm chú vào gương mặt nàng nghi hoặc, “Nàng là hoàng phi của trẫm, về sau không có trẫm cho phép, ai động vào một cọng lông tơ của nàng, liền chết không có chỗ chôn.” Ngữ khí từ nhu biến rắn, rồi biến lãnh, giống như giắt theo hai bên là huyền băng vạn năm, tùy thời có thể khiến người ta lo lắng cho tính mạng chính mình.

Bình tĩnh nâng long ngai, ôm Y Y, vung long bào, toàn bộ đại điện tràn ngập khí đế vương.

Lần này, không khí nơi chính điện chân chính trở thành một miếng băng mỏng.

Mẫn Hách cúi đầu, nhẹ nhàng chà lau môi, đáy mắt thâm như Biển Đen mờ mịt không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phù Vân Khâu Trạch Kỳ Cự

Đau, đau!” Như chịu thiên đao vạn quả tru lên vang vọng trong long quân điện, xoay quanh lưng trụ hai lần. Y Y hai mắt đầm lệ nhìn cung nữ đắp thuốc lên miệng vết thương mà run run, trong lòng nàng lại đem mười tám đời tổ tông Mẫn Hách Vương gia đại ân cần thăm hỏi mấy lần, không nghĩ tới hấn thế nhưng độc ác , huy quyền đánh lên vết thương cũ trên ngực nàng, hơn nữa còn đánh gãy hai cái xương sườn, quả thật là âm ngoan nham hiểm mà.

May mắn lúc ấy Mẫn Hách Vương gia cảm thấy mất mặt, mà Vương gia La Phu quốc lại muốn ra khỏi thành du ngoạn, nửa tháng sau mới thi thổ tiếp

vòng 2, nếu không, chính mình lúc ấy thật đúng là không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

“Khỏi bẩm Hoàng Thượng, thương thế của hoàng phi đã được băng bó tốt lắm.” Tiểu Thanh đi ra ngoài điện hạ thấp người, đồng tử mắt màu bạc vẫn không thấy tiêu cự.

Trầm mặc không nói, Phù Vân Khâu Trạch chính là thoáng giương mắt nhìn thân ảnh của ả, tầm mắt lạnh như băng chợt lóe sau đó lại ôn hòa gật gật đầu: “Ân.” Vén áo bào bước qua hạm điện đi vào.

“Còn đau không?” Ngồi bên cạnh giường, dùng khăn lụa tinh tế chà lau mồ hôi trên trán nàng, động tác ôn nhu bất tri bất giác run run, thiếu chút nữa, hân đã mất năng.

“Cái tên yêu nam Mẫn Hách, ta lần sau nhất định phải lột da hắn, khiến hắn tai họa nhân gian, ... đau a!” Vừa nói vài câu, vừa động khí, ngực lại mơ hồ thấy màu hồng, nàng hít một ngụm khí lạnh, cuối cùng đành ngậm miệng.

Tiểu Thanh đứng ở đầu giường im lặng, lông mi khẽ rung hai cái.

“Có khí lực mắng chửi người, còn không bằng hảo hảo nghỉ ngơi,” Hân than nhẹ, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa hai bên gò má gầy yếu của nàng, nghiêng mặt phân phó, “Tiểu Thanh, đi chọn chút nhân sâm ngàn năm tốt nhất, đun nóng lên cho hoàng phi uống trước khi đi ngủ.”

“Vâng.” Tiểu Thanh hạ thấp người lĩnh mệnh rồi khỏi.

“Lại uống nhân sâm?” Y Y đau đầu nhu nhu huyết thái dương, từ nhỏ đến lớn, liền vẫn bị chuốc mấy thứ cuộn cuộn thủy thủy, nàng nhìn đến liền ghê tởm.

Ngón tay ôn nhu dọc theo chiếc mũi thanh tú đi xuống, xoa cánh môi hoa tái nhợt, men theo đường cong khuôn mặt nàng, đôi mắt màu tím tràn ngập ưu thương.

Nàng cười khẽ, bắt lấy ngón tay hân như ngón mào.

“Nghe nói hoàng đế bình thường qua mười tuổi sau sẽ khai vãng(Tuyển phi), đến lúc đó hậu cung ba ngàn mỹ nhân, Khâu Trạch người còn ở đây sao?” Nói xong, ánh mắt của nàng bất giác buồn bã, chỉ là vẫn miễn cưỡng cười vui với người đối diện.

Cảm giác kỳ lạ, miệng vết thương có phải hay không không được băng bó tốt? Vẫn là một trận đau đớn trong ngực.

“Nàng nghĩ rằng ta là cái loại người này sao?” Ngực khí đột nhiên lạnh như băng, hân rút ngón tay về, đứng thẳng trước giường hừ lạnh một tiếng, “Bất quá cũng đúng, với người như nàng, nếu muốn được sủng ái, vẫn là hơi chút khó khăn.” Ánh mắt cao thấp đánh giá đáng người nàng, lộ ra ý cười trào phúng.

Y Y tức giận tái mặt, trực tiếp đem gối đầu trên giường ném hân.

“Đúng, ta không có đáng người, còn bị tên yêu nam Mẫn Hách Vương gia kia cắn hai cái, người đi tìm mỹ nhân trong hậu cung đi.”

Nghe được lời của nàng, đôi mắt màu tím trợn lên nguy hiểm, ngồi lên giường, cúi thấp người cắn răng gần từng tiếng hỏi nàng: “Nàng, nói, hân, hôn, nàng, hai, lần?”

Bị hơi thở lạnh lẽo bao quanh, nàng xấu hổ quay sang một bên không dám đối mặt.

“Hai lần.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Phù Vân Khâu Trạch nâng tay đặt trên môi nàng, mềm nhẹ ve vuốt khiến môi nàng như tan chảy thành nước, một chút, một chút di động, cứ như trong tay hân không phải là môi cánh hoa, mà là trân châu vạn năm, dị thường trân quý.

“Một lần, là lúc nàng bị đâm đúng không?” Hân tận lực khống chế âm điệu vững vàng, bất quá tay lại có chút run rẩy.

“Ân.” Nàng từ yết hầu khẽ phát ra tiếng kêu.

Bất quá, coi như là báo thù đi? Ở chính điện, trước mặt nhiều người khiến hân mất mặt, nếu thắng tiếp lần hai, hân sẽ mất đi một nửa binh quyền, so với một đao lạnh lòng, như vậy cũng xem như đã thương hân rồi.

Cúi xuống nhìn chăm chú vào đôi mắt hạnh xinh đẹp.

“Lần sau, không được rời khỏi ta.” Hân thở dài, ngậm vào hai phiến môi vô lực tái nhợt, mềm nhẹ mút thỏa thích, lông mi thật dài che giấu vài giọt nước trong suốt, từng giọt từng giọt mang theo độ ẩm đủ biến thành lửa cháy lan khắp đồng cỏ rơi xuống hai gò má trắng nõn của nàng.

Không dự đoán được hân sẽ có hành động như vậy, Y Y vốn muốn đẩy hân ra, đột nhiên cảm giác được nước mắt của hân liền sững sốt bàng hoàng, hai má dần dần đỏ bừng, lại buồn bực trong cổ họng.

“Ân.”

Thật sự là một hoàng đế kỳ cục.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lửa Giận

“Oành!” Tiếng động va chạm thật lớn của trọng vật vang lên trong vương phủ, thư phòng tro bụi bay tán loạn.

Đám tỳ nữ đi ngang qua không dám dừng chân nhìn ngó, cũng không dám tiến vào một bước, cúi đầu chạy nhanh rồi khỏi nơi nguy hiểm, thẳng tắp lao về hướng hoàng thực phi đang nghỉ ngơi – Lạc Hà các.

Bụi đất bay bông bành rơi đầy nền, Mẫn Hách sắc mặt buộc chặt, hai tay nắm lại cổ găng khắc chế dục vọng muốn giết người.

“Vương gia,” Thân ảnh xanh biếc xuất hiện ở cửa vãng dạ mở miệng, hạ tầm mắt nhìn thư phòng hỗn độn, bất an cắn cắn cánh môi, áy náy không dám nhìn thẳng hai mắt hắn.

“Ngươi tới làm gì?” Hần lạnh lạnh liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi cất bước đi ngang qua nàng.

Thấy hắn không có phát giận với mình, trong lòng liền vui vẻ, nàng cung kính theo đuôi đằng sau, nhìn nàng tựa đóa hoa mai nở rộ, dáng người tao nhã tư thái tuyệt đẹp.

“Vương gia, nô tỳ lúc ấy không thể cứu ngươi, là bởi vì hình như Hoàng Thượng phát hiện nô tỳ sử dụng thuật pháp, cho nên phân phó nô tỳ đi rót rượu, nếu nô tỳ không theo, chỉ sợ, lúc ấy sẽ bị vạch trần.” Nàng bất an xoay vặn nắm tay, không biết Vương gia sẽ đối với mình thế nào, nhớ tới nụ hôn lần trước, hai má lập tức phỉm hồng.

Ngạc nhiên xoay người, ngón tay cái nhẹ nhàng xoa cằm, Mẫn Hách híp mắt lại cao thấp đánh giá nàng.

“Ngươi là nói, lúc ấy bị sai đi rót rượu?” Quang mang hoài nghi bắn thẳng đến đôi mắt nai con đập loạn, một tay chế trụ cằm nàng, tà khí nhắc khốc môi, “Nói cách khác, ngươi bại lộ thân phận?”

Trái tim chậm một nhịp, nàng luống cuống định cúi đầu lại bị hắn nắm chặt cằm không buông, đành thấp giọng trả lời: “Vâng”.

Lạc Lôi từng nói qua với nàng, chủ tử sẽ không nương tay với bất luận kẻ nào, nhất là những ai gây cản trở hắn, nhẹ thì phế bỏ tay chân, nặng thì chết không có chỗ chôn. (S : Đúng là mẹ nào con nấy , ai hết iu)

“Nhưng lại không có chuyện ngươi đi, không có bắt ngươi về tra khảo?” Hần buông tay, khẽ chùi vào khăn lụa, rũ mi mắt lâm vào trầm tư, Phù Vân Khâu Trạch hiện tại càng ngày càng khó đối phó, chờ hắn lớn thêm chút nữa, cơ hội xuống tay lại càng khó hơn, được nữ phải chờ tới mười năm sau mới có thể phát huy tác dụng này.

Tiểu Thanh gật gật đầu, đột nhiên khoe mắt thoáng nhìn thấy hoàng thực phi không biết từ khi nào đã đứng đằng sau cây cột, nàng ta lấy tay ra ý chính mình chó có lên tiếng, làm nàng cũng không dám hành lễ khom người mở miệng.

Hoa lưu trong đình viện lẳng lặng nở rộ, cánh hoa màu trắng sữa nhỏ bé rụng đầy trên nền đất, có con gió nhẹ thổi qua , lập tức cánh hoa ấy mềm mại như lụa bay lướt qua mi tâm của hắn.

“Trừ bỏ những thứ này , còn tin tức gì nữa không?” Vươn bàn tay ngọc bắt được cánh hoa đưa lên mũi hít, nghe mùi hương thuần nhiên, trong đầu đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đỏ bừng, mắt hạnh quật cường hung tợn trừng mắt với hắn.

Đôi mắt màu bạc chớp động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn gương mặt Mẫn Hách Vương gia ôn nhu, tổng cảm thấy hắn đang có tâm sự.

“Mộc Hiệp xuất cung , nhưng nô tỳ không dò hỏi được hắn đi làm việc gì.”

Bóng dáng của người nào đó trong đầu trôi đi, bàn tay căng thẳng buông lỏng, cánh hoa tan thành nhiều mảnh theo gió bay đi.

“Đúng lúc,” Hần nghiêng đầu, nhìn bóng người sau cây cột, mềm mại đáng yêu cười, lại quay đầu nhìn Tiểu Thanh, hai mắt lóe hào quang tà khí, “Nên làm chuyện ngươi được phân phó rồi .”

Tiểu Thanh cắn răng sắc mặt tái nhợt, gật nhẹ cằm: “Nô tỳ đã biết, thỉnh chủ tử chờ tin tức.”

“Tiểu Thanh, về sau ngươi liền đi theo ta , yên tâm, ta sẽ không đối với ngươi tự cao tự đại, cũng sẽ không đánh chửi ngươi.” Khuôn mặt Mẫn Hách tươi cười vui vẻ.

Nú chặt làn váy hạ thấp người:“Nô tỳ cáo lui.” Thân hình lóe lên rồi biến mất.

Hoàng Thục phi trốn sau cột vốn muốn quay lại đi về , bắt quá vẫn là lo lắng cho nhi tử .

“Mẫn Hách, con không sao chứ?” Làm mẫu thân sao lại không biết hoàng nhi của mình có bao nhiêu kiêu ngạo? Hôm nay chịu sỉ nhục, chỉ sợ đây là lần đầu tiên từ khi ra đời đến nay.

“Nhi thần không có việc gì,” Hần lắc đầu, nhìn hoa lưu rưng là tả trước mặt, đáy mắt chứa đựng chế giễu,“Vốn tưởng rằng lần này sẽ làm Phù Vân Khâu Trạch trở thành người đương triều bị chê cười, không ngờ lại bị con tiện nha đầu Y Y này phá hư, lần này, nhi thần sẽ làm cho ‘phượng phúc’ hoàn toàn biến mất.”

Vừa định hỏi gì đó nhưng lại bị về mặt hần làm cho kinh sợ, hoàng thực phi gật gật đầu, thùy chung đuổi không ra bóng ma trong lòng , chẳng lẽ nàng đã tính toán sai.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cạm Bẫy Đêm Khuya

Mây đen dày đặc, trên nền trời xám xịt nhòa lên vài tia chớp màu vàng, nháy mắt chiếu sáng cả đất trời , sau đó liền biến mất, tiếng sấm vang tận mây xanh , kéo theo một trận mưa lớn,bên ngoài điện long quân chỉ trong chốc lát đã hóa thành bùn đất, cây cối lay động chập chòn trong gió .

Cửa sổ không đóng kỹ đập dòn vỡ ra vào, dề mặc cho cơn gió xuyên qua song cửa.

Y Y dụi mắt bị tiếng mưa làm tỉnh giấc, vị trí bên cạnh nàng lạnh như băng .

Ngực tuy là ần ần đau, bắt quá không còn đỡ máu, Y Y bò xuống long sàng, không thấy nội điện có nửa thân ảnh cung nữ, ánh nền màu cam chớp động, mị ảnh thật mạnh phối hợp với mưa rền gió dữ, có vẻ âm trầm mà quý dị.(S : Ta muốn đề đến sáng mai edit chap này quá , bây giờ là ban đêm nha (T_T)

Nhìn bên ngoài mưa to điên cuồng trút, nàng đành tiến lên phía trước ý đồ khép lại cửa sổ,bỗng một đạo thân ảnh bạch sắc ngang qua song cửa, cả người phát ra đậm quang màu trắng, mái tóc màu đen dài đến thắt lưng nhẹ nhàng lay động.

“Ai?” Y Y ngẩn ngơ, đẩy cửa sổ ra.

Bóng dáng màu trắng trôi nổi trong không trung, phía dưới chiếc quần màu trắng là một mảnh trống rỗng,lọn tóc dài phất phơ trước mặt, chính là phát ra tinh tế âm lãnh cười như oan hồn dưới địa ngục đến đòi mạng.

“Hi hi.....” Dừng lại một lát, thân ảnh màu trắng lại tiếp tục di chuyển sang hướng khác.

Lông tơ trên người dựng đứng,mở to mí mắt, Y Y khoác áo choàng xông ra ngoài, chẳng nhẽ là thích khách muốn đi ám sát Khâu Trạch?

Nàng một đường chạy chậm lao đảo theo sát phía sau, thân ảnh màu trắng ấy tốc độ cũng rất chậm, giống như đang chờ nàng, đôi khi giảm tốc độ, đợi nàng theo kịp lại tiếp tục đi lên phía trước.

Con đường càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa xôi, không thấy nửa bóng người nào, Y Y trong lòng có dự cảm xấu , cước bộ theo đó càng nhanh hơn.

Phù Vân Khâu Trạch, người trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì!

“Người đâu?” Đuổi tới một cái sân nhỏ đồ nát, thế nhưng lại mất dấu bóng trắng vừa rồi, Y Y một tay kéo váy tới đầu gối, đi từng bước thật cẩn thận đi đến đây cánh cửa đóng hé trước mặt.

Bên trong trừ bỏ tro bụi thì không có vật gì khác.

Nghi hoặc đứng trong sân, Y Y nhìn lòng bàn chân ,đôi giày màu trắng giờ dính tung tóe bùn đất không còn phân biệt rõ là màu gì nữa, tựa như tâm tình lúc này của nàng, mờ mịt..... Chẳng lẽ là chính mình nằm mơ , bởi tới nơi này ?

“Đông!” Thanh âm kỳ lạ tựa tiếng vật gì đó bị vứt xuống giếng mơ hồ truyền đến,“Hi hi.....” Tiếng cười lại từ trong giếng nhảy ra.

Toàn thân bắt đầu nổi da gà, nàng cố gắng nuốt nước miếng một cái, nhớ tới bộ dáng lần trước của Hồng Nguyệt vươn lưỡi liếm mặt nạ lộ ra một cổ tà khí, sẽ không phải là bà ta tìm đến nàng tính toán sổ sách chứ?

Bắt quá, Phù Vân Khâu Trạch đâu?

Cố gắng ngăn chặn nội tâm sợ hãi, nàng nâng đôi chân cứng ngắc bước tới gần miệng giếng chậm rãi thăm dò.

Nguyên bản giếng hoang không có giọt nước nào, nói sâu cũng không sâu, nói cạn cũng không cạn, có điều tối nay mưa to, bên trong giếng liền ngập tới nửa người.

Y Y nhìn gương mặt kiều nhỏ khảnh trương của bản thân đang phản chiếu trên mặt nước, không khỏi thở ra một hơi, bên trong cái gì cũng không có, ảo giác đi? Không biết hôm nay chính mình là làm sao vậy.

Đang muốn lùi về ,đằng sau đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, nàng lo sợ không yên trợn to mắt hạnh, nhìn thân ảnh màu trắng nổi lên trên nước giếng đầm đìa thoảng hiện một nét u hồn, gương mặt bị tóc dài che khuất chỉ hé ra cái miệng lớn âm trầm cười, đôi môi đỏ sẫm điểm lệ dị thường còn hơn cả tô son, giống như máu sắp tràn ra đến nơi khiến người ta lông tóc dựng thẳng.

“A!!!” Y Y thét chói tai nhắm chặt hai mắt, quý nha!

Chỉ cảm thấy phía sau bị ai đẩy, chân bị hút khỏi mặt đất, cả người lướt nhẹ nhắm thẳng lao xuống, lòng bàn tay vì hoảng sợ mà toát mồ hôi hột.

Nàng mở hai mắt muốn liều mạng bám vào đầu đó, nhưng hai bên giếng đều phủ rêu xanh, vừa ẩm ướt vừa trơn trượt căn bản không thể nắm được gì.

“Oành!” Rốt cục rơi xuống đáy giếng.

May mắn bùn đất tương đối mềm vì có nước mưa, nàng không bị tổn thương, chỉ có điều miệng vết thương khép lại giờ bắt đầu ần ần đau nhức.

Toàn thân ướt đầm dựa vào vách tường bờ dầy, nghiêng răng đỡ ngực, ngẩng đầu liền thấy miệng giếng bị một hòn đá to lấp lại, Y Y thảm kêu một tiếng không xong!

Một tia máu đã thấm qua lớp áo trên ngực, nhiễm đỏ nước trong giếng , nhẹ nhàng phiêu tán ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hoàng Cung Thức Trắng

“Hoàng phi đâu?” Phù Vân Khâu Trạch giật tái mặt nhìn long sàng lạnh như băng cùng đám thị vệ cung nữ đang quỳ dưới đất, nắm chặt ngón tay “Khanh khách” vang động.

Không ngờ Mộc Hiệp mới xuất cung liền xảy ra chuyện này, xem ra người nào đó đã có sự chuẩn bị từ trước rồi.

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía thân ảnh xanh biếc vẻ mặt hoảng sợ, kim hoàng sắc long ngoa(giày rồng màu vàng) một cước đạp lên hai bả vai run rẩy.

“Người là cung nữ bên cạnh hoàng phi, nói, hoàng phi đã đi đâu?” Trong giọng nói ần chứa lửa giận không lồ, chỉ cần đáp án không vừa lòng hắn, đầu a ta sẽ rơi xuống đất.

Bả vai yếu ớt bị Phù Vân Khâu Trạch đè xuống, hơn nữa còn dùng vài phần lực đạo, cho dù từng luyện qua nội công, cũng không dám mạo muội sử dụng, Tiểu Thanh trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cúi đầu , gần như chạm sát đất , đau đớn trên vai khiến mặt nàng trắng bệch.

“Bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi đột nhiên trời mưa to, chúng nô tỳ vội vàng đi ra ngoài thu dọn quần áo, không ngờ đến khi trở về, hoàng phi đã muốn chẳng biết đi đâu, là nô tỳ thất trách, xin Hoàng Thượng cứ trách phạt!” Cẩn chặt rằng, khóe mắt liếc đến đại cung nữ cùng đang quỳ trên mặt đất hung tai nhạ họa(=vui vẻ khi người khác gặp họa) cười trộm nàng, nàng âm thầm suy đoán huyết vị, bắn lên chân nàng ta.

“Ồi!” Đại cung nữ đau kêu thành tiếng, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Hoàng Thượng hung hăng quét lại đây, cuống quýt cầm khăn, không dám lại đi cười nhạo người khác.

“Thất trách?” Sắc mặt bình thường ôn nhuận nay nhiễm một tầng băng sương, đôi mắt màu tím liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, “Thế nhưng toàn bộ đều thất trách, người đâu, lỗi toàn bộ ra ngoài cho trầm, mỗi người năm mươi đại bản, trong vòng 3 ngày không được dùng được!” Hắn cười lạnh , thu chân về.

Trong vòng 3 ngày không được dùng được? Sắc mặt thị vệ thay đổi liên tục, vẫn là tiến vào đem một đám cung nữ thị vệ không dám lớn tiếng khóc kéo

ra ngoài.

Nhất thời, ngoài điện long quân, trừ bỏ tiếng mưa rơi “Lộp bộp”, còn có thanh âm “đùng đùng” va chạm giữa thân người cùng gậy gỗ, tất nhiên không thể thiếu tiếng kêu khóc thét của những người gặp họa.

“Hoàng Thượng.” Một nam tử trẻ tuổi đi ra từ trong bóng tối, mặc bộ quan bào màu xanh biếc, mi thanh mục tú trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“Thanh Vũ, truyền lệnh xuống, cho dù phải lục tung hoàng cung cũng phải tìm cho ra hoàng phi, tìm không thấy, ai cũng không cho phép nghỉ ngơi!” Hấn thấp giọng phân phó.

“Thần tuân chỉ!” Thanh Vũ chấp hai tay, khom người lui ra ngoài.

Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt trắng bệch đan hai tay vào nhau, vì cái gì dùng thuật cảm ứng truy tung lại không bắt được tồn tại của nàng? Không có khả năng, nàng không có khả năng chết!

Loạng choạng đi đến bên giường ngồi xuống, sờ lên tơ vàng thêu Long Đăng Phượng Vũ mềm mại, cảm nhận được hơi ấm mỏng manh, Phù Vân Khâu Trạch mệt mỏi nằm nghiêng xuống long sàng, đem mặt vùi vào chăn.

“Đi đâu?”

“Nhà vệ sinh.”

“Đi nhà vệ sinh ngoài cung?”

“Không đúng, phải đi nhà vệ sinh ở kỹ viện nhìn xem.”

Vẫn nhớ rõ lúc ấy nàng một thân nam trang, trên mặt tươi cười sáng lạn, chỉ cần hôm nào chuẩn bị buổi tối treo tường, ban ngày sẽ lén lút đến ngự trù lấy chút lương khô, sau đó đi tìm cung nữ đóng gói hành lý cho mình, rồi tới ngự thư phòng viết thư đề lại cho hấn, ban đêm, một cước bước qua hấn bò xuống giường.

“Y Y ngốc nghếch.” Khóe miệng chua xót, hấn cười khẽ, bản thân không muốn chú ý nàng cũng khó.

Chấn mềm dần dần biến lạnh, nhưng hai gò má dán vào nó còn lạnh hơn băng.

Tầm mắt vừa chuyển, đứng bật dậy ánh mắt sáng ngời, một sợi tóc mềm màu đen dính vào gối đầu, đây là tóc của Y Y!

Hấn như thế nào lại quên!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người Đáng Yêu Nhất

Tỉnh lại trong không gian ẩm ướt tối đen đến mức không thấy năm ngón tay, chỉ ngẫu nhiên nghe được vài tiếng ếch kêu, sau đó hết thảy lại quay về yên tĩnh, ngay cả thanh âm thê giới ngoài cũng không nghe được một chút nào.

Nàng dựa vào góc tường, hai tay vòng lại ôm lấy thân thể run rẩy, quần áo ướt đầm dính chặt vào thân toát ra hàn ý, tựa như khối băng dán lên da thịt, đông lạnh tận xương tủy.

“Uy, có ai ở ngoài không?” Ngửa đầu, đôi môi tái nhợt của nàng run run lên tiếng, biết rõ bên ngoài không có khả năng có người đi qua, cũng không thể có người nghe thấy, bất quá nàng vẫn là mang theo một tia hy vọng, bởi chính mình thương thể thành như vậy không dùng được ảo thuật cầu cứu.

Nơi này hẻo lánh, dấu vết người đi lại rất thưa thớt, tuy rằng ở hoàng cung, nhưng xem cảnh vật xung quanh thì nơi đây hẳn là lãnh cung, ngay cả dã cầu còn không có thì lấy đâu ra con người?

“Như thế nào càng ngày càng lạnh, không được, ta phải vận động một chút.” Chà xát cánh tay, bất quá chỉ mới duỗi hai cánh tay, nàng liền đau nhức kêu lên, cúi đầu nhìn vết máu như đoá tường vi nở rộ trên ngực.

Hoa tường vi? Nàng lắc lắc cái đầu đang nhói lên từng hồi.

Gần đây luôn mơ thấy gì đó, tỉnh lại thì không còn nhớ rõ, tựa như trí nhớ bị người ta rút hết, không những thế nàng còn nảy sinh cảm giác khó chịu với

một số thứ, tựa như bắt đầu chán ghét hoa tường vi,nàng một khi nhìn đến đoá tường vi nào sẽ chọn đi đường vòng, vừa hay tránh được tên Mẫn Hách luôn thích đi con đường rợp bóng tường vi.

“Động cũng không thể động, chẳng lẽ phải chết lạnh ở đây sao?” Đôi chân ngâm trong nước bắt đầu run rẩy, nàng mặt nhăn mày nhúm,nàng chân chậm rãi co duỗi từng bên một, chỉ cần làm động tác này vài lần là khí huyết sẽ lưu thông , tuy rằng không xua tan được lạnh lẽo.

“Hi.” Thanh âm thật nhỏ từ chỗ âm u truyền đến.

Cái chân đang co duỗi không khỏi cứng đờ, cảm giác được có đôi mắt đang nhìn chằm chằm chính mình, nàng không dám động đây, hai mắt liếc nhìn bốn phía, hiện tại nàng đang bị thương, nếu có địch nhân xuất hiện, chỉ sợ cái mạng nhỏ của bản thân thật sự là quy thiên .

“Hi.” Thanh âm lần này ngay gần bên tai.

Buồn bực, nàng cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy một tròng mắt lục nhỏ trong suốt, chân nàng lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vào trong nước.

Trong bóng tối, hai con mắt ấy tỏa sáng, tựa như bảo thạch được khéo léo trạm chỗ, nhưng nó xuất hiện ở một nơi như thế này, không khỏi có chút kỳ quái.

“Xà!” Y Y kêu lên sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt trong tích tắc lại tái nhợt thêm vài phần,nàng mắt hạnh trừng mắt rần, chỉ sợ nó há mồm cắn mình.

“Hi.” Đường như đáp lại tiếng la của nàng, con rắn chớp chớp mắt, lại di chuyển đến hai bên má của nàng, dùng cái đầu nhỏ lạnh lạnh cọ xát vào đó, trông nó thật thoải mái dễ chịu.(S:Ta là ta ghét họ dạng nhà thể loại này , à không , phải nói là sợ , edit cái này mà ta *ngất*)

“Xà yêu?” Có điểm khó xử, nàng đã muốn chuẩn bị sẵn tâm lý bị rắn cắn , nhưng sao lại cảm thấy con rắn này chỉ muốn thân cận mình? Y Y chậm chạp mở miệng, không có cách nào nhìn rõ diện mục thật của nó trong màn đêm đen tối.

Con rắn nhỏ có đôi mắt màu lục không trả lời, đương nhiên cũng sẽ không trả lời, nó tiếp tục di chuyển đến bên cằm cổ trắng nõn mịn màng của nàng chui vào trong vạt áo , nâng cái đầu nhỏ thè chiếc lưỡi dài.(S : Ta nòi da gà rồi)

“Uy, người muốn làm. làm gì?” Cảm giác khẩn trương khó khăn lắm mới hết nay quay trở lại, nàng rất muốn lấy tay che ngực, lại sợ hãi bị nó cắn, cảm giác lạnh như băng lướt trên làn da làm dấy lên từng trận da gà, thiếu chút nữa là nổi điên.

Mà con rắn nhỏ di động theo phương hướng xương quai xanh, luôn xuống bên phải bộ ngực của nàng, vuron lưỡi liếm lên miệng vết thương.

Chẳng lẽ nó thích uống máu?

Dù cho đó là bộ vị rất mẫn cảm, Y Y cũng không dám đem nó lấy ra, nhưng kỳ quái là, sau khi được con rắn liếm, miệng vết thương không còn đau đớn như trước, , máu hình như cũng ngừng chảy rồi?

“Rầm rầm !” Phía trên miệng giếng phát ra thanh âm chói tai như một đạo thiên lôi , phiến đá che lấp miệng giếng lập tức vỡ làm đôi.

Mưa “ào ào” trút xuống dưới, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên gương mặt nàng.

Một thân ảnh màu hoàng kim vội vã thò đầu vào, nhìn thấy Y Y bộ dạng chật vật vạn phần ,sắc mặt suy yếu tái nhợt, liền lạnh lùng nói:“Không bò tường ,hiện tại đôi thành leo giếng sao ?”

“Người, người thật sự là người đáng yêu nhất nha, Khâu Trạch.” Nàng mấp máy đôi môi, nước mắt lăn dài trên đôi má phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi,nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Con Rắn Nhỏ

Khuôn mặt nhỏ nhắn hình quả đào có gắng ngẩng lên, phảng phất như chủ nhân của nó đang lo sợ tất cả chỉ là cảnh trong mơ.Nàng gương mặt hạnh phúc tấp nập nhìn hân, cơ thể ẩm ướt lạnh lẽo nhẹ nhàng rung động.

“Cầm ô, che miệng giếng.” Phù Vân Khâu Trạch cầm cây ô trong tay đưa cho thị vệ, thuận tay cởi áo bào, nhảy vào trong giếng giữa tiếng kinh hô của mọi người.

Không có bọt nước, đôi giày rồng màu vàng của hân văng vẳng trên mặt giếng, tựa như thần tiên từ trên nhìn xuống bộ dáng nàng yếu ớt, đôi mắt màu

tím nổi lên một tầng sương mỏng, nhảy mất lại tiêu tan.

“Nào.” Cúi thắt lưng, hân vươn tay.

Vốn tưởng rằng hân muốn châm chọc khiêu khích một phen, không dự đoán được hân đột nhiên hướng mình vươn tay khiến nàng hơi sững sờ, bàn tay nhỏ bé chậm rãi để vào lòng bàn tay ấm áp của hân.

Nhiệt độ trên tay nàng làm hân khẽ nhủ mảy, tay hơi dùng sức, thoải mái đem thiên hạ ướt đầm kéo lên khỏi mặt nước ôm vào trong lòng, bất quá chính lúc ấy, tiếng kinh hô của Y Y dọa hân toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Dời tầm mắt xuống nàng, chỉ thấy xiêm y của nàng tất cả đều bị nhuộm đỏ bởi vết thương, nước trong giếng cũng có màu đỏ đỏ loang loãng trông như vạc máu.

Ôm lấy cánh tay cứng đờ, đầu lông mày khẽ vểnh lên, hân run giọng nói: “Miệng vết thương lại nứt ra rồi?”

“Ân.” Miệng mại gật đầu, nàng cũng không dám nói cho hân biết vào lúc nàng nhấc tay phải, mà miệng vết thương lại nằm phía bên phải, cho nên vết thương mới bị rách a.

Không hề nhiều lời, mũi chân điểm nhẹ lên mặt nước, hân tựa như con chim ưng hùng dũng phi lên, chỉ trong tích tắc đã yên ổn đứng trên mặt đất.

Bọn thị vệ đứng chờ ở một bên cầm theo đèn lồng nhanh chóng chạy tới, bung ô bung ô, lấy áo khoác lấy áo khoác, bận rộn thành một đoàn.

“Các người đứng là phé vật, trước tìm ngự y đến.” Nghiêm mặt lạnh khiến trách, cước bộ của hân chưa từng dừng lại, ôm nàng một đường chạy như điên.

“Thần tuân mệnh.” Một người nhìn như quan lính vi đại thị vệ mang theo hai tiểu thị vệ chạy thẳng về ngự y các.

Hào lạnh! Tay nhỏ bé chà sát nhau, vẫn là hơi lạnh, nàng nhìn xung quanh, thị vệ hai bên đều bị tốc độ phi bình thường của hân bỏ lại phía sau, nàng lôi kéo vạt áo người nào đó, hai tay đặt lên lồng ngực ấm áp an toàn của hân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thiếp đi, thoải mái thở dài, híp mắt nhìn tia sáng nhỏ nhoi từ phía Đông, không nghĩ tới chính mình bị nhốt trong giếng suốt một đêm.

Ngực bị tay nhỏ bé lạnh lẽo che chắn, hân nhìn không được sợ run một chút, nhìn bộ dáng nàng buồn ngủ mà cước bộ không thể không nhanh hơn.

“Ha ha, đừng nhúc nhích.” Con rắn nhỏ vắn vẹo thân mình làm ngực nàng ngứa ngáy không thôi, cười nhẹ mở miệng khiến trách, mới nhớ rõ tiểu gia hỏa này vẫn còn uốn tại miệng vết thương, mà chỗ nàng bị thương có cảm giác mát lạnh, đại khái là do con rắn nhỏ liếm đi.

“.....” Hân mặc danh kỳ diệu ngừng lại, cho rằng nàng đang nói chuyện với mình.

“Ta không phải nói người, ta là nói nó.” Chỉ chỉ vào tiểu tử trong lồng ngực, nàng không khỏi cười thành tiếng, tiểu gia hỏa này thật sự là nghịch ngợm a.

Vốn chính mình còn tưởng rằng sẽ bị cắn một ngụm, không nghĩ tới nó vẫn thực ngoan ngoãn nằm trong đó liếm vết thương cho nàng.

“Đó là?” Hân nhìn không tới bên trong, chỉ cảm thấy có chút quái dị không thể nói rõ.

“Có con rắn nhỏ đang giúp ta điều trị vết thương.” Nàng lại bị nó biến thành ngựa ngáy khó nhận mà “Khanh khách” cười “Tiểu tử kia, đừng náo loạn, mau ra đây.”

Con rắn nhỏ có đôi mắt màu lục rất biết nghe lời, lắc lắc đuôi, từ từ chui ra cổ áo nàng, phun cái lưỡi nho nhỏ màu hồng.

Phù Vân Khâu Trạch thế này mới thấy rõ ràng, so với ngón tay thì con rắn này còn nhỏ hơn nhiều (Thế thì là con gì a) hai mắt màu lục rất có hồn, trên trán nhẹ toát bạch quang, trên thân thể là lớp vảy rắn màu bạc.

Loại rắn này hân chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói đến, hân lo lắng liếc nhìn Y Y.

“Nó thật sự không có cắn nàng?”

Y Y lắc lắc đầu, tay nhỏ bé nhìn không được chạm lên cái trán của nó: “Rất kỳ quái a, nó giúp ta liếm miệng vết thương, sau khi liếm vết thương sẽ chậm rãi khép lại, người xem, không chảy máu nữa.” Vừa định xốc áo cho hân xem, mặt nàng lập tức đỏ bừng, xấu hổ đem tay quay về đặt lên ngực hân.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tranh Thủ Tình Cảm

Trở lại long quân điện, không bao lâu sau, vài vị lão ngự y mệt nhọc chạy vào, lấy số lần hoàng phi bị thương mà nói, bọn họ có mấy chân cũng không chạy đủ.

“Xem hoàng phi thương thế ra sao.” Thần nhiên mở miệng phân phó, hần nhìn chăm chăm con rắn nhỏ vẫn uốn trên ngực người nào đó, đôi mắt màu tím mang theo từng trận tức giận.

Các lão ngự y theo thói quen vừa tiến vào liền mở hòm thuốc bắt đầu xem mạch chẩn trị, được miễn không cần thi lễ quỳ lạy.

“Hoàng Thượng, hoàng phi mất máu quá nhiều, thân thể suy yếu, hơn nữa còn ngâm mình trong nước lạnh vài canh giờ, cho nên hiện tại cần tắm nước ấm, điều dưỡng một lát là được.” Lần này xem ra không nghiêm trọng, lão ngự y lau mồ hôi trên trán.

“Không có độc xà, hay miệng vết thương vỡ ra linh tinh gì gì đó ư?” Chỉ vào con rắn nhỏ mất lục, Phù Vân Khâu Trạch nghi ngờ hỏi.

Lúc này, các ngự y mới chú ý tới con rắn nhỏ đang nằm trên lồng ngực hoàng phi thế cái lưỡi nhỏ, nét mặt già nua đỏ lên, lại lau mồ hôi trên mặt, tiếp tục bắt mạch rồi mới khom người trả lời: “Khỏi bẩm Hoàng Thượng, chúng thần không thấy trên người hoàng phi có độc tố, theo hiện tại mạch tượng hoàng phi ổn định thì miệng vết thương cũng không có vỡ ra.”

Nga? Phù Vân Khâu Trạch gật nhẹ cái đầu, tiếp tục mở miệng hỏi: “Các người có biết đó là loại xà nào không?”

Lão ngự y mờ mịt nhìn nhau rồi lần lượt lắc đầu: “Thần không biết.”

Đầu đầu nhu nhu huyết thái dương, Phù Vân Khâu Trạch vung tay, trực tiếp cho phép bọn họ ra ngoài để cung nữ tắm nóng giúp hoàng phi.

“Tiểu Thanh đâu? Như thế nào cung nữ trong điện đều thay đổi?” Nàng đột nhiên chú ý tới rất nhiều gương mặt xa lạ.

Sắc mặt mất tự nhiên run rẩy hai cái, hần quay đầu: “Đều đi ra ngoài tìm nàng rồi, phỏng chừng trong vòng 3 ngày cũng chưa về.”

“.....” Biết hần không muốn nhiều lời, nàng đành phải ngâm miệng.

Kỳ thật, không cần nói nàng cũng biết, khẳng định là bọn họ bị trách phạt rồi.

Ngâm nước ấm, tắm rửa sạch sẽ, thay xiêm y khác, Y Y được diu đi ra khỏi tắm bình phong, con rắn nhỏ mất lục vẫn như trước dính vào ngực của nàng chỉ lộ ra nửa cái đầu màu bạc.

“Nó như thế nào vẫn còn ở đó?” Phù Vân Khâu Trạch cũng vừa tắm xong thay quần áo mới khó chịu liếc con rắn nhỏ, tổng cảm thấy có điểm chương mất.

Y Y cho cung nữ lui, thấy bộ dáng nó khả ái liền gõ nhẹ lên đầu của nó (S : em chả thấy ái ở đâu cả), lúc mới thấy nó thì sợ hãi, giờ ngược lại cảm thấy rất là đáng yêu, đầu nhỏ nhỏ giống như là đứa nhỏ thẹn thùng, luôn để lộ một nửa gương mặt để nhìn người khác.

“Không biết, nó giống như rất thích ở đây, hơn nữa cứ sau một lúc lâu, nó sẽ liếm miệng vết thương một chút, cảm giác miệng vết thương cũng không còn đau nữa.”

“Chẳng lẽ nàng muốn cho nó ngủ cùng một giường với ta?” Lông mày khẽ nhíu, hần lạnh lùng trừng mắt nhìn lục xà.

Con rắn nhỏ lóe lục quang sâu kín nhìn hần, bộ dáng ủy khuất, cúi thấp đầu, đem mặt giấu nhập bên trong áo nàng.

“Đúng vậy, long cùng xà vốn là người một nhà, nhưng long sau khi có vinh hoa phú quý, liền khinh thường xà thấp hèn.” Y Y nhớ lại chuyện xưa, còn gật mạnh đầu.

Xem khẩu khí nàng, cứ làm như hần là một tên vong ân phụ nghĩa vậy, Phù Vân Khâu Trạch không khỏi chán nản.

“Nàng nằm lui bên trong một chút, không nên đụng đến ta.”

Nghiêng mặt cười, Y Y nghiêm trang gật đầu, thuận tiện ấn tiểu lục xà vừa thò đầu ra, tiểu từ kia thực đáng yêu nha.

“Về sau ta gọi người tiểu lục nha, tiểu lục.”

~~~

Phủ Mẫn Hách Vương gia.

“Sao lại thế này!” Chén trà trong tay bị ném “Loảng xoảng” ở trên bàn phi thúy, hoàng Thục phi mặt đen đi một nửa.

Khó khăn chịu đựng cái mông đau đón quỳ trên mặt đất, không dám lên tiếng.

“Vi sao không dựa theo Vương gia phân phó mà làm, Lí cung nữ?” Nghĩ đến hoàng nhi về mặt tức giận xông vào đây chất vấn, đầu lưỡi nàng không còn cảm giác được hương vị trà ngọt ngào như thường được nữa.

Người quỳ trên mặt đất cắn răng không dám hé môi, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

“Cầu nô tài, lui ra, nếu không phải niệm người nhiều năm vất vả, bản cung nhất định cho người chết không toàn thây.” Biết nhất định là ả ta ghen tị Mạc Thanh được hoàng nhi sủng ái, quýnh lên, liền nghĩ đến tranh công cho nên mới làm ra sự tình này, hoàng Thục phi bắt đắc dĩ giơ tay, hận không thể tự tay giết chết ả.

“Đa tạ hoàng Thục phi không giết, đa tạ hoàng Thục phi không giết.” Dập đầu hai cái, ả khó khăn đứng dậy, tập tễnh rời đi.

Hoàng Thục phi thờ dài, cái này đã làm rối loạn kế hoạch của hoàng nhi rồi, nên làm thế nào cho phải đây....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tử Tội Khó Tránh

Ngồi ở chính vị phía trên ngự thư điện (thư phòng của vua), nam tử ôn nhuận như ngọc cầm bút ngoắc ngoắc tay viết gì đó, lông mi thanh tú thỉnh thoảng rung rung, hai mắt sáng như sao nhìn chăm chú tấu chương, chờ khi nhìn đến phương án giải quyết lúc lút thì không khỏi mấp máy môi mỏng.

Xem ra, Mẫn Hách học thức không kém mình, ngày đó cố ý làm hấn khó xử, không ngờ hấn lại có biện pháp hết sức thuyết phục như vậy.

“Hoàng Thượng, người tới rồi.” Hồng công công tiến lên cung kính cúi đầu, nhỏ giọng bẩm báo.

Gương mặt vốn ôn hòa trong nháy mắt đã chuyển sang lạnh lùng, đem tấu chương đặt lên bàn, đôi mắt khẽ nheo lại tức giận.

“Đem vào.”

Cung nữ mặc bộ quần áo màu tím bị 2 thị vệ nâng hai bên tay kéo vào, vừa ném xuống ả liền như trái bóng ngã lăn trên đất, chặt vật bò dậy quỳ trước mặt hấn.

“Là tự khai, hay dùng khổ hình?” Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, hấn ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái.

“Hoàng Thượng, nô tỳ, nô tỳ oan uổng, không biết ai đã ác ý hãm hại nô tỳ, thỉnh Hoàng Thượng thay nô tỳ làm chủ a!” ả truyền ra tiếng khóc nức nở, không ngừng đầu, mà cũng không dám ngừng đầu.

“Hãm hại? Lại có người nào dám hãm hại người?” Hóp một ngụm trà súc miệng, ngữ khí của hấn không rét mà run.

Lần đầu tiên, hấn tròn mắt nhìn một cung nữ quỳ bên dưới, khuôn mặt thấy không rõ, vóc người đầy đà của ả đang run lẩy bẩy, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng đó thật là quả bóng nha.

Cung nữ quỳ trên mặt đất vốn muốn tiến lên trước vài bước, không ngờ lại bị thị vệ chế trụ hai vai.

“Nô tỳ khẩn cầu Hoàng Thượng cho phép nô tỳ tiến lên bẩm báo, nếu để người bên ngoài nghe được, nô tỳ sẽ bị giết người diệt khẩu, nô tỳ, nô tỳ còn không muốn chết a Hoàng Thượng.”

“Ác? Nói như vậy, là có độc thủ thao túng đằng sau người?” Ánh mắt liếc một cái về phía giá sách, hấn nhẹ nhàng cười, đôi mắt màu tím sâu thẳm bí hiểm như hồ vạn trượng, “Cũng được, tiến lên hai bước đi.” Cầm lấy chiết phiến trên bàn, hấn phe phẩy hai cái.

Áp lực trên vai buông lỏng, người quỳ trên mặt đất ánh mắt trong phút chốc từ mê lờng chuyển hấn sang sắc bén, sớm đã chuẩn bị tốt thuật pháp, bắn một quả cầu lửa bằng từ bàn tay về phía Phù Vân Khâu Trạch, người cùng giây khỏi tay hai tên thị vệ, cầm lấy chùy thủ phi vọt lên.

“Cầu hoàng đế, để mạng lại!” Nàng hét lớn, sợi tóc che khuất trên trán hỗn độn phát động, tựa như thủy tạo sắp khô kiệt trong đáy biển, âm đạm không có ánh sáng.

Đầu nghiêng sang bên cạnh, dễ dàng né tránh thuật cầu, hấn mắt lạnh nhìn người đang không biết sợ chết cứ thế lao đến, mà hấn vẫn không nhúc nhích, có điều... cười nhạo trong miệng ngày càng giương cao.

“Lớn mật, dám ám sát Hoàng Thượng!” Thanh âm yêu nhu vang lên từ sau giá sách.

Không sớm không muộn, đúng lúc chủy thủ đâm đến chớp mũi Phù Vân Khâu Trạch, một đạo tử quang mãnh liệt phóng tới, điểm xuyết quang mang như sao băng đánh về phía ngực cung nữ.

Nhưng mà, mục đích chủ yếu của nàng là giết Hoàng Thượng, hay.. là sót ruột muốn chết nên mới có mắt không trông, chủy thủ trong tay vẫn tiếp tục hướng về người ngồi trên ghế rồng.

Mắt thấy sắp đâm trúng, gương mặt nàng chậm rãi lộ ra vui sướng, bất quá ngực lại bị đánh trúng, nàng cắn răng, một đạo tơ máu tràn ra khóe miệng, cả người cơ hồ xụi lơ xuống đất.

Hừ, Phù Vân Khâu Trạch xùy một cái, chìa hai ngón tay kẹp chặt làm chủy thủ như đâm vào khe đá, không thể động đậy, muốn tiến không được, muốn nhô ra cũng không xong.

Hạ tầm mắt, lông mi thật dài nhìn chăm chú vào hàn quang từ mũi nhọn chủy thủ, sau đó một cái lông mi lướt qua lưỡi chủy thủ phiêu lạc trong không gian.

Cung nữ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, sợ hãi run rẩy nhìn chăm chăm cọng lông mi đang từ từ hạ xuống, đi theo bên cạnh hoàng phi nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy biểu tình tức giận của Hoàng Thượng, sâu không lường được, mà phòng cũng không thể phòng.

“Tồn thương mặt rồng của trẫm, tử tội lại càng khó tránh!”

Bạc môi hé mở, đôi mắt màu tím phát ra tử quang thần nhiên kinh sợ lòng người, như con mãnh thú coi chừng con mồi, chỉ muốn hung hăng cắn cổ nó, ban cho nó một đòn chí tử.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Răn Đe

“Người nói đúng hay không, hoàng Thục phi?” Khóe mắt liếc về phía thân ảnh đằng sau giá sách, hai ngón tay Phù Vân Khâu Trạch bỗng bốc lên một ngọn lửa màu hồng, chủy thủ giữa hai ngón tay bị thiêu đốt đỏ rực, như băng tuyết gặp phải lửa mà chậm rãi tan ra.

À cung nữ bị thị vệ giữ lại kinh hoàng cúi đầu, không biết là do ba chữ hoàng Thục phi, hay là bởi vì ám sát không thành.

“Tội đại nghịch bất đạo dĩ nhiên phải đem đi chém.”

Chân ngọc mang hài, thân khoác tấm áo bào màu xanh biển, tóc búi gọn trên đầu, hoàng Thục phi vẻ mặt vẻ giận dữ chậm rãi đi ra, hai mắt dữ tợn, cơ hồ hận không thể đem nữ tử quý trên mặt đất ăn sống nuốt tươi.

Theo sau nàng, còn có Mẫn Hách Vương gia, tả tướng Thanh Vũ cùng với các vị trọng thần trong triều.

Mẫn Hách Vương gia liếc mắt một cái, đập tắt tử quang vẫn lấp lóe trên tay (S: Hóa ra ông này đánh bà cung nữ), nhìn Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt thất thường.

Bất quá chỉ là một cung nữ, hần có thể hy sinh.

Đôi môi run rẩy, cung nữ nhất thời mờ mịt không biết phản bác thế nào.

“Đêm qua người dám giả quý dụ hoàng phi tới giếng cô để ám hại, hơn nữa còn mưu sát Hoàng Thượng, người chính là có thêm một nghìn mạng cũng không đủ đền tội.” Thanh Vũ lắc đầu, may mắn đã sớm có phòng bị.

“Một nghìn mạng?” Cung nữ ngẩng đầu, lại bị thị vệ đè xuống, nàng cười lạnh, “Vốn là một mình ta, sao còn sợ liên lụy cửu tộc đâu?”

“Li đại cung nữ, bốn gia (người trong dòng tộc) của người quả thật chỉ còn mình người, người không sợ liên lụy cửu tộc,” Phù Vân Khâu Trạch “Oanh” một chương đập lên bàn, hai mắt giận dữ, “Người không sợ trẫm đem người nhà người trong phần mộ ngoài Lạc Tang thành đi phơi bảy ngày bảy đêm ư?”

Tựa như có một đoàn hỏa diễm tản ra chung quanh, tất cả các đại thần sắc mặt kịch biến, ngay cả hoàng Thục phi cũng kinh ngạc nhìn Phù Vân Khâu Trạch.

“Người, người có chứng cứ gì chứng minh là ta giả quý giết hoàng phi?” À vẫn tiếp tục ngụy biện, vốn tưởng rằng trái tim kiên cường nhưng sau khi nghe

đến đào mộ đem phơi liền kịch liệt run rẩy.

“Chúng có?” Hần hừ nhẹ, lấy lá bùa trong hộp gỗ trên mặt bàn quăng đến trước mặt ả, “Ồ đó, chính là nét chữ của ngươi?” Mặc dù ngấm nước nhưng nét chữ thì không thể xác định nhầm được.

Nếu không phải tấm bùa chú này dán lên miệng giếng, hẳn sẽ không chậm trễ tìm được Y Y như vậy, lá bùa này chính là thứ buộc tội ả.

Loại bùa này được dán lên người khi tránh né địch nhân truy đuổi, hoặc nơi người đó ẩn nấp, cho dù dùng thuật Đại La tìm người cũng khó có thể xác định, trừ khi ..... trừ khi có một sợi lông trên người họ. (S: Thảo nào anh thấy tóc chị mà như thấy vàng)

“Có, có người bắt chước nô tỳ.....” Nàng nghẹn ngào, đôi tay chống trên đất không ngừng run run, bất lực nhìn chăm chăm bùa chú, hai mắt mông lung.

Thanh Vũ nhìn tấm bùa màu vàng bị nước mắt thấm đẫm thờ dài.

“Bồn tướng đã điều tra, lúc ấy trời mưa to, người lấy có bụng không thoải mái đi cung xí (WC), hơn một canh giờ sau mới trở về, trong khoảng thời gian này có người đi tìm người, người căn bản là không có ở nơi đó, hơn nữa sau đó, thủ vệ nhìn thấy người đi ra ngoài, người, là đi mật báo cho đồng đảng?”

Nghe được hai chữ “Đồng đảng”, sắc mặt hoàng Thục phi cứng ngắc nhìn Mẫn Hách, ngón tay ngọc kim lòng không đậu mà vò chiếc khăn lụa.

Không đáp lời, đại cung nữ mặt xám như tro tàn.

“Xin, xin Hoàng Thượng xem xét nô tỳ nhiều năm hầu hạ hoàng phi, tha cho phần mộ của Lý gia thì dù phải chịu khổ hình, nô tỳ cũng cam tâm tình nguyện.” Âm điệu mang theo rất nhiều không cam lòng, nhưng cũng không thể không cầu xin, nàng hận ả!

“Chỉ cần người nói ra đồng đảng, trăm sẽ tha chết cho người, cũng sẽ không liên lụy liệt tổ liệt tông Lý gia người, thế nào?” Gương mặt nhu hòa, Phù Vân Khâu Trạch liếc về hướng hoàng Thục phi, sắc mặt của nàng bắt đầu biến sắc, thỉnh thoảng còn rình trộm lời nói, biểu tình của hần.

Mẫn Hách Vương gia ngược lại thật lơ đãng, vẫn duy trì bộ dáng ở một bên xem diễn, bách hoa kim điệp đỏ tươi càng tô đậm dáng điệu dửng dưng của hần, đôi mâu quang đang lạnh dần....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vui Lấp Chân Tướng

Đại cung nữ quỳ trên mặt đất không hề động đậy, ánh mắt ngây ngốc cúi thấp đầu, hai tay vô lực chống trên nền nhà.

“Như thế nào?” Giọng nói nhu hòa tăng thêm ngữ khí, áp bức lòng người, trong ngực thư điện lại quay về yên tĩnh, giờ phút này, liền ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ nhàng.

“Hoàng Thượng hỏi, sao lại không đáp?” Hồng công công bước lên trước đập bả vai ả vài cái.

Không ngờ, cả người ả giống như một bãi đậu hũ mềm oặt xuống dưới, tà tà ngã vào bên chân Hồng công công, sắc mặt trắng bệch, hai mắt trợn lên, đôi môi khẽ nhếch tựa như vẫn còn lời muốn nói....

“Chết rồi?” Hồng công công tiến lên thăm dò hơi thở, mờ mịt nhìn về phía Hoàng Thượng.

Phù Vân Khâu Trạch hơi nhăn mặt, sau đó lạnh lùng cười, dường như tất cả đều nằm trong sở liệu của hần.

“Chắc do thần vừa rồi nóng lòng muốn cứu giá, đánh ra chương quá nặng, xin Hoàng Thượng lượng thứ.” Mẫn Hách Vương gia từ đầu vẫn dửng dưng xem kịch vui, lúc này hai tay ôm quyền nhận lỗi.

Đây không phải là kế hoạch người đã sớm chuẩn bị sao? Phù Vân Khâu Trạch lắc lắc tay áo, ngay cả gương mặt nhìn Mẫn Hách cũng lười.

Kỳ thật đây chỉ là một trò khôi hài, lấy thực lực hiện tại của chính mình căn bản là không thể đối phó với hoàng Thục phi và Mẫn Hách, điểm này hần biết rõ, đại thần Lạc Tang quốc cũng rất rõ ràng, cho nên không ít người ngầm quy thuận hoàng Thục phi, cũng có không ít người mang theo tâm tình muốn xem kịch vui, có điều hần phải nói cho con dân khắp thiên hạ, hần không phải con rối, mà là hoàng đế Lạc Tang quốc! Một ngày nào đó, hần sẽ đoạt lại quyền binh tướng từ tay bọn họ!

“Thôi,” Hấn đứng dậy, “Trẫm còn chưa có luận công ban thưởng cho vương gia, sao lại trách cứ cho được, đem ả mang ra ngoài, đào phần mộ tổ tiên gia tộc họ Lý cho phơi bảy ngày bảy đêm.” Nói xong, nghe các vị đại thần hút một ngụm khí lạnh, không khỏi nhếch lông mày, đi đến trước mặt hoàng Thục phi, bạc môi giương nhẹ, trào phúng liếc nàng vẫn đang cố gắng trấn định, sau đó rời khỏi ngự điện.

Thấy tình cảnh này, các đại thần cũng không dám ở lại, chấp tay thi lễ với hoàng thục phi và Mẫn Hách Vương gia rồi cùng lui ra ngoài.

Than nhẹ một cái, hoàng Thục phi nhìn thi thể cung nữ nằm dưới đất bị thị vệ lôi ra ngoài, vết máu kéo dài trên nền đã được rửa sạch sẽ, trong lòng có chút luyến tiếc.

“Mẫu hậu, sao vậy, đi đêm nhiều, không lẽ gặp ma?” Đường như không có đem việc này để trong lòng, Mẫn Hách vỗ vỗ mẫu hậu bên cạnh, mở cánh môi tươi cười.

“Sớm biết như thế, đêm qua nên diệt khẩu rồi, miễn cho hôm nay phải lo lắng.” Lấy khăn tay thấm mồ hôi trên trán, oán trách liếc hoàng nhi, việc này còn có thể lấy ra vui đùa à, rõ ràng Phù Vân Khâu Trạch muốn ra oai phủ đầu bọn họ trước mặt các đại thần.

“Vốn là người đáng chết, thì chết kiểu nào cũng giống nhau thôi?” Hấn ngữ khí thanh nhàn, phẩy phẩy ống tay áo, y bào đỏ tươi làm nổi bật hai con mắt xinh đẹp, tựa như đề tài đang bàn luận không phải là giết người mà chỉ là giết một con kiến.

Có ý tứ gì! Nàng bỗng cảm thấy có điểm không đúng.

“Mẫn Hách, chẳng lẽ.....” Nàng bối rối che miệng, búi tóc châu liên nhẹ nhàng lắc lư, ngọc dung được chăm sóc cẩn thận nay tái nhợt, đại cung nữ là oan uổng sao?

Nhớ lại đêm qua, khi Lạc Lôi đến bẩm báo việc này, chính mình liền triệu nàng ta đến, mà nàng ta thì cái gì cũng không nói, nếu cẩn thận ngẫm lại, chuyện này đúng là quái dị, Li đại cung nữ ẩn nấp bên cạnh hoàng phi đã nhiều năm, lòng trung thành khỏi cần nói, lại chưa bao giờ tự ý hành sự, sao lại có thể chịu oan uổng nửa tiếng giải thích cũng không có, này rốt cuộc là.....

“Mẫn Hách, con nói cho mẫu hậu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tâm lạnh dần, nàng bắt lấy tay hoàng nhi, chỉ sợ người đứng sau chuyện này.....

“Đối với một người vô dụng ham hưởng lợi, mẫu hậu, giữ lại giúp ích gì không?” Hấn phóng thấp thanh âm, sắc mặt yêu dã quỷ mị dị thường, phun ra từng chữ, từng chữ một: “Nửa tháng sau, nhi thần cùng hoàng phi còn một trận quyết đấu, nếu có thể thừa dịp hoàng phi bị thương nặng không đấu được, chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Kinh ngạc, hoàng Thục phi đột nhiên che miệng cười to: “Ha ha, không sai, Mẫn Hách quả nhiên thông minh, chỉ tiếc là quân cờ bố trí nhiều năm như vậy...”

“Mẫu hậu, người đừng quên, chúng ta còn một quân cờ khác, so với đồ cũ, còn tốt hơn nha.” Âm nhu cười, hấn lạnh lẽo nhìn long ý.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Truyền Thuyết Giao Xà

Đạp lên bóng mình bước nhanh vào long quân điện, Phù Vân Khâu Trạch còn chưa kịp phản ứng, ống tay áo đã bị Y Y lôi vào trong.

“Vết thương của nàng chưa lành, đừng có chạy lung tung.” Hấn lo lắng nhìn ngực nàng liếc mắt một cái, gương mặt đột nhiên ửng hồng, có tật giật mình không dám mở mắt.

Không chú ý tới hấn hành động quái dị, Y Y cho hết cung nữ lui ra ngoài.

“Người già quý thật là đại cung nữ sao?” Vừa rồi nàng phái Tiểu Thanh đi ngự thư phòng thăm dò tin tức, tất cả mọi chuyện phát sinh nàng đều rõ ràng, chỉ là.....

“Thì sao?” Nhíu mi, từ từ ngồi xuống ghế, hấn ôm thân hình bé nhỏ của nàng đặt ngồi trên đùi, đôi mắt màu tím loáng thoáng thần sắc bất ổn.

Gần đây nàng càng ngày càng gầy, xem ra cần phải ăn nhiều thuốc bổ hơn mới được.

Y Y cũng không cảm thấy có gì không ổn khi ngồi trên người hấn, ngược lại còn rất thích mùi vị hơi thở từ cơ thể hấn.

Quả thực vẫn là đứa nhỏ chưa lớn nha.

“Đại cung nữ thân thể đầy đà, ta nhớ rõ ngày đó người giả quý thân thể hết sức nhỏ nhắn, dù thế nào, đại cung nữ cũng không có khả năng đem thân thể co lại đi?” Chử với dáng người của vị cung nữ ấy, muốn đi chuyển nhanh chóng, đúng là ... có chút khó khăn.

Thân ảnh đứng ngoài cửa sổ cứng đờ, cúi đầu nhìn chân, ần ần có điểm khó thở, nhẹ nhàng cắn môi, hai tay vịn vào eo, khẽ vênh lòng mày nhìn cái mông mình, chậm rãi dời đi.(S : bị đánh mông sưng tưng lên à , sưng quớ)

“Yên tâm, việc này ta sẽ xử lý tốt,” Con mắt hắc lóe sáng, sau đó liền chuyển đề tài, “Đúng rồi, ta tìm được một quyển sách có ghi lại các loài động vật, ta nghĩ, có thể tìm được lai lịch của con rắn nhỏ trên người nàng.”

Vì tìm quyển sách này, hắc cơ hồ đã cho người lục tung ngự thư điện, hơn một trăm tên thái giám gần như thức trắng một đêm.

“Sách gì, cho ta xem” Lập tức, lực chú ý của nàng đã chuyển đối tượng, cúi đầu nhìn tiểu lục vẫn trốn trong áo, chỉ để lộ cái đầu nhỏ ra ngoài.

Phù Vân Khâu Trạch rút một quyển sách mỏng cũ kỹ từ trong ống tay áo, lật một tờ đầu tiên.

“Ở Đông hải, có một loài vật sinh tháng năm, thân thể có lớn có nhỏ, hình dáng rất giống xà, sinh ra được mười tháng, thân thể không biến đổi, nếu có thể bắt giữ, lấy máu của nó trộn với trăm loại độc dưỡng mười năm, sẽ giải được trăm độc, chữa cả vết thương bên ngoài, rất nghe lời chủ, sinh ra được mười năm, thân mình bé bằng đầu ngón tay, thân là ngân lân, mắt lục, trên trán nếu có bạch quang, đây chính là cực phẩm trong cực phẩm, có thể trị bách bệnh, sống được trăm năm tuổi, thân to bằng cái chậu, sẽ tự tìm đến đỉnh núi Đông hải tìm lữ sinh con, kỳ danh viết: Giao xà.” Ngón tay vuốt nhẹ qua trang sách, hắc hạ thấp thanh âm thì thầm.

Giao xà? YY trừng mắt nhìn cái đầu nhỏ, tiểu lục cũng hơi ngẩng đầu, đôi mắt lục khẽ chớp.

“Thật là uy phong, tiểu lục, nguyên lai ngươi là giao xà a.” Nàng điểm nhẹ lên đầu nó, cười tươi như hoa, không ngờ chính mình lại nhặt được bảo bối.

Gương mặt co lại, hắc thật không biết nên khen ngợi hay quở trách nàng nữa.

“Vật ấy giải trăm độc, trị ngoại thương, nghe lệnh chủ,” Hắc lặp lại một lần, trên mặt có thần trọng chưa bao giờ xuất hiện, “Chủ nhân của nó, là ai?”

“Đương nhiên là ta.....” Nói chưa dứt lời, nàng cũng đã nhận ra có điều không đúng liền dừng lại, không thể nói thêm lời nào, nhưng nghĩ lại, nếu có người muốn hại nàng, thì đâu có phải tiểu lục tới giúp nàng.

Trầm tư một lát, hắc nói nhỏ bên tai nàng.

“Ai cũng không có thể nói sao?” Nàng kinh ngạc, không dự đoán được Phù Vân Khâu Trạch sẽ cảm mình không được nói chuyện này với người khác.

“Nửa tháng sau, còn một trận quyết đấu, nàng cho rằng Mặc Hách Vương gia sẽ dễ dàng buông tha cho nàng?” Hắc nhủ mi, trên mặt nổi lên dây đặc lo lắng, đôi mắt màu tím thật sâu dừng trên gương mặt nàng tái nhợt, “Nếu đề cho đối thủ biết nàng vẫn còn yếu, không phải là sẽ nhân cơ hội hay sao ????”

Hắc là đang lo lắng cho nàng?

YY ôn nhu cười, giữ chặt một tay hắc đặt lên ngực mình.

“Yên tâm, nhất định không có việc gì, ngươi xem đi, hết chảy máu rồi, nửa tháng sau chắc chắn là khỏi hắc.” Nói xong, còn ấn tay hắc hai cái lên ngực mình, chưa phát hiện có gì không ổn.

Mà hắc, sắc mặt đã hồng thành một mảnh, bàn tay như bị kim châm rút vội về, đẩy nàng đứng dậy, cúi đầu, ho nhẹ một tiếng: “Ta đi tìm ngự y, bảo bọn họ cất thuốc bổ cho nàng.”

Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Đề lại một mình YY không kịp phản ứng, vừa rồi thấy hắc thay đổi thất thường, ... đột nhiên ý thức được chuyện vừa xảy ra, cứng ngắc đỏ bừng mặt, nhìn xuống bộ ngực lấm bầm: “Ta đang dụ dỗ trẻ nhỏ .....?”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Tin Tức

Ban đêm yên tĩnh đến một ngọn gió nhỏ cũng không có.

Ngon nển trong Long quân điện lẳng lẳng cháy, chiếu rọi toàn bộ nội điện sáng như ban ngày, cung nữ và thị vệ đều được điều ra bên ngoài, trong không gian yên tĩnh ngẫu nhiên vang lên âm thanh loạt xoạt lật giấy.

Phù Vân Khâu Trạch quay đầu nhìn về phía nữ tử ngủ say sau khi uống được, khoe miệng gọi lên một chút độ cong duyên dáng lạnh như băng, đôi mắt màu tím ẩn chứa quang mang nhu hòa thật tuấn mỹ.

Một đạo bóng đen chợt lóe, ánh nền lay động hai cái rồi lại trở về ban đầu.

“Hoàng Thượng.” Người mặc y phục dạ hành quỳ dưới đất, trên mặt không giấu nổi vẻ phong trần mệt mỏi, kéo khăn che mặt xuống, vết sẹo dài thâm đứ tợn lộ diện dưới ánh nền.

“Sao rồi?” Buồng sách, Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt có một tia sốt ruột, nhưng không thể không hạ giọng.

Nếu việc này không hoàn thành, chỉ sợ sẽ có một mảnh tai ương huyết quang, lệ khí của người này dù có đầu thai chuyển thế vẫn không dễ dàng tiêu trừ.

“Tuy là chậm một bước nhỏ, vẫn thành công xóa bỏ trí nhớ của bọn họ, bắt quá, bên Mẫn Hách Vương gia kia, e rằng vẫn hoài nghi.” Nghĩ đến điều này, khuôn mặt Mộc Hiệp trầm xuống.

Chậm một bước nhỏ? Nói cách khác là nghe được một chút, Phù Vân Khâu Trạch gật gật đầu, hai tay nâng Mộc Hiệp dậy.

“Không có gì đáng ngại, chỉ cần tiêu trừ xong là được, sau sẽ không thấy dấu vết đâu.” Hắn quay đầu nhìn Y Y vẫn ngủ say như cũ, yên tâm nói “Người ngày đêm vất vả, lại mất nhiều pháp thuật như vậy, nhất định rất mệt mỏi, ta đã phái người chuẩn bị tốt, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Khom người ôm quyền, bóng người Mộc Hiệp nhảy mất lướt qua.

Phù Vân Khâu Trạch vung ống tay áo, chúc quang trong nội điện tắt phụt, không gian tối đen không thấy năm ngón tay.

Nằm xuống bên cạnh, cẩn thận ôm lấy thân thể Y Y mềm mại, hắn khẽ thở dài, nhắm mắt lại từ từ ngủ.

Đột nhiên, thiên hạ trong lòng mở mắt, nghi hoặc nhìn hắn một cái, sau đó mới nhắm lại.

Thật sâu hít vài ngụm khí.....

Mẫn Hách vương phủ.

“Điều tra đến đâu rồi?” Nằm trên giường, Mẫn Hách dùng khoe mắt liếc hắc y nhân trên mặt đất.

Kéo mặt nạ xuống, Lạc Lôi do dự, suy nghĩ một lát, vẫn là bấm báo với hắn.

“Bẩm Vương gia, quả thật có Nam thành, nơi này có khoảng ba trăm sáu mươi mốt người sống, thần hỏi qua một trăm hai mươi bảy người, trong đó một trăm hai mươi bốn người đều nói không biết cũng chưa từng nghe qua người Vương gia muốn tìm, còn lại ba người kia.....” Nói đến đây, hắn ngừng lại, mặt lộ vẻ khó khăn.

Căn phòng được dạ minh châu chiếu rọi sáng ngời.

Chậm rãi chuyển động dương chi bạch trong tay, nhũ sắc trắng bên trong nhu hòa tựa như đám mây bông bành giữa nền trời xanh khiến người ta có cảm giác thoải mái dễ chịu.

“Ba người kia thì sao?” Tầm mắt xoay chuyển, hắn đuổi thẳng chân, nghiêng người nhìn sắc mặt do dự của Lạc Lôi.

“Ba người đó có chút kỳ quái, lúc đầu hỏi thì nói rằng đó là chuyện xảy ra trước khi bọn họ ra đời, chỉ cần trở về hỏi trưởng bối là được, nhưng sau nửa khắc trở về, hỏi lại liền nói không biết những người này.”

“Ngà?” Mẫn Hách bật dậy, trong mắt lóe ra hứng thú, “Nói cách khác, khả năng là có người gây trở ngại?”

Thân ảnh màu đen cúi gằm mặt, vẻ mặt mất tự nhiên hồng hồng, nếu nói là có người gây trở ngại mà chính mình không biết, vậy hai chữ Lạc Lôi vang danh vu tộc này chỉ sợ bị người ta xem thường thôi.

“Xin thứ cho thù hạ vô năng.” Hít nhẹ một hơi, hắn mở miệng (S:Câu này ta nghe thấy từ anh Triển Chiêu đây)

Mẫn Hách bước xuống giường vỗ vỗ bả vai Lạc Lôi, hắn mím môi đỏ mọng.

“Đi thăm dò đi, nếu có người trở ngại, cứ giết không tha, nếu là cạm bẫy, người nên cẩn thận hành sự, ta không muốn mất đi một nhân tài.”

Vốn khi đường xá xa xôi trở về nghe thấy Lí cung nữ đã chết, đang định hỏi vương gia chuyện này, nhưng sau khi nghe lời hắn nói, Lạc Lôi liền rùng

mình.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trong Ngự Hoa Viên

Sáng sớm dương quang lười biếng rơi trên vườn hoa, trăm ngàn loài hoa đua nhau khoe sắc, đuổi thẳng cái thân non mềm hướng về nơi có ánh sáng, sương sớm trong suốt còn đọng lại trên phiến lá phản chiếu ánh nắng mặt trời càng trở nên long lanh hơn, cánh hoa e ấp nhụy hoa nửa lộ nửa giấu, tản mát ra từng trận hơi thở ngọt dịu.

“Thật sự cho nó ăn cái này sao?” Y Y ghé vào bàn đá, trừng lớn mấy cái bình lọ trước mắt, hạc đỉnh hồng, bách bộ độc, xuyên tràng tán. .... Tất cả đều là độc dược a! Cũng may cung nữ cùng thị vệ đều được cho lui, nếu không, khi nhìn thấy đồng đồ này sẽ bị dọa chết, còn nghĩ rằng hai người bọn họ muốn tự sát nha.

Phù Vân Khâu Trạch sau khi lâm triều liền sai người tìm loại độc dược này, chỉ vì người nào đó khi dùng điểm tâm sáng thì thềm bên tai hắn một vấn đề, nói rằng tiểu lục giống như có điểm đói bụng, bộ dáng của nó nằm trong áo nàng thật lười biếng ẻo lải, cho nên hắn mới tìm độc dược, nhưng xem nàng một bộ không thèm tin khiến hắn thật sự là rất chán nản.

“Không tin?” Đôi mắt màu tím liếc giao xà một cái, trong lòng có chút bất mãn, “Vậy nàng tự tìm đồ ăn cho nó.”

“Ta tìm rồi a, nào là thịt trư, nào sữa, cái gì nên cho đều đã cho, nhưng nó vẫn không ăn.” Y Y bất đắc dĩ chạm vào cái đầu nhỏ, ăn độc dược thật sự sẽ không chết ư?

Nó đã ba ngày không ăn gì, luôn nằm trong áo nàng trị thương, hiện tại miệng vết thương chỉ để lại vài cái vảy da màu hồng, cho nên công của nó không nhỏ đâu.

Hắn bất đắc dĩ liếc nàng một cái, gương mặt tái nhợt đã có chút phỉếm hồng, hai mắt linh hoạt thỉnh thoảng quay tròn đảo tới đảo lui, ngẫu nhiên mày liễu chau nhẹ, ngẫu nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng nàng đã khôi phục bản chất hoạt bát của mình rồi.

Tùy tay lấy một lọ hạc đỉnh hồng đổ một ít lên tờ giấy trắng, đưa về phía nàng.

“Đem xà cho ta.”

Nhìn màu đỏ phấn trong tờ giấy, nuốt nuốt nước miếng, do dự một lát, nàng vẫn là đem tiểu lục giao cho hắn.

Kỳ quái ở chỗ tiểu lục vốn đang lười biếng khi được đặt lên mặt bàn, nhìn thấy hạc đỉnh hồng trước mắt, hai mắt u lù lại phát ra nhiều tia sáng, cái lười nhỏ bé vui mừng đưa ra rút vào liên tục.

“Thần, tham kiến Hoàng Thượng.” Một đạo thanh âm đột ngột vang lên, mềm mại giống như vô số lười dao sắc bén đâm thẳng đến.

Ở cửa đình, nam tử mặt hoa đào mặc trường bào đỏ tươi ôm quyền miệng cười như không cười nhìn hai người bọn họ.

Mẫn Hách yêu nam! Hắn tới làm cái gì! Y Y đỏ rớt một hơi, nhìn thấy Phù Vân Khâu Trạch xoay người sang chỗ khác đối mặt hắn, bóng dáng vừa đứng che khuất mặt bàn, nàng trực tiếp đem toàn bộ mấy thứ độc dược nhét vào bên trong ống tay, sau đó cầm tiểu lục bỏ vào trong áo, động tác lưu loát, loáng cái đã xong.

Chỉ nghe đến tiếng vang “Lách cách”, Mẫn Hách nghiêng đầu, muốn thấy rõ Y Y đang làm cái gì, bất quá Phù Vân Khâu Trạch đứng trên bậc cũng nghiêng đầu, ngăn trở tầm mắt của hắn.

“Vương gia sáng sớm tìm trẫm, có chuyện gì quan trọng?” Đôi mắt màu tím khẽ nheo lại, môi mỏng giương lên, có điều khuôn mặt lạnh như băng, so với băng tuyết trong mùa đông còn muốn lạnh hơn vài phần.

“Nghe nói cách đây không lâu hoàng phi bị cung nữ giả quý dụ dỗ, sau đó còn bị nhốt dưới giếng suốt một đêm, thần lo lắng, cho nên đặc biệt tới thăm, vừa vặn Vương gia La Phu quốc có đem theo mấy thứ này, thần liền mang tới cho hoàng phi bồi bổ thân thể.” Hắn làm vẻ vô hại ra hiệu cho tên công công đứng đằng sau.

Công công lập tức đặt lên bàn, “Không cẩn thận” liếc mắt thấy màu đỏ phấn trên bàn đá, sau đó lui ra ngoài.

“Nga? Vậy đa tạ ý tốt của Vương gia,” Y Y cười lạnh, nhìn trăm hoa nở rộ ngoài đình, tổng cảm thấy thiếu cái gì đó, “Nguyên lai là thị vệ biết Vương gia tới thăm bốn phi, cho nên mới không có bẩm báo.” Bất tri bất giác, tay nhỏ bé che ngực, mắt hạnh chớp chớp, che dấu ý nghĩ chán ghét trong lòng.

Không lẽ quyền lực của hần đã khuếch đại đến một tay che trời rồi sao ?

Nghe được lời nói của nàng, Mẫn Hách không cho là đúng, đi lòng vòng qua hai cây cầu phi thúy màu xanh tiến lên đình nhỏ.

“Tiểu Thanh,” Phù Vân Khâu Trạch thấp giọng kêu, một đạo thân ảnh hình như đang bị thương(S: Cái mông chưa khỏi đây mà) nhanh chóng chạy tới, “Đem thứ Vương gia mang tới đi thử xem có độc hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Giả Bộ Yêu

Tiểu Thanh ngăn người, nhìn phía Mẫn Hách Vương gia, lại vừa lúc chống lại tầm mắt đậm đặc của hần, liền hoảng hốt nhanh chóng cúi đầu.

“Hoàng Thượng nói đùa đây, Tiểu Thanh ngại đi xuống đi.” Y Y đem hết thảy thu vào đáy mắt, bất động thanh sắc phản phò, thuận tiện hưởng Phù Vân Khâu Trạch đệ cái sắc mặt ra hiệu, trên bàn vẫn còn bột phấn, làm sao bây giờ?

Tiểu Thanh hạ thấp người chạy đi, cước bộ thoáng chút hỗn loạn.

“Đây là cái gì?” Mắt sắc đã sớm liếc thấy bột phấn, Mẫn Hách tò mò đi lên chìa ngón tay quệt một ít định đưa vào miệng.

“Hạc đình hồng!” Y Y quay mặt sang một bên, thúc giục nói trong lòng: Mau ăn, ăn chết người đi!

Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng cười, lại gần ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ngón tay cứng đờ, Mẫn Hách nheo mắt lại, chỉ thấy bột phấn đỏ tươi có chút ít màu trắng, dưới ánh mặt trời, hai loại màu hòa cùng nhau tạo thành màu hồng, quả thật chính là hạc đình hồng!

Lấy khăn lụa chà tay sạch sẽ, thoáng xấu hổ khẽ động khóe miệng.

“Hoàng phi như thế nào biết đó là hạc đình hồng? Chẳng lẽ là người đặt ở đây? Cũng biết đây là dược phẩm cấm trong cung, tự mình bí mật mang theo, muốn chịu tội sao.”

Nghe hần uy hiếp, nàng kinh ngạc nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch, chịu tội?

“Kia chẳng qua là gạch đá bình thường nghiền nát thành bột phấn, Vương gia cần gì phải kích động.” Tay áo phát động, bột phấn trên bàn giống như hạt cát trên sa mạc, nhẹ nhàng theo gió biến mất.

Này, dễ dàng ok như vậy? Y Y khóe mắt run rẩy hai cái.

Phù Vân Khâu Trạch bình tĩnh, ngón tay gõ gõ mặt bàn, đôi mắt màu tím tựa như một vùng biển chết, ẩn chứa vô số con sóng lớn dữ dội, xoáy vòng rồi biến mất.

Thấy vậy, Mẫn Hách nhú mày, ngồi vào chỗ đối diện với Phù Vân Khâu Trạch.

“Cách ngày tỷ thí còn 12 ngày, không biết thân thể hoàng phi có thể khôi phục hay không? Nếu không được, vẫn là thân thể quan trọng hơn, chớ nên miễn cưỡng, đợi cho thân thể bình phục đã, bởi vì thân sẽ dùng hết sức lực tỷ thí, nếu không, Vương gia La Phu quốc sẽ nói thân nương hoàng phi.” Hần nói mặt không đổi sắc, đôi mắt còn nhìn nàng từ trên xuống dưới, muốn xem phản ứng của nàng.

Kỳ thật, ngày ấy hần cố ý huy quyền chuyển hướng, đánh trúng vết thương cũ của nàng, nghĩ đến có thể đã bại nàng, không ngờ lại bị chuyển bại thành thắng, nhất thời không nhận được, liền ám hiệu nhảy mất với Vương gia La Phu quốc, lấy cớ cho hần cùng Vương gia đi du ngoạn một chuyến, do đó dời ngày tỷ thí lại, nói không chừng ván thứ hai hần không những sẽ thắng, mà còn có thể đổ thừa cho chính mình quá xúc động, lần đầu thua nàng cho nên nhục nhã, oán giận đến mất đi tỉnh táo hằng ngày.

Một tay ôm ngực, Y Y cắn cắn môi, như là nhịn xuống thống khổ nào đó.

“Vương gia không cần lo lắng, bản phi, còn chống đỡ được, tuyệt đối sẽ không để Vương gia La Phu quốc truyền ra lời đồn bắt lợi cho Lạc Tạng quốc, cho nên thỉnh Vương gia yên tâm.”

“Hoàng phi thân thể vẫn là không thoải mái? Thân từng có một đoạn thời gian học y thuật, mặc dù không phải giỏi giang, nhưng là cũng biết chút ít, không bằng để vi thần xem bệnh giúp hoàng phi?” Trên mặt nở nụ cười yêu dã, môi đỏ mọng ôn nhu gọi lên, nói xong liền giờ tay chộp lấy cổ tay nàng.

Nàng bị khẩu khí của hắn đột nhiên chuyển biến dọa cho sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, tay ngọc đã bị hắn nắm giữ, bên trong ống tay áo phát ra tiếng va chạm lạch cạch của mấy cái bình lúc nảy nàng nhét vào.

Hiện tại sắc mặt vẫn còn hơi xanh xao, nhưng miệng vết thương đã đóng vảy, không còn đổ máu, chỉ cần biết chút ít y thuật thôi cũng có thể điều tra ra.

YY sắc mặt trắng bệch, sốt ruột muốn rút tay về, nhưng sức nàng không thể so với khí lực bá đạo của hắn, cổ tay bị nắm nhẹ nhàng hiện lên một vòng đỏ sẫm.

“Hoàng phi yên tâm, thân sẽ không hại hoàng phi.” Hắn đùa cợt, ngón trỏ chuẩn bị đặt lên mạch đập của nàng.

Không ngờ, bàn tay của Phù Vân Khâu Trạch đã đưa đến cầm tay nhỏ bé của nàng, tay kia cây từng ngón tay đang bám chặt trên đó ra.

“Vương gia, người tựa hồ đã quên, nàng là hoàng phi của trẫm, không được trẫm cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào nàng, kể cả người, Mẫn Hách Vương gia,” Phù Vân Khâu Trạch ôn nhu cười, môi mỏng gọi ra chút dị thường, đôi mắt màu tím cúi đầu nhìn cổ tay YY bị nắm đến đỏ hồng, sắc mặt chậm rãi biến đổi... “Người cũng không có tư cách sờ vào một sợi lông của nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Phù Vân Khâu Trạch Lo Lắng

Ngoài đình, trăm hoa muôn sắc lay động trong cơn gió xuân, quả là cảnh sắc tươi đẹp, mà cảnh đẹp được tưới nắng mặt trời lại càng thêm lung linh, những tia nắng ấy rải trên vườn hoa, luồn qua các kẽ lá như ẩn như hiện.

Còn trong đình, không khí ngưng đọng, ba người nhìn nhau giằng co.

Không biết có con Ma Tước từ đâu bay tới lướt trên mặt bàn, thấy có bột phấn liền cúi xuống mổ, sau đó lăn ra chết trong khoảng thời gian chưa đến một cái nháy mắt.

YY nuốt nước miếng, vốn đang nhìn chăm chăm người nọ, vừa chuyển mắt sang con Ma Tước liền lo lắng, không biết tên yêu nam kia có mượn chuyện này để gây sự hay không.

“Vâng, thần mạo phạm.” Nhẹ nhàng chậm chạp đáp lại, giọng nói không chút độ ấm, Mẫn Hách rút tay về, ngay cả liếc cũng không thèm liếc con chim tội nghiệp ấy một cái.

Đôi mắt hắn thủy chung nhìn Phù Vân Khâu Trạch.

Gió, thổi qua, đem theo chút bột phấn còn sót lại.

“Được rồi, Vương gia đã biết, trẫm cũng không cần nói nhiều.” Lòng mi dài đen lấy chớp chớp, hắn cầm lấy tay nàng, xoa lên chỗ hồng hồng ở cổ tay, đôi mắt màu tím chậm rãi toát ra từng vòng khí khuếch tán trong không gian. (S: Tà chém tý ạ)

Xoa được một lát, làm như vô tình thoáng nhìn thì thấy Ma Tước, mi mắt khẽ động, đưa tay cầm con chim nhỏ bé ấy lên.

Lầm bầm vài từ gì đó, lòng bàn tay đột nhiên dấy lên một ngọn lửa, đốt cháy Ma Tước, phát ra từng trận mùi khét khó ngửi, nhưng mà, đợi khi lông chim đã đốt xong, ngọn lửa ấy liền “Oanh” một tiếng như tia chớp đánh vào Ma Tước, rồi hỏa diễm cũng tắt theo.

Trên bàn đá chỉ còn lại tro cốt của Ma Tước.

“Vương gia tặng hoàng phi nhân sâm, mà trẫm lại thiếu rụi Ma Tước, không biết nên đưa cho Vương gia như thế nào đây?” Cười vui vẻ, Phù Vân Khâu Trạch làm bộ thoải mái nói đùa.

Khụ! YY thiếu chút nữa bị lời nói của hắn làm nghẹn nước miếng, Ma Tước ăn hạc đình hồng chết, muốn tặng cho Vương gia? Trực tiếp ban thưởng độc dược cho hắn thì cứ nói thẳng ra cho xong.

Vỗ vỗ ngực, nàng nhìn thấy Mẫn Hách luôn luôn giữ bình tĩnh giờ phút này có chút run rẩy.

“Đa tạ ý tốt của Hoàng Thượng, đáng tiếc bốn vương gần đây cổ họng có chút đau nhức khó chịu, không nên ăn đồ nướng.”

“Ác? Nếu vậy thì thôi.” Nói xong, Phù Vân Khâu Trạch lắng đọng ánh sáng nhu hòa trên tay, chiếu lên trên người Ma Tước, thi thể nhỏ bé dần dần bị ăn mòn, biến mất không chút dư thừa.

Phệ thú thuật? Mẫn Hách âm thầm cả kinh.

Thuật pháp này trừ bỏ phải có công lực nhất định, còn cần có tư duy nhạy bén linh hoạt mới có thể học phệ thú thuật, chính hắn còn phải dùng năm năm thời gian, không ngờ Phù Vân Khâu Trạch mới tám tuổi đã học xong phệ thú thuật rồi.

“Oa, thật đẹp.” Y Y cúi xuống nhìn kỹ, nàng chưa bao giờ thấy hắc triền lộ chiêu thức ấy, hiện tại liền cảm thấy xinh đẹp dị thường, nhiều điểm màu trắng trong quả cầu nhỏ dao động, lên xuống, sang trái sang phải, không có tụ điểm, rất giống những phần tử nàng nhìn thấy trong một giả thuyết của ngành nghiên cứu khoa học vũ trụ, có vẻ xa lạ nhưng rất mới mẻ.

Vốn là cố ý lộ ra chiêu thức ấy để Mẫn Hách tâm sinh bất an không dám tùy tiện mạo phạm, ngờ đâu Y Y lại thích thú đến vậy, Phù Vân Khâu Trạch cười nhẹ, đem phệ thú thuật tiếp tục kéo dài trong không gian.

Nàng chớp mắt, tò mò hé môi cười, mái tóc đen lay động tỏa ra mùi hương thơm ngát, hai má vì phôi nắng mà có chút ửng hồng.

Hai nam tử ngồi bên đột nhiên sững sờ nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng. ...

“Khinh Âm ca ca. ....” Thanh âm như có như không lại vang lên bên tai.

Mẫn Hách hoàn hồn, hơi nhăn mày, nghi ngờ nhìn Y Y, sau đó lập tức đứng dậy cáo lui.

“Hắn làm sao vậy? Có phải hay không đã phát hiện ra cái gì?” Y Y cúi đầu, nhìn đồng bình lộ ngồn ngang đỏ đong đỏ tây trong ống tay áo mà nhúu mày.

“Không có.” Nghiêng thân, hắc giả bộ làm tư thái ngấm hoa bên ngoài.

Nhưng mà, khi tầm mắt rũ xuống, bên trong tựa như đang ẩn chứa nhiều suy nghĩ. ...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ Tư : Phóng Hỏa

Bên trong hi phòng vắng vẻ, hai ngọn nến song hỷ hừng hực cháy, mặt bàn có bày một ít lạc, táo đỏ, nhãn, một vài trái quýt cùng mứt táo (nguyên văn là cao táo = [ ]).

Bên ngoài lại cực kỳ huyền ảo, đủ các loại âm thanh lớn nhỏ xen lẫn vào nhau.

Bộ mặt người nào đó đại ra ngồi bên giường, khăn voan mềm mại che mặt lướt nhẹ xuống đất, nàng không có biểu tình gì, chỉ có ánh mắt trống rỗng cùng tuyệt vọng.

“Ngân Nhi, chờ ta cứu nàng!” Ngữ khí kiên định ấy tựa hồ văng vẳng bên tai.

Vào phủ tướng quân này, Viêm Hi làm cách nào để cứu nàng ra? Nếu như phải liều mạng, nàng tất nhiên không đồng ý, Khinh Âm không còn là Khinh Âm của ngày xưa nữa, hắc lãnh khốc vô tình, giết người trong nháy mắt, toàn bộ cảm tình trước đây đều tan thành tro bụi.

Ánh mắt kiên quyết, nàng đứng dậy, không để ý người sấn sóc tân nương ngăn trở, đi đến phía sau bình phong, thay một thân quần áo màu trắng thuần, cũng may, hắc cho đem đồ của nàng đến.

“Tướng quân phu nhân, người làm cái gì vậy?” Người sấn sóc tân nương toát mồ hôi lạnh, nàng lau đi không kịp, kích động nhanh chóng sai nha hoàn mang nàng trở về.

“Ai dám đụng đến ta, ta liền cắn lưỡi tự sát!” Cười khê, nàng mắt lạnh ghé nhìn vài thân ảnh cứng đờ, bàn tay bọn họ đã vurun đến vạt áo nàng liền dừng lại không dám vọng động.

Thật không ngờ nàng còn sống mà phải để tang trăm mạng người Viêm gia, nàng sẽ chờ Viêm Hi, nếu hắn không bảo toàn được tính mạng, vậy thì nàng cũng không muốn sống một mình.

“Tướng quân phu nhân, người muốn làm gì, được gả vào phủ tướng quân, về sau sẽ có vinh hoa phú quý, những gì trước kia quên đi, nên nhìn về phía trước a.” Người săn sóc đầu ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh, ôn nhu tiến lên khuyên giải nàng.

Thoáng nhìn nha hoàn nhẹ nhàng đi ra cửa phòng, Ngân Nhi kinh thường khẽ động khóe miệng, Kinh Âm, ta, sẽ chờ người tới.

“Nếu cho người vạn lượng hoàng kim, muốn người vứt bỏ tướng công của người, người có đồng ý hay không?” Áp chế nội tâm cảm xúc cuộn cuộn, nàng ôn nhu lên tiếng.

“Này.....” Người săn sóc đầu không dự đoán được nàng sẽ hỏi như vậy, bối rối xoay nắm tay.

“Vàng bạc tài bảo, tất cả chỉ là vật ngoài thân, nếu không có người mình yêu làm bạn, thật uống công sống trên đời này, nếu muốn ta sống, kêu bọn họ tránh ra.” Chỉ vào vài nha hoàn đứng trước cửa, Ngân Nhi cầm trâm hoa màu trắng cắm lên đầu rồi chạy ra ngoài.

Lúc này, người săn sóc đầu cùng bọn nha hoàn đều sốt ruột.

“Tướng quân phu nhân, người không thể đi ra, trang phục như vậy nếu để tân khách nhìn thấy sẽ không hay đâu, tướng quân trách tội thì chúng ta không đảm đương nổi a.”

“Nếu ta cần lười tự sát, các người, còn có thể đảm đương sao?” Ngân Nhi cười khở, có lẽ nàng chỉ còn cách ấy, không dùng chiêu này, làm sao mà thoát được???

Bọn họ nhất thời im bật, đứng vậy, tướng quân vì thú tân nương, nghe nói là đem hơn phân nửa vàng bạc tài bảo Hoàng Thượng ban tặng đưa đến Viêm phủ, có thể thấy được tân nương có địa vị quan trọng tới mức nào trong lòng tân lang, nếu nàng tự sát, bọn họ không những không có con đường sống mà còn liên lụy cả nhà.

Nghĩ đến đây, tất cả đều không dám nhúc nhích.

Cầm lấy một ngọn nến, Ngân Nhi đi ra ngoài, nhìn đám người vui chơi trong đình viện, phía trên hành lang dán hai chữ song hỷ đỏ thắm, chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

So với Viêm phủ máu chảy thành sông, với thân ảnh Viêm Hi cô độc, cái này thực quá châm chọc người khác!

“Kinh Âm, người nghe rõ cho ta, ngay cả vào tướng quân phủ, ngay cả người cho ta danh phận tướng quân phu nhân, ta, vẫn là thê tử của Viêm Hi, người giết người Viêm phủ, thù này không đội trời chung!” Giận dữ gào thét, nước mắt nhàn nhẹn trong chốc lát tuôn trào, nàng cầm ngọn nến hất lên cột.

Ngọn lửa bùng lên trong tiếng thét chói tai của tân khách.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ 5

Dập lửa, dập lửa.....” Phản ứng đầu tiên của người săn sóc tân nương và đám nha hoàn là lao đến bên giếng nước. “A, cháy, chạy mau a.....” Vài người khách nhất gan chạy trời chết, đụng phải bàn tiệc cũng không để ý.

Im lặng đứng ở cửa, thân ảnh màu trắng cúi hạ tầm mắt, nhìn ngọn lửa bùng bùng mà lộ ra nụ cười thê lương, nàng hận ngọn lửa này sao không thể thiêu sống phủ tướng quân?

“Sao lại thế này?” Giọng nói nồng đậm chất rượu vang lên sau lưng nàng.

Không quay đầu, Ngân Nhi cũng biết đó là ai, lúc bé ở chung với nhau nhiều năm như vậy, cho dù có xa tám năm đi chăng nữa thì ngữ khí quen thuộc này vẫn là không thay đổi.

“Tướng, tướng quân,..... phu, phu nhân phóng hỏa.....” Một nha hoàn đứng cảm khai báo.

Nghe được thanh âm của hắn, tân khách vốn còn tán loạn liền như ăn phải thuốc trấn định, đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn thân ảnh màu đỏ mà nhẹ nhõm, tựa như chỉ cần có hắn ở đây, thì chính là bình an vô sự.

Phóng hỏa.....? Nàng không phải chỉ muốn phóng hỏa, nàng còn muốn thiêu hủy toàn bộ phủ tướng quân! Ngân Nhi lãnh mị, đối với việc tân khách đòi sự chú ý sang mình chỉ cười nhạt, người tới tham gia hỷ tiệc này đâu phải toàn bộ đều tốt đâu.

“Người đâu, đem nha hoàn này lôi xuống, đánh ba mươi trượng cho ta.” Không thèm nhìn ngọn lửa ra sao, cũng không nhìn hỷ tiệc của mình đang hỗn độn, hắn quay đầu ra lệnh.

Dứt lời, nha hoàn kia mặt không còn chút máu, “Rầm” một tiếng hai đầu gối quỳ trên đất.

“Nô tỳ, nô tỳ không có sai a, là phu nhân phóng hỏa, tất cả mọi người đều thấy.” Kêu thất thanh, nàng thấp giọng khóc, không hiểu mình đã mạo phạm gì đến tướng quân.

Đám nha hoàn đứng một bên thấy tình cảnh như vậy cũng không dám gật đầu phụ họa, bởi vì, trên mặt tướng quân đột nhiên xuất hiện sắc thái âm u, các nàng sớm đã sợ tới mức hai chân mềm nhũn, làm sao dám đứng ra làm chứng được.

Cúi người, hắn cười khê, thanh âm trầm thấp phập phồng như có trận sóng lớn từ ngoài biển khơi, chung quanh không có ai không sợ hãi.

“Xem ra, người trừ bỏ có thịt thừa, trong óc còn toàn bã đậu,” Phùng chủ quản biết nha hoàn này ngu ngốc liền nói “Phu nhân sao lại phóng hỏa, khẳng định là do người nào đó không cẩn thận thôi.”

Nha hoàn kia vẫn mờ mịt, nghe không rõ ý tứ của hắn, rõ ràng chính là phu nhân phóng hỏa a!

“Lôi xuống!” Không muốn nói nhiều vô nghĩa, thấy một thân ảnh màu trắng đứng bên cạnh đồng lửa quay lưng về phía mình, không khỏi nhú mày, tay khép lại quần thành vòng tròn, bỗng một dòng nước phun ra, trong tích tắc đã dập tắt ngọn lửa.

Tân khách xung quanh như bưng bình, vỗ tay rầm rập hoan hô, ai cũng kính sợ vị tướng quân vừa nhìn đã khiến mọi người khâm phục này.

Chỉ có thanh âm kêu gào của nha hoàn đang bị lôi đi, bất quá, không thể so sánh với tiếng ồn của đám đông kia được.

“Ngân Nhi, có bị thương không?” Nam tử có khuôn mặt tuấn tú tiến lên, nhẹ lên tiếng bên tai nàng, nhú mi nhìn màu sắc y phục của nàng, từ trên xuống dưới chỉ còn mỗi đôi giày màu đỏ thêu uyên ương là ẩn hiện chút không khí vui mừng.

Không đáp lại, nàng cắn răng, bước vào phòng, sau đó ôm bộ giá y đồ thắm đi ra.

“Quần áo của người, toàn bộ đều trả lại cho người!” Nói xong, nhìn chằm chằm Khinh Âm sắc mặt nhu hòa.

Ở đây mọi người ai cũng bị hành động lớn mật của nàng làm hoảng sợ, được tướng quân nhìn trúng là rất có điểm phúc, nàng như thế nào tự rước lấy nhục như vậy? Mà nàng lại chỉ là một nữ tử bình thường nữa nha.

Chia tay ra cầm, hắn ôm giá y, không tức giận, ngược lại còn nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười như có như không.

“Ngân Nhi, nàng muốn đích thân ta mặc cho nàng?”

“Oaaa..!” Tân khách một mảnh ồ lên, không nghĩ tới còn có phương thức tán tỉnh thế này, sự yêu quý dành cho tướng quân của bọn họ nhất thời cuộn cuộn như nước sông chảy, liên miên không dứt.

Gương mặt tân nương vốn nên ửng hồng, xấu hổ cúi đầu, nhưng Ngân Nhi ngược lại cúi thân, cõng đôi giày đỏ, ném về phía người mặc hi phục đối diện.

“Trả lại người đôi giày này nữa! Khinh Âm tướng quân.” Bốn chữ cuối nàng cơ hồ dùng toàn bộ khí lực hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ 6 : Một Lần Cuối Cùng

hông dự đoán được tân nương nhìn nhả nhện như vậy sẽ có hành động này, ai cũng kinh ngạc đến ngây người, tất cả mọi người đều bị dọa sợ tới mức đình chỉ hô hấp, nhìn hình ảnh chiếc giày bay về phía vị tướng quân đáng kính của bọn họ. Nguyên tưởng rằng với thân thủ của tướng quân, chắc chắn sẽ dễ dàng tránh né, không ngờ hắn lại không hề nhúc nhích, cứ u mê đứng đó, thẳng đến khi “Lạch cạch” một tiếng, chiếc giày thật mạnh đánh trúng mặt hắn, rồi chậm rãi rơi xuống đất.

“Tướng, tướng quân. ....” Phùng quản gia lắp bắp, từ trước tới nay, lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người dám cả gan hỗn xược với tướng quân, hơn nữa tướng quân còn cam tâm tình nguyện.

Nhẹ nhàng phất đi chút bụi trên mặt, Khinh Âm nghi hoặc nhìn người đang tức giận đến toàn thân run rẩy, ánh mắt nàng nhìn hắn mang theo tia chán ghét

....

“Ngân Nhi, nàng thay đổi.” Không còn dùng thanh âm mềm mại gọi hân “Khinh Âm ca ca”, càng không dùng ánh mắt nhu hòa nhìn hân như trước đây.

Tự giữu giương khoe miệng, Ngân Nhi khéo léo bước lên ba bước, không để ý ánh mắt mọi người, thẳng tắp đi đến trước mặt hân .

“Thay đổi? Đúng vậy, nếu ngươi không trở về, có lẽ ta còn là ta trước kia, chính ngươi đã giết tất cả hơn một trăm mạng người ở Viêm phủ, chính ngươi, làm cho Viêm Hi không còn lựa chọn nào khác, chính ngươi, làm cho ta trở thành người khiến cả thiên hạ chê cười!” Thông khổ lên án, hốc mắt nàng phỉếm hồng, nàng thực hận không thể lột da uống máu hân.

Rõ ràng, nàng phải là tân nương hạnh phúc nhất trên đời này, vì cái gì bây giờ lại thành ra như vậy, tất cả đều là do hân,do Khinh Âm gây ra !

“Là Viêm Hi không chịu đem nàng giao cho ta, ta mới phải giết người ngang đường ta.” Hân đột nhiên than nhẹ một tiếng, ánh mắt trầm trọng phức tạp.

“Mặc dù là người tay trái gà không chặt? Hơn một trăm mạng người, ngươi như thế nào có thể coi như không có gì? Viêm đại nương là người trước đây may vá quần áo cho ngươi, Dương tiểu muội trước đây từng vụng trộm mang trứng chim cho ngươi, chẳng lẽ những chuyện này ngươi đều đã quên?” Nàng lắc đầu, lùi một bước về phía sau, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không thể tin nhìn nam nhân đáng sợ trước mắt đã từng là ca ca ôn nhu mà nàng biết.(S: ồ , hóa ra kiếp trước bỏ Mẫn Hách cũng giết người k gớm tay)

“Nếu Viêm Hi trực tiếp đem nàng giao cho ta thì đã không có việc gì xảy ra, người sai là hân, không phải ta.” Trầm tư một lát, hân lên tiếng phản bác.

Đôi môi cánh hoa của nàng trắng bệch run rẩy, cuối cùng hóa thành nụ cười chua xót.

Đúng vậy, là nàng sai, đầu sỏ khiến cho hơn một trăm mạng người ở Viêm phủ bị sát hại, không phải người khác, mà chính là nàng.

“Ngân Nhi. ....” Thoảng lo lắng nhìn ánh mắt nàng mê man ôm hai đầu gối ngồi xổm xuống, hai mắt mở to rơi xuống hai hàng thanh lệ, từng giọt nước mắt nối đuôi nhau chảy xuống, thân ảnh xinh đẹp nhỏ bé của nàng lúc này đã vô lực.

“Xin mời các vị đại nhân cùng gia quyến di giá đến sau hậu viện, tiểu nhân đã bố trí một bữa tiệc rượu nhỏ, xin mời các vị đại nhân!” Phùng quân gia thấy vậy, khuôn mặt tươi cười cuống quýt tổng tiến, đưa những người không liên quan dời đi chỗ khác.

Mọi người vốn định ở lại tiếp tục xem trò hay, nhưng đành phải phần nộ rời đi, trong lòng sớm cảm thấy coi khinh vị tân phu nhân này của tướng quân, dám xuất thủ với tướng quân ngay trong hỷ tiệc của chính mình, thật sự là không biết tốt xấu.

“Ngân Nhi, ta đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi.” Thở dài, vron tay muốn nâng nàng dậy, không ngờ vừa giơ tay ra giữa không trung, đã bị ánh mắt sắc bén của nàng chặn trụ, trong đôi mắt ấy tràn ngập cảm xúc chán ghét, mơ hồ ẩn chứa kiên quyết cứng rắn.

“Ngươi không được đụng vào ta!” Ngữ khí vô lực, nhưng bao hàm tất cả sự quật cường,nàng chống tay vào cây cột phía sau tập tễnh đứng dậy,“Tướng quân phu nhân cũng được, tù nhân cũng được, nhưng ta vĩnh viễn không muốn trở thành người của ngươi.”

“Ta tin tưởng lâu ngày sẽ có tình cảm, chỉ cần ta đối đãi với nàng thật tốt, một ngày nào đó nàng sẽ yêu thương ta.” Khinh Âm thấp giọng nói, sợ thanh âm quá lớn ngược lại sẽ khiến gót chân nàng đứng không vững, từng bước đi nhẹ như lướt khiến hân nhủi mày.

Lâu ngày sẽ có tình cảm? Nàng kéo kéo khoe miệng, xoay người vào phòng, bắt quả chân bị vướng mắc hại nàng lao đảo một chút, may sao có cánh cửa đỡ, nàng không nhìn thấy phía sau luôn luôn có một vòng tay rộng lớn chìa ra tức tức bảo hộ nàng.

“Còn đứng đó làm gì, đỡ phu nhân vào phòng nghỉ ngơi.” Quét mắt nhìn nha hoàn cùng người có nghĩa vụ săn sóc tân nương, hân trầm giọng nói.

Nghe vậy, bọn họ lập tức vọt đến đỡ lấy thân mình nàng cơ hồ đã xụi lơ.

“Khinh Âm ca ca,” Ngân Nhi đột nhiên thốt lên, cũng là không có quay đầu lại, thanh âm đậm nhu,“Đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi là Khinh Âm ca ca, từ nay về sau, Khinh Âm ca ca ở trong lòng ta, đã chết.”

Ngoài cửa thân ảnh cứng đờ, chậm rãi thu hồi hai tay vẫn đang vron ra, trong đôi mắt hiện lên một tia đau đớn, nhưng vẫn nhẹ giọng phân phó: “Phu nhân thích mặc y phục như thế nào đều chiều theo ý nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi,nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ộc Hiệp Sư Phụ

“Hư tuyến tề phát.” Mộc Hiệp đội đầu lạp, thân ảnh ngang nhiên đứng ở đỉnh điện, hai mắt chuyên chú nhìn hoàng phi rõ ràng là chưa tập trung.

Hôm qua gặp giấc mộng lạ khiến lòng nàng không yên, ngực ần ần co rút đau đớn, chẳng lẽ là bệnh cũ chưa hết sao? Y Y nhú mi, không được, nhất định phải tập trung tinh thần.

Mười ngón cử động như cánh bướm bay đến hút mật hoa, nàng niệm thuật từ với con rối gỗ cách đó không xa, sau đó hét lớn một tiếng, rối gỗ vẫn như cũ, không có tí động tĩnh nào, vẻ mặt nàng buồn bực sắp khóc rồi a.

“Hoàng phi, người hôm nay có tâm sự.” Nhảy xuống khỏi đỉnh điện, Mộc Hiệp có chút đau đầu, luyện hai canh giờ thế nhưng vô ích, thậm chí có thể nói là càng luyện càng mờ mịt, hẳn cũng không biết ngày ấy so đâu, nàng rốt cuộc là làm thế nào mà thắng được Mẫn Hách.

“Mộc Hiệp, gần đây ta luôn nằm mơ, vừa tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ rõ, cả ngày tinh thần không yên cho nên không luyện tốt được, nếu cứ thế này, e rằng muốn thắng yêu nam Mẫn Hách là điều khó khăn.” Nàng hít sâu một hơi, thời gian gần đây bị chuyện này quấy nhiễu đến cơm cũng nuốt không trôi.

Nghe được từ yêu nam Mẫn Hách trong miệng nàng, Mộc Hiệp nhin cười, dùng từ này để hình dung Mẫn Hách... hay lắm.

Xa xa, chỗ khóm cây vốn không có gió thổi qua, nhưng lại quái dị lay động hai cái, sau đó từ từ khôi phục yên tĩnh như ban đầu.

Không dám cười, Mộc Hiệp cố nén nhin, hai tay cho ra sau, ba ngón tay gấp lại kề sát nhau, một đạo ánh sáng màu trắng mờ quanh quẩn ở ngón trỏ và ngón giữa, còn phát ra nhiều điểm tinh quang.

“Bạch nhãn sơ khai, vạn vật vô cực, nghệ!” Hét lớn một tiếng, hai tay chậm rãi buông ra, đôi mắt màu đen nháy mắt chuyển thành ánh mắt màu trắng, hơn nữa vết sẹo trên gương mặt thập phần quỷ dị, tựa như một người lạ, lại giống như có gì bí ẩn sâu bên trong.....

Đứng ở xa xa, Y Y bị hai mắt Mộc Hiệp nhìn liến khăn trương nắm chặt khăn lụa, mắt hạnh trừng hấn.

“Như thế nào?”

Sắc mặt hiện lên một tia kinh ngạc, Mộc Hiệp hai tay vừa thu lại, bạch sắc trong mắt biến mất, khôi phục nguyên trạng ban đầu.

“Không có vấn đề gì, hẳn là người gần đây quá mức khăn trương, cho nên mới hay mộng linh tinh.” Xoay thân, hấn làm như vô tình liếc mắt về phía bụi cây, sau đó lại nghiêng thân đi thoải mái cười nhẹ.

Không phải bị hạ thuật pháp? Vậy là tốt rồi, nàng vỗ vỗ ngực, khuôn mặt vốn căng thẳng nay đã dịu đi phần nào.

“Sư phụ Mộc Hiệp, chiều vừa rồi của người thật lợi hại, tên của nó là gì?” Trong nháy mắt, nàng khôi phục tinh thần, nhớ tới một màn vừa rồi, hấn quả thực là soái đến ngây người.

“Thuật này gọi là bạch nhãn, có thể nhìn thấu hết thấy thuật pháp, bất quá chỉ có thể mở nửa khác, nếu không, sẽ tự động đóng lại, bởi vì thuật pháp này hao phí rất nhiều nội lực, một khi dùng lâu, cơ thể sẽ cung ứng không nổi.” Nghe được hai chữ sư phụ lần đầu tiên từ nàng, hấn hết sức cao hứng, điều này chứng tỏ hoàng phi nghịch ngợm rốt cục đã thông suốt, không còn nhảy lên nhảy xuống kiểm soát chuồn êm đi chơi nữa rồi.

Như vậy, không phải là nói, ánh mắt Tiểu Thanh chỉ cần mở là có thể nhìn thấu tất cả các pháp thuật sao? Y Y trong lòng thất kinh, lúc gặp lại “người bạn cũ” không mong muốn ở đỉnh sen, nàng đã sớm nhìn ra bên kia bố trí kết giới, có điều vẫn im lặng tiến vào..... Dù sao chuyện này cũng sớm nằm trong dự đoán của nàng.

Nàng nhú đôi mày liễu rồi tươi cười, thân thiết lại gần Mộc Hiệp.

“Sư phụ, người dạy đồ đệ chiêu này đi?”

“Không được, người chưa đủ điều kiện, nội lực thiếu thốn, nếu là Hoàng Thượng có lẽ sẽ có khả năng học được hơn.” Mộc Hiệp lắc lắc đầu.

“Sư phụ.....” Nàng lắc lắc cánh tay hấn.

Nữ nhân, khóc không phải bản lĩnh, nháo không phải năng lực, làm nũng, mới là thực lực căn bản nhất!

Trực tiếp che lỗ tai, Mộc Hiệp bỏ chạy lấy người, dù sao nàng hôm nay không có tâm trạng học hành, hấn hà tất phải lãng phí thời gian làm gì.

“Sư phụ.....” Y Y đuổi theo.

Nhìn bóng dáng màu vàng dần dần biến mất, người ẩn thân trên cây mới xuất đầu lộ diện.

Áo choàng đỏ tươi lay động trong gió, đôi chân hấn từ từ nhấc lên, bên trong lộ ra thân ảnh màu trắng tựa một đóa hoa đào tuyệt mỹ, mềm nhẹ nở rộ.

“Nàng mộng thấy gì?” Hấn nói nhỏ, đôi mắt hiện lên một tầng sương mù mờ mờ, rồi ngay tại khoảnh khắc đó biến mất không còn thấy tung tích.

Chương 51: ĐỪNG CHO NÀNG BIẾT

Tại ngự thư phòng.

Vài vị thái giám nhìn thân ảnh màu đen xuất hiện chớp nhoáng ở đây, sớm đã thành thói quen, bọn họ ngay lập tức cúi lưng bước chậm ra ngoài, không quên đóng cửa phòng lại, đi xuống đứng chờ bậc thang cạnh gác.

“Chuyện gì?” Vẫn chưa buông bút, Phù Vân Khâu Trạch gương mặt khô ngô tuần tú nghiêm túc kỳ lạ, nhìn một đồng tấu chương có thể xếp thành ngọn núi nhỏ trên bàn mà xoa xoa huyết thái dương.

Người quỳ trên mặt đất ngẩng đầu, chỉ dám nhìn tới vạt áo hắc, do dự không biết có nên nói hay không. . .

“Là về hoàng phi. .”

Y Y? Nàng lại xông vào cái họa gì đây? Bất quá từ lần trước sau khi chiến thắng Mẫn Hách Vương gia, nàng đã bớt tính nghịch ngợm mãi chơi, cơ hồ đem toàn bộ sức lực đặt vào ma thuật rồi.

Nhiu mày, Phù Vân Khâu Trạch bỏ cái bút trong tay ra, đứng dậy vươn vai.

“Y Y làm sao?” Đôi mắt màu tím hiện lên một tia nghi vấn, đột nhiên nhìn thấy gương mặt Mộc Hiệp ngưng trọng, Phù Vân Khâu Trạch không khỏi ngăn ra, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt hắc, không chút băn khoăn áo bào có thể vương tro bụi.

“Không biết Hoàng Thượng đã từng nghe hoàng phi nói, nàng gần đây hay nằm mơ, hơn nữa sau khi tỉnh lại liền không nhớ rõ?”

“Nàng có nói qua một lần.” Mi mắt chớp động.

“Hoàng Thượng, mời xem.” Hắc cung kính lấy một quyển sách cũ bên hông ra.

Tuy là chưa hiểu gì nhưng Phù Vân Khâu Trạch vẫn tiếp nhận, năm ngón tay lật mở trang sách, vừa nhìn mặt chữ, sắc mặt liền biến đổi, bàn tay cầm sách không khỏi cứng đờ, quyển sách trong tay rơi xuống, mà khi rơi xuống đất, quyển sách ấy vẫn mở toang.

Ngư ma phong, đây là thiên nhân tiên thuật, dùng thuật này, trừ bỏ tiêu hao một khối lượng lớn pháp lực, đồng thời, còn có thể giảm bớt tuổi thọ, giảm bớt mức độ của pháp lực, thuật này có áp chế trí nhớ của con người, thấy trong mộng nhưng khi tỉnh lại vẫn quên sạch, đồng thời, thuật này lợi hại nhất ở chỗ, đó là.....

Đó là ... phần sách này bị xé mất một góc rồi.

“Ngươi là như thế nào biết được trí nhớ của nàng bị phong ấn?” Nhặt cuốn sách lên, hắc nhẹ nhàng khép lại, bạc thần khê nhếch, đôi mắt màu tím thâm thúy sâu như biển.

“Thần, sử dụng bạch nhãn.” Mộc Hiệp nghe được khẩu khí của hắc liền sửng sốt, chẳng lẽ, Hoàng Thượng đã sớm biết việc này?

“Hoàng phi có biết không?” Bàn tay cầm quyển sách căng thẳng.

“Thần chưa dám báo.” Mộc Hiệp cuống quýt cúi đầu, chưa bao giờ thấy qua Hoàng Thượng khẩn trương như thế, trong lòng có chút kinh ngạc, chính mình hiện tại mới phát hiện, nhưng Hoàng Thượng tựa hồ đã sớm biết trước, rốt cuộc là Mộc Hiệp hắc đạo hạnh quá nhỏ bé, hay Hoàng Thượng đã muốn sâu không lường được rồi?

Phù Vân Khâu Trạch nhẹ gật đầu, lúc này mới thả lỏng hai tay.

“Không có trăm cho phép, ngươi ai cũng không thể nói, nhất là hoàng phi.” Lạnh giọng ra lệnh, khuôn mặt tươi cười đơn thuần của nàng như ẩn như hiện trong đầu, hắc nhủ mày.

Hơn nữa, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

“Nhưng là, ả cung nữ có ngân mắt kia, nàng không phải cũng có thể.....” Mộc Hiệp lo lắng nói, dù sao, nàng ta cũng là do Mẫn Hách Vương gia phái tới, khó có thể nói nàng ta có nhìn ra được hay không, sau đó mặt báo Mẫn Hách.

Phù Vân Khâu Trạch hừ lạnh, đi đến long tòa, kéo trường bào, chậm rãi ngồi xuống, bạc thần khê nhếch, tử mâu bắn ra tinh quang long lánh loá mắt.

“Pháp lực của ả ta không bằng người, tạm thời nhìn không ra, đợi ả biết được, cũng là chuyện của mười năm sau đó rồi.” Nếu không phải bởi vì như thế, hắc đầu có để ả ở lại bên cạnh Y Y.

“Hoàng phi là phượng phúc bồn quốc, rốt cuộc là người phương nào, tại sao phong ấn trí nhớ của nàng? Chẳng lẽ, từ khi nàng sinh ra, đã có trí nhớ kiếp trước?” Mộc Hiệp nghĩ không ra, hết lần này đến lần khác, Hoàng Thượng tựa hồ cố ý lén gạt hắc đầu, rốt cuộc, là vì cái gì? Rõ ràng, chuyện của Hoàng Thượng hắc đầu đều rõ ràng, nhưng vì cái gì.....

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là..... Hắc kinh ngạc mở to mắt, nhìn Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt phức tạp gạt đầu.

Nhất thời, ngự thư phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, liền ngay cả thái giám chờ nửa ngày bên ngoài, cũng không khỏi kỳ quái hai mắt nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vương Gia La Phu Quốc

Tầm rèm che nhẹ lay động, tiếng động va chạm “lách cách” thật nhỏ lọt vào tai, lư hương tỏa ra loại hương liệu thượng hạng, khói mờ vẩn vút chung quanh, trong phòng, không có nửa bóng dáng cung nữ hay thái giám, thỉnh thoảng chỉ truyền đến tiếng kêu thanh thúy của tách trà.

Hoàng Thục phi nâng bàn tay mềm mại nghịch vài sợi tóc buông xõa, tay còn lại tao nhã đặt trên đầu gối, nàng mặc trường bào màu xanh biếc có đính trân châu óng ánh cực kỳ khéo léo, cao quý.

“Trần Vương gia, ý của người là, nếu hoàng nhi của bản cung thua, phải cấp La Phu quốc vạn lượng hoàng kim?” Nàng thùy hạ mi mắt, ghé mắt vương gia La Phu quốc, một bên âm hiểm cười.

Thật đúng là có dũng khí ăn hiếp người khác! Nếu không phải vì hắc đầu nắm trong tay một nửa quân quyền La Phu quốc... hừ!

Bên trong ống tay áo bất chợt nổi lên màu đen kỳ dị như ngọn lửa nhưng không đốt cháy tơ lụa, ngón tay ả ả buông lỏng, quang mang ma mị cũng lập tức đốt diệt.

Trần Vương gia nâng mắt nhìn xuyên qua làn khói mờ ảo của chén trà, thoáng nhìn ống tay áo người nào đó như ả như hiện màu đen, rồi hạ tầm mắt, thẳng tắp dừng lại trên mặt nước trà bỗng bình, con mắt lộ vẻ trào phúng sắc.

“Nếu không phải bốn vương bỏ La Phu quốc, ngàn dặm xa xôi đến Lạc Tạng này, còn cho các người cơ hội ám sát phượng phúc? Không nói đến toàn bộ tâu chương của La Phu quốc đều hoãn lại, thiên danh sĩ binh (1 nghìn tên lính) cùng bốn vương còn thiên tân vạn khổ đến đây, nói như thế nào, cũng phải cho bọn họ chút phí vất vả, không phải sao?” Hắc cười mỉa, dạo qua một vòng trên người hoàng Thục phi, nhìn đám trân châu thừa thãi trên áo váy nàng, miệng khẽ nhếch. “Lấy địa vị, quyền lợi trong cung của hoàng Thục phi, vạn lượng hoàng kim bất quá cũng chỉ là cái lông trâu mà thôi.”

Nói cho cùng, nếu không phải chính mình đáp ứng hắc đầu, chỉ cần hắc đầu trợ giúp hoàng nhi đi lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó ranh giới trăm dặm về phía bắc sẽ cắt đất cho hắc đầu, thì hắc đầu có tới Lạc Tạng? Không ngờ giờ đây còn giờ trò ỷ hiếp nàng.

Khép lại ống tay áo, nàng che miệng cười, mềm mại đáng yêu dựa người vào lưng ghế.

“Lấy địa vị hiện tại của bản cung, vạn lượng hoàng kim xác thực không là vấn đề, nhưng mà, Trần Vương gia đáp ứng bản phi, thì phải hoàn thành đã.” Chỉ cần hoàng nhi có thể cướp được ngôi vị hoàng đế, một cái tiểu quốc La Phu, san bằng nó đâu có khó gì, muốn trăm dặm lãnh thổ, muốn vạn lượng hoàng kim? Quả thực là người si nói mộng (nói chuyện viễn vông / người ngốc nói mê).

“Ha ha, kia, đó là đương nhiên rồi,” Cười mỉa, vội ho một tiếng, hắc nhấp ngụm trà, đổi giọng hỏi, “Nghe nói hoàng phi luôn luôn không thích tham dự yến hội, cũng không học võ thuật, ngày ấy, sao lại có thể thắng Vương gia? Thật sự là ra ngoài dự kiến của bốn vương.”

Bất đắc dĩ cười một cái, hoàng Thục phi khinh liếc đôi mắt, trong lời hắc nói có ý gì, nàng còn không hiểu sao? Hoàng nhi, sao lại có thể vì một nha đầu mà quên đi ứng chiến.

“Không biết Trần Vương gia có từng nghe nói tới cái tên Mộc Hiệp?”

“Mộc Hiệp?” Hắc nghi hoặc suy tư một lát, đột nhiên kêu sợ hãi ra tiếng, “Mộc Hiệp, người giết hồng nguyệt!” Cho dù ở La Phu quốc xa xôi nhưng ai cũng biết tiếng tăm lừng lẫy của sát thủ hồng nguyệt, không ngờ lại chết dưới tay đồ đệ của trượng phu mình, người này, quả thực lợi hại.

Gạt nhẹ đầu, nàng dùng ngón tay xoa nhẹ ấn đường, người này là tảng đá tồn tại rất lâu trong lòng nàng, thế nào cũng không thể lay động.

“Đúng vậy, chính là nàng, hơn nữa, nàng là đồ đệ của Mộc Hiệp, lần trước hoàng nhi tiến hành ám sát, sau khi thất bại, có thể là bọn họ đã cảnh giác, nên chĩa mũi nhọn vào hoàng nhi đã học được chút ảo thuật, nếu không, với tư chất của nàng, tuyệt đối không thắng được hoàng nhi của bản cung.” Đối với chuyện này, nàng có mười phần nắm chắc, bởi các hoàng tử không ai có thể vượt qua Mẫn Hách.

Chính là, hoàng nhi hiện nay không biết vì có gì cứ luôn nóng vội, liên tiếp muốn đích thân động thủ giết hoàng phi, nếu không phải nàng sợ nhiều lần đã thảo kinh xà mà ra mặt ngăn trở, tình thế chỉ sợ đã không thể vẫn hòa.

Vốn tưởng rằng chính mình lo lắng nhiều, bất quá..... Hoàng Thục phi xoa xoa cái cằm đỏ trên trán, ánh mắt thoáng trầm xuống.

“Như thế, thật đúng là đại sự không ổn.....” Trần Vương gia lập tức nghiêm túc đóng lại nắp trà, hai tay chống lên tay ghế đứng dậy, chậm rãi thông thả bước qua bước lại.

“Một khi thắng, văn võ bá quan sẽ nhìn ra thực lực của hoàng nhi, đến lúc đó muốn chiếm lòng người liền dễ dàng hơn rất nhiều, mà ngày ngồi trên ngai vàng càng tới gần hơn, còn nếu thua, chúng ta sẽ phải tính việc lâu dài..... Bản cung, phải chờ bao nhiêu cái bảy năm nữa đây.....” Nàng thấp giọng lầm bầm, câu nói sau tựa như một câu hỏi, lại như một câu thì thầm với bản thân, hai má vốn hồng nhuận nay nhuộm một tầng sàu bi, mâu quang tựa tình quang khi bình minh lên rồi dần dần ảm đạm xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Diệu Kế

Nội viện Mẫn Hách vương phủ.

Bên cạnh con đường nhỏ là hàng cây cổ thụ lâu năm, tán lá sum sê rợp bóng trên đất, để lại các dấu vết loang lổ.

“Không biết Vương gia có gì phân phó?” Đột nhiên một bóng đen xuất hiện, không ngáng đầu, chỉ dám quỳ gối nhìn bóng dáng cao lớn, ánh mắt toát lên vẻ kính sợ.

Ngồi nghiêng phía trên, hạ bào bên sườn mềm nhẹ đong đưa, giữa màu đỏ tươi là màu trắng tinh khiết tựa như hoa sen mới nở, lại mang theo chút dấu vết màu hồng gây cảm giác sợ hãi.

Nam tử có gương mặt trái đào nhìn tầng tầng lá cây trên đỉnh đầu, dưới con gió hiu hiu thổi nhẹ, hai mắt hẩn như ẩn như hiện ánh sáng đau đớn, không khỏi khẽ hít thở, cúi đầu xuống.

“Người, tìm thế nào rồi?”

Không biết Mẫn Hách Vương gia vì sao phải bỏ một số tiền lớn tìm kiếm tứ đại cao thủ, Lạc Lôi tất cung tất kính đáp:“Hồi bẩm Vương gia, người đã tìm được, tất cả đều nguyện ý nghe theo Vương gia phân phó, hiện đang dần xếp ở phía sau Mê Lạc các.”

Nghe được lời này, Mẫn Hách gật nhẹ đầu, gió dịu dàng thổi khiến hẩn tựa hồ có chút phiêu phiêu buồn ngủ.

“Thuộc hạ không biết nhiệm vụ Vương gia muốn giao là?” Quỳ nửa khác, lại không nghe thấy âm thanh nào, Lạc Lôi nhìn chăm chăm cái bóng bất động trước mắt, không dám đề cao âm lượng.

“Tuyên cáo ra ngoài nội dung trận đấu thứ hai đi,” Đóng lại đôi mắt mặc sắc, mấy sợi tóc thỉnh thoảng tung bay trước trán, hẩn vẫn không động đậy,“Lần này, là đoạt kỳ.”(Cuớp cò)

Đoạt kỳ? Lạc Lôi ngẩn người, đột nhiên hiểu được Vương gia vì sao lại bỏ nhiều tiền của tìm tứ đại cao thủ như vậy.

Ở Lạc Tang quốc, mỗi năm một lần trừ bỏ hoàng tử, khi thi đấu võ nghệ sẽ cử hành đoạt kỳ, thì trong dân gian, để khoe khoang thể lực to lớn của gia tộc, cũng sẽ cử hành đoạt kỳ, số người tranh tài có thể tự định đoạt, mà song phương đều phải thống nhất với nhau, nếu đối phương lúc đó thiếu người thì trận đấu vẫn được cử hành, tại nơi diễn ra cuộc tranh đấu này sẽ được cắm một chiếc cột, chiếc cột này được treo một lá cờ trên đỉnh, vô luận là dùng cách nào, chỉ cần có thể đoạt được lá cờ đó tức là đã chiến thắng, cách này bình thường ở dân gian chính là giấy sinh tử, còn trong hoàng tộc chính là dùng để tỷ thí võ nghệ.

“Thuộc hạ cho rằng, nếu tuyên bố ngay hôm thi đấu, khiến bọn họ không kịp trở tay không phải thỏa đáng hơn sao?” Lạc Lôi tự hỏi, vẫn là cảm thấy như vậy đối với Vương gia có vẻ có lợi hơn.

“Hừ,nói trước mặt dân chúng như thế, sau này, bốn vương còn mặt mũi gì nữa? Huống chi, cho dù có báo cho nàng biết, phần thắng, vẫn là ở trong tay bốn vương.” Cười nhạo một tiếng, hẩn chậm rãi nhắm mi mắt, khuôn mặt hi vọng vô thường.

“Ý vương gia là?”

“Tuyên cáo nội dung đầu, chặt chẽ giám thị hướng đi của bọn họ, sau đó.....” Khóe môi đỏ tươi nhếch lên, quý mị cười như đóa tường vi nở rộ, khom nắm tay lại, quang mang màu lam xuất hiện, trần trọc xoay quanh năm ngón tay, sắc bén đánh vào không trung.

Gốc cây thô bên cạnh hần bị khí ba đánh vào liền đứt đoạn đổ xuống, “Ầm ầm” Trên mặt đất tro bụi toát loạn. (Vịt : Nghịch đại quố đấy cháu ạ)

Cảm nhận được chấn động mạnh mẽ sau lưng, Lạc Lôi không dám động đậy.

“Thuộc hạ hiểu.” Thân ảnh lập tức ẩn vào trong bóng tối.

Vốn muốn khép con mắt nghỉ ngơi, tai trái lại động một cái (Vịt : Oa , siu nhon), hần vươn một cánh tay, chim bồ câu trắng lượn vòng trên không trung rồi đậu xuống tay hần, trên chân có cái ống trúc được sợi tơ màu đỏ buộc chặt.

Mẫn Hách rút tờ giấy trắng ra khỏi ống trúc, bồ câu trắng lại bay lên trời.

Đây là..... Hần nhắm mắt, nhìn tờ giấy trắng trống không, không khỏi phiết phiết môi đỏ mọng, đổ một ít bột phấn từ đầu ngón tay màu đen, rồi lại nhỏ vài giọt nước mưa từ lá cây lên, ngay lập tức, dòng chữ màu đen hiện ra rõ ràng.

‘Mấy ngày gần đây, hoàng phi làm bạn với một con xà, không rõ lai lịch, nô tỳ bị người phòng bị, không thể biết được, Vương gia hãy cẩn thận, Mộc Hiệp đã về.’

Vỏ tờ giấy lại, màu lam trong tay bùng lên đốt sạch tất cả, ngay cả bột phấn cũng không còn.

Nhắm đôi mắt lại, hần cúi đầu cười, vạt áo bay bay.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sớm Phòng Bị

Cái gì? Đoạt kì?” Bàn tay đang trêu chọc tiểu lục của YY lập tức dừng lại, nghi hoặc nhìn về mặt Phù Vân Khâu Trạch tĩnh lặng đứng bên cạnh hòn non bộ. Hôm nay, từ bào của hần phiêu phiêu, trên đôi vai được gắn Long Đồ Đẳng (=), thân thể hần đang dần dần cao lớn hơn trước, hần mặc chiếc quần màu trắng làm nền cho đôi giày màu vàng, cả người toát lên một cỗ khí ôn hòa tự nhiên.

Tựa vào hòn non bộ, phiến giấy(quạt giấy) trong tay nhẹ lay động, gương mặt ôn nhuận như ngọc lăm vào trầm tư.

“Đúng vậy, đoạt kì vốn là vì tỷ thí võ nghệ cao thấp, nhưng là, người tham gia không những cần phối hợp ăn ý mà võ công còn phải cao cường, nếu không khó có thể giành phần thắng.” Mộc Hiệp đứng bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, mặt lộ vẻ khó khăn.

Kỳ thật, đáng lo nhất là Mẫn Hách Vương gia đại khái sẽ nhân cơ hội này để trừ khử hoàng phi, điểm này, Hoàng Thượng khẳng định cũng lường trước rồi.

Sẽ không phải là cảnh người ta giẫm đạp lên nhau để trèo lên cây cột cướp cờ như trên ti vi đấy chứ, YY chấn động, toàn thân nổi da gà, thế mà tên yêu nam Mẫn Hách kia cũng nghĩ ra được.

“Mộc Hiệp, ngươi có thể chọn người không?” Tròng mắt khẽ nâng, gọn sòng nhưng không sợ hãi.

“Thần đã nghĩ tới chuyện tìm người, chỉ là không biết trong đó có gián điệp hay không? Thần sợ Mẫn Hách Vương gia sẽ gây bất lợi cho hoàng phi.” Mặc kệ là cao thủ tới cỡ nào, nhưng ứng chiến với địch nhân núp trong bóng tối, năng lực phòng ngự cũng là có hạn.

“Trước phòng bị tốt, ngày mai, để bọn họ gặp hoàng phi cùng tập luyện cho ăn ý,” Nhìn hai vai YY run rẩy, hần giờ lên khóe miệng, “Nàng sợ chết sao?”

YY cúi đầu, nhìn tiểu lục, nháy hai mắt, đột nhiên cười khẽ.

“Đã cận kề cái chết một lần, ngươi còn nói ta sợ chết sao?”

Cái loại cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy, máu tuôn trào, cơ thể tựa hồ vô lực, chỉ sợ kiếp này nàng không bao giờ quên, tay nàng bắt tri bắt giác đặt lên ngực, cho dù miệng vết thương đã muốn khép lại.....

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lá cây xào xạc rung động, mấy cây bồ công anh không chịu được sự trêu chọc của gió mà nghiêng ngả, màu trắng của hoa bay tung tăng trong gió.

Phù Vân Khâu Trạch trầm mặc .

Hắn thùy hạ mi mắt, tinh tế nhìn mấy sợi tóc lòa xòa hai bên má phần của nàng, dưới tia nắng mặt trời , nó thần nhiên phát ra thứ ánh sáng nhu hòa .....

“Ta sẽ không cho nàng chết .....” Hắn nhẹ giọng ní non, ánh mắt nhìn nàng mang theo kiên định.

“Đúng vậy, ta là phượng phúc Lạc Tang quốc, sao có thể chết dễ dàng như vậy, người vì đất nước, lại càng không thể để ta chết được.” Nàng nâng mặt cười sáng lạn, lời nói nghe giống như vui đùa, nhưng lại đâm vào lòng Phù Vân Khâu Trạch làm hắn đau nhói.

“Hoàng phi, kỳ thật Hoàng Thượng.....” Mộc Hiệp vội vã muốn giải thích thay Hoàng Thượng.

Một cánh tay đột nhiên chắn trước mắt hắn, hắn đành bắt đầu đi ngậm miệng lại , phần nộ xoay người sang chỗ khác mà thở dài.

Kỳ thật Hoàng Thượng sớm đã phân phó, nếu trong cuộc tỷ thí, chỉ cần hoàng phi gặp nguy hiểm, cho dù mất đi cơ hội cướp lấy một nửa quân quyền trong tay Mẫn Hách Vương gia, cũng nhất quyết đình chỉ trận đấu.

“Đúng vậy, nàng là phượng phúc Lạc Tang quốc, cho dù chết, cũng chỉ có thể táng tại bên trong thâm cung, cả đời, thế nào cũng không rời khỏi đây được.” Phù Vân Khâu Trạch giương khóe miệng, nói xong lời nói không cần biết rằng nó sẽ gây khó chịu cho người đối diện, nhưng mà, ngữ khí của hắn vô cùng ôn nhu, ấm áp như đang bảo vệ vật gì đó trân quý nhất với mình.

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó, miệng vết thương của YY không còn đau đớn như vừa nãy.

Rõ ràng, nàng rất ghét lời hắn nói, nhưng tại sao khi nhìn đến biểu tình ấm áp trên mặt hắn, nàng lại cảm thấy an tâm khó hiểu?

“Khâu Trạch, người nhất định sẽ chết già trong cung , ta thì không nhất định.” Nàng cười nhẹ trừng mắt nhìn hắn, tối tăm trong mắt tan thành mây khói, lại khôi phục nguyên trạng cột nhà, đôi mắt mặc sắc mị thành hình nguyệt nga.

Làn váy vàng nhạt bay bay theo gió, tựa như chú bướm nhỏ giang cánh lượn lờ trong không trung.

Mâu quang màu tím tràn ngập nhu tình dừng lại thật lâu trên gương mặt xinh đẹp kia, hắn lắc lắc đầu:“Với kỹ thuật trèo tường của nàng , cả đời cũng đừng hòng ra khỏi hoàng cung.” Môi mông gương lên chế giễu.

Gương mặt tuấn tú mỉm cười thâm sâu nhìn nàng. ...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cảnh Trong Mơ Làn Thứ Bảy : Âm Dạ Thích Khách

Ánh nền màu cam lay động, sắc trời bên ngoài đang dần ảm đạm

Hỉ nương(người chăm sóc cô dâu) cùng vài ả nha hoàn đứng ở đầu giường, nhìn tân nương một thân trắng thuần cúi đầu im lặng , không biết nên làm thế nào cho phải, nàng cả ngày không uống giọt nước nào , đôi môi cắn chặt đến trắng bệch.

“Phu nhân, người nên ăn một chút đi, tướng quân đã dặn, hắn còn có tân khách phải tiếp đãi, sợ người bị đói, cho nên đặc biệt sai người nấu canh hạt sen cho người tắm bổ.” Hỉ nương bưng bát, nhẹ nhàng khuyên bảo nàng.

Tựa như không nghe thấy gì, Ngân Nhi cúi đầu, hai mắt vô hồn nhìn ánh phản chiếu từ ánh nền của đôi chân nhỏ, bên tai còn văng vẳng tiếng hô phần nộ của Viêm Hi, thống hận mà không biết làm sao, sắc mặt tuyệt vọng ấy khiến cho lòng của nàng cũng tan nát theo.

“Phu nhân?” Nhận thấy tân nương có điểm không thích hợp, hỷ nương vội vàng buông bát, sờ sờ cái trán của nàng,nó nóng đến dọa người,“Mau, đi bẩm báo tướng quân, thân thể phu nhân không khỏe.”

“Vâng.” Hôm nay nhìn thấy tướng quân vừa thương vừa sủng phu nhân, bọn nha hoàn đều thấp phần rõ ràng địa vị của nàng ở trong lòng tướng quân, không dám chậm trễ liền vội vàng xông ra ngoài.

“Phu nhân, người trước nằm xuống nghỉ ngơi, đợi lát nữa tướng quân sẽ tới đây .” Hỷ nương đỡ bả vai mảnh khảnh của Ngân Nhi, muốn giúp nàng nằm xuống.

Nhưng mà, Ngân Nhi lắc lắc đầu, kiên trì, hai chân đặt ở mép giường, ôm lấy hai đầu gối chôn vùi mặt vào đó, giờ phút này nhìn nàng một thân trắng thuần mềm mại mà có chút đau lòng.

Hỷ nương ra hiệu bằng ánh mắt với hai nha hoàn khác trong phòng, ba người bọn họ vốn muốn hợp sức đỡ nàng nằm xuống, không ngờ, ánh nến trong hi phòng đột nhiên tắt ngóm, không gian là một mảnh tối đen.

Ba thân ảnh như bị vật gì đó đánh trúng, mềm nhũn ngã lộn trên đất.

Ôm lấy thiên hạ không nhúc nhích, dường như tất cả mọi chuyện xung quanh không hề liên quan tới nàng, nếu không phải mũi nàng còn có hơi thở, người khác đã tưởng lầm rằng nàng chết rồi nha.

“Ngân Nhi cô nương?” Đôi bàn tay to đặt ở đầu vai của nàng nhẹ lay động, thanh âm cố gắng đè thấp.

Sau một lát, nàng mờ mịt ngẩng đầu, nhìn vào một đôi tinh mâu, khoảnh khắc ấy liền thanh tỉnh, nàng ngó chung quanh căn phòng, bốn phía đều tối đen, sau đó cúi đầu nhìn ba người té trên mặt đất, môi run rẩy, không phát ra thành lời.

“Ngân Nhi cô nương đừng sợ, là Viêm Hi phái ta đến.” Thanh âm nam tử xa lạ cũng hơi khàn trướng, thỉnh thoảng lại dừng thẳng tai nghe động tĩnh chung quanh, hẳn hiểu được, tự tiện xông vào phủ tướng quân sẽ có kết cục như thế nào, nhưng chính mình là sát thủ, chỉ cần tiền, không cần mạng sống.

“Viêm Hi.....” Nàng nhẹ giọng nhắc lại, hai mắt vốn đang tắt lụi lập tức bùng sáng, vui sướng nhảy dựng lên, mãnh lực cầm lấy cánh tay nam tử.

Không rõ một nữ tử nhìn nhu nhược vì sao khi cầm cánh tay hắn lại có cảm giác đau đớn, hẳn một phen nắm chặt tay nàng.

“Đi mau, thủ vệ phủ tướng quân rất nghiêm ngặt, muốn trốn ra ngoài không dễ đâu,” Nói đến đây, cước bộ nam tử do dự một chút, lấy từ trong ngực áo một kiện đồ vật gì đó đưa cho nàng, “Nếu trốn không thoát, Viêm Hi bảo ta đem vật này giao cho người, người nhất định phải sống sót, cho dù là khuất nhục, cũng phải sống sót.”

Cho dù là khuất nhục, cũng phải sống sót? Ngân Nhi cứng đờ người, lẳng lặng tiếp nhận vật trong tay hắn, mềm mại mà tròn mịn, nhưng là giờ phút này, nàng không còn tâm trạng để ý nữa, sau khi nhét nó vào lồng ngực liền hướng nam tử gật gật đầu.

“Đa tạ!” Thanh âm nàng nghẹn ngào, nàng hiểu, nếu trốn không thoát, tính mạng của người này chỉ sợ cũng khó bảo toàn.

“Không, là ta nên đa tạ Viêm Hi, lão phụ trong nhà đều nhờ hắn chiếu cố,” Giọng nói của vị nam tử bỗng trầm xuống “Cho dù phải đánh cược tính mạng ta cũng không hậu cố chi ưu (tránh lo âu về sau) [Bạn Vịt buồn ngủ quá, chả hiểu nghĩa chỗ này].”

Nói xong, hắn mở cửa, tinh tế quan sát bốn phía, thật cẩn thận lôi kéo nàng chạy trốn.

Làn váy trắng bay bay, tâm tư Ngân Nhi lúc này như sóng lớn ngoài biển khơi, hô hấp có chút khó khăn.

Viêm Hi, Viêm Hi, nàng sẽ nhìn thấy Viêm Hi.

Nghĩ đến khuôn mặt ôn nhuận như ngọc chứa đựng ý cười của hắn, nàng liền hận không thể hóa thành con bướm, nhảy mất bay vào vòng ôm ấm áp của hắn.

Cho dù có phải liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ 8 : Không Thể Trốn Thoát

Trên hành lang một trận tiếng bước chân hỗn độn, nhanh chóng mà bình ổn vang lên, năm tên thị vệ mang theo hai đại phu theo sát phía sau tướng quân của mình, chạy tới hỷ phòng.

Nhìn từ cánh cửa hé mở tới mấy người nằm trên đất, Kinh Âm khẽ giơ tay, tất cả mọi người lập tức bất động, đưa tay đặt ở thanh kiếm bên hông, chờ tướng quân ra lệnh.

Căn phòng tối đen, nhưng không có tiếng vang gì, vô cùng tĩnh mịch.

“Phát lệnh, đóng chặt đại môn, cung tiến thủ đội mệnh, những người khác, lục soát toàn bộ góc ngách trong phủ cho ta, nếu không thấy phu nhân, các

ngươi, dắt theo thê nhi, mang đầu tôi chịu tội!” Lạnh giọng phân phó, hất một cước đá văng hi môn.(cửa phòng hi)

“Oành!” Hai phiến cửa như gỗ mục đổ xuống, phát ra tiếng vang thật lớn.

Thị vệ đằng sau tức khắc bùng tỉnh, nhanh chóng chạy vội đi tìm, mồ hôi lạnh trên mặt sớm nhỏ thành giọt, đảo mắt một cái đã biến mất vào bóng đêm.

Bước thong thả vào phòng,hắn nhìn thấy ba người mê man ngất, mị hạ đôi mắt lạnh lùng quay ra ngoài.

~~~

Vượt qua bốn cái hành lang, nhìn thấy thị vệ tuần tra ban đêm xuất hiện, hai thân ảnh đang chạy vội nấp vào chỗ tối.

Ngân Nhi ẩn ngực, thờ hồn hèn, mờ mịt nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh, nàng không ngờ tướng quân phủ lại to lớn như thế, chạy nửa canh giờ, vẫn là không có thoát ra ngoài.

“Không xong rồi, có thích khách, các huynh đệ, tướng quân hạ lệnh, nếu tìm không thấy phu nhân, muốn cả nhà chúng ta đem đầu đến chịu tội.” Ba tên thị vệ chạy vội đi, lớn tiếng la hét, không đi quản về mặt mấy tên tuần tra cứng đờ, lại tiếp tục chạy tới địa phương khác tìm kiếm.

“Mau, còn đứng đây làm gì, nhanh đi thôi!” Đầu lĩnh thị vệ(Thị vệ dẫn đầu) tuần tra ban đêm chợt quát một tiếng, chưa dứt lời đã thẳng tiến về phía tây.

Các thị vệ khác thấy vậy vất chân lên cõ chạy theo hắn.

“Đi.” Vừa thấy thị vệ tản ra, nam tử xa lạ nhẹ giọng nhắc nhở, cẩn thận kéo Ngân Nhi đi hết hành lang dài, vừa muốn xoay người chạy ra đại môn, trong phút chốc, tất cả liền sáng bùng.

“Ngươi cho rằng phủ tướng quân là nơi ngươi muốn đến là đến muốn đi là đi sao?” Một giọng nói châm chọc lạnh như băng vang lên trong không gian yên tĩnh.

Ngân Nhi hít một ngụm khí lạnh, nhìn bốn phía đều thấy thị vệ cầm đèn lồng bao vây bọn họ, tay nhỏ bé cầm cánh tay nam tử không khỏi căng thẳng.

Ở phía đối diện, đàn thị vệ đột ngột tản ra, thân ảnh mặc hi bào từ từ xuất hiện, sát ý trên mặt hắn nồng đậm, hai tay chấp phía sau lưng, nụ cười quỷ dị tựa yêu quái giữa màn đêm, nụ cười ấy dưới ánh sáng của đèn đuốc càng có phần âm trầm nguy hiểm hơn.

“Ngươi đừng tôn thương hắn!” Nghĩ đến lời nói lúc trước của nam tử, lòng bàn tay Ngân Nhi toát mồ hôi lạnh làm hắc y của nam tử ướt thành một mảng, nàng nghiêm mặt tái nhợt, thấp giọng nói.

“Ngân Nhi, nàng tránh ra.” Khép hờ đôi mắt, nhìn nàng nắm chặt cánh tay người ta không buông, sắc mặt hắn càng tối đen hơn, bàn tay đằng sau lưng đã dấy lên hỏa diễm màu đen, thuận theo chiều gió mà kéo dài, phát ra tiếng vang dữ dội.

“Không!” Nàng quát cường ngạnh đầu, mắt hạnh trừng trừng.“Ta muốn đến với Viêm Hi.”

Hỏa diễm phía sau hắn lập tức trở thành hắc cầu(Quả đầu đen == chác vậy), độ nóng đột ngột tăng lên khiến bọn thị vệ xung quanh sợ hãi lùi lại năm bước.

“Bản tướng quân, nói lại lần nữa xem, tránh ra!”, Ánh mắt hắn sắc lạnh như chim ưng, trực tiếp xẹt qua thân ảnh thiên hạ kiêu nhỏ, như con dao nhọn bắn về phía tên nam tử bên cạnh nàng.

Kiên định lắc đầu, nàng cắn môi, chỉ cần nghĩ đến Viêm Hi, dù gặp phải chuyện gì nàng cũng không e ngại.

Thấy vậy, Kinh Âm cười lạnh, hắc cầu trong tay sớm đã sẵn sàng, không chút do dự, hắn ném hắc cầu về phía Ngân Nhi.

Nàng ngây người, nhìn hắc cầu như từ địa ngục lao tới, tựa hồ muốn cắn nuốt nàng,nhưng hai chân nàng lại không thể động đậy.

Mắt thấy hắc cầu sẽ đụng vào người Ngân Nhi, một bàn tay to đột nhiên đẩy nàng ra, đón nhận hắc cầu, để nó cắn nuốt bản thân thay nàng!

“A!” Toàn thân nam tử hùng hực hắc hỏa, thân hình hắn vụn vụn trên mặt đất, không ngừng lăn lộn, hương vị cháy sém bị khuếch tán, mùi da thịt bốc lên khiến người khác muốn nôn mửa, nháy mắt đã cháy hết làn da bên ngoài.

“Vì sao, vì sao!” Trơ mắt nhìn da thịt nam tử muốn cứu mình đang bị thiêu đốt, thân thể hắn sắp trở thành cây gỗ khô rồi, nàng ní non, đột nhiên xông lên vỗ vào hắc hỏa trên người vị nam tử kia.

“Ngân Nhi!” Vốn là dự đoán tên nam tử này sẽ nhảy vào đỡ giúp Ngân nhi, nhưng không ngờ Ngân nhi cũng không thèm để ý đến tính mạng của mình, ý cười nơi khóe miệng Kinh Âm trong khoảnh khắc cứng đờ, rống lên một tiếng, lao vội về phía nàng.

Chương 57: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ Chín: Ti Quyên

Ti quyên : Tơ lụa , tạm nói là khăn lụa đi .

Một tay ôm chầm lấy thân thể mềm mại của nàng, hai tay Khinh Âm nhanh chóng khép lại thật chặt, lo lắng nhìn hắc hỏa ở ống tay áo nàng, lẩm nhẩm đọc thuật từ:“Diệt!”

Hắc hỏa tại cổ tay áo trắng thuần nhất thời tiêu tán, chỉ để lại dấu vết khô vàng.

Ngân Nhi tròn to hai mắt, một hàng thanh lệ như lưu tinh(sao băng) rơi xuống, trong suốt , sáng long lanh, sau khi uốn một đường cong trên mặt nàng liền nhanh chóng chôn vùi trong bùn đất.

Hỏa diễm trên người nam tử cũng chậm rãi biến mất, chính là, hắc giống như sợ hãi, đau đớn ôm lấy hai đầu gối cuộn thành một đoàn, không còn hô hấp nữa rồi.

Nàng cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt nam tử,nhưng tất cả những gì nàng thấy chỉ là một đồng cháy đen , thân ảnh ấy hoàn toàn mơ hồ, nàng nhớ không nổi khuôn mặt từng mang theo mình chạy trốn, bởi vì ngay từ đầu,nàng vốn không có chú ý nhìn hắn, nàng chỉ một mực trầm nghĩ phải rời khỏi đây.

“Ngân Nhi, nàng không sao chứ?” Khinh Âm lo lắng vỗ vỗ gương mặt trắng bệch của nàng.

“Đã chết. Lại chết thêm một người, ha ha.” Nàng kéo kéo môi, khuôn mặt tươi cười nhai lại khổ sở, thanh âm khàn khàn mang theo mỗi một thật sâu, thân hình mềm nhũn,ngay sau đó lâm vào bóng tối.

Bên tai nàng mơ hồ vang lên tiếng cười trong trẻo của tuổi thơ...

Hôm sau, thân thể mềm mại nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, sau khi được nha hoàn hầu hạ dứt cho một chén được, nàng tiếp tục lâm vào mê man.

“Tướng quân, người nên nghỉ ngơi đi, nơi này chỉ cần chúng nô tỳ là được.” Một nha hoàn mặc váy hoa sen lục sắc đi đến trước mặt hắn, nhẹ giọng nói.

“Đại phu là lũ lang băm à? Tại sao Ngân Nhi còn chưa tỉnh lại.” Hắn căn bản không đem lời nói của nha hoàn để ở trong lòng, mắt không chớp nhìn chăm chú vào thiên hạ trên giường , người mà hắn vẫn nhớ nhung nhiều năm qua.

Nàng, cao gầy , gương mặt có kiều thái nữ nhi, nhưng thứ làm hắn quyến luyến nhất vẫn là cái miệng cười nở rộ như đóa hoa lê, thanh lệ tựa như không nhiễm chút bụi trần thế nào, khiến người khác bất tri bất giác say mê không thể tự kiềm chế bản thân.

Tay hắn nhẹ nhàng di động trên mặt nàng,rất sợ kinh hách đến nàng, lại không nỡ rút tay lại.

Con mắt tinh tường của hắn liếc một cái, nghi hoặc nhìn ngực nàng có một chỗ hơi nhô lên, không nghĩ nhiều, tay hắn lập tức cho vào lấy đồ bên trong ra.

Nha hoàn lục bào đứng bên cạnh đồ bưng hai tai,ngại ngần quay đầu đi, trong mắt lóe lên quang mang hâm mộ,nàng cúi đầu, tự ti nhìn mũi chân của mình, chưa xót cười.

Khăn lụa màu trắng mềm mại bay bay trên tay hắn, một đóa hoa Thiên Âm được thêu tinh mỹ nhẹ nhàng nở rộ, đóa hoa non mềm màu trắng trái dài, sợi chỉ màu đen thêu trên đó thực khéo léo.

Đây là khăn lụa của nàng, hắn thở dài, gấp lại ngay ngắn rồi trả về chỗ cũ.

“Tướng quân, không xong rồi , biên cương báo nguy!” Một tên thị vệ bất chấp chưa thông báo, lỗ mãng tiến vào.

Thân hình ngồi bên cạnh giường đột ngột đứng bật dậy, không chút nào trì hoãn vung bàn tay to lên:“Chuẩn bị ngựa!” Đi vài bước ra đến cửa, lại quay trở về, in một nụ hôn thật sâu trên gương mặt ngủ say của thiên hạ âu yếm.

“Ngân Nhi, chờ ta trở lại.”

“Tướng quân!” Nha hoàn bất giác hô lên, lại cuống quýt che miệng mình.(Đừng nói với ta đây là kiếp trước của tiểu Thanh nhé)

“Chờ phu nhân tỉnh lại, nhớ rõ phải chăm sóc chu đáo, nếu có nửa điểm sơ xuất, tất cả các người đều bị chôn cùng nhau!” Hắn lạnh giọng phân phó, ngay cả thời gian liếc mắt về phía nàng một cái cũng không có, vung tú bào, đi nhanh ra ngoài.

Không có đáp lại, nữ tử ngơ ngác nhìn thân ảnh hắn dần dần biến mất, trong đáy mắt đã hàm chứa nước ...

“A, phu nhân tỉnh!” Một tiểu nha hoàn khác kinh hi hô, nữ tử bấy giờ mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng lau đi vết tích nước mắt trên mặt.

“Phu nhân, về sau nô tỳ Tiểu Thanh đó là nha hoàn bên cạnh người, có gì cần ,nô tỳ nhất định làm được.” Nàng mềm nhẹ cười nói. (Vịt : Chẳng lẽ ta đoán đúng ==)

Hô nhỏ một tiếng, Ngân Nhi dường như nhớ tới điều gì đó, hai tay sờ loạn nơi ngực áo, thế rồi bàn tay nhỏ bé sờ đến một thứ mềm mại, đôi mắt lúc này mới trấn định trở lại, nhẹ nhàng rút ra.

Đây là! Nàng vui sướng khẽ nhếch cái miệng nhỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ 10 : Bên Trong Có Huyền Cơ

<http://Bichsongcac.wordpress.com>

Khăn lụa màu trắng được chiếu rọi bởi ánh sáng nên chớp động sáng bóng, hoa Thiên Âm— chỗ nhụy hoa màu vàng có một đường kẻ cong cong, nếu không nhìn kỹ chắc chắn không thể nhận ra.

Ngân Nhi tỉnh tể vuốt ve, đây là vật kỷ niệm lần Viêm Hi bị nước hắt hời còn nhỏ, chính nàng đưa cho hắn cái khăn lụa, không ngờ, hắn còn giữ gìn cẩn thận đến vậy.

“Phu nhân?” Tiểu Thanh nghi hoặc nhìn về mặt nàng bỗng nhiên vui sướng, bỗng nhiên lại trấn định như con rối gỗ.

“Tiểu Thanh, có thể tìm giúp ta ít hoa không, ta muốn làm túi hương.” Nàng nâng cằm mỉm cười, hai tay như cũ gắt gao nắm chặt khăn lụa.

“Xin phu nhân cứ sai bảo.”

“Ở Hương Sơn, nơi đó nở đầy hoa Thiên Âm, ta rất thích mùi hương của nó, có thể ngắt giúp ta một ít mang về hay không?” Cúi đầu, nhìn không được nhẹ nhàng chạm vào đường chỉ, nhưng mà, khi bàn tay chạm đến chiếc lá ở gần đóa hoa Thiên Âm, nàng liền trừng lớn hai mắt, hé hé môi, rồi lại cuống quýt mím chặt.

Nghe được lời này, Tiểu Thanh gật đầu cười, nếu phu nhân có ý tưởng làm túi hương, chứng tỏ sẽ không nghĩ tới chuyện đi ra ngoài, hơn nữa thủ vệ phủ tướng quân vô cùng nghiêm ngặt, hiện tại nàng chỉ là một nữ tử, không thể đào tẩu đâu.

“Từ đây tới Hương Sơn mất hơn một ngày, phu nhân, ngày mai nô tỳ sẽ đi hái về, có điều khả năng tới ngày kia mới có mặt tại đây.”

“Không có vấn đề gì, ta chờ,” Không, nàng rút cuộc chờ không được , phát phát tay, “Các người đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, liền đưa tay khẽ kéo chăn lên trên, khép mi mắt lại.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Tiểu Thanh đành nhún thân, dẫn các nha hoàn khác đi ra ngoài, nhẹ giọng nói nhỏ với thủ vệ bên ngoài, dặn dò bọn họ nhớ bảo hộ tốt phu nhân.

Tiếng bước chân dần dần rời xa, cho đến khi tất cả chỉ là một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ tiếng chim hót ngẫu nhiên vang lên, xung quanh đình viện, không có bất cứ một vật gì, dường như nơi đây đã được cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nâng hai tay, nàng xốc chăn ngồi dậy, nhìn chiếc lá tinh xảo thêu trên khăn lụa, hốc mắt lập tức phấp phồng, nước mắt không tiếng động trào ra.

Nàng không quên, một tháng trước khi thành thân, hắn mang nàng đến Hương Sơn nhìn hoa Thiên Âm, chính nàng đã cầm kim dây hắn thêu, bởi vì sợ Viêm Hi buồn chán, nàng liền dạy hắn làm theo cách sáng tạo độc đáo của mình, qua đường thêu mà gửi gắm tâm ý.

Không ngờ hắn vẫn nhớ.....

Năm ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt phẳng, cảm thụ được xúc cảm mềm mại, nàng hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi cảm thụ được lời nói của hắn.

“Buổi trưa hằng ngày , ta ở cửa sau chờ nàng.”

Buổi trưa hàng ngày! Bối rối, nàng mệt mỏi bước xuống giường, ngay cả giày cũng không đi, chỉ có một thân thực bào màu trắng, cước bộ hỗn độn nhằm phía cửa phòng, nhưng mà, ngay tại lúc ngón tay chạm đến cửa liền dừng lại.

Không được, bọn họ canh chừng rất nghiêm ngặt, nàng căn bản là không thể đi ra ngoài, nhất là chỉ có một mình, bọn họ càng không cho phép nàng đi.

Làm sao bây giờ?

Viêm Hi, Viêm Hi đang ở cửa sau.

Bất quá nàng căn bản ngay cả cửa sau ở đâu, nên đi như thế nào, phải lừa gạt đám thị vệ nha hoàn ra sao, làm thế nào thoát khỏi danh xưng phu nhân tướng quân này cũng chưa biết.

Nàng thật giống chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng sắt, rõ ràng đã nghe được cái chìa khóa Rung động “Đinh Đinh”, nhưng lại tìm không ra phương hướng.

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh!” Cô hống khan khan, nàng vô lực vỗ vào cánh cửa.

Thị vệ canh gác ngay lập tức đẩy cửa, nghi hoặc nhìn nàng, liếc thấy bộ y phục đơn giản trên người nàng, mặt đỏ bừng, lập tức quay sang một bên: “Phu nhân có chuyện gì cần dặn dò? Nếu muốn đi ra ngoài bây giờ thì không thể được, tướng quân đã hạ lệnh phải đợi đại phu báo thân thể người hồi phục, mới có thể đi lại trong đình viện.”

“Ta muốn dùng bữa.” Nàng thùy hạ mi mắt, nhẹ giọng đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cảnh Trong Mơ Lần Thứ 11 : Chạy Trốn

Năm ngày sau.

Bên trong phủ tướng quân loạn thành một đoàn, nha hoàn, thị vệ, người làm vườn, thậm chí ngay cả đầu bếp nữ cũng chạy loanh quanh mọi góc ngách trong phủ để tìm một thân ảnh bé nhỏ, bất quá, nửa bóng người cũng không thấy.

“Phu nhân, phu nhân, người ở đâu? Người đừng dọa chúng nô tỳ a, mau ra đây được không?” Một nha hoàn khóc nức nở nhìn căn phòng trống không.

“Ngu ngốc, phu nhân nếu ở trong này còn muốn người tới tìm làm gì, mau, chúng ta đến nơi khác tìm, nếu tìm không thấy, chúng ta nhất định phải chết.” Một nha hoàn khác túm nàng nha hoàn khóc sung hai mắt kéo ra ngoài, nhìn ngõ đình viện trống vắng mà thở dài, nhắc chân chạy tới nơi khác.

Tiếng bước chân hỗn độn xa dần, thế giới bên ngoài trở nên huyền ảo dị thường.

Trong sân có một cây cổ thụ đã trăm năm tuổi, gió thổi qua, ôn nhu lay động cành lá, trên mặt đất, một trận những chấm tròn của tia nắng lúc ẩn lúc hiện.

Đột nhiên, một cái đầu nhỏ chui ra từ bụi rậm, nhìn không có một bóng người trong sân, không khỏi cười khế, rồi sau đó, lưu loát treo xuống khỏi đại thụ chạy vào trong phòng đổi sang quần áo nha hoàn mà nàng đã sớm chuẩn bị tốt.

Kỳ thật, trong thời gian Kinh Âm rời đi, nàng mặc dù học không ít thực nữ chi đạo, nhưng do được Viêm Hi sủng nịch cho nên không khác gì nam hài thông minh nghịch ngợm, thỉnh thoảng hai người cũng treo lên cây cao ngắm phong cảnh, cây đại thụ này, đối với nàng mà nói quả thực chính là ân nhân cứu mạng.

Tốt lắm, không có người. Nàng cúi đầu, đi ra sân, tiền về phương hướng đã có sự thăm dò từ trước.

“Uy, người có nhìn thấy phu nhân hay không?” Một nam tử trẻ tuổi lên tiếng hỏi đằng sau lưng.

Bàn chân bé nhỏ đang vội vàng bóng cứng đờ, trên trán toát ra từng hạt từng hạt mồ hôi, hai tay nắm chặt khăn lụa, nàng lắc lắc đầu đáp: “Không có.”

“Rốt cuộc đã chạy đi đâu, ai, tướng quân biết chắc chắn sẽ rơi đầu,” Trong thanh âm của vị nam tử này đủ mỗi một, nhưng vẫn cố cười cười, “Không nói nữa, nhanh đi tìm đi.” Nói xong liền chạy về phương hướng ngược với nơi nàng đi.

Trong lòng có chút áy náy, nhưng chỉ cần nghĩ tới Viêm Hi đang đợi mình, mỗi ngày, mỗi ngày, gương mặt nàng liền tràn ra một nụ cười hoa lê yếu ớt.

Đi qua một cái hồ, rồi mấy cái hành lang dài, tuy rằng đụng phải nha hoàn thị vệ rất nhiều, nhưng không ai chú ý tới nàng là người bọn họ đang tìm.

Sắp đến, sắp đến.

Nội tâm nhảy nhót, nàng thấy được cửa sau phía xa xa rồi, cũng may mấy ngày trước đây nói chuyện phiếm cùng bọn nha hoàn, làm bộ vô tình hỏi đường đi, nếu không, muốn đến được đây thực không dễ dàng.

“Phu nhân!” Thanh âm quen thuộc vang lên trong chốc lát, đúng lúc đó, một bàn tay khác chớp lấy cánh tay nàng.

Kinh ngạc quay đầu, đúng là Tiểu Thanh.

“Phu nhân, người muốn đi đâu? Lạc đường ư?” Tiểu Thanh sờ sờ mồ hôi trên trán, lúc này mới yên lòng, “Nào, Tiểu Thanh mang người trở về.”

Từ từ xoay thân, Ngân Nhi do dự, vẫn là dùng sức tháo tay nàng ra.

“Tiểu Thanh, ta không phải phu nhân tướng quân, ta cũng không nguyện ý làm phu nhân tướng quân, nơi này, không có tự do ta muốn, không có Viêm Hi ta ngày đêm thương nhớ.” Ngón tay cầm khăn lụa căng thẳng, nàng chưa xót cười, chậm rãi thối lui về phía sau.

“Nhưng, nhưng người là phu nhân tướng quân a,” Tiểu Thanh nhất thời không biết nên như thế nào cho phải, sốt ruột nhấc chân, tiến lên ôm tay nàng, “Phu nhân, mau cùng ta trở về đi.”

Đột nhiên, Ngân Nhi lấy ra một cái chủy thủ từ cổ tay áo chỉ vào Tiểu Thanh, khiến nàng ta sợ tới mức cuống quýt rút tay về.

“Tiểu Thanh, người nhớ kỹ, vô luận sống hay chết, ta cũng không làm phu nhân tướng quân!”

Nói xong, xoay ngược cổ tay, mũi chủy thủ đảo ngược phương hướng chỉ vào cái cổ trắng nõn của mình, khiến cho Tiểu Thanh một phen sợ hãi.

“Thả ta đi.” Nàng đã ra tới cửa sau, cánh cửa gỗ đã dán sau lưng rồi, nàng nhú mi, kiên quyết không thay đổi ý định.

Luống cuống nhìn bốn phía chung quanh, Tiểu Thanh không biết nên làm gì, mà lúc này, Ngân Nhi đang lén lút đưa tay tháo then cửa, chậm rãi đẩy ra.

Chân nàng lui ra sau một bước, có điều không ngờ lại giẫm vào khoảng không.

“A..... Ngộ!” Nàng vùng cánh tay, về mặt hoảng sợ.

Trong phút chốc, một bàn tay thon dài vội vã che kín đôi môi nàng, ngay sau đó, cả người nàng ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Lập tức, nàng nghĩ ngay tới người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Long Quân Điện

Trong bóng tối, đôi mắt hạnh bỗng mở bừng, nàng thở hồng hộc, mồ hôi thấm ướt lưng khiến nàng khó chịu vặn vẹo thân hình một chút, đột nhiên cảm nhận được song chường của ai đó ôm eo mình, mi mắt chớp chớp, khẽ nâng lên liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc ôn nhuận như ngọc, lông mi thật dài vẫn nhắm chặt, đôi môi hồng thắm nhiên phun ra nhiệt khí bên má nàng.

Giật mình, đôi mắt của nàng hiện lên một tia quang mang nghịch ngợm, vươn tay về cánh mũi hần định bóp lại, nhưng mà, tay còn chưa chạm đến, ngón trỏ liền bị hần há miệng ngậm vào bên trong.

“A!” Nàng hét lên một tiếng, rồi cuống quýt che miệng lại, mắt nhìn tiểu lục đang ngủ say trong lòng.

Con người màu tím nổi lên gợn sóng đùa giỡn, ngậm ngón tay nàng mà nhẹ nhàng liếm láp, nhìn nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt, đang muốn bật cười, bất quá cánh tay chạm vào tấm lưng thăm đắm mồ hôi ướt lạnh của nàng, màu quang liền ảm đạm dần.

“Lại nằm mơ?” Cầm lấy khăn lụa không biết đã đặt bên gối từ khi nào, hần nhẹ nhàng chấm mồ hôi trên mặt nàng, liền ngay cả sợi tóc bết vào hai má cũng nhiều lần dùng đầu ngón tay vén ra.

“Ân, mỗi lần tỉnh dậy thì không còn nhớ rõ,” Nàng chưa xót cười cười, muốn nhắm mắt để hưởng thụ cảm giác hần mềm nhẹ đụng chạm, lại sợ hãi tiếp tục gặp mộng, đành phải mở to hai mắt nhìn sự lo lắng nổi lên trên mặt hần, “Có thể do ngày mai sẽ tỷ thí cho nên quá mức khẩn trương. Khâu Trạch,

ngươi đừng lo lắng.”

Bàn tay lau mồ hôi dừng một chút, hần nhướn mày.

“Ta không lo lắng cho nàng, chỉ là sợ mồ hôi của nàng sẽ làm cho chăn đệm có mùi.” Nói xong, lập tức quờ tay ra sau lưng, vén áo nàng, luồn tay vào lau mồ hôi cho nàng.

Lưng Y Y cứng đờ, nàng cảm giác da gà nổi tung bưng từng chỗ khi chiếc khăn lụa đi qua, cuống quýt bắt được tay hần, giọng nói run nhẹ: “Ta, ta tự làm được.”

Lần đầu tiên, hần mềm mại gạt đầu, từ từ rút tay về, có điều mâu quang chưa từng rời khỏi gương mặt nàng, đậm quang màu tím dần dần thâm sâu hơn, tựa như cái hồ thu ôn nhu gọn sóng.

“Y Y, đồng ý với ta, đừng để hần chạm vào nàng.” Bàn tay hần vẫn như cũ, vòng ở eo nàng, kéo nàng sát vào lòng.

Hay tay đụng chạm tới da thịt lạnh lẽo vốn muốn kháng cự, nhưng rồi lại thỏa mãn tựa đầu vào hần, khẽ thở dài, thoải mái tuân lệnh rồi một mồi chuẩn bị ngủ.

“Ừ.” Nhỏ giọng đáp ứng, lúc này hai mắt nàng đã muốn khép lại rồi.

Vỗ nhẹ lưng của nàng, hần thấp giọng nỉ non: “Nàng đồng ý với ta, tuyệt đối không thể quên, nếu không, ta sẽ hận nàng cả đời.”

Trong điện, tiếng thở đều đều vang lên

Mẫn Hách Vương gia phủ.

Mẫn Hách ngạc nhiên mở bừng mắt, khẽ thở gấp, con ngươi mờ mịt nhìn bốn phía chung quanh, sau đó mới hồi thần, tứ chi cứng ngắc lúc này mới thả lỏng.

Chết tiệt, hần lại mơ thấy giấc mộng này, hơn nữa giấc mộng này xuất hiện mỗi ngày một nhiều hơn, khi tỉnh lại đều là sức cùng lực kiệt.

Cái nữ nhân kia, thế nhưng chạy trốn được ! (Vịt : ZÊ , thế là Ngân nhi trốn được =])

Hần nhú mày, cảm giác trái tim đang ần ần nhói đau, tựa như cái người đào tẩu ấy chính là thể tử của mình, một nữ nhân phản bội lại mình.

Hoa Thiên Âm thuộc loại hoa đặc biệt ở Thanh Sơn, mà Thanh Sơn nằm ở thành phía Nam.

Tướng quân? Chẳng lẽ là tướng quân bốn quốc? Hần nhất thời lạnh run người, thẳng tắp ngồi dậy, điểm này, hần sớm nên nghĩ đến chứ.

Mà nếu quả Kinh Âm thật sự là kiếp trước của mình, thì tính sao?

Hần trào phúng cười cười, lại đổ nằm trên giường, hần muốn chứng minh cái gì, hay muốn có thứ gì ?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, nhưng rất quật cường, khi thì nghịch ngợm, khi thì yêu kiều, đúng là làm hần đoán không ra bản tính chân chính của nữ tử này.

Ngày mai, ngày mai, bốn vương sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần nhục nhã bốn vương phải chịu trước đây!

Đôi môi đỏ tươi tà tà gọi lên, đôi mắt lim dim, cuối cùng chậm rãi đóng lại, không còn giấc mộng nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lần Thứ Hai Tỷ Thí

Ánh sáng nhu hòa bao quanh không gian, ở giữa nổi lên một tòa mộc tháp cao trăm mét, lá cờ trên đỉnh phấp phới đón gió ghi rõ hai chữ “Người thắng”, nét chữ hùng hồn càng làm tăng thêm tính ác liệt của trận đấu.

Đứng ở ngay mặt đại diện, bao quát toàn bộ cuộc tỷ thí, các vị đại thần vẫn như lần tỷ thí nước, có người mừng, có người lo.

“Tỷ thí lần thứ hai bắt đầu,” Hồng công công giờ cây phát trần, tiếng nói the thé trên cao như tảng sóng cuộn cuộn, mang theo triều tịch(hải triều) va chạm vào vách tường, phát ra từng trận hồi âm,“Mời Vương gia tuyên bố quy tắc trận đấu.”

Ông tay áo khẽ vẩy, Mẫn Hách Vương gia nghênh đón ánh mắt của mọi người, tà mị nheo hai mắt lại, nhếch môi đỏ mọng, phát ra tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng.

Chậm rãi đi tới trung tâm trận đấu, một tay chỉ lá cờ trên đỉnh, ánh mắt hân sắc bén:“Không từ thủ đoạn, cướp cờ.”

Tiểu Thanh hầu hạ bên cạnh YY sắc mặt trắng nhợt, nhẹ cắn môi dưới.

“Vương, Vương gia. Kia chẳng phải là trận đấu sống chết hay sao?” Hồng công công nhất thời bất an ngấm sắc mặt Hoàng Thượng không chút thay đổi, xoay người run rẩy hỏi.

Đôi mắt Mẫn Hách nhanh nhẹn chuyển sang, khiêu khích nhìn bậc đế vương ngồi phía trên, ý cười bên môi càng sâu.

“Đúng vậy, không biết Hoàng Thượng có đồng ý không?”

YY ngồi bên cạnh Khâu Trạch sớm đã ướt đầm hai lòng bàn tay, nàng cúi đầu mím môi, đột nhiên một bàn tay to lạnh lẽo bao trùm lên nắm tay nhỏ bé của nàng, truyền đến từng trận xúc cảm mát mẻ.

“Trẫm đồng ý.” Thanh âm hơi khàn khàn không mang chút do dự.

Phía dưới, các đại thần đã bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh, bắt đầu xôn xao bàn tán, chỉ sợ, hôm nay không phải tỷ thí, mà là một hồi huyết tinh(máu me) chiến tranh, chỉ có hoàng thực phi là ngậm miệng không nói, sắc mặt trầm trọng nhìn hoàng nhi, ngay cả vương gia La Phu quốc ở bên cạnh nàng nói cái gì đó cũng không nghe thấy.

Tay phải của hắn nắm thật chặt tay nàng, ánh mắt Phù Vân Khâu Trạch thâm thúy nhìn lá cờ bay trên cao.

“Nếu lần này hòa thì tính sao? Mẫn Hách Vương gia.” Thùy hạ mi mắt, hắn ôn hòa cười, có điều ánh mắt lại như dao nhọn bắn về phía Mẫn Hách đang nhàn nhã phía trước.

“Hoà?” Mẫn Hách nhìn hoàng phi vẫn cúi đầu, trào phúng ngoéo môi một cái, “Nếu hoà, tất nhiên là hoàng phi thắng, bởi vì lúc trước đã tranh đấu rồi, nàng thắng bốn vương một ván, bất quá, lần này nếu bốn vương thắng, một nửa quân quyền kia, tự nhiên cũng sẽ nghe theo bốn vương điều khiển.”

Ý tứ của hắn là, cho dù hoà thì cũng là mình thắng? Chỉ sợ không đơn giản như vậy, YY rút tay ra khỏi bàn tay của Phù Vân Khâu Trạch, lẳng lặng nắm khăn lụa.

Kinh ngạc quay đầu, nhưng nàng cúi đầu nên không thấy rõ biểu tình cho lắm, nắm tay phải của Khâu Trạch trống rỗng dần dần buông lỏng xuống, khuỷu tay chống trên tay ghế, dùng ngón cái đỡ cằm.

“Vậy liền ký sinh tử khế đi (chắc là giấy trắng mực đen ghi lại các quy tắc, ở đây là quyết định 1 mất 1 còn, sống chết với nhau).” Nhẹ giọng mở miệng, hắn nhắm mắt lại, nhưng khi đôi lông mi khép vào nhau cũng là lúc chúng không ngừng nhẹ nhàng run rẩy.

Toàn bộ khung cảnh ồn ào bất chợt im lặng, tất cả quay mặt nhìn hoàng phi rồi lại đảo mắt sang Mẫn Hách vương gia, thỉnh thoảng còn vụng trộm miết sắc mặt Hoàng Thượng.

“Đơn giản như vậy, chỉ sợ không thể?”

Đột nhiên, một thanh âm thanh thúy vang lên, ngữ khí lạnh như băng, nhưng rất rõ ràng, khiến cho mọi người trong lòng không hiểu vì sao mà sợ hãi.

Liền ngay cả Phù Vân Khâu Trạch đang nhắm mắt cũng phải nhíu mày.

“Ác? Thế hoàng phi có đề nghị gì?” Mẫn Hách đem hai tay đặt ra phía sau, híp mắt nhìn YY, nhìn về phía vị hoàng phi từ nãy tới giờ chưa bao giờ ngẩng đầu.

“Nếu Vương gia định quy tắc là không từ thủ đoạn, vậy thì thêm vài cái nữa có được không?” Nàng rút cục cũng nâng đầu lên, mắt hạnh buông xuống, bên trong đôi mắt ấy không có một tia cảm tình, tựa như rồi gỗ cứng ngắc nhìn Mẫn Hách, nàng kéo kéo môi cánh hoa, trông như mỹ nhân băng sơn ngủ say ngàn năm, từng chút từng chút, nở rộ ra ý cười lạnh lẽo.

“A?” Mẫn Hách hiện lên một tia kinh ngạc trong con ngươi màu mực, vốn tưởng rằng nàng đã sợ tới mức phát run “Nói nghe xem”

Yên lặng một lát, nàng nhìn bốn thân ảnh cao lớn đứng ở bên cạnh Mẫn Hách, mặt không chút thay đổi, âm thanh lạnh lùng:“Cho dù có chết người, cũng không thể buông tha.”

“Trẫm đồng ý.” Phù Vân Khâu Trạch vẫn nhắm hai mắt, nhẹ nhàng bật ra hai tiếng, tựa như quả bom nổ tung trong lòng mọi người.

Chương 62: Tắc Ông Thất Mã Yên Tri Phi Phúc

Ờ phút này, không khí nơi đây không thể dùng từ yên tĩnh để hình dung, bởi ngay cả hô hấp cũng biến mất, trừ bỏ vài vị tướng quân trăm chiến sa trường là có thể không đổi sắc, còn lại gương mặt mọi người đều trắng bệch, trước mắt dường như đã muốn mơ hồ nhìn thấy những thi thể đầy máu. “Rất thú vị.” Mẫn Hách chăm chú nhìn nàng, tán thưởng một tiếng, bách hoa điệp bào lửa đỏ trong khoảnh khắc không gió mà tự bay, như một đoàn hỏa diễm hùng hực đang thiêu đốt mãnh liệt, sáng rực giữa ban ngày, mới chớp mắt thôi, nhiều điểm hỏa phiến đã theo gió rồi biến mất, hần nhéch khóe môi tà mị cười, nghiêng người cất bước đi về phía đội ngũ của mình.

“Hoàng Thượng,” đột nhiên, Mộc Hiệp vẻ mặt xanh mét xuất hiện, khẽ nói nhỏ bên tai Phù Vân Khâu Trạch, “Trong bốn người có một người bị ám toán.”

Mi mắt đóng chặt bỗng mở bừng, ngạc nhiên nhìn Mộc Hiệp, gân xanh trên trán nhô lên, gương mặt ôn nhuận như ngọc ẩn chứa tức giận, mẫn mẫn nhìn Mẫn Hách phía xa xa.

Mẫn Hách dường như biết Khâu Trạch đang nhìn mình liền quay lại, bên môi vẫn là ý cười khiêu khích.

Mộc Hiệp do dự một lát, sau đó mới mở miệng: “Hoàng Thượng, hay là vì thần thể chỗ được không?”

Lắc lắc đầu, hần xoa mi tâm, chỉ có Mộc Hiệp là không thể vào trận.

Phát giác một đạo ánh mắt hướng về chính mình, quay đầu đi, liền thấy Y Y nháy đôi mắt hạnh, nâng bàn tay ngọc, chỉ tay vào người cầm cây phát trần.

“Đề Hồng công công vào đi.” Nàng cười nói.

“Cái gì, nô tài, nô tài không có võ công, nô tài không muốn chịu chết a.” Nghe được lời ấy, Hồng công công chân mềm nhũn, cả người sắp ngã lộn, quỵ trên mặt đất, lão lệ tung hoành.

Đây chẳng phải là đi chịu chết sao? Hần cái gì cũng không sợ, chỉ sợ chết.

“Tuyển người khác được không?” Phù Vân Khâu Trạch nhíu mày, chưa hiểu được dụng ý của nàng, thấy thế nào thì Hồng công công cũng là một người yếu ớt, trước không nói đến nhất như chuột, chỉ nói đến do tuổi tác, chạy không nhanh cũng đã là vấn đề rồi.

Nhưng mà, Y Y lại lắc đầu cười, đi tới nâng Hồng công công dậy, vỗ vỗ bả vai đang hần run rẩy.

“Hồng công công, tuy không thể tránh bị thương, bất quá, bản phi có thể bảo vệ tính mạng của ngươi, chỉ cần ngươi làm theo lời ta là được.” Nói xong, thì thâm hai câu bên tai hần.

“Vây... như vậy được không?” Hồng công công do dự trộm liếc mắt một cái Mẫn Hách Vương gia toàn thân tỏa sát khí, hai vai lại mất tự nhiên tiếp tục run rẩy.

“Không thành vấn đề, cứ nghe theo ta đi.” Vỗ vỗ ngực, vẻ mặt nàng cười đến là đắc ý.

Tuy không rõ nàng nói cái gì với Hồng công công, nhưng dù sao tất cả đều không nằm trong dự đoán của hần, chỉ còn biết mạo hiểm bởi không còn cách nào khác.

Phù Vân Khâu Trạch gật đầu đáp ứng, đôi mắt màu tím không giấu được sầu lo, cảm xúc phức tạp bao quanh tâm trí.

Y Y bỏ đi chiếc áo choàng trắng thuần như tuyết, lộ ra một bộ trường bào vàng nhạt, phía dưới có mười sợi tơ màu đỏ, gió nhẹ nhàng thổi qua, chiếc quần màu trắng phiêu đảng khiến nàng giống như một nàng tiên, nổi bật hơn hết chính là đôi mắt sáng long lanh đầy quật cường trên gương mặt nàng.

Đôi mắt màu mực phía xa xa hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rồi lại bị triều tịch nháy mắt che dấu.

“Đã tới lúc bắt đầu trận đấu.” Hồng công công nhắc đôi chân run rẩy đi theo sau lưng Y Y, lén nhìn năm vị đối thủ cao lớn, máu trong cơ thể gần như đông cứng.

“Chỉ dựa vào ngươi?” Một nam tử khinh thường liếc mắt vị thái giám bắt nam bắt nữ, vung tay, lập tức một đạo ánh sáng màu lam đang dần dần biến thành màu trắng bắn ra, nhanh đến nỗi người ta không kịp phản ứng.

Phút chốc, hòn đá dưới chân vang lên tiếng động lớn, may mắn Hồng công công chưa bước lên phía trước, chính là ngay góc cúi đầu nhìn mặt đất, hét

lên một tiếng: “Giết người.”

Nhắc hai chân, chạy đến nơi xa nhất trước ánh mắt của đông đảo mọi người.

“Phil” Vị nam tử ấy nhỏ một ngụm đàm, ngay sau đó bóp hai tay, hét lớn: “Thiểm điện!” (Thiểm điện là tia chớp ==)

Thuận theo sự thay đổi ngón tay của hắn, ngón giữa gấp lại dán chặt xuống dưới, các ngón tay khác hơi gấp khúc, hai đạo ánh sáng như vừa rời lại thẳng tắp tiến về phía Hồng công công, ầm ầm nổ tung.

Khung cảnh trận đấu trừ bỏ tiếng động oanh tạc của thiểm điện, còn vang lên tiếng thét chói tai the thé của Hồng công công ở mỗi nơi khác nhau khi hắn chạy qua.

Tám người còn lại đứng song song không động đậy, cứng ngắt như tảng đá.

Thân hình cao ngất đổ tươi bước lên đằng trước, cỡi song bào, phía trên ống tay áo rộng có thêu hình hồ điệp phát ra thứ quang mang chói mắt.

“Xem ra, các ngươi lấy bốn chọi năm,” Thấp giọng cười, Mẫn Hách nhíu mày, nụ cười của hắn thật dữ tợn, cúi đầu, nhìn bóng dáng xa xa không kịp đến gần, “Lần này, ngươi định làm sao đây?”

Thùy hạ mi mắt, nàng cúi đầu cười, bên trong làn váy vàng nhạt nổi lên dòng khí làm tung bay tơ liễu: “Vây xin Vương gia mở mắt chờ xem, xem bản phi làm sao để Hồng công công giúp chúng ta diễn tốt vở tuồng này.”

~~~

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Vương Gia, Biệt Lai Vô Dạng(Lâu Rồi Không Gặp)

Bốn đầu vôi năm? Xem ra Hồng công công ở trong mắt hắn cũng chỉ là hạng tôm tép, bất quá, vậy cũng tốt.

Theo từng tràng thanh âm oanh tạc vang lên, gió đã nhanh chóng tích lũy tốc độ, thổi mấy sợi tóc tinh tế mềm mại hai bên má nàng cùng làn váy vàng nhạt tạo nên độ cong duyên dáng, sợi tơ màu đỏ bên dưới bay phấp phới, không biết từ khi nào cái chuông phát ra tiếng vang thanh thúy “Đỉnh đương”, tựa như nhạc khí tuyệt vời tấu lên nhạc khúc duy mỹ, khiến cho mọi người bất giác dừng tâm nghe.

Tiểu Thanh đứng bên cạnh Mộc Hiệp tròn to hai mắt, nhìn thấy vô số sợi tơ màu sắc rực rỡ bắn về phía năm người bên Mẫn Hách, đó là, khiến hồn thuật! Nàng kinh ngạc nhìn Y Y, không biết nàng học thuật pháp này khi nào, rõ ràng chính mình mỗi ngày đều đi theo Y Y, vì sao, vẫn là phảng phất như hoàn toàn không biết gì cả?

Mẫn Hách nheo mắt, trầm giọng nói: “Hài đồng thuật pháp, cũng dám đem ra để khoe kém cỏi!” Mười ngón tay hắn khép lại, yên lặng niệm vài câu thuật sau đó hét lớn “Phá”!

Chợt, bên trong y bào màu đỏ rộng thùng thình thối ra một trận đại phong, thẳng tắp bay tới mặt nàng, “Oành” một tiếng, nếu dùng mắt thường thì không thể thấy những sợi tơ màu sắc rực rỡ kịch liệt va chạm, phát ra tiếng đinh tai nhức óc.

“Hoàng phi thật sự là tiến bộ không ít.” Mộc Hiệp gật đầu khen ngợi, không khỏi âm thầm hoan hô nàng.

“Xem ra, về sau trẫm nếu muốn tỷ thí cùng nàng, chỉ sợ phải cẩn thận một chút mới được.” Nguyên bản gương mặt buộc chặt giờ chậm rãi lui lờng vài phần, Phù Vân Khâu Trạch đậm cười, nếu không phải do chuyện triều chính bận rộn, thì bọn họ đâu tới nỗi nửa năm rồi chưa tỷ thí với nhau.

Ánh mắt chắc chắn, đôi mắt màu tím trời chặt thân ảnh vàng nhạt, treo tâm, lại chưa bao giờ buông thả.

Bọn họ bắt đầu triển khai đối chiến, đột nhiên, bốn cặp di chuyển tới bốn vị trí khác nhau, trừ bỏ Hồng công công vẫn tán loạn cùng tên đại hán truy đuổi hắn, những người khác đều là cao thủ trong cao thủ, chẳng lẽ còn đi so sánh với Hồng công công chặt vật, hình thức đối trận đã muốn đặc sắc lộ diện.

“Vương gia, biệt lai vô dạng? Xem ra, ngươi cũng thích chơi hài đồng ảo thuật, hơn nữa còn rất thú vị, bản phi rất chờ mong, hiện tại xem ra, thắng bản phi, cũng là hợp tình hợp lý, dù sao ngươi còn học trước bản phi mấy năm nha.” Nếu dùng miệng đánh giặc, nàng ứng phó vô cùng tự nhiên, mặt hạnh khê nhếch, dường như trong mắt nàng không coi hắn ra gì.

Mẫn Hách nheo mắt, hắn dừng ở gương mặt biến sắc như thời tiết của nàng, không khỏi câu môi tà cười.

“A? Xảo quyết khéo miệng, bốn vương thật muốn nhìn xem có thể cứng rắn đến khi nào,” Nói xong, ngón trỏ lướt qua cánh môi đỏ tươi, bộ dáng có chút đắm chiều, “Aiz, thưởng thức hai lần, bốn vương không thấy có gì ngon cả.”

Biết rõ hắn là cố ý nhục nhã mình, sắc mặt vẫn là không khỏi đỏ bừng, hét lớn một tiếng, xả ra một sợi tơ hồng bên hông: “Du nhận hữu dư, tự cường tự khúc, khứ”

Rõ ràng trong lúc đó, sợi tơ hồng tựa một con rắn linh động, di động vài vòng trước người Y Y, sau đó lao về phía hắn, sợi tơ ấy lúc đầu tưởng chừng chỉ có chục phân nay đã dài quá trăm mét.

Mắt thấy sợi tơ sẽ đâm trúng tim, hắn nghiêng thân, song ống tay áo màu đỏ bị xuyên phá thành một cái lỗ nhỏ, tựa như chú hồ điệp mất đi một con mắt.

Đây là tân thuật của nàng? Kinh ngạc phiến phiến môi, bật ra tiếng cười trầm thấp, khẽ nâng mi mắt tà mị nhìn khuôn mặt nàng tươi cười vui sướng, đột nhiên cảm thấy thứ đen này thật sự là đáng thương, với thuật pháp nhỏ nhỏ này mà cũng vọng tưởng có thể thắng hắn, nếu không phải lần trước nhất thời sơ ý, nàng đâu có thể thắng được hắn.

“A a!” Tiếng kêu the thé như gần như xa, thân ảnh chật vật vạn phần đột nhiên chui vào giữa hai người.

Là Hồng công công! Y Y nhất thời choáng váng mắt, còn không kịp thu hồi sợi tơ hồng, chỉ thấy đầu hắn chuẩn xác chạm vào đó.

“A A!” Gáy Hồng công công lập tức xuất hiện những sợi tơ màu hồng.

“Này không phải sợi tơ sao?” Hắn ủy khuất xoa trán, lấy ra cái gương trong lòng thấp giọng, “Xong rồi, mặt mày hắc hắc.”

“Hồng công công, cẩn thận!” Mắt thấy một đạo bạch quang màu lam lại lần nữa bỏ tới, Y Y không thể không nhắc nhở hắn.

Không nghĩ tới giờ phút này hắn thông minh không ít, thiểm điện (tia chớp) còn chưa hạ xuống, hắn đã muốn nhắc hai cái chân yếu ớt chạy vội đi, đảo mắt liền giương lên từng mảng tro bụi.

Khóe miệng hơi run rẩy, Mẫn Hách trừng mắt người trốn mắt há hốc chạy trốn, không biết vì sao nàng không có chút cảm giác sợ hãi.

Vừa muốn nâng hai tay sử dụng thuật pháp, bất quá .. hắn kinh ngạc cúi đầu.

Im lặng, sợi tơ màu đỏ đã muốn bay đến chân tay hắn, quấn quanh người, đừng nói là động cánh tay, động ngón tay thôi cũng đã thập phần khó khăn rồi.

Nguyên lai, nàng cố ý dời đi sự chú ý của hắn!

“Nha, Vương gia, ngại quá đi, bàn tay ta run lên, nó liền vòng tới đó a.” Che miệng, vẻ mặt mờ mịt giải thích, nhưng mi mắt cùng hơi thở lạnh như băng cho thấy nàng không có cảm xúc gì kích động.

“Thương thế của ngươi, khỏi hẳn rồi?” Hai mắt hắn sắc bén quét qua, xem bộ dáng nàng linh hoạt huy động tay phải, một chút cũng không có cảm giác đau đớn, mới nửa tháng thôi, nàng đến tột cùng là ăn thuốc gì? Có thể chữa lành chỗ bị thương tới tâm mạch ấy, lại còn không để lại di chứng gì?

“Xem ra Vương gia là không có nhận được tin tức ta khỏi hẳn?” Chuông bên hông rung động “Đinh đương”, lời của nàng rõ ràng rơi vào trong tai hắn.

Nghiêng mặt, hắn liếc bóng dáng màu xanh biếc phía xa xa.

Mạc Thanh mặt trắng bệch, dù đứng từ xa nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ từng biểu tình của hắn, thậm chí bao gồm ánh mắt trách cứ, hai tay đặt ở trong tay áo xoay vặn, cúi gằm đầu xuống đất.

“Nếu thân thể hoàng phi đã muốn khỏi hẳn, như vậy bốn vương, cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.” Hắn tà mị thân nhiên nói cứ như thuận tiện buột mồm, đôi mắt trầm xuống.

Y Y do tình hình chuyển biến kinh ngạc nên quên đây là chiến trường, ngẩn người nhìn hắn.

Này, cái này Mộc Hiệp từng nói qua, không cần thuật từ, chỉ cần cùng nhau tâm niệm, liền có thể vận dụng hình thái thuật pháp?

Sợi tơ hồng trên tay bất ngờ rung chuyển bất an, nàng bừng tỉnh, chỉ thấy vòng dây quấn quanh hắn đang bị tác động mãnh liệt, cho dù nàng cố gắng kìm lại nhưng không được.

“Oành”, sợi tơ hồng bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, nhẹ nhàng bay xuống rơi trên đôi giày của hắn.

“Cường lực thuật!” Y Y nói nhỏ, nhìn sợi tơ hồng còn lại trong tay, nhếch miệng cười khế, đôi môi phấn hồng giương cao.

Thật sự rất có ý tứ!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đàn Thuật Loạn Khởi

Đó là vụ thuật bộ tộc trung cấp pháp thuật, chỉ cần một chiêu này đối với cao thủ ma thuật mà nói cũng có chút khó giải quyết, bởi vì, đây là vụ thuật, dựng lên từ tâm niệm, tùy thời đều có thể thay đổi thuật pháp khác nhau, bên đối phương chắc chắn khó dự đoán được kết cục như thế nào.

Hoàng Thục phi ngồi đằng xa trấn an đi rất nhiều, thực lực hoàng phi nàng đã chứng kiến từ lần trước, nhưng lần này hoàng nhi nếu không cẩn thận một chút, tốc chiến tốc thắng, chỉ sợ, thắng bại khó phân.

“Không ngờ Vương gia tuổi còn trẻ đã học được pháp thuật lợi hại như thế, quả thực làm cho bốn vương thượng thức không ít a!” Ngồi một bên thanh thoi nhân nhi trà Long Tĩnh, Trần Vương gia La Phu quốc lên tiếng khâm phục, bất quá bên trong hai mắt lại ẩn chứa sóng ngầm lưu động.

Miền cường nhìn hần, hoàng Thục phi không đáp lời, chuyên chú quan sát trận chiến, nàng vô cùng lo lắng cho hoàng nhi.

~~~

“Kế tiếp sẽ càng thú vị.” Mẫn Hách nắm mười ngón tay lại, quý dị mỉm cười như đoá anh túc (cây hoa thuốc phiện), trên người xuất hiện nhiều chấm màu vàng, những chú bướm nhanh nhẹn vẩy đôi cánh xinh đẹp phi ra ngoài, bay lượn vòng chung quanh hần.

Lần trước ở chính điện hần chưa có cơ hội sử dụng hết thuật pháp.

YY mím môi, đôi mắt hơi lóa nhìn chăm chăm hồ điệp đang nhảy múa, thật sự là xinh đẹp dị thường, đôi cánh màu vàng toát ra rất nhiều hào quang, chưa rơi xuống đất mà đã dần tan biến.

“Hoàng phi, cẩn thận!” Mộc Hiệp biến sắc hết lớn.

Vừa cảm chén trà hóp một ngụm, sắc mặt Phù Vân Khâu Trạch trầm xuống, tay cầm chén trà bất giác dừng lại, kinh ngạc nhìn một tràng chiến dịch hoa lệ.

YY..... Đột nhiên trong lúc đó, hần không thể kết luận, bản thân có thể cứu trợ cho nàng ở thời khắc mấu chốt hay không?

“Uy, người xem!” Hồng công công đột nhiên nhìn đối thủ hết lớn, chỉ vào phương vị Mẫn Hách Vương gia, “Người có Vương gia lợi hại thật?”

Tên nam tử ngấn ngọc, tia chớp màu trắng trong tay chậm rãi tắt, nhìn quang mang dị thường màu vàng kia mà kinh ngạc! Hần tuy là cao thủ trong cao thủ, nhưng thuật này, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy! Hần không còn tiếp tục tiến hành công kích, ngược lại rất có hứng thú nghi chân quan sát, dù sao cái tên nam không ra nam nữ không ra nữ này chẳng là gì với hần, nếu không phải chính mình nhầm chán trêu đùa để mặc hần chạy xung quanh, thì hần đã sớm chết trăm ngàn lần rồi.

Mặt khác, ba tên cao thủ còn lại không rảnh rồi chút nào.

~~~ Tiếp sau đây là đoạn nói về các cặp đấu, nhưng ta không phân biệt được ai, ở phe nào =.= ~~~

“Hồng thủy bạo phát, trùng!” Thân ảnh màu đen quất lớn, mười ngón tay đột nhiên bật mở, một dòng nước chảy ra, dù chỉ có bản lĩnh trong chốc lát, hồng thủy tràn ra mãnh liệt lao đến thân ảnh màu trắng, vốn là nước lỏng nhưng lại đóng băng giữa không trung, sau đó lao thẳng tới mục tiêu.

“Nguyên lai là thủy hệ pháp thuật sư giả, bất quá, người dùng sai người rồi,” Thân ảnh màu trắng truyền ra tiếng động nhẹ nhàng khoan khoái, hai tay lần lượt thay đổi, hết lớn, “Mộc diệp thành lâm, thủy diệp lực hấp! Thệ!”

Ngay lập tức, mặt đất chuyển động tách dần ra, sau đó có rất nhiều cây chui từ dưới đất lên, nghênh đón nước đá, khiến cho khối băng đánh lên vạn mộc (cây), tựa như nước gặp bọt biển, bị hút vào trong.

Cái gì! Thân ảnh màu đen sắc mặt trắng nhợt, không dự đoán được đối thủ của mình sẽ là thủy hệ duy nhất khắc tính, mộc hệ sư giả.

Dù vậy, tay hần vẫn như trước, tuy rằng tiêu tốn thời gian thêm một chút, cộng cả pháp thuật, cũng đã dùng hết một phần ba sức lực của hần.

“Xem ra, trận đấu này phải kéo dài rồi.” Sư giả áo trắng thấy đối thủ thủ thế, tuy là cường đại, bất quá chính mình còn có thể ứng phó, chính là phía bên hoàng phi, tạm thời chưa thể đi qua tương trợ.

Khẽ thở dài, chỉ có thể tập trung đối ứng.

~ ~ ~

“Àm Àm!”

Ở phía bắc, hai luồng khí thể khổng lồ màu tím phát ra và chạm kịch liệt, trong quá trình tranh đấu bọn họ tạo ra một cái đại động mảy chục thước.

“Người, cũng là người của bộ tộc chú thuật?” Lão giả áo xanh kinh ngạc, không ngờ nam tử trung niên này lại cùng sử dụng thuật pháp với mình, bộ tộc chú thuật có tới trăm người, cho nên cơ hội gặp nhau là rất ít.

“Người sai rồi, từ khi người phản bội bộ tộc chú thuật, đã không còn tên trong đó nữa,” Nam tử trung niên lắc lắc đầu, “Bản trưởng lão, chính là cố ý tới đây để thanh lý môn hộ, phía hoàng phi, cũng không phải là người muốn đi ám sát, liền có thể đi.” (=.=, không hiểu lắm)

Không dự đoán được tuổi còn trẻ đã là trưởng lão, lão giả áo xanh sững sốt, đột nhiên cất tiếng cười to: “Vậy liền phân cao thấp thôi.”

Nói xong, hai người lại thả ra trảo khí màu tím, dòng khí kịch liệt cuộn cuộn, thẳng tắp nhằm về phía đối phương.

~ ~ ~

“Ồanh!”

Né tránh bạo quyền từ trên không rơi xuống, nữ tử cốt cách cường tráng không nhú mi, đã bị dòng khí phía bắc va chạm ảnh hưởng, nếu muốn nàng xuất ra đòn sát thủ, thật đúng là không đơn giản.

“Như thế nào, người có muốn giống Hồng công công mang theo cái đuôi chạy nơi nơi như vậy không?” Về mặt nam tử hạt y bí ối nhìn chăm chăm vào cổ áo thấp của nàng, nuốt nước miếng, “Nói không chừng, ta còn có thể thành Vương gia tha cho người một mạng.”

Sắc mặt trầm xuống, không ngờ mình lại đụng phải một tên vô liêm sỉ như hắn, nữ tử xoa nhẹ mi.

“Bỏ cô nương không cần cầu đến giúp ta cầu xin tha thứ, tuy nhiên người ‘uông uông’ (tiếng chó sủa) hai tiếng lại rất có ý tứ, bất quá chưa từng nghe thấy câu này sao? Miệng chó, quả nhiên là nhả không ra ngà voi.”

“Người!” Hạt y nam tử sắc mặt khó coi, lại chém ra một nắm quyền rồi hét lớn, “Cách không bạo vật, đánh!”

“Đúng rồi, cuối cùng cho người thêm một câu, chó cùng rút giậu!” Cười nhạo một tiếng, nữ tử điểm mũi chân nhảy lên không.

~ ~ ~

Cơ hội, đến rồi.....

YY còn chưa phục hồi tinh thần, con bướm của yêu nam Mẫn Hách đã thẳng tắp bay xuống, đột nhiên, theo ngón trỏ của hắn, tựa như triều tịch phần nộ phát ra nhiều huyễn quang xinh đẹp.

“YY.....” Phù Vân Khâu Trạch cắn chặt răng, nhìn thân ảnh kiều nhỏ vàng nhạt mềm mại vẫn không nhúc nhích, mặc cho sóng triều màu vàng cuốn tới.

Bướm vốn là một loài vật xinh đẹp, nhưng mà, sau khi va chạm kịch liệt, thanh âm vang lên lại như tiếng gầm rú, mỗi một con bướm có hình dạng tựa quả bom, nháy mắt bay lên đem tầng tầng tro bụi bao vây YY.

“Hay!” Hoàng Thực phi hét lớn một tiếng, hai má nở nang lóe sáng trong suốt.

Hoàng nhi dốc lòng luyện tập nửa tháng nay, xem ra công phu không phụ lòng người, Phù Vân Khâu Trạch, nên áp chế nhục khí của người thôi!

“Mộc Hiệp.” Đôi mắt màu tím di chuyển, gương mặt Phù Vân Khâu Trạch toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, Mộc Hiệp động cũng không động, dường như không nghe thấy gì, hai mắt như trước nhìn chăm chú vào tình hình chiến đấu trước mặt.

Mẫn Hách Vương gia..... vui sướng giương hai mắt, nhìn về phía nam tử ngồi bên trên đang không tự giác chuyển tầm mắt, nhìn tro bụi mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn nhìn không ra bên trong hoàng phi sống hay chết, chỉ cảm thấy lồng ngực căng thẳng.

“Mộc Hiệp!” Chén trà trong tay Phù Vân Khâu Trạch sâu kín hiện lên ánh sáng băng lam nhu hòa, biến hóa khôn lường.

“Hoàng Thượng..... xin chờ một chút.” Mộc Hiệp lúc này lại vô cùng trấn định cúi đầu lên tiếng, sắc mặt chưa từng nhu hòa như bây giờ.

Phù Vân Khâu Trạch lộ ra kinh ngạc, hắn giật mình, tựa như đã hiểu ra điều gì đó, đôi mắt màu tím xẹt qua một trận kinh hi, thẳng tắp nhìn vào trung tâm giữa đồng tro bụi.

Chương 65: Hồng Công Công Vất Vả Chạy Trối Chết

Tro bụi nặng nề dần dần tán ra, chỗ tiến công tập kích, đứng là có một cái ao hình tròn rộng trăm mét , đáy rất sâu.

“Xong rồi, hoàng phi, hoàng phi.....” Hồng công công chỉ vào một đoàn tro bụi, chân bắt đầu mềm nhũn.

“Xem ra, Mẫn Hách Vương gia chơi xong rồi.” Hậu tu(chả hiểu cái từ này nghĩa là gì =[[ ) nam tử vuốt cằm, bộ dáng còn thật sự tự hời,hắn nhún vai, quên đi, xem ra thắng bại đã định, chính mình cũng không cần trêu đùa tên bất nam bất nữ này nữa, dù sao thắng một người không hiểu thuật pháp, thật đúng là không về vãng gì.

Tro bụi, từng chút từng chút tán ra, bên trong thoáng hiện ra một chút ngọc lưu ly nhiều màu ban lan hình tròn che khuất tầm nhìn!

Nữ tử trong đó đứng thẳng tóc dài rối tung, y bào vàng nhạt có đôi chỗ bị tổn hại, làn váy có nơi như bị côn trùng tùy ý cắn xé, so le không đồng đều mềm nhẹ phiêu đảng, tuy hỗn độn nhưng phía trên da thịt không hề có vết thương.

“Hoàng phi, hoàng phi còn sống!” Hồng công công đột nhiên hứng khởi, cười dữ dội hoan hô, tiếng nói the thé của hắn làm bừng tỉnh người nghĩ rằng nàng đã bị xé rách.

Bạc thần nhếch lên, Phù Vân Khâu Trạch nắm tay ghé , thấp giọng nói:“Đây là người dạy nàng?”

Mộc Hiệp ngưng ngưng ho nhẹ một tiếng:“Khụ, hoàng phi trí tuệ hơn người, chỉ nói một lần liền nhớ kỹ, thuộc hạ cũng là không ngờ thật sự có tác dụng.”

Kỳ thật, ngày ấy bên trong chính điện, hắn đã nhìn ra chiêu thức của Mẫn Hách Vương gia, may mắn Mẫn Hách chưa sử dụng đã bị hoàng phi nửa đường ra chiêu chặn lại, nếu không thật sự là lành ít dữ nhiều, mà bản thân hắn sau khi trở về lo lắng lần tỷ thí sau Mẫn Hách lại ra chiêu này, chỉ sợ hoàng phi không kịp ứng phó , vì thế liền dạy nàng, nhưng lúc dạy luôn luôn không đạt kết quả cao, hắn tưởng không còn hy vọng, không ngờ, hiện tại mọi chuyện vô cùng tốt đẹp.

Viên tráo(Hình cầu , hình tròn) nhiều màu khác thất thái viên tráo lần trước, viên tráo nhiều màu là vì phòng ngự tự thân, mà thất thái viên tráo là phòng ngừa dòng khí phá bên trong, do chính điện nhỏ hẹp cho nên nếu không cẩn thận,sẽ tổn thương tới các vị đại thần, đây chính là điểm thiện lương của hoàng phi.

“Vương gia, quần áo của bản phi bị người phá , người muốn bồi thường thế nào đây ?” Nàng rèm mi , mắt hạnh tràn đầy sát ý tựa như phượng hoàng bị vây khốn , khí thế ngập đầy khói lửa.

“Thật đúng là ngoài dự liệu, người còn sống,” Mẫn Hách lên tiếng, nghi hoặc nhìn da thịt nàng vẫn hoàn hảo, lại đột nhiên cao giọng tà cười,“Bồi thường người? Bồi thường bộ quần áo giống thường dân ? Đúng là đồ dân đen.” (Ta chém)

Rõ ràng hắn muốn hạ nhục nàng trước mặt mọi người, nhưng nàng mặt không đổi sắc, một tay nhấc làn váy nhìn hắn, lắc đầu.

“Uy, người xem hoàng phi thật lợi hại, không chết, ha ha.....” Chọc chọc người bên cạnh , Hồng công công sắc mặt đột nhiên cứng đờ, gian nan quay đầu, nhìn hậu tu nam không biết tiếp cận mình từ khi nào.

“Nàng không chết, bất quá, người sẽ chết .” Hậu tu nam nhếch miệng cười, hai mắt nhắm lại nguy hiểm, hai tay đã muốn bắt đầu khép lại.

Trong lòng thầm kêu một tiếng không xong, thừa dịp hắn niệm thuật từ, Hồng công công lưu riu kéo đôi chân chạy tựa như một quả đạn pháo phóng ra ngoài, chạy còn nhanh hơn thỏ.

“Vẫn là tiếp tục chơi đi, nhìn con mồi gãy dựa, đây mới là hứng thú chân chính của ta.” Hậu tu nam từ đôi mắt âm vụ, màu lam trên tay trở thành tia chớp màu trắng lao thẳng ra đằng trước.

Không ngờ hắn thông minh, sau khi sắp xếp gọn gàng, vòng vo phương hướng một chút, tia chớp tà tà đã bay sượt qua người.

Trên mặt là một mảnh kinh ngạc, nam tử mau chóng đuổi đi lên.

“Cứu mạng a!” Hồng công công chạy tới chỗ nam tử áo trắng,“Uy, chúng ta một đội đi, mau, mau cứu ta.”

Nhưng mà, nam tử áo trắng chính là thần nhiên nhìn , bắt lấy áo hắn ném đi:“Người ở trong này còn chết nhanh hơn.” Nói xong, băng trụ đánh úp lại,tay hắn vừa lật, vạn mộc lại chui từ dưới đất lên.

“Nha, nha.....” Ở không trung kịch liệt rơi xuống, Hồng công công sợ tới mức nhắm mi mắt lại, nghĩ rằng, không bị địch nhân giết chết thì cũng bị người

một nhà hại chết mất.

“Oành” một tiếng, mờ mắt ra, Hồng công công gian nan bò lên.

Ai trên mặt đất đầu một đồng xương cốt, thật đúng là có người chết, bất quá hoàn hảo không ngã chết.

“Ngươi dám đánh lên ta!” Lão giả áo xanh quỳ rạp trên mặt đất, nhìn Hồng công công nhân nhả bò lên trên người mình, hai mắt đỏ bùng.

Đánh lên? Hồng công công nghiêng mặt, nam tử từ từ y cũng có chút mặc danh kỳ diệu nhìn hần.

Sự tình, giống như không ổn ..... Xuất phát từ cảm giác linh mãnh, hần lại nhắc hai chân chạy như điên.

“Đứng lại cho ta!” Lão giả áo xanh then quá thành giận, rất nhanh liền đuổi theo, từ trước đến nay hần là người thích sạch sẽ, nay bất chấp bùn đất trên người, trực tiếp giơ mười ngón tay, lăm bằm trong miệng, lập tức một đoàn trảo khí màu tím ngưng kết mà thành.

Mắt thấy sẽ bắn phá tới chỗ Hồng công công, lại đột ngột cảm nhận được dòng khí từ phía đối diện, không thể không thay đổi phương hướng đánh cảm trảo khí màu tím trong tay nghênh đón .

“Đừng làm, đối thủ của ngươi, là ta.” Nam tử từ từ y khinh miệt cười.

“Ta trước giết quy tôn tử nhà ngươi, sau đó sẽ đi diệt tên bất nam bất nữ kia!” Lão giả lại bị chọc giận, xuống tay vô cùng nhanh.

“Oành!” Phía sau lại vang lên thanh âm cháy nổ.

Hồng công công vừa chạy vừa lau mồ hôi, xem ra chính mình vừa giữ được một cái mạng.

Không ngờ, vì mãi lau mồ hôi mà không để ý tới bức tường thịt đằng trước, thẳng tắp va vào người đó, bổ nhào tới.

Ân, lần này không đau , bất quá, cơ thể người này thật đúng là rắn chắc, hần là có sáu cơ bụng đi? Nghĩ nghĩ, Hồng công công luôn luôn hảo nam sắc không khỏi trộm nhéo vài cái.

“Là tên nào cả gan ám sát bổn đại gia!” Nổi giận gầm lên một tiếng, nguyên bản đang bốc hỏa, nam tử từ từ y giờ phút này trên mặt cơ hồ tức giận đến đỏ bừng, hơn nữa thất lưng lại bị véo vài cái, trong lòng lửa giận càng sâu, một cái xoay người, liền đem người trên thân quăng xuống dưới, đứng thẳng.

Lần này thành ám sát à ? Khi Hồng công công thấy rõ ràng khuôn mặt của hần, thì tới cả điểm tâm sáng cũng phải nhỏ ra , đưa tay xoa xoa vào quần áo mây cái thật mạnh.

“Ngươi!” Nhìn hành động của hần, nam tử từ từ y không chút do dự huy quyền .

Tơ mắt nhìn bóng ma càng ngày càng gần chính mình, Hồng công công như trước vẫn là không có phản ứng, đại khái phản ứng linh mãnh thì cũng sẽ có thời điểm không nhanh nhạy .

~~~

“Mạn hoa chi ngữ, phiêu!” Theo tiếng nữ tử quát lớn, tông không trung hiện ra đóa hoa đủ mọi màu sắc, đánh về phía đối phương.

Sau khi đã hạ thủ, vẫn là lựa chọn trước phòng vệ, phương hướng chém ra quyền vừa chuyển, một cỗ dòng khí liền xông ra ngoài.

“Còn không mau chạy, thất thần làm gì!” Nhân cơ hội này, nữ tử quát khê.

Rốt cục, con mắt vòng vo chuyển, Hồng công công ý thức được chính mình cơ hồ mong manh như ngọn gió, hai chân theo bản năng lại nhắc lên chạy như điên.

“Oành!” Tia chớp đánh về đằng sau lưng, toát ra một trận khói trắng, còn có cái động tròn mấy thước.

Không xong, hậu tu nam lại đuổi theo tới đây, Hồng công công lần này ngay cả mồ hôi cũng không kịp lau, liều mạng chạy, thế nhưng ai đều cứu không được chính mình, chỉ có thể tự cứu , hoàng phi bên kia hần là quả quyết không dám đi lại gần.

Nhiều viên trảo màu ban lan nâng thân ánh vàng nhạt lên, ra ao tào, vững vàng mà đó thẳm trên mặt đất.

“Giống dân đen ?” Y Y mắt hạnh khẽ nâng, lạnh như băng cười, “Dù sao Vương gia trong ngoài không đồng nhất, thế nhưng như thế, bản phi liền giúp Vương gia cỡi một thân da thú này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Hai Đầu Một

Những vòng ánh sáng ngũ sắc chậm rãi lưu động, chỉ trong khoảnh khắc, như dòng suối hội nhập thành đại hải (biển lớn ak^^), chuyển động thần tốc, mang theo sức mạnh cuộn cuộn, dồn dập đổ lại phía thân ảnh mảnh mai, gương mặt nhỏ nhắn ánh hồng của Y Y lúc này đã lúc xanh lúc trắng.

Lấy ra hai sợi tơ mỏng màu đỏ, buộc vào hai ngón cái trái phải, mười ngón tay linh hoạt sử dụng thuật chú Bát Chỉ (dịch ra là tám ngón tay, mà ta thấy nó kì kì, nên để nguyên nhé ^^), ánh mắt sắc lạnh, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một tầng màu hồng nhàn nhạt, mỏng manh, hư ảo như khói sương, khó nắm bắt như ánh bình minh, xinh đẹp mà thần bí bao phủ lấy thân thể Y Y.

Lại là sợi tơ đỏ? Mẫn Hách hừ lạnh, cho dù là đổi thành hai sợi, nhưng đối với chú thuật cường đại của hắn mà nói vẫn là không có một chút tác dụng đâu.

Đôi mắt màu nâu khế neho lại, nhìn chăm chăm nàng. Mái tóc nàng phiêu dật tung bay trong gió, mềm mại tinh tế, đen mượt bóng bẩy, không biết khi chạm vào sẽ như thế nào?

Thực hiện thao tác một cách thành thạo, “Nhu cương như khúc, đi!” một tiếng khế kêu, nút thắt của hai sợi tơ tại hai đầu ngón tay Y Y mềm mại kéo dài, hạ xuống mặt đất, vượt qua khí cầu màu hồng nhạt, một đường trượt đi hướng đến “vị trí nhạy cảm” giữa hai chân Mẫn Hách.

Nàng muốn làm cái gì? Mẫn Hách hạ mi, dễ dàng phát hiện công kích từ hai sợi tơ đỏ, điểm nhẹ mũi chân, bay lên giữa không trung, cho rằng hai sợi tơ này chỉ có thể kéo dài trên mặt đất, bởi vì Y Y mở ra hai đạo pháp thuật, khí cầu cùng sợi tơ. Sợi tơ nếu muốn không chế nhuần nhuyễn rời khỏi mặt đất là điều khá khó khăn bởi nó thường sử dụng địa khí (có thể hiểu là sức mạnh của đất), cần có pháp lực trung đẳng duy trì, hai loại kỹ năng này lại phối hợp cùng lúc thì khó càng thêm khó. Lần trước khi giao đấu, thuật chú của nàng chỉ đạt đến trình độ sơ đẳng, chính là dựa vào “may mắn” cùng với đại địa khí mới có thể miễn cưỡng không chế được chính mình. (Ta chém T__T)

Nhưng mà, hai sợi tơ như dây leo, chậm rãi uốn lượn, quỹ đạo mềm mại hướng theo mũi chân trên cao, dường như chúng đang lần theo hơi thở của Mẫn Hách mà di chuyển.

“Vương gia, người cho là ở không trung, nó vốn không có biện pháp sao?” Hai ngón cái đóng đưa có qui luật, Y Y cười khế, sợi tóc đen nhánh ở bên tai phiêu dật, lộ ra da thịt tuyết trắng, “Người sai lầm rồi, nó không phải dựa vào đại địa khí, mà là.....pháp lực của bản phi!”

Kỳ thật, khi cầu khí màu hồng chạm đất là lúc nàng đem pháp lực dùng ở khí cầu hoá đổi với pháp lực dùng để điều khiển hai sợi tơ, dùng đại địa khí để duy trì khí cầu, cho nên, sợi tơ trong tay mới là pháp lực chính mình.

“Thì ra là thế,” Đôi mắt nâu hiện lên một tia kinh ngạc, mắt thấy sợi tơ màu đỏ sắp bò lên chân mình, khế đụng chạm, kéo hắn trở về thực tại, “Xem ra, bốn vương thật đúng là không thể khinh thường người.”

“Vương gia, có thời gian nói chuyện, chi bằng ném thử một chút tư vị (cảm giác) rơi vào địa ngục đi.” Mây liễu khế nhếch, hai ngón cái chớp lên, thuật pháp trần hình phút chốc thay đổi.

Hơi ngần ra, hắn từ trên cao nhìn xuống, sợi tơ màu đỏ như đình trệ trong phút chốc, không còn chuyển động, cúi đầu lần nữa, sợi tơ lại linh động uyển chuyển đổi hướng, vòng ra sau chân hắn, không biết từ lúc nào đã khóa trụ hai chân hắn.

“Súy!” Tay phải đặt ở bên tai, búng tay một cái, mắt hạnh bỗng nhiên yêu mị dị thường.

Theo mệnh lệnh, sợi tơ đột nhiên co rút, thắt chặt lại, sợi tơ tinh tế mềm mại lại mang theo sức mạnh cường đại, gắt gao vòng trụ chân hắn. Từ trên không trung, cả người Mẫn Hách lập tức “tiếp đất” với một đường cong duyên dáng!

“Mẫn Hách!” Hoàng Thực phi vốn là đắc ý, biểu tình trên gương mặt đầy hả hê cùng khinh bạc nay bỗng chốc hóa thành kinh ngạc sững sờ, không ngờ tới hoàng phi tâm kế đúng là cao thâm khó lường, liền ngay cả hoàng nhi cũng nhìn không ra.

“Oành!” Trọng vật (vật có khối lượng, hehe, a Hách nặng nhòa^^) rơi xuống mặt đất gây ra một tiếng vang lớn, bụi mù vì thế mà bay tán loạn.

“Súy!” Ngón tay thu lại thuật pháp trong sự kinh hoàng của mọi người, miệng của nàng cơ hồ nhếch đến bên mang tai, cười tà mị. Bộ y phục màu vàng nhạt này là Phù Vân Khâu Trạch đặc biệt sai người chế tác riêng cho nàng, hắn thế nhưng dám làm hỏng!

“Oành!” Lại là một tiếng nổ, tro bụi tầng tầng lớp lớp dày đặc như một màn sương, tán mát trong không khí, bao trùm không gian.

Từ trong bụi mù như ẩn như hiện một nam tử, miệng hắn mơ hồ chảy ra một tia máu tươi, hắn vờn lưỡi liếm khế, khuôn mặt màu hồng phấn trong phút chốc nở rộ như một đóa hoa tường vi, điểm lệ mà quý dị, phút chốc đỏ bừng.

Vỗ vỗ y phục trên người, Y Y xuất hiện trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, giống như chưa từng chịu qua ngoại thương, thẳng tắp đứng lên.

“Thì ra, ở trong mắt hoàng phi cảm giác rơi vào địa ngục bất quá cũng chỉ là như vậy,” Hắn nhìn hai sợi tơ đang quấn dưới chân, cười đến cúi gập thắt

lưng, hai tay buông thõng nhưng lại mang theo kinh lực vô hình, sợi tơ quanh chân đứt thành từng đoạn.

“Nếu là món ăn khai vị, thời điểm này cũng nên kết thúc rồi.”

Dưới cái nhìn của mọi người bên dưới, hần thẳng thân hình, tà mị mỉm cười.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu vào món chính đi.”

Không nghĩ tới cường lực thuật còn có khả năng ngăn cản công kích từ bên ngoài, cho dù bị nòng quăng xuống từ trên cao như thế, da thịt vẫn như trước không chút xây xát, Y Y nhìn đỉnh ngón cái, chậm rãi bóc ra sợi tơ, trong ánh mắt có chút mờ mịt, rốt cuộc, nên làm như thế nào mới có thể tìm được sơ hở của hắn?

“Tâm trí ngươi đặt đi đâu, cái chết đã cận kề, đừng trách bổn vương không nhắc nhở ngươi.” Bàn tay to vung lên, trong nháy mắt, một dòng khí tràn ngập bá đạo, mang theo sát khí nồng đậm. Hần một thân trường bào đỏ thắm phiêu dật trong gió, làm nổi bật mỹ mạo anh tuấn bất phàm lại lạnh khốc, tuyệt tình giống như loài hoa anh túc điểm lệ, trong sắc trắng lại điểm chút hồng, làm người khác điên cuồng say mê, là độc được chết người nhưng khiến họ không cách nào từ bỏ. (ta chém^^)

Không kịp niệm thuật từ, Y Y chỉ có thể trở mắt nhìn dòng khí đang tiến thẳng về phía nàng, hung hăng đánh vào mặt ngoài của khí cầu, ánh sáng ngũ sắc ban đầu từ từ suy giảm thành âm đạm, trở nên trong suốt như thủy tinh. Bên tai chợt vang lên thanh âm “lách tách” tựa như tiếng vỡ của thủy tinh, khí cầu ngũ sắc đã biến mất hoàn toàn.

Xem ra, quyền vừa rồi của hắn đã sử dụng sức mạnh thật sự khiến tất cả khí cầu ngũ sắc đều không chịu nổi một đòn!

Y Y thờ phỉ phò, không nghĩ tới dựa vào đại địa khí cùng pháp lực của chính mình hai mặt tương trợ, cũng vô pháp đứng vững nhất kích này (nhất kích= phản công, phản kích đầu tiên).

“Sách, ngay cả vòng bảo hộ cũng đã bị đánh tan, hoàng phi nương nương, vở kịch này của ngươi làm sao diễn tiếp đây, có phải nên nhanh chóng hạ màn rồi không?” Khóe môi đỏ tươi nhếch lên, Mẫn Hách nheo mắt, tựa hồ có chút hưởng thụ loại tư vị thắng lợi này.

“Vương gia, ngươi yên tâm, ngươi còn chưa ngã xuống, bản phi đương nhiên còn chưa thể hạ màn.” Đem sợi tóc hồng độn trước mặt vén ra sau tai, nàng cúi đầu, nhìn trên cánh tay trái xuất hiện vết thương đang tứa máu, nhú nhú mảy, không nghĩ tới dòng khí kia sau khi phá tan toàn bộ khí cầu ngũ sắc vẫn còn khí lực dả thương nàng.

Máu từng giọt từng giọt từ miệng vết thương trào ra, trước ngực đột nhiên một trận dị động, nàng vốn định ngăn lại, không ngờ tiểu động vật đã ngừng được hương vị huyết tinh (mùi máu, nhưng ta thấy từ này hay nên giữ lại nha^^), từ xương quai xanh leo lên phía trước. Dao động đi qua, trên sắc vải vàng nhạt lộ ra một cái đầu nhỏ màu bạc, hai mắt sâu kín, xanh biếc như bảo thạch chớp chớp, nó vươn cái lưỡi hồng nhạt liếm lên vết thương của nàng.

Miệng vết thương đang đau rất nhất thời xuất hiện cảm giác mát mẻ làm nàng thờ ắt ra.

Nguyên lai là xà này giúp nàng trị liệu thương thế! Mẫn Hách trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, lại phát hiện miệng vết thương sau khi được tiểu xà này liếm qua một chút đúng là chậm rãi khép lại, chỉ để lại một dấu ấn màu phấn hồng.

Khó trách vừa rồi chịu công kích của hắn mà nàng vẫn lông tóc vô thương, rõ ràng tổn hại y bào, trên da thịt lại không có nửa điểm vết máu, lại nghĩ đến, vết thương trước ngực cũng là do nó chữa khỏi đi?

Cho đến khi mũi không còn ngừng được một chút hơi thở của huyết tinh, tiểu lục hoan hỉ, loạng choạng quay đầu chui về ngực Y Y.

“Hoàng Thượng, con xà kia.....” Mộc Hiệp giật mình, lần đầu tiên nhìn thấy con rắn nhỏ có hình dáng như vậy, còn có thể trị thương, hại hắn lo lắng vết thương của hoàng phi không biết là khỏi hẳn chưa.

“Ân.” Gật gật cầm, Phù Vân Khâu Trạch có chút dăm chiêu, liếc mắt một cái, không nói một lời cũng khiến Tiểu Thanh kinh hãi cúi đầu. Bạc thần (đôi môi) hiện một tia trào phúng, tuy là có thể nhìn thấu thuật pháp (a đang nói đến Tiểu Thanh ák ^^), nhưng không thể nhìn thấu tất cả, thật đúng là, uống phí tâm cơ.

Kéo kéo ống tay áo lúc này đã thùng một lỗ to tướng, Y Y bất đắc dĩ lắc đầu, may mắn không phải nằm ở ngực, nếu không thì chắc chắn bị nhìn hết rồi!

“Oanh!” Góc bên trái vang lên một trận nổ vang, nàng nhú nhú mảy, còn chưa quay đầu đi xem, một tia chớp ánh lam đã hướng về phía nàng đánh xuống.

Nhanh nhẹn nhảy qua một bên, nhìn lại nơi chính mình vừa đứng, mặt đất bằng phẳng bây giờ đã xuất hiện một cái lỗ vĩ đại a!

Này không phải pháp thuật của Hậu Tu Nam sao? Y Y kinh ngạc, tìm cái vị trí có vẻ an toàn hạ xuống, liếc mắt vừa thấy, Hồng công công đang nằm trong một cái đại lỗ thùng khác, không nhúc nhích.

“Chuyện của ta, không cần ngươi nhúng tay!” Mẫn Hách thanh âm lạnh lùng, nhìn Hậu Tu Nam với ánh mắt không hài lòng.

“Đồ chơi của ta đã muốn gần chết, đồ chơi của ngươi có vẻ thú vị,” Hậu Tu Nam nhún vai, ánh mắt lợi hại nhìn Y Y, “Cho nên, liền lấy hai chơi một, chơi một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tân Pháp Thuật

Hai chọi một? Y Y nhú chặt mi tâm, bắt tri bắt giác, ánh mắt chuyển tới bên trên khán đài, đối mặt với một đôi mắt màu tím, lúc này trong mắt hắn đã nổi lên lo lắng khiến nàng sững sốt, lập tức miễn cưỡng hé mở tươi cười, hướng hắn vẫy vẫy tay.

Toàn thân y phục tuy hỗn độn, nhưng mà dáng vẻ vẫn xinh đẹp thoát tục, gương mặt trắng nõn, mịn màng như được điêu khắc từ một khối ngọc hoàn mỹ, phiêu phiêu nụ cười hình bán nguyệt, mái tóc dài đen mượt hơi rối loạn, mềm mại bay bay trong gió, hoàn toàn đối lập với hình ảnh yêu mị lạnh lùng của Mẫn Hách.

Phù Vân Khâu Trạch trên mặt không khỏi gợn lên một chút ý cười, thần nhiên, trong ánh mắt vốn dĩ đang lạnh toát như tuyết son hàn băng, rốt cục toát ra một tia ấm áp, ôn nhu như ánh trăng bạc phản chiếu lên mặt nước tĩnh lặng làm cho Mộc Hiệp đứng bên cạnh cũng phải kinh ngạc, đây là biểu tình mà từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy ở Khâu Trạch a.

“Tránh ra, chuyện của chúng ta, không cần người nhúng tay!” Không biết vì sao, nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, nhưng lại cảm thấy hết sức chói mắt, Mẫn Hách dùng khẩu khí như là ra lệnh, neho lại mi mắt, tầm mắt dừng ở thân ảnh của nàng.

“Vương gia, việc này không phải người có khả năng quyết định, lúc trước không phải đã nói, chỉ cần thắng lợi thì có thể không từ thủ đoạn, giết chóc như thế nào cũng mặc, hiện tại mới bắt đầu, liền luyến tiếc?” Hậu Tu Nam căn bản là không đem lời nói của hắn để vào tai, liếc mắt nhìn Y Y một cái, lại không ngừng cười “Hắc hắc”.

Hai tay tiếp tục khép lại, linh hoạt biến chuyển tạo ra thuật pháp không giống như vừa rồi, lúc này trong mỗi lòng bàn tay của hắn đều đã xuất hiện vài tia chớp ánh xanh như hừng tia điện nho nhỏ, không chút do dự liền bắn đi ra ngoài hướng về thân ảnh kiều nhỏ của Y Y.

Đứng bất động tại chỗ, hai tay đặt ở phía sau, Mẫn Hách lúc này vẫn không nhúc nhích, khoe môi giương lên nụ cười châm chọc, nhìn Hậu Tu Nam vọt lên, trong mắt lóe ra tinh quang phức tạp, tầm mắt đắm chìm chuyển hoán qua lại giữa Phù Vân Khâu Trạch và Y Y.

Né tránh tia chớp tập kích, tuy là không rõ Mẫn Hách vì cái gì không có cùng Hậu Tu Nam hợp lực tấn công mình, nhưng không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, ngẩng đầu nhìn về hướng mặt trời lặn tìm kiếm đến một địa điểm thích hợp, nàng điểm nhẹ mũi chân vận dụng khinh công nhảy tới, bóng dáng mờ ảo qui dị, thẳng tắp kéo dài trên nền đất.

Hậu Tu Nam khinh miệt cười cười, từng bước chậm chạp đuổi theo thân ảnh phía trước, trong tay sớm đã chuẩn bị một đạo tia chớp chỉ chờ vận sức phát động.

“Hoàng phi, thất lễ.” Bạc thần tà nghệ khẽ nhếch mang theo tư vị khinh bạc, trông mắt trong thoáng chốc trở nên trắng dã. Nói xong, tia chớp trong tay chuẩn bị xuất kích, ai ngờ, toàn thân hắn không thể động đậy, hoàn toàn bị chế trụ tại chỗ.

“Xem ra, nên thất lễ là bản phi.” Y Y hạ mi mắt, lãnh đạm nhìn thân ảnh đang đứng lạng lạng giữa vô đài, môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ nhếch. Không biết từ khi nào, ở bảy ngón tay thon dài đã thất bại sợi tơ mảnh, không một tiếng động, vron dài, quấn quanh trên người đối thủ: hai sợi triền thất lung, hai sợi khóa trụ hai tay, một sợi quấn quanh cần cổ, hai sợi còn lại kiên trụ hai chân.

“Người.” Thân người run run, Hậu Tu Nam nói còn chưa trọn câu, sợi tơ đỏ mảnh mai, mềm mại lại lạnh như băng nhẹ xiết chặt tại nơi tiếp xúc da thịt, thật là lạnh tận xương tủy, chỉ sợ nàng dùng lực hơn một chút, đầu hắn sẽ rơi xuống đất.

“Người cũng biết sợ sao? Cảm giác thế nào, lạc thú vừa rồi khi sát (giết) Hồng công công đâu mất rồi?” Gương mặt lạnh lùng, nàng nghiêng đầu, tầm mắt hướng về đại hồ trên đất, mặt không chút thay đổi quay đầu lại.

Khoe mắt thỉnh thoảng cẩn trọng nhìn về yêu nam Mẫn Hách vẫn đang đứng ở cách đó trăm mét thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng không khỏi có chút khó hiểu, chẳng lẽ hắn trơ mắt nhìn đội hữu bị giết?

Hay là, hắn có quý kẻ khác?

“Vương gia, Vương gia cứu ta.” Hậu Tu Nam lớn tiếng kêu gọi, trên mặt mồ hôi túa ra từng giọt. (xí, lúc này lớn tiếng lắm mà... mặc kệ cha này luôn đi anh!)

Đôi mắt màu nâu lóe ra một tia yêu dã, lạnh băng mà châm chọc, hắn phẩy phẩy y bào, thần nhiên tự đắc, như là đang xem kịch hay.

“Như thế nào, hiện tại biết cầu bôn vương? Bất quá, đáng tiếc, bôn vương tâm tính hẹp hòi, sẽ không đi cứu một phế vật.”

“Vương gia, ngài cứu ta, khẳng định thực lực đội ngũ tăng mạnh, vô luận như thế nào, đều là vì tốt cho Vương gia.” Lung áo đã ướt đầm mồ hôi, Hậu Tu Nam lúc này chỉ còn biết trong chờ vào Mẫn Hách, cố gắng “vuốt mông ngựa” (ý là nịnh bợ a^^), thuyết phục hắn ra tay cứu giúp nếu không mạng nhỏ của hắn khó lòng bảo toàn.

“Ha ha, cũng có nội bộ, tăng cường thực lực?” Nhận thấy được Mẫn Hách yêu nam có chút suy nghĩ nhìn về chính mình, Y Y chỉ cảm thấy da đầu run lên một trận, “Bản phi liền giúp các người một phen.”

Nếu hắn thật sự tấn công lại đây, chỉ sợ chính mình sẽ không thể không buông sợi tơ đang siết chặt “con rối”, cứ như vậy, nói không chừng tình thế trước mắt sẽ thay đổi, bất lợi sẽ là chính mình. (đây là suy nghĩ trong lòng của Y Y a)

Ngón trở dùng sức kéo căng sợi tơ, đôi mắt Y Y hiện lên một tia hàn quang sắc lạnh.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ khu vực thi đấu.

Sợi tơ vòng trên cổ Hậu Tu Nam mang theo lực đạo co rút nhanh chóng, cắt sâu vào da thịt, lộ ra vết hầu. Huyết (máu), phun xuống như sông tuôn về đại hải (biển lớn), ồ ạt rơi xuống mặt đất. Trên nền đất, từng đóa hoa máu đỏ thẫm, rực rỡ diễm lệ như tường vi, đua nhau nở rộ...

“Nôn!” diễn biến rõ ràng trước mắt làm các vị đại thần cúi đầu nôn khan, không khí xung quanh nhanh chóng tanh nồng hương vị huyết tinh (mùi máu), lại vang vọng thanh âm đau đớn thảm thiết như đang chịu sự tra tấn tàn khốc từ địa ngục khiến những người này cơ hồ muốn ngất xỉu! (Vịt : Ta cũng muốn ngất .=)

Phù Vân Khâu Trạch mặt không chút thay đổi, điềm đạm nâng tách trà thưởng thức, ngẫu nhiên liếc mắt một cái về phía Mẫn Hách Vương gia.

“Xin người, để cho ta chết.....” Vết hầu bị bẻ gãy làm thanh âm phát ra khàn khàn không rõ ràng, thậm chí nhỏ như tiếng muỗi bay qua, Hậu Tu Nam bộ mặt dữ tợn, cổ thống khổ làm cho hắn cầu xin tha thứ mong nàng buông tha, thậm chí muốn chết, đúng, chỉ có chết, mới có thể thoát khỏi đau đớn dày vò này.

Không tiếp tục gia tăng lực đạo, nàng cúi đầu cười.

“Từ (chết), không khó, bất quá, Bản phi thật ra là muốn nhìn người “máu khô mà chết”, người, đối với bản phi vẫn còn hữu dụng, cho dù là thi thể, cũng tuyệt không buông tha!” (hic. Tỷ làm ta sợ T__T)

Thủ đoạn sát nhân hảo tàn nhẫn!

Nghe qua lời nói, tâm của hắn không khỏi chùng xuống một bậc, thân thể không tự chủ, bất giác run lên. Hắn không muốn, không muốn tiếp tục, cho dù đã chết cũng bị điều khiển, trở thành con rối trong tay kẻ khác mặc người lợi dụng, trở thành bị thịt, chết không toàn thây.

“Vương, Vương gia, người giết ta đi.” Hậu Tu Nam máu tuôn như suối, sắc mặt trắng bệch, vì cố gắng quay đầu về phía Mẫn Hách lớn tiếng cầu xin mà làm cho miệng vết thương càng mở rộng, máu thấm đầm y phục của hắn, miệng không ngừng phun ra máu tươi. (Vịt : Ối ời , bà tác giả đi quá hay sao , ta thấy giống kiếm hiệp quá à , mặc dù chưa đọc kiếm hiệp bao giờ =[)

Gió, tản mạn phiêu dật, y bào của Mẫn Hách tung bay trong gió, yêu mị diễm lệ, mà hắn, vẫn không nhúc nhích, ôm tay tà cười, như một loài yêu tinh làm cho người khác run sợ nhưng vẫn không thể di dời tầm mắt. Hai mắt hắn phiếm hồng, tràn ngập huyết sắc, tà nghệ nhìn gương mặt không còn chút máu của Hậu Tu Nam.

Khó có dịp xem được vở diễn đặc sắc như vậy, tân thuật mới xuất hiện, chính mình cũng thật muốn nhìn xem, nàng làm như thế nào.

“Triệu tử, giết người, sẽ bắn hai tay bốn vương.”

Nguyên lai Hậu Tu Nam tên thật là Triệu Tử, Y Y không tránh khỏi trộm liếc mắt nhìn Mẫn Hách yêu nam một cái, hắn tàn nhẫn, ngoan độc, đại khái chính mình ngay cả một phần mười đều không bằng.

“Con rối chi ti, không!” Nũng nịu quát lớn khẩu lệnh, thất chi (bảy ngón tay) của nàng theo trình tự lay chuyển. Ngón tay thon dài mảnh khảnh thực hiện động tác bay nhanh mà tuyệt đẹp, quả thực giống như một chuỗi trân châu tròn bóng, to tròn làm người ta không khỏi bị hấp dẫn, cứ thế hướng theo đầu ngón tay, nhìn thấy một người chỉ còn nửa cái mạng.

Triệu tử đã muốn không thể đứng thẳng, sắc mặt một mảnh trắng bệch, ngay cả bộ phận duy nhất còn có thể vận động tùy ý là đôi mắt cũng không còn chuyển động. Nếu không phải trở thành con rối chịu khống chế, chỉ sợ hắn đã suy sụp rồi ngã xuống.

Nhảy dựng, nhảy dựng, hắn còn chưa chết, lại như cương thi đuổi thẳng hai tay hai chân, nhảy lên ở không trung, hai tay giơ lên lao về phía Mẫn Hách. (tư thế này ai coi phim ma cả tung nhui sẽ hiu hen ^^)

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Không Phải Là Độc Nhất Vô Song

“Đó là cái gì!” Một vị đại thần sợ hãi kêu lên, không thể tin rằng một con người có thể giống gỗ bị người khác khống chế như vậy.

Hoàng Thục phi cũng vạn phần kinh ngạc, nghe nói Mộc Hiệp có năng lực khống chế rồi gỗ, cũng không nghe nói qua còn ai có khả năng này, rốt cuộc, là chuyện gì xảy ra!

Trần Vương gia của La Phu quốc cơ hồ ngay cả trà đều đã quên uống, chăm chú theo dõi trận đấu ngày càng quyết liệt, chén trà trong tay vốn nóng nay đã nguội lạnh.

“Thần nhớ rõ là chưa hề dạy hoàng phi chiêu thuật này!” Mộc Hiệp trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn diễn biến trận đấu trước mặt.

“Thuật khống chế rồi gỗ của người không chỉ bị nàng học được, lại còn vận dụng rất điêu luyện.” Phù Vân Khâu Trạch hướng mắt về thiên hạ ở giữa sân đang dùng ngón tay phi vũ (múa như gió), nhẹ nhàng xoay động, dưới ánh mặt trời, một thân vàng nhạt phiêu dật, tư thế oai hùng hiên ngang, nàng đã có phong phạm nữ tướng, nàng thật sự là tiêu mỹ nhân hằng đêm vào mộng đẹp cùng hán sao?

Tiểu Thanh vốn đang cúi đầu, nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, nhẹ nhàng ngẩng đầu không dám manh động, nhìn thấy cảnh tượng quái dị giữa sân, tiêu cự hai mắt nhất thời thẳng tắp hướng về phía hoàng phi, khó trách, Vương gia đối nàng.....

Mắt thấy hai tay cứng ngắc gần chạm đến ngực, Mẫn Hách tay trái vung lên, một dòng khí bén nhọn, không lồ như muốn xé toạc không gian, thẳng tắp bắn ra.

Nhưng mà, Triệu từ lúc này đã giống như cương thi, không còn biết đau đớn, vẫn tiếp tục duy trì phương hướng, kiên trì lao đến gần hán.

Đôi mắt màu nâu toát ra kinh ngạc, đồng tử mắt trong mắt phản chiếu gương mặt tái nhợt của người chết, Mẫn Hách hơi chấn động, điềm nhẹ mũi chân, lùi về sau mười thước, nhìn Triệu Tử đang lơ lửng trong không trung, thần khí không còn huyết sắc khê động một chút, ánh mắt đã muốn u lạnh, thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, không biết là đang oán mình không cứu hán, hay là hận mình không giết hán. (T___T, zit ak, ta sợ ma!!!!)

“Quả thực, đã biến thành một khối thi thể,” Y Y thấp giọng, hạ mi mắt, nhìn thi thể đang lơ lửng, gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt sắc lạnh như hàn băng ngàn năm.

“Như thế nào, hỏi hận? Vương gia, không bằng, bản phi đem thi thể tặng cho người, được không?”

Nói xong, lại huy động thất chỉ, neho mắt lại, ánh mắt của nàng đối diện cùng ánh mắt âm độc của Mẫn Hách. Sợi tóc tung bay bên tai, nhẹ nhàng phát động má phấn, thân ảnh mảnh khảnh mỉm cười xinh đẹp như một tiểu oa nhi, trào phúng nhìn hán.

Thi thể trôi nổi giữa không trung chịu sự khống chế của thất chỉ bên dưới, nhanh chóng làm ra phản ứng, hai tay thẳng tắp, vuông góc với thân mình, lại hướng về phương vị (vị trí) của Mẫn Hách tiến lên.

Biết rõ vô luận như thế nào cũng khó có thể né tránh thuật khống chế công kích, hán đành phải dốc lực phản công. (sao nghe như a đang đau lòng zậy nhở, phải hem zít? Vịt : hê hê)

Y bào đồ tươi tung bay trong gió, hai tay bắt ấn, mười ngón thu lại, con bướm màu vàng trong suốt như tơ phát phối bay ra. Một đoàn kim quang mang sức công kích như vũ bão xoẹt ra, nhưng hướng tấn công không phải là tử thi đang lơ lửng trên không mà là người đang thao túng tử thi, hoàng phi đương triều – Y Y.

Cầm tắc trước cảm vương (bắt giặc trước tiên phải nắm được người đứng đầu^^), hán đã nhìn ra, nàng thật quyết tâm ám sát hán, vẫn là trước nên bảo tồn tánh mạng bản thân thì hơn.

Phía nam một trận “Oanh” vang lên, hai thân ảnh đồng thời ngã xuống.

“Người nói, là ai thắng trước?” Nam Kinh (trong cv dịch là “đáng khinh nam tử”, mà pan thấy cái cụm này giống tên gọi hơn, nên tạm đổi thành Nam Kinh nhé ^^) vô lực nhúc nhích, chỉ có thể thờ phi phò, nghiêng đầu nhìn một đoàn huỳnh quang màu vàng bay về phía hoàng phi.

“.....” Không mở miệng nói chuyện, một nữ tử quỳ rạp trên mặt đất, nhìn vết thương trái rộng khắp cơ thể, lại nhìn đến trên người Nam Kinh, vết thương trên người hán cũng không hề kém cạnh, cả người loang lổ máu tươi.

“Không nghĩ tới chúng ta năng lực ngang nhau, vô luận là hoàng phi hay là Vương gia thắng, xem ra, chúng ta ai cũng không giết được ai.” Nam Kinh tựa hồ cảm thấy có chút may mắn, dù sao lần này tỷ thí là căn cứ đội trưởng sinh tử mà quyết định, nếu một trong hai người đã chết, như vậy thắng bại đã phân nhưng tỷ thí cũng không vì thế mà dừng lại (giải thích một chút: thi đấu giữa Mẫn Hách và Y Y là quyết đấu sinh tử, khi một trong hai chết, thì người còn sống sẽ thắng, nhưng đồng đội hai bên vẫn tiếp tục quyết đấu đến chết mới thôi)

Nghe được lời này, nữ tử cũng là sững sờ, quay đầu, nhìn đoàn huỳnh quang lao đến chỗ hoàng phi, mà chính mình, cũng chỉ có thể như vậy, bất lực

đứng nhìn.(? __ ?, pan hem hiểu, zậy là 2 người này đều ở phe YY ak?)

Đoàn huỳnh quang còn chưa chạm đến thân ảnh kiêu nhô, thì nghe được vô số tiếng vang liên tiếp, âm thanh phát ra tựa như có một kinh lực cực đại va vào cánh tiệp (cánh bướm) màu vàng đang lao đến, “Oành, oanh! Oành oanh!.....”

Sao lại thế này! Mẫn Hách neho lại mắt, nhìn lại tình cảnh trước mặt, hiển nhiên không hiểu ra sao.

Nhưng mà, sau khi hần đã thấy rõ ràng, sắc mặt trầm xuống, đầu mày nhíu chặt, ánh mắt trở nên tăm tối như Satan từ địa ngục, cúi đầu nhìn xuống từ trên cao.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi nhân gian, phản chiếu lấp lánh những mảnh vỡ nhỏ, lóng lánh như thủy tinh, trắng trong như tuyết, phiến phiến (từng mảnh) phiêu nhiên rơi xuống, trong vòng phạm vi mấy chục thước, mặt đất giống như được bao phủ bởi một lớp tuyết mịn.

Thi thể sắc mặt trắng bệch lơ lửng trên không, cũng không tránh khỏi kiếp số. Một vài “mảnh” từ trên thi thể rơi ra, phần đầu rách toạc, giống như bị đá tảng chém mạnh, lộ ra vết nứt sâu hoắm, gương mặt trắng bệch có thêm vài vết rách. (aaaa, ta sợ ma lắm. . .xiu. . .T __ T Vịt : ọc ọc , ta đang ăn bò khô = [[[[[[[[

Nàng lại đem nhiều khí cầu ngũ sắc bao lại thi thể, dùng khinh công di động, vẫn đứng vững vàng sau đợt tấn công của hoàng điệp (bướm vàng). Mẫn Hách trong đầu nhất thời một mảnh hỗn loạn, làm sao có thể như vậy, nàng nhiều nhất chỉ có thể vận dụng nhị thuật (hai loại chú thuật) cùng một lúc.

“Vương gia, xem ra, người không thích lễ vật của bản phi?” YY hạ mi mắt, nhìn những mảnh nhỏ trải đầy trên đất, hai lần chống đỡ, xuất ra nhiều khí cầu ngũ sắc như vậy cơ hồ đã dùng hết hai phần ba pháp lực của nàng, nếu lại đến một lần, chỉ sợ.....

Kỳ thật, YY băn khoăn đã là điều dư thừa, để gọi ra hoàng điệp, pháp lực tiêu tốn so với pháp lực tạo ra khí cầu ngũ sắc càng lớn hơn, thâm sâu khó lường cho nên giờ phút này, hần là lực bất đồng tâm, không thể lại sử dụng pháp lực cường đại đó một lần nữa.

“Người là như thế nào làm được?” Hần lao đảo hai bước, cuối cùng đứng vững gót chân, trên khoe môi xuất hiện một tơ máu, chậm rãi lan ra, như hoa mai trong tuyết, từng đoá nở rộ.

Thấy vậy, nàng cũng không lập tức phản công, ho nhẹ, phun ra một ngụm máu tươi.

“Khụ, khụ, ảnh tử chi thuật đã thu hồi, lại dùng nhị thuật, sao lại không thể?” Triệu tử đã chết, chính mình lại dùng ảnh tử chi thuật đi trói buộc hần, không phải làm điều thừa? hơn nữa hần cũng không thể lên tiếng, dùng sợi tơ trói buộc hần là được. (e hèm, lại giải thích 1 chút: ảnh tử chi thuật là thuật pháp dùng để điều khiển người (còn sống) trở thành hình nhân thể mạng cho mình, trở thành con rối. YY dùng thuật này vì lúc đó Triệu tử chưa chết, vẫn còn ý thức, có khả năng kháng cự, bây giờ hần chết rồi, các sợi tơ buộc vào chỉ là 1 khối thi thể, cho nên không cần sử dụng thuật chú này nữa, sợi tơ lúc này đơn giản chỉ là dây buộc như dây bóng bay thôi ^^)

Thì ra là thế, Mẫn Hách bắt giác mỉm cười, một nụ cười tà mị mang theo một chút khâm phục. Hần chuyên chú nhìn nữ tử trước mặt, xem ra nàng không “ngu dốt” như hần vẫn nghĩ.

“Oành!” Thi thể treo ở giữa không trung rốt cục ngã xuống đất, không hề nhúc nhích, hai mắt mở trừng trừng. (aaa,>.<)

YY cúi đầu, nhìn vào bàn tay, bóc sợi tơ ra, không khỏi cười khổ, xem ra, pháp lực trong cơ thể đã không còn bao nhiêu.

Rốt cuộc, vẫn là bó tay chịu trói sao?

Trên trán toát ra nhiều điểm mồ hôi lạnh, Mẫn Hách kiên trì chịu đựng, không ngã xuống trước, nhìn quanh bốn phía, cũng là phát hiện những người khác sớm đã mệt đến sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn đang chuyên chú theo dõi hai người bọn họ giằng co quyết đấu

“Không được gục ngã, phải tiếp tục kiên trì, tiếp tục leo lên đỉnh tháp.” Không ngừng tự nói với bản thân, YY cảm giác hai chân đang run run, di động từng bước hướng tới mục đích, lao đảo loạn xạ, chân có cảm giác mơ hồ, không chạm đất.

“Bỏ vương, bỏ vương tuyệt đối sẽ không ngã xuống trước nhươi.” Cấn răng, hần kiên trì.

“Hoàng nhi!” Hoàng Thục phi hốc mắt đỏ bừng, trận tỷ thí này làm cho nàng kinh hãi không thôi, nếu không có hoàng nhi, cho dù có được binh quyền thì để làm gì, nàng tình nguyện buông tay, chỉ cần hoàng nhi bình an vô sự. (Vịt : Nghe chưa ông Hách chết tiệt)

Đứng ở bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, Mộc Hiệp cũng nhìn không được nữa, vừa mại khai từng bước, cổ tay lập tức bị một bàn tay dùng sức bắt lấy.

“Hoàng Thượng!” Mộc Hiệp vẻ mặt sốt ruột, thực sợ hoàng phi ngã xuống liền gặp nguy hiểm.

“Nàng đang kiên trì, trầm, tuyệt đối không cho phép người cản trở bước chân của nàng.” Thở dài, Phù Vân Khâu Trạch dùng sức nắm chặt cổ tay Mộc Hiệp, dùng sức tới độ mỗi khớp xương ngón tay đều cảm giác được một tia đau đớn, trong khoang miệng tràn ngập hương vị huyết tinh, hần nhíu hạ mi, chậm rãi buông tay Mộc Hiệp ra.

Chương 69: Ra Nhân Ngoài Ý Muốn Kết Cục

Mẫn Hách Vương gia..... Tiểu Thanh xiết chặt cổ tay áo, hốc mắt nóng lên, kích động cúi đầu.

Dòng khí dần dần tiêu tán, tản mạn ra xung quanh, lướt qua tất cả mọi người. Trong không khí chỉ còn thanh âm hô hấp, phảng phất hương vị tuyết tinh, bụi mù cuộn cuộn...

“Còn chưa kết thúc sao?” Vốn đã là một xác người mất hết tri giác, Hồng công công đang nằm trong một đại hồ (hồ lớn) vụng trộm mở một mắt, xem xét cảnh tượng trước mắt.

Ai nha, bên đối thủ chỉ còn lại một mình Vương gia, mình có nên chạy đi đoạt kì hay không? (Vịt : Ôi chú công công hài quá , cháu thích chú rồi đây =]]]])

Ngẩng đầu lên, hồng kì trên mộc tháp đang tung bay phấp phới, chỉ cần tiến lên, đoạt kì, phần thắng đương nhiên thuộc về Hoàng phi.

Nghĩ đến đây, tinh thần phấn chấn một chút nhưng vẫn kinh hãi không thôi, thân hình mập mập không tự chủ run run. Cố gắng trấn tĩnh, nội tâm đánh bạo một lần, rón ra rón rén bò đến mộc tháp, nhưng tay vừa đụng tới mộc tháp, một ánh mắt lạnh như băng phóng tới, làm tay hắn cứng đờ giữa không trung.

“Giới cho Hồng công công, trá tử (giả chết) qua mặt Bồn Vương, hay là muốn chết mà không được, muốn bồn vương thành toàn (toại nguyện) cho người?” Mẫn Hách nghiêng đầu, nhìn lão thái giám đang cách xa chừng năm mươi thước, nhếch bạc môi, gương mặt lạnh lùng cùng y bào đỏ tươi chói lọi trên người hoàn toàn đối lập, toàn thân toát ra một tia qui dị kinh người.

Nghe được lời của Mẫn Hách, YY mới quay đầu nhìn về Hồng công công, mày liễu nhíu lại, trong lòng không khỏi lo lắng, chỉ cần Mẫn Hách xuống một quyền, tánh mạng của công công khó lòng giữ được.

“Xem ra, Vương gia tựa hồ có sở thích này, thích giết một kẻ tay không tác sát, trói gà không chặt sao?..” Mím cười cô ý châm chọc, đồng thời nâng lại dùng ánh mắt vụng trộm liếc về phía Hồng công công, ý bảo hắn nên biết quý trọng tánh mạng, đừng tự tiện hành động, chọc tên yêu nam kia nổi giận thì không tốt chút nào.

Sớm đã bị ánh mắt lạnh băng của Mẫn Hách vương gia làm cho tay chân bủn rủn, hồn xiêu phách lạc, khi nhìn được ý tứ trong mắt Hoàng phi, Hồng công công lập tức nhuỷ thân, cả người dường như vô lực, nằm sấp xuống mặt đất, tiếp tục giả chết, cả thân hình mập mập không ngừng run lên, giờ phút này hắn thật muốn khóc a, chỉ là khóc không ra nước mắt!

Xem ra ở trong lòng nàng vẫn có chút thấu hiểu tính cách của hắn, lời nói của nàng không những không khiến hắn tức giận mà còn làm hắn có một chút kinh hi, vui sướng. Đôi mắt màu nâu khinh mị, Mẫn Hách liếm liếm vết máu trên khóe môi đỏ tươi, gương mặt cười như không cười, yêu mị tà ác như hiện thân của quỷ dữ.

“Không nghĩ tới Vương phi vẫn còn nhớ đến bồn vương, bồn vương là nên đốt pháo chúc mừng, đa tạ hoàng phi ân trạch ư?”

Lại nghĩ đến, Hồng công công giả chết là nàng phản phò?

Nếu như không chỉ đạo từ trước, cái lão thái giám tính tình nhất gan lại sợ chết như vậy, cho dù bị tha lên thì đâu, cũng chỉ trốn ở một bên, hay tìm một cái lỗ chui xuống tránh nạn, chứ không chạy loạn khắp nơi nhằm dẫn dắt một đối thủ lợi là phòng bị, càng không biết giả chết tìm cơ hội ra tay!

Tâm kế của nữ nhân này quả nhiên thâm hậu!

“Có thời gian rảnh rồi nói chuyện vô nghĩa như vậy, không bằng tiếp tục tỷ thí!” Sắc mặt trắng bệch, YY cố gắng nuốt vào máu tươi sắp tràn ra khoang miệng, mày liễu nhíu chặt, giọng nói khó khăn rõ ràng rành mạch, thanh âm không tránh khỏi run run. (aaa, ta sợ...>.<)

Vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch, YY cố gắng nặn ra tươi cười, trấn an hắn, bởi nàng hiểu rõ hẳn lúc này tâm tình nhất định rất xấu a! Mây rậm đã nhả thành như vậy, gương mặt tuần tú cũng co rúm thế kia, xanh xanh trắng trắng, nàng đã ở cùng hắn nhiều năm như vậy, tâm tư của hắn sao có thể nhìn không ra? Phù Vân Khâu Trạch với nàng mà nói, không phải là một vị hoàng đế cao cao tại thượng, hắn là một nam nhân “đặc biệt” của nàng (ta chém^^)

“Bá!” một thanh thủy thủ vô thanh vô thức hướng về phía nàng lao tới, YY kinh ngạc trừng lớn hai mắt, vươn tay muốn nắm lấy bàn tay đang cầm chùy thủy sắc bén, dưới sự phản chiếu của mặt trời càng trở nên lãnh huyết, lóng lánh như hàn băng.

Sống chết trước mắt, nàng cuống quýt hạ thấp lưng tránh thoát công kích từ chùy thủ.

“Hừ, đang trên chiến trường, hoàng phi còn có tâm tình thật tốt, liếc ngang liếc dọc, trao đổi tình ý, lại... lại.....” Mẫn Hách gương mặt không còn huyết sắc, nói còn chưa xong, đã cúi đầu phun ra một ngụm máu. Một tay ôm ngực, vô lực động thủ thêm lần nữa.

“Như thế nào, nhìn thấy có người quan tâm bản phi, động vật máu lạnh như ngươi cũng hâm mộ? Hay là, ghen tị?” Chi cảm thấy cổ nóng lên, dùng ống tay áo nhẹ lau, cổ tay áo vàng nhạt nhiễm một mảnh hồng.

Hâm mộ chính mình có người quan tâm, ghen tị chính mình được quan tâm nhiều hơn so với hân! Y Y sờ sờ khoe môi, đau quá.

Hâm mộ, ghen tị? Hân sừng sốt, kỳ thật, ngay cả chính mình cũng không thể giải thích được tại sao chỉ cần nhìn thấy nàng mỉm cười với Phù Vân Khâu Trạch, hân đã muốn giết nàng, giết nàng! (^^ pan biết: anh ghen chứ gì nữa!)

Đây là hâm mộ, là ghen tị?

Không, hân chỉ là căn bản cảm thấy, một tên dân đen ti tiện lại dám cho mình là Hoàng phi cao cao tại thượng, hoàng thất cao quý sao có thể để một kẻ như vậy làm ô uest? Nhất định là như vậy, chỉ có vậy!

“Xem ra hoàng phi trừ bỏ trang tiên (xinh đẹp như tiên), da mặt cũng thật dày.” Hân thấp giọng nói, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được, mi mắt khẽ nhú lại, đôi mắt màu nâu lóe ra tia trào phúng.

Khoảng cách chỉ độ một bàn tay, lúc hân nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào mặt nàng, phảng phất mùi son, một loại hương vị quen thuộc, bưng bình tránh xa.

“Ngươi...ngươi...một đại nam nhân, còn dùng son, xem ra da mặt dày không chỉ là bản phi.” Nàng hít vào một hơi, thực thích mùi hương này, lần đầu tiên, Y Y không cảm thấy chán ghét hân, không chỉ là vì mùi hương, mà là, Hồng công công còn sống, Mẫn Hách buông tha hân.

Sắc mặt đỏ lên, hân có chút quần bách, cắn răng trừng mắt nhìn thân ảnh kiêu nhỏ trước mặt.

Y Y từ nhỏ thích son, sau lại ngửi được một mùi son thanh mát, dịu nhẹ trên người một tiểu cung nữ, liền bảo nàng ấy mua về loại son giống y như vậy, màu son không quá đậm, hương thơm tinh tế dịu nhẹ, còn kèm theo nhiều điểm màu hồng, thoa lên thật tự nhiên, vì thế, loại son này liền thành thứ chuyên dụng của nàng.

“Uy, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu sức lực, sao vẫn chưa ngã?” Mười ngón tay thon dài, mềm mại cố gắng nắm chặt thắt lưng, chống đỡ sức lực toàn thân, Y Y cảm giác được hai chân của nàng đang run lên, bần rần không còn chút sức lực, muốn ngã đến nơi rồi.

“Bỏn vương đã nói qua, tuyệt không ngã xuống trước ngươi.”

Giống như một đũa nhỏ cứng đầu, hân nắm chặt hai đấm, cho dù hai chân đang run rẩy, trên người khí lực suy yếu vẫn là kiên trì.

“Mộc Hiệp, truyền ngự y, chuẩn bị nhanh chóng đến đây.” Phù Vân Khâu Trạch nhìn thiên hạ ở giữa sân lung lay sắp đổ, không khỏi cuống quýt phân phó.

“.....” Mộc Hiệp nhu nhu mi tâm (nhú nhú mày^^), miễn cưỡng mở miệng “Hoàng Thượng, buổi sáng ngươi đã phân phó, ngự y từ lúc hoàng phi bắt đầu thi đấu, luôn luôn túc trực bên ngoài, sẵn sàng đợi lệnh.”

Theo nhìn theo hướng chỉ tay của Mộc Hiệp, quả thực thấy được vài vị lão ngự y, Phù Vân Khâu Trạch yên tâm gật gật đầu, cho dù tiểu lục có thể trị ngoại thương, nhưng nếu là nội thương, vẫn là cần ngự y bắt mạch chuẩn trị, sở dĩ vết thương ở ngực khỏi nhanh như vậy, là do kết hợp trị liệu trong ngoài điều dưỡng thỏa đáng, sử dụng được liệu trân quý nhất, hơn nữa, đêm khuya, chính hân cũng âm thầm truyền nội lực vào người nàng.

Hai đạo thân ảnh lắc lắc cố gắng kiên trụ (kiên trì đứng vững), mọi người mở to hai mắt theo dõi, thờ cũng không dám thở mạnh, “Oành” một tiếng, thân ảnh vàng nhạt sắc cùng hồng sắc đồng thời ngã xuống.

“Hoà!” vỗ mạnh lên mặt bàn, không cần Hoàng Thượng ngự khẩu, hoàng thực Thi đã hô to ra tiếng, kích động nhảy đến gần mộc tháp.

Nhưng có một đạo thân ảnh còn nhanh hơn rất nhiều, lao đến mộc tháp như gió xoáy, ôm lấy thân hình kiêu nhỏ, mũi chân điểm nhẹ, lập tức bay đến bên cạnh các lão thái y đang hồi hả chạy đến, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy không khác gì sắc mặt của Y Y.

“Mau, ngự y, không được để nàng có chuyện!” Phù Vân Khâu Trạch rống giận.

Tuy đã quen với việc gần vua như gần hổ, quen với sắc mặt băng lãnh của hoàng thượng, nhưng thời điểm hiện tại, sắc mặt hoàng thượng không chỉ băng lãnh như hàn băng, mà còn thực đáng sợ a, cộng thêm thanh âm khàn khàn trầm thấp làm các lão thái y tim muốn ngừng đập, trong lòng thống khổ, chỉ sợ hoàng phi có mệnh hệ nào thì cái thân già này cũng phải chôn theo! Tay run run cầm lấy ngân châm (kim bạc, dùng để châm cứu), chuẩn xác phong vào các huyệt đạo trên người Y Y, mồ hôi của lão thái y tuôn ra như tắm.

Phía bên kia, Hoàng thực phi cũng mang đến một lão ngự y, sau khi bắt mạch lão thái y bảo tánh mạng của vương gia không đáng lo ngại, nàng thở phào một hơi, dùng khăn tay không ngừng chà lau khoe mắt ngấn lệ, dung mạo ngày thường b không hề để lộ liễu tình cho người khác nắm bắt, bây giờ đều gạt sang một bên, tất cả là tâm tình của một mẫu thân, vì nhi tử mà lo lắng không yên.

“Hoà?” Hồng công công nghe tiếng bước chân hỗn độn, nghi hoặc mở hai mắt, nhìn thấy Hoàng Thượng, hoàng Thực phi đều đã vào sân thi đấu, hoàng hốt, nhảy dựng lên, chạy tới chỗ hoàng phi, “Ai, nhờ mưu kế của hoàng phi, nếu không mạng nhỏ của nô tài cho dù có mười cái cũng không đủ để chết.” Hoàng công công nghĩ thầm trong lòng.

Ở một góc sân, “oành” một tiếng nổ, một tia chớp ánh xanh đánh thẳng xuống mặt đất, bụi tung mù mịt. Từ trong bụi mù, Hậu Tu Nam, kẻ mà tất cả những người hiện đang có mặt ở đây đều cho rằng hắn đã chết, trở thành một khối thi thể, lại lảng lảng “chuồn đi” (aaa, ông này đúng là cương thi mà>.<)

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trầm Không Khóc , Trầm Là Chân Mệnh Thiên Tử

Tâm trạng lo lắng bồn chồn làm cho cước bộ rối loạn, quanh đi quẩn lại trong chính điện, Khâu Trạch hiện tại không mặc hoàng bào (long bào= áo vua, màu vàng), toàn thân là trường bào màu trắng thanh khiết, phiêu dật một đóa mầu đơn tinh xảo diễm lệ, bên hông treo kim bài chạm trổ hình rồng uy phong凛冽, búi tóc từng hệ (kiểu tóc cổ trang của nam nhân thời xưa^^), cổ định bằng một sợi tơ lụa màu trắng loại thượng hạng, toàn thân toát lên phong phạm tao nhã thoát tục, anh tuấn bất phàm.

Nhưng mà, gương mặt tuấn tú đang nhú chặt lại, hắn nhìn chằm chằm về phía các ngự y, cơ hồ muốn tháo đầu của bọn họ xuống làm cầu đá (>.< tư tưởng gì mà BT thế này) Phế vật, đều là một đám phế vật, chuẩn trị cả nửa ngày, Y Y vẫn chưa tỉnh lại.

“Cho các người thêm nữa khác, nếu hoàng phi còn không tỉnh, các người đều rút hết về quê làm ruộng đi .” Lo lắng không yên, vừa ngồi xuống đã lại đứng lên.

Các lão thái y sắc mặt trắng bệch, chân run lên, vẫn là không dám quay đầu nhìn Phù Vân Khâu Trạch.

Mộc Hiệp tuy đang lo lắng hoàng phi, nhưng nhìn thấy Hoàng Thượng như thế, không khỏi thờ dãi.

“Hoàng Thượng, thái y đã nói tánh mạng hoàng phi không còn đáng lo ngại, chính là mỗi một quá độ, hao tổn nguyên khí, tạm thời mê ngủ, nếu đánh thức hoàng phi, chẳng phải là.....” còn đang nói dở, lại bất giác ánh nhìn sắc bén của người nào đó, Mộc Hiệp không có lá gan nói tiếp.

Nắm chặt hai tay, mi mắt chớp nhẹ, Phù Vân Khâu Trạch khụ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

“Trầm, chính là muốn nhìn nàng mở hai mắt, mới yên tâm.” Nếu không nhìn thấy nàng mở to mắt, liếc mình một cái, trong lòng hắn sẽ cảm thấy bất an, mặc dù hơi thở đã có phần ổn định, nhưng gương mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt, thật đáng sợ a!

Tuy rằng thái y luôn miệng khẳng định hoàng phi không bị nội thương nghiêm trọng, ngoại thương không có (bị tiểu lục liếm đã khép lại). Nội thương của nàng cơ bản chỉ là trong ngực tụ máu, chỉ cần uống thuốc điều dưỡng, hoạt huyết tan bầm, sẽ không còn gì đáng ngại, chủ yếu là pháp lực dùng hết, mỗi một quá mức, mới có thể làm cho nàng ngủ say bất tỉnh như thế.

“Bất luận các người làm cách gì, trầm cũng muốn trong vòng nửa khắc, nhìn thấy hoàng phi tỉnh lại.” Phù Vân Khâu Trạch khó chịu trừng mắt nhìn đám thái y tay chân bần rùn, cơ hồ ngắt xiêu đến nơi, mắt lạnh liếc nhìn Mộc Hiệp một cái làm hắn nghẹn cười, chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

“Người đừng làm thái y khó xử

“Lời nói của trầm chính là thiên lệnh, ai dám vi phạm” Sát ý nồng đậm bắt chợt lan nhanh trong không khí, đôi mắt màu tím nổi lên một tầng băng lạnh, tú bào vung lên, “Tất cả đều đi ra ngoài!”

Vừa nghe lời này, cả đoàn ngự y già cả nhưng động tác lại vô cùng nhanh, cả đám người đang quay quanh hoàng phi vội vã thu kim, thu dọn thảo dược, ôm thùng thuốc lao đi ra ngoài, động tác rất mau lẹ, Mộc Hiệp chỉ có thể lắc lắc đầu, sau đó theo sau ra ngoài.

Tiểu Thanh phúc thân hành lễ, sắc mặt hiện lên vẻ gấp gáp, dẫn theo cung nữ nối đuôi nhau mà ra.

“Nàng tỉnh?” Chầm chậm đi đến bên giường, hắn từ trên cao nhìn xuống, chăm chú ngắm gương mặt mỗi một tái nhợt của Y Y.

Y Y cố gắng chớp chớp mi mắt nặng trĩu, vừa buồn cười vừa tức giận liếc hắn một cái, mơ hồ thấy đôi mắt màu tím phiếm lạnh quanh năm, tà nghệ ngạo mạn lúc đó nổi lên một tầng khối mỏng manh như sương mù, ngưng kết thành giọt nước lấp lánh tựa pha lê trên khuôn mặt ôn nhu từ từ chảy xuống.

Tâm cả kinh, Y Y đang định cố gắng trợn mắt để nhìn rõ ràng, đã nghe một mảnh “Hí lý rầm” vang lên trên giường. Chưa kịp hình dung chuyện gì xảy ra, cả người nàng đã nhẹ nhàng bị ôm vào một lồng ngực ấm áp khoan khoái.

Mũi tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc, chỉ có vòng tay ấm áp này mới cho nàng cảm giác yên bình, an tâm, dễ chịu cùng vô vàn quyền luyện chờ mong, mặc dù, hắn chính là một hoàng đế tính tình kì quái.

“Như thế nào không lên tiếng, rất đau à?” Ngỡ khí khăn trương, vòng tay đang ôm lấy thắt lưng của nàng cũng cẩn trọng nhẹ nhàng không mang theo lực đạo, chỉ sợ làm thiên hạ mảnh mai bị tổn thương.

Nhẹ nhàng lắc đầu, nàng làm sao có thể mở miệng nói ra là vì có hân bên cạnh, nàng thật an tâm, thật có cảm giác yên bình, hạnh phúc đây? (hehe, chị xấu hổ ^^)

“Nếu là vậy, liền ngủ đi.” Bàn tay to xoa mái tóc đen mềm trên đầu nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, nhớ tới một khắc trước trên chiến trường, mái tóc này bị tro bụi làm vậy bẩn, bị gió làm cho rối loạn, đôi mắt màu tím trầm xuống, thâm sâu như đáy biển.

“Ngươi khóc?” Y Y vươn tay xoa lên hai má lạnh lẽo của Phù Vân Khâu Trạch, thanh âm khàn khàn, nàng nuốt nước miếng, thanh thanh yết hầu, một lần nữa mở miệng: “Ta chỉ là mệt mỏi, không có chịu nhiều trọng thương.” So với lần đầu tiên bị thương, xương sườn bị gãy, vết thương cũ tái phát, lần này, tốt hơn nhiều lắm.

Trầm mặc một lát, tay đang vuốt ve mái tóc ngừng lại, buông ra, coi như trừng phạt. (hắc hắc, phạt gì zui zậy ca??? Trạch ca đã vắng... lồm cồm bò về...zịt oi, bạo lực quá...hức hứcT__T...Vịt: Há há há, ta biết anh vốn bạo lực nên k có dây vào)

“Trẫm không khóc, ai nói ta khóc, trẫm là chân mệnh thiên tử, làm sao có thể khó vì một nữ tử, chỉ có kẻ nhu nhược mới có hành vi như vậy”

Xem hân một ngụm “Ta”, một ngụm “Trẫm”, Y Y run run hai vai, cười nhẹ, chỉ khi hân bối rối mới xưng hô loạn xạ như thế. Từ trước đến nay, xưng hô của hân đối với nàng là như thế này: trước mặt người ngoài, hân sẽ nói “Trẫm”, chỉ một mình hân với nàng thì sẽ nói “Ta”, cho dù ở trước mặt Mộc Hiệp cũng là như vậy.

“Ân, ngươi không khóc.” Nhẹ giọng đáp, lấy tay vuốt vuốt gương mặt anh tuấn, nàng mỉm cười.

Nghe được thanh âm của nàng tựa như đang dỗ dành một tiểu hài tử, mặt hân tối sầm, mi tâm nhú chặt, gương mặt tuấn tú nhăn lại, hân đối mở miệng:

“Ta nói rồi ‘Trẫm’ không khóc.”

Nhìn hân như một tiểu hài tử tức giận trả đũa nàng, Y Y tuy là buồn cười, nhưng trong lòng lại có một dòng nước ấm ấm chảy qua, nàng gật gật đầu, đem hai tay quàng qua cổ hân, mặt nàng chôn sâu vào vòm ngực rắn chắc.

“Ân, Hoàng Thượng không khóc.”

“Ta chỉ là sợ mất đi nàng mà thôi, nàng là phượng phúc của trẫm, trẫm cho nàng sinh (sống), nàng liền sinh, trẫm cho nàng chết, nàng mới có thể chết, ta không cho phép nàng chết ở trong tay những người khác.” Khẩu khí cứng ngắt, nhưng vòng tay ôm lấy nàng lại mang lực đạo mềm nhẹ, thấy nàng rúc trong lòng mình, đôi mắt màu tím nổi lên một tầng ngạt nhiên, lại nhanh chóng ôn hòa, tuyết băng ngàn năm thâm sâu trong ánh mắt bất ngờ bị hòa tan, mang theo ấm áp của mùa xuân, dào dạt nhu tình.

Không nói gì, nàng chậm rãi nhắm mắt, nghe được tiếng tim đập hữu lực trong lồng ngực hân, đôi tay đặt trên vòm ngực trường kiên vững chãi.

Đợi chút, hai cái, ba cái.....

“Lần sau, ta muốn tự tay đá bại Mẫn Hách,” Thi thảo tự nói, bất giác nhăn lại mi tâm, “Chỉ sợ rằng nhiều năm sau, căn bản là không có cơ hội giao thủ cùng hân, thừa dịp này, ta nhất định phải đem thuật luật học tinh (học giỏi ^^) mới được.”

“Mộc Hiệp nói, thuật pháp của nàng so với ta không kém là bao, thậm chí có phần tinh hơn một chút, từ lúc nào nàng trở nên lợi hại như vậy?”

Sợi tóc mềm mại phát phơ, trải qua một lúc, vẫn không thấy thanh âm trả lời.

Cúi đầu, chỉ thấy vài sợi tóc dính vào má phấn trắng mịn, mái tóc bóng mượt suôn dài đến eo nhỏ tinh tế, rèm mi thật dài khẽ nhắm, che đi đôi mắt tinh anh, tạo thành một hình trăng khuyết đáng yêu điểm xuyết trên gương mặt nhỏ nhắn, chớp mũi thanh cao sáng bóng, đôi môi hồng nhạt khẽ nhếch, mềm mại như cánh hoa phong lan xinh đẹp điểm lẹ.

“Nhanh như vậy đã ngủ?” Bất đắc dĩ nói nhỏ, cảm giác được trên ngực một mảnh ấm áp, cúi đầu, đôi mắt màu tím hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn chăm chăm đôi tay nhỏ bé của Y Y đang đặt trên ngực mình, xanh nhạt non mềm, mang theo ôn nhu nhẹ nhàng.

Buông sa trường, thật cẩn thận, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào, khẽ liếm viền môi căng mọng, xúc cảm ngọt ngào mà mềm mại làm hân nhin không được thờ hân hân, cuống quýt buông ra, lại thấy nàng không có dấu hiệu bùng tình, Phù Vân Khâu Trạch không khỏi gọi lên một chút ý cười thật sâu.

Ngón tay thon dài vuốt lên cánh mũi của nàng, thật muốn nheo mạnh một cái nhưng lại không nỡ đành xuống tay, lắc đầu mỉm cười, quên đi, hôm nay sức khỏe nàng không tốt, tha cho nàng một lần vậy.

Lông mi thật dài chớp chớp, nhẹ nhàng nhắm mắt, hơi thở đều đều mà ra.....

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng bạc chiếu rọi vào gian phòng, trong sa trường, hai thân ảnh của bọn họ như hai chú mèo nhỏ, đang ôm nhau ngủ một cách yên bình...

Chương 71: Có Gian Tế

ư đồng trạm khắc tinh xảo, bạc hà thảo (lá bạc hà) làm nhiên liệu, hương thơm tinh tế thơm mát tràn ngập toàn bộ gian phòng, bức rèm che nhẹ lay động, hé ra bức bình phong ở phía sau được làm bằng gỗ đàn hương, trên đó là một bức tranh thủy mặc (tranh phong cảnh), sa mạc quanh quẽ, bí ẩn không một bóng người dưới gam màu chủ đạo là màu đen càng tăng thêm sự huyền bí và nguy hiểm(Vịt : M. hãy tỏ ra mình an toàn đi nào =]]]) “Này, mới sáng sớm, người không đi hầu hạ hoàng phi, đến Mẫn Hách vương phủ làm cái gì?” Hoàng thực phi ngồi ngay ngắn ở bên giường, mày phượng nhưn cao, toàn thân phủ một màu vàng nhạt, y phục được cắt may tinh tế bó sát những đường cong vẫn chưa bị thời gian làm ảnh hưởng, trần quý xòe rộng phủ xuống đất, xinh đẹp tựa như một đóa mận côi (hoa hồng) điểm lệ thoát tục.

Mị nhãn khẽ nâng, trên mặt có một tia mỉm cười, quay mặt lại nhìn về phía hoàng nhi vẫn đang ngủ say như trước, trong mắt Hoàng thực phi dâng tràn một nỗi xót xa.

Biết được Hoàng thực phi đang nổi giận vì chính mình không làm tròn nhiệm vụ, không kịp thời thông báo tình hình của hoàng phi Y Y, Mạc Thanh cúi đầu quỳ trên mặt đất, sắc mặt buồn bực, hai tay để trong cổ tay áo, do dự một lát, vẫn là quyết định mở miệng: “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không có phát giác vết thương của hoàng phi đã bình phục, cũng không có điều tra rõ hoàng phi nuôi xà có thể giúp nàng trị liệu ngoại thương, đều là lỗi của nô tỳ, mới làm hại, làm hại Vương gia.....” Hốc mắt đỏ lên, kích động che miệng, không nói thành lời.

“Câm mồm!” Hoàng thực phi sắc mặt kịch biến, hét lớn, đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Mạc Thanh, tát vào mặt nàng.

“Bốp!” Thanh âm vang dội thanh thúy.

Khuôn mặt trắng nõn lập tức hằn lên năm dấu tay, nước mắt trong suốt lăn tăn trên má, cắn môi dưới, vô luận như thế nào cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ là cúi đầu, nhìn Hoàng thực phi đứng ở một bên, tay của Mạc Thanh run lên nhẹ nhàng.

“Lúc trước, nếu không phải hoàng nhi kiên trì giữ người lại, người cho là người có thể sống đến bây giờ? Hẳn khắp nơi che chở người, thậm chí vì người, hy sinh Lí cung nữ, mà người, người vì vương gia đã làm được những gì?” Khiến trách, nhìn thân ảnh đang quỳ trên mặt đất thật sự là chứng mắt đến cực điểm, hoàng thực phi cảm giác được lòng bàn tay nóng lên, ần ần một chút đau, trâm cài trên tóc lay động, ánh mắt tràn ngập tức giận, y bào phía trên mẫu đơn điểm lệ nở rộ, tuy là thịnh nộ nhưng vẫn không mất nhã khí.

Nếu không phải hoàng nhi không đồng ý, nàng đã sớm bắt chấp tất cả đem à giết người diệt khẩu, kế hoạch có thể thay đổi, nhưng tánh mạng của hoàng nhi thì chỉ có một cái.

“Là lỗi của nô tỳ.....” Đôi mắt màu bạc không có tiêu cự, cúi thấp xuống, cảm nhận được đau rát trên khuôn mặt cũng không dám lấy tay xoa dịu.

“Đều là bởi vì người, đều là người!” Nói xong, bàn tay nâng lên muốn tát xuống lần nữa.

“Mẫu hậu!” Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, ngăn lại Hoàng thực phi sắp phát cuồng.

Trên mặt tràn đầy vui sướng, nàng quay đầu, chỉ thấy một bàn tay xốc lên hắc sa (rèm màu đen), không biết khi nào đã nửa nằm nửa ngồi ngay ngắn trên giường, chỉ lộ ra không đến một nửa gương mặt, sắc mặt tuy là vẫn tái nhợt, nhưng đôi mắt màu nâu đã khôi phục nét tinh anh.

“Mẫn Hách, Mẫn Hách... con đã tỉnh, thật sự là quá tốt, mẫu hậu thật đúng là lo lắng gần chết.” Hốc mắt đỏ lên, xông đến, ôm lấy cổ hoàng nhi, anh anh khóc.

“Mẫu hậu, con không có việc gì,” trên mặt hiện lên một tầng ý cười, nhưng đôi mắt vẫn lãnh như băng, vô tình như nước, Mẫn Hách khẽ phất tay áo, ý bảo Mạc Thanh đứng lên, “Việc này không trách Mạc Thanh, mẫu hậu cũng đừng tiếp tục tức giận nữa, nếu không, trên mặt sẽ có nếp nhăn.”

Bị lời nói của hắn làm cho nín khóc lại phải mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay trên bờ vai của hắn, Hoàng thực phi đứng dậy, xoa xoa nước mắt.

“Con lại vì nha đầu này mà mở miệng, nói cái gì thay mẫu hậu suy nghĩ, còn không phải là đang giúp nàng sao?”

Hắn là hoàng nhi do nàng đứt ruột sinh ra, tâm tính của hắn thế nào sao nàng lại không biết, tuy là hiểu được tâm tư của hắn, còn là không thể nể hà theo hắn mà đi, chỉ cần bình an vô sự là tốt rồi.

Đứng lên, Mạc Thanh kinh ngạc nhìn Mẫn Hách trên mặt lần đầu xuất hiện ôn nhu, hai má đỏ lên, không cách nào di dời tầm mắt, rất sợ cả đời chỉ có thể nhìn thấy được một lần duy nhất này thôi.

“Mẫu hậu cả đêm thức trắng, lúc nào cũng túc trực bên giường của nhi thần, lao tâm lao lực, trong lòng con vô cùng cảm kích, con sao lại đi giúp người ngoài mà chống đối mẫu phi được.” Hắn mỉm cười nói, vươn tay vuốt vuốt mười ngón tay trắng nõn, mảnh khảnh đang đặt trên vai mình.

“Hoàng nhi, con lúc ấy không phải đang mê man sao?” Ngự y nói là Mẫn Hách lâm vào hôn mê, phải cẩn thận chiếu cố, ngoại thương tuy không đáng ngại nhưng vẫn phải thay băng bôi thuốc thường xuyên, đứng giờ; nội thương còn cần an dưỡng một đoạn thời gian mới có thể hồi phục, nhưng là, đêm qua rõ ràng hoàng nhi còn chưa tỉnh, làm sao biết nàng vẫn luôn cận kề chăm sóc?

Khẽ nghiêng người, toàn thân vận một màu trắng, nửa người trên chỉ khoác hờ 1 trường bào, vì dịch chuyển mà lộ ra cơ bụng rắn chắc bị băng vải quấn quanh, xoay người, Mẫn Hách ngồi đối diện với mẫu phi.

“Tuy lúc ấy mê man, nhưng vẫn có ý thức, cho nên những việc mẫu hậu vì con mà làm, con đều nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch).”

Nghe được lời này, Hoàng thực phi lệ ngân khóe mắt, chợt thấy Mạc Thanh đang như khúc gỗ ngây ngốc đứng cạnh bên, trong lòng lại ngập tràn lửa giận, muốn đem nàng ra băm thành vạn đoạn (ta chém^^)

“Hoàng nhi, nếu không phải nàng không điều tra rõ ràng, kịp thời bẩm báo, hôm nay, con cũng sẽ không bị thương đến nông nỗi này, muốn mẫu hậu không trách phạt à, mẫu hậu không thể đáp ứng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Đau lòng nhìn Mẫn Hách trên người đầy vết thương, băng bó khắp nơi, ngữ khí của Hoàng Thực phi vốn cứng rắn lại bất giác nhu hòa một chút.

Mạc Thanh vừa nghe lời ấy, cuống quýt quỳ xuống, dập đầu xuống thảm.

“Là lỗi của nô tỳ, thỉnh Vương gia trách phạt.”

Chưa lên tiếng, Mẫn Hách ngược mắt thấy ánh mắt chờ mong của mẫu hậu, lại nhìn đến thân ảnh xanh biếc đang quỳ rạp trên đất, hán khẽ nhắm mắt lại, xoay xoay ban chỉ (giống nhẫn, nhưng to hơn nhiều, thường được đeo ở ngón tay cái^^) trên ngón tay, gương mặt toát lên vẻ âm trầm lãnh khốc

Khóe môi bất chợt cong lên, mày hơi nhíu lại, hán cười như không cười, gương mặt tái nhợt đã nhiễm thượng màu hồng phấn, điểm lệ mà yêu mị.

“Được rồi, vậy tùy mẫu hậu trách phạt, con không có ý kiến.”

“Thỉnh hoàng thực phi trách phạt.” Mạc Thanh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lại nhanh chóng cúi dập xuống một lần nữa.

Này..... Thấy Mẫn Hách trên mặt diễn ngược ý cười, Hoàng thực phi đã hiểu được, tiểu tử này trời sinh là khắc tinh của nàng, vung tay áo: “Thôi.”

Quỳ trên mặt đất, Mạc Thanh còn đang chờ đợi trừng phạt, hóa thành ngây ngốc không hiểu vì sao lại được tha bổng, mắt mấy giây mới cuống quýt cảm tạ đặc ân.

“Bốn tên kia đều là phế vật, bản cung còn tưởng rằng những tên này có thể bảo hộ Mẫn Hách an toàn, không nghĩ tới, thật sự là một đám tốn cơm nuôi” đột nhiên nhớ đến việc này, hoàng thực phi trên mặt tức giận đến một trận xanh một trận trắng, nhất là Triệu Tử, dám không nghe lời tự mình hành động, đã chết cũng tốt, cho dù hán lần này chưa chết, cũng nhất định phải làm hán không nhìn thấy mặt trời ngày mai! (cũng là chết luôn, àk, mà hình như ông này chưa chết phải hem zì?)

Cúi người, một trận đau buốt từ thắt lưng làm mi run lên, mắt nhìn thấy vết thương trên người, Mẫn Hách cười lạnh.

Chết tiệt, tiểu nha đầu YY kia dám biến hán thành thế này, thương thế đầy mình, binh quyền là chuyện nhỏ, chỉ sợ sau lần này nàng trong mắt các đại thần sẽ có cái nhìn khác, điều đó mới là chuyện lớn. Những kẻ này trước giờ luôn nể sợ sức mạnh của hán, bây giờ hán và nàng “lường bại câu thương” (cả 2 đều bị thương), chỉ e...

“Quái thì trách ỡ,” (hok hieu câu này là sao hết, zìt biết hok?) Hán dùng một chút, tay bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, đôi mắt màu nâu trong phút chốc thiếu hồng. “Người của đối phương dường như đã biết trước người của bốn vương sử dụng tính thông thuật pháp gì, liền cho cao thủ dùng pháp lực tương khắc khắc chế.”

“Cái gì?” Hoàng thực phi kinh ngạc kinh hô, lập tức lại im lặng, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ cái gì.

Quỳ trên mặt đất, Mạc Thanh thân hình run lên, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Mẫn Hách Vương gia, ngón tay hơi xiết lại.

“Hoàng nhi, ý tứ của con, là có.....”

“Gian tặc.” Hán lập tức tiếp lời, phẩm cười lạnh, đột nhiên nghiêng đầu nhìn mắt Mạc Thanh, thấy nàng mặt nhất bạch, lại kích động cúi đầu, “Người này, không phải Mạc Thanh, nàng căn bản ngay cả bốn thủ hạ của bốn vương lần này ứng chiến là ai cũng không rõ ràng, hơn nữa, nàng sở dĩ không thể điều tra rõ tình hình của Hoàng phi là vì Hoàng Thượng đã biết nàng là gián điệp, cho nên khắp nơi đề phòng nàng, rất nhiều chuyện không biết, không thể tra ra cũng là chuyện thường tình.”

Ngay lúc này tại sao hán không lập tức trừ khử Mạc Thanh? Vì quân cờ này còn có thể lợi dụng, hơn nữa nàng đối với hán luôn nhất mực trung thành và tận tâm.

Thì ra là thế, Hoàng thực phi hiểu rõ, khẽ gật đầu.

“Hoàng nhi đã biết gian tặc là ai?”

“Bây giờ còn chưa thể khẳng định, bắt quá..” Hần lại xoay xoay ban chỉ, nở ra một nụ cười băng lãnh, thấp phần đáng sợ “Rất nhanh, sẽ lộ ra dấu vết .”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tiểu Lục Chuyển Nhà [Người Nào Đó Rốt Cục Nhịn Không Được]

Long Quân điện, vài vị lão ngự y vội đến vội đi, các cung nữ tay cầm dược liệu ra ra vào vào, còn chưa đi vào nội điện, chợt nghe được một cổ thanh âm như khóc thét quen thuộc vang lên

“Ta có thể không uống thuốc được không? Ta thật sự đã khỏi rồi, không cần uống nữa đâu .” Nói xong, nàng kéo ống tay áo, cánh tay nhỏ nhắn che lấy miệng nhỏ, lắc lắc đầu, khuôn mặt xinh xắn đã khôi phục huyết sắc bình thường, ánh sáng trong suốt chiếu rọi, nhảy múa trên đôi má lúng liếng phản hồng của nàng.

Từ xa đã ngửi được vị thuốc, đầu óc quay cuồng, dạ dày cuộn lên từng trận, “Nôn” một tiếng, nàng vỗ vỗ bộ ngực.

“Chẳng lẽ muốn ta cho lão ngự y về quê làm ruộng hết?” Hần nhíu mi, buông quyền sách trên tay xuống, tầm mắt hướng về tiểu lục đang thò đầu ra trước ngực nàng, trừng trừng mắt.

Các cung nữ rốt cục biết nguyên nhân vì sao mỗi lần ngự y đến đây lại vội vàng rời đi, ở trong này, chỉ có thể làm vật hi sinh.

“Quên đi.” Khoát tay áo, nàng lại nằm xuống giường, lại nghĩ đến các vị ngự y này hết bắt mạch kê đơn, lại giảng giải y lý, cảm râm cả ngày chưa xong, chỉ nghĩ thôi nàng cũng thấy choáng váng cả đầu.

“Hoàng phi, thỉnh uống được.” Cung nữ quý xuống, nâng chén thuốc trước mặt nàng, vẻ mặt chờ mong.

“Là người dạy các nàng ?” Chỉ vào cung nữ đang quỳ gối, Y Y nghiêng răng nghiêng lợi, đây không phải khổ nhục kế thì là cái gì? Quả thực chính là công kích bằng “thịt người”, có bản lĩnh chính mình đến quỳ đi.

Bắt quá, ngẫm lại cũng không có khả năng.

Nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội, Phù Vân Khâu Trạch nhìn phía cung nữ đang quỳ nhưng gương mặt lại lộ ra vẻ tán thưởng, quả thực không uống công chính mình để điểm.

“Trẫm không có, phương pháp là do các nàng tự nghĩ ra.”

Thở dài, bưng chén thuốc lên, đưa tới bên miệng, ngừng một chút, nàng liếc nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch, trong lòng nổi lên một chút nghi hoặc, hình như gần đây hẳn có chút nhân nhả, cảm thấy có điểm không thích hợp.

Uống một ngụm, mỳ liễu nhíu chặt lại, thật là bi ai a, Y Y không tài nào nuốt xuống được, uống tiếp không xong, bỏ đi không được, làm sao đây?

“Khâu Trạch, Tiểu Thanh đâu?” Từ lần trước xảy ra chuyện ma quái đến nay cũng rất hiếm khi nhìn thấy nàng.

Nâng mi nhìn nàng một cái, hẳn không nói, một lát sau, thông thả bước tới trước giường, cầm lấy chén thuốc trong tay nàng, ngồi xuống, đôi mắt màu tím như là đang che giấu cái gì, nhìn xuống chén thuốc màu đen sẫm còn đầy ắp.

“Nàng muốn à hầu hạ?” Tuy rằng từ đầu hẳn đã có ý sắp xếp Tiểu Thanh làm thị nữ hầu hạ thân cận bên người Y Y để cho Mẫn Hách giám sát phòng, nhưng xảy ra nhiều việc như vậy, làm hẳn thấy không yên, muốn sắp xếp nàng cách xa Y Y một chút.

Ánh mắt trong khoảnh khắc thanh minh tất cả, nàng trừng mắt nhìn hẳn, nhưng nhanh chóng lại chuyển thành bộ dáng mơ hồ.

“Àn, có Tiểu Thanh chiếu cố , ta thực thích, hơn nữa, bộ dáng nàng không nói lời nào cũng khá đáng yêu .”

“Để cho nàng ấy trở lại hầu hạ đi,” Thân nhiên mở miệng, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, đem chén thuốc gần sát nàng, đôi mắt màu tím có chút lạnh lùng, “Uống.”

Khóe môi anh đào cong lên, thật muốn phản đối a, tưởng rằng có thể kéo dài chút thời gian, đợi hẳn ra ngoài liền đem thuốc đổ đi, xem ra, chuyện này đã không còn khả năng.

Chậm rãi , chậm rãi , tiếp nhận bát, nắm mũi nín thở, híp mắt, cố gắng nuốt ực một ngụm chén thuốc đen sì đắng ngắt vào miệng, đôi vai nhỏ bé run lên, thật khó chịu a!

Thấy vậy, Phù Vân Khâu Trạch đem đường hoa quế đã sớm chuẩn bị tốt đưa vào miệng nàng, tay khẽ vuốt lưng, tú bào màu trắng ôn nhu lác lác, giống như một đóa hoa nhài nở rộ lúc sáng sớm, trắng nõn thuần khiết.

“Nàng muốn để nó ở tại chỗ đó cả đời sao?” Liếc mắt, cúi đầu nhìn tiểu lục đang nằm trong cổ áo của Y Y, Phù Vân K.Hâu Trạch cố gắng hết sức duy trì khẩu khí bình thản.

Nó? Nhìn theo ánh mắt của Phù Vân Khâu Trạch, Y Y cúi đầu, bưng bình đại ngộ.

“Tiểu lục ngốc thật rất thích nơi này, nếu đặt nó ở chỗ khác, nó sẽ không quen, buổi tối khi ngủ, theo thói quen, nó lại tiến vào.”

Tuy rằng nàng không ngại nhưng nhìn thấy sắc mặt của hần bây giờ cũng hiểu được hần không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

“Truyền Hồng công công.” Giơ tay lên, hần đối với cung nữ nói.

Cung nữ hạ thấp người, xoay người đi ra ngoài, không bao lâu, liền dẫn Hồng công công đi đến.

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến hoàng phi.” Quý xuống hành lễ, Hồng công công trên tay còn ôm một cái hộp bằng gỗ chế tác tinh xảo, bất quá có chút kỳ quái, trên cái hòm gỗ tại sao lại có một cái lỗ nhỏ bằng một ngón cái?

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch, không rõ vì sao hần phải truyền Hồng công công vào.

“Thôi, đứng dậy.” Hần lãnh đạm nói.

Lồm cồm bò dậy, Hồng công công trên mặt ý cười liên tục, thỉnh thoảng lại gật đầu: “Xem ra hoàng phi thân thể tốt hơn nhiều, ngày ấy nô tài thật đúng là sợ muốn chết, nếu không phải nhờ chú ý của hoàng phi, chỉ sợ nô tài đã bị tia chớp của Hậu Tu Nam đánh chết.” Nói xong, trên người nổi lên một tầng da gà, nghĩ đến nam tử quý mị kia sau đó bỗng nhiên mất, rồi bản thân mình cũng may mắn thoát nạn, thật đúng là nhờ ân đức của hoàng phi.

Y Y ngẩn ngơ, vốn là chính mình lỗi hần xuống nước , ngược lại hần còn cảm tạ chính mình, nàng dờ khóc dờ cười, lác lác đầu.

“Hồng công công ngày ấy cũng vất vả , không có bị thương gì?”

“Không, nô tài mạng hèn, thân thể xương cốt cũng coi là rắn chắc, nhờ hoàng phi ngày đó ra tay ngăn cản một quyền của Mẫn Hách Vương gia nếu không nô tài có mười cái mạng cũng không chết đâu, ơn của hoàng phi , nô tài suốt đời không quên.” Miệng lưỡi lưu loát, nói vài câu, đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thượng nheo lại ánh mắt, thâm kêu một tiếng không xong, cuống quýt lấy cái hòm bảo bối cầm trong tay nâng lên đỉnh đầu, vội nói: “Đây là Hoàng Thượng phải nô tài đi tìm kiếm, nghe nói xà là động vật rất sợ lạnh, thường ngủ đông, mùa hạ ẩm áp mới ra ngoài, mà cái hòm này được thiết kế đặc biệt tầng dưới cùng có đặt than củi, quanh năm ẩm áp, cái động khẩu này chính là nơi cho xà ra vào.”

Thì ra là thế, không tài nào nghĩ đến, Y Y vỗ vỗ đầu, tiếp nhận hòm, sờ lên những hoa văn chạm trổ công phu thật không hổ danh là thợ giỏi nhất nhì trong nước, nắm trong tay, lại ẩm áp, quả nhiên tương xứng với nhiệt độ cơ thể người.

“Đến, tiểu lục, người đi vào nhìn xem thoải mái hay không.” Đem tiểu lục thở ra, nó ngoan ngoãn theo cái động khẩu trượt đi xuống, tựa hồ rất là vừa lòng, vươn đầu chớp đôi mắt màu hồng.

Thấy vậy, Hồng công công rất là thức thời lui xuống.

“Người như thế nào lại nghĩ đến phương pháp này ?” Đem hòm đưa cho cung nữ, phân phó cẩn thận để lên bàn trang điểm, nàng quay đầu, nhìn Phù Vân Khâu Trạch vẫn trầm mặc không nói, nhưng trên gương mặt lại hiện lên một chút ý cười.

“Thời điểm nhàm chán tùy tiện đã nghĩ đến.” Cố làm ra vẻ thờ ơ lãnh đạm, bình tĩnh mở miệng như là không có việc gì.

Đáng chết, kia nhưng là hần ở trong ngự thư phòng nghĩ cả nửa tháng trời mới nghĩ ra được biện pháp, nhưng là, tuyệt không để cho nàng biết.

“Cám ơn.” Đi đến bên cạnh hần, cúi đầu, hôn lên vàng trán cao rộng, nhìn khuôn mặt hần cơ hồ đốt thành một đoàn hỏa, nàng ôm bụng, sắp nghẹn vì cố nín cười.

Nghĩ đến, hần cũng là hao hết tâm tư đi?

Khóe mắt nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng vì nén cười, mặt hần trầm xuống, đôi mắt màu tím buồn bực, hần chỉ vào đôi môi của mình, khẽ cười nói: “Muốn cảm ơn liền hôn ở đây.”

Lần này, đến lượt Y Y mặt đỏ như trái chín, trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, lên giường đắp chăn ngủ.

Các cung nữ thấy vậy liền che miệng cười trộm.

Chương 73: Không Có Giải Được

Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.” Thanh âm chậm rãi vang vọng trong đại điện, bách quan mặc quan phục màu lam, đầu đội quan mão màu đen, đồng nhất quỳ gối trên nền cẩm thạch sáng bóng như gương. Cao cao phía trên là long ý của hoàng đế, Phù Vân Khâu Trạch ôn nhuận như ngọc, gương mặt tuy còn có chút non nớt nhưng đã lộ ra khí chất tao nhã tôn quý, ánh mắt bén nhọn, khóe miệng mỉm cười, toàn thân mặc long bào dệt lụa thêu hình không tước cùng thân long tinh xảo oai vũ, hần đi đôi giày màu vàng, đỉnh giày hơi lộ ra khỏi long bào, y bào vung lên, thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái của hần quanh quẩn trong đại điện đều có thể nhất thanh nhị sở: “Các vị khanh gia bình thân!”

Nói xong, có chút đắm chiêu, liếc mắt nhìn về vị trí của Mẫn Hách, sắc mặt hần vẫn như cũ có chút tái nhợt, quan phục đỏ tươi nổi bậc giữa chính điện, hai chân vững vàng.

“Tạ Hoàng Thượng!” Chúng thần nối đuôi nhau đứng lên.

“Không biết Mẫn Hách Vương gia trong người đã khá hơn chưa, mấy ngày trước tỷ thí thật sự là làm cho trầm mỗ rộng tầm mắt, bất quá, vẫn là bảo trọng sức khỏe, nếu còn chưa khôi phục, nên ở vương phủ hảo hảo nghỉ ngơi cho tốt rồi hãy thượng triều.” Thân thiết nói xong, Phù Vân Khâu Trạch trên mặt đầy ý cười, nhưng mà, đôi mắt màu tím vẫn tỏa ra hàn băng lạnh lẽo.

Cước bộ trầm ổn, từng bước đi về phía trước, mị nhãn khinh liễm, Mẫn Hách đứng ở phía dưới hơi cúi người hành lễ, mười ngón tanh thanh tú đan vào nhau, mỉm cười, xinh đẹp thoát tục lại ẩn chứa nguy hiểm tựa như một loài yêu tinh.

“Làm phiền Hoàng Thượng lo lắng, thân thể bản vương đã hồi phục, quốc gia đại sự không thể chậm trễ, vẫn là lấy quốc sự làm trọng.” Chóp mi mắt, đôi mắt màu nâu toát ra vẻ nguy hiểm đáng sợ.

“Nếu các vị đại thần đều như Mẫn Hách Vương gia đây vì Lạc Tang quốc mà lao tâm lao lực, vậy thực sự là phúc của đất nước,” Điềm điềm long ý, Phù Vân Khâu Trạch trang làm ra bộ dáng trầm tư, “Nghe nói vùng tây bắc gần đây gặp đại hạn, không biết quân đội của Vương gia có thể cho trăm mựa dùng một chút, cứu dân trong cảnh dầu sôi lửa bỏng?”

Lời nói tuy là chí tình hợp lý nhưng thật sự vẫn là hướng về binh quyền của hần.

“Chuyện đó đương nhiên, đánh cuộc cùng Hoàng Thượng, bản vương nhất định giữ lời, trưa nay, một vạn binh sĩ sẽ nhất nhất nghe theo sắp xếp của hoàng thượng.” Hần nheo mắt, ánh mắt trầm xuống, cực lực nhẫn nại.

Các đại thần đều lẳng lặng không dám lên tiếng, thờ cũng không dám thờ mạnh, dù sao hai hổ tranh đấu, tất có một kẻ bị thương, vô luận là ai, bây giờ chưa thể phân định rạch ròi, tuy rằng lần này Mẫn Hách Vương gia thua một nửa quân quyền, nhưng trong tay Hoàng thực phi còn có một phần ba trọng binh.

Xem ra, hần nguyện ý giao ra một nửa quân quyền, Phù Vân Khâu Trạch cười khê.

“Mẫn Hách Vương gia thật sự là biết rõ lòng trầm, nghĩ đến, cũng là vì diễn trò trước mặt vương gia của La Phu quốc cho nên mới cố ý bại bởi hoàng phi đi? Bản lĩnh của Vương gia, ái phi chón thâm cung sao có thể là đối thủ của ngươi, Vương gia khổ tâm, trầm thật sự cúi đầu khâm phục.”

Lời này, tất cả mọi người nghe được đều sửng sốt, rốt cuộc ý tứ của Hoàng Thượng là thế nào, ai cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ cần có người cả gan chen vào nói, chỉ sợ rằng tan xương nát thịt.

Nhưng không lên tiếng lại không được, mọi người cũng nghiêm mặt cười nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng.”

“Hoàng Thượng lo lắng nhiều, bản vương bất quá cũng chỉ là.....” Mẫn Hách mặt đã muốn đen một nửa, có loại cảm giác tựa hồ chính mình đang ở bị hần đùa bỡn trong lòng bàn tay, loại cảm giác này cực kì khó chịu.

“Ai, Vương gia không cần quá khiêm tốn,” Vẫy ông tay áo, “Vi thể hiện thành ý của trăm đối với Vương gia, còn có các vị dũng sĩ lần trước tỷ thí, lần này, trầm nhất định phải khen thưởng thật hậu hĩnh cho các ngươi, người tới, truyền thất (bảy) vị dũng sĩ yết kiến.”

Bảy vị? Có tính như thế nào cũng chỉ là bốn vị mới đúng, sao lại là bảy vị? Thấp giọng nghị luận, các đại thần về mặt mờ mịt, chỉ có Mộc Hiệp đang đứng bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch là không có chút kinh ngạc nào.

Hần, rốt cuộc muốn làm cái gì? Trên mặt Mẫn Hách đột nhiên bày ra một nụ cười quỷ dị mê hoặc lòng người, nếu là lời nói đã kích mình thì.....

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Bảy người xếp thành hai đội quỳ trên mặt đất, có kinh hi, còn có kinh ngạc, nhưng chung qui trên mặt mỗi người đều là vẻ âm trầm, nửa điểm cũng không lộ một chút cảm xúc nào.

“Không biết các vị thân thể đã khôi phục chưa?” Đứng lên, cất bước đi xuống, đem bảy người nhất nhất nâng dậy, Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt ôn hòa, long bào sau lưng giương ngũ trảo uốn lượn sống động như có thần, trang nghiêm mà tôn quý bất phàm.

Không thể tưởng tượng được Hoàng Thượng lại có đai ngọc này, ba vị nam tử áo xanh nghi hoặc nhìn về phía Mẫn Hách Vương gia.

Đáp lại chỉ là nụ cười bí hiểm của hắn.

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm, mọi người đều đã bình phục.” nam tử áo trắng rót cuộc mở miệng, cúi người hành lễ, thấp giọng đáp.

“Như thế rất tốt, trăm ban thưởng các ngươi một trăm mẫu ruộng tốt, một ngàn cây tơ lụa thượng hạng, đợi sau khi dưỡng thương hoàn toàn bình phục, nếu các ngươi muốn giúp sức cho triều đình, trăm nhất định tìm cho các ngươi vị trí thích hợp, nếu không vui thú quan trường có thể về nhà, về phần Triệu Tử đã chết (ủa, ông này hình như chưa chết mà anh cũng hok biết à? ... Vịt : A , cái thằng zôm bai =.= =]]]) cũng sẽ được phong thưởng”

Bốn người áo trắng vui mừng, cuống quýt quỳ xuống tạ ơn.

“Hoàng Thượng, thảo dân không rõ, thảo dân.....” Ba nam tử áo xanh có chút mê man, bọn họ công gì đức gì mà Hoàng Thượng lại ban thưởng cho bọn họ?

Đứng ở xa xa, Mẫn Hách cười nhạo một tiếng, liếc mắt nhìn Phù Vân Khâu Trạch một cái, quay đầu đi.

“Nếu không phải Vương gia cùng các ngươi cùng nhau diễn nhiệt tình như thế, vương gia của La Phu quốc sao có thể “cao hứng” mà về như vậy?” Nhớ tới vương gia của La Phu quốc khi rời đi về mặt uể oải khó coi, trong mắt Phù Vân Khâu Trạch thoát hiện lên một tầng ý cười, rất nhanh, lại trở về nét lạnh lẽo như thường ngày “Cho nên, trăm nhất định phải khen thưởng cho các ngươi.”

..... Ba người vẫn ngây ngốc, sững sờ như cũ, thật không hiểu hắn đang muốn làm gì.

“Còn không tạ ơn!” Hồng công công trừng mắt, nhìn ba người liếc mắt một cái, thật sự là không tức thời mà.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Cứng ngắt khẩu tạ long ân, bọn họ đã không dám quay đầu nhìn về phía Vương gia một lần nữa.

“Lui ra đi.” Mím cười, xoay người, ôn nhu trên mặt khoảnh khắc chuyển vì lạnh như băng, từng bước một, động tác chậm rãi bước trên long giai.

Cung thân, mọi người nối đuôi nhau trở ra.

Đến khi ba nam tử thối lui đến gần sát Mẫn Hách vương gia, Nam Kinh sử dụng thuật ngữ, dùng thanh âm mà chỉ có ba người bọn họ cùng vương gia nghe được để hỏi: “Vương gia, khi nào cho chúng ta giải được?”

Mỉm nhếch nhếch, hắn nhìn phía Phù Vân Khâu Trạch đã đạt được bản tính như ý, đang quay đầu nhìn về phía hắn, đôi mắt màu tím tràn ngập ý cười châm chọc.

“Giải được? Triệu Tử dám chống lại mệnh lệnh của bốn vương, mà các ngươi, cũng không trợ thủ cho bốn vương toàn thắng, còn dám ở đây đòi giải được?”

Ba người sắc mặt nhất thời đều trắng bệch, nếu không phải hai nam tử áo xanh còn lại giữ chặt hai vai của Nam Kinh, chỉ sợ cá tính dễ xúc động của hắn đã không thêm kiêng kị mà nổi cơn điên ở trước long điện.

“Ý của Vương gia là sẽ không cho chúng ta giải được ?” một nam tử áo xanh cắn chặt răng, đè thấp thanh âm.

Nghiêng mặt, Mẫn Hách vẽ mặt tà mị, nhếch bạc môi, gương mặt vốn tái nhợt phút chốc phiếm hồng như tơ máu, đồng tử hơi co lại.

“Bốn vương đã nói qua, tuyệt không nói lần thứ hai.”

Hắn ghét nhất chính là phế vật, nhưng lại có một đám người không biết mình đã thành phế vật!

“Ngươi!” Kinh Nam nắm chặt quyền, cơ hồ muốn vung lên, một đám thẳng vào gương mặt tà mỹ kia, bất chợt nhận ra ánh mắt xung quanh đang đổ dồn về phía này, không cam lòng mà nhìn xuống.

“Đi thôi.” Nam tử áo xanh không hề nói thêm cái gì, dẫn đầu, nhanh chóng bước ra ngoài.

“Chờ coi, Vương gia, ngươi nhất định sẽ hối hận.” Kinh Nam âm ức bụng xuống một câu, về mặt tức giận bị hai nam tử áo xanh tha đi.

Hừ, chỉ cần ba ngày, các ngươi sẽ biến thành cái xác khô! Năm ngón tay khẽ xiết lại, Mẫn Hách cúi đầu cười, quan phục màu đỏ phát phối trong gió như một đóa hoa nhuộm máu, cùng với gương mặt tà nghệ, qui dị của hắn tạo nên một cảm giác băng lãnh, bức người, làm người khác không thờ nổi.

Chương 74: Tham Thí + Trung ****

Sương trắng lượn lờ, làn nước ấm áp hơi dao động, trong những chung đồng chạm trở không tước, than củi đang được đốt lên cùng với hương liệu, thỉnh thoảng vang lên tiếng “lách cách”.

Tiểu Thanh đang hầu hạ Y Y, cởi cúc áo màu tím cuối cùng trên kim bào, khi y phục mỏng manh rơi xuống, lộ ra da thịt non mịn, trắng nõn như bạch ngọc, nàng dùng mũi chân nhẹ nhàng điểm điểm vào mặt nước thử độ ấm, sau đó mới từ từ trằm cả thân mình vào, vài thị nữ nhanh chóng rải những cánh hoa thơm ngát xuống ôn tuyền, khung cảnh mờ ảo xinh đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh, làm cho tâm tình của Y Y thật thư thái, thoải mái.

“Tiểu Thanh.” Đưa lưng về phía nàng, tựa đầu vào bậc gỗ phía trên, Y Y nhìn lên sương trắng quanh quần bên cột trụ bằng gỗ đào được sơn son thiếp vàng, mi mắt khẽ nhắm lại.

“Hoàng phi có gì cần dặn, nước quá nóng hay là quá lạnh ạ?” Tiểu Thanh nhanh chân tiến lên, đưa tay vào ôn tuyền, cảm thấy độ ấm của nước đã phù hợp.

Đột nhiên, nàng bắt lấy bàn tay của Tiểu Thanh, trong chốc lát đồng tử trong mắt cháy qua một tia kinh ngạc, bàn tay thon dài, xinh đẹp như vậy nhưng lòng bàn tay bên trong lại thô ráp, có vài nốt chai sần, nếu không sờ vào, thật đúng là không phát hiện ra.

“Tiểu Thanh, nghe nói lần trước ngươi bị Khâu Trạch trách phạt, còn đau không?”

Đôi mắt màu bạc mờ to sừng sốt, việc diễn biến nhanh chóng ngoài ý muốn khiến nàng phản ứng không kịp, gương mặt mờ mịt không rõ, còn có trong mắt toát lên một tia cảnh giác, đề phòng.

“Đã muốn tốt lắm, đa tạ hoàng phi quan tâm.” Nàng kích động cúi đầu, hạ thấp người, nhân tiện muốn che dấu biểu tình bối rối của mình.

Mắt phượng lóe lên một tia thâm ý khác, Y Y vuốt ve chiếc lá trên chậu kiểng bên cạnh, trầm mặc một lát, vỗ vỗ lên thành gỗ.

“Tiểu Thanh, ngươi hãy nói thật với bốn cung, ngày ấy, thật là Lí cung nữ sao?”

Đôi mắt màu bạc đột nhiên co rút lại, trán toát mồ hôi lạnh, là nàng ta cố ý đưa lưng về phía mình, tạo thành một khoảng cách vô hình, tuy gần sát bên nhưng không cách nào nắm bắt được tâm ý, biểu tình trên gương mặt nàng dù là nhỏ nhất, chân bắt giác run lên, chợt nhận ra tay của mình còn bị nắm ở trong đó, Tiểu Thanh kích động quỳ trên mặt đất.

“Nô tỳ không biết.”

“Ác? Không biết sao?” ngón trỏ của Y Y nhẹ nhàng vẽ một vòng trên bàn tay của Tiểu Thanh, mặt không chút thay đổi, “Hôm sau, bản phi trùng hợp nhìn thấy một người nào đó, ôm một vật gì đó chạy đến một góc vắng trong hoàng cung, hủy đi chứng cứ, không để lại dấu vết.”

Chỉ cảm thấy ngón tay mềm mại đang di động trên mu bàn tay trở nên lạnh băng dị thường, lời nói đầy ẩn ý, khẩu khí cũng lạnh băng, nó giống như một cây chùy thủ sắc nhọn, một đao chuẩn xác mà lưu loát đâm thẳng vào ngực, Tiểu Thanh thiếu chút nữa không thể hô hấp, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, cắn chặt môi dưới.

Hoàng phi, đều biết rồi?

“Nô tỳ thật sự không biết.” Cẩn rằng, mặt của Tiểu Thanh cơ hồ muốn chạm đất, mái tóc đen hỗn độn rũ xuống hai bên lộ ra càn cỏ trắng ngà.

Nghiêm mặt, Y Y thờ dài, nhìn bộ dáng nàng giờ phút này, đúng là vẫn như nai con hoảng sợ (chỗ này kì kì, mà pan cũng hok biết sửa thế nào T__T), điềm đạm đáng yêu.

“Ngươi nơi này như thế nào bị thương?” Buông tay Tiểu Thanh ra, nâng cằm của nàng lên, YY nhìn khôn mặt trái xoan đang đỏ ửng sưng húp, năm ngón tay hằn rõ trên má phàn, hơn nữa còn chòch chéo lẫn nhau, nhưng nếu nhìn kĩ một chút sẽ nhận ra trên đầu tay để lại, ngón tay áp út có một khoảng cách nhỏ, hẳn là Hoàng Thục phi làm, YY nhớ rõ ràng là trên ngón tay áp út của nàng có đeo một chiếc nhẫn màu đen.

Trong mắt hiện lên một tia không đành lòng, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên mặt Tiểu Thanh, đã thấy nàng đau đến nhủu mày lại, Y Y đành phải thu hồi hai tay.

“Ngày hôm qua ngủ quá muộn, buổi sáng đứng lên, không cẩn thận đụng vào cây cột, đa tạ hoàng phi quan tâm.” Nếu không phải mình cũng hiểu chút y thuật, chỉ sợ, khuôn mặt này đã sớm cùng đầu heo giống nhau, Tiểu Thanh không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Y Y, chính là cúi đầu, thấp giọng trả lời.

“Đứng lên đi, đừng quỳ.” Quay đầu lại, dựa lưng vào thành gỗ, nàng cúi đầu nhìn vết thương trên ngực đã khỏi hẳn, cả một vết sẹo cũng không có, chủ

nhân của tiểu lục, rốt cuộc là ai?

Nâng mười ngón tay thon dài, trắng nõn lên khỏi ôn tuyền, không biết vì sao, trong đầu Y Y lại bắt gặp hiện lên vẻ mặt thống khổ, máu me bết bết của Triệu Tử, tay nàng bỗng cứng đờ, chỉ cảm thấy nổi lên từng trận lạnh ý, vội đưa tay rút lại vào làn nước ấm áp nhưng vẫn không thể cảm thấy khá hơn, mười đầu ngón tay vẫn lạnh như băng.

Tiểu Thanh từ từ đứng lên, khó hiểu hoàng phi vì sao đột nhiên trong lúc đó trầm mặc không nói, lại thấy nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm hai tay của mình, sắc mặt quái dị.

“Nguyên lai, giết người, cũng thật đáng sợ, thật thống khổ,” Nàng nhú nhú mày, mắt hạnh sương trắng tràn ngập, tựa hồ không thấy rõ mọi vật trước mắt, “Yêu nam Mẫn Hách, vì sao thích giết người như vậy?” Nhớ lại hình ảnh hắc vượn đầu lười nhẹ nhàng liếm lên chủ thủ còn dính máu của nàng, tâm của Y Y run lên, thật đúng là quỷ dị, hắc thật giống một ác ma lãnh huyết vô tình, trong đôi mắt hắc hình như còn vẩn lên tơ máu, cả người Y Y bắt gặp run lên.

“Nô tỳ,” Tiểu Thanh ngồi xổm xuống đi ôm bó củi, chuẩn bị cho vào hỏa lò, tay nhỏ bé cũng là một trận run rẩy, khuỷu tay cứng ngắc, “Nô tỳ không biết.”

Nhìn chăm chăm vào ánh lửa bập bùng trong hỏa lò, Tiểu Thanh nhớ đến khóe môi tà nghệ khê nhếch của hắc, nhớ đến ngón tay trắng nõn thon dài của hắc, dưới tán hoa lựu, vượn ra, trong mắt không có tiêu cự, trầm lặng đứng một mình. . .

“Tiểu Thanh, cảm ơn ngươi, ở luyện binh tràng, ta nhìn thấy ngươi cho ta biểu tình lo lắng, vẫn còn tưởng rằng, Tiểu Thanh là một người lãnh huyết vô tình.” Đột nhiên toát ra một câu, Y Y giống như thi thảo tự nói, hai tay trắng xanh đặt bên trên thành gỗ, bên môi lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Trong khoảnh khắc khi bị yêu nam Mẫn Hách dùng hoàng điệp tấn công, nàng bắt gặp nâng đầu lên, nhìn về phía khán đài thì bất gặp được ánh mắt của Tiểu Thanh đang nhìn về phía mình, rất nhanh, nhưng ánh mắt đó toát lên vẻ quan tâm, lo lắng, Y Y rõ ràng cảm nhận được dù biết rằng hai nàng vốn là địch nhân.

“Hoàng phi là chủ tử, nô tỳ quan tâm ngươi là chuyện đương nhiên.” Tiểu Thanh mở miệng một cách cứng nhắc, không tự nhiên, bó củi cầm trên tay vẫn chưa cho vào hỏa lò, nàng cũng không có cảm giác.

“Chủ tử của ngươi, không chỉ có một mình ta.” Thu lại ý cười trên mặt, ngón tay không biết là vô tình hay cố ý mà lay động trong ôn thủy làm cho những cánh hoa trong nước dạt ra, thanh âm của Y Y rất nhỏ chỉ có chính nàng mới có thể nghe thấy.

“Cái gì?” Không có nghe rõ lời nói của Y Y, Tiểu Thanh mờ mịt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thấy sương trắng càng lúc càng nồng đậm, cuống quýt cúi đầu, phát hiện lửa đã muốn tắt, cúi trong tay mình còn chưa cho vào, “A, lửa sắp tắt rồi!” Nàng kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, chạy nhanh tăng thêm bó củi.

(a, pan giải thích 1 chút, Y Y đang tắm trong một cái bồn gỗ, được thiết kế như ôn tuyền_suối nước nóng bên dưới được đun nóng thích hợp để giữ ấm nước, nên phải có người thường xuyên canh lửa, cho củi vào để nước không bị lạnh, ở đây người này là Tiểu Thanh ^^)

Nhìn hỏa diễm trở lại bình thường, Tiểu Thanh mới thở ra một hơi.

“Hoàng Thượng” bên ngoài dục phòng, ba cung nữ chỉnh tề quỳ trên mặt đất, không biết vì sao Hoàng Thượng đột nhiên tới đây, hoàng phi còn đang tắm rửa bên trong, nên đi vào thông truyền hay là để hoàng thượng trực tiếp đi vào?

“Hoàng phi tắm rửa đã bao lâu?” tìm khắp tắm cung cũng không thấy nàng, sau lại mới biết được nàng đúng là chạy tới đây tắm rửa, Phù Vân Khâu Trạch bắt đắc dĩ lắc đầu, miệng vết thương vừa mới khỏi hắc không nên đụng nước, mới vài ngày, nàng rốt cục không nghe lời, vụng trộm chạy tới đây.

“Bẩm Hoàng Thượng, hoàng phi vừa mới tiến vào, không đến một khắc.”

Nắm ngón tay xiết lại, nắm chặt tấu chương trong tay, bộ dạng của hắc thập phần bất đắc dĩ, một lát, ngẩng đầu nhìn cửa gỗ liếc mắt một cái, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc nhiễm thượng một tầng buồn bực, cuối cùng, hóa thành thở dài, phẩy hoàng bào, bước nhanh rời đi.

“Hảo.” Y Y gật to một cái, trong người thấy thật sảng khoái a, người người bàn tay nhỏ nhắn, nàng mỉm cười hài lòng, không còn mùi mồ hôi nữa, thật không hiểu nổi Phù Vân Khâu Trạch, mỗi ngày đều ôm nàng ngủ, không người thấy mùi dấm chua sao? (>.<)

“Àn.....” Tiểu Thanh nhu nhu mắt, cũng gật một cái, cúi thân, hai tay ôm lấy đầu gối cúi đầu xuống.

Vì cái gì, tại sao lại như vậy?

A, thơm quá a.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bắt Cóc

Trong phòng, sương trắng bất giác ngày càng dày đặc, lại thoang thoang mùi hương của huân y thảo, loại hương liệu này nếu hít nhiều sẽ buồn ngủ.

Tình cảnh này, hương vị này, tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào rồi? Y Y tựa vào thành gỗ, một môi ngáp một cái.

Vừa muốn nhắm mắt lại, lí trí chợt thanh tỉnh, Y Y cố gắng mở to hai mắt, nháy ra khỏi ôn tuyến, mặc vội xiêm y, dùng sức lay Tiểu Thanh đang ngồi ôm gối hôn mê.

“Tiểu Thanh, mau, chạy mau.”

Kỳ quái, tại sao toàn thân đều không còn sức lực? Thở phì phò, Y Y chỉ cảm thấy đầu óc ngày càng mơ hồ, mà Tiểu Thanh như cũ vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn khôn hề biết nàng đang làm gì.

“Giải chú.....” Thuật từ còn chưa niệm xong, toàn thân lao đảo, Y Y chìm vào hôn mê.

Không bao lâu, một đạo thân ảnh màu đen từ ngoài cửa sổ kích động tiến vào, đá thân ảnh lục sắc qua một bên, không chút động tĩnh, khiêng Y Y lên, niệm vài tiếng thuật từ, lập tức ẩn vào không khí bên trong.

Bóng đen một đường chạy như điên, ôm nàng nhưng thoát nhìn không hề gia tăng sức nặng, hai chân linh hoạt, nhẹ nhàng lướt đi, đã bay mấy chục thước, đường như đôi với hoàng cung thấp phần quen thuộc, tránh được thị vệ, ở phía trên đỉnh điện điểm nhẹ mũi chân, không bao lâu, liền đi tới một căn phòng hoang phế, dường như đã lâu không có người ở, ẩn thân đi vào.

Tuy là ban ngày, bên trong lại âm thấp dị thường, toát ra hơi thở lạnh băng, đạo bóng đen vừa vào đã có hai người ra nghênh đón.

“Đã bắt được người?” Lão Thương thanh âm mang theo điểm vui sướng, nhanh chóng sải bước, đột nhiên khụ một tiếng, phun ra một ngụm máu, nhưng mà, toàn là máu đen, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất bụi bặm.

“Tánh mạng của chúng ta chỉ còn 2 ngày thời gian, ngươi nói, hắn có thể đến hay không?” Một thân ảnh cao lớn khác sốt ruột, chà xát hai tay, đi qua đi lại, trên trán mồ hôi đã nhũn chặt lại.

Lão Giả xương cốt toàn thân đau buốt, nọc độc đã nhập tâm mạch không thể triển khai pháp thuật, có thể đối phó với hắn, cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đem thân hình nhỏ nhắn đặt xuống, từ thắt lưng rút ra một sợi dây thừng buộc lại, nhưng không buộc chặt, sợ tổn hại đến nàng.

“Hoàng Thượng ân trách, không giết chúng ta, không nghĩ tới, Mẫn Hách Vương gia thế nhưng nhẫn tâm muốn chúng ta chết! Kia một hồi tử thí, chúng ta liều mạng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ lại đổi lấy kết cục này!” Lão Giả thở dài, nghĩ đến chính mình cách tử kỳ (ngày chết) không xa, hai chân mềm nhũn, thẳng tắp ngồi ở phía trên.

Nghe được lời ấy, hai người còn lại đều là trầm mặc, làm ác nhiều năm, không ngờ, lại bại trong tay một tiểu vương gia miệng còn hôi sữa, thật sự là tạo hóa trêu người.

Hắc y nhân đem Y Y nhẹ nhàng tựa vào trên tường, đi đến lão Giả bên cạnh ngồi xuống, nhìn thoáng qua hoàng phi đang ngủ say, có chút áy náy, không đành lòng.

“Hoàng Thượng ban thưởng cho chúng ta nhiều thứ như vậy, chúng ta lại bắt hoàng phi đến đây, thực cảm thấy hổ thẹn.”

Lão Giả khụ một tiếng, nhú mày, lấy ra một viên dạ minh châu lỏng lánh, to tròn, hào quang rực rỡ, nhất thời, trong phòng sáng lên không ít.

“Ngươi cho là Hoàng Thượng thực sự hảo tâm sao? Hắn bắt quá là làm đáng cho bọn đại thần xem mà thôi,” Nam Kinh phi một ngụm, “Ban cho cho chúng ta vài thứ kia, cho dù rất nhiều, chúng ta có mệnh để hưởng sao? Ta tình nguyện đem tất cả vàng bạc châu báu đổi lấy tánh mạng.”

Nam tử hắc y (áo đen) nhú mày, nhưng thật ra không có phản bác, dù sao hắn nói cũng không sai.

“Nếu mạng của hoàng phi trân quý, mạng ba người chúng ta không đáng giá sao, cho dù nàng ấy vô tội, cũng phải giao nàng cho vương gia,” Lão Giả sắc mặt nhất thời đáng lại, toát ra sát khí, “Nhiều năm như vậy, đã giết bao nhiêu người vô tội, ai trong chúng ta có thể nhớ rõ? Thêm một người cũng không nhiều, ít một người cũng không thiếu đâu.”

“Nhưng là, Vương gia muốn giết nàng, chúng ta đã mật báo tin tức cho hắn đến lấy thuốc giải độc con tin, nhưng nếu như hắn thật không đến, thì chúng ta phải làm thế nào?” Hắc y nam tử về mặt khăn trương.

“Chúng ta đây sẽ giết hoàng phi, nói cho Hoàng Thượng là hắn sai chúng ta làm như vậy, đến lúc đó, hừ hừ, cho dù chúng ta đã chết, hắn cũng sống không được bao lâu.” Kinh Nam hừ lạnh một tiếng, âm ngoan cười, một lát, cũng là mặt co mày cau.

Nhất thời, ba người lại lâm vào trầm mặc, dù sao nếu chính mình độc phát mà chết thì dù có người chôn cùng cũng có ý gì nghĩa đâu?

“ba người ác người suy nghĩ cũng thật đơn giản?” Một thanh âm thanh thúy đột ngột vang lên.

Ba người quay đầu lại, nhìn về hướng phát ra thanh âm, vốn là hoàng phi phải ngủ say bất tỉnh lại đang chớp mắt nhìn bọn họ, tteón môi còn mang nụ cười trào phúng.

Hai người đồng thời khiếp sợ nhìn nam tử áo đen, hẳn không phải phục thuốc mê cho nàng ngủ say sao? Phải biết quân y thảo dược tính không nhẹ cộng thêm thuốc do Khinh Nam đưa, ít nhất phải sau nửa canh giờ mới có khả năng thanh tỉnh.

“Ta, ta quên.” nam tử áo đen gãi gãi đầu, từ bên hông lấy ra một viên thuốc nhỏ, đứng lên, muốn đi qua nhét vào cửa trong miệng nàng.

“Các người cho rằng lấy được một nửa binh quyền từ tay Mẫn Hách và Hoàng Thục phi, Hoàng Thượng đã hài lòng? Nếu hẳn để ý đến sinh tử của ta, sẽ cho ta liều mạng đi tỷ thí sinh tử sao? Xem ra, các người không chỉ xem thường Mẫn Hách yêu nam, cũng đánh giá cao vị trí của ta trong lòng Hoàng Thượng.” Cười nhạo, Y Y lắc lắc đầu, mấy người này hiển nhiên là không đủ thông minh, nếu không cũng sẽ không cả gan thương lượng điều kiện với Mẫn Hách yêu nam.

“Chậm đã,” lão Giả cuồng quít giữ chặt tay của nam tử áo đen, “Ý của người là, vô luận như thế nào, kết cục của chúng ta chỉ có một, là con đường chết?”

“Đúng vậy.” Nàng rất khẳng định mà gật đầu.

Thân ảnh màu đen nhất thời ngồi bệt xuống, trong miệng lẩm bẩm, một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má, giọng nghẹn ngào.

Khinh Nam ngưng mi, nhìn về mặt trấn định của Y Y, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, trông mắt long lánh đảo qua đảo lại trên người ba người, khóe môi đỏ mọng nhếch lên một đường cong xinh đẹp.

“Hoàng phi, người, người là không phải có biện pháp có thể cứu chúng ta?” Lão Giả do dự, cuối cùng đã mở miệng, “Nếu có thể cứu chúng ta một mạng, chỉ cần có thể làm, chúng ta nhất định chết cũng không từ.”

“Ác? Người như thế nào biết ta có biện pháp cứu các người?” Nàng đáp nhưng thật ra có chút kinh ngạc.

“Người thật sự có biện pháp cứu chúng ta?” Khinh Nam, ánh mắt đầy nghi hoặc, nhìn nàng từ đầu đến chân, cho dù thế nào cũng chỉ là một nữ nhi yếu đuối, làm sao có khả năng cứu được bọn họ.

Không để ý đến lời nói của hắn, nàng nhìn lão Giả chống quái trượng (cây nạn, cây chống) đứng lên, từng bước chậm rãi hướng về nàng.

Đi đến trước mặt nàng, lão Giả đem quái trượng buông xuống, ngồi xuống, bắt đầu cời bỏ dây thừng cho nàng.

“Người không sợ ta đào tẩu, hoặc là giết các người sao?” Y Y thùy hạ mi mắt, nhìn thấy dưới chân hắn cơ hồ phát ra ánh sáng của dạ minh châu.

“Hoàng phi ở trong cuộc tỷ thí có thể thắng được Vương gia, đã nói lên người tâm tư trí tuệ kín đáo, có thể suy tính kỹ càng ở thời khắc sinh tử, cho thấy người rất có bản lĩnh, cho nên lão phu tin tưởng người, người nhất định có biện pháp có thể cứu chúng ta,” đôi mắt vẫn đục yên lặng nhìn nàng, hiện lên một tia khôn khéo, “Chúng ta ba người vốn là người đã bước một chân vào quỷ môn quan, tại sao lại sợ người giết chúng ta? Huống hồ, hoàng phi tựa hồ có chút chán ghét Vương gia.”

Nhớ tới xưng hô của chính mình “Mẫn Hách yêu nam”, Y Y mím môi, trên mặt xuất hiện một chút cười gian: “Được rồi, ta giúp các người, bất quá, các người thuận tiện gửi một phong thư cho Hoàng Thượng, viết rằng ta ở trong tay các người, yêu cầu hắn đưa ra vạn lượng hoàng kim, hảo hảo vơ vét tài sản của Hoàng Thượng một phen.” (chết cười với tỷ :]])

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Vương Gia Đến Đây

Hoàng, vạn lượng hoàng kim? Ba người nhất thời hút một ngụm khí lạnh, đầu óc trống rỗng, chẳng lẽ hoàng phi ở trong cung nhận hết ngược đãi? Nếu không như thế nào lại đòi ngân lượng phu quân của mình, còn muốn vơ vét tài sản nữa? Thật đúng là bị lời nói của nàng làm cho hoảng loạn.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ đến sao?” Khinh Nam đột nhiên có điểm không tin, lại nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, liếc mắt một cái.

“Hắn nếu không đến, các người cứ ngồi chờ chết!” Y Y nâng mi, tay nhỏ bé ở xoa xoa trên cổ một chút, nhìn bọn họ sắc mặt trắng nhợt, đáy mắt nổi lên

ý cười lại ản đi xuống, “Bất quá các ngươi yên tâm, hắc tuyệt đối sẽ đến .”

Nam tử áo đen xoa xoa ánh mắt, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy hoàng phi trở nên thực tà ác. (gật đầu đồng ý =.=)

“Còn về phía vương gia thì làm thế nào?” Lão Giả đột nhiên mơ hồ, bọn họ toan tính muốn bắt cóc nàng để đổi lấy giải dược, tình thế bây giờ lại phát sinh thêm chuyện “tổng tiền hoàng thượng, có phải là lại thêm một tội danh hay không?” Hơn nữa Vương gia rốt cuộc có đến hay không, vẫn không thể nắm chắc.

Thấp mặt trầm tư, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trầm trọng, vừa muốn đối mặt với Mẫn Hách yêu nam nhưng trong lòng rốt cuộc có vài phần không muốn, nếu có thể, tình nguyện cả đời cũng không nhìn thấy hắn.

“Các ngươi đã mật báo tin tức cho hắn chưa?”

Nam tử áo đen lắc lắc đầu, từ trong áo lấy ra một phong thư đã được chuẩn bị kĩ lưỡng, chỉ là chưa dám chắc là bắt được nàng nên chưa đi giao.

Mở thư ra, nàng nhìn qua một lượt, cơ hồ muốn đem tay của nam nhân áo đen cắn nát, hắn chỉ hừ một tiếng, cũng không thèm quan tâm (không hiểu chỗ này lắm)

“Nơi này là chỗ nào?” đọc xong thư, nàng mới phát hiện không biết nơi này là đại phương nào.

“Lãnh cung, là nơi trước kia Hách phi thất cổ tự tử.” lão Giả liếc mắt một cái, tầm mắt ngược lên, mạng nhện giăng đầy trên dầm ngang cũ kĩ, một mảnh vải trắng đã ố vàng, gần như mục nát, phát phơ lay động... (Vịt : Ôi mấy ông hâm, sao lại chui vào cái nơi này =.=)

Nổi da gà, toàn thân run lên, Y Y hít một ngụm, người chết nàng không sợ, sợ nhất chính là quỷ!

Nghĩ nghĩ, nàng cầm bút lên, bắt đầu viết, đôi lúc còn ngưng lại, mày liễu nhíu lại rồi mới tiếp tục đặt bút viết tiếp

“Mẫn Hách yêu nam, ba vị thủ hạ của ngươi ở trong tay bản phi, nếu không muốn cho người trong thiên hạ biết ngươi là loại người tráo trở lật lọng, hãy đến lãnh cung nơi Hách phi thất cổ tự vẫn quyết một trận thắng bại, hoàng phi kính thượng.” Viết xong, nàng thổi thổi cho chữ trên thư khô hẳn mới cho vào phong bao, giao chon am nhân áo đen.

Nam tử áo đen hướng hai người bọn họ gật đầu, liền phi thân mà đi.

Đứng lên, vỗ nhẹ cho bụi bậm trên người rơi xuống, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, nàng quay đầu, bắt đắc đi mở miệng nói với Khinh Nam

“Ngươi đi theo nam nhân áo đen kia, nói với hắn, sau khi đưa thư cho hoàng thượng và vương gia xong, hai người các ngươi chia ra, theo dõi động tĩnh của hai người kia, sau đó về thông báo cho ta biết, để ta lo liệu.”

Vốn là bắt cóc nàng, không ngờ, ngược lại, người tính không bằng trời tính, bọn họ lại trở thành chân sai vặt của nàng!

Bắt đắc dĩ đứng dậy, Khinh Nam cũng ản vào trong bóng tối.

“Ngươi sợ chết sao?” Gặp lão Giả tựa dựa vào trên tường, Y Y hỏi.

“Kỳ thật, hoàng phi là muốn hỏi lão phu giết bao nhiêu người đi?” Hắn mỉm cười, nhìn cột trụ đen ngòm, bụi bậm, sa mảnh rách rưới, một đoạn vải sa đã ố vàng vắt vtu trên dầm ngang, thật không nghĩ đến nơi này đã từng là tấm cung của một phi tần, từng được sơn son thiếp vàng, đông đúc náo nhiệt, cũng như cuộc đời của hắn, lăn lộn trong gian hồ ngàn ấy năm, đã qua cái thời hoàng kim, xưng bá một vùng, bây giờ chỉ biết ngồi chờ chết.

Đem một viên đá đặt ở bên cạnh hắn, nàng ngồi lên, sửa sang lại mái tóc hỗn độn, có chút rối rắm của chính mình, đôi mắt của Y Y trong suốt, hình như tất cả mọi thứ trước mắt nàng đều trong suốt, thần khiết như vậy.

“Sai, kỳ thật ta muốn hỏi ngươi nhất đó là cảm giác khi sát hại người vô tội thế nào?” Miệng nhếch , nàng cười nhẹ, Triệu Tử, có tính là người vô tội không?

“Lão phu, không nhớ rõ ,” Sờ sờ chòm râu, hắn nhíu mày một chút, “Chính là, hiện tại có lẽ là báo ứng, trời cho ta nếm thử cảm giác sợ hãi khi phải chết.” Nói xong, lại ho khan vài tiếng.

“Triệu tử,” Nàng cắn môi dưới, “Hắn có người nhà không?”

Mặc dù là hắn không biết tự lượng sức mình muốn giết nàng mà bị nàng sát hại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy áy náy, ngày ấy chém giết đã làm mờ mắt, nàng cơ hồ quên kia cũng là một mạng người.

Kinh ngạc nhìn nàng liếc mắt một cái, lão Giả quay đầu đi, nhẹ nhàng lắc lắc.

“Chúng ta trong giang hồ là sát thủ giết người không chớp mắt, hầu như đều là không có gia quyến (người nhà), chỉ có như thế, mới vô hậu cố chi ưu (không có gì vướng bận, lo nghĩ).”

“Đều không có gia quyến?” Y Y không thể tin, hai mắt to tròn nhìn lão Giả.

Lão Già lại lắc đầu, chưa sót cười, định mở miệng, lại do dự, tay đột nhiên nắm chặt lấy quả trứng, rồi sau đó chậm rãi buông ra.

Lão Già ho khụ một tiếng, lại phun ra một ngụm máu đen, lão lấy hai ống tay áo nhuộm bẩn, loang lổ vết máu, chà lau vết máu trên khóe môi rồi mới nói tiếp.

“Triệu tử, vì muốn làm sát thủ, tự tay giết hết cả nhà.”

Mặt nhất thời trắng toát, Y Y hít sâu một hơi, vốn mình chỉ thân bất do kỷ xuống tay với một người xa lạ, tâm đã không thể an ổn, vậy mà...

Nhưng mà, sau một lát, lòng của nàng cũng bình tĩnh trở lại.

“Cám ơn ngươi, đã nói ra những lời này.” Vị lão nhân gia này, tuy là sát thủ, giết người không chớp mắt, nhưng hiện tại, cũng làm cho nàng giảm bớt áy náy đối với Triệu Tử, nói cho nàng biết sự thật về sự tàn khốc lãnh huyết của sát thủ.

“Hiện tại, cái gì đều muốn.....” Lão già suy yếu mỉm cười, còn chưa nói dứt lời lại phun ra một ngụm máu đen.

Thấy vậy, Y Y đem y bào của mình xé xuống một mảnh, đưa cho hắn lau đi vết máu.

“Hoàng phi!” Một thân ảnh màu đen vội vã tiến vào, vui sướng nhìn thoáng qua lão Già, “Vương gia, Vương gia một mình thông thả rời khỏi vương phủ, tựa hồ đang muốn đến đây”

Mẫn Hách yêu nam thật đúng là thiếu kiên nhẫn, bất quá, vừa lúc, đến sớm một chút, nàng cũng có thể sớm một chút rời khỏi nơi này, Y Y mỉm cười trào phúng.

Không lâu sau, Kinh Nam cũng trở về, trên mặt tuy là tỏ vẻ khó chịu, nhưng vẫn báo cáo lại tình hình cụ thể, hoàng thượng thực sự đã sai người đến quốc khố lấy ra một vạn lượng hoàng kim.

“Ngươi không phải nói ngươi ở trong lòng Hoàng Thượng không có trọng lượng sao, vì cái gì hắn sẽ vì ngươi dùng vạn lượng hoàng kim để đổi?” Kinh Nam tựa hồ có chút khó hiểu.

“Chỉ là một vạn lượng hoàng kim đối với hắn thì có đáng gì, toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, chỉ tốn có bấy nhiêu ngân lượng lại có thể đổi về một “phượng phúc” của Lạc Tang quốc, ngươi cho rằng hắn không muốn?” Nàng nói liền một hơi, nhưng vẫn rõ ràng rành mạch, cúi đầu, nhìn thấy bộ dáng của chính mình, Y Y ngán ngấm, thở dài, không biết khi nào về lại dục phòng, phải hảo hảo tắm rửa lại một lần nữa.

Kinh Nam ngăn người, nhất thời nhớ lại nàng chính là phượng phúc trong truyền thuyết của Lạc Tang quốc. Phượng phúc có thể phò trợ cho quốc thái dân an, khôn biết nàng có thể bảo toàn tánh mạng cho bọn họ hay không?

“Các ngươi mau chuẩn bị sẵn sàng đi, hắn, cũng sắp đến đây.” Tai đã nghe được động tĩnh, Y Y đậm thanh nói, đứng lên, đi tới cửa, nhìn ánh tịch dương chạng vạng phía chân trời đỏ rực như lửa, rắng vàng cả một vùng trời.

Cách đó không xa, một thân ảnh bộ pháp ổn định, đang ở từng bước một chậm rãi đi tới, tựa hồ, đối với nơi này rất quen thuộc, không hề lệch khỏi quỹ đạo, tiêu sái bước vào.

“Ngươi đã đến rồi, Mẫn Hách yêu nam,” mỉm cười tựa như một đóa hoa lê xinh đẹp thoát tục, nàng kéo làn váy, hoa lệ xoay một vòng, hạ thấp người, “Tiểu nữ từ đọi đã lâu.”

Nhưng mà, vốn muốn mại khai bộ pháp đột nhiên dừng lại, hắn đứng ở cửa, đồng tử nheo lại, nhìn gương mặt tươi cười của nàng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt, mười đầu ngón tay nắm chặt.

“Ngân Nhi.....” thanh âm trầm khàn thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Điều Kiện Của Vương Gia

Trong mộng, chính là nụ cười như hoa lê này làm mình ngày đêm mơ tưởng, trắng nõn mà cao nhã, thuần khiết trong sáng, giống như mọi thứ trên thế gian này đều được nụ cười như thiên sứ ấy thanh lọc.

Kinh ngạc, mơ mơ màng màng, mại khai bộ pháp muốn bước vào, đột nhiên đồng tử trong mắt co lại, nụ cười tươi tắn như hoa lê của nàng đột nhiên trở

nên cứng ngắc, gương mặt trong mộng và thân ảnh trước mặt vốn đã gần như một nay bất giác chia thành hai mảnh, hư ảo thoáng qua làm hấn đột nhiên bưng tỉnh, tú bào bách hoa kim điệp vung lên, bạc môi nhếch lên nụ cười tà tử, khôi phục vẻ lạnh lùng như nước.

“Mẫn Hách yêu nam?” Môi đỏ mọng khẽ lên tiếng, hấn nhủu mi, trên mặt phiêu thượng một tầng tà khí, “Dân đen, ngươi kêu ta thật quen miệng a, chỉ sợ đây không phải lần đầu, không dưới trăm lần rồi?” nghĩ đến lá huyết thư (thư viết bằng máu) kia xưng hô của nàng cũng là thế này, không khỏi hừ lạnh.

Chậm rãi đứng thẳng, nàng cười như không cười, đầy vẻ trào phúng, mắt hạnh khẽ liếc qua cổ áo của hấn, trên đó vẫn còn băng kín như cũ.

“Ngươi nên tự mình hiểu lấy,” tay thuận thế vuốt lại mấy lọn tóc trước ngực, sau đó chia ra trước mặt “lấy giải được ra, nếu không muốn cho người khắp thiên hạ nhạo báng Vương gia là một người nói không giữ lời, tốt nhất là đem giải được cho bọn đi.”

Hai tay khoanh trước ngực, tiếp tục đi về phía trước vài bước, hấn cúi đầu xuống, nhìn về mặt đầy đê phòng của Y Y, châm chọc cười, vươn một tay, kéo kéo vài sợi tóc trước ngực nàng.

“Nếu nói bản vương có thể tự mình hiểu lấy, như vậy, Vương phi, ngươi sao lại không tự mình hiểu lấy, bản vương muốn giết ngươi, tuyệt không lưu cho họ con đường sống, chỉ là vài tên sát thủ, cũng dám đối đầu với bản vương, cho dù, người nọ là ngươi, bản vương cũng tuyệt không nương tay.” Nói xong, nhẹ nhàng lôi kéo lọn tóc của Y Y đang nắm trong tay, không hề gây tiếng động thùy hạ xuống.

da đầu vì đau, nàng nhủu nhủu mày, cảm giác được trên gương mặt tuần mỵ kia phảng phất sự tức giận, nguy hiểm của loài báo đang quan sát con mồi, cứ nghĩ rằng hấn sẽ dừng lại, nhưng không, hấn cứ chậm rãi, từng bước, từng bước một tiến lên, áp sát vào nàng.

Thân ảnh cao lớn vây lấy thân hình mảnh mai của Y Y, mùi phản áp bách khiến cho nàng liên tục lui về phía sau.

Không biết vì sao, nàng lại không cảm nhận được một tia sát khí, đến tột cùng, chuyện gì xảy ra? không phải nói cho dù người nọ có là chính mình, cũng sẽ tuyệt không nương tay sao?

“Vương gia, ngươi đừng tiến lên nữa, nếu cứ tiếp tục, đừng trách bản phi không khách khí.” Một tay đặt lên phía trên sợi tóc, mắt hạnh vi trừng.

“Như thế nào là không khách khí?” liếc mắt một cái, hấn cười lạnh một tiếng, lại tiến lên phía trước một bước, cơ hồ vòm ngực rắn chắc của hấn chạm vào chop mũi nhỏ nhắn của nàng.

Thần nhiên, mùi hương của hấn quanh quần lấy Y Y, nàng cắn răng một cái, hét lớn: “Bóng dáng kiêu chề, định!” Hai tay hạp mũi, ngón tay còn chưa cuốn, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, người vừa đứng trước mắt thoát cái bóng dáng đã ở cách xa mười bước.

Bạc thân tà câu, hấn lạnh nhạt cười, tựa hồ liệu định nàng nhất định sẽ có hành động này, đã sớm có chuẩn bị, điểm nhẹ mũi chân đã ở bên trong đình viện nhân nhĩ tán bộ, đột nhiên nhìn thấy một cái giếng cạn, mâu quang âm lãnh lóe lên một tia sắc bén

“Như thế nào, hoàng phi còn nhớ rõ nơi này?”

Nghi hoặc nhìn về hướng hấn, liếc mắt một cái, nàng không rõ hấn muốn ám chỉ cái gì nên đảo mắt nhìn quanh bốn phía, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, nơi này là.....

“Lần trước, bị nhốt phía dưới chắc là chịu nhiều khổ sở đi? Cả đêm còn dầm mưa, làm bản vương lúc ấy còn lo lắng, không biết hoàng phi có chịu nổi hay không, miệng vết thương còn chưa hoàn toàn khép lại, hơn nữa còn phải ngâm nước dầm mưa, chỉ sợ vết thương lở loét, thân thể bị ngâm đến hư thối mục nát, e rằng đá phiến bên trên vẫn chưa được lấy ra.” Hấn cúi đầu cười, mắt lạnh tà và ghê châm chọc nàng, đôi mắt hẹp dài lóe ra tinh quang như loài yêu nghiệt.

“Khó trách ngươi nhanh như vậy có thể tìm tới nơi này,” Y Y cắn chặt răng, tay bắt tri bất giác đặt lên miệng vết thương đã khép lại, trán toát ra mồ hôi lạnh, “Thật sự đáng tiếc, bản phi không chết.”

“Tam phiên hai lần, đều cho ngươi ở trong tay bản vương trốn thoát, lần này, không muốn chết, chỉ sợ cũng không được, huống chi là ngươi tự mình tìm đến.” Âm hiểm cười, tú bào bách hoa tú điệp lại vung lên, đôi mắt màu nâu chậm rãi chuyển biến, thâm sâu khó lường, sát ý nồng đậm, long mi dài công vút càng thêm tà ác, vẻ ôn nhu vừa nãy hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh. Miệng lầm rầm niệm chú thuật, một tầng sương trắng bao trùm hoàn toàn thân ảnh của hấn, từ bên ngoài nhìn vào không thể nhìn thấy bất cứ điều gì trừ một tầng sương khói mờ ảo.

Lại là loại chú thuật này! Da đầu của Y Y một trận run lên, dùng thuật này, mình làm sao nhìn thấy hấn sử dụng chiêu thuật gì, làm sao ứng phó đây?

“Chậm đã!” khẽ quát một tiếng, hai thân ảnh nâng lão Giả từ trong phòng từ từ đi ra.

Nguyên lai thì ra ba người này trốn ở bên trong. Mẫn Hách nhủu mày, một tay đặt sau lưng, tiêu sái bước lên một bước, tú bào bách hoa tú điệp sóng động như thật, tung bay trong gió, phiêu dật thoát tục, lóe sáng rực rỡ, yêu dị như một yêu tinh, từng bước từng bước, đi ra từ trong sương khói mờ ảo.

“Như thế nào, ba người các ngươi muốn tới chịu chết? À không...”, Hấn khẽ lắc đầu, mi mắt vi liễm, “Vốn, các ngươi đã là người chết.”

“Vương gia, chúng ta ba người đều liều tánh mạng giúp đỡ ngươi, mặc dù không có công lao, cũng có khổ lao, làm gì ngươi phải đuổi tận giết tuyệt!” Lão giả thờ dài, chống quai trượng, tay run nhẹ nhẹ.

“Nga?” đôi mắt màu nâu đột nhiên trong lúc đó lay động, hấn từ từ ngồi ở trên miệng giếng, sắc mặt âm trầm, giật giật móng tay leo quần quanh thành

giếng, cười khê, “Nếu muốn ta không đuổi tận giết tuyệt, cũng có thể, các ngươi chỉ cần giúp ta làm một chuyện.”

Ba người nhìn nhau, thấy khóe mắt của hần thỉnh thoảng hướng về gương mặt đề phòng của hoàng phi, nhất thời, trong lòng đã nhất thanh nhị sở.

Y Y trầm mặc, cúi đầu nhìn chính mình một thân hỗn độn, lại nhìn Mẫn Hách yêu nam, y bảo đồ tươi tỉnh xảo diệu lệ, mũi giày không nhiễm một hạt bụi, nường sắc mặt như giấy trắng, hần, sắc mặt như đào.

“Chuyện gì?” Kinh Nam cuối cùng nhìn không được, đã mở miệng.

Tùy tiện nhặt lên một chiếc lá bên miệng giếng, hần đặt ở bên môi thổi thổi, rồi sau đó, cầm lấy phiến lá, ánh mắt lạnh lùng như nước, từng chút, từng chút xé thành từng mảnh nhỏ.

“Giết nường.” Giọng nói trầm thấp mà rõ ràng, ở trong khoảng sân rộng lớn vang lên từng trận tiếng vang “Liền có giải được.”

Lời nói gọn gàng dứt khoát, vang vọng trong không gian, vang đến tai mỗi người lại như sấm rền bên tai, mỗi người một tâm trạng.

“Này.....” Kinh Nam ngăn ra, quay đầu nhìn vào mắt lão Giả, lại bị hần trừng mắt nhìn trở về, đột nhiên thông minh, hần cười lạnh nói, “Ngươi nghĩ rằng ta và mọi người còn có thể thuận theo ý của ngươi, phụng mệnh hành sự? Lừa chúng ta một lần, còn hi vọng có thể tái gặt chúng ta một lần?”

“Nếu các ngươi không tin, bốn vương cũng không có biện pháp, nhưng, bốn vương có thể nói rõ ràng cho các ngươi biết, nếu tưởng dựa vào nường có thể lấy được giải được, quả thực chính là ý nghĩ kỳ lạ.” Kinh niệm hừ một tiếng, hần thấy trong mắt nường hóa điểm thiêu đốt, khóe miệng ý cười càng sâu.

Cấn chặt răng, từ từ cúi đầu, nhưng mà, tái ngẩng đầu, trên mặt của nường lại hiện lên một nụ cười sáng lạng, gương mặt tái nhợt phiêu thượng thần nhiên phần hồng, mày liễu nhếch lên đầy vẻ châm chọc.

“Mẫn Hách yêu nam, ngươi sai lầm rồi, ngươi nghĩ rằng ta và nhóm thủ hạ cũ của ngươi nội chiến, ngươi sẽ làm ngư ông đắc lợi sao? Nếu không giao ra giải được, vậy xem thực thắng thực phụ (hok hiu), bắt quá, nhìn qua thương thế trên người ngươi xem, dường như người đang chiếm thế thượng phong là chúng ta, bốn chọi một, ngươi thật đúng là nói không tự lượng sức.” Vừa nói, nường một bên bài một tay chỉ, nói xong, ngón trỏ cùng ngón giữa khinh lập, đối với Mẫn Hách trầm mặt, nường làm một chữ “V”, thập phần hứng thú (động tác yeah 2 ngón đóa mà^^) .

Chậm rãi đứng dậy, quý mị dời bước, trong nháy mắt, ảo ảnh thật mạnh, hồng bào giống như lăm lăm sóng triều, phát ra “Thừ thừ” tiếng vang, chốc lát, Mẫn Hách đã kề sát bên tai nường thổi một hơi thở, đôi môi đỏ tươi và nghệ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nường Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hoàng Thượng Giá Lâm

Không dự đoán được hần sẽ sử dụng chiêu này, khoảng cách quá gần không thể sử dụng thuật pháp, Y Y nắm chặt hai tay, vung lên phía trước muốn đẩy hần ra, không ngờ, bị hần dễ dàng chế trụ, hai tay bị khóa ngược ra phía sau, thiên hạ kêu nhỏ khê kêu một tiếng, ngực đã dán sát vào vòm ngực rắn chắc của hần.

“Tiểu nhân bi ối!” Nường nổi giận nói, mái tóc hỗn độn theo gió tung bay, bò lên áo của hần, lướt qua gương mặt yêu mị của hần, làm da đầu của nường run lên.

Nhưng mà, mũi người được mùi hương dễ chịu, quen thuộc làm nường nhìn không được hít sâu một cái, bộ dáng thật giống như một tiểu bạch thỏ đáng yêu.

“Cố gắng thêm vài câu, chỉ sợ sau này ngươi muốn mắng cũng không được” Hần mị hoặc cười, lưu loát dùng một tay trời trụ hai tay của nường, một tay kia nhẹ nhàng vuốt lên má phàn, “Giếng cạn âm u kia, sẽ là phần mộ của ngươi.” ngữ điệu lạnh lẽo, ngắn gọn chậm rãi, cuối đầu, nhìn xuống đã thấy trong mắt nường lóe lên hỏa điểm tức giận, lại có chút luẩn cuẩn, quần bách, làm hần thật cao hứng a!

Giếng cạn? Thân run lên, đầu óc mờ mịt nhất thời sáng sủa,捏 lại ánh mắt, bạc thần khinh động, Y Y giống như đã hiểu rõ cái gì, lại như là không hiểu gì hết.

Nường, đang làm cái gì? Chẳng lẽ mình bị bức đến điên rồi? Đột nhiên cảm thấy lực đạo đang chế trụ hai tay nhất thời lơ lửng, mười ngón linh hoạt bấm độn, uyển chuyển thực hiện thuật pháp.

Không tốt! Thầm kêu một tiếng không xong, nhưng còn chưa kịp hành động a!.

Nâng mị, mắt hạnh hip lại thành một đường cong xinh đẹp như trăng khuyết, cánh môi anh đào hé mở tươi cười, Y Y tỏ vẻ rất lấy làm đáng tiếc mà lắc

lắc đầu.

“Mẫn Hách yêu nam, chậm, ngơoi lại lâm vào bên trong bóng dáng thuật của bản phi, cứ tưởng ngơoi anh minh sáng suốt, bị một lần sẽ như chim sợ cành cong, xem ra, ngơoi so với loài chim còn kém hơn vài phần.” Đặc ý cúi đầu, mắt lạnh tập trung nhìn vào thân ảnh đối diện, hai tay vừa động, rất dễ dàng liền rút ra.

“Bi ôi!” Lần này, đến phiên sắc mặt hắc âm trầm, đầu đầy hắc tuyến, từ môi đỏ mọng phun ra hai chữ.

Nhiu nhieu mảy, không thèm để ý tới lời nói của hắc, tay nhỏ bé của nàng khẽ vuốt lên cổ áo của hắc, lại mang theo vài phần lực đạo, ánh mắt sắc lạnh, đối mặt cùng Mẫn Hách.

“Hoàng phi, làm cho... làm cho hắc mau đưa ra giải được.” nam tử áo đen đột nhiên la lớn.

“Giải được.” nhấn mạnh hai chữ, nàng dùng bàn tay chế trụ yết hầu của Mẫn Hách, nhưng năm ngón tay vừa tiếp xúc với da thịt của hắc làm tay nàng hơi hơi run rẩy, da thịt của hắc lạnh toát như hàn băng, hoàn toàn khác xa với da thịt ấm áp của Khâu Trạch, lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý tươi cười của hắc, trong lòng nhất thời lửa giận xông thiên.

“Hừ!” liếc mắt nhìn về phía đám người của lão Giả, gương mặt trong thoáng chốc đánh lại, lạnh lùng đáng sợ “Bổn vương đã từng nói qua, tuyệt không thay đổi.”

“Ngơoi!” Nàng một trận chán nản, lực đạo nơi cánh tay lại tăng thêm vài phần, móng tay bén nhọn tức thời khảm sâu vào da thịt, vài tia máu chảy ra, dọc theo năm ngón tay trắng xanh uốn lượn chảy xuống, máu nóng ẩm ướt trên da thịt làm Y Y toàn thân run run.

Hắc thùy hạ mi mắt, cúi đầu nhìn xuống nàng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn bị mái tóc hỗn độn che phủ phân nửa, nhưng vẫn xinh đẹp đáng yêu, lộ ra một phần má phớt hồng mịn như sữa, đôi mắt to tròn tròn tròn nhìn hắc đầy chán ghét và căm hận, môi dưới bị cắn chặt muốn tuôn máu.

“Nếu,” Hắc vốn nên là hăng hái, ôn nhu ngàn vạn mặt, đột nhiên mang theo một tia sâu bi ảo não lại có chút chờ mong, “Nếu, ngơoi kêu ta một tiếng Khinh Âm ca ca, ta liền cho ngơoi giải được.” đôi mắt hẹp dài chăm chú quan sát nàng.

Năm ngón tay đang đặt trên cổ hắc cứng đờ, nàng khó hiểu nhướn mắt nhìn hắc.

“Ngơoi đang đùa cái gì?” Khóe mắt run rẩy một chút, “Nếu là muốn vũ nhục bản phi, cũng nên tìm một cái có tốt một chút?”

Nhưng mà, hắc lại chỉ trầm mặc không nói, đôi mắt màu nâu nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của nàng, trong đôi mắt đó lại hàm chứa một cảm xúc phức tạp không thể diễn đạt bằng lời.

Nhìn sâu vào đôi mắt đó, Y Y trong phút chốc tựa hồ cảm thấy trong mắt hắc ẩn chứa một thân ảnh, người này, không phải nàng, nhưng cùng nàng giống nhau, hắc đang nhìn nàng nhưng thật ra là đang tìm kiếm thân ảnh đó.

“Ngơoi... nói chuyện phải giữ lời?” Nếu chỉ là một câu, cũng là vô phùng.

“Bổn vương đã nói, tuyệt không nuốt lời.” liếm liếm môi, Mẫn Hách nháy mắt nhìn nàng, bộ dáng yêu mị rung động lòng người.

Cắn chặt răng, Y Y liếc mắt nhìn về phía lão Giả đang ho ra máu, Khinh Nam cùng nam tử áo đen, hai người cũng đang kinh ngạc nhìn về hướng nàng, trong mắt mang theo sự kỳ vọng.

“Khinh..... Khinh Âm.....” Nàng gian nan mở miệng, yết hầu như có một tảng đá chắn ngang, nói không ra lời.

Đột nhiên, bên ngoài sân truyền đến tiếng động, cước bộ dồn dập, hỗn loạn, một nam tử mặc hoàng bào dẫn đầu bước vào, nhìn tình huống trước mắt, mày rậm giương lên, sắc mặt lạnh lạnh.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Cản không nổi bộ pháp của hoàng thượng, Hồng công công lão đảo nổi gót tiến vào, thanh âm eo éo nhất thời vang lên.

“..... Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng!” Ba người cuồng quỳ xuống hành lễ.

Không đi để ý tới những người còn lại, Phù Vân Khâu Trạch khoát tay chặn lại, đám thị vệ phía sau giờ mới thở hồng hộc chạy đến, trên tay còn rình theo một hòm gỗ nặng trĩu, mở ra, ánh vàng hoàng kim lấp lánh rực rỡ, soi rọi cả một góc sân.

“Nguyên lai là Vương gia bắt cóc hoàng phi, đây, vạn lượng hoàng kim, xin mời Vương gia giờ cao đánh khê, thả hoàng phi đi.” Hắc tựa hồ nhìn không thấy người đang bị kiềm chế là Mẫn Hách Vương gia, thần nhiên mở miệng, ánh mắt đảo qua ở trên người Y Y, khuôn mặt lại là lạnh lùng.

Cúi xuống áo choàng trên người, đi qua, mắt nhìn thấy tay nàng khảm ở trên cổ Mẫn Hách, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay gỡ năm ngón tay của nàng ra, dùng khăn lụa chậm rãi chà lau vết máu đỏ tươi, sau đó chỉnh lại áo choàng trên cổ nàng, động tác mềm nhẹ như gió xuân miên man trên cỏ non xanh mướt.

“Khâu Trạch.” Nàng ôn nhu cười, đôi mắt khi vừa nhìn thấy thân ảnh của hắc thì tinh thần phấn chấn, toàn thân thả lỏng, nhưng vừa nhìn thấy nét mặt âm hàn của hắc thì không dám manh động, vội vàng thu lại ý cười trên mặt.

“Hoàng Thượng thật sự biết cách nói đùa, xem tình hình này, là ai bắt cóc ai, liếc mắt một cái, không phải liền nhất thanh nhị sở?” Mẫn Hách cười lạnh, ánh mắt dừng lại trên hai người bọn họ, sắc mặt càng thêm lãnh khốc vô tình, môi nhếch lên một nụ cười trào phúng, âm ngoan.

Khẽ nhắm mắt lại, nhìn thấy nàng cùng hắn ân ái, chăm sóc lẫn nhau, thật là chói mắt.

“Nếu là như thế, hoàng phi bắt cóc người, còn viết thư tín đòi vợ vét tài sản của trẫm, chỉ sợ không hợp lẽ thường đi? Nói như thế nào, nàng là phượng phúc của bốn quốc, là ái phi của trẫm, chỉ cần khai phượng khẩu, nàng muốn cái gì mà trẫm không đáp ứng được?” Nói xong, nhẹ nhàng cười, nhìn Y Y bằng ánh mắt hơi trách cứ.

Định mở miệng, Y Y vẫn là ngậm miệng lại, hai tay kéo lại lớp áo choàng, trong lòng âm áp, kỳ thật nàng cũng không nghĩ muốn cái gì vạn lượng hoàng kim, chính là nhớ tới khi tỷ thí nàng dùng tánh mạng đánh cược, mà hắn, vẫn ngồi ở trên long vị cao cao tại thượng kia im lặng mà quan sát, trong lòng nàng thấy chua xót, thì ra nàng cũng chỉ là một quân cờ thôi sao?

“Hoàng Thượng quả thực có tài hung biện, bốn vương bối phục sát đất,” Mẫn Hách liếc mắt nhìn toàn cảnh trong sân, lại nhìn đến lão Giả đang quỹ mầu tuôn từng ngụm, ánh mắt vẫn lạnh lùng không đổi

“Bốn vương cũng không có thời gian nhân rồi nhìn các người chơi xiếc khi, giải được, cầm lấy.” Nói xong, hai tay nhất hạp, đầu ngón tay uyển chuyển cuốn lấy nhau, trong miệng niệm một tiếng thuật từ, một cường lực vô hình phá bỏ ảo ảnh trời buộc, bỏ lại ba lọ giải được, ngênh ngàng mà đi.

Hắn, hắn có thể tự mình coi bỏ thuật pháp? Vì sao vừa rồi không có..... Y Y trong đầu nhất thời trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cẩm Cung

Khâu Trạch, người tới thật đúng lúc.” Đợi thân ảnh của Mẫn Hách khuất hẳn, Y Y thu hồi ảo thuật, thở mạnh một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh đầy trên trán. Cau mày, vẫn không nhúc nhích, Phù Vân Khâu Trạch nhìn nàng một thân hỗn độn, nâng tay lên, vén những lọn tóc đen lòa xòa trước mặt nàng ra sao vành tai.

“Về sau, chớ để trẫm nhìn thấy hắn cùng nàng ở cùng một chỗ.” Khẩu khí ôn hòa, lại ẩn chứa mệnh lệnh áp đặt.

“Ta mới không muốn nhìn thấy hắn, nếu không phải vì lấy giải được, cho dù có chạm mặt, cũng sẽ làm như không nhìn thấy.” Nàng bắt đầu dĩ nhún vai, cầm tay hắn, vẫn như trước tự nhiên thoải mái.

Chợt nghe thấy lời này, ba người đang quỹ gối, phủ phục trên mặt đất, sắc mặt khảm trương.

“Kính thỉnh Hoàng Thượng trách phạt, đều là vì ba người thảo dân, hoàng phi mới ra hạ sách này.”

Nghiêng mặt, Phù Vân Khâu Trạch thế này mới phát hiện còn có ba người tồn tại, nhưng mà, hắn cũng không rõ, ba người này đều là bán mạng vì Mẫn Hách Vương gia, Y Y hẳn phải chán ghét mới đúng, hắn ở đại diện ban thưởng cho bọn họ cũng là vì biểu hiện chính mình khoan dung độ lượng, làm cho tả hữu đại thần trong triều thấy hắn mới là hiền quân, do đó dựa vào.

“Quả thực như thế?” đôi mắt màu tím dừng ở thiên hạ kiêu nhỏ, trong lòng thờ dài, nhẹ nhõm một hơi, may mắn, không phải nàng cố ý đi gặp hắn.

Cười duyên, gật đầu, thoáng nhìn thấy lão Giả lại bắt đầu ói mầu đen, kích động xoay người, nhặt lên viên thuốc, chạy qua đưa cho ba người.

“Không có độc chứ?” Thấy bọn họ ăn vào, Y Y mới nhất thời nghĩ đến.

Sau khi lão Giả ăn vào, quả thực không tiếp tục ho ra máu, sắc mặt cũng thư hoãn không ít, hắn đậm cười.

“Hoàng phi không cần lo lắng, Mẫn Hách Vương gia luôn luôn quý kẻ đa đoan, cho dù có độc, hiện tại được này cũng không lập tức lấy mạng chúng thần, ít nhất cũng giảm bớt đau đớn nhất thời, bất quá, y vừa rồi đích thân đến, xác nhận đây là giải được.”

Khó hiểu nhìn lão Giả, Y Y nghe rõ nhưng thật không hiểu rõ hắn nói gì.

Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt cũng trắng nhợt, nghiêng người đi qua, tựa hồ đang trầm tư cái gì, lại tựa hồ, buồn bực cái gì, liếc nhìn ánh hoàng kim rực rỡ chói mắt, sắc mặt đen hơn phân nửa.

“Theo lời nói của hắn? Là có ý tứ gì?” ánh mắt của nàng mờ mịt, nhìn lão Giả, đầu óc thông minh hẳn tiếp nhất thời ngu muội, không hiểu được ý tứ trong lời nói của lão Giả là gì.

Toan mở miệng, lại bất chợt nhìn thấy ánh mắt sắc bén của ai đó, lão Giả trong giây lát bừng tỉnh đại ngộ, chỉ là lắc lắc đầu, cười yếu ớt.

“Giải được cũng đã lấy được, liền hồi cung đi, xem hoàng phi cũng đã mệt, chuyện lần này đến đây thôi.” Huy phát ống tay áo, Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt như trước, lạnh như băng.

Khôi phục công lực, ba người đang quỳ trên mặt đất hướng tới hoàng phi, dùng sức đập đầu ba cái, sau đó dùng khinh công nhảy lên đỉnh hoàng cung, biến mất không còn thấy tung tích.

Y Y tiến lên, nắm lấy tay hắn, trong lòng thư thái dễ chịu, không hiểu vì sao chỉ cần ở bên cạnh hắn, trong lòng nàng liền cảm thấy an bình, phẳng lặng như nước hồ thu, cho dù bên ngoài ba đảo dậy sóng, nàng vẫn an tâm vì đã có hắn bên cạnh.

“Hoàng kim vạn lượng, chuyện này là sao?” Lấy ra phong thư từ trong tay áo, hắn vừa tức giận, vừa buồn cười trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái, trên mặt băng sơn cũng dần dần hòa tan, gương mặt ôn nhuận như ngọc đã tăng thêm một phần cung chiều, tuấn mỹ mà tao nhã.

“Coi như là trả thù lao cho ta đánh thắng, đoạt được quân quyền cho ngươi đi? Dù sao ngươi đều đã khen thưởng bọn họ, nhưng vẫn chưa khao thưởng cho ta cái gì.” Cúi đầu nói, nàng trộm liếc mắt nhìn hắn, thỉnh thoảng nhìn coi rương hoàng kim ở xa xa, ha ha, dù sao đã có số tiền này, về sau trèo tường ra cung, sẽ không sợ chết đói.

Hắn như thế nào lại đoán không được ý tưởng của nàng, bắt đầu dĩ lắc đầu, lấy khăn tay trong áo ra, lau lau gương mặt lấm lem của nàng.

“Trẫm nhất định sẽ khao thưởng cho ngươi, bất quá, cho dù bảy năm sau, này đó hoàng kim, ngươi tưởng cũng dùng được.”

“Đừng có bàn ra, tưởng tượng cái gì, huống chi, đợi đến bảy năm sau, ta có còn mệnh sống mà hưởng hay không.” Lại nghĩ đến, không biết sóng gió lần sau sẽ là thế nào, Y Y sắc mặt ảo não.

Thấy nàng bộ dáng ủ rũ, Phù Vân Khâu Trạch không đành lòng, nghĩ đến mọi việc sắp tới, trong lòng sầu lo càng sâu.

Than nhẹ, bàn tay to vươn ra, ôn nhu đem thân ảnh nhỏ ôm vào trong lòng, ngửi được trên người nàng một mùi hoa lê tươi mát, thanh lệ, hai hàng lông mày đang nhăn lại chậm rãi giãn ra, bạc thần cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Có ta ở đây, trẫm bất tử, nàng cũng sẽ không chết, phượng phúc mệnh thiên đại, như thế nào có khả năng dễ dàng chết đi, hơn nữa, bảy năm sau khen thưởng, chỉ có nàng một người độc hưởng, nàng thực không cần?” dùng ngón tay điểm điểm lên chop mũi của nàng, hắn nhẹ giọng nói.

“Lại là phượng phúc, nếu ta không phải phượng phúc, ngươi còn đối xử với ta như vậy không?” Thùy hạ mi mắt, che dấu thâm ý bên trong ánh mắt, nàng thấp giọng hỏi, hai tay nâng lên, vòng trụ cổ hắn, đem toàn thân rúc vào trong lòng hắn, trong mắt nàng lúc này không còn xem hắn là một hoàng đế chí cao vô thượng, đơn giản chỉ là một nam nhân, một nam nhân mà cả đời nàng dựa vào.

Cánh tay căng thẳng, hắn mấp máy môi, đôi mắt màu tím tràn ngập thâm tình, lại chung quy không mở miệng, đem hoàng bào bao bọc thân ảnh bé nhỏ thật cẩn thận, giống như một đóa hoa diễm lệ che chở cho nhụy hoa ông manh, bảo hộ thật cẩn thận.

Đột nhiên thấy hơi thở của hắn vây lấy gương mặt nàng, Y Y xấu hổ, cuống quýt buông lỏng hay tay, một tay hắn xoa xoa gò má trắng mịn của nàng, một tay vòng trụ eo nhỏ của nàng, cuối đầu, nhìn đôi môi đỏ mọng đang chu lên của nàng.

“Khâu Trạch, ngươi hôm nay có điểm kỳ quái.” Nàng ngẩng đầu, đôi mắt đầy vẻ hoang mang, khó hiểu, nhưng mà, còn không kịp hỏi, miệng đã bị chặn lại.

Bạc thần mềm mại ấn lên hai cánh hoa đỏ mọng, giống như đang nhắm nháp trân phẩm quý giá nhất trong thiên hạ, nhẹ nhàng vuốt phẳng, rồi sau đó, đầu lưỡi khẽ liếm lên hai cánh môi ướt át, lực đạo mềm nhẹ như nước, chỉ sợ dùng lực một chút sẽ làm cho cánh hoa mỏng manh kia bị tổn thương.

Toàn thân hơi run rẩy, nàng không rõ đó là cảm giác gì, mở to hai mắt, thấy hắn từ từ liên diêm hai mắt, bộ dáng rất là hưởng thụ, long mi thật dài rủ xuống tạo thành một bóng như ánh trăng trên gương mặt anh tú, chiếc mũi thẳng tắp như được điêu khắc, da thịt không chút tỳ vết, trắng mịn như ngọc, cả khuôn mặt xinh đẹp như một thiên sứ đang ngủ say.

“Nào có người nào hôn môi còn mở to hai mắt, nàng là kẻ ngu ngốc sao?” Cảm giác được thân hình trong lòng mình cứng ngắc, hắn mở mắt ra, lại nhìn thấy nàng đang tròn xoe hai mắt kinh ngạc nhìn mình, Phù Vân Khâu Trạch không khỏi ảo não, trên mặt kỳ dị xuất hiện một rặng mây hồng.

“Ha, lần sau thiếp sẽ chú ý.” Nàng như trước kinh ngạc đáp lại.

“Tốt lắm.” Xem ra nàng tựa hồ không có phát hiện chính mình đã buột miệng thay đổi xưng hô với hắn, Phù Vân Khâu Trạch mỉm cười, trên khuôn mặt tràn ra một vẻ sùng nịnh trước nay chưa từng có.

“Hong công công!” Nghiêng mặt, hắn điểm đậm kêu một tiếng.

Hồng công công đang xấu hổ, nghe được triệu hồi, nhanh chân chạy vội đến: “Nô tài ở đây.”

“Hoàng phi không tuân thủ cung quy, phải bị phạt, tiến vào lĩnh cung, cấm chừng nửa tháng, lập tức thi hành.” Lời vừa nói xong, ngữ khí cố tỏ ra bình thản, hắn buông lỏng ôm ấp, lui từng bước, nhìn hai mắt nàng đang trừng thật to, ôn hòa cười.

Cắm cung? Y Y rút cục bùng tỉnh đại ngộ, còn không kịp kháng nghị, Hồng công công đã xoay người lĩnh chỉ.

“Phù Vân Khâu Trạch!” Nàng buồn bực mang cả tên lẫn họ của hắn ra mà rống lên.

Nhưng mà, hắn lại cúi người, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, đôi mắt màu tím quyến luyến không rời nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đã hồng nhuận một mảng.

“Ta phải đi tây bắc một tháng, Y Y, nàng nên ngoan ngoãn một chút.” Lần đầu tiên, trước mặt mọi người, hắn gọi tên của nàng, đôi mắt cùng thần sắc ôn nhu, lưu luyến không rời, kéo dài không dứt.

Y Y đứng thẳng, bất động, trừng mắt nhìn: “Người, người nói cái gì?”

Đôi mắt màu tím buồn bã, hắn thùy hạ mi mắt, nhìn thân ảnh kiều mị trước mặt, vươn tay, nhẹ vuốt lên bạc thân.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đêm Dài

Nền đỏ bùng cháy trên chân nến bằng gỗ đàn hương chạm khắc tinh xảo, lửa trắng nhu thủy; gió, theo cửa sổ bay vào phòng, nhẹ nhàng phiêu đảng; trầm hương thân hương, tràn ngập không gian.

Gió nhẹ thổi, ánh nến lay động, lại bị một bàn tay lấp trụ thanh phong, khôi phục như cũ.

Thanh âm lật sách thanh thúy vang lên giữa không gian tĩnh mịch, một lúc, lại lâm vào yên lặng, đôi mắt màu tím liếc mắt nhìn về phía thân ảnh đang quạt cường quay lưng về phía mình, lắc đầu, đem tầm mắt di dời lại trên trang sách.

Rút cục chịu không nổi không khí nặng nề này, đem sách trong tay buông xuống, hắn dời bước hướng tới bên giường.

“Y Y.....” Thấp giọng kêu gọi, hắn cúi người, thấy nàng hai mắt nhắm chặt, mi run nhẹ, này hiển nhiên là đang giả vờ ngủ, sợi tóc hỗn độn lo xòa trên gò má trắng mịn.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lại những lọn tóc rối ren trước mặt nàng, lấy hai ngón tay nắm lấy cánh mũi của nàng, trong lòng đếm ngược.

“Người không ngủ được cũng để cho ta ngủ chứ?” Nàng rút cục chịu không được, đẩy tay hắn ra, ngồi dậy, lại nhìn thấy thần sắc lo lắng của hắn, đôi mắt có chút bối rối, mê mang.

“Nàng giận ta?” Hắn tới gần nàng, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, trong mắt hắn chỉ có hình ảnh của nàng, cho rằng, chỉ cần nhìn như vậy, có thể thấu hiểu được tất cả tâm ý của nàng.

Sinh khí? Y Y cười khẽ một tiếng, khóe miệng miễn cưỡng gợn lên, liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Ta vì sao phải tức giận, người không ở đây, ta càng tự do thoải mái, nói không chừng thật có thể trèo tường ra ngoài nữa.” Ngữ khí có chút hưng phấn, lại mang theo chua xót.

Hắn trầm mặt, một tay khẽ néo lấy gò má phúng phính trắng mịn của nàng, đôi mắt màu tím lóe lên hơi thở nguy hiểm, ống tay áo màu trắng mềm nhẹ như lông tơ, nhẹ nhàng mà bay xuống trước ngực của nàng.

“Ít nhất trong nửa tháng tới, nàng không thể rời khỏi Long Quân điện.” Cho nên, nửa tháng sau, sẽ giao cho Mộc Hiệp đến xem quân, cam đoan cho nàng suốt ngày học thuật pháp, cả ngày bận rộn, đầu óc choáng váng càng tốt, nghĩ đến đây, hắn tà ác mỉm cười.

Mất hạnh trọn tròn, nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Cho nên, người cắm cung ta, là vì không cho ta ra ngoài?” Giỏi cho một cái Phù Vân Khâu Trạch, thật là đáng ghét mà!

Nàng phát hiện, chính mình trong lúc đó, đã không thấu hiểu được tâm ý trong lời nói của hắn, rốt cuộc, là nàng ngày càng tri nộ, hay là hắn biến thông minh đây?

Thần nhiên ngồi xuống giường, đôi mắt màu tím phát ra tinh quang lóng lánh, khuôn mặt ôn nhuận giờ phút này tuấn mỹ dị thường, hắn ngậm cười, dùng chóp mũi khẽ chạm vào má của nàng, chỉ cần mỗi lần hắn làm như thế, sẽ làm cho nàng người giận.

“Nửa tháng sau, ta vẫn có thể ra ngoài.” Nàng nghe rằng, nhếch miệng nói, cũng không bởi vì hành vi phóng dật của hắn mà trúng chiêu.

“Tùy ngươi.”

“Đi, đi ra ngoài, không cho ngươi đến gần ta.” Mắt nàng tròn to, tức giận trừng lớn nhìn hắn, so với trắng rằm mười lăm trên ngọn cây ngoài sân còn muốn tròn hơn.

“Không đi.” Hắn nghe rằng cười, hơi thờ mèm mại lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“.....” Cố gắng trừng mắt mắt, nàng nhất thời không biết mình nên nói những gì, gương mặt bị hơi thờ của hắn phả vào biến thành có chút ngứa, thân mình bất giác cứng đờ, tay co rút lại, đột nhiên đụng tới một vật để dưới gối nằm.

A, đúng rồi, còn có cái này.

Nàng nghiêng đầu, một tay lấy ra một cái túi hương màu vàng, còn chưa đưa tới chớp mũi, đã có thể ngửi được một trận hương thơm, thân nhiên, hương vị ngọt ngào mà mê hoặc.

Ngửi được hương vị này, Phù Vân Khâu Trạch toàn thân cứng đờ, không thể tin được, cúi đầu nhìn vật trong tay nàng.

Này, là hương vị của hoa Thiên Âm!

Trong cung không có trồng loài hoa này... chỉ có..... nàng... như thế nào lại có? chẳng lẽ... là Mẫn Hách?

“Đây là hoa do một cung nữ tặng cho ta, nói đây là loài hoa đẹp nhất ở cố hương nàng, nhưng là ta cảm thấy nếu cứ để cho nó héo tàn như vậy thì có chút đáng tiếc, liền làm thành cái túi hương, dùng tơ bạc thêu lên, nhìn xem, có phải cùng y bào màu trắng của ngươi rất hợp phải không?” Nàng đặt túi hương lên mũi ngửi ngửi, tâm thần nhộn nhạo, lại đưa tới chớp mũi của hắn, “Hương vị này rất đặc biệt phải không?” Lửa giận trong lòng bất tri bất giác theo mùi hương ngọt ngào lặng yên rồi biến mất, nàng đậm cười.

“Nàng, biết đây là hoa gì không?” Hắn cầm lấy túi hương, lơ đãng hỏi, ngón tay lại không kiềm được mà run nhè nhẹ.

Hoa gì? Y Y đột nhiên phát hiện mình quên hỏi cung nữ kia đây là hoa gì, chính là khi nhìn thấy một đóa đóa hoa trắng noãn mà cao nhã, nàng cảm thấy thật vui vẻ, liền nhận lấy rồi mang về.

“Đây là hoa Thiên Âm.” Phảng phất đã nhiều năm trôi qua chưa hề nhìn thấy, hốc mắt hắn đỏ lên, thủy hạ mi mắt, tiếp nhận túi hương, đặt ở trên mũi, dùng sức hô hấp, hương vị ngọt ngào lấp đầy toàn bộ xoang mũi.

Vẫn nhớ rất rõ, thiên hạ nhỏ nhỏ, miệng mỉm cười như hoa lê nở rộ, chỉ vào đám cỏ tranh phía sau ngọn núi, “Ta nghĩ tại đây sẽ trồng thật nhiều hoa Thiên Âm, mỗi ngày đều ngắm mặt trời mọc, nhìn hoàng hôn rắng đỏ bầu trời, chăn nuôi một vài con bò câu trắng, vô luận các huynh đến địa phương nào, ta đều có thể nhờ bò câu mang theo hoa Thiên Âm đưa đến cho các huynh, hy vọng các huynh bình an trở về, mỗi lần cha xa nhà, nương đều đã ngắt lấy mấy đóa hoa Thiên Âm đặt vào hành lí phía sau lưng của cha, về sau, các huynh xa nhà, ta cũng sẽ ngắt lấy hoa Thiên Âm cho các huynh.”

Này, là nàng hy vọng hắn bình an trở về?

“hoa Thiên Âm?” Y Y giật mình, cười nói, “tên đẹp quá.” Trong mắt lóe một tia vui sướng.

“Cám ơn nàng.” Hắn ôm nàng, chôn sâu đầu nhỏ của nàng vào trong lòng, dùng thanh âm mà chỉ có mình hắn có thể nghe được mà gọi “Ngân Nhi.”

Chưa kịp nghe câu cuối của hắn đã đột nhiên bị ôm lấy, Y Y vốn định đẩy ra, lại nhìn đến bả vai run run của hắn, cảm thấy có chút quái dị, đưa tay vuốt lên khuôn mặt, kinh xúc, một mảnh thấp lạnh, tay, liền cứng đờ tại nơi đó.

Từ lúc hắn hiểu chuyện đến nay, hắn chưa từng khóc, mặc dù mỗi ngày hắn phải đối mặt với trăm công ngàn việc, quốc gia đại sự, cần rằng luyện tập tinh thông thuật pháp, đêm khuya chông đèn phê duyệt tấu chương... cũng chưa từng rơi nửa giọt nước mắt, cho dù, là thái hoàng Thái Hậu đi về cõi tiên, cũng chỉ là đỏ hốc mắt, cố nén trụ nước mắt.

“Khâu Trạch,” Nàng cuối cùng đã mở miệng, lại không biết nên nói cái gì, “Ngươi có phải là không thích hương vị này, hay là thủ công của ta không tốt, nên ngươi mới không thích túi hương này?”

Thanh âm nghẹn ngào thật nhỏ truyền đến, hắn lắc lắc đầu, nhanh chóng đứng thẳng dậy, quay đầu, lấy ra khăn tay chà lau, một lúc sau, mới chậm rãi quay đầu trở về.

Một tay tiếp tục nắm lấy gò má phúng phính đáng yêu của nàng, ánh mắt lại yêu vừa hận.

“Về sau, thứ này chỉ cho phép đưa cho một mình ta, biết không? Nếu nàng dám đưa cho người khác, trẫm sẽ đem nàng nhốt vào đại lao, mỗi ngày không cho ăn cơm, hơn nữa còn cho mấy con chuột làm bạn với nàng”

Hắn, lời này là ra lệnh hay là uy hiếp? Y Y sắc mặt tối sầm, cầm lấy tay hắn, hung hăng cắn xuống, đồ bại hoại chết tiệt! Vì sao nàng đối tốt với hắn như thế, dù gì cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tặng quà cho hắn, một tiếng “cám ơn” cũng không có, còn dám uy hiếp nàng, hắn đúng là tên xấu xa mà, cắn chết tên xấu xa nhà ngươi – Y Y rủa thầm trong bụng.

Dùng sức cắn, cắn cho phát tiết hết bức bối trong lòng, mới giở miệng thấy trong miệng một trận huyết tinh chi vị, ngán ra, nằng buông môi ra, mới nhìn thấy trên bàn tay to của hắn lưu lại rất rõ ràng hai hàng dấu răng, trên vết răng còn tứa ra tơ máu, từng giọt đỏ tươi, nổi bật trên làn da trắng mịn.

Trên mặt bạo hồng, nằng một tay che miệng, một tay chỉ chỉ tay hắn, trên đó hình như còn có nước miếng nữa nha. (ek, khều khều zít... chơi dơ he zít?)

Hắn lại bình thân, giống như không hề xảy ra việc gì, đứng dậy, dùng được xử lý tốt miệng vết thương, sau đó dùng bạch bố băng lại, động tác thuần thục mà cẩn thận.

“Đau... đau không?” Nằng xấu hổ đầy mặt, không nghĩ tới sẽ cắn hắn bị thương, cúi đầu, ngấm thân ảnh đang bước đến của hắn, lại thùy hạ mi mắt, hai tay bất an nắm lấy nhau.

“Đúng là hai lễ vật tốt nhất, đều là làm cho ta suốt đời khó quên.” Hắn lạnh nhạt cười, hai tay chụp tới, nhẹ nhàng đem nằng ôm vào trong lòng rồi ngã xuống, cuộn mình, đem chân bong phù lên hai người, nhắm mắt, tựa hồ đây là điều rất tự nhiên.

Nhìn thấy hắn bình thân, không hề tức giận, động tác vẫn như mọi khi, nằng an tâm, phun ra một hơi, một môi ngáp một cái, cũng chậm rãi nhắm mắt lại, không bao lâu, hơi thở đã đều đặn.

Vốn mi mắt đã nhắm lại, trong chớp lát lại mở ra, một tay đem hương túi đặt ở phía trên gối nằm, nghe hương khí, đúng là một đêm thật dài

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cảnh Về Kiếp Trước Trong Mơ Lần Thứ 12 : Khoảnh Khắc Thanh Hoan

Nhìn quanh bốn phía, Tiểu Thanh không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng mà lúc này, Ngân Nhi đã lén lút chạy đến cửa sau, chậm rãi mở cửa ra.

Lén lút bước theo sau nằng, tiểu Thanh thập thò phía sau, cước bộ loạng choạng.

“A..... Ngò!” Nằng vùng cánh tay, về mặt hoảng sợ.

Trong phút chốc, một bàn tay với những ngón thon dài, trắng nõn che lấy đôi môi anh đào, nhẹ nhàng dùng lực, cả người đã ngã vào một cái ôm ấm áp.

Hơi ấm quen thuộc, vòng tay ôm ấp quen thuộc, mùi hương quen thuộc khiến nằng hơi ngán ra, nhưng cũng lập tức nhận ra, ý cười trên mặt nồng đậm, chứa chan thâm tình. Ở bên tai, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái kêu gọi “Ngân Nhi” lại làm nằng lệ nóng doanh trong.

“Người... người là ai? mau buông tướng quân phu nhân ra!” Có ý cường điệu bốn chữ “Tướng quân phu nhân”, Tiểu Thanh mặt trắng như tờ giấy, lại cố làm ra vẻ bình tĩnh, liếc nhìn thấy một cây búa mà tiểu phu để lại bên đông cũi, không chút do dự, nằng xông lên, nhặt lấy, chia về hướng nam từ một thân áo trắng.

Nhưng mà, hắn chính là liếc mắt nhìn nằng một cái, cúi đầu, không thèm để tâm mà quay người, đối diện với Ngân Nhi, nhẹ nhàng mà hôn lên cái trán của nằng, động tác ôn nhu như một cơn gió, đôi mắt chưa chan thâm tình.

Ngân Nhi chậm rãi thùy hạ mi mắt, khóe mắt bay xuống một giọt nước trong suốt, nghẹn ngào.

“Viêm Hi, Viêm Hi, Viêm Hi.....” Trong lòng ngân hô vạn gọi phu quân, rốt cục chàng cũng xuất hiện trước mặt nằng, toàn thân không kèm chế được mà không ngừng run rẩy, tay chaoáng lên cái cổ cao cao của hắn, tựa đầu vào bờ vai vững chãi của hắn.

“Phu nhân!” Mắt thấy Ngân Nhi bị khinh bạc, cây búa cầm trong tay Tiểu Thanh vùng lên, hướng về phía trước.

Ôm thiên hạ kiêu nhỏ trong lòng, nhưng chỉ vừa chớp mắt liền trong thấy một lưới riu sáng bóng lao đến, bắt đắc dĩ, Viêm Hi một tay bao vây trụ cái ót của Ngân Nhi, nhanh chóng đẩy nằng sang một bên, cánh tay còn lại giơ lên cao, chặn lại lưới riu đang lao xuống. Trên tay lập tức truyền đến đau nhói, da thịt rách toạt, lộ cả xương, máu, không ngưng tuôn ra, nhiễm đỏ cả ngoại bào trắng thuần, nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn như một con bướm, lùi một bước, tay vẫn ôm chặt lấy Ngân Nhi.

Không nghĩ tới chính mình không khống chế được búa, vốn là định bỏ tới nam tử, không ngờ, mất đi trọng tâm, lưới riu lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, lại nhắm ngay đầu của phu nhân, Tiểu Thanh sợ tới mức ngu si, ngây ngốc nhìn nam tử lấy tay cánh tay đi chặn lại lưới riu, trong lòng mới buông lỏng, suy sụp quy xuống đất, hai tay xụi lơ.

“Loảng xoảng... rầm” Búa nặng nề rớt ở một bên.

Ngân Nhi ngẩn người, chỉ cảm thấy sau lưng nóng nóng lại ẩm ướt, buông hai tay đang ôm lấy cổ hân, nhẹ nhàng cúi đầu, vừa thấy cảnh tượng trước mắt, kinh hô ra tiếng: “Máu!”

Không nghĩ nhiều, nàng xoay người, nâng cánh tay của hân lên, giờ phút này máu đã không ngừng tràn ra, rất nhanh nhiễm đỏ khắp ống tay áo, đập thẳng vào mắt nàng, làm cho tim của nàng đau như có ai bóp chặt.

Nhưng mà, Viêm Hi tựa hồ không có cảm giác đau, kéo cánh tay nhỏ bé, rất nhanh chạy như điên, bước trên xe ngựa, lão giả lập tức vung mã tiên lên, ngựa phi nước đại mà chạy như bay.

Đem ống tay áo của mình đặt ở bên miệng cắn chặt, dùng sức cắn xé, một đoạn vải trắng được tách ra từ ống tay áo, Ngân Nhi hai mắt nhắm nghiền nhìn vết thương sâu hoắm, lộ cả xương trên cánh tay hân, nghẹn ngào một tiếng, nhanh chóng băng bó, nhưng chỉ vừa quấn vài vòng, bạch bố cũng bị vết máu nhiễm loang lổ, thấm ướt mảnh vải trắng, tim nàng rất đau, rất đau...

“Có phải rất đau hay không, có phải rất đau hay không?” Lòng nóng như lửa đốt, nàng cố gắng băng bó nhanh hơn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng giọt, từng giọt lăn dài trên má, lã chã như những hạt châu đứt chỉ, rơi xuống trên bạch bố, làm nhạt nhiều điểm màu đỏ tươi. Vết thương trên tay hân nhưng đau tận tim nàng.

Sắc mặt hơi hơi tái nhợt, hân dùng một tay kia đem nàng ôm vào lòng, thân nhiên ngửi được hương hoa lê thơm ngát từ trên người nàng, tâm tình kinh hoàng mới chậm rãi yên ổn, lắng xuống một chút.

“Ta không sao, Ngân Nhi, nàng có bị thương hay không?” Nhẹ tay vỗ lưng đang run run của nàng, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài.

“Không có, ta không sao,” Nàng lắc đầu, dựa vào ngực hân, nhìn băng vải đang quấn quanh tay hân đang dần buông lỏng rơi xuống, kích động bật dậy, nhanh chóng quẩn lại, thất một cái nơ con bướm xinh đẹp, “Phải nhanh chóng mua thuốc cầm máu, được liệu trị thương, phỏng chừng phải hơn một tháng vết thương mới lành được.”

[]

“Ân,” Hân hút một ngụm khí lạnh, nguyên lai, cũng không phải là không có cảm giác, vừa rồi do vội vã cứu nàng, cho nên mới không thấy đau, “Ngân Nhi, chúng ta về nhà được không?” Ngực khí mềm nhẹ, hân thùy hạ mi mắt, cười nhẹ.

Về nhà? Ngân Nhi mâu quang lóe lóe, bất an nắm chặt hai bàn tay mềm mại, trong đầu, tựa hồ vẫn có thể nhìn thấy một đóa đóa quý dị chậm rãi nở rộ bên trong biển máu, một người rồi lại một người, biến thành thi thể lạnh toát, từ từ ngã xuống.

“Hân, hân sẽ tìm được chúng ta, Viêm Hi, không cần, ta không cần về nhà,” Hai cánh môi run run, nàng mãnh liệt lắc đầu, hai tay hoài thương cổ hân, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hân. “Chúng ta đi địa phương khác được không? Ta rất sợ, ta rất sợ.....” Toàn thân càng không ngừng run rẩy, khăn trương dựa vào trong lòng hân, tựa hồ chỉ có như thế mới cảm giác được một tia ấm áp.

Trầm mặc, nâng mi, hân ôn hòa cười.

“Chúng ta đi Thanh sơn, cùng nhau xây một gian nhà nhỏ, nàng trồng hoa Thiên Âm, ta chăn nuôi lộ điều, được không?” Nói xong, hân khẽ liếc mắt một cái về lão giả đang ngồi phất trước đánh xe, rất nhanh, lại cúi nhìn xuống thiên hạ trong lòng.

Chôn đầu vào trong vòm ngực của hân, nàng không hề phát giác trong đáy mắt của hân lướt qua một tia không cam lòng, hắc mâu âm trầm, nàng đơn thuần gạt đầu, nói nhỏ: “Hảo.”

“Giá!” Lão giả vung roi trong tay, xe ngựa lao đi vun vút trên đường núi gập ghềnh, chẳng mấy chốc, lộ trình hai ngày đường đã đi được một phần tư.

“Xem, nơi đó cũng có mấy đóa hoa Thiên Âm đang nở rộ!” Xuyên qua cửa sổ, nàng hưng phấn mà chỉ vào phía trên vách núi, vài đóa hoa trắng muốt nổi bật trên sắc xanh của rừng núi, nước mắt trên mặt nhanh chóng được gió lau khô.

Ngẩn ra, nhìn theo hướng ngón tay của nàng, hân kinh ngạc, không nghĩ tới, ở nơi hoàn cảnh ác nghiệt như thế này, loài hoa này vẫn ngao nghể đứng vững, không thể lựa chọn hoàn cảnh sinh tồn cho chính mình nhưng lại có thể lựa chọn vận mệnh cho mình, này, thật sự là một đóa kỳ hoa!

“Viêm Hi, về sau, chúng ta ở Thanh sơn phải trồng đầy hoa Thiên Âm, khi tiết trời mát mẻ, cùng nhau gảy đàn ngâm thơ, khi mưa dầm đông lạnh, lại ở trong phòng uống trà tán gẫu, kia mới thật là tiên cảnh a!” Nàng nheo lại mi mắt, tựa hồ, đã muốn có thể nhìn thấy mọi vật đang diễn ra trước mắt, hai người dắt tay nhau đi giữa biển hoa Thiên Âm thơm ngát, từ từ bước chậm dưới ánh tịch dương.

Ánh mắt buồn bã, hân khẽ hừ một tiếng: “Ân.”

Trong nhà hơn một trăm nhân khẩu, há có thể uống mạng, Ngân Nhi, nàng có hiểu được tâm của ta giờ phút này, chịu bao nhiêu dày vò, bao nhiêu đau đớn?

“Viêm Hi, huynh cũng biết, từ nhỏ, ba người các huynh đều lớn hơn ta, vì sao ta chỉ nguyện ý gọi hai người kia là ca ca, duy chỉ độc một mình huynh là không muốn gọi?” Nàng nghiêng đầu, khóe miệng ngập ý cười.

“Vi sao?” ngẩn ra, nàng nhắc hần mới nhớ tới, trước kia chính mình luôn vì nàng không gọi chính mình là ca ca mà sinh khí, do đó bị Lạc Dật giễu cợt là hẹp hòi.

Cúi đầu, má phản hiện lên một đám mây đỏ ửng, sống lưng có chút căng thẳng, nàng tựa đầu vào trong lòng hần.

“Bởi vì từ nhỏ, từ lần đầu tiên nhìn thấy huynh, Ngân Nhi đã muốn làm tân nương của chàng, đòi đòi kiếp kiếp, mãi mãi không bao giờ chia lìa, cho dù sông có cạn, núi có mòn, tình này mãi không phai!” (eo, sến sến hen zít? Hi ca: nói cái gì... chỉ sang zít, bạn này nói nè, hok phải em...chạy lẹ)

Hoàng hốt, hần tựa hồ nhìn thấy một tiểu nha đầu đang cầm trong tay một đóa hoa Thiên âm, tung tăng trong sân, gương mặt xinh xắn, nụ cười duyên xinh xắn như đóa hoa lê nở rộ, đang hướng chính mình chạy tới, giương cái miệng nhỏ

“Viêm hi, Viêm Hi...”

Ngân Nhi! Không để ý vết thương trên cánh tay, hần dùng hai tay ôm chặt lấy nàng, giống như muốn khảm nhập nàng vào trong lòng mình, mãi mãi không bao giờ chia lìa!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cảnh Kiếp Trước Trong Mơ [13] :thanh Sơn Mỹ Lệ

Sương trắng quanh quẩn, Thanh sơn phủ một màu xanh um tươi tốt, màu trắng của lộ điều, dòng suối mát lành uốn lượn, đàn chim nhẹ nhàng tung cánh, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu gọi bầy cùng hòa âm với tiếng róc rách của dòng sông, tạo thành một bức tranh thủy mặc sống động hữu tình

“Ngân Nhi.” Sáng sớm hôm sau, Viêm Hi vỗ nhẹ, lay tỉnh thiên hạ đang ngủ say trong lòng.

Mơ hồ chà lau mi mắt, bị ánh dương quang chiếu vào làm cho lóa mắt, lấy tay che đi ánh mặt trời chói chang trước mắt, lại nhìn đến cảnh sắc quen thuộc xuất hiện ở trước mặt, không khỏi kinh hi.

“Thanh sơn, thanh sơn! Viêm Hi, chúng ta rốt cục đã trở lại.” nụ cười tươi tắn như hoa lê nhẹ nhàng nở rộ, da thịt trắng nõn long lanh sáng bóng dưới ánh mặt trời, nàng nằm úp, chồm nửa người trên cửa sổ, hít thật sâu một luồng khí thơm mát, trong lành của vùng rừng núi.

“Ngân Nhi, nàng xem, về sau kia chính là nhà của chúng ta!” Chỉ vào một ngôi nhà gỗ bên cạnh sườn núi, Viêm Hi tựa sát vào người nàng, đầu hần đặt lên cánh tay đang đặt trên bệ cửa của nàng, cùng nàng đang tận hưởng hương thơm của hoa Thiên Âm.

Giữa một biển hoa màu trắng, ẩn ẩn một gian nhà gỗ, ngoại sân có một giàn hoa, trong sân cỏ xanh mát rượi, xa xa, hoa Thiên Âm nở rộ đưa hương, từ xa nhìn lại, đẹp như một bức tranh mùa xuân căng tràn nhựa sống, ấm áp mà thoải mái.

“Viêm Hi, huynh đã sớm lên lút dựng nhà gỗ này?” Ngân Nhi kinh ngạc không thôi, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, làm sao hần có khả năng kiến khởi một cái nhà gỗ như vậy.

ánh mắt buồn bã, hần gật gật đầu, trên mặt đang tươi cười đột nhiên trong lúc đó trời đi không thấy, sâu trong đôi mắt hiện lên một tầng sắc lạnh như băng.

Nơi này, vốn nên là nơi hai người bọn họ sau tân hôn ngọt ngào liền tới đây, trớ trêu, trớ trêu con người, trong nhà kịch biến, nơi này, bất quá, lại biến thành mỗi như, dự hoặc Khinh Âm tới đây tìm nàng.

“Tiền bối, tất cả đã bố trí cẩn thận?” Viêm Hi nghiêng đầu, nhìn về phía lão giả điều khiển xe ngựa một ngày một đêm không hề biểu hiện chút mệt mỏi, đây là cao thủ chủ thuật mà hần vất vả, bỏ ra một số tiền lớn mới đến. Nếu không trừ bỏ Khinh Âm, chỉ sợ, Ngân Nhi cùng hần cả đời đều phải sống trong sự trốn chạy, mà chính mình, cũng không nguyện buông bỏ cừu hận trong lòng.

“Thỉnh viêm công tử yên tâm, lão phu đều đã bố trí thỏa đáng.” Lão giả cũng không quay đầu lại, thanh âm nương theo làn gió mà vang dội dị thường.

Bố trí? Ngân Nhi ngẩn người, trên mặt ửng hồng, nghiêng đầu, ánh nắng đang chiếu rọi trên gương mặt tuấn tú, nửa khuôn mặt ẩn ẩn hiện hiện trong tia sáng lóa mắt, càng làm bạc lên mỹ mạo nhu hòa, đẹp như điêu khắc của Viêm Hi, đôi mắt thâm thúy, thâm sâu như như hắc bảo thạch, thẳng tắp nhìn phía chân núi; sống mũi thẳng tắp; bạc thân như hai cánh hoa, khê mím chặt; tóc dài sau lưng, búi gọn gàng, thùy hạ đến thắt lưng, mềm mại như tơ, khẽ lay động trong làn gió. (T__T, tả soái ca mà sao giống mỹ nhân thế này?)

Nhưng sao trong đôi mắt của chàng lại có một tia lãnh ý?

Xoay người, nàng đưa hai tay lên, che lấy miệng, hà hoi, làm ấm hai tay, sau đó đem ấm áp trong lòng bàn tay từ từ dán lên hai má lạnh lẽo của hần,

mong truyền hơi ấm của nàng sang hẳn.

“Có phải bị gió thổi lạnh hay không? Mặt của huynh thật là lạnh.” Nói xong, tay nàng vuốt nhẹ lên chop mũi cao thẳng của hắn, tựa hồ có chút lạnh.

Thùy hạ mi mắt, che dấu bằng lãnh trong đáy mắt, ngược đầu, trên mặt lại tràn đầy ý cười ôn nhu.

Kéo hai bàn tay nhỏ bé xuống, dùng hai tay to lớn của hắn bao trọn lấy.

“Hiện tại là viêm hạ (hình như là cuối mùa hè), làm sao có thể lạnh được, chẳng qua là do thể chất của ta vốn lãnh, đến mùa đông, phải nhờ vào Ngân Nhi sưởi ấm cho ta rồi.” Nói xong, nhẹ nhàng cúi đầu, thổi một ngụm lên phía sau vành tai của nàng, động tác cực kì ái muội.

Nhịn không được, rụt cổ lại, nàng trừng mắt, liếc hắn một cái, hắn biết rõ nàng sợ nhất là nhột.

“Mùa đông, hoa Thiên Âm đều héo tàn, đến lúc đó, hoa mạn đà la cũng vào mùa nở rộ, nương theo cánh gió, cùng tuyết tung bay, nhất định là rất đẹp” Nàng ảo tưởng, nhưng mà trong đầu lại như trước bắt chợt hiện lên những đóa hoa máu đỏ thẫm như tường vi, qui dị nở rộ, từng đóa từng đóa, đỏ đến chói mắt... đầu óc quay cuồng, dịch vị cuộn lên từng trận, nàng nhào về phía cửa sổ nôn khan!

“Say xe?” Viêm Hi nhíu nhíu mày, lo lắng vỗ nhẹ lên tấm lưng nhỏ bé, yếu ớt, hướng về lão già đang đánh xe trước mặt nói, “Tiền bối, chỉ còn vài bước, cho chúng ta xuống xe, ta bồi nàng đi bộ.”

Lão già nắm dây cương, con ngựa “Hỗn hển” vài tiếng, ngoan ngoãn dừng lại.

“Vậy người giúp đỡ nàng nghỉ ngơi một chút, đi dạo cho khỏe, lão phu đánh xe ngựa đi trước, nhìn qua một lượt coi có gì thay đổi hay không.”

Viêm Hi gật gật đầu, nắm tay Ngân Nhi, đem nàng ôm xuống xe ngựa.

“Vẫn rất khó chịu sao?” Đi đến dòng suối, dùng lá trúc cạnh dòng nước quán thành một cái phễu, lấy chút nước, chậm rãi đưa đến bên môi nàng, nhìn nàng uống cạn, mới nhẹ giọng hỏi.

“Àn, có thể là bụng rỗng quá, cho nên mới say xe, nơi này là rừng trúc, xanh biếc tươi mới, để cho ta đi hái một ít măng về nấu cho huynh ăn, có được không?” Nhớ tới trước kia, hai người thường xuyên lên núi đi đến thanh sơn, cả ngày cũng không trở về nhà, đều là ở trong này tự tìm thức ăn, trên mặt nàng nổi lên ý cườ sáng lạng nhu hòa.

“Để cho ta đi hái, nàng cứ ngồi nghỉ ngơi một chút đi.” Hắn lấy khăn tay ra, xoa xoa mồ hôi trên trán nàng, trong mắt dấu không được lo lắng, “Nhà gỗ vẫn còn một chút rau xanh, trước cứ dùng tạm đã.”

Nàng hưng phấn gật gật đầu, nghĩ đến về sau hai người sẽ cùng nhau hưởng thụ cuộc sống hoa thơm cỏ ngọt, tâm nguyện nhiều năm, rốt cục có thể thực hiện.

Nhưng mà, lại nhìn thấy tận sâu trong đôi mắt hắn lại nổi lên một tầng lạnh như băng, tươi cười đông cứng bên môi.

Hắn, vẫn là Viêm Hi, đối với nàng ôn nhu, trước sau như một, vì sao ngẫu nhiên hiện lên biểu tình lạnh lùng, xa cách như vậy?

“Viêm Hi, gia gia (người nhà^^), sức khỏe thế nào?” Nàng cúi đầu, tay bắt chéo vào nhau, ngón tay luống cuống, cuối đầu, nhíu mi, mong đuổi đi hơi nước trong ánh mắt, không nghĩ sẽ bị hắn nhìn thấy.

Gia gia? Hắn lấy lại tinh thần, nhìn thấy bộ dáng cuối đầu của nàng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần khổ sở, nàng sẽ như thế.

Nghĩ đến nàng vì gia gia mà lo lắng, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai má của nàng, quả thực, cảm thấy ươn ướt, thờ dài, vươn tay ôm choàng lấy cả người nàng, bế lên, hướng nhà gỗ đi đến.

“Nàng yên tâm, gia gia không có việc gì, tuy rằng vẫn còn yếu, nhưng ta đã nhờ đại phu giỏi nhất, dùng được liệu tốt nhất để chữa trị, cuối cùng cũng có thể sống sót, tin rằng không bao lâu sau có thể nhanh chóng hồi phục.”

Trầm mặc, nàng mệt mỏi tựa đầu tựa vào bờ vai rắn chắc của hắn, trên mặt hiện lên một tia áy náy.

“Thực xin lỗi, Viêm Hi, trước đây, ta rõ ràng hiểu được tình ý của Khinh Âm nhưng lại không trực tiếp cự tuyệt hắn, nếu từ đầu làm như vậy, cũng sẽ không có kết quả ngày hôm nay.”

Nghe người một hút, hắn lắc lắc đầu, nếu ai đều biết trước kết quả, hội như thế nào có ngày hôm nay?

“Nàng yên tâm, Ngân Nhi, hắn cùng chúng ta, nhất định còn gặp lại!” Không tiếng động, mày nhíu lại, đôi mắt thâm sâu như biển, phát ra tia lạnh lẽo giống như trời đông giá rét.

“Cái gì?” Không nghe rõ lời nói của hắn, Ngân Nhi nghi hoặc ngẩng đầu.

Nhưng mà, hắn chỉ là cúi đầu, nhìn nàng hé mở đôi môi như là dụ hoặc, lại giống như mang theo một cỗ tình cảm mãnh liệt, hắn nhất thời thất thần, thật cố gắng mới có thể kiềm chế, thật cẩn thận, vuốt ve cánh hoa anh đào.....

Dường như chỉ khi hân ở gần nàng, bất an trong lòng mới có thể tiêu tán.

“Ngân Nhi, mọi chuyện xảy ra, đã là không thể thay đổi, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, về sau đều cùng một chỗ, chuyện gì xảy ra cũng không cần sợ.” Hân thấp giọng, hơi thở nặng nhọc, lại nhìn không được, cúi đầu hôn lên hai cánh môi đỏ thắm, căng mọng, bừa bãi chơi đùa, thiếu chút nữa kiên trì không được, mới ngăn đầu, buông tha cho đôi môi của nàng.

“Ân,” Nàng thờ phỉ phò, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt tràn ngập vẻ thẹn thùng, bối rối của nữ nhi, “Về sau, chúng ta mãi mãi đều cùng một chỗ.”

Trên mặt hân nở rộ một tươi cười sáng lạn nhưng cũng không thể xua đi bóng đen đang đè nặng trong cõi lòng hân...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Cảnh Kiếp Trước Trong Mơ [14] Khinh Âm Đã Đến

Quần áo nông gia đơn giản, tóc búi lại gọn gàng, một đoá hoa Thiên Âm trắng như tuyết, tinh tế nổi bật trên nền tóc đen mượt như nhung, hai bên man tai rủ rủ hai sợi tóc mai thùy hạ đến thắt lưng, gương mặt phấn hồng hiện lên một chút ý cười thần nhiên, ngồi xổm, hai tay nhỏ bé trắng mịn như ngọc giữ chặt một cây rau xanh, dùng lực, nhổ tận gốc, lắc lắc bùn đất, để vào trong giỏ.

Nhìn nhìn rễ rau xanh đã đủ dùng, mỉm cười, Ngân nhi nhanh nhẹn đứng dậy.

“Thật tốt!~” gió, thổi nhẹ nhẹ, phiến phiến từng đoá hoa Thiên Âm như tuyết tung bay, rơi xuống, còn có một ít, vẫn tung bay, đọng đưa trong gió, chưa chịu rơi xuống.

“Đã hái đủ?” Phía sau, một thân ảnh cao ngất từ từ đi qua, ánh mắt tràn ngập ôn nhu, tình cảnh này, chỉ sợ sau này rất khó tái kiến (lặp lại).

Chỉ thấy phía trên mái tóc của nàng còn vượn vài cánh hoa, tay hân nhẹ nhàng phát hạ, “Mới nghỉ ngơi một ngày, thân thể đã hồi phục? Việc này giao cho ta là được rồi.” Ngừ khi có chút hờn dỗi, đường đường nam tử hân, đại trượng phu lại không thể chiều cô cho tốt nữ nhân của mình, cảm thấy có chút bất lực.

Huống chi, nếu không dưỡng hảo thân mình, chỉ sợ, đến lúc đó, khó có thể ứng phó người sắp đến.

“Ta không sao, đứng rồi, dòng suối vừa rồi có chảy đến gần đây không? Viêm Hi, theo giúp muội đi rửa số rau này đi?” Sợ tay mình làm dơ ống tay áo của hân, nàng không dám tiến lên giữ chặt, chỉ là đi đến bên cạnh hân, ngàng đầu, lộ ra vẻ mặt chờ mong.

hân gật gù đầu, ánh mắt rần rẩy thâm tình cùng sùng nịch, nhìn thoáng qua lão giả đang ở xa xa lau rửa xe ngựa sạch sẽ, lại quay đầu lại đối nàng mỉm cười lạnh nhạt.

Hai người đang chuẩn bị bước đi, nhưng mà lão giả lại đột nhiên rung lên, trong tay có cái gì đó rơi xuống.

“Mau dẫn nàng đi, hân đã sắp đến đây.” thanh âm của lão giả mang theo nhẹ nhàng kích động, rất nhanh ngồi xổm xuống, đem vài thứ nhanh chóng nhét vào ống tay áo, sắc mặt ngưng trọng.

Viêm Hi toàn thân cứng đờ, nhưng gương mặt vẫn lạnh nhạt như trước, không hề có chút thanh đối.

Hân? Hân là ai vậy? Ngân Nhi vừa mở miệng, phía sau lại bị Viêm Hi đẩy, không kịp hỏi, tay nhỏ bé đã bị hân bắt lấy, rất nhanh hướng đến dòng suối đi đến.

Dòng suối bắt nguồn từ đỉnh ngọn núi, thượng nguồn là thác nước mạnh mẽ phun trào như mãnh long, hạ lưu là một dòng suối mềm mại uốn lượn, vì vậy sạch sẽ mà thuần khiết.

Chẳng qua, nơi này có duy nhất một điểm không tốt, đó là, cách bên trái dòng suối chừng hai thước, là một vách núi, vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy, phía dưới sương khói lượn lờ, ngẫu nhiên, chỉ có vài chim bay qua.

Hân đẩy nhanh cước bộ, thậm chí có thể nói là chạy, tay nắm chặt tay nàng, trên mặt như bị kín một tầng mây đen, âm vụ dị thường.

“Chờ, đợi đã, Viêm Hi, ta không thờ nổi.” Ngân Nhi một tay ôm ngực, cảm giác trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai chân mềm nhũn vô lực, thiếu chút nữa té ngã.

“Ngân Nhi!” Hân hỏi đầu, nhìn thấy một màn trước mắt, ngực co rút lại, cuống quýt vươn tay, nắm lấy lưng áo của nàng, ôm nàng vào lòng.

“Viêm Hi, nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, là ai, là ai đến đây?” Nàng, trong tay còn đang cầm giỏ rau xanh tươi, nhin không được run rẩy, tựa hồ, sớm đã biết đáp án.

Ôm tay nàng một chút, hấn lại chỉ chua sót nhếch môi, không có trả lời.

Nghiêng mặt, nhìn về hướng nhà gỗ, vườn hoa Thiên Âm trắng tinh khôi đã khuất sau rừng cây, nhưng, hấn lại cảm giác được một luồng hơi thở đang tới gần, kia, là mùi từ khí, của sự chết chóc!

“Ngân Nhi, nàng hận Kinh Âm sao?” Hấn ngồi xổm xuống, nhìn thân ảnh bé nhỏ không ngừng run run, ra sức chà rửa mấy rau củ bên dòng suối, sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt mờ mịt một tầng sương mù, cố gắng kìm nén “Nếu có cơ hội giết hấn, nàng có thể xuống tay hay không?”

Gương mặt nhu hòa phút chốc biến đổi, như đeo lên một chiếc mặt nạ lãnh khốc vô tình, sát ý nồng đậm, dường như bỏ ngoài mắt sự sợ hãi đang tràn ngập trên khuôn mặt bé nhỏ, đôi mắt thâm thuy như biển sâu nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn lệ của nàng.

Giết... giết Kinh Âm?

“Viêm Hi, chẳng lẽ, chẳng lẽ người đến là hấn? Thật sự, là hấn?” Nàng run run hỏi, hy vọng hấn trả lời là không.

Nhưng mà, hấn chỉ im lặng, đứng ở một bên, thân người cứng nhắc như một tảng đá, khuôn mặt lạnh lẽo như băng, trong mắt hàn khí, giống như có thể đông cứng tất cả xung quanh.

“Trốn đi, Viêm Hi, chúng ta chạy đi!” Lại nhớ tới một màn hoa máu đỏ thẫm, huyết tinh tanh nồng, nàng vứt bỏ mọi thứ đang cầm trong tay, kích động đứng lên giữ chặt ống tay áo của hấn.

Lão già còn ở kia, còn có xe, chỉ cần bọn họ chạy đến một nơi không ai quen biết, không ai tìm được, Kinh Âm sẽ không hội đuổi theo.

Cái giỏ trôi nổi trên dòng suối, chìm nổi âm trầm, bỗng bành mà đi, tựa như tâm trạng bọn họ giờ phút này, không có gì để dựa vào.

“Bình tĩnh, Ngân Nhi,” Hấn từ từ nghiêng mặt đi, nhìn về hướng nhà gỗ, từng đám bụi mù cuộn cuộn bay lên, càng ngày càng lớn, càng lúc càng nhiều, “Hấn đã đến, ngọn núi này, cũng đã bị vây quanh.”

Cái gì, sao lại có khả năng, biên cương báo nguy, hấn như thế nào lại trở về nhanh như vậy?

“Có thể chỉ là bộ hạ của hấn, Viêm Hi, hấn hiện tại không thể nào trở về a.” Nàng dùng sức kéo ống tay áo của hấn, nhưng mà, hấn chỉ yên lặng xoay người, liền góc áo nắm trong tay nàng bị kéo ra, trảm mặt nhìn dòng người như kiến, đang từ từ thắt chặt vòng vây.

“Hấn đã nhận ra, biên cương báo nguy, chẳng qua là do ta tung tin giả để hấn rời quân phủ mà thôi, cho nên mới quay trở lại, nhanh như vậy đã tốc đuổi tới nơi này.” Hấn cười chua xót, trong mắt hiện ra một chút kiên quyết.

Bấy... chân của nàng lung lay lão đảo, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

“Viêm Hi, người mau ra đây cho ta, chính là một cái ảo thuật hư ảnh, đã nghĩ có thể đem bản tướng quân mê huyền bên trong, người thật quá coi thường bản tướng quân.” Thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên, ở bên vách núi, vòm quanh không dứt, thanh thanh kiên thương hữu lực, có thể thấy được, lão giả thiết hạ cạm bẫy, vẫn chưa làm cho hấn mê hoặc.

sẽ không là, hấn đã...? Viêm Hi biến sắc, liền hướng nhà gỗ phóng đi.

“Đừng đi!”

Ngân Nhi dùng sức giữ chặt ống tay áo của hấn, gắt gao nhìn chăm chăm vào vị trí trái tim của hấn, lúc này đây, vẫn trắng tinh thuần khiết, nàng rất sợ, rất sợ nơi đó cũng sẽ nở rộ một đóa hoa đỏ tươi qui đi, huyết nhục mơ hồ.

“Mặc dù không đi, chúng ta cũng không thể tiếp tục trốn ở Thanh sơn này được nữa, Ngân Nhi, như thế, không bằng trực tiếp đối mặt, dù sao, chúng ta hai người, chưa chắc đã không thể đối kháng với hấn.” Hấn trầm giọng nói.

Nhưng mà, hấn càng sợ hãi, lão giả rốt cuộc có còn sống hay không, một khi lão già chết đi, tánh mệnh của bọn họ, cũng xem như khó bảo toàn.

“Không có phương pháp nào khác sao?” Tay nhỏ bé mềm mại, một giọt nước mắt vô thanh vô thức lăn xuống, nàng cố gắng kiềm chế, không thể khóc, hốc mắt phỉm hồng, lệ nóng doanh tròn, nàng vẫn không cách nào kiềm chế...

“Không có,” Ánh mắt buồn bã, hấn lắc đầu, nếu lão già đã chết, chỉ có cách chính mình một thân bước vào cơ quan, nhưng là, hấn không thể để cho Ngân Nhi chịu liên lụy, “Cho nên, nàng ở chỗ này chờ ta, được không?”

Nhìn dung nhan mỹ lệ nước mắt chan hòa, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, mi tâm, chóp mũi, đôi môi đỏ mọng, bàn tay dang ra, đem nàng khóa nhập vào trong lòng.

“Ngân Nhi, đáp ứng ta, ở chỗ này, chờ ta trở về.” Một cổ bắt an tràn ngập cõi lòng, hấn dùng lực ôm sát thân thể mềm mại của nàng, giống như muốn

đem nàng khảm nhập tận vào trong xương tủy.

“Ân, ta ở trong này, chờ ngươi trở về.” Nàng nhu thuận điểm đầu, có phải chính mình nhìn lầm rồi không? Vì sao vẻ mặt của hắn, lại đau đớn, khổ sở như là sinh ly tử biệt?

Nghe được đáp ứng của nàng, tảng đá đè nặng trong lòng lặng yên rơi xuống.

“Oành!” phía bên kia nhà gỗ, phát ra tiếng nổ ầm ầm, một trận khói đen tràn ngập, cả Thanh sơn như bị bao phủ bởi một đám mây đen khổng lồ.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn buông ra thiên hạ trong lòng, không quay đầu, lại nhảy vào bên trong hắc vụ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cảnh Trong Mơ [15]

Ngươi rốt cục cũng xuất hiện,” Một nam tử, toàn thân khôi giáp ngân quan, khuôn mặt uẩn giận, bàn tay nhẹ nhàng khinh đảo, hắc vụ chung quanh trong nháy mắt tiêu tán hết thấy, nhìn chung quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp, “Ngân Nhi đâu! Đem nàng giao ra đây.” Thân ảnh màu trắng thông thả từ trong hắc vụ bước ra, đôi mắt lạnh như băng khinh liễm, nghe được phía trên đỉnh núi cách đó không xa phát ra tiếng vang kịch liệt va chạm, quả thực, lão giả đang cùng một cao thủ khác chiến đấu sinh tử, hai người thân ảnh giống như quỷ mị khác thường, trôi nổi, ẩn hiện trong khói bụi dày đặc, hai chưởng bên trong thỉnh thoảng ném ra một đám hỏa cầu, phun nổ, tung đến đối phương.

Cước bộ vừa đứng định, Viêm Hi mắt lạnh quét về hướng Khinh Âm, trên mặt tràn ngập lửa giận, xem ra hắn cũng không phải là một tên tướng quân hữu dũng vô mưu, nếu không cũng sẽ không nửa đường trở lại.

“Bán tướng quân hỏi ngươi, Ngân Nhi đâu!” Thấy hắn rõ ràng nghe thấy nhưng lại không buồn trả lời, Khinh Âm từng bước tiến lên phía trước, trong tay đã từ từ đẩy lên một hỏa cầu màu lam, “thử thử”, ánh xanh như hàn băng lại nóng bức như lửa từ địa ngục.

“Chẳng lẽ, ngươi không phải tới tìm ta?” Viêm Hi vẻ mặt trấn định, nhưng trong ánh mắt lại toát ra lãnh ý khiến người không rét mà run, “Ta đã muốn là người duy nhất còn sót lại của Viêm gia, chỉ cần ta chết, Viêm gia sẽ không còn ai tìm ngươi trả thù, không phải sao?”

Hắn phát y bào, xuyên qua khói đen cuộn cuộn, nhưng y bào trắng tinh vẫn không vương một chút sương khói bụi mù, ngang nhiên mà đối diện đối thủ cường hãn, không có một tia sợ hãi.

“Bọn họ vốn không đáng chết, là ngươi, là do ngươi cương quyết không chịu buông Ngân Nhi ra.” Khinh Âm nhíu nhíu mày, có chút không muốn đề cập đến đề tài này, hình như là cảm giác đó là lỗi của mình.

Là người sống trên yên ngựa, thượng chiến trường, binh đao loạn lạc, chém giết lẫn nhau, vốn là là ngươi từ ta sống, vì đạt tới mục đích mà không từ thủ đoạn, ai trở ngại đường đi của hắn, kẻ đó phải chết, chính mình lại như thế nào cảm thấy làm sai?

Mi tâm run lên, Viêm Hi ngửa mặt lên trời muốn cười thật to, bên miệng ý cười phiếm nhẹ chưa sót cùng thống hận, nhưng mà cũng là cười không ra tiếng.

“Khinh Âm, ngươi làm gì?” Tiểu nam hài tròn mắt, há hốc mồm mà nhìn một khác tiểu nam hài khác, hắn lưu loát đem dao nhỏ đặt trên cổ một con gà mái đã bị vật một ít lông, nháy mắt, thân đao xẹt qua, huyết gà phun ra xối xả.

Đó là gà của nhà hàng xóm, gà đẻ trứng để cho họ mỗi ngày mang ra chợ bán, hắn làm như vậy khạc nào cắt đi kể sinh nhai của người ta.

“Làm gì? Đương nhiên là giết gà rồi nướng để ăn.” Đem gà mái đặt vào nước sôi, vật lông, Khinh Âm liếc mắt nhìn Viêm Hi một cái.

“Đó là gà của người ta a, làm như vậy sẽ trở thành tặc (trộm).” Viêm Hi cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, hoàn hảo không có người nào đi đến đường nhỏ hẻo lánh này.

Tặc? Khinh Âm tự yết hầu phát ra hừ lạnh.

“Nếu không phải ngươi không muốn đem điểm tâm ở trong tay cho ta, ta lại như thế nào đi trộm gà của người khác.”

Gương mặt trắng nõn của Viêm Hi một trận đỏ bừng, gói lá sen chứa điểm tâm bên trong đang ôm trước ngực run nhẹ, hắn có tí ỳu khuất, nghĩ nghĩ, lại chậm rãi chìa ra.

“Ta, ta không biết ngươi đói thành như vậy, vốn là định mang cho Ngân Nhi ăn, đây là do mẩu thân ta tự tay làm, ăn ngon lắm, cho ngươi ăn cũng được.”

Nhưng mà, Khinh Âm nhìn cũng không thèm nhìn, đem gà vịt không còn một cọng lông, đặt trên lửa than, bắt đầu thiêu nướng.

“Ta không phải Ngân Nhi, dù sao đến lúc chủ nhân của con gà tìm đến, đều là bởi vì ngươi không cho ta ăn, đến lúc đó, tự nhiên ngươi phải bồi tiền cho hắn.”

Biết là nguy biến, Viêm Hi cũng là nói không ra lời, ta mặc dù không giết bá nhân, bá nhân lại nhân ta mà chết, quả thực, vẫn là chính mình đắc tội nghiệt.

Bởi vậy, hắn tự mình tới cửa bồi tiền tạ tội, cũng may mắn, hàng xóm thông tình đạt lý, tha thứ hắn.

Không nghĩ tới, chuyện như mới ngày hôm qua nay đã là quá khứ xa vời, tính cách của Khinh Âm từ nhỏ đã như thế, mình từ lâu đã phát hiện, nhưng không có chi bảo, sửa lại cho đúng, dẫn đến hôm nay, hại chết một nhà hơn trăm mạng người của mình.

“Hảo, hảo cho một Khinh Âm tướng quân!” Một giọt lệ từ trong mắt hắn trào ra, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, kinh ngạc nhìn đối diện thân hình oai vũ trước mặt, ngày xưa hảo hữu (bạn thân), nay lại là cừu nhân (kẻ thù), oan nghiệt, thật đúng là oan nghiệt mà!

“Đem Ngân Nhi giao ra đây, ngươi biết ngươi đánh không lại ta.” Khinh Âm trầm hạ thanh, không chỉ là cảnh cáo, cùng lúc, hòa cầu màu lam trong tay đang chực phóng ra bên ngoài.

“Ngà?” Viêm Hi lạnh như băng liệt mồ khốc môi, toát ra một cái quỷ dị tươi cười, đi đến một cây hoa Thiên Âm, tiện tay nhổ tận gốc, lộ ra một cây đoản mộc, làm như sớm đã có chuẩn bị, bàn tay to nắm đi lên, “Ngươi cho là, sau khi ngươi tiến vào Thanh sơn, có thể còn sống mà đi ra ngoài sao? Khinh Âm, có lẽ, ta không có pháp thuật, ta không thắng được ngươi, nhưng là, ngươi có năng lực thắng được hòa được đang chôn khắp trong sân này sao?”

Biến sắc, dễ dàng dập tắt lam hỏa trong tay, không dám tin, Khinh Âm trừng mắt nhìn hắn, không nghĩ tới hắn sẽ có ý tưởng này, trước đây, mỗi lần đánh nhau, hắn đều đứng ở một bên, vừa không tham dự, cũng không khuyên can, trừ bỏ việc lần đó tranh giành Ngân Nhi.

“Ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận?” (ôm nhau cùng chết)

“Đúng vậy,” Viêm Hi phóng nhẹ âm điệu, trong mắt đột nhiên nổi lên một tia nhu hòa, “Khi ta hóa thành bùn đất, sẽ mãi mãi ở lại Thanh sơn, bảo hộ nơi này, Ngân Nhi thích nhất là Thanh sơn.”

“Không!” Cùng với tiếng thét chói tai, một đạo quần áo trắng thuần không e sợ khói đen mù mịt mà lao vào, hai mắt đầm lệ nhìn thấy vẻ mặt chết cũng không sợ của Viêm Hi, Ngân Nhi gào lên trong nước nở

“Viêm Hi, huynh là đại lừa đảo, gạt ta ở Thanh sơn chờ huynh, huynh lại muốn bỏ lại ta một người, cô độc sống quãng đời còn lại, huynh là kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo xấu xa nhất trên đời!” (ta thêm mắm muối tý, tại câu này trong cv pan hok hủi lắm ^^)

Ngân Nhi! Mặt nạ kạn như băng trên mặt Viêm Hi cơ hồ hồng mất, một giọt giọt nước mắt như trân châu, lóng lánh chảy xuống.

“Ngân Nhi, nàng chạy mau!”

“Xem ra, ngươi chỉ tính toán hy sinh mỗi tánh mạng của ngươi, cũng tốt...” Khinh Âm trên mặt mặt thương một tầng ý cười, âm ngoan, tà đạo, lãnh huyết vô tình, đồng tử trong mắt vẫn lên tơ máu, trên tay, lam hỏa đã tắt lại lần nữa bùng cháy càng dữ dội, “Như vậy, ta sẽ tiền phạt tiền đến Tây Thiên, Ngân Nhi, ta sẽ thay ngươi, hảo hảo chiếu cố.”

Cái gì! Vốn muốn ngăn cản Viêm Hi tìm đến cái chết, không nghĩ tới ngược lại làm cho Khinh Âm nắm được khe hở. Ngân Nhi sắc mặt trắng bệch, nhìn Viêm Hi đứng là giữ nguyên bộ dáng cho dù chết cũng không kích hỏa, nàng cắn răng một cái.

“Khinh Âm ca ca, ngươi không phải tới tìm Ngân Nhi sao? Nếu không phải, Ngân Nhi phải đi đây.” Nói xong, nàng hướng tới dòng suối chạy đi.

“Ngân Nhi, đừng chạy, cẩn thận!” Khinh Âm cuống quýt đuổi theo, lam hỏa trong tay biến mất vô hình, chỉ vì một tiếng “Khinh Âm ca ca” của nàng.

Không, không được, cho dù ở khoảng cách như thế, chỉ cần chính mình khẩu hạ đoản mộc, vẫn là sẽ làm bị thương đến Ngân Nhi! Viêm Hi trên mặt mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, trở mắt nhìn hai thân ảnh đang truy đuổi bên trong khói bụi mù mịt.

Mi mắt nhất hạp, hạ quyết tâm, mạnh mẽ hai mắt, vứt bỏ đoản mộc, đuổi sát mà đi.

Ngân Nhi, đừng chạy... bên kia, là vực thẳm muôn trượng...

“Đừng chạy, Ngân Nhi, bên này đều là vách đá!” Liền ngay cả chiến thần bách chiến, Khinh Âm tướng quân, đều nhìn không được nhú mi, nhìn thiên hạ mãnh mai, yếu đuối, nghiêng ngả lao đảo ở bên cạnh vách đá, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bên tai nghe được lời nói của hắn, nàng dừng chân, quay đầu lại, nở một nụ cười thê lương, tan nát cả cõi lòng...

Mái tóc dài phiêu trong gió, y bào trắng thuần trong gió rung động, tựa như một đóa hoa trong giong bão, bị gió mưa vùi dập làm cho tan tác, thân hình mảnh khảnh không ngừng run rẩy, đóa hoa Thiên Âm cài trên mái tóc rơi ra, bị cơn gió nhấn chìm xuống vực sâu, biến mất trong bóng tối.

“Nếu như ta chết, người hãy buông tha cho Viêm Hi đi, coi như là nguyện vọng cuối cùng ta cầu người, Khinh Âm ca ca.....” Thở dài, chân lùi về sau một bước, thân mình thẳng tắp ngã xuống, mái tóc đen dài hất tung trong gió, tản ra hai bên, nước mắt của nàng, tán trong không khí, trái tim nàng cũng tan nát như cánh hoa kia, chôn vùi trong vực sâu mãi mãi...

Khi nào, chích nguyệt hoa khai, cùng quân ước hẹn, là lúc chúng ta gặp lại, Viêm Hi..... Nàng chậm rãi hạ thượng mi mắt, nước mắt lặng lẽ rơi trên hai gò má, để mặc cho gió muốn đưa nàng về đâu...

“Không!” Khinh Âm vươn tay, nhưng ngay cả góc áo của nàng cũng không chạm được, ngo ngắc, nhìn nàng từ từ rơi xuống.

Nhưng mà, thân ảnh màu trắng đuổi sát phía sau, không có một tia do dự, hướng tới phương hướng nàng vừa ngã xuống, nhảy xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nội Ứng Ngoại Hợp

Íống như lọt vào trong sương mù, toàn thân phiêu phiêu, chân không chạm đất, tay không chạm được bất kỳ một vật nào, nàng nghĩ đến, chính mình sẽ như vậy hồn phi phách tán, nhưng mà, toàn thân một trận trù súc, chỉ cảm thấy trong đầu hình như có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt mãnh liệt, không thể nào mở hai mắt ra được. “Ngân Nhi, cần phải trở về.” Một tiếng gọi theo gió mà đến, ôn nhu, một tiếng thở dài nhẹ nhàng xẹt qua bên tai nàng, thật quen thuộc mà cũng thật xa lạ.

Còn không kịp phản ứng, toàn thân chấn động, nàng đột nhiên mở to hai mắt.

Chỉ thấy trước mắt, ánh mặt trời đã rơi vào nội điện, vài cung nữ đang đứng ở bên cạnh long sàng cẩn thận chờ nàng thức giấc, tựa hồ tiểu lục đã cảm nhận được cái gì, từ trong hộp gỗ lộ ra tiểu đầu, đôi mắt nhỏ ngập nước, sâu kín lặng lẽ nhìn nàng.

Lại nghĩ đến, là nàng đang nằm mơ, thấy ác mộng sao? Nàng nhu nhu mi tâm, chợt thấy khuôn mặt một mảnh thấp ý, tay nhất sờ, quả thật là nước mắt đang ướt nhòe đôi má.

Nghiêng người, vốn định xuống giường tìm khăn lau đi, tay vừa đụng long châm, một cảm giác mềm mịn truyền đến từ đầu ngón tay làm nàng ngẩn ngơ, cúi đầu, vừa thấy, đúng là một cái khăn lụa sạch sẽ.

Y Y thể này mới nhớ tới, tựa hồ, mỗi lần đều nhìn thấy một cái khăn lụa đặt ở bên gối của hần, nhưng mà, trên gương mặt tuần tú của hần, mỗi lần thanh tỉnh, đều tinh sạch, chưa hề một lần nhìn thấy một mảnh ướt át.

Kính ngạc cảm lấy khăn lụa đặt ở trên má phấn, nàng dường như có thể cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo của hần đang nhẹ nhàng, thật cẩn thận lau đi từng giọt nước mắt trên mặt nàng.

Bên cạnh, đệm chăn đã lạnh..... Hôm nay, hần đã đi Tây Bắc.

Không cần từ, không cần từ, không cần từ!

Đôi mắt màu nâu tròn tròn, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, hần thờ phì phò, ngồi bật dậy, hai mắt sưng mù, tựa hồ còn chưa thoát khỏi cơn ác mộng, xa xa trước mặt vẫn đang tồn tại một mỹ nhân, đầu cài hoa Thiên Âm, thân ảnh rõ ràng từ từ phai nhạt, như khói như mây, tan đi trong khí, biến mất trước mắt hần, vươn tay muốn níu lại nhưng cái gì cũng nắm không được.

“Đáng chết!” Thấp chú một tiếng, hần nặng nề đánh một chưởng xuống mặt giường, phát ra tiếng vang “Oành oành”, chấn động vài cái, mới khôi phục bình tĩnh, nếu không phải giường này làm bằng hàn ngọc ngàn năm, không bị ảnh hưởng bởi chú thuật, chỉ sợ một chưởng vừa rồi đã đứt thành hai đoạn.

Cai cảnh trong mơ chết tiệt này rốt cuộc đến khi nào mới chịu dừng lại đây? tình tiết bên trong không chỉ nối nhau liền mạch, mà sau khi thanh tỉnh, trong trí nhớ vẫn khảm sâu từng chi tiết, không hề bỏ sót, bất luận làm như thế nào cũng không thể quên, hỗn loạn, vui sướng cùng thống khổ, rõ ràng, người ở trong mộng không phải hần, nhưng tận sâu trong tâm hồn, luôn có một cảm giác Khinh Âm tương quan kia là chính mình.

Bởi vì phát hiện bị lừa, hần giận không thể kìm nén, một đao chém liền thông báo thị vệ, phản đồ!

Trở lại tướng quân phủ, trong phòng vẫn còn thoang thoảng hương thơm của nàng, nhưng mà, giai nhân đã mất, hi phòng yên tĩnh, quạnh quẽ, chỉ có đám

nha hoàn cùng thị vệ đang chạy tán loạn tìm người.

Kia cổ thất bại cùng mất mát, là chính mình ở trong hiện thực chưa từng có !

Phiền tảo, dùng tay chống đỡ cái trán, mi mắt nhất thủy, thoáng nhìn ngoài cửa sổ, một bóng người thoắt qua, Mẫn Hách trên mặt ngẩn ra, đột mà nhớ tới chuyện gì quan trọng, ngón cái cùng ngón trỏ khinh lập, búng tay một cái.

Một đạo bóng người xuất qui nhập thần xuất hiện ở trước giường, cung kính quỳ trên mặt đất.

“Sét tham kiến Vương gia!”

“Chuyện lần trước phái người đi điều tra, tra được như thế nào ?” Hai chân duỗi ra, hần nằm nghiêng xuống, một bàn tay chống đỡ khuôn mặt yếu đã, ánh mắt kinh liếc nhìn người trước mặt, thanh âm lạnh lẽo như truyền tới từ địa ngục, y phục không thắt chặt lắm lộ ra một mảnh đỏ tươi trước ngực, mái tóc đen phiêu lãng thủy hạ, càng làm bậc lên làn da trắng nõn như bạch ngọc, như là một sự kết hợp hoàn hảo giữa sự diễm lệ của nữ tử và cương nghị của nam nhân, làm thành một vẻ đẹp ma quái, khiến người ta kinh sợ nhưng vẫn bị hút vào.

“Khởi bẩm Vương gia, ba năm trước, sử kí trong vòng ba mươi năm đã bị một trận hỏa hoạn toàn bộ thiêu sạch, mà người ghi chép đó cũng đã cáo lão hồi hương, rời khỏi hoàng cung, không biết đi đâu.” Đeo mặt nạ, Sét nhủ nhủ mày, chỉ cảm thấy việc này thật quái dị, nhưng ở trước mặt Vương gia lại không dám nhiều lời dù là nửa câu, để tránh lãnh tai họa sát thân.

Lại là như thế! Trong con ngươi xinh đẹp, long lanh như ngọc lưu ly, lại thâm sâu như biển, phát ra một tia băng lãnh, Mẫn Hách nhủ mày, vẻ mặt âm trầm.

Xem ra, việc này có kỳ quái.

“Không biết đi đâu? Cho người một tháng kỳ hạn, nếu không muốn đầu lia khỏi cổ thì mau tìm cho ra người đó, đi đi.” Mi tiêm sát khí gió nổi mây phun, hần đã không còn kiên nhẫn, ác mộng ngày đêm tra tấn, thật rất muốn biết, rốt cục chân tướng là gì?

Bên tai lại vang lên một cước bộ nhẹ nhàng, chậm chạp, lại quen thuộc, hướng về đây mà đến, Mẫn Hách khẽ thờ dài, vung tay lên, than ảnh màu đen đang quỳ trên mặt đất đã lĩnh mệnh mà đi.

“Mẫn Hách.”

Quả thực, hoàng thực phi tuy là sốt ruột nhưng lại không mất đi vẻ quý phái, cước bộ trầm ổn, vén lên bức rèm che, thấy hoàng nhi đang nằm giường trên mặt còn mang ý cười khê, không khỏi ngẩn ra.

“Mẫu hậu, canh ba còn chưa đi ngủ?” Hần vươn một tay, kéo qua bàn tay của mẫu hậu đã xuất hiện một vài nếp nhăn, triển khởi đôi mi thanh tú.

Cho dù là xưng vương xưng bá, tranh hùng toàn thiên hạ, cũng không tránh khỏi sinh lão bệnh tử, thời gian vẫn sẽ bào mòn mỗi một người. (ta chém^^)

Hoàng thực phi không hề hờn giận, liếc hần một cái, nương theo lực kéo của tay hần, ngồi xuống trước giường, chăm chú nhìn khuôn mặt đã khôi phục chút huyết sắc của hoàng nhi, bất quá ngày ấy đại chiến, thật đúng là làm cho nàng kinh hãi không thôi.

Cho dù là mất đi vạn binh sĩ, nàng cũng chỉ hy vọng hoàng nhi có thể bình an, còn lại, cũng không quan trọng.

“Mẫu hậu vốn đã an giấc, vừa rồi nghe được người bên này một trận tiếng vang, cho nên liền lại đây nhìn xem.” Vỗ vỗ tay hần, thấy bên này bình yên vô sự, nhẹ nhàng thờ ra, nhưng trong lòng vẫn còn nghi vấn, dựa theo tình tình tâm cao khí ngạo của hoàng nhi, lại bại trong tay một nữ nhân, hoàng phi Y Y, lẽ nào không sinh khí?

“Mẫu hậu yên tâm, Mẫn Hách không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng, cho nên bưng tỉnh ,” Thủy hạ mi mắt, che dấu cảm xúc phức tạp trong đáy mắt, hần ngẩng đầu nhu cười,

“Chính là mất một vạn binh sĩ, thỉnh mẫu hậu chớ trách nhi thần.”

“Bất quá chỉ là một vạn binh sĩ, sao có thể quan trọng bằng hoàng nhi, chính là, Trần Vương gia đã trở về La Phu quốc, lại phái người đưa tới một mật hàm” Nói đến này, hướng trên khuôn mặt phiếm thượng một tầng mây đen.

Trần Vương gia? Mẫn Hách ánh mắt âm trầm, người này tâm kế thâm hậu, chẳng lẽ lại đang tính toán cái gì?

“Hiện tại, La Phu quốc đang diễn ra nội chiến, Trần Vương gia khởi binh tạo phản, hy vọng mượn mẫu hậu ba vạn tinh binh cùng một số thủ hạ đặc lực dùng một chút, đợi hần ngồi lên đế v,ị cùng cố triều chính, mười năm sau, sẽ trợ thủ hoàng nhi lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, nội ứng ngoại hợp.” Nàng, tầm mắt không chuyển dừng ở hai mắt Mẫn Hách, tựa hồ, có thể từ đó nhận được một tia đáp án.

Lấy thế cục hiện nay để tính toán, đại thần trong triều đã không thể là chỗ dựa vững mạnh như trước, lại thêm lần trước tỷ thí, khiến cho “Phượng phúc khả ổn xã tắc giang sơn, khả bảo vạn dân” lưu truyền dân gian, chỉ có thể một lần nữa tìm cách.

Nhưng mà, Mẫn Hách cũng là thờ ơ, lãnh đạm nhìn vách tường phía trên được khảm dạ minh châu, không lên tiếng.

“Ba vạn tinh binh của mẫu hậu đều đã là phái đi, Mẫn Hách, cho dù phản đối cũng là đã muộn, không phải sao?” Mặt không chút thay đổi đột nhiên trán khỏi một chút ý cười thâm thúy, mâu quang chợt lóe, tà nghệ yêu dị

“Vô luận mẫu hậu quyết định như thế nào, Mẫn Hách cũng tuyệt không oán người, người là người thân duy nhất còn lại trên đời này của Mẫn Hách, mẫu hậu.”

Vốn tưởng rằng hắn sẽ trách cứ mình, không ngờ, hắn hết thấy đều nhận ra, đều hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, biết được nàng làm tất cả là vì hắn.

Hốc mắt đỏ lên, nàng cúi đầu lấy ra khăn tay khinh lau nước mắt.

“Mẫn Hách, hoàng nhi của mẫu hậu, con thật sự càng ngày càng giống phụ thân của con .”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tình Cờ Gặp Lại Yêu Nam Mẫn Hách

Luyện công? Cầm chừng?

Y Y hừ nhẹ một tiếng, sờ sờ y phục tiểu thái giám màu lam trên người mình, trên đầu đội mũ kiểu quả dưa, nghênh ngang đi ra Long Quân điện, lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Thanh đã được nàng phân phó từ trước, đứng canh chừng hai thị vệ đôi gác thì lập tức ra dấu cho nàng biết. Tiểu cung nữ vừa nháy mắt, Y Y đã nhả chân sáo ra khỏi cửa, mắt hạnh híp lại thành một hình trăng non.

Khâu Trạch đáng yêu, người chân trước vừa đi, ta quay lưng liền trốn, người làm gì khó dễ được ta?

Mắt thấy phía trước là một đội tuần tra thị vệ đang đi qua, nàng cuống quýt học bộ dáng của tiểu thái giám cúi cúi eo nhỏ, không vội không chậm đi tới, phát trần tà tà rũ rũ một bên tay, trông rất ra dáng a! Y Y nghĩ thầm trong bụng.

Phải đi ngự thiện phòng tìm điểm tâm để ăn thôi, mới sáng sớm, bụng trống rỗng, đói đến cồn cào, nghĩ đến đây, đôi môi hồng đào khẽ nhếch lên một nụ cười thích thú, xác định mục tiêu, một đường thẳng tiến ngự thiện phòng.

Nhưng mà, nàng cũng là đã quên, muốn đi ngự thiện phòng nhất định phải đi ngang đình hoa sen!

Một nam tử anh tuấn tiêu sái, một thân trường bào tú điệp đỏ tươi, nhàn nhã ngồi ở tiểu đình châm trà, đột nhiên thoáng qua trong ánh mắt tà nghệ xuất hiện một tiểu thân ảnh quái dị từ từ đi tới, tuy là bề ngoài trang phục cho thấy là một tiểu thái giám, nhưng bộ pháp cùng tư thế cảm phát trần trụi là kì cục a!

Đôi mắt hẹp dài lặng lẽ quan sát, nhìn kỹ người đi tới, đôi mày không khỏi nhíu lại, khóe miệng chậm rãi gọi lên một ý cười tà tử.

“Người, lại đây.” Ngón tay kẹp lấy một đóa hoa rơi rụng trên mặt bàn, chuẩn xác ném tới ngay ót bóng người đang lăm lăm bước đi, lực đạo vừa đủ để người đó giật bản mình, không gây tổn thương, hắn chăm chú nhìn bóng người kia lập tức cứng ngắc, khóe miệng ý cười càng sâu.

Không xong, là Mẫn Hách yêu nam! Y Y nâng mặt lên rồi nhanh chóng cúi thấp xuống, nhìn thấy một thân trường bào đỏ tươi bắt mắt, trong lòng không khỏi phiền não, cước bộ vô thức dừng lại, dậm chân tại chỗ.

“Như thế nào, một tiểu thái giám, cũng dám trái lệnh của bôn vương? Người là không muốn sống nữa?” Mẫn Hách cười lạnh, trong tay chén trà nhất bát, khoảng cách mười thước, nước trà nóng bỏng da lập tức đáp hạ lên hài của “Tiểu thái giám”

Nóng!

Y Y lắc lắc chân, may mắn đôi giày này cũng dày a, nước trà nóng kia cũng không thấm vào nhiều lắm, nếu không chẳng phải là được lột da miễn phí sao!

“Còn không lại đây!” Hắn cười quyền rũ như một tiểu yêu tinh, nắm ngón tay thon dài lại chậm rãi châm một chung trà, hai mắt tà nghệ nhìn nàng, ánh mắt ấy như biết nói: chỉ cần nàng dám chạy, không chỉ là một chung trà, mà là cả ấm trà a!

Cắn chặt răng, cố trấn định tinh thần, cho dù ngàn vạn lần không muốn, nàng vẫn là na thân đi qua.

“Nô tài tham kiến Mẫn Hách Vương gia!” Học bộ dáng hành lễ của thái giám, nàng loan hạ nửa người, vẫn cúi đầu không dám nhìn hắn, cũng tận lực không cho hắn thấy khuôn mặt của nàng, sợ bị hắn nhận ra. Haiz, chỉ sợ đại chiến mới qua, Phù Vân Khâu Trạch cũng không ở trong hoàng cung, trong hậu cung liền do Hoàng Thục Phi làm chủ, nàng không muốn làm khổ tâm thần thì nên thức thời, nhẫn nhịn một chút.

“Ngươi? Ngươi nếu biết bốn vương là Mãn Hách Vương gia, lá gan quả nhiên cũng không nhỏ, thấy bốn vương thế nhưng không liền đến hành lễ còn muốn chạy, ngươi là thái giám ở trong cung nào, điện nào? Bốn vương thật muốn nhìn xem một chút là ai giáo ra một nô tài như ngươi.” Nói xong, bàn tay chế trụ cảm nằng, nhẹ nhàng mà nâng lên.

Xong rồi!~ Y Y vốn là muốn phản kháng lại lực đạo của hắn, nhưng mà, nàng không có khả năng a, cảm không khỏi đi theo lực đạo nâng lên một chút.

“Nô tài là tiểu thái giám mới tới hầu hạ bên người hoàng thượng, còn có rất nhiều lễ nghi chưa được học hết, nhiều địa phương không biết, thỉnh Vương gia khoan hồng độ lượng, tha thứ cho nô tài!” Một ánh sáng bất chợt lóe lên trong đầu, nàng cuống quýt lui từng bước, thoát khỏi kiềm chế của hắn, sau đó quỳ xuống dập đầu.

“Bên người hoàng thượng?” Hắn ngăn ra, mắt nhìn thân ảnh đang quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mỉm cười, “Nếu là bên người hoàng thượng, kia bốn vương cũng không dám làm khó ngươi, dù sao đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhà, đứng lên đi, nhanh, chậm trễ cho bốn vương.”

Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhà?

[...]

Người nào đó sắc mặt nhất thời một trận thanh một trận bạch...

“Đa tạ Vương gia!” nghiêng răng nghiêng lợi, bốn chữ này cơ hồ là rít qua kẽ răng mà thoát ra, nàng cúi đầu, nhìn năm ngón tay thon dài đang thường thức chén trà, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ, nhưng đầu móng lại hơi xám, làm người ta có cảm giác bệnh tật.

“Tạ bốn vương? Thật sự không dám nhận, lần trước tỷ thí bại bởi hoàng phi, chỉ sợ ở các ngươi từ ngày đó đã muốn không coi bốn vương vào trong mắt đi?” Cười nhạo một tiếng, hắn nghe mắt, xem xét thiên hạ vẫn đang cúi đầu, khóe miệng ý cười đã kéo dài tới khóe mắt, có một điều rất đặc biệt mà ngay cả chính hắn cũng không phát giác được là trong mắt của mình đã lóe lên vài tia ôn nhu, tàn mạt một chút ảm áp mà trước giờ chưa từng có.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy đùa nàng cũng thật là thú vị.

“Ha ha, ha ha,” Y Y xấu hổ, ngây ngô cười hai tiếng, “Hoàng phi, hoàng phi đó là nàng chó tấp phải ruồi, Vương gia không cần tự ti.” Vừa mới nổi giận vì ngữ khí của hắn, xoay lưng, liền ngay cả nàng cũng không dính vào “Cầu” Tự, nói xong thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

“Không sai, ngươi nói thật hợp ý bốn vương,” Hắn một tay chống đầu, bộ dáng tựa hồ hứng thú dạt dào, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng,

“Chỉ bằng đi theo bốn vương, thấy như thế nào?”

Y Y mặt trầm xuống, khéo đùa! Đi theo hắn chỉ có một con đường chết, lúc trước bị hắn ám sát một lần, rơi xuống miệng giếng thiếu chút nữa nghẹn tử một lần, bây giờ còn muốn mình đi theo hắn?

Kia không phải tự tìm đường chết thì là cái gì.

“Vương gia chớ bận tâm, nô tài hay nói giỡn, nếu Hoàng Thượng biết được, mệnh của nô tài khó mà giữ được.” Cố gắng đè thấp thanh lượng, hà hà khàn khàn, tiểu đầu cúi càng lúc càng thấp.

Nàng cũng không biết rằng khi cúi đầu càng thấp, cái cổ trắng nõn đã lộ ra, đập vào mắt ai đó... cần cổ thanh mảnh tuyệt đẹp mà còn trắng nõn mịn màng, mùi thơm của cơ thể nàng cũng ản ỉu tán trong không khí.

Là mùi hoa lê!

Mãn Hách mi mắt khinh liễm, dừng ở trên phiến da thịt tuyết trắng, tựa hồ đã nghĩ ra cái gì, nhưng mà, trong đầu cũng lại là một mảng mù mịt, cái gì cũng không nhớ.

“Trương quân, đây là ấn kí của linh hồn bị thất lạc, mặc dù chia lìa, chỉ bằng này pháp, liền có thể nhận ra, chính là.....” Một thanh âm khàn khàn ở bên tai thán nhiên vang lên, lại ở thời khắc mấu chốt ản ỉu đi xuống. (không hiểu chỗ này l81m T__T)

Đôi mắt nhắm lại, muốn bắt lấy cái gì đó trong vô thức, ản ỉu tìm tòi, gần như đã đạt được, lại biến mất trong hư vô, giống bị xóa sạch, không còn sót lại chút gì.

“Vương gia?” Thấp thất lưng, Y Y hoài nghi tiểu đầu của nàng đã làm thành một góc chín mươi độ với mặt đất rồi a, lưng áo cũng bị căng đến đáng thương rồi, nhưng mà hắn hừ cũng không hừ một tiếng, một chút phản ứng cũng không có, chỉ là trầm mặc, bàn tay đang cầm chén trà cũng không buồn nhúc nhích.

“Ngươi họ gì?” Hắn mở ra bạc thần đồ tươi, đặt ra một câu, chậm rãi mở đôi mắt trống rỗng hơi co lại.

Dòng họ?

Nếu là dòng họ ở thế kỉ hai mươi mốt, haiz, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu a, nhưng mà ở thời đại này, đúng là làm khó nàng a!

“Nô tài từ nhỏ đã được người ta nhốt được, không có họ thị.” Nàng nhú nhú mày, lúc trước thái hoàng Thái Hậu đã từng nói, lúc tìm thấy nàng, nàng chỉ đang bọc trong một cái chăn bông, bên cạnh không hề có một tờ giấy, hay bất cứ ngọc bội linh tinh gì đó để xác minh thân phận thực sự.

“Kia là cô nhi?” thanh âm của hán trăm thấp, nghiền ngẫm suy xét thái độ của nàng từ thân hình gấp khúc cứng ngắt.

“Hôm nay nhàn rồi, ngươi theo bọn vương đi dạo một chút đi.”

Nhớ tới ngày ấy, vị trí ngực trái như khám một vết thương rất sâu, rất lớn, trái tim bỗng nhói đau, trong lòng có chút oai oán, bị thương.

Còn chưa mở miệng cự tuyệt, chỉ cảm thấy cổ áo phía sau đã bị người nào đó nhấc lên, hai chân cách mặt đất, cứ như thế, biến thành con rối bị hán xách đi rồi!

Mẫn Hách yêu nam chết tiết! Y Y thắm nguyên rửa trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Rơi Vào Cạm Bẫy

Vương gia phủ.

Nhìn ánh vàng rực rỡ toát ra từ ba chữ vàng cao cao tại thượng, một giọt mồ hôi lạnh từ khóe mắt chảy qua, Y Y hít sâu một hơi, tùy tiện đi một chút như thế nào lại có thể đến được phủ Vương gia?

“Vương gia, nô tài còn có chuyện quan trọng, không dám làm chậm trễ thời gian của Vương gia, tiểu nhân cáo lui trước.” Làm ra một bộ dáng vội vội vàng vàng, cố gắng “tẩu vi thượng sách”, lại chưa phát giác hai chân đã cách mặt đất, hai chân quơ loạn, vẫn là ở trên không, dậm chân tại chỗ.

Hán nhú nhú mày, bạc thần lại dật ra ý cười, nhưng mà, không đến nửa khắc, lại thu hồi tươi cười, đôi mắt lạnh lùng.

“Bọn vương nói đông, ngươi dám đi tây?” bàn tay lại nâng cổ áo của nàng nhấc lên một chút.

Mẫn Hách yêu nam chết tiết, nàng muốn nôn a! Mới sáng sớm còn chưa có một chút gì trong bụng, lại hết lần này đến lần khác bị hán xách lên, lắc tới lắc lui, so với say xe còn muốn khổ sở hơn, mà cái cổ bị lắc qua lắc lại cũng rất không thoải mái a.

“Đừng, đừng lắc!” Nàng mãnh nuốt nước miếng “Nô tài tuân mệnh là được.”

“Sỹ khả sát bất khả nhục” (người có thể chết nhưng không thể bị làm nhục), còn không bằng dùng thuật pháp cùng hán giao đấu cho người sống ta chết còn thống khoái hơn, nhưng mà, một khi bị phát hiện dễ bị bắt trở về, chỉ sợ, trong một tháng này, Mộc Hiệp e rằng giám sát nàng nửa bước cũng không rời, thật đúng là cùng ngồi tù không khác, vẫn nên là tiếp tục nhẫn, phải nhẫn a!

Tựa hồ có chút vừa lòng với câu trả lời của nàng, tay lơ lửng một chút, làm cho chân nàng cuối cùng cũng chạm được mặt đất, nhưng cổ áo của nàng vẫn còn nắm chặt trong tay, Mẫn Hách tà mị cười, vừa muốn mại khai bộ pháp, chỉ cảm thấy bên phải một trận gió lạnh phồng tới, đầu nghiêng sang một bên, một phi tiêu sáng loáng lướt qua trước mặt, cắm sâu vào đại thụ trước mặt.

Có độc! Y Y trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trên phi tiêu còn dính một ít chất lỏng màu đen.

“Hừ, một chút tài mọn đã nghĩ giết được bọn vương? Muốn chết!” Tề mắt nhú lại, cuồng phong lạnh lẽo tản ra xung quanh, truy tìm tung tích của hắc y nhân (người mặc áo đen, thích khách hay mặc áo đen, bịt mặt á ^^), dẫn theo trong tay chỉ “Vật” Liên đuổi theo đi qua.

Nhưng mà, hắc y nhân công lực tựa hồ cũng không nhược (yếu, tầm thường), nhất thời bán hội (???), Mẫn Hách đúng là đuổi không kịp hán, tổn nhiều khí lực, cũng chỉ có thể bảo trì ở khoảng cách nhất định.

Hắc y nhân đối với địa thế hoàng cung dường như rất là quen thuộc, đông lui tây lui, tránh được thị vệ, nhìn như là không có phương hướng nhất định, nhưng mà, trước sau vẫn là dựa theo một cái lộ tuyến gấp khúc tiến lên.

“Không đúng, tưởng dẫn bọn vương nhập cạm bẫy?” Mẫn Hách đột nhiên dừng lại cước bộ, đứng ở đỉnh điện hoàng cung nhìn hắc y nhân lui động phương hướng, tề mắt híp lại, đôi môi đỏ tươi nhẹ nhàng nhếch lên; y bào đỏ tươi tung bay trong gió, rực rỡ như một vầng dương, mãnh liệt thiêu đốt.

Dường như đã nhận ra hán đã ngừng truy đuổi, hắc y nhân cũng dừng lại cước bộ, xoay người lại, đứng ở xa xa, chờ Mẫn Hách đuổi theo.

“Đừng, đừng đuổi theo.” Y Y đã đầu choáng mắt hoa, ở dưới cái nắng gay gắt của mùa hạ, lại là giữa trưa a, không ngừng bị lôi kéo, nhảy tới nhảy lui,

da của nàng đã muốn bị nắng làm cho phỏng rộp, dạ dày cuộn lên từng trận, sắp phun đến nơi.

“Chỉ là một cái bẫy, không làm khó được bốn vương.” Hắc cúi đầu nhìn nàng, liếc mắt một cái, cười lạnh, vốn là đang túm lấy cổ áo của nàng, “nhân tiện” ôm lấy thắt lưng, kéo nàng đuổi theo luôn.

Nếu là nôn ra, y phục của hắn nhất định gặp tai ương.

Hắc y nhân thấy hắn đuổi theo tới đây, đứng ở trên ngọn đại thụ, quỷ dị cười cười, đột nhiên nhảy xuống, biến mất không còn dấu vết.

Kỳ quái! Người đâu? Mẫn Hách nhảy lên vị trí vừa rồi hắc y nhân đã đứng, đột nhiên, một dự cảm không rõ đánh úp lại, dưới chân đang rõ ràng là một thân cây, lại trong chớp mắt biến thành hư không, “Oanh” một chút, loạng choạng, thẳng tắp rơi xuống một hắc động vừa mới xuất hiện trong tích tắc đó.

Y Y chỉ nghe được một trận thanh âm chói tai, cả người liền bị bốn bề song sắt giam giữ, vì tránh cho chính mình khi rơi xuống hội bị thương, nàng gắt gao ôm lấy một cây đại song sắt.

“Oanh!” Lồng sắt phát ra thật lớn tiếng vang, nhưng mà, mặt đất phía trên lập tức bị vật đó lấp kín, bên dưới bây giờ một mảng tối đen, cơ hồ năm ngón tay của bản thân có đưa ra cũng không thể nhìn thấy.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng ngây dại, bị nhốt như vậy không phải là sẽ chết đói bọn họ sao, huống hồ, giữa chốn hoàng cung ngựa hồ tàng long thế này vẫn có thể vô thanh vô thức mà đào ra một cơ quan thế này, không phải quan viên bình thường có thể làm được đi?

“Người đã chết chưa?” Một thanh âm trầm thấp vang lên, y bào phía sau phát ra tiếng động.

Y Y cảm khẫu, bởi vì, mũ quả dưa của tiểu thái giám nàng đội lên qua một hội “vật vờ” không biết đã rơi từ khi nào, một đầu mái tóc dài bung xõa đến ngang vai, nếu lại bị hắn kéo lấy, dễ dàng liền biết nàng là ai, bên trong hoàng cung, dám đi nghênh ngang như vậy cũng không có mấy người.

Nhưng là, nàng rất sợ! Cảm giác bị nhốt bên trong miệng giếng tối tăm lạnh lẽo lại bất chợt ủa về một lần nữa, cắn nuốt chút kiên trì còn sót lại, nàng, sau khi trải qua lần đó, đối với bóng tối có một nỗi ám ảnh vô hình luôn đè nặng trong tâm trí!

“Không chết liền hừ một tiếng, nếu không, để cho bị bốn vương bắt lấy, vặn gãy mấy căn xương cốt nghe thanh nhạc cũng là một loại hưởng thụ.” (ek, thanh nhạc gì mà BT vậy choy T___T)

Thanh âm đột nhiên trở nên dữ tợn, hắn ở trong một cái lồng sắt khác di động, phát ra thanh âm “Boong boong” Rung động, ở trong bóng đen như mực, giống như yêu quái khua loạn làm người ta kinh hãi.

“Ta, ta ở đây.” Nàng cắn chặt môi, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, sau lưng thổi đến từng cơn gió lạnh, dịch vị cuộn cuộn trong dạ dày rồi cuộc nhện không nổi, “Nôn!” hướng ra ngoài lồng sắt, bắt đầu nôn mửa.

Nhưng mà, trong lúc nàng nôn đến thê thảm, hắn đứng là chưa phát ra thanh âm gì, đợi cho bụng của mình trống không còn một vật, nàng mới bình tâm lại một chút.

“Thì ra hoàng phi cũng sợ chết a!” phía sau lưng, thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên, lồng sắt di chuyển, nện vào mặt đất lại tiếp tục phát ra tiếng vang “Boong boong”, từng bước, từng bước hướng về nàng.

“Người, người biết ta là ai?” Hai tay căng thẳng cầm lấy song sắt, chậm rãi quay đầu, trước sau vẫn là một mảng tối đen, không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, trong không khí, ần ần phiêu động một chút sự vật, là vật phẩm mà nàng nôn phát ra a. (Eo, kinh...>.<)

Vốn là muốn nhanh đi đến gần nàng một chút, tựa hồ cũng nghe thấy được cổ hương vị ghê tởm kia, nhất thời dừng lại.

Y Y trong lòng một trận nhảy nhót, hoàn hảo, hắn không dám tiếp tục qua đây.

Nhưng, ngay tại thời điểm nàng vừa thở dài nhẹ nhõm một chút, một gương mặt lộ lộ từ trong bóng đen xuất hiện trước mặt của nàng, lộ ra răng nanh trắng nõn, nhếch miệng cười nhẹ, đồng tử trên khuôn mặt dữ tợn lại có màu đỏ hồ phách, như huyết lệ, gương mặt kia ần ần trong bóng đen, mang theo một tầng hào quang lờ mờ, thập phần quỷ dị a!

“A!” Quý a! Nàng kêu to không thôi, bàn tay đang nắm chặt song sắt, co lại thành quyền, đánh thẳng đến ngực của đối phương, lại như bông đánh vào cự thạch, không hề có mảy may tiếng động.

“Người đánh đủ chưa!” Hắn nhú nhú mày, tuy rằng trên người không đau, nhưng tiếng hét của nàng cũng không phải là chói tai bình thường, mà là muốn đem lỗ tai của hắn phá hư a, “Nhìn cho rõ ràng, đây là dạ minh châu!” Một tay bắt lấy cánh tay của nàng, dùng sức lay động vài cái.

Ngừng thét, nàng suy yếu phun ra một hơi: “Dạ minh châu?” Mắt hạnh sụp xuống, quả thực nhìn thấy trên ngón tay của hắn đang cầm một viên dạ minh châu.

Dạ minh châu trên ngón tay thon dài của hắn phát ra từng tia ánh sáng lung linh, xuyên qua những ngón tay, như thực như hư, ở trong bóng đen quả thật có thể soi sáng.

“.....” Kỳ thật cái làm cho nàng sợ hãi, là khuôn mặt của hắc a, bị dạ minh châu từ trên rơi xuống, tạo thành một gương mặt quỷ dị, Y Y há to miệng, đột nhiên một trận hư thoát, dựa vào trong ngực hắc, hai chân mềm nhũn, từ từ ngồi bệt xuống. “Ta không nghĩ, nghe được thanh nhạc từ xương cốt bị bể gãy.....” Nàng vẫn không quên nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Yêu Quái Cũng Có Một Mặt Ôn Nhu

Hắn nhú nhú mày, nhìn người đang xụi lơ dưới chân mình, dạ minh châu chói rọi trên gương mặt tái nhợt, trắng bạch như giấy trắng, ngày thường lung liêng má phấn hồng tươi, nay lại nhợt nhạt không còn huyết sắc.

“Như thế nào, người cũng sợ hãi bốn vương vận gãy xương cốt của người? Đường đường hoàng phi đương triều, ngay cả chết còn không sợ, thế nhưng lại sợ bốn vương?” Hắn cười nhạt, lập xả y phục, tú đào đỏ tươi ánh lên gương mặt tái nhợt một chút huyết sắc.

“Mẫn Hách yêu nam, người hiện tại cùng vô lại có gì khác nhau?” Vừa nghe thấy lời nói đầy châm chọc của hắn, thiên hạ bé nhi vốn đang suy suyển không còn khí lực, xụi lơ ngồi bệt xuống sàn, nhin không đọc, đồ đồ miệng nhỏ:

“Nếu không phải tại người cứ lời ta kéo bên này lại nhảy ang bên kia, cuối cùng còn rơi vào cái nơi quỷ quái này, cùng lắm thì ta cùng người lại tái đầu một lần nữa, ai thắng ai bại còn chưa phân rõ đi?” Không nghĩ tới, ngay từ đầu hắn đã biết nàng giả trang, còn cố ý làm như không biết, nàng cắn chặt răng, tiểu nhân bị ôi!

“Như vậy, ý của người là...” Hắn ngồi xổm xuống, đôi mắt nhú lại, ần ần lộ ra một cổ hương vị nguy hiểm, “Tỷ thí lần trước bại bởi người, về sau, bốn vương liền không thắng được người?”

Liền Y Y trừng mắt nhìn nam tử trước mặt, mẫn cảm người được hương vị làm người ta bất an.

Dưới ánh huỳnh quang lung linh, lập lòe của dạ minh châu đôi mắt hẹp dài, yêu mị vi liễu, song mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng cong cong, mái tóc tùy ý rơi tung phía sau, tóc đen như mực, y bào đỏ tươi, càng làm nổi bật làn da tuyết trắng, không chút tỳ vết, hắn, giờ phút này hai chữ ‘yêu nghiệt’ đã không còn đủ để hình dung, hắn bây giờ, còn đậm đậm đáng yêu nha!

“Người là thích ở trong này tranh cao thấp vài lần?” Nàng cười khế, đột nhiên cảm thấy hắn cũng không đáng sợ.

“Thích,” khẩu khí của hắn vang lên, trong mắt tràn đầy khinh thường, “Lung trung chi điều (???) còn muốn lãng phí thể lực vào việc cùn con này, giết người, bất quá cũng dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại, bốn vương không có hứng thú.”

Y Y biến sắc, nghe ra được sự khinh miệt trong lời nói của hắn, cười lạnh một tiếng.

“Nghe nói Mẫn Hách Vương gia thông minh hơn người, không nghĩ, lại vẫn là rơi vào trong cạm bẫy, nói cho cùng vẫn là ngu xuẩn, bản phi thật đúng là nhìn không ra.”

“Người!” bị nói nhưng không thể cãi lại, đôi mắt vốn là đang bật ra hỏa diễm lại biến mất vô tung, bạc thần lại khẽ nhếch ra một nụ cười như ánh trăng non.

Người nào đó cố tình tiến về phía trước một chút, đem hơi thở ấm nóng phả vào mặt nàng, ngón tay cũng vươn ra, chạm vào cần cổ trắng nõn, tình tế vuốt lên da thịt mềm mại mẫn cảm.

Thật ngứa a, giống như có một con sâu lông đang bò a, cảm giác thật khó chịu, rứt cổ, muốn lui về phía sau, nhưng vừa lui đã chạm vào song sắt, cảm giác lạnh lẽo truyền đến làm cho nàng bất giác run nhẹ.

“Người sợ hãi?” Hắn vừa lòng nâng lên mi mắt, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn nàng, nhận thấy thân ảnh bé nhỏ run lên nhẹ, trong lòng không tránh khỏi một chút vui sướng, “Người cho là, bốn vương thật sự không dám giết người sao?” Nói xong, bàn tay ấm áp đột nhiên xoay ngược lại, nắm lấy cần cổ cao gầy của nàng, sắc mặt âm trầm.

“Dám, Mẫn Hách yêu nam như thế nào lại không dám, chẳng qua, là không muốn giết mà thôi, tựa như linh miêu, chơi trò mèo vờn chuột, chơi đến khi con mèo không còn sức chống cự mới một ngụm nuốt vào bụng, loại trò chơi này biến thành ham mê, ta như thế nào không hiểu?” Nàng ôn nhu cười, bộ dáng thờ ơ, lời này không biết là đang châm chọc chính mình hay là Mẫn Hách yêu nam đây?

Có ý tứ gì?

Mắt Hách lãnh mầu, cúi đầu quan sát nữ nhân trước mặt, trong tận sâu đáy mắt của nàng không hề có một tia gọn sóng quật khởi, hần như nhìn thấy được mặt nạ băng lãnh đối trả của mình đang đeo trên gương mặt bé xinh này, cõi lòng ần ần chút cảm giác mơ hồ không rõ.

“Ngươi đem bốn vương so sánh với miêu? Biến thành ham mê?” Ngử điệu có chút hờn giận.

“Chẳng lẽ không đúng? Lần đầu tiên tỷ thí, ngươi rõ ràng có thể tự mình thoát khỏi bóng dáng thuật của ta, vì sao, lại không bẻ gãy thuật pháp chế trụ? Nếu không phải ngày ấy ở bên trong lãnh cung ngươi động thủ, dễ dàng thoát khỏi trời buộc, ta vẫn còn chưa biết, vẫn còn đắc chí tự cao, có lẽ, ta mới chính là kẻ không biết trời cao đất rộng, mới dám đem ngươi trở thành địch nhân.” Nàng nói bằng thanh lượng cực nhẹ, nhưng mà, làm cho hần nghe vào tai cũng cực kì không thoải mái.

Khiêu khích thủy hạ mi mắt, nhìn bàn tay to đang đặt trên cổ, bàn tay này ấm áp, xuyên thấu qua đồ mồ hôi lạnh, sượt ăm một chút da thịt lạnh ngắt của nàng, ần ần truyền đến từng trận cảm giác thoải mái, mặc dù không giống như cảm giác ấm áp mà Khâu Trạch mang lại, nhưng cũng là một cảm giác yên ả khác.

Mắt Hách đôi mắt trung hiện lên một tia kinh ngạc, gọi lên môi đỏ mọng, đạm cười.

“Thì ra là ngươi vẫn có điểm tự mình hiểu lấy, bốn vương còn tưởng rằng, dân đen dân trắng gian cũng chỉ là một cái bao cỏ, không hơn không kém, lại có thể nhìn thấu như vậy, cũng tốt...” (haiz, sao cứ là “bao cỏ”, mà hok hiu bao cỏ là gì nhỉ?)

“Ngươi vốn sẽ không giết ta, ta vì sao còn phải sợ ngươi?” Chuyện vừa chuyển, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng tựa hồ có một chút tinh thần mà đạm cười, tàn mát trong khí lại ần ần một mùi hoa lê, không nhạt cũng không đậm, ngọt ngào lại thuần khiết.

Hần ngẩn ra, bàn tay xiết lấy cổ nàng bỗng cứng đờ, đột nhiên cười lạnh, trên tay, lực đạo lớn thêm vài phần, đôi mắt lộ ra tà khí, hơi thở như hoa lan phủ bên tai nàng, thấp giọng nói.

“Dựa vào cái gì, không giết ngươi? Ngươi bắt quả là một quân cờ bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, thiếu đi một quân cờ, ta liền có thể mau một ngày ngồi lên vương vị, huống chi, ngươi là phượng phúc, giết ngươi, giang sơn của hần khó giữ được, thiên hạ lê dân dần tâm không về, bốn vương, cầu còn không được.”

“Vậy ngươi hiện tại liền giết ta.” Nàng nhẹ giọng nói.

Thở dài, nhẹ nhàng mà hạp thượng mi mắt, trong đầu một mảnh trống vắng, không gãy dựa, mà là đạm mạc chờ đợi.

“Ngươi đã khát vọng muốn từ như thế, bốn vương liền thành toàn cho ngươi!” Thanh âm trầm thấp vang lên, u oán, lạnh lẽo như vang vọng từ địa ngục không lối thoát, tàn nhẫn vô tình...

Cảm thụ được trên cổ lực đạo càng lúc càng buộc chặt, không khí bên trong lồng ngực suy suyễn, cạn kiệt, nàng hé mở cái miệng nhỏ, bản năng muốn thu lấy dưỡng khí, nhưng vẫn là quật cường nắm chặt hai tay, không nhúc nhích.

Ngay lúc dưỡng khí gần như cạn sạch, bàn tay xiết lấy cổ dường như hơi lỏng ra, nàng vô thức ôm lấy cổ, cũng vô tình ôm lấy bàn tay ấy, miệng nhỏ toan mở ra hút lấy chút dưỡng khí...

Đột nhiên, hai cánh hoa còn vừa mới hé mở đã bị một đôi môi bá đạo ấn xuống, đầu lưỡi trực tiếp lược tiến, tiến công chiếm đóng thành trì, hấp thụ ngọt hương.

Mở to hai mắt, Y Y kinh hãi, muốn nhắm lại cái miệng nhỏ nhắn, nhưng mà, bàn tay xiết trên cần cổ của nàng lại gia tăng lực đạo, chỉ khi hần cường đã hôn nàng, bàn tay ấy mới hơi buông lỏng, khi đôi môi tả ác đó bị nàng đẩy ra, lực đạo lúc sau lại tăng hơn lúc trước ba phần, đợi cho nàng tay chân như nhũn ra, há mồm thở dốc, môi lưỡi lại ức hiếp đi lên.

Lần này, hần tựa hồ thu liễm chút bạo ngược, lúc nàng suy suyễn, chân tay mềm nhũn vô lực, động tác lại nhẹ nhàng, như có chút nâng niu, đầu lưỡi vờn quanh cánh môi sưng mọng, như là đang nhắm nháp trân phẩm, từng ngụm nuốt vào.

Tứ chi vô lực, lại không thể không dựa vào hần trong miệng sở độ khí hô hấp, trong lòng không khỏi vừa tức vừa hận, đôi mắt trở nên vô hồn, một giọt nước mắt theo khóe mắt lăn dài trên gò má tái xanh...

Mi mắt đột nhiên vi liễm, ánh mắt trở nên có tiêu cự, lóe lên một tia hàn quang, ngay lúc đầu lưỡi của hần luồn tiến vào trong miệng nàng, hai hàm răng quyết tâm cắn xuống thật chặt.

“Ngươi là như thế đối phó với ân nhân cứu mạng?” Hần cau mày, vờn đầu lưỡi, yêu mị liễm vết máu đỏ tươi của chính mình còn vờn trên khóe môi, trong miệng, huyết tinh hương vị nồng hậu mà gay mũi, nhưng mà, cũng tà tứ liệt khai thân, bên môi dật ra một nụ cười tà ác như qui Satan.

□

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mãnh Xà Chi Độc

“Ân nhân cứu mạng?” Y Y mở to hai mắt trừng hấn, trong miệng còn lưu huyết tinh chi vị của người nào đó, chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, xoay người sang chỗ khác phun ra một búng máu, lại xoay người lại, oán hận trừng mắt nhìn hấn, liếc mắt một cái.

“Khi dễ một nữ nhân yếu đuối làm trò vui, lại tự cho mình là ân nhân cứu mạng?”

Nhưng mà, hấn lại chỉ trầm mặc trong một thoáng giây, bàn tay tà ác khóa trụ trên cổ nàng chậm rãi buông ra, trên khuôn mặt tà mỹ đột nhiên toát ra hàn khí lạnh lạnh nguy hiểm, thân hình cứng ngắc dịch chuyển, chỉ còn lưu lại một bóng dáng màu đen hòa lẫn vào bóng đen tịch tịch, mà theo thân hình hấn chuyển động, tia sáng lung linh từ dạ minh châu hoàn toàn bị hấn che dấu trụ, nàng xem không rõ ràng lắm về mặt của hấn.

Trong bóng đen cô tịch, trừ bỏ nàng cúi đầu thờ dốc, không còn bất kì tiếng động gì.

Trong không khí tĩnh ắng đến quỷ dị phát phát một luồng không khí đang chuyển động, chung quanh, trong phút chốc, chỉ nghe “Huru” một tiếng, rõ ràng là tiếng động của ám khí, nàng còn không kịp nhận là ở phương vị nào, bắn về phía người nào, thân ảnh phía trước trong tay chấn động, một đạo lam quang thẳng tắp bắn ra, đập nát ám khí màu đen đang lao tới.

“Sách, là ta quấy rầy các ngươi hảo hảo diễn sao? Thật đúng là xin lỗi, các ngươi có thể coi ta không tồn tại, tiếp tục, tiếp tục.” thanh âm ngả ngón của một nam tử xa lạ ở trong bóng tối vang lên, cũng không phải từ phương vị bắn ra ám khí mà vang đến, khiến người ta khó lòng xác định được vị trí cụ thể mà hấn đang đứng, nhưng không trong không khí lại tản mát một mùi máu tanh nồng, cực kì gay mũi.

Có người bị thương! Y Y mở to hai mắt, nhưng trước sau vẫn là một mảnh tối mờ mịt.

“Ngươi đừng lộn xộn, hấn đang ở đối diện chúng ta, tuy là ảo thuật nhất lưu, nhưng võ công tầm thường, cũng chỉ có thể dựa vào một chút quỷ kế để đùa giỡn mà thôi, làm sao thương tổn được chúng ta.” Mẫn Hách đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh, làm như đang an ủi nàng, lại giống như đang châm chọc người đang núp mình trong bóng tối.

Nàng không khỏi ngần ra, hấn, tại sao lại bảo vệ nàng?

“Xem ra, Vương gia thì ra là một người phong lưu đa tình, thương hoa tiếc ngọc, vậy phải làm sao bây giờ? Nàng không thể không chết, nhưng là, người cũng không thể may mắn thoát khỏi, ta liền thuận theo tự nhiên, thuận nước dòng thuyền, đem hai người một nhóm các ngươi cùng lúc đi gặp Diêm vương cũng không tệ.” Nam tử dường như là đang làm rầm, tự lẩm bầm một mình, thỉnh thoảng cười khê hai tiếng, lại thổi vào trong không gian một trận khẩu tiểu vang dội. (hình như khẩu tiểu là tiếng huýt sáo a ^^)

“Thử, thử!”

Bốn phía lồng sắt đột nhiên xuất hiện một bóng ảnh thật dài, quán quân song sắt, đôi mắt lục sắc lạnh lùng quan sát mục tiêu trước mặt.

“Bảo bối, các ngươi hảo hảo chiêu đãi hai vị khách quý, a mạng không muốn nhìn thấy thi cốt, tâm tình của ta mới có thể tốt mà dùng cơm, bảo bối của ta, cứ tự nhiên mà thương thức.” Theo thanh âm cuối trời đi, không trung, huyết tinh chi vị cũng dần dần đậm xuống.

Nhưng mà, hương vị huyết tinh vừa biến mất, đàn xà ngược lại rục rịch, càng không ngừng học xà tín, u lãnh nhìn chăm chú vào con mồi.

“Hảo, thật là nhiều rắn!” Y Y vốn rất sợ rắn, ngoại trừ tiểu lục, bây giờ lại bị nhiều đôi mắt lục sắc nhìn chăm chăm như vậy, nàng cơ hồ muốn hồn phi phách lạc, bên tai, mơ hồ truyền đến tiếng “Thử thử” cách đó không xa, lông tơ thẳng dựng đứng.

“Vừa vặn, có thể làm thành giải được,” Mẫn Hách ngược lại phát ra một trận cười tà tứ, dạ minh châu cầm trong tay chuyển sang cho Y Y đứng phía sau, “Cầm, để cho ta đi bắt xà giúp ta bạc ám khí.”

Ám khí? Kinh ngạc tiếp nhận dạ minh châu, khi huỳnh quang chiếu rọi xuống, nàng mới rõ ràng nhìn thấy bên cánh tay trái của hấn cơ hồ toàn bộ đều bị một loại ám khí có ba đầu sắc nhọn khâm sâu vào.

“Ngươi là như thế đối phó với ân nhân cứu mạng?”

Nàng đột nhiên nhớ tới lời nói của hấn, còn có khi hấn bạo ngược hôn lên môi nàng, ả ả còn kèm theo tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Định mở miệng, nhưng một chữ cũng không thoát ra được, chỉ là tro mắt nhìn hấn đứng lên, hơi hơi lắc đầu chuyển tới phía sau nàng.

“Thử!”

Xuyên thấu qua huỳnh quang, nàng chỉ thấy con hắc xà, miệng giương nanh, loang loáng máu tươi, dài hơn cánh tay, đang phóng thẳng tới phía sau của hấn.

“Bóng dáng thuật, khổng!” sau khi đem dạ mình châu di đặt vào trong mình, nàng hét lớn một tiếng, vừa vận khiến cho thuật pháp bắn lên trên người cự mạng (rắn to).

Vốn là đang tiến lên thần tốc, cự mạng thân mình run lên, toàn thân bất động trong không gian, không còn nhúc nhích.

“Mau, đập nát đầu rắn!” Y Y trên trán toát từng đoàn mồ hôi lạnh, dạ dày lại cuộn lên từng trận, sắc mặt lại trắng bệch, nhưng nàng vẫn cố gắng kiên trì, pháp lực cuộn cuộn trong cơ thể không ngừng phát ra.

Nếu như ở tình huống bình thường, chỉ sợ chính mình hận không thể tiến hẳn thêm một đoạn? Chưa sót cười, nàng cảm dạ mình châu, tay đã muốn ở run nhẹ, chỉ cảm thấy một trận trời nghiêng đất ngã đánh úp lại, cơ hồ suy yếu té trên mặt đất.

“Thử!” Bỗng nhiên, cự mạng thân ảnh đang cứng ngắc đột nhiên lay động, đúng là đã thoát khỏi khống chế của bóng dáng thuật, học xà tín, ánh mắt lục sắc u ám thẳng tắp trừng mắt nhìn nàng, làm như đã nhận thức chuẩn mực tiêu, giường mồm to đổi hướng nàng đánh tới.

(pan: ak, giải thích một chút nhòa ^^, học xà tín: chung quy là miệng của con rắn luôn luôn rụt vào rụt ra cái lưỡi của nó, nhưng edit lại thành như vậy thì nó vừa dài mà mình thấy nó cũng kì cục, mọi người cứ tạm chấp nhận nha, cúi cúi, mời tiếp tục J)

Sao lại có khả năng này, bóng dáng thuật của mình sao lại không có tác dụng! Nàng nột nột giật dẩy, ngược lại không chú ý tới chính mình cách từ vong không xa, chính là cúi đầu nhìn chăm chú vào hình nhân có vẻ bạc nhược đang nằm trên đất, khó có thể tin.

“Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì!” Một đạo thân ảnh quát lớn, mạnh đánh tới, ôm nàng dật tới một phương hướng khác.

“Bính!” Cự mạng lao đến, hực vào khoảng không, cả thân hình thẳng tắp cắm xuống mặt đất, va chạm khá mạnh, nhất thời cuộn lại đau đớn, nhất thời nửa khắc cũng chưa thể cử động.

Đau! Cấn rắng, cảm giác được da thịt dưới lưng bị đá vụn sắc nhọn chà sát, tựa hồ phá một tầng da, cực nóng đau .

“Vi cái gì bóng dáng thuật của ta vô dụng?” Nàng nghe răng nhếch miệng, bàn tay nhỏ nắm lấy dạ mình châu vì kích động mà xiết chặt đến trắng xanh, nhìn cự mạng vừa bất động lại tái chuyển động trước mắt, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

“Người đến bây giờ còn chưa hiểu được?” Một tay vòng trụ eo nhỏ, vết máu chậm rãi chảy dọc theo cánh tay còn lại đang buông thõng, hần hần tuần mi, trong bóng tối, giúp đỡ nàng, chậm rãi đứng dậy.

Hiểu được? Hiểu được cái gì?

Nàng mê mang mất chuyển hướng về phía hần, biểu tình vẫn là mờ mịt mông lung.

“Lúc tỷ thí, người sử xuất thuật pháp, năng lực đó, căn bản không phải là thuật pháp của người.” Hần mở miệng thân nhiên nói, như gió như mây, không chút gợn sóng.

Hần, đến tột cùng là đang nói cái gì! Y Y trong đầu trống rỗng, ần ần trong sương khói hư ảo, tựa hồ hiểu được cái gì, lại tựa hồ, cái gì cũng không hiểu được.

“Người là nói, ngày ấy tỷ thí, thuật pháp trên người của ta thực sự cũng không phải là năng lực của ta?”

sắc mặt một hồi thanh một hồi bạch, bên dưới ánh huỳnh quang lập lòe, càng thêm toát ra vẻ lo lắng, sợ hãi.

Hắc động tối đen, đột nhiên trong lúc đó, không biết là cái kia kêu gọi xà, cũng có thể là người thấy huyết tinh hương vị, xà ở trong động đều chuyển động, cuộn lên song sắt, chậm rãi, đem hai người vây quanh.

“Hiện tại, không phải là thời điểm hỏi tường chuyện này.” Cúi người, hỏa cầu màu lam trong tay bùng cháy, không biết từ khi nào, đôi mắt đã chuyển thành màu nâu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào chung quanh, gương mặt tuần tú tân mác ra hàn khí lạnh băng, đôi môi đỏ tươi lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Chỉ bằng loại độc dược này, cũng tưởng độc chết hẳn?

Như vậy thật quá coi thường hẳn – Mẫn Hách Vương gia đi?

“Xà!” Y Y quát to một tiếng, nhìn chung quanh cự mạng trong giây lát toàn bộ gương nanh, miệng mở to như chậu máu, tâm chột lạnh, ngo ngắc đứng ở tại chỗ, đầu trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đại Hiện Thần Uy

Hơn ba mươi con mãng xà uốn lượn dao động mà đến, khắp nơi bốn phía đều là xà, trên những song sắt đang giam hãm cả hai vang lên thanh âm “tê tê” của xà lân (vẩy rắn) ma sát vào thanh sắt mà phát ra, cái miệng mở to, đỏ tươi như máu, hai chiếc răng nanh mang theo nọc độc giết người giương ra, phun ra những tia độc, từng trận khói trắng tanh nồng phản phát trong không khí.

Từ trong bóng đen mù mịt, một cự mãng to lớn khác lao ra, xà mâu nồng đậm sát khí, giương nanh, thân hình dài hơn ba thước, lại nhanh nhẹn, mềm nhẹ như nước, uyển chuyển lao đi trong không khí...

Mẫn Hách không hề nghĩ nhiều, hỏa cầu màu lam trong tay lập tức phóng khai, đối với những “vị khách không mời” hung hăng ném tới.

“Oành!” Hỏa cầu vốn là nhắm ngay đầu rắn, nhưng mà, nó lại hình như có linh tính, cảm nhận được nguy hiểm, lập tức quay đầu đi, hỏa cầu bắn đến lệnh qua một bên, trúng vào song sắt, vang lên một tiếng nổ kinh người.

“Thử!” Nó giống như bị chọc giận, đầu giương lên, dùng vận tốc mãnh liệt lao đến, giương miệng máu, như muốn đem hai người bọn họ cắn nát thành trăm mảnh, hung hăng nuốt vào bụng.

Không kịp né tránh, tốc độ của xà cực nhanh, so với tốc độ của phạm nhân là không thể so sánh, hai người đứng tại chỗ, trên người toát ra mồ hôi lạnh.

“Tới vừa lúc!” Trong phút chốc, Mẫn Hách hét lớn một tiếng, trong tay, hỏa cầu màu lam lại ngưng tụ, hơn nữa năng lực, cường lực, lần tốc độ rõ ràng so với lần trước tăng lên rất nhiều.

Ngay tại thời điểm xà khẩu (miệng rắn) gần như đã ở trước mặt hai người, hỏa cầu màu lam lập tức được phóng ra, nhét vào bên trong cái miệng loang loáng máu tươi đang trương rộng kia, lớn nhỏ vừa vặn lấp đầy khoang miệng của nó, mãnh liệt thiêu đốt.

Đau đớn từ khoang miệng lan đến toàn thân, đại xà quay cuồng, gục xuống, cái mồm như chậu máu quần quai dưới chân Y Y, thờ hồn hèn, một cổ hương vị tanh hôi xông vào mũi, nằng sọ đến mức nhảy lùi về sau một bước, cước bộ loạng choạng muốn ngã, một bàn tay to lập tức vươn ra, tinh tế đỡ lấy eo nhỏ, đem nàng dịch chuyển ra phía sau thân mình.

Những con xà khác đang đồng loạt lao lên, nhìn thấy đại mãng xà bị công kích trọng thương, quần quai trên sàn, dường như cũng hơi chấn động, không dám mạnh động, sức công kích vì thế cũng giảm đi đáng kể.

Không bao lâu, hỏa cầu màu lam càng thiêu càng vượng, mãng xà từng con bị thiêu đốt trong hỏa khí; hỏa khí hùng hực, mãnh liệt thiêu đốt, chiếu sáng toàn bộ hắc động, trong không gian nồng đậm phát ra một hương cháy khét ghê tởm; máu, xác xà, nọc độc, vươn vãi khắp nơi, khung cảnh kinh hoàng!

Y Y lúc này mới thấy rõ ràng, dưới ánh sáng bùng lên của hỏa cầu, bóng đen tạm thời bị đẩy lùi, nằng bạng hoành, là ai có khả năng này, dưới hoàng cung nguy nga tráng lệ, canh phòng cẩn mật lại có thể xây dựng một mắt động rộng lớn như vậy?

Rốt cục, cự xà bị thiêu sạch, một mảnh cặn cũng không còn lại, chỉ để lại một mùi tanh hôi gay mũi.

“Ngươi, không phải cần nó để điều chế giải dược sao? Giết nó, còn có nhiều xà như vậy, vạn nhất độc của ngươi phát tác, ai có thể đối phó.” Nàng đột nhiên nghĩ đến việc này, nhìn cánh tay trái của hắn vẫn còn dính ám khí, lo lắng mẩn mê mi tiêm, một tay nhẹ nhàng thuận hoạt ống tay áo của hắn, nhắc nhở.

“Không cần giải dược, bản vương vẫn có thể chịu được!”

Hắn, môi đỏ mọng nhất câu, bộ dáng tỏ ra rất tự tin, nhưng mà, bộ tán đã có chút suy suyễn, loạng choạng lùi một bước, mái tóc bị hất tung, hỗn độn phiêu tán trong không khí, vài lọn tóc bị mồ hôi bết lại, dán sát vào gương mặt hơi tái xanh.

Ngón tay ngọc bích đột nhiên vươn ra, đưa đến trước mặt hắn, vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa, rối loạn trước mắt hắn, kéo ra sau tai, động tác nhẹ nhàng, ngón tay mềm mại lướt qua da thịt, vô tình mang lại cho hắn một trận khoái ý dào dạt.

Hắn ngẩn ra, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ở ngang tai, gương mặt tuy có xanh xao, tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn trong suốt rạng ngời, dường như trên thế gian này không có bất kỳ thứ gì có thể so sánh với sự trong trẻo toát ra từ đôi mắt ấy.

“Phải nhìn thấy rõ ràng mọi vật mới có thể hảo hảo bảo toàn mạng sống.”

Nàng nhẹ giọng nói, lần đầu tiên, trừ bỏ Phù Vân Khâu Trạch, nàng dựa vào một nam nhân khác, lại là địch nhân đối đầu nhiều năm, thật là tạo hóa trêu người, không ai có thể biết được tương lai, có chút buồn cười, Y Y nghĩ thầm trong bụng.

Cự mãng lúc đầu bị bất tỉnh, nằm yên không nhúc nhích ở một góc, thấy hắn không hề động tĩnh, lại đánh trống reo hò đứng lên, “Thử thử” học xà tín, tấn công bất ngờ, kêu gọi đồng loại, xà từ trong hắc động lại lần nữa lao đến tấn công, phối hợp chặt chẽ, không cho địch nhân có một chút cơ hội phản kích.

Không tốt! Y Y da đầu một trận run lên, không nghĩ tới xà cùng xà còn có thể hợp tác liên hệ, tình huống trước mắt, chính mình cùng Mẫn Hách yêu

nam, mạng sống e là ngàn cân treo sợi tóc!

“Người tránh ở phía sau bốn vương, không cần nhô đầu ra.”

Hắn cúi đầu dãn dò, ánh mắt diệu diệu nhìn chăm chăm cự mãng cùng đàn xà chung quanh, không hề có nửa điểm sợ hãi.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, dạ minh châu trong tay hơi đưa cao một chút, tình tường nhìn đến sườn mặt của hắn, gương mặt hắn lúc này không giống như bình thường, luôn phủ mị tà tử, mà lại bật lên phong thái tuấn thượng của một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, đôi mắt hẹp dài lóe sáng như mảnh bảo đang gắt gao nhìn chăm chăm địch nhân đang xâm phạm lãnh thổ của chính mình, ánh mắt như có hồn, găm rú, muốn đem địch nhân xé nát thành trăm mảnh.

Này, mới là bộ dáng chân chính của Mãn Hách yêu nam sao? Nàng kinh ngạc, cứ như thế trợn mắt nhìn hắn, vì sao cảm giác lại chênh lệch nhiều như vậy?

“Hiện tại, tránh ở đâu đều không phải như nhau sao?”

Chưa sót dương hạ khoe miệng, Y Y thở dài, tứ phía đều là địch nhân, đứng ở đâu cũng là nằm trong vòng vây mà thôi.

Hắn trầm mặc, không hề nói một lời, hai tay nhất hạp, mười ngón cuốn gấp khúc, mi mắt nhú chặt, trong lúc đó, giữa hai tay, một hỏa cầu màu lam từ từ bật ra, bao bọc lấy thân thể hai người vào trong, đây là pháp lực rút hết tinh lực trong người hắn mà tạo thành.

Đó là...!

Trừ phi không phải thực bức thiết, thuật pháp bình thường không cần đến lực lượng cường đại như vậy, đem hết tinh nguyên trong cơ thể ra mà vận thuật, tinh lực toàn thân đều bị bức ép ra toàn bộ; nếu sử dụng loại thuật pháp này, không những thương tổn tứ chi, hơn nữa muốn khôi phục pháp lực như cũ, cũng tốn ít nhất một tháng, đó là cái giá phải trả khi có người muốn sử dụng loại bí thuật này.

“Thử, thử thử!”

Chúng xà đồng tâm mà lên, vây hai người trong một vòng tròn, chỉ cần có một con bị đánh bật ra, lập tức có một con chen vào thế chỗ, không một kẻ hở, tất cả đều giương nanh, dũng mãnh lao tiến như nổi cơn điên!

Hỏa cầu màu lam che chắn công kích không ngừng của cự mãng cùng đoàn xà, rung bật, trong một khắc, tầng bảo vệ màu lam đột nhiên mỏng đi rất nhiều, rồi bất ngờ vỡ tung, chỉ còn tàn mác một chút huỳnh quang lập lòe màu xanh nhạt...

Cái này... xong rồi! Y Y cả người không ngừng run lên.

Ngay lúc tất cả cái miệng đầy nanh độc kẻ sát gương mặt của hai người, chỉ còn cách vài milimet, một cái đầu nhỏ màu lục từ trong ngực nàng từ từ chui ra, đánh cái ngáp, mê mèm nhìn lại cự mãng.

“Thử.” Tiểu lục tựa hồ đang chào hỏi, chớp chớp đôi mắt nhỏ màu hồng.

Cự mãng cùng nhóm xà lập tức cứng ngắc lùi về sau, cũng trát hạ mắt, trong giây lát, tất cả đều cách xa bọn họ hai thước, sợ hãi nhìn tiểu lục, cúi đầu xuống, đôi mắt lục sắc yếu đuối giao xà cùng cái đầu nhỏ màu bạc.

“Tiểu lục!”

Y Y kinh hô, nó từ lúc nào đã chui vào trong xiêm y của nàng, nàng nhớ rõ là lúc thay đổi y phục thái giám không hề cho nó vào người mà, chẳng lẽ, nó vụng trộm lúc mình thay đồ đã len lút chui vào?

“Là nó!” Mãn Hách yêu nam tựa hồ cũng nhận ra nó, sắc mặt hiện lên một tia quái dị, thùy hạ mi mắt, không biết đang tự hỏi cái gì.

“Thử thử thử thử.” Tiểu lục thổ thổ xà tín, ngửi được một trận huyết tinh chi vị, đầu co rút lại, chui trở vào trong ngực Y Y, tiến đến chỗ vết thương trầy da trên lưng nàng.

Lạnh lạnh, xà tín nhẹ nhàng liếm lên vết thương, miệng vết thương vốn đang rất bỏng đột nhiên mát mẻ lên rất nhiều, giống như được rửa sạch còn bôi lên một loại cao được mát lạnh như bạc hà, thanh lương thấu thích.

Đoàn xà xung quanh cư nhiên bất động, vẫn vây hai người trong vòng tròn, nhưng không hề có một chút phản ứng công kích nào, cả xà tín cũng không động.

Liếm hoàn miệng vết thương, tiểu lục chậm rãi trườn trở lại trên ngực áo của Y Y, u lục ánh mắt nhìn chăm chú vào đoàn xà chung quanh, vờn xà tín.

“Thử thử thử.”

Ngắn ngủn ba cái thanh âm, nhưng lại khiến cho cự mãng kinh hãi dao động, oai oán giương miệng đỏ loang loáng máu tươi, rồi lập tức biến mất ở trong bóng tối.

“Tiểu lục! người thật là lợi hại!”

Kinh ngạc cười toe toét, Y Y điểm điểm một ngón tay lên tiểu đầu màu ngân của Tiểu lục, nó lại như rất là kiêu ngạo mà đuôi thẳng cổ, hường thụ tán thưởng của nàng.

“Ngô!”

Giương mặt tái xanh dần trở nên xám ngoét, không còn một tia huyết sắc, đôi mắt cũng đậm đi, không còn chuyển thành màu nâu, cánh môi mất đi vẻ đỏ tươi sống động ngày thường mà thay vào vẻ tái nhợt, run run bật ra một tiếng, cả thân người liền như bị rút hết khí lực, ngã sầm xuống mặt đất, y bảo đỏ tươi ừ rừ như một ngọn lửa bị dập tắt, lụi tàn....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: “Mẫn Hách Yêu Nam, Chúng Ta Không Còn Nợ Nàn Gì Nhau”

Mẫn Hách yêu nam!” Nàng kinh hô, nhanh chóng vươn tay cầm lấy bàn tay to của hắn, nhưng thiên hạ mảnh mai làm sao có thể nâng nổi thân hình của một nam tử đã muốn trưởng thành, nâng dậy không xong ngược lại bị sức nặng của hắn kéo xuống, ngã nhào lên khuôn ngực rắn chắc của hắn.

Hắn nhúu nhúu mi.

“Đau!”

Thanh âm trầm thấp, ần ần mang theo cảm giác đau đớn không thể chịu đựng thêm mà bật ra tiếng rên rỉ, mồ hôi túa ra làm cho toàn thân ướt sũng, hắn nằm im thín thít, đã vô lực mà cử động.

Ngã đến choáng váng, đang lồm cồm ngồi dậy, sờ sờ cái cảm đau nhức của chính mình, Y Y vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt thống khổ, tràn ngập biểu tình đau đớn của Mẫn Hách

“Không có việc gì chứ? Người đau ở đâu? Đau thế nào? Mẫn Hách yêu nam!”

Nói xong, vươn bàn tay nhỏ chạm đến cái trán ướt đầm mồ hôi của hắn, nhìn hắn đau đớn, nàng quần bách, cố gắng dùng lực kéo tay hắn, muốn nâng hắn dậy, nhưng cho dù nàng làm thế nào, người nằm dưới đất vẫn bất động, không nhúc nhích, vô lực, nàng chỉ biết ngồi nhìn hắn.

Bàn tay nhỏ lại đặt trên cái trán của hắn một lần nữa, không cảm giác có dấu hiệu nóng lên, nàng mới thấy nhẹ nhõm một chút, thở hắt ra một hơi.

Hơi thở ấm áp phả vào mi mắt, Mẫn Hách nhúu mi, sau đó bạc thần nhẹ nhàng hé mở, mấp máy, mê hoặc lòng người, làm cho người ta có cảm giác muốn phạm tội, thật muốn cắn xuống một ngụm.

“Bồn vương, khát”

Đôi mắt ần ần một tầng sương mờ, hắn tà tứ cười nói, nhưng gương mặt vẫn trắng bệch vô lực.

Trên bạc môi tái nhợt tứa ra một giọt máu đỏ tươi, yêu dị chói mắt như một đóa hoa của địa ngục, yêu dã lác lư, khuếch tán, cắn nuốt tái nhợt nhưng lại làm cho người thấy đau lòng, xót xa.

Y Y ngẩn ra, nhìn quanh bốn phía, làm sao có nước? Trừ bỏ sông sắt lạnh lẽo, còn lại chỉ là bóng đen hắc ám tịch mịch.

“Người ráng nhịn một lát, ta tìm nơi thoát ra,” đang muốn đứng dậy, bàn tay lại bị hắn kéo lại, cả người lại gục ở trước ngực hắn

“Mẫn Hách yêu nam!”

Cánh môi lướt qua một cảm giác mềm mại, phiến phiến tê dại, giống như con kiến đi qua, nàng ngây người, cuống quýt ngẩng đầu lên.

Buồn bực trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, muốn mở miệng mắng vài câu, nhưng mà vừa ngẩng đầu, nửa câu muốn mắng người cũng mắng không xong, bởi vì, hắn đang cười, một nụ cười ôn nhu, gương mặt mang một vẻ thánh thiện trước nay chưa từng có người nào nhìn thấy, ánh mắt cũng chứa chan thâm tình, mềm mại như mây, hiện lên nhiều điểm tinh quang, giống như giữa đêm khuya yên tĩnh hiện lên một ánh trăng bản bạc, tinh tú sáng ngời, ôn nhu mà thần bí.

“Bốn vương, có điểm lãnh, nơi này không có chốn.”

Vốn là lời nói mang vẻ mệnh lệnh, nhưng ngữ khí khi nói ra lại giống như mang theo một tia cầu xin, mềm mại, đây không phải khẩu khí cao ngạo ngày thường của Mẫn Hách Vương gia, vừa rồi đụng chạm, bất quá chỉ là ảo giác.

“Nhưng là, nếu không tìm được cửa ra, chúng ta đều sẽ đói chết, khát chết ở chỗ này.”

Thanh âm cao vút càng nói càng nhỏ, nàng bắt đầu dĩ thờ dài, cúi người, ghé sát vào cái tên tính cách “ăn mềm không ăn cứng này”; động tác của nàng chỉ là nhẹ nhàng, nhưng trong lòng hần lại như có một cái gì đó rất ảm áp bùng nổ, hơi thở hỗn hển trầm tĩnh lại, đau đớn trong phút giây này được đẩy lùi, mũi người được hương thơm thoang thoảng toát ra từ người nàng, Mẫn Hách bắt gặp mỉm cười, một nụ cười tự tâm mà phát ra.

Vốn là địch nhân, người chết ta sống, một mất một còn, lúc này, lại thân mật như thế, nếu để Phù Vân Khâu Trạch biết, chỉ sợ, mấy ngày cũng không thêm để ý tới chính mình đi? Hần nói qua, chính mình là phượng phúc của hần, phải, chỉ là phượng phúc của hần. mà thôi.

“Hừ.” Nhỏ giọng hừ nhẹ, hần hấp thụ mi mắt, trong đầu lại lóe lên hình ảnh của một tiểu nữ nhân, trên gương mặt xinh xắn mang một nụ cười tươi tắn như một đóa hoa lê, mái tóc dài đen bóng, nhẹ nhàng khôi vũ, trên suốt tóc đen mượt cài một đóa hoa trắng muốt, giữa một cánh đồng hoa xoay tròn, xinh đẹp tựa thiên tiên.

Y Y đang tự gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, mắt hạnh khinh liễm.

“Mẫn Hách yêu nam, người có thể nói cho ta biết, vì sao không giết ta, vì sao muốn ta gọi người là ‘Khinh Âm ca ca’ hay không?”

thân hình dưới thân cứng đờ, lông mi run rẩy, bạc thần mấp máy nhưng không thể nghe thấy tiếng thờ dài.

“Trước kia, người không phải là muốn giết ta hay sao? Nhưng sau lại vì cái gì mà không giết ta, thậm chí hôm nay, còn muốn liều mạng tánh mạng tới cứu ta?” Nàng một tay vô thức đặt lên vết thương đã lành bên ngực phải, bởi vì bộ vị trái tim của nàng khác hẳn với người thường, nhưng mà hần lại nhất thanh nhị sở, là hần tin tức rất linh thông, hay là chính mình quá mức mơ hồ?

Ngày ấy tại đình hoa sen, chủ thủ của hần đã đắm vào ngực của nàng, nhưng lại không khám nhập vào trái tim, đáy mắt nổi lên huyết vụ, sát ý đã rất rõ ràng nhưng sao lại không ngoan hạ sát thủ?

Thời điểm tỷ thí, rõ ràng có thể còn hơn chính mình, ngược lại bại bởi chính mình, cam nguyện mất đi một vạn binh quyền.

Hần, trong miệng luôn mồm “dần đen”, nhưng rốt cuộc thì thế nào?

“Bốn vương không rõ ràng lắm.”

Năm chữ gọn gàng dứt khoát, hần cố gắng nói bằng khẩu khí thoải mái, lại cực kì thận trọng, khiến cho người nghe không thể nắm bắt tâm ý của hần qua lời nói, không thể phân biệt đâu là thật, đâu là giả.

Bàn tay nhỏ bị hần nắm lấy đang muốn gãy ra, đột nhiên trong tay lại truyền đến một xúc cảm dính dính rất là quái dị, nghiêng mặt, chỉ thấy trong lòng bàn tay một mảnh đỏ tươi.

Không phải máu của mình, bởi vì miệng vết thương trên người đã đều bị tiểu lục liễm khép lại, sao còn có thể chảy máu?

“Người bị thương!”

Nàng thế này mới phát giác, hần sắc mặt tái nhợt, trừ bỏ khóe miệng loan chảy một vệt máu đỏ tươi chói mắt, cơ hồ sắc mặt không có một tia huyết sắc, thậm chí là trắng xanh, tái nhợt đến đáng sợ.

Nàng chẳng qua chỉ là mới sáng sớm còn chưa có gì bỏ vào bụng đã bị hần lôi kéo, loanh quanh cả buổi sáng, phơi nắng một tý, trải qua kinh hách vừa rồi, nghỉ ngơi một lát, tâm tình cũng đã tốt hơn rất nhiều, hai má cũng đã hồng hào trở lại, lại là sinh long hoạt hổ.

“vết thương nhỏ.”

Hần vẫn như cũ, dù chết vẫn cố chấp giữ sĩ diện, vừa rồi ngã xuống, ám khí trên lưng đã khám nhập sâu vào da thịt, đau đớn như phiến sơn đồ hải bàn đánh úp lại, cũng là cần răng không hừ một tiếng.

“Tiểu lục,”

Y Y lấy ngân xà từ trong áo ra, chậm rãi đem nó đặt ở trên người Mẫn Hách yêu nam,

“Ta còn nợ hần một ân tình, người giúp ta chữa trị vết thương trên người hần có được không? Ác, còn có ám khí có độc.”

Rất là ủy khuất nháy đôi mắt màu hồng, tiểu lục dựa vào khứu giác tìm ra phương hướng huyết tinh hương vị, sau đó chui vào trong y phục của hần, tìm kiếm miệng vết thương.

“Để cho tiểu lục giúp người chữa khỏi miệng vết thương, chúng ta liền tìm cách thoát ra ngoài, nơi này không thể ở lâu, không biết hắc y nhân kia khi nào

thì sẽ trở về,”

Nàng nhủ mi, đem bàn tay đang đặt trong tay hấn rút ra, trên mặt một mảnh lạnh như băng

“Lúc đó, Mẫn Hách yêu nam, chúng ta cũng không còn nợ nần gì nhau.”

Nàng chưa bao giờ quên, bọn họ là địch nhân.

“không còn nợ nần gì nhau?” Tuấn mi một điều, hấn mở ra hai mắt, nghiền ngẫm nói, “Cho dù, hôn qua ngươi, cũng là không có quan hệ gì?”

“Hôn? Coi như là bị chó cắn qua, bất quá cũng chỉ như thế,” Mặt nàng trầm xuống, lạnh lùng, tà nghệ liếc mắt một cái

“Nếu ngươi vẫn còn muốn ở tại chỗ này, tùy ngươi, ngươi muốn nói như thế nào đều không sao cả. E rằng lúc đó chỉ còn là một đạo thi thể.”

Coi như là bị chó cắn qua? Trong đôi mắt của Mẫn Hách hiện lên một tia tức giận.

“Bỏ vương đường đường vạn kim chi chủ, lại bị ngươi đem ra so sánh cùng cầu ngang hàng? Như vậy, cùng Phù Vân Khâu Trạch hôn nhau, lại như thế nào?” Lời này vừa nói ra, đúng là ngay cả chính hấn cũng giật nảy mình.

Phù Vân Khâu Trạch? Y Y trầm mặc xuống dưới.

“Chúng ta cũng không còn nợ nần gì nhau, ta không cần phải trả lời vấn đề của ngươi, cho dù trả lời, cũng không phải đáp án mà ngươi muốn, nghỉ ngơi đủ, liền đứng lên đi.”

Nâng lên tiểu lục chui ra ống tay áo, nàng lạnh nhạt liếc mắt một cái, khuôn mặt tái nhợt đã có lại một chút sức sống, không như vừa rồi, thực sự là dọa người, bây giờ, có lẽ đã không còn vấn đề...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bóng Dáng Cô Đơn

ấn đề quan trọng là: phải làm như thế nào để thoát khỏi cái lồng giam bằng sắt kiên cố này? Y Y nhủ mi, quan sát lồng sắt xung quanh, nó tựa như một cái một cái phòng giam kiên cố nhưng lại không có cửa ra vào, điều này thật không có khả năng, nếu không có cửa, bọn họ làm thế nào mà bị nhốt vào.

Nói cách khác, nhất định có cửa ra, chính là bị địch nhân dùng chú thuật ẩn tàng che giấu đi.

Chú thuật?

Trên mặt hiện lên một chút kinh hi, tay nhỏ bé bất khúc, nhả hạp khẩu quyết bất đẳng, những ngón tay vũ động xoay tròn, phía trên đầu ngón tay phát ra một đạo hào quang màu đỏ, tựa như một ánh nến ở trong không gian tối tăm chậm rãi thiêu đốt, phát ra tinh quang. (hi, ta chém)

Loại thuật pháp này nàng chỉ mới vừa xem qua trên sách, là một loại thuật xuyên thấu, muốn vận dụng thuật này cần phải tập trung tinh thần đến cảnh giới tối cao mới có khả năng thành công, mà nàng bình thường căn bản là rất ít khi có thể định được quyết tâm, cho dù là rất cố gắng, vẫn chỉ là lực bất đồng tâm mà thôi

“Xuyên thấu thuật, mình!” Hét lớn một tiếng, nàng gất gao nhắm lại hai mắt.

Mẫn Hách kinh ngạc ngồi dậy, không nghĩ tới nàng sẽ dùng thuật này, xác thực, vào lúc này, chỉ có thể dùng thuật này, nàng, rốt cuộc thật là chịu người không chế sao? Giờ phút này, liền ngay cả hấn, cũng có chút mơ hồ, không rõ ràng lắm.

Khuôn mặt bé nhỏ biểu hiện ra một loại biểu tình cứng rắn, mỗi khi gặp lúc nguy hiểm, nàng đều lộ ra gương mặt này.

“Tại kia!” Kinh hô, mở hai mắt, nàng đã nhìn thấy lối ra của lồng sắt

“Ngươi thật sự nhìn thấy?” Hấn kinh ngạc, nheo ánh mắt

, “Bỏ vương dùng thuật này năm lần, thành công chỉ có một lần, ngươi thế nhưng dùng một lần có thể thành công?” Trên mặt bắt gặp một mảnh thâm trầm, không thể tưởng được chính mình còn không bằng một “dân đen”?

Y Y không chút để ý đến thần sắc quái dị của hấn, đi qua, nhìn song sắt trước mắt, từ từ đi qua, xuyên thấu qua song sắt, không có gì trở ngại!

Cảm giác thật cao hứng a, nhưng rất nhanh, nàng lại thùy hạ mi mắt, xoay người.

“Này, cũng là thuật pháp bị người khác thao túng sao?”

Kỳ thật, ngay cả Y Y cũng không có cách tin tưởng thực lực của chính mình rốt cuộc là như thế nào, mượn xuyên thấu thuật vừa rồi mà nói, sư phó Mộc Hiệp đều nói chờ nàng được mười bảy tuổi mới có thể học tinh.

Tuy là không hờn giận, Mẫn Hách lại lắc lắc đầu.

“Ồ trong này, ngươi vừa rồi ngay cả bóng dáng thuật cũng không thể sử dụng thành công, đã nói lên, ngươi không bị người khác thao túng, cho nên, thuật pháp hiện tại, là thuật pháp của chính ngươi.”

phía trên khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa tràn ra một chút tươi cười, nàng gật gật đầu, hướng hân vẫy vẫy tay, đem một tay kia nâng dạ mình châu, chiếu sáng phía trước.

“Đi ra ngoài đi.”

Khí lực đã khôi phục tám phần, hân tao nhã đứng lên, phát đi trần bụi, nâng mi mắt phiếm thượng một tầng sương mù, nữ tử bên trong đồng tử vẫn như ánh mặt trời chói mắt, nhưng lại không giống như trong dĩ vãng, nàng trong dĩ vãng vẫn cười ngọt ngào như thế này nhưng lại tàn mát một vẻ bi thương, cô độc.

Từng bước một, thông thả đi qua, trái tim của hân bỗng nhiên kịch liệt nhảy lên.

Thấy hân đi lại thông thả, Y Y sớm đã chờ không kịp, vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh ngắt như băng của hân, lại không chú ý đến biểu tình trên mặt hân, xuyên thấu song sắt, nàng thở dài một hơi.

“Rốt cục đi ra , nhưng mà làm thế nào đi lên? Nơi này là địa động, chắc là lối ra ở phía trên, nhưng muốn lên đến đó, cũng có trăm mét.”

Nhu nhu mi, nàng nhìn lên phía trên, bầu trời giống như bị một miếng vải đen che kín hoàn toàn.

Hân vẫn im lặng không nói tiếng nào, từ lúc bàn tay mềm mại nhỏ nhắn kia nắm lấy bàn tay hân, tầm mắt của hân đã không cách nào di dời khỏi khuôn mặt đáng yêu kia.

Trong lòng bất giác dâng lên một cỗ cảm xúc không thể lý giải, giống như đã từng quen biết, đã từ rất lâu, rất lâu rồi... cảm giác kia càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến không thể đè nén, xem như không tồn tại, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong mắt hân nhất định sẽ hiện lên thân ảnh của một tiểu mỹ nhân diễm lệ, nở một nụ cười như hoa lê...

“Bồn vương có thể mang ngươi đi ra ngoài.” Hân thân nhiên mở miệng, trong mắt tràn đầy thần sắc phức tạp.

“Thật sự?” Nàng kinh ngạc, thế này mới nhớ tới thuật pháp của hân so với nàng hơn rất nhiều, độ cao này hân là không làm khó được hân.

“Nhưng là bồn vương có một điều kiện.” Hân lại mở miệng, ánh mắt diễm diễm nhìn chăm chăm nàng. (Sao thấy gian gian nhỉ)

“Cái gì?” Nàng cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới trên người mình có cái gì đó đáng giá mà hân muốn, trừ bỏ tiểu lục, bất quá, hân sẽ không muốn đi? Nghĩ đến đây, nàng cẩn thận liếc mắt nhìn hân một cái.

Nhưng tất cả đều ngoài dự đoán của nàng, ngón tay thon dài lạnh băng của hân khẽ vuốt lên cánh hoa đỏ mộng, cúi người, thì thầm bên tai nàng:

“Bồn vương muốn uống nước.”

Thở hốc vì kinh ngạc, nàng trừng lớn hai mắt, còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay to đã áp sát lưng nàng, nhất hạp, kéo nàng dán sát vào vòm ngực rắn chắc, lực đạo tuy vẫn bá đạo nhưng lại mang theo vài phần ôn nhu.

Hơi thở hoàn toàn không giống với hơi thở thanh lương của Khâu Trạch, trên người hân mang theo một cỗ áp bức, mệnh lệnh vô hình, hơi thở lại nóng ấm làm nàng nhẹn không được run run.

Hơi thở ấm áp phất ở trên mặt, hân như mãnh báo bá đạo hôn lên cánh hoa hồng nhạt, cảm thụ được hơi thở ngọt ngào của nàng, nhưng mà, hai hàm răng của nàng lại cắn chặt lại, khiến hân không thể tiến vào.

Trong đầu bất chợt ập đến một hình ảnh của ngày trước, bàn tay chế trụ yết hầu, thít chặt từng chút một...quả nhiên, không bao lâu, thiên hạ trong lòng cũng phải khuất phục, há miệng ra để hô hấp.

Đầu lưỡi nhân cơ hội mà vào, dây dưa cùng cái lưỡi đĩnh hương của nàng, không cho nàng cơ hội né tránh, thầm nghĩ muốn đem nàng khám nhập vào thân thể của chính mình.

Thở hào hển, hai tay nàng dùng sức chống đỡ, nhưng mà toàn thân cũng là càng ngày càng vô lực, chưa bao giờ nghĩ tới khí lực của nam nhân sẽ lớn như thế này, nàng ở trong lòng hân bất quá chỉ là một tiểu oa nhi, nặc cho hân bài bố.

“Ngươi, đến tốt cùng có phải là nàng hay không.” Hạ thân lửa nóng làm hấn nhin không được đình chỉ tiến công chiếm đóng, buông tha cho cánh mỗi anh đào, lần đầu tiên, hấn có hương vị lưu luyến đối với một nữ nhân

“Ngươi có phải nàng hay không?”

trong miệng hấn không ngừng thì thảo, nhưng lời nói đó nàng một câu cũng chưa nghe lọt vào tai, chỉ là mờ mịt trừng mắt, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Chup!”

dạ ninh châu trong tay rơi xuống, trên mặt đất chậm rãi lăn lộn, trong bóng đen lóe ra một thứ ánh sáng mờ ảo, nhưng lại làm cho nàng bùng tỉnh khỏi cơn mê muội, hốc mắt phút chốc phiếm hồng, một giọt nước mắt vô thanh vô thức lăn dài trên má, hấn, cư nhiên lại làm nàng thất hứa với Phù Vân Khâu Trạch (lời hứa gìn giữ nụ hôn, nụ hôn của nàng chỉ thuộc về một mình hấn).

Tựa hồ đã sớm dự đoán được nàng có phản ứng này, Mẫn Hách chính là chưa sót cười, nháy mắt lại khôi phục bộ dáng yêu mị, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn nàng, khoe môi khinh câu.

“Lần này, mới là thực sự là không còn nợ nần gì nhau.”

“Ngươi!”

Cắn chặt răng, lấy ống tay áo dùng sức ma sát đôi môi, gương mặt đỏ bừng

“Mang ta đi ra ngoài.” Coi như, là bị cưỡng tẩu một ngục đi.

Không cần phải nhiều lời nữa, phủ mị cười cười, hướng nàng vươn một bàn tay, ý bảo nàng cầm lấy.

Nàng do dự, trừng mắt, đáy mắt toát lên sự đề phòng nhìn hấn.

“Chẳng lẽ ngươi muốn bốn vương một cước đem ngươi đá lên trên? Kia thật đúng là hơi khó khăn.” Làm bộ tự hỏi, hấn ngửa đầu nhìn độ cao. (aiz, thiết là ...)

Tay, chậm rãi đặt vào bàn tay lạnh lẽo, lạnh lùng liếc mắt một cái, nàng chưa bao giờ biết yêu nghiệt cũng sẽ biết nói đùa.

Hấn lôi kéo tay nàng, mũi chân điểm trên mặt đất một chút, không đến nửa khắc, hai người đều thoát khỏi địa đạo, trở về mặt đất.

Lúc này trời đã chạng vạng, ánh mặt trời không hề chói mắt, mà là mờ mờ, dịu nhẹ, rắng vàng cả vùng trời.

Hấn thu hồi tay, nghiêng thân lướt qua nàng, trên mặt ý cười đã tắt, chỉ còn lại sự lạnh lẽo, mặt không chút thay đổi nhìn về phía đại thụ, trong lòng lại thấy nơi đó còn lưu giữ một chút gì đó...

“Lần sau gặp lại, chúng ta vẫn là địch nhân.” Y Y lạnh giọng nói, gương mặt cực nóng được cơn gió mát lành xoa dịu, tán đi tầng tầng vừng nhiệt.

Điềm nhẹ cầm dưới, hấn cũng không quay đầu lại, phất ống tay áo đỏ tươi, nhanh rời đi, một thân ảnh lẻ loi, trôi đi dưới ánh tịch dương tạo nên một cảm giác cô độc, xót xa...

Là địch nhân!

Nàng thùy hạ mi mắt, xoay người sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Trưởng Thành

Ngày ấy, sau khi quay lưng rời đi, Y Y trở lại Long Quân điện, nhóm cung nữ cùng thị vệ tìm nàng cả nửa ngày, đang lúc bán loạn, lo lắng muốn bật khóc, tìm không thấy chủ tử, cái mạng nhỏ này của bọn họ coi như xong đời, đang muốn lật luôn cả hoàng cung lên thì gặp được nàng trong trang phục thái giám, bình an trở về, bọn họ mừng rỡ như điên, thầm nghĩ là nàng ham chơi, lại nghịch ngợm, trốn vào đâu đó để chơi, không hỏi gì nhiều, cũng chẳng dám nhiều lời. Nhưng mà, ánh mắt sắc bén của Mộc Hiệp lại phát hiện y phục của nàng cấu bẩn, hơn nữa ống tay áo còn có vết máu loang lổ, truy hỏi một hồi, mới biết được Y Y rơi vào cạm bẫy, mà còn cùng Mẫn Hách Vương gia, sắc mặt hấn ngưng trọng, chỉ nói vài câu an ủi linh tinh, liền vội vàng đi ra ngoài.

Toàn thân mỗi một, nàng cũng không có tâm tình nghĩ nhiều nữa, tắm rửa xong, trực tiếp hiện lên long sán, ngủ một giấc. (long sán= giường của vua)

“Hoàng phi, nên dùng bữa tối rồi.”

Đang mơ mơ màng màng, bị thanh âm của Tiểu Thanh làm cho thanh tỉnh, nhu nhu mắt, chậm rãi ngồi dậy, đột thấy phía trên đùi một mảnh ẩm ướt, cảm giác quen thuộc làm nàng toàn thân cứng ngắc.

“Hoàng phi?”

Tiểu Thanh khó hiểu nhìn nàng ngồi ngay ngắn bên trong đệm chăn, vẫn không nhúc nhích, trên mặt tràn đầy bộ dáng nghi hoặc.

Dùng tay nâng lên đệm chăn đang phủ trên người, Y Y chỉ cảm thấy trên mặt một trận nhiệt khí, từ lúc xuyên qua đến nay, lúc đó nàng chỉ có ba tuổi, nàng đã sớm quên đây là chuyện sớm hay muộn, không nghĩ tới, đột nhiên lại đến nhanh như vậy.

“Đây là!”

Mắt thấy nàng một tay xốc lên đệm chăn, phía trên thực khó màu trắng hoa mai nhiễm đỏ một mảnh, Tiểu Thanh giật mình, tự nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, về mặt mừng rỡ, nói:

“Chúc mừng hoàng phi, chúc mừng hoàng phi!”

Chúc mừng? Đây có cái gì đáng chúc mừng? Y Y cẩn thận lôi kéo y phục ô uest, sắc mặt có chút tái nhợt, bụng có điểm co rút, ần ần cảm giác đau đớn.

“Tiểu Thanh, y phục của bản phi đều ô uest, ngươi còn chúc mừng bản phi.”

“Hoàng phi, ngươi hiểu lầm ý của nô tỳ.”

Tiểu Thanh mỉm cười “Ồ trong cung, nếu hậu cung nào xuất hiện nguyệt tín, đều là việc đáng chúc mừng, chứng minh người đã trở thành nữ nhân trưởng thành, có cơ hội được Hoàng Thượng sủng hạnh, vì hoàng triều mà sinh hạ long loại.”

Nàng vừa nói, một bên lấy ra một tiết khó sạch sẽ, trắng tinh, một tay lấy một giỏ hoa quỳnh, nhẹ nhàng rải vào trong mộc đứng đã đổ đầy ôn thủy, do các cung nữ khác đã nhanh tay chuẩn bị (mộc đứng=thùng gỗ đựng nước để tắm)

Sủng hạnh?

Y Y đột nhiên nhớ đến Phù Vân Khâu Trạch, hẳn tuy rằng cao hơn nàng nửa cái đầu, nhưng lại nhỏ hơn nàng vài tuổi nha, nhin không được “Phốc” một tiếng, cười tươi như hoa.

Mới trước đây không lâu, hẳn còn do một tay nàng chăm sóc a, bộ dáng tiểu đệ đệ đáng yêu, nàng vẫn chưa quên a.

“Hắn mới vài tuổi, đợi cho hắn hai mươi, bản phi đã hai mươi ba , đều là chuyện tình của mười mấy năm sau.” Nàng che miệng cười, thoát ra y phục trên người, từ từ bước vào mộc đứng.

Dòng nước ấm áp nhẹ nhàng xoa dịu cảm giác đau đớn ở bụng dưới, nàng thoải mái, nheo lại mắt.

“Hoàng phi, Hoàng Thượng năm nay đã hơn tám tuổi, nhưng so với nam tử thành thực mười hai cũng không khác bao nhiêu, chắc không bao lâu nữa, đại nhân Thanh Vũ sẽ mang Hoàng Thượng đi khai hôn mê.” (khai hôn mê= là xxx lần đầu á, hức, sao triều đại này dạy hư thiếu nhi thế này)

Nói đến những điều này, Tiểu Thanh ngược lại rất bình tĩnh, dường như nghe nhiều nên không thấy có gì khác lạ, mặt không đỏ, khí không suyễn.

Cái gì? Khai vụng? (cũng giống khai hôn mê á >.

Y Y thiếu chút nữa từ trong nước nhảy ra, không thể tin, nhìn biểu tình thận trọng trên mặt Tiểu Thanh, nàng mới tin là mình không nghe lầm, nàng ấy cũng không nói đùa.

“Nhưng là hẳn quả thật chỉ mới hơn tám tuổi a.”

Tuy rằng đã ngọc thụ lâm phong, phong độ bất phàm, ôn nhuận như ngọc, khuôn mặt lúc nào cũng trưng ra biểu tình lạnh như hảm băng vạn năm, nhưng cho dù thế nào, cũng chỉ mới hơn tám tuổi, vẫn còn là nhi đồng á?

Như vậy có phải là phạm pháp, cường bức trẻ em vị thành niên không? Nàng liều mạng nghĩ. (ek, suy nghĩ gì mà...)

Haiz, nhưng nàng cũng quên mất, chẳng phải nàng cũng tiếp nhận nộ hôn của “nhi đồng” đó sao.

“Nếu Thanh Vũ đại nhân cảm thấy vẫn còn sớm, hẳn là cũng sẽ trước mang Hoàng Thượng trước đi quan sát a.”

Tiểu Thanh nghĩ nghĩ một lát rồi đưa ra kết luận này, vào những buổi tối nhàn nhã, không có việc gì làm, các nàng sẽ tụ họp lại, nói chuyện phiếm, lại nói

một ít chuyện khuê cung, không muốn biết cũng khó.

Quan sát?! Ý chẳng phải là xem người khác “cá nước thân mật” sao? Gương mặt tái nhợt đột nhiên đỏ hồng, như một quả táo đỏ mọng, nàng chậm rãi cúi đầu, hai má của Y Y lúc này, nhiệt độ của chúng so với nước trong đũng mặc còn muốn ấm hơn a.

“Ác, đúng rồi, có một ít sách, là Thanh Vũ đại nhân đưa cho Hoàng Thượng, đều là chuyện trong khuê cung, hoàng phi nếu muốn xem một chút, thừa dịp Hoàng Thượng không ở đây, nô tỳ giúp người lấy lại đây.”

Gương mặt của Tiểu Thanh đạt đến trình độ “lãnh huyết”, quả thật là nói ra thật tron tru, đơn giản như việc đến ngự thiện phòng lấy một đĩa điểm tâm vậy.

“Không, không cần, bản cung đối với mấy chuyện đó không có hứng thú gì.” Y Y trên mặt cố tỏ ra lạnh lùng, nhưng lại xấu hổ đứng dậy, bước ra khỏi một đũng.

Vài cung nữ thấy thế cuống quýt giúp nàng chà lau toàn thân, đưa cho nàng một tiết khổ sạch sẽ, bên dưới còn lót thêm một lớp vải bông mịn.

Nguyên lai không có băng vệ sinh, nữ tử cổ đại là như thế vượt qua “Mặt trời đỏ”.

Chính là, có chút không thoải mái, dù sao có một chút dầy, đi đường cảm thấy có chút vướng chân, dù thế nào cũng phải cẩn thận lúc di động, sợ rơi xuống. ()

“A, đúng rồi, nô tỳ thiếu chút nữa quên,”

Tiểu Thanh dường như nhớ tới cái gì, mở ngăn tủ ra, lấy ra một cái hộp được điêu khắc tinh xảo đưa đến trước mặt Y Y.

“Đây là lễ vật Hoàng Thượng tặng cho phi tử khi đã trưởng thành, bình thường từ khi ra đời đã ban cho, nếu không phải lão cung nữ có nói qua, nô tỳ thật sự cũng không biết.”

Lễ vật? Y Y tiếp nhận hộp gỗ, đặt ở trong tay, xem qua xem lại, nhấc nhấc nâng nâng, có cảm giác rất nhẹ nha.

Phù Vân Khâu Trạch, nam nhân phúc hắc này hội đưa cho nàng cái gì? Không, phải nói là muốn đưa cho phi tử của hắn cái lễ vật gì đây?

Tò mò, Y Y mở nắp hộp, lập tức tròn to mắt, cái hộp đang cầm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, trên gương mặt bất giác hiện lên một chút thất vọng, nàng còn tưởng rằng là cái gì, nguyên lai là cái này.

Bàn tay nhỏ lấy từ trong hộp gỗ ra một cái yếm đỏ tươi, cắt may tinh xảo, nhỏ nhỏ xinh xinh.

“cái này?”

Nàng cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình, bằng phẳng chẳng khác gì sân bay quốc tế, so với nam nhân cũng không khác bao nhiêu. Hắn là có ý lấy cái này tới để cười nhạo nàng? Không thể linh hoạt một chút, thay đổi “lễ vật đặc thù” này hay sao?

“Hoàng phi, đây chính là do tú nương lợi hại nhất hoàn cung chế tác a, đường kim tinh xảo tỷ mỹ, chất liệu thượng đẳng, bên trên có thêu hoa mẫu đơn sống động diễm lệ, còn có hồ điệp nhảy múa vờn quanh, nếu cái này đem ra ngoài cung, bán đi ít nhất cũng mấy trăm lạng bạc a.” Tiểu Thanh không giỏi tính toán, nhưng đại khái ít nhất cũng là giá này a.

Mấy trăm lạng? Y Y đối với với ngân lượng, đơn vị tiền tệ của triều đại này không có nhiều khái niệm, nàng chỉ biết là làm gì cũng phải cần ngân lượng, hãy nhìn Tiểu Thanh xem, aiz, một bộ bộ đáng kinh ngạc, phỏng chừng vật này rất đáng giá, đôi được không ít tiền đây.

“Không mặc được không?”

Nói không chừng về sau ra ngoài còn có thể bán, nghĩ đến đây, trên mặt Y Y nổi lên một nụ cười qui dị, thập phần gian trá a.

Nhưng mà, rất nhanh, ảo tưởng của nàng bị câu nói tiếp theo của Tiểu Thanh dập tắt sạch sẽ.

“Chỉ sợ không được, hoàng phi, từ ngày có nguyệt tín, người hằng ngày sẽ mặc vật ấy, đợi cho Hoàng Thượng trở về, xem người mặc có thích hợp hay không, nếu không hợp, sẽ thay người, đích thân lựa chọn một cái khác.”

“Vì cái gì?”

Y Y cơ hồ bị phẫn văn lễ tiết trong cung làm cho đầu vàng mắt hoa, chỉ là một bộ nội y thôi, cũng cần phiền toái như vậy.

“Nếu Hoàng Thượng tự mình xem, chọn lựa thứ thích hợp nhất cho người, đã nói lên nương nương ở trong lòng Hoàng thượng địa vị không giống bình thường; Ngược lại, nếu Hoàng thượng không xem, không có ý muốn chọn lựa, khả năng người bị thất sủng. Dùng phương thức này, có thể ngầm biểu đạt tâm ý của Hoàng thượng đối với hậu cung, biết được là Hoàng thượng đối với vị phi tần nào là sủng ái hay là ghê lạnh.”

Thanh âm bình tĩnh, không nhanh không chậm giải thích, Tiểu Thanh đối với những qui cũ này rất tinh tường.

Mặt tối sầm, leo lên giường, trùm chăn, che kín toàn thân, từ trong chăn đệm, đột nhiên truyền đến mùi hương nhàn nhạt của ái đó, má phấn đột nhiên ứng hồng, nàng phát tay, nói vọng ra:

“Bản phi không mặc, ai nói gì nữa cũng không mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Có Tiểu Khấu? (Trộm Vật)

Luyện xong thuật pháp, khuôn mặt trái đào nhỏ nhắn bị phơi nắng đến đỏ bừng, lông mi thật dài cũng có nhiều điểm mờ mờ, Y Y lấy khăn tay ra, nghỉ ngơi, vẫn là trở về tắm rửa có vẻ thoải mái hơn, cần gì phải làm dơ khăn tay.

Một đường chạy thẳng về Long Quân điện, Y Y liền thấy Tiểu Thanh đang đứng ở cửa đại điện, giống như đang chờ chính mình trở về.

“Tiểu Thanh, mau, kêu các cung nữ chuẩn bị mộc đứng, đem vào đây, bản phi rất nóng, bản phi muốn tắm rửa.”

Nói rộng cổ áo, nàng đã một cước bước vào trong Long Quân điện.

“Nhưng là, hoàng phi, vẫn là đến dự phòng tắm rửa có vẻ tốt hơn.....” Tiểu Thanh có vẻ áp úng, gương mặt còn mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Trời nóng như vậy còn muốn đi dự phòng, không được, nàng thật sự đã nóng chịu không nổi.

Y Y hất vạt áo, xua tay, đi đến phía sau bình phong, bắt đầu cởi áo, nhìn toàn thân đều là mồ hôi, y phục đều dính vào trên người, rất không thoải mái a.

“Không có việc gì, mau phân phó đi xuống, bản phi nóng chịu không nổi rồi.” Nàng nhú nhú mày, Tiểu Thanh tại sao đột nhiên lại có vẻ khó khăn như một bà cụ non, cứ cần nhắc, bắt nàng phải tuân theo qui cũ, tắm rửa nhất định phải đến dự phòng sao?.

Do dự nhìn thoáng qua một “khố” đang nằm trên long sà, Tiểu Thanh cúi người, đi ra ngoài.

Không bao lâu, vài cung nữ mang đại thùng tiến vào, đổ đầy ôn thủy, kiểm tra lại một lần nhiệt độ của nước, xác định không quá nóng cũng không quá lạnh, mới phúc thân hành lễ rồi cung kính đi ra ngoài.

“Tiểu Thanh, người cũng đi ra ngoài đi, bản phi tự mình tắm rửa là được rồi.”

“Rầm”, nàng đã nhảy vào thùng nước ấm. “Mặt trời đỏ” đã qua đi, nàng rốt cuộc có thể thoải mái mà tắm rửa.

“Nếu, nếu là có chuyện gì, thỉnh hoàng phi phân phó, Tiểu Thanh ở ngay tại cửa đại điện.”

Liếc liếc mắt một cái, Tiểu Thanh thần sắc cổ quái, từ từ lui đi ra ngoài, sắc mặt có chút ửng hồng.

Có chuyện? Có thể có chuyện gì? Y Y nhún vai, hừ nhẹ cười nhỏ, toàn thân được ngâm trong ôn thủy mang lại một cảm giác thật thoải mái, nhẹ nhàng phe phất mấy cánh hoa đang nổi trên mặt nước, thờ dãi, Phù Vân Khâu Trạch phải bảy ngày nữa mới có thể trở về, đến lúc đó, nàng cũng chỉ có thể đi dự phòng tắm rửa, nghĩ đến quãng đường dài từ Long Quân điện đến dự phòng, thật đúng là hy vọng hẳn có thể chậm chút hãy trở về.

“Nếu, Khâu Trạch có thể gặp được điểm ngộ, chậm một chút hãy trở về thì tốt rồi.” (điểm ngộ: kỳ ngộ, cơ duyên nào đó)

Nhếch chân, đặt ở phía trên mộc đứng, nàng cười khế, da thịt trắng tuyết lóe ra một tầng trong suốt, sáng bóng, tay nhỏ bé lộng lẫy vài cánh hoa, nhẹ nhàng ở trên đùi ma sát.

Nàng không hề hay biết, có một đôi mắt đang lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của nàng.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé dừng lại, không tiếp tục chà sát những cánh hoa lên người nữa, vron tay, lấy cái gáo nhỏ đặt trong một thùng sữa, đặt kê bên đại thùng, múc từng gáo đổ vào mộc đứng, nhưng dường như thấy như vậy quá chậm, nàng chồm người lên, đem cả thùng đổ vào bên trong.

Mái tóc dài bị ôn thủy làm ướt, dán sát vào tấm lưng nuột nà, trắng mịn như ngọc, vóc người trong màn hơi nước mờ ảo như ẩn như hiện, cảnh xuân nồng nàn, người nào đó trên mặt nổi lên ửng hồng, bạc thân không khỏi khẽ nhếch, mặc dù chỉ nhìn thấy phía sau lưng, cũng làm cho lòng ai xao xuyến.

“Có phải hay không có điểm lãng phí?”

Y Y nhìn toàn bộ nước trong thùng chuyển thành màu trắng đục, cười cười

“Lúc trước, khi Khâu Trạch tắm rửa, hẳn còn tưởng nước tắm là sữa mà muốn uống vào bụng nữa cơ.”

Khi đó, hẳn chỉ mới bập bẹ được mấy câu, đôi chân thì vừa ngắn vừa nhỏ, bước đi cũng chưa vững vàng, cứ như là muốn ngã đến nơi; cái miệng thì tròn tròn, lúc đi cứ ngoe nguẩy; cái miệng đáng yêu lúc nào cũng cười khanh khách... Nàng lúc trước hẳn không thể kéo kéo hai gò má phúng phính kia một trận cho đã ghiền, thực muốn xem, có thể nặn ra sữa hay không, nhưng các cung nữ nói, làm như vậy sẽ khiến hẳn chảy nước miếng, nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng ghê ghê, mới bỏ qua mà không động thủ. (>.<, chơi gì ác zậy???)

Người nào đó nghe được lời nói của nàng từ từ hồi, chuyển sang tự vấn, cuối cùng lại là một cái thờ dài ra vẻ rất là luyến tiếc; cắn chặt răng, âm trầm cười.

Thấy toàn thân đã sạch sẽ thoải mái, nàng mới từ mộc đứng đi ra, dùng một khối khăn bông nhẹ nhàng chà lau sạch sẽ toàn thân, vươn tay lấy tiết khô các cung nữ đã chuẩn bị sẵn mặc vào, đột nhiên lại nhớ đến cái yếm đồ tươi lần trước.

Vụng trộm đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, vừa vặn không có ai, thử xem cũng không ngại.

[]

Nhưng mà, kỳ quái, như thế nào lại tìm không thấy? Nàng cơ hồ muốn lật tung cả ngăn tủ, y phục bị xốc ngược cả lên, vất bừa bãi cả ra ngoài, nhưng lại vẫn tìm không ra cái hòm gỗ kia, cả cái yếm đồ tươi cũng không thấy bóng dáng.

“Thu!”

Thân mình cứng đờ, nàng tựa hồ nghe được phía sau lưng phát ra tiếng vang, tuy chỉ là thanh âm thật nhỏ, nhưng rõ ràng là có tiếng động.

“Ài, là ai ở đó?”

Thu nhanh quần áo trong tay, nàng không dám quay đầu, bối rối nhanh chóng mặc nhanh y phục lên người, đầu trống rỗng.

Nếu thật sự có người, như vậy, không phải bị xem hết rồi sao? Nghĩ đến điều này, trong đầu như có một trái bom, ầm ầm nổ tung.

Câu hỏi không được đáp lại, nàng ngần ngại, chẳng lẽ là chính mình nghe lầm?

Nuốt hạ nước miếng, đột nhiên quay đầu, rụt rè tiến lên một bước, hướng về phía lưng, nhưng mà, trước mắt chỉ nhìn thấy, lụa mỏng la phiêu, đệm chăn gấp chỉnh tề, hoàn hảo đặt ở trên giường, không có bất kì dấu vết hỗn loạn gì.

Là do chính mình đa tâm đi, nàng cười cười, nghiêng đầu, nhìn vào cái gương lớn đặt trước bàn trang điểm. Nàng đang khoát trên người là ngoại bào của Phù Vân Khâu Trạch, haiz, hẳn nhỏ tuổi hơn nàng, thế mà, y phục lại dài thế này, quả nhiên, cao hơn nàng không ít a, còn nữa, tay áo lại rộng thùng thình, trong cứ buồn cười làm sao. Y Y tự giấu trong lòng.

“Hắn so với ta cao hơn không ít a.” Y Y lười kéo ống tay áo, có chút cảm khái nói.

Quay lại ngăn tủ, muốn thay lại y phục của chính mình, đột nhiên, toàn thân căng thẳng.

Y phục vừa rồi bị nàng lôi xốc tung tóe, không biết từ khi nào toàn bộ đã được nhét lại vào trong tủ, tuy là nàng có chút dăng trí, vội vàng chạy đến bên giường coi có ai ở đó không, nhưng rõ ràng, nàng nhớ rất rõ chuyện này a, nàng chưa hề thu dọn mớ y phục này a.

“Quý, quý a!”

Run run đôi môi, thì thào tự nói, nàng quay đầu, nhìn về phía hộp gỗ đặt trên bàn trang điểm, gọi: “Tiểu lục, tiểu lục, người ở đâu?”

Tiểu gia hỏa này không biết vì sao, hôm nay phá lệ im lặng, thậm chí ngay cả tiểu đầu cũng chẳng buồn nhô ra khỏi động khẩu.

Mặc dù tiểu lục không phải người, nhưng nếu nó xuất hiện, ít nhất cũng có thể làm cho nàng an tâm một chút, không có cảm giác cô độc một mình.

Đáp lại nàng, vẫn là trầm mặc, yên tĩnh.

“Là ai, mau ra đây cho bản phi!”

Nàng, nàng mới không sợ, ban ngày ban mặt thế này, như thế nào sẽ có quý a, nhất định là tiểu khẩu, đúng rồi, là tiểu khẩu!

Cố gắng trấn định, nàng như thế an ủi chính mình, ánh mắt đảo qua xung quanh, lại vẫn như trước, không có đến nửa bóng người.

“Tiểu Thanh! Tiểu Thanh!”

Nhưng mà, bên ngoài cũng là thần kỳ yên tĩnh, không có gì đáp lại.

Mồ hôi lạnh tuôn ra, thấm ướt cả lưng áo, vốn là mùa hè nóng cháy, nàng ngược lại cảm thấy nội điện như là một cái hầm băng, lạnh lẽo đáng sợ, yên tĩnh

không tiếng động, âm lãnh dị thường.

“Sách.”

Thanh âm cười nhạo vang lên, phía sau tai lại truyền đến một hơi thở ấm nóng, nàng sợ hãi quay đầu, nhưng, vẫn là không thấy gì hết!

“Rốt cuộc là ai, dám cả gan trêu đùa bản phi!”

Kinh hách đến cực điểm, sẽ xuất hiện tính cách phản diện, nàng chính là như vậy. Mất hạnh chột lóe ra hàn quang, đôi môi phẫn nộ cũng hé ra một chút ý cười lạnh lẽo.

Nhìn bốn phía chung quanh, vẫn tĩnh lặng như tờ, mi mắt nhất thủy, xem ra, chỉ có thể dùng xuyên thấu thuật .

Hai tay nhất hạp, vừa muốn niệm thuật từ, đột nhiên, hai tay đang bấm chú bị một đôi tay vô hình nào đó tách ra, bàn tay lạnh lẽo bé nhỏ truyền đến một cảm giác ấm áp quen thuộc, bên tai cũng vang lên một thanh âm trầm thấp dễ nghe...

“Ái phi chính là như thế hoan nghênh trầm trở về ?” ngữ điệu quen thuộc ở bên tai nhẹ nhàng vang lên.

Một nam tử toàn thân trắng thuần ở bên trong không khí chậm rãi xuất hiện, từ chân đến thân, cuối cùng hé ra gương mặt ôn nhuận như ngọc, lại mang theo ý cười quen thuộc.

“Phù Vân Khâu Trạch!”

Nàng cơ hồ tức giận mà rống lên, chính mình như thế nào không nghĩ tới, hắn luôn luôn thích trò chơi “lĩnh miếu vờn trốn”!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Sự Kiện Cái Yểm

Gương mặt ôn thuận như ngọc không hề xuất hiện một tia hờn giận; đôi mắt màu tím toát lên ý cười, tràn đầy nhu tình, cuối đầu, nhìn ngấm từ trên xuống dưới thân thể mềm mại đang ở trong lòng; bạc thần khẽ nhếch, bàn tay của Phù Vân Khâu Trạch luôn dưới mái tóc dài ẩm ướt, ôm lấy nàng.

“Xem ra, ta đã hiểu sai ý, Y Y thực hoan nghênh ta trở về.”

Nhu hòa cười, dường như không hề để ý đến nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn hắn, phong thái nhẹ nhàng, mở ra ti phiến (quạt giấy), từng bước một, tiêu điều đi đến bên long sán từ từ tọa hạ.(ngồi xuống)

“Ngươi cho ta là hầu tử để ngươi tự ý vui đùa, chọc ghẹo hả?!” Y Y tiếp tục rống giận. (hầu tử=con khi)

Y Y trong lòng cảm thấy thật mâu thuẫn, bối rối, ngoài miệng thì câu giận mắng nhếch, nhưng trong lòng nàng, từ giây phút nhìn thấy hắn, đã gây lên một khúc nhạc tươi vui rộn rã, như có rất nhiều đóa hoa đang đua nhau khoe sắc, nở rộ trong lòng. Đây rốt cuộc là sao a!

Nhẹ nhàng phe phẩy ti phiến, một tay vuốt túi hương treo bên hông, gương mặt tuấn tú lộ ra bộ dáng thần nhiên tự đắc.

“Ta chỉ là trở về, đâu có làm gì, sao lại nói là đùa bỡn nàng? Huống chi, nơi này cũng là tẩm cung của ta, chẳng lẽ ta ở trong này không đúng sao?”

Một câu ngắn gọn nhưng khiến Y Y không thể nào tiếp tục mở miệng.

Nhưng là, vì cái gì vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp? Hắn ở trong này cũng đúng, nhưng tại sao lại phải dùng chú thuật ản thân, hù dọa nàng? Huống chi, vừa rồi nàng còn đang tắm rửa, nếu vì hắn muốn tránh mặt cho khỏi xấu hổ, trốn đi, kia cũng hợp lý.....

Tắm rửa..... Nghĩ đến đây, Y Y đột nhiên mở to hai mắt, nàng rốt cuộc biết vấn đề nằm ở đâu.

“Ngươi, ngươi không phải đã xem... xem thấy... nhìn đến cái gì rồi?”

Lấp bắp mở miệng, ngay cả hai tai của Y Y cũng đỏ hồng, tay chân luống cuống, bộ dáng bất an, tay nhỏ bé khẽ lắc người hắn, đôi mắt trong suốt hờn đỏ nhìn Khâu Trạch, liếc mắt một cái.

“Ác? Nhìn đến cái gì?”

Hắn chậm rãi thu hồi ti phiến, từ mẫu hiện lên một tia diễn ngược, trong chớp mắt lại trôi đi.

“Ngươi không thấy được?” Nàng nghe thấy thế thì an tâm được một chút, lại quên không chú ý về mặt của hắn, vỗ vỗ ngực, cười khẽ.

Nhưng mà, người nào đó tựa hồ cũng không dễ dàng buông tha, làm theo ý nguyện của nàng, dùng ti phiến nâng cái cằm xinh đẹp lên, tinh tế quan sát từng đường cong ẩn sau ngoại bào rộng thùng thình, dường như đem ngoại bào trở thành một loại vật liệu trong suốt, có thể nhìn xuyên qua vậy. (^^ hí hí gian quá)

“Ta chỉ nhìn thấy từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, không bỏ sót chỗ nào.” Nhẹ nhàng, điềm đạm buông ra một câu, trên môi ý cười càng sâu.

Như vậy không phải là thấy hết rồi sao?

“Phù Vân Khâu Trạch!”

Nàng vọt qua, cắn răng, trừng mắt nhìn người nào đó còn đang trưng ra vẻ mặt tươi cười đáng giận, xúc động đến nỗi muốn vươn tay bóp chết hắn, nhưng bàn tay vừa mới vươn ra, đã bị bàn tay to của hắn nắm giữ, thuận theo lực đạo kéo nàng ngã vào trong lòng.

Thấy thiên hạ còn đang chật vật, ngộ nguỵ trong lòng, đôi mắt màu tím lại lóe lên một tia ranh mãnh, bạc thần tà nghệ cong lên, tiếp tục phun ra một câu:

“Dục hỏa đốt người sao? Mới như vậy đã khẩn cấp xông lên, ta tuổi còn nhỏ, khả năng thế nào chịu được ‘lão dương ăn nộn thảo’ (_ _!)

Trong mắt ý cười càng sâu, đôi mắt màu tím luôn lạnh lẽo âm trầm như hàn băng vạn năm nay như được thổi vào một chút ấm áp của mùa xuân, tràn đầy nhu tình, ngắm nhìn tiểu gia hỏa trong lòng đang tức giận xông thiên.

“Ngươi!”

Y Y biết rõ là hắn cố ý trêu chọc nàng, lại không thể thống khoái mà đánh hắn một cái cho hả giận, tức giận dồn nén đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một lát sau, trong cái đầu nhỏ lóe lên một tia nghịch ngợm, khôi phục bình tĩnh, khoe môi đỏ mọng cong lên, đỏ đô miệng nhỏ:

“Nếu là tiểu đệ đệ thích, tỷ tỷ sẽ dạy cho ngươi, như thế nào?”

Mặt không đỏ, khí không sưng, còn nhẹ nhàng mà ngẩn mặt, thổi vào bên tai hắn một ngụm khí, trên mặt, ý cười trong suốt.

Phù Vân Khâu Trạch, tiếp chiêu đi, xem ai mới là cao thủ thực sự!

Ánh mắt buồn bã, người nào đó từ trong lòng lấy ra một mảnh đỏ thẫm, ở trước mắt Y Y lác lác hai cái.

“Dạy ta? Ngay cả cái yếm cũng chưa mặc thử, còn muốn dạy ta? Chỉ bằng, ta tự tay dạy cho nàng mặc như thế nào, có được không?”

Nghe được nàng gọi hắn là “Tiểu đệ đệ”, trên gương mặt tuấn mỹ đột nhiên xuất hiện hàn khí lạnh băng, nở một nụ cười như muốn đông lạnh mọi thứ xung quanh, rồi nói.

Khó trách Y Y tìm mãi không thấy, nguyên lai là bị hắn cầm.

Toàn thân cứng ngắt như một khối đá, nàng không nghĩ đến, ngay cả tâm tư của mình hắn cũng có thể đoán ra được.

“Ngươi, ngươi như thế nào có được?”

Lấp bắp mở miệng, nàng không dám nhìn về gương mặt đắc ý dào dạt của hắn, từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thật bối rối, cảm giác này giống như làm sai bị người khác bắt được, thật lúng túng a!

“Nghe các cung nữ nói, ái phi tựa hồ không thích cái yếm này, cho nên vẫn chưa từng mặc qua? Đã như vậy, ta tính thay nàng chọn lại vài cái thích hợp.”

Nói vừa xong, cuối đầu nhìn gương mặt đỏ hồng như táo chín của nàng, hắn cảm thấy hết sức thú vị.

Cái gì! Giờ phút này, mặt của Y Y đã nóng đến độ có thể luộc chín trứng gà a!

“Không, không cần, cái này cũng được rồi.”

Trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, nàng xấu hổ, mím môi, muốn đứng dậy.

Nếu như có cái hang ở dưới chân, nàng thật muốn nhảy xuống để trốn a, thật sự là không cam lòng, mới vừa nghênh chiến, liền bại trận thảm thương, Phù Vân Khâu Trạch tựa hồ càng ngày càng khó đối phó.

“Như vậy sao được, nàng là ái phi của ta, không đối xử ‘đặc biệt’ một chút, như thế nào thể hiện ra ‘Trẫm’ đối với nàng là sủng ái vô hạn? Hay là, cảm thấy ngưng ngưng mở miệng, cho nên mới cố ý cự tuyệt?”

Vươn tay, gắt gao đem nàng ôm chặt vào lòng, đặt ti phiến qua một bên, từ trong ống tay áo lấy ra ti quỳên (khăn tay), mềm nhẹ giúp nàng lau mồ hôi, thoang thoang ngửi được một mùi hương ngọt ngào, ánh mắt lại càng thâm sâu, nhu tình dào dạt.

“Ngươi vẫn là tiểu nam hài “da lông đều ngắn”, mới vài tuổi a, làm hoàng đế liền rất giỏi, lúc trước ta còn chính tay dắt ngươi đi ..., bây giờ còn làm bộ học bộ dáng người lớn, hừm, muốn khi dễ ta á, còn phải học dài dài, phải trừng trị ngươi một chút mới biết cư xử a.” (hí hí, mắc cỡ, không tiện ghi ra chỗ ...)

Bị trêu đến nổi giận đùng đùng, Y Y xoay người, hung hăng cúi đầu xuống, nhéo lấy hai má tron mềm, càng nói càng giận, càng nói càng tức, trong tay lực đạo dần dần thêm lớn, đợi cho nàng hơi ngời giận, thì phát hiện trên mặt hân đã ần ần hai phiến đỏ bừng.

Vốn định giải thích, nhưng lại ngẫm thấy mình không có sai a, là do hân khiêu khích mình trước, vì thế Y Y cố gắng bảo trì trầm mặc, trừng mắt to chống lại đôi mắt lạnh như băng của hân.

Da đầu đột nhiên run lên, không tốt! đáy lòng nàng vang lên cảnh báo.

Vì liềm bên trong đôi mắt màu tím ánh lên một cổ thần sắc quái dị mà nàng chưa bao giờ gặp qua, giống như thủy triều mãnh liệt muốn đem nàng nhấn chìm vào trong đó, mệnh mệnh, tùy thời bao trùm xuống dưới.

“tiểu nam hài “da lông đều ngắn” ?”

Hừ nhẹ một tiếng, ngón tay lạnh lạnh, nhẹ nhàng, ôn nhu, vuốt ve lên cần cổ mảnh khảnh của nàng; ánh mắt thâm trầm, thâm sâu như biển nhìn nàng. . .

“Ta đã không giống như trước đây, Y Y, nàng quả thực là “thần khẩu hại xác phạm” mà.” (cái miệng hại cái thân ^^)

“thần khẩu hại sát phạm”? Có ý tứ gì? Trong đầu Y Y rối rắm thành một mảnh.

Vụng trộm liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú của hân, phát hiện, khóe môi của hân càng lúc càng cong, ý cười càng sâu, nhưng trong nụ cười lại phát ra một tia lạnh lẽo, thâm sâu khó dò, aiz, quynh rữ, thật dụ hoặc... ác, không được nghĩ, không được nghĩ, Y Y cố trấn tĩnh đầu óc, toan muốn chạy, nhưng căn bản là không thể nhúc nhích, toàn thân đều bị hân gắt gao chế trụ, nàng giống như một con thỏ nhỏ nằm dưới móng lân sư, vô năng dấy dựa, mặc cho hân bày bố.

“Chúng ta sẽ thử một lần, như thế nào?”

Nhẹ nhàng xoay ngược lại, vốn là bị nàng đặt ở dưới thân vĩ ngạn, trở mình một cái đã lật ngược tình thế, thân hình của hân đã đè ép lên nàng.

“Thử... thử cái gì?” Nuốt nước miếng một cái, nàng hỏi một câu ngu ngốc.

“Đương nhiên là thử xem ta là có còn là “tiểu đệ đệ” của nàng, nhìn xem ta có phải hay không vẫn là “tiểu nam hài da lông đều ngắn”, thử một lần, nàng sẽ xác định được ta đã trở thành nam nhân hay vẫn là đệ đệ.....”

Cúi đầu cười, gương mặt ôn nhuận đột nhiên trở nên tà khí.

“Khăng... khăng định... là... là đệ đệ.”

Đang đô đô đôi môi đỏ mọng, bất giác tinh thần của nàng trở nên mơ hồ, bởi vì, bạc môi của hân, đã cúi xuống, thổi một hơi khí nóng ẩm, thơm mát như hoa lan vào cổ áo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đây Là Trừng Phạt

Đôi mắt màu tím nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ hồng của nàng, răng nanh trắng nõn nhẹ nhàng mà cắn lấy vạt áo, kéo nút thắt tuột ra, da thịt tuyết trắng như bạch ngọc, mềm mại tron láng lập tức hiện ra trước mắt, Y Y xấu hổ, toàn thân đều ửng hồng.

“Muốn tiếp tục hay không?”

Hơi thở ẩm áp cổ tình phả nhẹ vào gáy nàng, bạc thần cố ý miết nhẹ lên xương quai xanh, ánh mắt toát lên ý cười hài lòng khi thấy thiên hạ dưới thân run rẩy.

Hân, sẽ không làm thật a? Vẫn đang đùa nàng thôi đúng không?

Đôi môi như hai cánh hao đào khẽ run, thùy hạ mi mắt, nàng xấu hổ cười cười, hai tay cuống quýt kéo lại vạt áo, giữ chặt trong lòng bàn tay, cái mũi tình xảo cũng đã lấm tấm mồ hôi.

“Khâu Trạch, đừng đùa, còn như vậy, ta liền đem chuyện ngươi trước đây đái dầm công bố thiên hạ a.”

Nàng mở miệng “hâm dọa”, aiz, nhưng đây là Phù Vân Khâu Trạch a, hoàng đế Lạc Tang quốc quyền quy tột đỉnh, cao cao tại thượng, nào có phải là một nam hài bình thường!

Câu nói này vừa thốt ra, đối với người nào đó chính là lửa cháy đổ thêm dầu!

“Xem ra, không làm cho nàng có một chút cảm giác, ái phi thật đúng là xem trăm là mèo bệnh mà.”

Lạnh lùng cười nhẹ, bàn tay to bắt lấy hai tay nhỏ bé trước ngực, đem chúng kéo lên đầu, dùng lực chế trụ, khiến cho nàng không cách nào nhúc nhích.

Y Y cố gắng giãy dụa, khí lực toàn thân đều muốn đem ra, thế nhưng một chút cũng không nhúc nhích được, nàng thở phì phò, có điểm oán hận chính mình sinh ra đã là thân nữ tử.

“Nếu nàng không mở miệng cầu ta, ta là tuyệt đối sẽ không dừng lại, Y Y, nàng nghe rõ rồi chứ? Ta đã không còn là tiểu đệ đệ của nàng, trăm, là hoàng đế Lạc Tang quốc, Phù Vân Khâu Trạch.”

Khẽ cắn vành tai của nàng, gần từng tiếng, giống như muốn đem lời nói kia khắc sâu vào xương cốt, suốt đời khó quên.

Cả người run rẩy, Y Y không rõ, vì sao vẫn là gương mặt quen thuộc, đột nhiên lại trở nên xa lạ; khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn trịa đáng yêu, ngày thơ hôn nhiên đã biến thành khuôn mặt với từng đường nét tinh tế, tuyệt mỹ như được điêu khắc, lại tản mát một loại hàn khí lạnh băng, uy quyền của bậc đế vương. Thân hình tròn tròn, mềm mại cũng được thay bằng những đường nét rắn chắc, khỏe mạnh, cơ thịt săn chắc. Toàn thân hần bây giờ, không còn một chút yếu đuối của hài tử, mà toát ra một loại khí thế bức người, uy nghiêm, như một loài báo dũng mãnh, khiến người ta sợ hãi, cam nguyện phục tùng.

Hần, vẫn là tiểu đệ đệ trước đây mình yêu thích nhất, dễ dàng khi dễ sao?

Hàm răng cắn lấy vạt áo, tiếp tục chuyện vừa rồi vẫn chưa làm xong, mở ra lớp y phục đang che đậy trên người nàng... Từ cổ tới xương quai xanh, bả vai, lộ ra đường cong duyên dáng, tuy là còn bé, nhưng khung xương cũng đã hoàn mỹ dị thường.

“Xem ra, ái phi là muốn ta tiếp tục...”

Cúi đầu cười, bạc thân lạnh lạnh, tà nghề cuối xuống, ấn xuống xương quai xanh kiều kì, nhẹ nhàng mút hôn, dường như muốn khẳng định đây là vật sở hữu của mình mà ấn hạ dấu kí.

Đau! Giống như bị kiến cắn, xương quai xanh bị hôn, để lại một dấu hôn ngân màu hồng bất mất, còn kèm theo một chút đau đớn, nàng nhú nhú mày, không rõ hần rốt cuộc muốn làm gì, nhưng muốn nàng mở miệng cầu hần, cũng là không có khả năng.

Dựa vào cái gì, nàng so với hần còn lớn hơn a!

“Ngươi nếu đã đói bụng, liền kêu Tiểu Thanh lấy điểm tâm, đừng cắn tấp lung tung, đau a.”

Haiz, Y Y ngày thơ của chúng ta, cho dù là ở thế kỉ 21, hôn môi cũng chưa từng hôn qua, đừng nói là hành động quá mức thân mật như thế này, nàng chính là thanh thuần như thế, là động vật quý hiếm sắp tuyệt chủng cấp quốc gia a!

Thùy hạ mi mắt, lông mi thật dài khẽ chớp, hần vừa lòng nhìn ấn ký màu đỏ tươi lưu lại trên người nàng.

“Ta đúng là đã đói bụng, bắt quá, thứ ta muốn ăn là nàng, làm sao bây giờ?”

Điểm tâm? Hần hiện tại cũng không có tâm tình ăn bất cứ cái gì, bắt quá muốn ăn, chỉ có nàng.

Ái muội ấn xuống người nàng vô số những nụ hôn nồng nhiệt, trong khoan mũi tràn đầy mùi hoa lê thơm ngát, đôi mắt lãnh đạm dần dần trở nên âm trầm, gương mặt ngày càng sâu sắc.

Không lẽ ra ngoài nửa tháng, do thức ăn bên ngoài không hợp khẩu vị, hay kỹ lưỡng sợ mất vệ sinh nên bị đói thành thế này?

Da thịt tuyết trắng bị hần hôn đến đỏ hồng, hơi thở thanh lương, mang theo nhiều đốm mát lạnh như bạc hà phả vào da thịt. Cả người Y Y đều nóng, giữa ngực càng nóng hơn, thế mà, cứ mỗi lần hần hôn xuống, ảm ức, nóng bức trong người dường như lại vui đi?

Thân mê ý loạn, tâm tình rối như tơ vò, Y Y liêm diêm đôi mắt, nhưng bờ môi lại cắn chặt không buông.

“Khâu Trạch, đừng náo loạn, buông.”

Giãy dụa, nàng mỏng manh mở miệng, chính là không muốn cầu hần.

Dường như không thêm để ý đến lời nói của nàng, toàn thân hấn đè ép lên thân thể của nàng, chân đối chân, thù đối thù, ngực cũng kề sát bộ ngực của nàng.

Quái, vì sao, có một cái gì, đang “náo loạn” giữa hai chân nàng?

Y Y mở bừng hai mắt, đột nhiên như là đã nghĩ được cái gì, kinh ngạc giương cái miệng nhỏ, nhưng toàn thân vẫn không thể nhúc nhích.

“Như thế nào, cảm giác được sao?”

Phù Vân Khâu Trạch ôn nhu cười, bên trong đôi mắt màu tím lãnh nhiệt luân phiên, giống như băng sơn cùng núi lửa cùng lúc khởi xướng, mãnh liệt va chạm, phát ra hai loại cảm xúc bất đồng.

“Ngươi, sau khi hồi cung, đã đi cùng Thanh Vũ đại nhân sao?”

Nàng kinh ngạc, đặt câu hỏi, bên trong đầu đột nhiên nảy ra một vấn đề, chưa kịp suy nghĩ đã vọt miệng hỏi hấn.

Nhưng mà, vừa nói xong, nàng liền cảm thấy hối hận, câu hỏi này có chút quái dị, vấn đề này nàng đâu cần để ý làm gì.

Nhưng là, vì sao, động tác của hấn lại thuần thực như thế? Muốn xem nhẹ, lại không cách nào không để ý...

“Nàng để ý sao?” Hấn sừng sốt, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, nhìn vào nàng, ngữ khí nhẹ nhàng tiếp tục hỏi,

“Nếu ta đi, nàng, để ý sao?”

Để ý sao? Để ý sao? Vấn đề này ở trong đầu nàng không ngừng xoay quanh, nàng há miệng thật to, nhưng lại trả lời không được.

Nếu hấn đi, mình để ý sao, mà để ý thì như thế nào? Không để ý lại như thế nào? Nếu hấn không có đi. trong đầu vừa nghĩ đến đây, không khỏi rộng ràng một chút, nàng, ánh mắt mang theo vẻ chờ mong, nhìn thẳng hấn.

“Mẫn Hách, hấn đối với nàng đã làm loại chuyện này sao?”

Chưa nghe được đáp án, Phù Vân Khâu Trạch, sắc mặt đã đen hơn phân nửa, lãnh thanh hỏi, bàn tay đang nắm hai tay của nàng, lực đạo bất tri bất giác mạnh hơn vài phần.

“Ngươi, biết chuyện xảy ra lúc đó?”

Nàng kinh hô ra tiếng, vốn nghĩ đến Mộc Hiệp sẽ giữ bí mật, không nói cho hấn biết.

“Vì sao muốn dấu ta? Nói cho ta biết, hấn rốt cuộc có khi dễ nàng hay không!” Thanh âm lạnh lẽo dị thường, sắc mặt thâm trầm, âm lãnh.

“.....”

Nghĩ nghĩ một chút, nàng thấp giọng trả lời, “Không có.”

Tay bị xiết chặt ần ần đau, cũng không biết vì sao, nhìn thấy hấn nổi giận như vậy, nàng cũng không sinh khí, còn cảm thấy có chút vui sướng?

Đáy mắt hiện lên một tia nghi ngờ, hấn thùy hạ mi mắt, hàm răng cắn chặt áo của nàng, dùng sức kéo xuống.

“Hấn có hôn nàng hay không?”

“Không, không có.....”

Chỉ cảm thấy ngực trái chợt lạnh, nàng không dám nhìn về phía đó, vẫn là cắn răng nói.

Nếu nói cho hấn biết Mẫn Hách yêu nam cường hôn mình, có lẽ, hấn nhất định sẽ tức giận đến ngất đi, sau đó đi tìm người nọ tính toán sổ sách đi?

Quần quyền còn chưa nắm trọn trong tay, hành động như thế không phải lấy trứng chọi đá sao? Nàng, không thể nói.

“Như vậy thì sao?”

Tà tử hàm trụ nụ hoa trước ngực nàng, hấn nhẹ nhàng hấp dẫn.

Thân hình run nhè nhẹ, nàng đem hết toàn lực khống chế phản ứng kỳ quái của chính mình, tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy bàn tay to của hấn, dùng sức lắc đầu.

“Không có... không có... hay không... không có!”

Nhìn thấy được phản ứng hoảng sợ của nàng, Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên đình chỉ động tác, đôi mắt tối tăm giống như xuất hiện trời quang, trên mặt mặt thượng ý cười ôn nhu.

Bàn tay to buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, ngay tại thời điểm nàng còn chưa kịp phản ứng, đem vạt áo khép lại.

“Cũng là, bằng phẳng tựa thảo nguyên, ai hội để ý.”

Hắn giờ lên khoe môi, khoái trá cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cùng Nhau Tắm Rửa Đi, Ái Phi!!!

Mờ mịt nhìn thân thể của hắn rất nhanh đã rời đi, thân thể mềm mại chậm rãi xua tan nhiều điểm cực nóng, hai tay kích động xiết chặt vạt áo chính mình, nàng ngồi ngay ngắn lên, thùy hạ mi mắt, má phẫn vẩn ửng hồng, nóng rực, chưa thể tiêu tán nhiệt khí.

Vụng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái, đã thấy hắn bối rối quay mặt đi, không biết là đang trầm tư cái gì.

“Tiểu Thanh.”

Tiếng nói trầm thấp vừa ra, người ngoài cửa lập tức tiến vào, cúi đầu, chưa dám nhìn về phía hai người.

Không cần phải nói, vừa rồi nàng rống lên cả nửa ngày cũng không có một người xuất hiện, việc này cũng chỉ có Khâu Trạch, phúc hắc nam này hạ mệnh lệnh, xem ra, chính mình thật là đang bị hắn đùa giỡn !

Y Y đột nhiên suy nghĩ cẩn thận một lượt, ngượng ngùng nhanh chóng bị thổi bay, mặt tối sầm, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Trẫm muốn tắm rửa, đổi nước.”

Người nào đó nhìn cũng không thèm nhìn, cơ hồ không bận tâm tới sắc mặt “bốc khói” của nàng, liền phân phó đi xuống.

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Tiểu Thanh cứ như thế, một đường cúi đầu đi ra ngoài, cước bộ như bay, bi ai a, bọn họ chỉ là nô tài, hoàng thượng phân phó, nào dám trái hoàng mệnh, hoàng phi, tha thứ cho chúng nô tỳ a! Nhìn sắc mặt “bốc hỏa”, sát khí đằng đằng của nàng, cả nhóm nha hoàng chỉ biết âm thầm khóc thầm trong bụng. . .

“Phù Vân Khâu Trạch, đây là nội điện, ngươi muốn tắm rửa thì đi dục phòng đi, ta muốn ngủ trưa.”

Thấy hắn đứng dậy, đi đến phía sau bình phong cời y phục, nàng vội vàng nói.

Nhưng mà, hắn cũng là cười nhạo một tiếng, thanh âm ôn hòa.

“Sao, ái phi vừa rồi tắm vui vẻ là thế, sao ta lại không thể?”

Lại vang lên một tiếng cười trầm thấp, “Huống hồ, ta còn không sợ nàng nhìn lên, nàng sao phải sợ?”

Sợ? Buồn cười! Nàng ngay cả chết còn không sợ, sao phải sợ cái dáng người “thiếu nhi” của hắn? Huống hồ chỉ cần đắp cái chăn, nhắm mắt, cái gì cũng đều nhìn không thấy .

“Đáng người của ngươi có cái gì đáng xem đâu, cho ta nhìn ta cũng không thèm nhìn, thôi, ngươi tắm đi, ta nghỉ trưa.”

Có vẻ “giận dữ”, ngừng ngẩng leo lên giường nằm, nghiêng người, đưa lưng về phía bên ngoài, Y Y nhắm mắt lại.

Ngủ, ngủ, xem tiểu đệ đệ tắm rửa chỉ tốn thời gian.

“Hoàng Thượng, nô tỳ giúp người thay quần áo.”

Đem nước trong mộc thùng đổi mới xong, các cung nữ thấp giọng nói.

“Không cần,” Hấn phát phát tay, “Các người đi ra ngoài đi, tắm rửa xong muốn nghỉ ngơi một chút, không cho bất cứ ai tiến vào.”

Phúc thân hành lễ, các cung nữ nối đuôi nhau mà ra, bộ pháp nhẹ nhàng, rất sợ quấy nhiễu đến hoàng phi đang nằm ở trên giường, không người nào không biết, Hoàng Thượng giục ngựa vội vã mấy ngày liền để trở về, đáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng vừa đến Long Quân điện, liền lập tức hạ lệnh: bất luận kẻ nào không có mệnh lệnh của hấn đều không thể tiến vào nội điện, các nàng liền rõ ràng, hoàng phi khẳng định gặp tai ương.

“Ái phi!”

Hấn đi đến bên cạnh giường, kéo chăn của nàng ra, khoe mắt mỉm cười, vẻ mặt có chút gian tà

“Cùng nhau tắm rửa, như thế nào? Ta một người tẩy rất là tịch mịch.”

Biết hấn rõ ràng lại đang muốn trêu đùa nàng, ngậm miệng không nói, Y Y làm như chính mình đang ngủ.

Hừ! Vừa rồi còn chưa tính sổ với hấn, hiện tại còn muốn đùa, đùa cái rắm, bắt quá, vì sao lần này hấn trở về sớm như vậy? Không phải còn bảy ngày nữa mới trở về sao?

“Đang ngủ?”

Nhíu nhíu mi, hấn không chút do dự liền ôm lấy nàng, nhẹ nhàng khoan thai đi đến mộc đường.

“Ta đây trước giúp nàng tẩy một chút, chờ nàng tỉnh ngủ, sẽ giúp ta tẩy.”

Ý cười càng sâu, ngay cả ánh mắt cũng toát lên một tia thống khoái, thật phần thú vị, cố ý làm cho động tác chậm lại, từ từ đặt nàng vào mộc đường.

Nắm chặt hai tay, mi mắt run rẩy, mày liễu khẽ nhíu chặt, nàng quật cường không muốn mở miệng, mắt cũng không hé, nhưng, chẳng bao lâu, cảm giác được sau lưng một mảnh ướt át, tên nam nhân phúc hắc này quả nhiên đem nàng ném vào trong nước.

“Phù Vân Khâu Trạch!”

Mở to hai mắt, vừa nhìn đã thấy gương mặt tuần tú của người nào đó, gương mặt nụ cười đáng ghét, khoe miệng cơ hồ kéo đến mang tai, ngay cả đôi mắt màu tím kia cũng lấp lánh ý cười.

Nàng vùng tay lên, hướng tới gương mặt đáng ghét kia, muốn tát một cái cho hả giận.

Không ngờ, hấn thế nhưng thuận thế, nghiêng đầu, né tránh dễ dàng, còn tiện tay buông thõng hai tay, ý cười trên mặt lúc này đã tràn đầy cả khuôn mặt ôn nhuận như ngọc.

“Phác oanh!”

Cả người Y Y thế là lọt tòm vào mộc đường.

“Xem ra Y Y cũng rất muốn cùng ta, cùng nhau tắm rửa.”

Hấn vô tội nháy mắt, đôi chân thon dài nhích một cái đã nhảy vào trong ôn thủy, khóa ngồi bên người nàng.

Haiz, thì ra đều có tính toán, được chuẩn bị từ trước, mộc đường hôm nay đem vào là “đại” mộc đường a!

“Người... Tự mình người tắm đi!!!”

Phát hiện hấn không biết từ khi nào đã muốn cởi hết quần áo, nàng chặt vật đứng lên, nhưng mà, mới vừa đứng thẳng, ánh mắt ở phía sau lập tức lóe lên, bên hông chột căng thẳng, cả người Y Y ngã nhào trở lại, không khỏi hét lên một tiếng chói tai, kinh thiên động địa...

“A!!!”

Canh giữ ở cửa đại điện, Tiểu Thanh đang đánh một cái ngáp, bị tiếng hét chói tai bên trong làm cho bừng tỉnh... cuối đầu, tự lẩm bẩm không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, nàng cái gì cũng không nghe thấy...

Y phục màu trắng bị nước làm ướt đầm, trở nên trong suốt, dán sát vào người, thân hình ngà ngọc như ẩn như hiện, bại lộ rõ ràng là không thể nghi ngờ.

“Đông”, nàng ngồi xuống, hai tay ôm ngực, muốn che đi một mảnh xuân sắc, má phẫn ửng hồng, như là vương vấn một rặng mây đỏ tươi, nóng nóng, nhất thời không thể tan đi...

“Xem ra, nàng vẫn là rất muốn cùng ta cùng nhau tắm rửa,”

Hấn chậm rãi tiến lại gần nàng, một tay khoát lên phía trên bả vai của nàng, “Giúp ta chà lưng, như thế nào? Đợi lát nữa đổi lại, ta giúp nàng chà, được không?”

Nàng có thể nói không sao? Chỉ có không đối mặt, hẳn mới không phát hiện về quần bách lúc này của nàng.

“Quay lưng lại.”

Nàng lạnh lùng, trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, thật sự không cam lòng chính mình bị người ta biến thành trò khi, tha hồ đùa giỡn, hơn nữa còn là “tiểu đệ đệ”, Phù Vân Khâu Trạch này.

“Ân.” Hắn cúi đầu lên tiếng, nhẹ nhàng quay người.

Cầm lấy nhu bồ, thấm ướt, nàng nhẹ nhàng chà lau, vốn là vóc người nhỏ nhắn, mảnh khảnh, tự khi nào đã cường tráng khỏe mạnh thế này; da thịt trắng nõn còn co dãn, đúng là làm cho người ta nhìn không được muốn đi vuốt ve, nhìn rất có cảm giác a.

Không được, Y Y, trấn định, tỉnh táo lại! Hẳn chẳng qua là tiểu đệ đệ thôi!

Nàng vỗ vỗ mặt, lại tiếp tục cố gắng chà chà lau lau, nghĩ đến vừa rồi hẳn đem mình ra đùa giỡn, lực đạo vì thế cố tình gia tăng thêm một chút, nhưng chà rồi lau, lau rồi chà, một lúc sau, hắn vẫn không có phản ứng, vô thanh vô thức tựa vào thành mộc giường, im lặng không nói tiếng nào.

“Khâu Trạch, sao lại trở về sớm hơn bảy ngày, có phải có chuyện gì gấp gáp cần xử lý hay không?”

Khí trong ngực đã sớm tan thành mây khói, mỗi lần đều như vậy, nếu hắn không có phản ứng, không “trả treo” lại, nàng cũng chẳng còn hứng thú tiếp tục sinh khí.

Đội một lát, vẫn là im lặng, không nghe được câu trả lời, Y Y vươn ngón tay, chỉ chỉ vào lưng của hắn.

“Khâu Trạch?”

Vẫn không trả lời.

Nàng thật cẩn thận di chuyển lên phía trước, nhưng lại nhìn thấy một gương mặt ngủ say, mi tiêm khinh quyết, lông mi thật dài nhẹ nhàng bao phủ, che đi đôi mắt màu tím trầm buồn, lạnh lẽo, tạo thành một bóng râm tinh tế xinh đẹp hình rẽ quạt, bạc thần vi mãn.

Xem ra, rất là mỗi một đi?

Nàng thờ dài, hẳn luôn như vậy, mỗi một đến độ thân thể không thể chống cự thêm mới chợp mắt, đã ngủ nhưng vẻ mặt vẫn còn ngưng trọng như vậy, làm người ta nhìn thấy mà đau lòng, không hiểu hẳn đang suy nghĩ cái gì, ngay cả giấc ngủ cũng không thoải mái.

Cúi đầu, cánh môi nhẹ nhàng hôn lên vàng trán cao rộng, ngón tay khẽ vuốt mày kiếm đang nhú chặt, tuổi còn nhỏ thế này, đã phải bận tâm quá nhiều việc....

“Ngô.” Mơ hồ, hẳn hừ một câu, bàn tay to ôm lấy eo nhỏ, lại bình yên đi vào giấc ngủ.

Dờ khóc dờ cười nhìn hành vi bá đạo của hắn, ngủ rồi vẫn còn ngang ngược, muốn mình bồi ở bên cạnh, bắt đắc dĩ lắc đầu, cúi xuống, ôm lấy thắt lưng của hắn, hao hết sức lực “chín trâu mười bò” mới miễn cưỡng tha hắn về giường, dùng tinh thần kiên định xem nhẹ “bộ phận mất cảm”, tùy ý lau khô thân thể của hắn, thay một bộ y phục khô ráo. Xong xuôi, nàng cũng chạy đến tủ gỗ, lau khô người, thay một bộ y phục, mới quay về giường, nằm xuống bên cạnh hắn. Để trả đũa hành vi bá đạo của hắn, lại còn bắt nàng hầu hạ, Y Y thống khoái đem hai chân toàn bộ gác lên người Khâu Trạch.

Nhìn người nào đó gương mặt không có một chút hờn giận, vẫn điềm đạm ngủ say, nàng vui tươi hơn hờ hạp thương mi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [16] Lạc Dật Ca Ca

Mông lung mở mắt, nàng mơ màng quan sát bốn phía chung quanh.

Mộc phòng trang trí tao nhã ấm áp, sa liêm hồng nhạt nhẹ nhàng tung bay, tạo thành bức rèm che tinh tế ngăn cách giữa phòng ngủ cùng phòng khách, cạnh bên giường có một cửa sổ nhỏ, trên thành cửa sổ lại đặt một chậu lan Từ La đang nở rộ, hương hoa nhẹ nhàng thanh thoát tản mát trong không gian.

Giật mình, toàn thân nàng tựa hồ không hề có vết thương, rõ ràng là nàng đã nhảy xuống vực, sao lại... nghi hoặc trong lòng ngày càng lớn, nàng bỏ xuống chân đệm trên người, bước trên thảm lông trắng tinh, chạy vội ra đại sảnh.

“Ngân Nhi, muội tỉnh rồi?”

Ngay lúc bàn tay nhỏ vừa vén lên sa màn, một thanh âm như gió mùa xuân chọt vang lên, vừa quen thuộc, lại xa lạ, giống như trước đây đã từng nghe qua, nhưng, lại có điểm không giống, không còn non nớt, trẻ con, mà lại phản phát hương vị trầm tĩnh, ôn trọng

“Ngươi là?”

Kinh ngạc, nam nhân này là ai, tại sao lại biết nàng, Ngân Nhi tròn mắt nhìn nam nhân đang bưng một chén canh từ từ bước tới gần nàng.

Nam tử một thân áo trắng, tóc đen, da thịt sáng bóng lưu động, ánh mắt lấp lánh sáng trong như ngọc lưu ly, mái tóc dài phiêu dật trong gió, tính tế lạnh động, cả người tản mát ra một loại khí chất bất phàm, nhẹ nhàng thoát tục, như là một thiên sứ tách biệt khỏi trần hồng trần đầy bụi bặm.

“Nhiều năm không gặp, Ngân Nhi đã không nhận ra Lạc Dật ca ca?”

Hắn cười khẽ, đem bát canh cẩn thận đặt ở phía trên bàn gỗ, ánh mắt nhu hòa.

Lạc Dật ca ca? Nàng ngần ra, ánh mắt xẹt qua một trận kinh hi, vội chạy tới, hai tay vòng qua lưng nam tử, thấp giọng nghẹn ngào.

“Lạc Dật ca ca, huynh rốt cục đã trở lại, rốt cục đã trở lại!”

Mới trước đây, vào những ngày mùa hè nắng ấm, hắn thường lén chạy lên núi, hái rất nhiều, rất nhiều những đóa hoa Thiên Âm trắng muốt, cắm ở trước cửa nhà nàng, nói là đội hoa lớn lên, nở rộ đưa hương. Ngân Nhi sẽ không cần vất vả chạy lên núi ngắt cánh đồng hoa nữa, hắn sẽ làm biển hoa tặng cho nàng, đáng tiếc, ngày qua ngày, hoa kia vẫn không thể bén rễ này mầm, lần lượt héo tàn, nhưng nàng lại bị hành động ngu ngốc đáng yêu của hắn làm bật cười khanh khách. Dưới ánh tịch dương, hai đứa trẻ hồn nhiên, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau cười, cùng nhau hái những đóa hoa Thiên Âm trắng muốt...

“Ngân Nhi, muội chịu khổ rồi.”

Cảm khái vạn phần, hắn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng, nhiều năm không gặp, nữ oa nhi ngày nào cũng đã duyên dáng yêu kiều, khó trách, ba người bọn họ không khỏi vuron vào một kiếp, cũng là kiếp số của nàng, chạy không khỏi, trốn không được vòng xoay của số phận.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, lau nước mắt, không nghĩ tới sinh thời còn có thể nhìn thấy Lạc Dật ca ca, trong lòng tự nhiên cao hứng vạn phần, nhưng đột nhiên nhớ tới sau khi nàng nhảy xuống vách núi, bên tai, còn vang lên thanh âm của Viêm Hi, không khỏi hoảng hốt.

“Lạc Dật ca ca, huynh có nhìn thấy Viêm Hi hay không, muội không chết, huynh ấy... huynh ấy vẫn bình an vô sự phải không?”

Sốt ruột, Ngân Nhi lôi kéo cánh tay hắn, ánh mắt chờ mong nhìn Lạc Dật ca ca.

Sớm đoán được nàng tỉnh dậy sẽ hỏi như thế, ý cười trên mặt đột nhiên biến mất, hắn trầm mặc, lắc đầu.

Nếu không phải hắn tính được nàng sẽ gặp phải đại kiếp, bỏ ngoài tai sự phản đối của sư phụ, vượt ngàn dặm gấp rút trở về, nhưng cũng chỉ kịp cứu mạng nhỏ của nàng, Viêm Hi, không biết là chết hay sống, cho dù chính mình số học cao siêu, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn không thể tra ra sinh tử của hắn, quả tượng gieo được thật quý dị, cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến.

“Huynh ở đây cốc vẫn chưa tìm được thi thể của Viêm Hi, cho nên, còn có hy vọng.”

Không đành lòng thấy biểu tình bi thương của nàng, hắn thấp giọng trấn an.

“Như vậy, Viêm Hi, Viêm Hi có khả năng còn sống?”

Trong mắt dấy lên ngọn lửa hy vọng, nàng vui sướng thấp thanh, nhin không được ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về mặt ôn hòa của Lạc Dật.

“Ân, chờ muội dưỡng thương cho tốt, sức khỏe hồi phục, chúng ta cùng đi tìm.”

Hắn gật gù đầu, vỗ vỗ đầu của nàng.

Thương? Ngân Nhi nghi hoặc nhìn hắn, nàng không bị thương a, tứ chi kiện toàn, ngay cả xây xát cũng không thấy, Lạc Dật ca ca vì sao lại nói nàng bị thương?

“Lạc Dật ca ca, ta không sao, chúng ta lập tức đi tìm, được không?”

Nàng sốt ruột, lôi tay hắn, hướng ra ngoài, nhưng mà, mới đi ba bước, trái tim đột nhiên mãnh liệt run rẩy, giống như bị xé nát, hai chân mềm nhũn, toàn thân cứng ngắc, ngã quỵ trên mặt đất, đầu đón đột nhiên đánh úp lại, khiến nàng hít thở không thông, chỉ có thể mở miệng nhỏ, hít từng ngụm khí, chỉ mong như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

“Ngân Nhi, Ngân Nhi!”

Lạc Dật sắc mặt trắng nhợt, kích động ôm lấy nàng, chạy vội vào nội phòng, đem nàng đặt lên giường.

Vươn tay, từ bên hông lấy ra một lọ sứ bằng bạch ngọc, mở nắp, đổ ra một viên thuốc thật nhỏ, màu đen, nhưng lại tỏa ra một mùi vị thật ghê tởm.

Đem viên thuốc cho vào trong miệng của nàng, hấn ý bảo nàng nuốt đi vào.

Nhưng là, hương thuốc ghê tởm kia vừa mới đưa vào miệng, dịch vị từ bên trong không ngừng cuộn lên, nàng thật muốn nuốt nhanh xuống, nhưng viên thuốc lại bị nghẹn lại ngay cổ họng, vật vã một lúc, rốt cuộc không thể chịu đựng được, lập tức nôn ra.

Ngực đau đớn càng lúc càng mãnh liệt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nỗi đau như muốn xé toạt lồng ngực, khiến nàng khinh ghét, phản quyền nắm chặt đệm chăn bắt đầu run rẩy không thôi, nếu không phải Lạc Dật đè lại, cơ hồ nàng đã gãy giữa rớt xuống giường.

Đúng rồi, chính là cổ đau đớn này, làm cho nàng tê tâm liệt phế, sau mỗi lần phát tác, nàng lại lâm vào giấc ngủ nặng nề, hôn mê, cho nên, khi tỉnh lại, còn tưởng rằng đó là mộng, nguyên lai, không phải mộng a!

“Ngân Nhi, nuốt vào, mau, nuốt vào!”

Thanh âm sốt ruột của Lạc Dật ca ca ở bên tai không ngừng vang lên, nhưng mà, nàng không làm được, hương vị của viên thuốc kia thật ghê tởm, làm cho nàng thật muốn nôn, vừa cho vào miệng, dạ dày đã không ngừng cuộn lên, vừa rồi cũng như thế.

Suy yếu lắc lắc đầu, nàng ngay cả nói cũng không nói được, khí lực toàn thân cơ hồ bị đau đớn nơi lồng ngực tra tấn không còn một mảnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, toàn thân thấm ướt mồ hôi lạnh.

“Đắc tội, Ngân Nhi.”

Đem viên thuốc cho vào trong miệng của mình, cúi người, đầu lưỡi tách hàm răng đang khép hờ của nàng, đem viên thuốc trong miệng đẩy vào, hương vị chua sót ma túy đầu lưỡi, nhưng mà, hấn vẫn bấp chấp, nuốt ứ vật trong miệng của nàng vào cổ họng, không ngừng thôi thúc, dùng lưỡi đẩy đan dược vào trong miệng của nàng.

Trong miệng, vị thuốc tràn ra, dịch dạ dày lại bắt đầu kịch liệt bốc lên, hai tay bị hấn chế trụ, hai chân co rụt lại, lắc đầu, muốn thoát khỏi kềm cặp của hấn. Đau đớn, khó chịu, không ngừng đan xen làm nàng bấn loạn, không còn ý thức, chỉ muốn thoát khỏi thống khổ, nên hai chân không ngừng giãy giụa, đá vào thân người đang kim hãm mình, không muốn tiếp tục uống được.

Thân người bị nàng đá đến phát đau, đành phải xoay người, dùng thân mình đè lên thân hình kiều nhỏ, chân trụ chân, tay chế tay, môi đối môi, khiến nàng ngoan ngoan không nhúc nhích nữa.

Đan dược từng chút được đẩy vào, nàng vốn là cực lực giãy dụa, sau một lúc, dược tính dần dần phát huy tác dụng, nàng cũng thôi giãy dụa, mặt mày nhắm lại mi mắt, từ từ tiến vào giấc ngủ.

Hấn mở to mi mắt, ngẩng đầu, thấy hơi thở của nàng đã bình ổn trở lại, rèm mi dài rũ xuống, gương mặt bé nhỏ có chút tái nhợt lặng lẽ chìm vào trong giấc nồng, mới cảm thấy nhẹ nhõm, thở hắt ra một hơi. Đột nhiên cảm nhận được lồng ngực tiếp xúc với một mảnh mềm mại, giờ mới chợt nhận thấy tư thế của mình có bao nhiêu ái muội, Lạc Dật cư nhiên cảm thấy trong lòng có một chút xao động, xấu hổ, vội vàng rời khỏi thân thể nhuyển miên, ngồi bên cạnh giường, ngắm nhìn giai nhân đang yên giấc.

“Ngân Nhi, muội yên tâm, Lạc Dật ca ca nhất định sẽ chữa khỏi cho muội.”

Sắc mặt trầm xuống, nhẹ nhàng vén lên một sợi tóc mai hỗn độn trên gương mặt của nàng, trong lòng Lạc Dật chợt lạnh lẽo.

Nàng bị rơi xuống vực, ngực bị va đập mạnh vào một khối đá, trái tim bị thương tổn nghiêm trọng, đan dược của hấn chỉ có thể trị được phần ngọn, không thể trị được phần gốc, hơn nữa, vài ngày trước, hấn đã vì nàng gieo một quả, thống tri được, thời gian của nàng, đã không còn bao nhiêu.....

“Dật nhi, chớ nghịch thiên làm việc, hết thảy phải thuận theo tự nhiên, nếu không, chỉ biết hại người hại mình.....”

Lời nói của sư tôn trong lúc cáo biệt vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng giờ phút này, hấn đúng là không biết mình phải làm gì mới đúng, lặng lẽ đi đến đại sảnh, tay cầm bát canh bắt đầu run run.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [17] Linh Hồn

Gió, vẫn như ngày trước, nhẹ nhàng lay động, ôn hòa, không phi vũ cuồng phong, mang những đóa hoa Thiên Âm trắng muốt từ từ phiêu đảng, rơi xuống, biến thành bùn đất, hoặc theo dòng suối, lững lờ trôi, không biết sẽ dạt về phương nào.

“Tướng quân, người hãy vào trong nghỉ ngơi một lát đi ạ, nếu có tin tức, thuộc hạ nhất định sẽ cấp báo cho người.”

Một gã tiểu tướng vẻ mặt lo lắng, nhìn tướng quân đang đứng ở đình tuyệt nhai, đã mười ngày mười đêm, không ăn không ngủ, rất sợ hấn nghĩ không thông, tâm tình kích động mà gieo mình xuống vực.

Vốn tướng rằng, tướng quân lúc nào cũng lạnh lùng vô tình, quân lệnh như son, bá đạo quyết đoán, là một anh hùng sắt đá, lãnh đạm, cả đời cũng không có gì có thể ảnh hưởng đến người.

Thế nhưng, từ xưa đã có câu “anh hùng khó qua ái mỹ nhân”, vì một hồng nhan, tướng quân bỏ hết quân vụ, bỏ ngoài tai sự khiển trách của Hoàng Thượng, khiến long nhan phẫn nộ, ... tất cả đều vứt bỏ, chỉ lặng lẽ đứng một mình, nhìn xuống đáy vực, để cho đau khổ gặm nhấm tâm can.

“Đừng làm phiền ta.” Hấn lãnh hạ mặt, quát khê một tiếng.

Từ trước đến nay tướng quân luôn bá đạo, kiêu ngạo hơn người, đột nhiên lại tự xưng là “ta”, có thể thấy được đả kích này không nhỏ.

Tiểu tướng ngẩn người, chấp tay, lui xuống.

Người vừa đi, thân hình đơn độc kia cũng lung lay, ngã ngồi trên vách đá, gương mặt cương nghị, tuấn tú, giờ phút này toát lên vẻ mỏi mệt, tuyệt vọng, đau đớn. ... cái cảm tron nhẫn nay đã lún phún rầu, mái tóc dài có chút hỗn độn, phiêu dạt trong gió, từ khóe mắt thâm trầm, một giọt nước mắt trong suốt vô thanh vô thức lặng lẽ rơi xuống.

“Ngân Nhi, nàng tại sao lại ngốc như vậy? Ta như thế nào lại muốn mạng của nàng, từ nhỏ, nàng ở trong lòng ta là không có gì có thể so sánh được, vì sao lại nhảy xuống, vì sao?”

Một chương dùng sức đập xuống thăm cỏ, chụp lấy một mảng bùn đất, thống hận, đau khổ, vô lực mà quẩn xuống vực sâu.

Hấn không hiểu, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng, yêu nàng, chẳng lẽ nàng một chút cũng không cảm nhận được? Vì muốn cưới nàng làm thê tử, hấn ở chiến trường xông pha trận mạc, không ngại nguy hiểm, bất chấp mọi thứ để đạt được chiến thắng, để được phong hàm tướng quân, rạng rỡ tởn tưng, quay về thú nàng.

Còn Viêm Hi, hấn cùng mình vốn là hảo hữu, những nghĩ sẽ không bao giờ muốn tổn thương hấn dù là nhỏ nhất, trớ trêu, hấn cương quyết không chịu giao nàng ra, phần đầu, nỗ lực nhiều năm như vậy chẳng lẽ phí hoài vô ích? Không, hấn không muốn như vậy, từ trước vẫn luôn tin rằng, kẻ yếu, là không thể sinh tồn, cho nên, mặc dù phải giết người, giết những người đã từng là hảo hữu, hấn cũng sẽ ra tay, hấn muốn được đến với nàng, chỉ vì nàng, tình nguyện làm bất cứ điều gì, bao gồm hy sinh tánh mạng của mình!

“Nếu tìm không thấy nàng, ta sẽ đi theo nàng, Ngân Nhi.”

Thầm gọi tên của nàng, chua xót cười, vô thức nhìn về bàn tay mình, ngoại trừ màu nâu đỏ của bùn đất, còn có một ít màu xanh của cỏ non, nơi này là Thanh Sơn, là nơi Ngân Nhi thích nhất.

Một đóa hoa từ từ bay xuống, rơi trên lòng bàn tay hấn, cánh hoa đã héo tàn, úa vàng, ử rũ, chỉ còn một ít sắc trắng ở giữa nhụy hoa.

Hấn ngẩn ra, bàn tay khẽ run lên.

“Tướng quân, tướng quân, đã tìm được phu nhân.”

Tiểu tướng vừa mới rời đi đã vội vã chạy trở về, cao hứng la lên, tướng quân nói qua, người chỉ có một vị phu nhân, người đó là Ngân Nhi cô nương, cho nên vô luận là ai, đều phải gọi nàng là phu nhân.

Tìm thấy? Bàn tay to căng thẳng, xiết chặt, đóa hoa vàng mỏng manh trong tay nát vụn, rụng rơi xuống đất.

“Tìm được rồi?” Từ trong đáy mắt của hấn hiện lên một tia mừng rỡ như điên, vươn tay kéo lấy bả vai của thuộc hạ

“Thật sự tìm được rồi, Ngân Nhi tìm được rồi? Có phải thật sự tìm được rồi hay không?”

Đầu, như có một cái gì giáng xuống thật mạnh, hấn đã muốn có chút nói năng lộn xộn, nhưng trên mặt lại xuất hiện tươi cười rạng rỡ, như một đứa trẻ tìm thấy được bảo bối bị thất lạc, mừng rỡ muốn điên lên.

“Tìm được rồi, tướng quân, ngay tại đây cốc, nơi đó có một gian nhà gỗ, phu nhân đang ở bên trong.”

Tiểu tướng cũng bất chấp đau đớn truyền đến từ bả vai, nhìn tướng quân trên mặt tươi cười, nụ cười ấy như có ma lực, cuốn hút lấy hấn, khiến hấn cũng cười to.

“Mộ trường lão đâu?”

Tự ngày ấy, Mộ trường lão cùng Danh lão già đại chiến, đúng là rất ít khi nhìn thấy hấn, nghe nói, hai người này ngang tài ngang sức, không phân cao thấp.

Tiểu tướng nở nụ cười đôn hậu: “Chính là Mộ trường lão tìm được phu nhân, hấn nói sẽ ở dưới mặt cốc khẩu chờ người, cùng người đi đón phu nhân.”

Thì ra là thế, khó trách chính mình không thấy được hấn.

Gật gật đầu, hấn vỗ vỗ bả vai tiểu tướng, bỗng nhiên chú ý tới bả vai của người đó lưu lại ngưu trảo cấu cắn của chính mình, nhú nhú mảy, lấy ra một cái khăn lụa đưa cho tiểu tướng, hấn lại đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ, rửa sạch tay, sau lại gấp rút hướng về đáy cốc mà lao đi.

Tiểu tướng cầm khăn lụa, ngậy ngậy cười, đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng hấn đi xa, trong mắt một trận sùng bái.

“Nàng ở đâu?”

Nháy mắt đã xuất hiện ở đáy cốc, Khinh Âm khẩn trương nhìn Mộ trường lão.

Lão già sắc mặt có chút ngưng trọng, muốn nói lại thôi, cuối cùng, hóa thành thở dài, chỉ vào một gian nhà gỗ nhỏ cách đó không xa, xung quanh còn trồng vài khóm hoa, cỏ non xanh mơn, sương khói lượn lờ, khung cảnh bình dị, nhưng nhìn kỹ lại có điểm không thích hợp.

“Ta đi đem Ngân Nhi trở về.”

Kích động muốn lao đến nhà gỗ thật nhanh, nhưng bả vai lại bị Mộ trường lão giữ chặt, Khinh Âm kinh ngạc, quay đầu, nhìn hấn:

“Mộ trường lão, có chuyện gì?”

“Tướng quân, người không thấy được đây là một bức bát quái đồ sao?”

Lão già khẽ vuốt chòm râu bạc trắng, chỉ vào khoảng sương mù dày đặc, “Còn đây là ‘vụ sát bát quái đồ’ do Thượng tổ cao nhân sáng chế, nếu cứ thế mà xông vào, không chết tức thương.”

Khinh Âm nheo mắt, quả thực, gian nhà gỗ bị bao phủ bởi một tầng sương khói hư ảo, tầng tầng sùng mù, nhìn như vô hại, kì thực, là một cái bẫy.

“Mộ trường lão có thể coi bỏ quẻ này hay không?” Hấn nghiêng mặt, nhìn về mặt ngưng trọng lão già, trong ngữ khí đã không giấu được vẻ nóng vội.

“Có thể giải.” Lão già rất có tự tin mà gật đầu, “Nhưng mà, cũng là không thể mang phu nhân đi, ngoài bát quái đồ, trên người phu nhân còn giăng một kết giới bằng chú thuật, mà loại chú thuật này, lão đã suy nghĩ nhiều ngày, vẫn chưa thể tìm ra cách phá chú.”

Chú thuật? Khinh Âm nhú nhú mảy, không nghĩ tới, Mộ trường lão xuất thân từ bộ tộc chú thuật còn không thể coi bỏ chú thuật này, có thể thấy được người lập ra quẻ tượng, giăng hạ kết giới này, là một người không hề tầm thường.

“Bất quá, hấn có thể hạ chú ở trên người phu nhân, chúng ta cũng có thể làm được như vậy, tuy rằng không thể mang phu nhân ra ngoài, nhưng lão phu có thể hạ một chú thuật trên người phu nhân, vô luận phu nhân bị mang đi nơi nào, tướng quân đều có thể tìm ra được.”

Trong mắt Mộ trường lão lộ ra tinh quang, không nghĩ tới trên đời lại có cao nhân như thế, nhưng là, chính mình cũng có tuyệt chiêu.

Khinh Âm vừa nghe không thể mang nàng đi thì âm thầm sốt ruột, tiếp theo lại nghe được sau này có thể biết được nàng ở bất cứ đâu, trong lòng liền vui vẻ, gật đầu đáp ứng.

“Thỉnh tướng quân cùng vào với lão phu, chớ để rời xa ba bước.”

Lão già nhìn về phía nhà gỗ, đoán chắc phương hướng, đã ẩn vào bên trong sương trắng, từng chút cẩn trọng, không dám sơ xuất.

Thấy vậy, Khinh Âm cuống quít đuổi theo, bước vào sương trắng, mới nhìn đến lão già đang chờ hấn ở bên trong sương mù, cẩn trọng đi theo.

Ước chừng khoảng một canh giờ sau, cả hai mới đi đến trước cửa của nhà gỗ.

“Tướng quân, người mau vào đi thôi, chủ nhân hạ kết giới này vừa rồi mới vừa đi ra ngoài, lão phu mới dám gọi người tiến đến. Bình thường, mỗi ngày hấn sẽ ra ngoài tìm thảo dược, đại khái khoảng hai canh giờ, cho nên, người động tác phải nhanh, đem ấn phù này ấn hoạt lên phía sau cổ của phu nhân, sau đó nhanh chóng rời đi, chú thuật này sẽ cùng với linh hồn của phu nhân liên kết vĩnh viễn, mặc dù đầu thai chuyển thế, cũng có thể tìm được, cho nên, người có thể yên tâm.” lão già nhẹ giọng nói.

Một bên cẩn thận dặn dò, một bên từ trong ống tay áo lấy ra một hoàng phù nhỏ như ngón cái đưa cho tướng quân.

Tìm kiếm được thảo? Chẳng lẽ Ngân Nhi bị thương sao? Thần sắc căng thẳng, tiếp nhận hoàng phù, Khinh Âm bước nhanh vào.

Sa mình trưởng rữ, nhẹ nhàng đóng cửa. Vén sa trường lên, đập vào mắt là thiên hạ yêu kiều ngày thương đêm nhớ, trái tim Khinh Âm bỗng thất lại, vội lao đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng ngồi xuống nhìn gương mặt của nàng. Gương mặt xinh đẹp, đáng yêu như thế giờ phút này lại nhợt nhạt, trắng xanh, đôi mắt sáng long lanh đã bị rèm mi dài che lấp, đôi mày liễu cũng khẽ nhíu lại, nàng tựa như một tiểu oa nhi yếu ớt, thiêm thiếp trên giường, nhìn bộ dáng

thống khổ của nàng, tâm can của hấn như có ai vò nát.

“Ngân Nhi.” Hấn khinh gọi.

Thiên hạ kiều nhỏ cũng không có phản ứng gì, ngay cả mi mắt cũng không trát động lấy một lần.

Tâm lạnh lùng, đưa tay khinh xúc hơi thở, tuy là mỏng manh, nhưng rõ ràng vẫn cảm nhận được, hấn hít thật sâu rồi mới thở hắt ra, đột nhiên nhớ tới phân phó của lão giả, cuống quýt ôm lấy nàng, nâng nửa người nàng dậy, đem hoàng phù dán lên phía sau cần cổ trắng ngần.

“Ngân Nhi, nàng nhất định phải chờ ta, năm sau hoa khai, Khinh Âm ca ca sẽ lại đưa nàng đến Thanh Sơn để ngắm bầu trời đầy hoa Thiên Âm, có được không? Nếu nàng không thích tướng quân phủ, ta liền từ quan, bỏ đi tước hàm tướng quân, chỉ cùng nàng làm bạn, cùng nàng trồng thật nhiều hoa Thiên Âm mà nàng thích nhất, lại cùng nàng chăn nuôi lộ điều, được không?”

Nghĩ đến ngày tháng về sau, bạc môi ửng ửng hiện lên một nụ cười ôn nhu, nhưng trên khóe mắt lại tuôn rơi hai hàng lệ châu óng ánh.

“Tướng quân, thời khắc đã đến, đi mau.” thanh âm của Mộ trưởng lão đột nhiên truyền đến.

Thân hình cứng đờ, lưu lyễn buông tay ra, đem hoàng phù cẩn thận cắt vào ống tay áo, lại nhìn đến cái cổ thanh mảnh của nàng, trên đó chỉ lưu lại một ấn kí màu tím, sau đó hoàn toàn biến mất, không lưu lại bất kì dấu vết gì.

“Ngân Nhi, chờ ta.....” Thở dài, lập tức nhanh chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [19] Mãi Mãi Đợi Nàng!

Gió nổi lên hề, biệt ly sầu Phong lạc hề, cổ nhân phùng

Nếu hỏi kiếp này kiếp sau, mệnh lý vốn là xa không hẹn

Nề hà nghịch thiên thù quê cũ.....”

Ca từ mượt mà, giọng nam trầm thấp khẽ lắng đọng, mỗi một tiếng đàn, mỗi một âm tiết, mỗi lời ca tiếng hát đều như để giải bày tâm sự, u oán, sâu lắng, nhẹ nhàng đi vào lòng người, như tiếng lòng của người hát muốn nhắn gửi đến người nào đó...

Thiên hạ kiều nhỏ nằm ở trên bàn, lắng lắng lắng nghe âm điệu ôn nhu của hấn, đôi mắt màu đen như bảo thạch, lung linh sáng ngời như tinh tú trên cao, thẳng tắp nhìn chăm chăm ngón tay linh động ở trên cổ cầm vũ động, mười ngón tay thon dài tinh tế xảo huyền, nhạc khúc động lòng người cứ thế mà vang vọng trong không gian.

“Ngân Nhi, muội nên nghỉ ngơi.”

Lạc Dật nhẹ nhàng để lại dây đàn đang rung động, ôn nhu vỗ về mái tóc dài của nàng, thuận hoạt nhãn nhui, khiến người khác mỗi khi đụng chạm, liền muốn cẩn thận che chở.

“Không, Ngân Nhi còn muốn nghe Lạc Dật ca ca đánh đàn, bằng không, tim của Ngân Nhi lại muốn đau..”

Nàng cố ý che ngực, làm nũng với hấn, hành vi cử chỉ, không hề giống với cô nương mười bảy, mà lại giống như một tiểu oa nhi nhõng nhẽo vòi quà.

Hấn khẽ nhíu nhíu mày, ngón tay cũng bất giác nắm lại.

Tự ngày ấy, sau khi tỉnh lại, nàng đột nhiên mất đi trí nhớ, trở nên hồn nhiên, ngây thơ, như một tiểu oa nhi tám tuổi, ngay cả quần áo, đều phải do hấn chỉ nàng mặc như thế nào. Nàng cư nhiên trở thành một chú gà con, cứ lẻo đẻo đi theo phía sau gà mái- là hấn, núp dưới sự che chở của hấn, dựa vào hấn.

Rốt cuộc, vấn đề này từ đâu phát sinh, chính mình phối chế được, căn bản sẽ không xuất hiện loại tình trạng này, vì sao lại trở nên như vậy?

“Ta mệt mỏi, Ngân Nhi.”

Hấn thở dài, hấn đàn cả buổi sáng, nàng vẫn như cũ, không có chút buồn ngủ, chỉ phúc đã ửng ửng truyền đến đau đốn nhẹ, nếu cứ tiếp tục đàn, âm

phù nhẹ nhàng khoải hoạt đều phải biến thành thương khúc .

Nghe được lời này, Ngân Nhi ngẩn ra, đột nhiên chồm tới, nắm lấy bàn tay của hắn, quả nhiên, đầu ngón tay đã nổi lên mọng nước, không khỏi nhẩn lại mi tâm.

“Lạc Dật ca ca, đều là lỗi của Ngân Nhi, huynh đừng giận nữa, Ngân Nhi giúp huynh thượng dược.”

Nói xong, nàng nhanh chóng chạy đến cái giá gỗ, mở hòm thuốc ra, lấy ra một ít bạch bồ cùng một ít bột phấn màu hồng (không biết là thuốc gì >.<).

Trong lòng thấy thật ảm áp, hắn cười nhẹ, hiện tại nàng đã muốn học được quan tâm người khác là như thế nào, tuy tư duy chỉ là tiểu hài tử, nhưng cũng rất nhu thuận.

“Không đau, không đau, đau đau bay đi a!”

Cái miệng nhỏ thối khí, nàng cẩn thận đem dược xúc lên phía trên bột nước, lại dùng bạch bồ tinh tế quần lại, cuối cùng, thất một cái nơ hình con bướm xinh đẹp

Bị bộ dáng đáng yêu của nàng chọc cười, nhất thời kìm lòng không được mà gõ nhẹ lên trán của nàng.

“Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi đã làm sai rồi sao?” Nàng mơ hồ sờ sờ chỗ bị gõ, “Bằng không, tại sao huynh lại đánh Ngân Nhi?”

Lạc Dật ca ca từng cùng nàng ước pháp tam chương (đánh tay 3 cái), nếu ai làm sai, sẽ bị người kia phạt, cho nên, khi Lạc Dật gõ lên trán của nàng, Ngân Nhi liền nghĩ là mình đã làm sai.

Nhìn thấy nàng bộ dáng đáng thương hề hề, trên mặt ý cười càng sâu, hắn nhẹ lắc đầu.

“Ngân Nhi không có làm sai, là Lạc Dật ca ca sai lầm rồi, cho nên, Lạc Dật ca ca tặng cho muội một lễ vật.”

Tay luông vào ống tay áo rộng thùng thình, như làm trò ảo thuật, từ từ lấy ra một vật tinh xảo, sáng lấp lánh...

Đây là cái gì? Cầm ở trong tay, nàng cao thấp đùa nghịch, lại không biết “nó” dùng để làm cái gì.

Đó là một cái vòng ngọc cổ, trên có khắc phượng hoàng tung bay múa lượn, chạm khắc tinh tế, sống động như thật, chất ngọc lưu ly sáng bóng, là trân phẩm hiếm khó, khó gặp trên đời. Nàng cầm cái vòng xoay đi xoay lại, ngắm tới ngắm lui, vẫn không biết nó dùng làm cái gì, chỉ thấy nó rất đẹp, ở dưới ánh mặt trời còn phát ra tia sáng lung linh bảy màu, nàng nghiêng đầu, chớp chớp thủy mâu, bộ dáng đáng yêu, ánh mắt cầu cứu nhìn Lạc Dật, như một tiểu bạch thỏ nũng nịu khiến người khác không thể từ chối.

“Đến, huynh giúp muội đeo vào.” Hắn nhẹ giọng nói.

Vòng ngọc này là hắn tình cờ mua được khi còn ở Tây Vực, lần đầu tiên nhìn thấy nó, hắn đã nhớ đến Ngân Nhi, cho nên liền mua, cất giữ đến bây giờ, cứ nghĩ rằng, sẽ cất giữ nó cả đời, không có cơ hội tặng cho cho nàng.

“Thật đẹp quá, Lạc Dật ca ca.”

Nàng nâng cao cánh tay, đi đến bên cạnh cửa sổ, đưa cánh tay, vòng ngọc dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, càng lung linh chói mắt, phượng hoàng khảm trên vòng như có thần, uy vũ bay lượn, sống động như thật.

“Ngân Nhi, về sau, vô luận đi đến nơi nào, chỉ cần nhìn thấy vòng ngọc này, hãy nhớ đến Lạc Dật ca ca đang ở nơi này đợi muội, vô luận bao lâu, huynh cũng chờ.”

Nhìn nàng cười vui bộ dáng, vốn nên vui sướng, nhưng hắn lại thùy hạ mi mắt, bên trong đôi mắt xẹt qua nhiều điểm ưu thương.

“Lạc Dật ca ca ở nơi nào, Ngân Nhi liền ở nơi đó, chúng ta cả đời cũng không tách ra, cho nên Ngân Nhi sẽ không cần tưởng niệm Lạc Dật ca ca.”

Khanh khách cười, nàng căn bản là nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, chỉ đơn thuần nghĩ là hắn sợ hai người thất lạc mới dặn dò như thế, nhưng mà, làm sao có khả năng đó, chỉ cần không ly khai nơi này, nàng vẫn biết đường trở về a, sẽ không lạc đường.

Chua sót cười, hắn điểm nhẹ cằm dưới, đi qua, nắm tay nàng, hướng đến bên giường, nha đầu nghịch ngợm này, nói thêm gì đi nữa, cũng cần nghỉ trưa, thân thể vừa mới vừa khôi phục, phải hảo hảo nghỉ ngơi mới tốt.

“Lạc Dật ca ca đã tặng lễ vật cho muội rồi, muội phải ngoan ngoãn đi ngủ, đúng không?”

Tầm mắt đang chăm chú nhìn vào vòng ngọc, nghe được lời này, nàng lập tức quay đầu lại, nhìn hắn, một tay ôm lấy cánh tay hắn.

“Muội không muốn ngủ một mình.”

“Muội ngoan ngoãn nghe lời, Lạc Dật ca ca cũng đi nghỉ ngơi.”

Chỉ vào giường trúc hé ra trong nội phòng, hần ôn nhu nói, bàn tay to trấn an vỗ nhẹ lưng của nàng.

Xem ra Lạc Dật ca ca nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của mình, Ngân Nhi đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn, đặt mông ngồi xuống trên giường, hai tay dùng sức lôi kéo cánh tay hần, khiến cho hần ngồi ở trên giường.

“Muội muốn Lạc Dật ca ca ngủ cùng muội, một mình ngủ, sẽ gặp mộng, giấc mộng rất kì quái, muội không thích.” Nghĩ đến tình cảnh trong mộng, nàng cả người run lên, lại ôm chặt cánh tay hần, “Trong mộng, có thiết nhiều người đánh nhau, còn có rất nhiều kỳ mã, còn có một người rất xinh đẹp, toàn thân y phục đỏ tươi, nhưng cũng có thật nhiều người đã chết, máu, có rất nhiều máu, Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi rất sợ!”

Xem ra, nàng cũng không phải hoàn toàn quên, chính là, đem sợ hãi phong tỏa trong trí nhớ, nhưng, trí nhớ vốn là bộ phận không thể kiểm soát, sao lại có thể dễ dàng nói phong tỏa là phong tỏa được?

“Ngân Nhi.” Hần lo lắng vỗ về cái trán của nàng, không nóng, tảng đá trong lòng nhẹ nhàng thả xuống dưới.

“Mặc kệ, mặc kệ, Lạc Dật ca ca nếu không bồi Ngân Nhi ngủ, Ngân Nhi sẽ không ngủ.”

Nàng cời giày, vòng chân chế trụ lưng hần, hai tay ôm cổ hần, trước sau lắc lư, bộ dáng làm xấu, mười phần làm nũng.

Thì ra, nguyên nhân là do nằm ngủ sẽ thấy ác mộng, cho nên gần đây, nàng luôn vò hần đánh đàn cho nàng nghe mà không chịu đi ngủ, Lạc Dật cuối cùng hiểu được, không phải nàng cố tình gây sự, chính là bởi vì sợ hãi, sợ hãi sẽ nhớ tới một thứ gì đó.

“Hảo, Lạc Dật ca ca bồi Ngân Nhi, Ngân Nhi trước ngoan ngoãn nằm xuống.” Nhẹ giọng, hần bắt đầu đi gạt đầu.

Thấy nàng ngoan ngoãn buông lỏng tay ra, đi đến giường nằm xuống, lại lấy tay vỗ vỗ vào vị trí bên người, tung đệm chăn, ý bảo hai người cùng nhau ngủ.

Mặt, đột nhiên đỏ lên, do dự một lát, rốt cục cời giày, nằm xuống ở mép giường, tận lực không đụng chạm thân thể của nàng.

Tuy nói nàng hiện tại như một hài đồng mới tám tuổi, nhưng thân thể, dĩ nhiên là một cô gái trưởng thành, mỗi khi nàng ôm hần, hần luôn cảm giác được tim đập nhanh hơn, lại không thể nề hà, hiện tại, lại bắt hần nằm sát một giường, mặt đỏ tim đập nhanh là không thể tránh khỏi, tốt nhất là quay lưng lại, không thể nhìn vào đôi mắt trong suốt như ngọc kia nữa.

“Ha ha.” Ngân Nhi một chút cũng không cảm nhận được “khô tâm” của hần, tay duỗi ra, ôm lấy cổ hần; chân nhát hoảnh, vòng lấy cái eo trường kiện, ngửi ngửi hương khí thanh mát như bạc hà trên người hần, bình yên tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: “Bản Sao” Của Y Y

Mười năm, nháy mắt đã mười lần đông qua xuân đến, Lạc Tang quốc trong mười năm này mưa thuận gió hoà, ngũ cốc mùa màng bội thu, bách tính trăm họ được com no áo ấm, dân gian truyền miệng, sở dĩ được mùa, người người có cuộc sống sung túc là do “phượng phúc sánh kim long, giang sơn giàu mạnh”. Cũng trong mười năm này, hai mươi vạn tinh binh do Hoàng Thực phi chỉ huy, chuyển giao cho Mẫn Hách Vương gia, trong tay nàng còn lại khoảng một vạn tinh binh. Về phía Phù Vân Khâu Trạch, vẫn chấp chương để vị, lấy dân làm gốc, lấy nhân đức bình thiên hạ, hơn nữa nhờ có dũng tướng Tả Thanh Vũ tương trợ, chiêu nạp rất nhiều nhân sỹ giang hồ, đầu quân dưới trướng, thủ hạ binh quyền cũng nhanh chóng tăng tới hơn mười vạn người.

La phu quốc, trong mười năm chiến sự liên miên, trải qua nhiều cuộc nội chiến, tử thương vô số, máu chảy thành sông. Trần Vương gia xuất binh tạo phản, tự phong Chính vương, sau năm năm bước lên đế vị, diệt trừ tận gốc tiền triều, thủ đoạn ngoan độc, dã man, trong miệng dân sinh bị gọi là “Ngịch thần tặc tử”. Năm năm sau, thế cục có vẻ đã định, lấy tuyên ngôn “vì dân, vì nước, mở rộng thông thương, trao đổi buôn bán với các nước láng giềng, làm cho dân giàu nước mạnh”, ngôn từ hoa mỹ, tuyên ngôn hùng hồn, nhưng thực chất lại đặt ra thêm trăm ngàn loại thuế, sưu cao thuế nặng, bách tính lâm than, uất hận, khiến cho lòng người căm phẫn, khó phục dân tâm.

—————^^ ta là dây phân cách tuyến ^^—————

Giữa tháng 8, ngày mười lăm. Hoàng đế La Phu quốc cùng công chúa được hần sủng ái nhất, đến Lạc Tang quốc, tham dự thịnh yến “Mình Nguyệt chi hạ”. (trung thu)

“Liên hoàng, nhiều năm không gặp, quả nhiên là nhân trung chi long (rồng trong loài người), khí chất bất phàm, khó trách nữ nhi của quả nhân nhất quyết đòi theo quả nhân, vượt ngàn dặm xa xôi đến quý quốc, chỉ để một lần diện kiến long giai (mặt rồng)”

Chính vương cố ý liếc mắt về phía nữ nhi vóc người xinh đẹp, đeo mặt nạ, đang tạo nhã nhĩ ở bên cạnh. Thịnh yến lần này có chút đặc biệt, tất cả mọi người khi tham dự yến hội đều phải mang mặt nạ, từ tiểu cung nữ, thái giám, cho đến vương tôn quý tộc, hậu cung tần phi, vương gia, đại quan, cùng gia quyến cũng đều như vậy. Riêng chỉ có một ngoại lệ duy nhất, là Phù Vân Khâu Trạch, vì cho thấy địa vị của hắn so với bất cứ ai có mặt ở nơi này đều có sự chênh lệch khác biệt, hắn không đeo mặt nạ.

“Đa tạ Chính vương đã mỹ tán (dùng lời hoa mỹ, tốt đẹp để tán dương), nhiều năm không gặp, Chính vương cũng là bảo đao chưa già, vẫn như trước khoáng nhân khoáng ngữ.”

Âm thầm châm chọc một phen, Phù Vân Khâu Trạch ôn hòa cười, lần này đến Lạc Tang quốc lý do khẳng định không đơn giản chỉ là tham dự thịnh yến, ngay cả nữ nhi cũng dẫn theo đến, ý đồ đã rất rõ ràng, khó trách Y Y vừa nghe thấy tin tức này, cả ngày gương mặt cứ như là ai lấy mất hoàng kim của nàng, lạnh lùng, cả buổi cứ bủn rủn.

Chính vương đỏ mặt, hắc hắc giả là cười hai tiếng, cũng tiện đà nhích tay về phía nữ nhi bên cạnh.

“Sầm Nhi bá kiến Liêm hoàng, nguyên Liêm hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” giọng nói trong trẻo như vàng anh, thân ảnh lả lướt yêu kiều, từng bước hư doanh, đi đến chính giữa hạ thấp người, phúc thân hành lễ.

“Xem ra, hậu cung ba ngàn gia lệ của ngươi còn chưa dùng tới, lại sắp có thêm một mỹ nhân rồi, bất quá hoàng cung cũng đủ lớn, thêm bao nhiêu mà chẳng được, ngươi nói có phải hay không, Khâu Trạch?”

Ngồi ở một bên, cười lạnh, Y Y ở bên tai hắn nhẹ giọng nói, cũng là không cần thận trọng vào hai má của hắn, mặt nạ có chút vướng víu, tay nhỏ bé khinh phũ, nhìn công chúa phía dưới, không biết vì sao nàng nhìn thấy cô ấy thì có một cảm giác rất quen thuộc, vô luận là từ dáng người hay là phương diện cử chỉ.

Một tay đặt lên bả vai Y Y, đôi mắt màu tím toát ra một tia ôn nhu, sủng nịch, hắn nghiêng mặt, ở góc khuất mà mặt nạ của nàng che khuất tầm nhìn từ phía dưới, đầu lưỡi khẽ liếm lên vành tai của nàng, cười nhẹ. (sak, ngày càng BT >.<)

“Sầm Nhi công chúa, bình thân đi, vị này là ái phi của trẫm, các người tuổi xấp xỉ nhau, có thể làm bạn, hảo hảo trò chuyện.” Hắn rõ ràng là đem công chúa La Phù quốc giao cho nàng.

“Nếu Sầm Nhi công chúa không chê, cứ gọi ta một tiếng Y tỷ tỷ là được rồi.” Nhiều năm sống trong chốn thâm cung, Y Y đã biết làm thế nào đối nhân xử thế trong chốn quan trường, nàng từ từ tạo nhã đứng lên, đi xuống đi kéo bàn tay nhỏ bé của Sầm Nhi.

Ra về kích động, Sầm Nhi nhìn về phía Chính vương, lại quay đầu ngượng ngùng cười, đôi mắt màu đen che dấu một sắc thái phức tạp, lóe lên rất nhanh rồi biến mất.

“Y tỷ tỷ.”

“Hôm nay là tháng tám mười lăm, phía trước có treo rất nhiều đèn lồng đủ mọi kiểu dáng, còn có thể đoán câu đố trên đèn, đoán trúng còn có phần thưởng, đi, tỷ tỷ mang người đi xem một chút.”

Chỉ về dãy hành lang dài bằng gỗ son cách đó khoảng mười thước, nàng dắt tay Sầm Nhi, hành lễ rồi cáo lui.

Nếu cứ phải ngồi yên một chỗ nghe bọn người này lải nhải, chi bằng tránh xa một chút, ra ngoài dạo còn tốt hơn. Y Y thầm ca than trong lòng.

Tiểu Thanh vốn định theo bồi ở phía sau, Y Y xoay người, mỉm cười, nói nàng hãy cùng các cung nữ khác hảo hảo chơi đùa một chút, sau lại cùng Sầm Nhi rời đi.

Đi được một đoạn, vì mang mặt nạ, cho nên Y Y chưa bị ai nhận ra, hơn nữa lần này thịnh yến, cũng là cung quy bao năm qua của hoàng thất, sở dĩ mang mặt nạ, ngụ ý là chẳng phân biệt cao thấp, tận tình chơi đùa, quân thần cùng vui. Y Y đi đoán câu đố trên đèn, nhưng mà đoán rất nhiều cũng không đoán trúng một cái, Sầm Nhi chỉ là đứng bên cạnh, đạm cười không nói.

“Y tỷ tỷ, Liêm hoàng có phải rất ôn nhu hay không?”

Đi rồi một hồi, hai người có chút mệt mỏi, liền ghé vào một tiểu đình, ngồi xuống, Sầm Nhi nghiêng mặt, thần sắc mê ly nhìn về phía người đang ngồi trên long tọa cao cao, cùng phụ hoàng chuyện trò vui vẻ.

Y Y ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt của nàng, vừa lúc giao tầm mắt cùng Phù Vân Khâu Trạch, xấu hổ cúi đầu, cầm lấy một khối điểm nhỏ tẩm trên bàn, nhét vào trong miệng.

“Đại khái là vậy.” Khụ, nàng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc, ôn nhu? Phúc hắc mới đúng đi?

“Nghe phụ hoàng nói, Liêm hoàng là hoàng đế được dân chúng Lạc Tang rất kính ngưỡng, không chỉ tự mình dẫn dắt binh lính tiến đến chống thiên tai, thăm dân chúng, còn giảm bớt sưu thuế, là một hoàng đế tốt khó có được.” Tinh tế nói nhỏ, Sầm Nhi che miệng, bộ dáng tràn đầy khâm phục.

Giống như, đại khái, là như thế này đi. Y Y để ý rõ ràng, rốt cục biết rõ nàng kia hắn là phải biết ít nhiều chuyện liên quan đến Khâu Trạch, cũng chỉ là ứng phó cười cười.

“Sâm Nhi thích Khâu Trạch sao?”

Lấy một khối điểm tâm, đặt ở bên miệng, khẽ cắn một ngụm, nàng thử mở miệng thăm dò, ánh mắt lại chuyển hướng nơi khác.

Kỳ quái, là nàng đa tâm sao? Sao nàng luôn có cảm giác đang có một người từ nãy đến giờ luôn dõi theo, quan sát nàng?

“Không, Sâm Nhi không có.” Kích động khoát tay áo, Sâm Nhi tựa hồ lại cảm thấy nói sai rồi vội vàng đính chính, “Sâm Nhi không phải không thích Liêm hoàng, chính là thực kính nể, không phải là loại thích.....” khẩu khí của nàng thập phần e lệ, càng lúc càng nhỏ.

Mâu quang chột lóe, Y Y nhìn về phía nàng, đột nhiên khanh khách cười to.

“Sâm Nhi, tỷ tỷ chỉ đùa với ngươi thôi, không cần căng thẳng như vậy.”

Sâm Nhi nghe được lời này của nàng, ôn nhu thở hắt ra, làm nũng vỗ vỗ bả vai của nàng, sắc mặt hồng một mảnh, mặc dù mang mặt nạ hình con bướm, che đi phân nửa khuôn mặt, răng mây hồng lại như ẩn như hiện, xinh đẹp động lòng người.

Hai người cười đùa một lát, đột nhiên trầm tĩnh xuống dưới.

“Y tỷ tỷ, nếu, nếu là Sâm Nhi thật sự thích Liêm hoàng, tỷ tỷ có chán ghét Sâm Nhi hay không?”

Bàn tay khẽ nắm lấy bàn tay của Y Y, nàng khẽ cắn môi dưới, không dám nhìn thẳng vào Y Y. (>.< sao ta ghét mấy người xảo xảo thế này quá!!!)

Vốn đã đoán được nàng sẽ hỏi như thế, Y Y tiếp tục nhàn nhã ăn điểm tâm

“Sao lại như thế, hậu cung ba ngàn giai lệ, người người đều thích Hoàng Thượng, chẳng lẽ bản phi đều phải chán ghét tất cả bọn họ sao? Sao phải khổ như vậy?”

Kỳ quái, rõ ràng lúc bắt đầu ăn điểm tâm còn mang hương vị ngọt ngào ngon miệng, hiện tại hương vị như thế nào lại thay đổi? Nàng phẫn nộ, lại cắn một ngụm hoa quả cao. (^.^ tỷ ăn giấm chua nhé)

“Y tỷ tỷ có thể giúp Sâm Nhi không?”

Hai tay đột nhiên căng thẳng, nghiêng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt diệu diệu của Sâm Nhi, giống như một tiểu bạch thỏ ngây thơ, đáng thương, khát khao mong chờ sự giúp đỡ của người khác. (á, ức chế >.<)

“Thực xin lỗi, chỉ có chuyện này, tỷ tỷ không giúp được ngươi.”

Lạnh lùng rút tay về, nàng nghiêng mặt đi, đứng lên vỗ vỗ bụi bánh còn dính trên ngón tay, “Đi thôi, tỷ tỷ đưa ngươi trở lại bên cạnh Chính vương.”

Lại dắt bàn tay nhỏ bé của Sâm Nhi, nàng đã không còn hứng thú nhìn đèn lồng hai bên đường, trầm mặc rào bước.

Một thân ảnh đột nhiên lướt qua, không khí xung quanh đột nhiên phiêu tán một mùi hương ngọt ngào, Y Y mặt trầm xuống, vừa định bước nhanh rời khỏi chỗ này, chỉ nghe phía sau “Ái nha” Một tiếng, mặt nạ của Sâm Nhi đã bị người nào đó tháo xuống.

Ngẩn ngơ ở tại chỗ, nhìn dung nhan của Sâm Nhi, đầu của Y Y đột nhiên trở nên trống rỗng...

Khuôn mặt trái đào nhỏ nhắn, vi loan mày liễu, dưới là một đôi mắt tròn tròn trong suốt, miệng anh đào bé xinh, này quả thực chính là hình ảnh của mình, không, là bản sao, hàng nhái a!

“Nha, đây không phải hoàng phi sao?” Đám người xung quanh nhanh chóng có người kinh hô lên, mọi người kinh hoàng quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Nàng Không Phải Hoàng Phi

Lúc này, đoàn người đang quỳ xuống hành lễ trên dãy hành lang dài, không người nào chú ý tới một thân ảnh màu đỏ điểm lệ lặng lẽ đứng ở một bên, trên tay áo thêu kim điệp, bách hoa tú đờ thâm rực rỡ, thất lưng là một đai lưng nạm ngọc kết chỉ vàng óng ánh sáng rực, gương mặt đeo một mặt nạ hoa sen đỏ tươi, mặc dù che khuất nửa khuôn mặt, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra vẻ tuấn tú bất phàm, bạc môi cong cong, lộ ra một chút yêu tà, ngạo nghễ quan sát cảnh tượng đang diễn ra trước mặt.

Sầm Nhi tựa hồ có chút không biết phải làm thế nào, xấu hổ nhìn về phía Y Y, trong khoảng thời gian ngắn, cứ ngơ ngác đứng bất động ở nơi đó.

Bách quan đang cúi đầu, quỳ trên mặt đất không thấy có sự phản bác nào, cư nhiên hiểu lầm, người họ đang làm lễ triều bái là Y Y – hoàng phi đương triều, không ai trong số họ hay biết người trước mặt họ là Sầm Nhi – công chúa La Phu quốc.

“Mẫu Hách Vương gia thật là có nhã hứng, nhiều năm không gặp, vẫn là thích trầm lặng không nói, cười lạnh mà thôi.”

Vẫn chưa đem mặt nạ không tước trên mặt tháo xuống, Y Y giương mắt nhìn nam tử đang đứng dưới ánh trăng, mặc dù cố ý tránh được mười năm, nhưng vẫn sẽ có ngày tương ngộ, tránh cũng không tránh được, hơn nữa, nàng dám đánh cược, mặt nạ của Sầm Nhi là hắc cố ý làm rơi ra.

Có phải dung mạo chân chính của Sầm Nhi, hắc đã biết rõ ràng từ trước?

“Nga? Nhiều năm không thấy, xem ra hoàng phi đồ còn nhớ rõ sở thích của bốn vương.”

Nhẹ nhàng di chuyển cước bộ, hắc chậm rãi tiến lên, “Bất quá, triều thần dường như không giống như bốn vương “nhớ” hoàng phi, thật giả đều không phân được, thú vị.” Cúi đầu cười.

Tiến lên, dùng ngón trỏ khinh nâng cằm dưới của một vị lão thần, chỉ vào Sầm Nhi: “Liễu đại nhân, đây chính là hoàng phi?”

Triều thần này giờ im lặng nghe hai người trao đổi qua lại, đầu óc đã có điểm choáng váng, Liễu đại nhân lại bị Mẫu Hách Vương gia nâng cằm lên, cuống quýt tháo xuống mặt nạ trên mặt, cố gắng mở to hai mắt nhìn về phía người Vương gia đang chỉ.

“Thật là hoàng phi!”

Liễu đại nhân thở dài một hơi, thầm nghĩ mình cũng thật may mắn, nhiều năm làm việc cho hoàng gia, ở trong cung cũng gặp qua hoàng phi vài lần, nếu không, thật đúng là đáp không được.

Mà hắc cùng mọi người xung quanh cũng không rõ Vương gia vì sao lại hỏi một câu như thế, không hẹn, đều vụng trộm liếc mắt về phía nữ tử đang đứng, không phải hoàng phi thì còn có thể là ai chứ?

“Ta, ta không phải.....”

Sầm Nhi sốt ruột, lôi kéo cổ tay áo của Y Y, ánh mắt long lanh nhìn nàng.

“Như thế nào, hoàng phi, xem ra, quả thực chỉ có bốn vương nhớ rõ người, Trung thu năm nay, thật đúng là thú vị, không thể ngờ, ngay cả phượng phúc, cũng sẽ bị mọi người quên lãng.”

Khẩu ngữ ra vẻ vô cùng đáng tiếc, nhưng tận sâu đáy mắt lại toát lên một tia châm chọc.

Lập tức, mọi người đang quỳ cùng Liễu đại nhân sợ hãi nhìn theo tầm mắt của Mẫu Hách vương gia, bấy giờ mới phát hiện, bên cạnh “hoàng phi” còn có một nữ tử, người này, vóc người cùng hoàng phi tương đương, nhưng trên mặt lại mang mặt nạ không tước, thật không biết là người phương nào.

“Vương gia, vốn là Trung thu chi nguyệt, ánh trăng mờ lung, mỗi người ai cũng bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, nhận không ra bản phi, cũng là lẽ thường, bất quá, Vương gia cố ý dẫn lối đưa đường, khiến Liễu đại nhân nhận sai, như vậy dường như mới không hợp tình hợp lý.” Nữ tử mang mặt nạ không tước lạnh lùng mở miệng.

Toàn thân váy liền áo một màu tím nhạt, chân váy thêu hoa văn tú liên (hoa sen) thanh lệ, ẩn mình bên những tán lá xanh non được kết bằng chỉ bạc, vòng eo tinh tế được tô điểm bằng một dải lụa mềm thanh thoát, nữ tử giống như một đoàn Phù Vân, nhẹ nhàng bay tới bên cạnh Mẫu Hách Vương gia, thủ nhất xả, đem mặt nạ hoa sen kéo xuống, gương mặt tuấn lãng lộ ra hoàn toàn, dưới ánh trăng, đôi mắt tà nghệ càng tăng thêm một tầng ma lực, yêu mị đến kinh người.

Đám đại thần, quan viên xung quanh không khỏi vì hành động của nữ tử này mà hít một ngụm khí lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phải biết rằng, Vương gia tính tình vô cùng khó đoán, cả người hắc luôn toát ra một loại khí chất cực kỳ nguy hiểm, làm người khác kính sợ, không dám tiếp cận, cho nên, chưa từng có ai, dám có hành động bất kính như vậy đối với Vương gia.

Trong nháy mắt, hai người lập tức trở thành tiêu điểm, không khí ngưng trọng, ngay cả tiếng hô hấp cũng nghe được rõ ràng, Sầm Nhi kinh hoàng, đáy mắt xẹt qua một tia âm vụ, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại khôi phục bình tĩnh, nũng nịu, sợ hãi giống như đứa nhỏ, lôi kéo cổ tay áo Y Y.

“Lần đầu tiên, có người can đảm dám làm thế này với bốn vương, lại còn là một nữ nhân.”

Hắc khẽ liếc mắt nhìn mặt nạ trong tay nàng, không giận mà lại mỉm cười, mị nhân sinh tư “Bất quá, nữ tử dám khiêu chiến với bốn vương, cũng chỉ có một mình người.”

Nói xong, ngón tay thon dài vươn ra, muốn kéo mặt nạ hoa sen trở về, trong giây phút khẽ chạm vào ngón tay mềm mại kia, trong đáy mắt bỗng xuất hiện một tia cảm xúc phức tạp, không thể giải thích.

Không rõ hắc rốt cuộc muốn nói cái gì, rốt cuộc là đang khen nàng dũng cảm hay là cười nhạo nàng “lấy trứng chọi đá” không biết tự lượng sức mình?

Thấy hấn tựa hồ muốn thu hồi mặt nạ trong tay mình, Y Y cũng không có ý níu kéo, hai ngón tay buông lỏng, nàng chỉ là muốn trả đũa lại hấn, cũng không định giữ lấy đồ của hấn.

“Đa tạ Vương gia tán thưởng!”

Cứ cho rằng lời nói kia là tán dương, nàng hạ thấp người, đôi môi anh đào nở một nụ cười ôn nhu, xinh đẹp.

Mẫn Hách không nói gì, lặng lẽ quan sát khuôn mặt lấp lánh ý cười, trầm tư một lát, cũng lại phù mị cười, đem mặt nạ một lần nữa mang hồi trên mặt.

“Hoàng phi!”

Một tiếng kêu sợ hãi đột nhiên vang lên, cách đó không xa, một thân ảnh xanh biếc chạy vội lại đây, cung kính đối nữ tử mang mặt nạ không tước hạ thấp người, phúc thân hành lễ

“Hoàng Thượng mệnh nô tỳ tìm hoàng phi trở về, đại điển thưởng nguyệt (ngắm trăng) sắp bắt đầu.”

Vừa nói, Tiểu Thanh một bên lén lút liếc mắt nhìn về thân ảnh hồng sắc bên cạnh, tháo mặt nạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lúc nãy gấp rút chạy đến mà hồng nhuận một mảnh.

“Nàng là hoàng phi?”

Liễu đại nhân đang quỳ trên mặt đất, nhin không được thốt ra, ngây ngốc nhìn nhìn nữ tử mang mặt nạ không tước, không có khả năng a, bộ dáng hoàng phi chính mình như thế nào không nhớ rõ, hoàng phi phải là nữ tử đang đứng bên cạnh mới đúng nha!

Những quan viên chưa từng gặp qua dung mạo của hoàng phi đã không phân rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, quỳ trên mặt đất không dám ra tiếng, chỉ sợ chính mình nói lỡ lời, đừng nói là ô sa (mã quan), ngay cả thủ cấp (cái đầu)cũng khó mà giữ được.

“Vị này, Liễu đại nhân phải không? Người nhận làm rồi, ta là công chúa La Phu quốc, đứng ở bên cạnh ta, vị này, mới là hoàng phi.”

Sầm Nhi ôn hòa cười cười, chỉ vào nữ tử bên cạnh.

“Chính là Sầm Nhi cùng hoàng phi diện mạo có vẻ tương tự, cho nên người mới có thể nhận lầm.”

Cái gì!

Lời này vừa nói ra, giống như có một quả bom dội thẳng vào đầu Liễu đại nhân, trên đời này, còn có người cùng hoàng phi bộ dạng giống nhau như hai giọt nước sao?

“Thôi, việc nhỏ không cần để ý, vi phạm lần đầu có thể niệm tình bỏ qua, không cần truy cứu tội danh. Liễu đại nhân không cần chú ý.”

Y Y trừng mắt, liếc nhìn nam tử cao ngạo đang đứng một bên, ôm cánh tay, miệng giương lên một nụ cười chế giễu như là đang xem kịch vui, sau, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thanh, mềm giọng nói:

“Tiểu Thanh, người như thế nào lại nhận ra bản phi?”

Dù nói như thế nào, dựa vào diện mạo mà kết luận, Tiểu Thanh cũng phải giống như mọi người, nhìn lầm Sầm Nhi là nàng mới đúng, nhưng Tiểu Thanh từ xa đã nhắm thẳng hướng nàng mà chạy đến, hơn nữa, ánh mắt còn rất kiên định.

Tiểu Thanh mở miệng ngẩng đầu, đôi mắt màu bạc khinh trát.

“Bởi vì hoàng phi là mang mặt nạ không tước, mặc y phục màu tím.” Tất cả những thứ này đều là nàng tự tay vì hoàng phi chuẩn bị, như thế nào khả năng sai được?

Nguyên lai là như vậy!

“Vi phạm lần đầu niệm tình tha thứ, không cần truy cứu tội danh?” Lời nói này hình như cũng là dành cho chính nàng đi. Đồng tử trong mắt Mẫn Hách soi rõ bóng hình thiên hạ váy áo tú lệ, màu tím thanh thoát, rất hợp với nàng, mười năm cách biệt, nữ oa nhi ngày nào đã trở thành một mỹ nhân như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành. Mười năm, Phù Vân Khâu Trạch đã khé léo che dấu nàng, bảo hộ nàng, nhưng, trò chơi “lĩnh miếu vòn chuột” này chỉ vừa mới bắt đầu, cùng chơi đi, hoàng phi Y Y.

“Sầm Nhi công chúa, hoan nghênh người đến Lạc Tang quốc!”

Nghiêng thân, hấn tà mị kéo tay Sầm Nhi, trên mu bàn tay của nàng, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Trò chơi, bắt đầu thôi!

Sầm Nhi khoé mắt hờn dỗi, liếc mắt một cái, lại cố tình ngượng ngùng cúi đầu.

“Sầm Nhi lần đầu tương ngộ, Mẫn Hách Vương gia.”

Khóe môi hồng nhạt giương lên một cười lạnh, Y Y nhìn hai người kẻ hát người hò, chỉ sợ, không phải lần đầu tiên gặp mặt đi? Kéo tay kia của Sầm Nhi, lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Phía sau, nụ cười yêu mị dưới ánh trăng lại nở rộ như trước.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Tác Dụng Của Dược Nữ

Nhìn thấy hai đạo thân ảnh đã đi xa, thân ảnh màu xanh biếc vẫn còn chưa đuổi theo, phúc thân hành lễ, rồi vội vàng lẩn vào dòng người, nhanh chóng rời đi.

Hai tay dùng sức đè lại vị trái tim, nàng có thể cảm nhận được nó đang nhảy lên kịch liệt, chỉ vì giờ khắc này.

Một đường xuyên qua hành lang dài, băng hoa hoa viên, lắc mình tiến vào một góc âm u trong giả sơn, nàng thở phì phò, khăn trương, dọc theo góc tường từ từ ngồi xuống.

Đôi mắt màu bạc sụp xuống, tầm mắt nhìn thấy đôi hài của chính mình dính một ít bùn cỏ, vì gấp gấp băng qua hoa viên nên dẫm lên thảm cỏ mà lưu lại, nhú nhú mảy, lại đột nhiên gian nhớ tới cái gì, kích động lấy khăn tay ra, cố gắng chà lau sạch sẽ.

“Ngươi đã đến?”

Thân ảnh đỏ tươi đột nhiên xuất hiện một cách quý dị, hần cúi người, nhìn màu thân ảnh xanh biếc đang ngồi xõm trên mặt đất, ánh mắt lạnh như băng.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia!”

Âm điệu quen thuộc làm nàng nhện không được run rẩy, nàng cúi đầu, hai tay bắt an nắm chặt.

Đột nhiên, thùy hạ mi mắt, một tay nâng cằm của nàng lên.

“Như thế nào, Mạc Thanh, ngươi sợ bổn vương? Đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng?”

Giọng nói nhu hòa, nhưng trên mặt lại không hề có một tia cảm xúc.

“Không, không phải, nô tỳ vẫn nhớ rõ ước định cùng chủ tử, chỉ là... chỉ là, nô tỳ sợ làm ô uế Vương gia.”

Tiểu Thanh ngẩng đầu lên, tầm mắt lạnh lẽo nhìn nam tử trước mặt, dưới ánh trăng, mỹ nhan của hần càng thêm mỹ hoặc, nhưng toàn thân lại tản mát ra một loại tà khí, vừa tinh xảo, lại yêu dã như một loài yêu nghiệt.

“Ô uest?”

Cười nhẹ, hần chế trụ cằm của nàng, bắt nàng quay đầu nhìn về phía phát ra ánh sáng, nơi có vô vàng những mỹ nữ đang là lướt tươi cười, cử chỉ tao nhã, quyến rũ động lòng người, mỗi người một vẻ.

“Mạc Thanh, những nữ nhân này, cơ hồ đều từng lên giường với bổn vương, ngươi, có so với các nàng ô uest hơn sao?”

Tâm, run lên!

Tiểu Thanh cơ hồ khó có thể hô hấp, kinh ngạc nhìn những nữ tử y phục thướt tha, ăn nói nho nhã bên ngoài, bọn họ, người người thân phận cao quý, tri thư đạt lễ.

Các nàng, cơ hồ đều từng... lên giường với vương gia?

“Hiện tại, có phải hay không cảm thấy, chính mình so với các nàng thánh khiết hơn?”

Mẫn Hách nhếch miệng, nở một nụ cười lạnh hơn cả băng sơn ngàn năm

“Người so với các nàng tốt hơn nhiều, người chỉ cần hầu hạ hai người, một cái, là bốn vương, một cái khác, là đế vương cao cao tại thượng, đều là những người thân phận vô cùng tôn quý, mà các nàng, cần hầu hạ vô số nam nhân, thấp hèn, hạ lưu, chỉ cần có tiền, đều có thể xem các nàng là công cụ làm ấm giường.”

Hai người? Nàng cắn cắn môi, đúng vậy, dụ hoặc Phù Vân Khâu Trạch là nhiệm vụ của nàng, lần đầu tiên là cho chủ tử, sau phải bắt đầu dụ hoặc hoàng thượng, nhưng là, nàng thật sự có thể làm được sao?

“Nô tỳ đa tạ Vương gia ân trách.”

Thấp giọng, bàn tay phủ ở phía trên mặt cô non nớt, nàng không tiếng động nghẹn ngào một tiếng, lại cuống quýt dấu đi cảm xúc của chính mình.

“Đừng nghĩ thân mình dơ bẩn, người có biết, bốn vương không hề để tâm chuyện này.” (>.< trời ạ. ức chế!!!)

Hắn một tay giữ chặt hai tay của nàng, hơi đẩy người, đã ấn sát thân hình mềm mại của Tiểu Thanh vào vách đá lạnh toát.

Tiểu Thanh gật gật đầu, lấy ra ti quyên, lại đem hai tay chà lau sạch sẽ, lặng lẽ im lặng lắng nghe, không dám hé môi dù chỉ một lời.

Mẫu Hách tựa hồ ngửi được trên người nàng phát ra mùi thơm của xử nữ, vừa lòng, khoe môi đỏ tươi nhếch lên một nụ cười tà mị, một tay nhẹ nhàng cời bỏ đai lưng bằng lụa mềm màu lục nhạt của nàng.

Giống như một đóa hoa rụng rơi trong giếng bão, đai lưng phiêu phiêu rơi xuống phía trên mặt cô, không phát ra bất kỳ tiếng vang gì.

Bàn tay lạnh lẽo, không hề có một chút độ ấm, đẩy vạt áo hai bên của nàng ra, lộ ra bờ vai trắng nõn, cái yếm đỏ thắm như ẩn như hiện, nổi bật trên làn da mềm mại, trắng tinh.

“Người đang chờ mong cái gì?”

Đôi mắt lạnh lùng, ngữ âm cũng băng lãnh, động tác nhất thời dừng lại, nhìn cái yếm đỏ tươi thêu hình uyên ương hý thủy, bạc thần vi mãn

“Mạc Thanh, người hẳn là rõ ràng bốn vương cần, đơn giản chỉ vì mỗi khi trăng tròn, người, người được chọn là được nữ, phải cung phụng được huyết, bốn vương cần, không phải thân thể của người.”

Đúng vậy, mỗi khi trăng tròn mười lăm, thân thể được nữ sẽ sinh ra một cỗ được huyết, dùng để cung phụng cho người, từ đầu đến cuối chỉ có thể là một người, người này phải là tâm thân xử nữ, nếu không, sẽ mất đi tư cách được nữ, người được hấp thu được huyết, công lực có thể nhanh chóng tăng lên, nếu bị thương thì miệng vết thương có thể nhanh chóng khép lại.

Cho nên, từ đêm nay trở đi, mỗi khi trăng tròn mười lăm, nàng đều phải dâng lên được huyết của chính mình, mà cách dâng lên chỉ có một, là âm dương tương hợp.

“Nô tỳ biết rõ, thỉnh Vương gia yên tâm, nô tỳ không dám chờ mong điều gì, chính là muốn lúc Vương gia hấp thu được huyết là lúc có thể thả lỏng tâm tình, không nghĩ bởi vì nô tỳ nhất thời sai lầm mà làm người chán ghét” (T__T)

Lần đầu tiên, nàng nở một nụ cười thật ôn nhu, nụ cười đẹp nhưng lại mang một cảm giác bị thương khó tả...

“Nếu Vương gia không thích, nô tỳ tự thoát...”

Ngón tay run nhè nhẹ, dưới ánh mắt lạnh như băng của hắn, từ từ trút bỏ y phục trên người, nằm xuống mặt cô ẩm ướt.

Tám tháng mười lăm, đêm, đã mang theo hơi thở lạnh lẽo, ánh trăng giống như dải lụa trắng mềm mại, bao phủ hoàng cung, bàn bạc như nước. Bên trong góc cửa giả sơn, Tiểu Thanh nằm xuống, thân thể trắng mịn như ngọc, hai má phớt hồng.

Nàng có thể nghe được tiếng cười nói náo nhiệt, rôm rả bên ngoài, có thể nghe được tiếng côn trùng hoan ca réo rắt, càng có thể nghe được nhịp đập liên hồi của trái tim mình.

Đôi mắt màu bạc khẽ nâng, nhìn thấy là một gương mặt hoàn mỹ, nhưng lại lạnh lẽo, chẳng khác gì một khối hàn băng. Hắn trầm mặc không nói, máy móc đánh giá thân thể của nàng từ trên xuống dưới, không bắt mắt, cũng không biểu lộ vừa lòng, gương mặt không hề có một chút cảm xúc.

“Lần đầu sẽ có điểm đau đớn.” Hắn đột nhiên yêu mị cười, nụ cười tàn nhẫn như một loài yêu nghiệt khát máu, lạnh lùng vô tình, buông xuống thêm một câu “Chịu đựng một chút.”

Tự tay nàng nắm lấy ti quyên (khăn tay), cuộn lại, nhét vào trong miệng chính mình. (oa oa, sao phải thế này T__T)

Đau đớn? Tiểu Thanh mê mang mở lớn hai mắt, có chút khó hiểu, lại cảm thấy mỹ mãn, lần đầu tiên, chủ tử mỉm cười với nàng, khẩu khí không mang theo mệnh lệnh, lo lắng cho nàng sao? Chỉ cần như vậy, đối với nàng, đã đủ rồi.

Đột nhiên, hạ thân chợt lạnh, nàng còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy một dị vật tiếp cận sát ngay cửa huyết, rồi nhanh chóng tiến vào, hoa tâm non mềm chưa kịp thích ứng đã bị căng đến cực hạn, đau buốt như bị xé toạt làm hai nửa, nhưng dị vật kia dường như không cho nàng có thời gian để tiếp

nhận nó, ở trong hoa kính vũ động không ngừng, càng động càng nhanh, ngay tại thời điểm nàng nghĩ mình sắp ngã đi, một cánh tay lực lưỡng vòng xuống tám lưng ướt đầm mồ hôi của nàng, giữ chặt thân hình xui xẻo của nàng.

“Tiếp tục.”

Tà ác liệt khai thân, thân hình cường tráng xóc thân thân hình mềm mại vô lực của nàng dậy, dựa vào vách tường, tiếp tục tiết tấu ra vào, không từng dừng lại. Hoa kính đau đớn, càng co rút chặt hơn, đau đớn như muốn xé nát nàng ra thành trăm đoạn.

Trừ bỏ đau đớn, vẫn là đau đớn!

Lệ, theo hàng mi dài, lặng lẽ rơi xuống mặt đất, như những hạt thủy tinh, vỡ vụn, tan nát. Tiểu Thanh bị hấn cường hãn, nhưng gương mặt nàng không hề mang một tia thống hận, còn ánh lên vài tia cảm kích, thậm chí thấy may mắn, may mắn vì lần đầu tiên của nàng là hấn, là nam nhân mà nàng thầm mang trái tim trao gửi từ rất lâu, rất lâu rồi.

Luật động dần dần chậm lại, nàng có thể cảm giác được hạ thân chính mình chảy ra một cổ chất lỏng, cảm giác đau đớn cũng đậm dần, ngược lại có một cảm giác mãnh liệt hơn đang dần dần phát sinh.

Khăn lụa trong miệng bị nàng nghiền chặt, thấm ướt một mảnh, hai tay nhỏ bé vô lực, buông lỏng xuống hai bên, hơi thở dần trở nên hỗn hển.

Chậm rãi tách khỏi nàng, Mẫn Hách tà cười, nhìn nàng vẻ mặt xuân sắc, đột nhiên trầm mặt.

“Mệnh lệnh sát phượng phúc hủy bỏ, câu dẫn Phù Vân Khâu Trạch, ly gián quan hệ giữa hai người bọn họ, cuối tháng liền chấp hành, bốn vương muốn bức hấn tự mình hai tay dâng ngôi vị hoàng đế cho bốn vương.”

Lạnh giọng ra lệnh, hấn đã rời khỏi góc khuất của giả sơn, một lần nữa đội mặt nạ, bước vào bên trong đám người náo nhiệt bên ngoài.

Vô lực trượt dài xuống đất, nàng thùy hạ mi mắt, che dấu sự đau đớn tui nhục nơi đáy mắt. Cuối tháng? Bất quá chỉ còn hơn mười ngày, nàng, thật sự có thể làm được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hoàng Phi “Ra Tường”

ại diễn ngấm trắng, chính là so đấu thi từ ca phú, vô luận là đại thần hay là gia quyến, chỉ cần thắng sẽ được phần thưởng, phần thưởng lần này sẽ là: một đôi bút uyên ương do Hoàng Thượng ngự ban, nghe nói bút này được làm từ hàn ngọc trầm tích hơn ngàn năm ở Hóa Diễm sơn, đầu bút được làm bằng lông của Hỷ tước, nặng nhẹ vừa tay, đầu bút khi viết thì trơn mượt, thuận phát tùy tâm, được xưng là “thần bút”. Nhìn một đồng quan văn bắt đầu khoe khoang thi từ, Y Y liếc mắt nhìn trộm về phía Phù Vân Khâu Trạch đang ngồi nghiêm chỉnh cạnh bên.

Mặc dù chính mình vừa rời nắm tay Sầm Nhi công chúa chưa mang mặt nạ trở về, hấn vẫn không có biểu hiện gì, chỉ là kéo tay mình ngồi xuống bên cạnh, nửa chữ cũng không nói.

“Người không phải đã sớm biết dung mạo Sầm Nhi cùng ta giống nhau rồi chứ?”

Giả vờ uống rượu, dùng cổ tay áo rộng thùng thình che khuất nửa bên mặt, nàng nhẹ giọng nói.

“Mộc Hiệp mới vừa nói với ta.”

Long bào vung lên, hấn lạnh nhạt giơ lên chén rượu, cùng Sầm Nhi công chúa ngồi ở bàn dưới đối ẩm.

“Sao lại không hỏi ta vì sao không nhận sai người?”

Nhìn hai người cùng lúc trở về, nhưng hấn chỉ nắm tay nữ tử đeo mặt nạ không tước ngồi xuống bên cạnh thôi nha!

“Bởi vì mặt nạ không tước?” Mắt hạnh nghi hoặc nhìn hấn, một tay đem mặt nạ cầm xuống dưới, đặt ở trong lòng bàn tay, nàng mi tiêm khinh quyết, tựa hồ có chút bất phục hấn, hấn ngay cả đối thoại của nàng cùng Tiểu Thanh cách xa như vậy, đều nhất thanh nhị sở.

Mày kiếm khẽ nheo lại, đôi mắt màu tím xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp.

“Bởi vì nàng chính là nàng, Phù Vân Y Y.”

Bạc thân khinh dương, hấn nghiêng mặt, chăm chú nhìn nàng liếc mắt một cái, giống như nhìn một cái đã có thể xuyên thấu nàng vậy, tình mâu diệu diệu.

Tay cầm mặt nạ khẽ run lên, nàng vừa muốn nói cái gì đó, hấn lại xoay mặt đi, giống như vừa rồi chưa từng nói gì.

Phù Vân Y Y?

Đây là quốc họ, chỉ có sau đại hôn, tài năng vượt trội, người nào thống lĩnh hậu cung, đáng điểm là hoàng hậu mới được Thái hoàng thái hậu ban dòng họ, mà cái tên nam nhân phúc hắc này đột nhiên gọi nàng như thế, dường như đang ám chỉ điều gì.

Nguy hiểm! Nàng đột nhiên che ngực, cố gắng đè ép lời nói đang muốn kinh hô thành tiếng, đứng dậy, cố tình làm ra bộ dáng mảnh mai, hai tay đặt ở thắt lưng, thấp người hành lễ.

“Hoàng Thượng, nơi này không khí hơi ngột ngạt, nô tì muốn tới Bách Hoa viên hít thở không khí một chút.”

Nàng mâu, có chút đăm chiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, bàn tay trắng nõn thon dài vỗ nhẹ này mu bàn tay nàng, ôn nhu cười.

“Đi thôi, đợi trăm phái người bồi nàng hồi điện, chớ để cảm lạnh.” Mâu quang vừa chuyển, hấn phản phó Tiểu Thanh “Đi, lấy áo choàng cho hoàng phi, chăm sóc cẩn thận, không được để nàng cảm nhiễm phong hàn.”

Ngữ khí ôn nhu, biểu tình sùng ái, làm cho mọi người đều đem lòng ngưỡng mộ.

“Không cần, nô tì đi ra ngoài một chút sẽ trở lại ngay.”

Cười nhẹ, uyển chuyển cự tuyệt “hảo ý” của Phù Vân Khâu Trạch, đem mặt nạ giao cho Tiểu Thanh, liền bước đi ra khỏi đại điện.

Khéo đùa, nếu có Tiểu Thanh đi theo, nàng làm sao có thể “ra tường”?

Vừa bước ra khỏi đại điện, nàng lập tức giống như con chim nhỏ bốn chân, nhưng mà, lại đột nhiên nghĩ đến một việc, thật cẩn thận nhìn quanh bốn phía, không thấy thân ảnh Mộc Hiệp, mới lại nhanh chóng gấp rút chạy về hướng Long Quân điện.

Đem điểm tâm, quần áo cùng với trang sức toàn bộ đóng gói cẩn thận trong một cái tay nải khổng lồ, lại đem y phục cao quý trên người đổi thành một bộ y phục bình thường, nàng nhú nhú mày, bỗng nhiên cười khế, đi đến trước bàn trang điểm, ở trên mặt một trận loạn đồ. (^^ đại khái là vẽ bậy bạ)

“Hiện tại, không có người có thể nhận ra được đi?”

Vừa lòng nhìn dung mạo sau một lúc “make up” xuất hiện trên gương đồng, gật gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhìn thị vệ tuần tra vừa mới đi qua, nhanh chóng gom lấy tay nải tào ra ngoài.

Ở thâm cung nhiều năm như vậy, thật vất vả mới tìm được con đường dễ nhất để ra khỏi hoàng cung, chỉ cần đi đến trường thành ở phía đông ngoại uyển, kiếm được một người có thể mang mình ra ngoài, xem như đại công cáo thành.

Vừa vịn栏杆 này tổ chức yến hội, không ít đại thần đều dẫn theo người nhà, cho nên muốn đi ra ngoài cũng không khó khăn lắm.

“Vị đại nhân này, có thể mang nữ tử ra khỏi hoàng cung hay không?”

Nàng giương mắt nhìn dãy tường thành cao ngất, không khỏi âm thầm nắn Phù Vân Khâu Trạch keo kiệt, thế nhưng không cho Mộc Hiệp dạy nàng khinh công.

Nam tử được gọi chỉ “đại nhân” liền quay đầu, nhìn thấy phía sau có một nữ tử, đang tiến lại gần, thì cười gian không thôi. . .

“Tiểu mỹ nhân, đêm khuya thanh vắng thế này, sao lại đi một mình, gia quyến của tiểu mỹ nhân đâu? Bỏn vương là Nam Vương gia, trấn giữ ở Biện Cung, yên tâm, có bỏn vương ở đây, khẳng định có thể mang nàng ra ngoài.”

Rất hiếm khi có điệp tiến cung, nữ nhân ở Biện Cung không thiếu, nhưng vì nơi đó là vùng ngoại biên, giáp ranh thổ phỉ, vóc người của nữ nhân vì thế mà cao lớn, thô kệch, nay chợt thấy nhất nữ tử mảnh mai, kêu chính mình “Đại nhân”, Nam vương gia không khỏi tâm thần nhộn nhạo, muốn thừa cơ hội thay đổi khẩu vị.

Biện Cung? Y Y chớp chớp mắt, xem ra nàng đã tìm đúng người, đó là vùng đất biên cảnh của Lạc Tang quốc, vị Nam Vương gia này hẳn là chưa thấy qua nàng, như thế càng hay, đi ra ngoài liền dễ dàng hơn.

“Nguyên lai là Nam Vương gia, tiểu nữ tử thất kính, nghe đại danh của nam Vương gia đã lâu, không nghĩ tới hôm nay có cơ hội tương ngộ (gặp mặt), tiểu nữ tử thật cảm thấy vinh hạnh, quả là điểm phúc trời ban.”

Nhìn sơ cũng đủ biết tên Nam Vương gia này là một gã thích xu nịnh, tự cao còn thêm tự đại, nàng rất thức thời, loan người hành lễ, còn khéo léo “vuốt lông ngừ” thêm vài câu.

Không ngờ đến vào đến kinh thành còn có người biết đến đại danh của mình, Nam vương gia cơ hồ miệng nhếch lên đến mang tai. (:D ăn dưa bỏ nhá)

“Ai, nhìn thấy bốn vương không cần quá đa lễ ”

Một tay vương ra, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Y Y, trong lòng hần như mở nhạc khai hoa, không nghĩ tới, bị đẩy đến cái vùng Biện Cung khi họ có gáy đó hai mươi năm, còn có thể gặp được một mỹ nhân thế này.

“Không biết tiểu mỹ nhân là thiên kim nhà nào?”

Thấy nàng vừa rồi không trả lời câu hỏi của mình, Nam vương gia cố ý mở miệng hỏi lại một lần nữa.

Vốn là cố ý tránh trả lời vấn đề này, nghĩ nghĩ, nàng khéo léo rút bàn tay của mình thoát khỏi “vuốt sói” của hắn, rèm mi dài khẽ buông xuống.

“Tiểu nữ là trưởng nữ của Liễu đại nhân, theo phụ thân tiến cung tham gia đại điển ngắm trăng, nhưng thân thể không khoẻ, nên xin cáo từ trở về trước, nhưng thủ vệ đại ca nói không có môn bài thì không cho tiểu nữ ra ngoài.”

Đầu xoay chuyển cực nhanh, nói xong, tay nhỏ bé còn khẽ vuốt vuốt má liễu, bộ dáng rất là đáng thương, “liều yếu đào tơ” a.

“Nguyên lai là trưởng nữ của Liễu đại nhân, thân thể không khoẻ còn một mình trở về, không bằng như vậy đi, bốn vương hộ tống nàng trở về, tránh cho nàng, một thân nữ nhi trên đường không an toàn.” (>.<, đi zì ông mới hông an toàn đó)

Hắc hắc cười, hắn vừa nói, bàn tay cũng vươn ra, cố ý nâng eo nhỏ của nàng, muốn giúp nàng lên xa mã (xe ngựa) cũng thừa dịp “tự thỏa mãn” một chút ý đồ đen tối, một bên lại dùng ánh mắt nhìn về phía gia phó (cái này hem rõ lắm, đại khái là tùy tùng hầu hạ bên người a ^^) ý bảo hắn tiếp nhận tay nải trên vai Y Y.

Hào nặng!

Gia phó vốn tưởng rằng trong tay nải chỉ là một vài vật dụng tùy thân của nữ nhi, một mình hắn cũng có thể dễ dàng tiếp nhận, đem vào trong, không nghĩ tới, tay vừa mới tiếp nhận tay nải, thiếu chút nữa bật ngửa không đứng dậy nổi.

“Thùng com! Bốn vương cho các người ăn cho các người mặc , chỉ có một tay nải nhỏ xíu như vậy cũng bùng không nổi. Một lũ vô dụng!”

Nhìn thấy gia phó hai tay ôm tay nải, hai chân run run, bộ dáng xiềng xiềng, sắp ngã đến nơi, Nam Vương gia cơ hồ cảm thấy mắt mặt trước nàng, quay đầu khiển trách thuộc hạ.

Gia phó sắc mặt tái nhợt, nhễ nhại mồ hôi, rất sợ chính mình chịu không nổi, sẽ ngã xuống, liền liều mạng nhảy mắt với một gia phó khác đang đứng bên cạnh.

“Nam Vương gia không cần tức giận, người xem, bộ dạng hắn nhỏ gầy, ốm yếu như vậy, sao có thể so sánh với Vương gia cao lớn uy vũ, cảm thấy “hoi nặng” cũng là bình thường, không bằng cho bọn họ, hai người cùng nhau khiêng đi.”

Liếc nhìn về phía gia phó đang rình tay nải nghiêng nghiêng sắp đổ đến nơi, nàng ôn nhu cười khẽ.

Kỳ thật, nàng chỉ sợ, nếu hắn thật sự ngã xuống, điểm tâm bên trong mà nàng thích nhất sẽ nát bét, hơn nữa, ngọc ngà, châu báu, trang sức, trâm cài... cũng có thể vì vậy mà rớt ra ngoài, đây là phiền phức lớn nha.

Nam Vương gia vừa nghe, vẻ mặt nhăn nhúm lập tức vênh vênh tự đắc, rất là hưởng thụ, liền chỉ vào một gia phó khác, bảo hắn tiến lên, cùng nâng tay nải kia, hắn đang mãi chìm đắm trong cái hư vinh mà Y Y hào phóng tán dương, nên cũng chưa kịp nghĩ tới, một cái tay nải mà hai đại nam nhân cùng khiêng mới nổi, mà một nữ nhi mảnh mai như nàng vẫn có thể vác nhẹ như không.

Vốn muốn đi ra khỏi thanh cang nhanh càng tốt, đột nhiên, bên tai lại vang lên một nụ cười yêu mị.

“Sầm Nhi, sao không đi hầu hạ Hoàng Thượng, chạy tới quán quýt lấy bốn vương gia, nếu để cho người khác thấy được, còn có thể hiểu lầm là hoàng phi cùng bốn vương có gì liên quan.....”

Thân hình cứng đờ, Y Y không dám tin vào tai mình, lập tức quay đầu lại, phía trên góc tường thành âm u, một nam tử mang mặt nạ hoa sen đỏ tươi như lửa, đang khiêu khích nhìn phía nàng, trong lòng, ôm lấy một thân ảnh mềm mại, thân ảnh đó vô cùng quen thuộc, nhưng lại có cái gì đó, rất khác, rất xa vời....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Mắt Không Thấy Tâm Không Phiền

Không phát hiện ra ánh mắt chăm chú của người nào đó từ xa đang quan sát mình, cả người Sầm Nhi như rần không xương quăn lấy thân hình trường kiện của Mẫn Hách, cười đến hoa chi tán loạn, đôi môi đỏ mọng nứt hôn trên từng tác da thịt trên gương mặt cương nghị, băng lãnh của hấn, bộ dáng lá loi, làm càng, không còn 1 chút e lệ của nữ lưu con nhà gia giáo.

“Như vậy không phải càng hay sao? Ai cũng sẽ không hoài nghi Sầm Nhi, huống hồ, Sầm Nhi cũng không thích hoàng phi, cho dù bại hoại danh dự của nàng, cùng Sầm Nhi cũng không quan hệ, không phải sao?”

Giọng nói nhõng nhẽo, nũng nịu vang lên, Sầm Nhi ngửi được trên người hấn phát ra một mùi thơm như son môi, thanh mà không đậm, vương vấn mê hoặc, tâm thần không khỏi lắc lư, nàng chưa bao giờ nghĩ tới nam tử cũng có thể mê hoặc lòng người đến như thế.

Ba năm trước đây, vào một lần tình cờ, nàng gặp được hấn, là hấn khiến cho nàng từ một dân đen thân phận thấp hèn, bước lên địa vị công chúa La Phu quốc, cũng chính hấn, giờ phút này lại nói sẽ cho nàng ngồi lên vị trí hoàng phi Lạc Tang quốc.

“Ác? Như vậy cũng không sai, dù sao hoàng phi cũng không tính an phận thủ thường ngoan ngoãn ở lại trong cung cấm, bại hoại thanh danh cũng không tính là vấn đề trọng yếu, chính là, bốn vương thật ra sợ Hoàng Thượng tìm tới cửa, kia mới là đáng nói a.”

Bàn tay thon dài khéo léo đem đầu của nữ tử áp vào trong lòng, không cho nàng có cơ hội nhìn thấy tia tà nghệ, khoái hoạt thoáng qua trong đôi mắt lạnh của hấn, miệng không ngừng tuôn ra ngữ điệu trầm trầm, bình ổn, như một liều thuốc mê, làm cho Sầm Nhi mê muội, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn về phía Y Y, ý cười trên môi càng lúc càng sâu.

“Hoàng Thượng tìm tới cửa?”

Sầm Nhi cười nhạt, thuận theo theo lực đạo của bàn tay hấn, tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của hấn, trong giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường

“Lấy binh quyền hiện nay mà Vương gia đang nắm trong tay, còn sợ Hoàng Thượng sao?”

Bàn tay đang khẽ vuốt ve những lọn tóc mềm mượt của Sầm Nhi phút chốc cứng đờ, hấn trầm mặc không nói, chỉ là nhìn Y Y đang phát hỏa, trừng to hai mắt, mỉm cười.

Nhiều năm không thấy, hiện tại nàng, đã trở thành một mỹ nhân danh xưng với thực, dưới ánh trăng lung linh, váy áo vàng nhạt tinh tế mềm mại, không quá cầu kì, nhưng vẫn toát ra khí chất cao quý hơn người, gương mặt đang yêu ngày xưa đã trở nên diễm lệ, rung động lòng người, chỉ có một điểm vẫn chưa thay đổi, nàng vẫn làm cho hấn có một cảm giác hứng thú không thể diễn đạt, nét tính nghịch, hiếu động ngày xưa vẫn chưa phai nhạt.

Trăng treo trên cao, tròn vành vạnh, soi xuống nhân gian một thứ ánh sáng bạc, huyền hoặc. Đèn lồng kết hoa giăng khắp tường thành, soi sáng một thứ ánh sáng lung linh, nhiều màu sắc. Hai loại ánh sáng cùng kết hợp, làm cho người ta có cảm giác mê đắm, không gian càng trở nên lung linh, kì ảo. Dưới ánh sáng ấy, Y Y ngẩn đầu, nhìn người đang đứng trên thành cao, đôi môi đỏ tươi như đóa phù dung, ngoại bào phiêu dật trong gió, toàn thân hấn toát ra một loại khí chất vương giả, áp bức không lời, gương mặt như ẩn như hiện dưới ánh trăng, bị mặt nạ huyết liên (hoa sen đỏ) che khuất hơn phần nửa, nhưng những đường nét tinh tế, yêu mị vẫn bộc lộ rõ ràng, càng thêm dụ hoặc, nếu không phải đã từng nhìn thấy bộ dáng này của hấn, Y Y còn tưởng rằng mình nửa đêm gặp quỷ a!

Cười cái gì mà cười! Y Y tức giận trừng mắt nhìn hấn, trăm tính ngàn tính, lại không tính đến việc chạm mặt với người mà nàng không muốn gặp nhất, nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, cơ hội ra cung tốt như thế này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Dắt cánh tay Nam Vương gia, Y Y muốn nhanh chóng rời đi, nhưng mà, Mẫn Hách sao có thể dễ dàng buông tay như vậy.

“Nam Vương gia, nhiều năm không gặp, sao không cùng bốn vương uống vài chén? Liền như vậy đã vội vã mang mỹ nhân rời cung khoái hoạt?”

Thân ảnh đỏ tươi đột nhiên buông thiên hạ trong lòng ra, nháy mắt, đã tiến đến gần, thanh âm trầm thấp, lạnh lùng vang lên, giữa mùa hạ nóng bức lại như mang theo khí lạnh của mùa đông gió tuyết, làm người ta một trận run run.

Y Y vốn muốn giả vờ như không nhìn thấy, bỏ đi cho xong, nhưng Nam Vương gia đột nhiên thân mình cứng đờ, cuống quýt xoay người, làm nàng không khỏi thờ dài ả ơ nào.

“Yêu, đây không phải Mẫn Hách Vương gia sao, thứ bốn vương ban đêm thị lực không tinh, nếu không phải Vương gia lên tiếng, bốn vương thật đúng là nhận thức không được.”

Mẫu thân của Nam Vương gia là Tần phi của tiên hoàng, nhưng khi tiên hoàng còn nhiếp chính, hậu cung do Hoàng Thục Phi chấp chương, nắm gọn trong lòng bàn tay, vì thế, Tần phi vì bảo toàn tánh mạng cho Nam Vương gia, buộc lòng phải cầu xin tiên hoàng đẩy hấn đến vùng Biện Cung, lánh xa kinh thành, mới có thể an nhàn mà thoát khỏi một kiếp.

Mắt thấy hấn càng tiến càng gần, ánh mắt tà nghệ không ngừng nhìn chăm chăm vào nàng, bạc môi khẽ nhếch lên một nụ cười yêu mị, Y Y cắn chặt răng, vô thức dùng tay nắm chặt vạt áo trên người, dường như cảm giác ánh mắt sắc bén kia có thể đem nàng nhìn xuyên qua vậy.

Nghe lời nói kia của hấn, không phải ý nói mang nàng biến thành kỹ nữ sao?

“Người nhận thức không ra bốn vương, nhưng bốn vương lại nhận ra người, không đúng, là nhận ra vị mỹ nhân bên cạnh người.”

Nheo lại mi mắt, hấn làm càn, nâng cằm của nàng lên, cúi đầu cười, đôi mắt vốn lạnh như băng lại nhộn nhạo một tia sáng kỳ dị.

“Ba!” Nàng hung hăng đánh văng bàn tay treu chọc của hắn, sau lại lui từng bước.

“Thỉnh Vương gia tôn trọng một chút.”

Ngay từ đầu, cứ nghĩ Y Y là một nữ nhân phóng đáng, dễ đến dễ gần, không nghĩ tới nàng trực tiếp cự tuyệt Mẫn Hách Vương gia đụng chạm, Nam vương gia bị hành động của nàng dọa cho sợ mất mật, sắc mặt một trận hắc một trận bạch, sợ Mẫn Hách Vương gia sẽ đem tội danh vô lễ của nàng đổ lên đầu hắn.

“Làm càn, ngươi là cái gì, thân phận thấp hèn như vậy, dám cả gan làm như thế đối với Mẫn Hách Vương gia.”

Từ xa xa, Sầm Nhi trông thấy một màn như thế, bỗng nhiên vọt lại đây, vẫn chưa nhận ra người bị đùa giỡn là hoàng phi, liền tròn mắt, khiển trách nữ tử vừa có hành động lớn mật, vô lễ kia.

Chính mình còn tưởng rằng là nữ tử phương nào cướp đi lực chú ý của Vương gia, thì ra, bất quá chỉ là một nữ tử thanh lâu, xem ra cũng có vài phần tư sắc, nhưng chắc là đủ hạ lưu, thủ đoạn câu dẫn đàn ông cũng không tồi. (cái bà SN này...>.<)

Sầm Nhi cao ngạo ngẩn mặt, khinh bỉ ngễ nàng.

“Hoàng, hoàng phi?”

Trong đại điện ngấm trắng, Nam Vương gia có trộm liếc nhìn nàng một cái, bây giờ diện kiến, khiến toàn thân hắn đổ đầy mồ hôi lạnh, đầu óc trở nên ngu muội, mơ hồ không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bên ngoài không phải đều đồn đãi hoàng phi cùng Mẫn Hách Vương gia không hợp? Sao bây giờ, hoàng phi lại vì Mẫn Hách vương gia mà ra mặt, bộ dáng còn tức giận như thế?

Chẳng lẽ kiếp số của mình đã tận? (haiz, ông vương gia này nhát thấy ón L)

“Nam Vương gia hữu lễ.”

Vẫn chưa thuyết minh thân phận của mình, Sầm Nhi hạ thấp người, bỗng nhiên đem bộ dáng bá đạo, chanh chua ngang ngược, hoàn toàn thu hồi, khôi phục bản sắc “thục nữ”, điềm đạm, ôn nhu như nước.

“Hữu... hữu lễ.” Hắn nột nột nói.

Y Y thở dài, kéo dài thời gian như thế, thế nào cũng bị Phù Vân Khâu Trạch phát hiện, có thể không còn kịp ra ngoài rồi.

“Ngươi muốn như thế nào?”

Nói xong, liếc mắt nhìn Sầm Nhi đang tròn mắt nhìn nàng, lạnh lùng cười, nguyên lai, đây là chân diện mục (bộ mặt thật) của nàng

“Nếu chỉ là vì muốn bại hoại thanh danh hoàng phi, ngươi cứ việc, ta không can.”

Sầm Nhi ngẩn ra, không rõ nữ nhân này rốt cuộc đang muốn nói cái gì.

“Đáng tiếc, mặc dù ngươi không để ý, cũng không thể được.”

Mẫn Hách nở một nụ cười yêu mị, nhìn nàng từ trên xuống dưới

“Bỏn vương chẳng qua muốn xem một tuồng kịch mà thôi, nhiều năm không gặp, cùng dân đen chơi một chút cũng thật thú vị. Quả thật là tám tháng mười lăm, nguyệt thanh nhân minh, giả dạng của ngươi, cùng nữ tử thanh lâu phong trần, thấp hèn không khác, nhưng cũng rất hợp với ngươi, bỏn vương sao có thể bỏ qua một trò hay như vậy?”

Mại khai bộ pháp, thân ảnh đỏ tươi là lướt vòng quanh nàng, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm “Chặc chặc”, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng, ngón tay thon dài khẽ lướt qua gương mặt nàng.

Thì ra, Mẫn Hách Vương gia cùng nữ nhân này có quen biết! Nam Vương gia đột nhiên ý thức được điểm này, không khỏi tự trách mình quá chậm tiêu, nếu là chọc tới nữ nhân của hắn, chính mình quả thật không xong. (+.+ pó tay)

“Giấu cọt đủ chưa?”

Nàng lãnh mặt, chụp khai móng vuốt của hắn, xoay người, chụp lấy tay nải của mình, tính tìm cách khác ra ngoài.

Nàng cũng không còn thời gian nhàn rỗi cùng hắn dài dòng, hướng chi, nàng rời khỏi hoàng cung không phải rất hợp ý hắn sao?

“Vương gia, người xem, nữ nhân này kiêu ngạo thế nào, Sầm Nhi giúp người giáo huấn nàng một chút.”

Nói xong, tự bên hông rút ra một nhuyễn kiếm, xông lên phía trước.

Không tiếp tay cũng không ngăn cản, Mẫn Hách như là đang xem hài kịch, đi đến bên dưới tường thành, tựa vào bóng tối âm u, tà tử cười, đem mặt nạ huyết liên đeo lại trên mặt, tựa như một loài yêu nghiệt bước ra từ địa ngục, tú bào bách điệp tung bay phấp phật trong gió, yêu mỹ biến mất trong bóng đen tịch mịch.

“Sầm Nhi!” quay đầu, Y Y giận đến run run người, “Người không phải muốn ngồi lên vị trí hoàng phi kia sao? Nếu đã là như vậy, vì sao còn làm khó ta?”

Nàng, làm sao mà biết được? Tay cầm kiếm cứng đờ, Sầm Nhi mờ mịt quay đầu lại, thân ảnh đỏ tươi quý dị đã biến mất hoàn toàn vào bóng đen cô tịch, tâm, một trận lạnh lẽo.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Thanh âm ái nam ái nữ của Hồng công công lạnh lạnh vang lên, phá tan bầu không khí trầm tĩnh, mọi người có mặt nhất thời ngây ngốc, quên quỳ xuống hành lễ.

Triệt! thân hình Sầm Nhi chợt lóe, ẩn vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Bị Bắt Tại Trận!!!

Bốn cảm y vệ toàn thân vận quan phục màu lam, nghiêng nghiêng kiệu, từ trong kiệu bước ra một nam tử thân vận hoàng bào, tay cầm ti phiến, dưới ánh trăng bạc lung linh, từng đường nét cương nghị như ẩn như hiện, khí thế ngất trời, đôi mắt màu tím khinh thù, nhìn xuống thiên hạ đang đứng phía dưới, gương mặt ôn thuận như ngọc tản mát ra một cỗ hàn khí tựa như hàn băng ngàn năm.

“Thần, khấu kiến Hoàng Thượng, nguyên Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Nam Vương gia kích động quỳ xuống, gia phó phía sau lập tức nổi gót quỳ xuống hành lễ.

Vẫn chưa để ý tới vài người “không hề quan trọng”, Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, hừ nhẹ.

Xem ra lần này nàng thật thông minh, trực tiếp theo đại môn mà rời khỏi hoàng cung, không “trèo tường” nữa mà sửa thành “đi tường”, bắt quá, lần này dễ hấn bắt được, phải hảo hảo trừng trị nàng một trận.

“Ái phi, bệnh mộng du của nàng lại phát tác sao?” Hấn đứng cạnh nhuyễn kiệu, ti phiến trong tay chậm rãi phe phẩy.

Cho dù nàng có ý muốn ra khỏi hoàng cung không biết bao nhiêu lần, lý do nghĩ ra không chín mười cũng một trăm cái, thế nhưng dường như nàng thích lý do này nhất, cứ quyết định như vậy, lấy cớ này đi, dù sao hấn cũng cảm thấy thú vị.

Mi tâm khẽ nhíu lại, nàng xấu hổ cười cười, bộ dáng lơ đãng, làm không biết, tầm mắt hướng về phong cảnh phía xa xa, giống như người mà hấn đang nói chuyện không phải là nàng, mà là một người xa lạ nào khác.

“Khụ!”

Hồng công công thấy thế thì thấp khụ một tiếng, muốn cười nhưng lại không dám nhếch miệng, nhỏ giọng nhắc nhở:

“Hoàng phi, Hoàng Thượng đang nói chuyện với người.”

Đang quỳ trên mặt đất, Nam vương gia mờ mịt nhìn về phía Hồng công công, lại từ từ chuyển hướng sang Y Y, hoàng phi? Không phải nữ nhân vừa rồi cùng Mẫn Hách Vương gia ở cùng một chỗ mới là hoàng phi sao?

Cẩn cẩn môi, Y Y trong lòng quả thực muốn đem Mẫn Hách băm thây vạn đoạn, chết tiệt, nếu không phải hấn tiến đến quá rối, nói không chừng chính mình đã có thể rời khỏi hoàng cung, ở bên ngoài ngửa mặt lên trời cười to!

“Xem ra bệnh mộng du của hoàng phi càng lúc càng nặng, càng ngày càng nghiêm trọng.”

Phù Vân Khâu Trạch trầm tư một lát, gấp ti phiến trong tay lại, nhìn về phía Hồng công công, phân phó:

“Hồng công công, đi tìm vài vị ngự y đến, châm cứu cho hoàng phi vài cái, nói không chừng có thể thức tỉnh lại đấy.” (:D, há há, lợi hại)

Nàng, thân hình cứng đờ, hiểu được hấn đang trêu chọc nàng, uy hiếp nàng, cắn chặt răng, quay đầu, đối mặt với hấn, ôn nhu cười.

“Hoàng Thượng đừng làm phiền đến ngự y làm gì, nô tì không phải đã tỉnh rồi sao?”

Sát sát, răng nanh dùng sức ma sát, trên mặt ý cười chậm rãi trở nên dữ tợn.

Hồng công công thấy thế, nuốt nước miếng một cái, cuống quýt thối lui đến phía sau cổ kiệu, thật sự là, dung mạo của hoàng phi hiện giờ, rất khủng bố nha!

“Tĩnh? Hoàng phi, ái phi của trẫm, nàng còn nhớ tại sao mình lại đi đến nơi này không?”

Giương mặt vẫn lạnh lùng, băng lãnh như khối băng được đục đẽo hoàn mỹ, nhưng bạc môi lại chậm rãi giương lên một nụ cười tà mị.

Xong rồi, chỉ cần hấn xuất hiện biểu tình này là nàng xong đời! Phần nộ của nàng còn chưa kịp thiêu đốt bùng phát, đã bị một gáo nước lạnh từ nụ cười đông cứng kia của hấn dập tắt hoàn toàn, toàn thân run run.

Biểu tình này, nàng nhìn thấy, là chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm trước? Hình như là mười năm, lúc đó, có một lần thời tiết quá nóng bức, nàng mặc một bộ váy bằng sa mỏng đi ra ngoài tản bộ, vừa trở về, liền gặp được biểu tình hiện tại của hấn.

Kết quả là, vào mùa hè nóng như thiêu như đốt đó, nàng phải mặc áo bông một tháng! Thiếu chút nữa bị cảm nắng còn không nói, ngày nào cũng phải đối mặt với gương mặt chủ ị của hấn, nghe toàn những lời nói chanh chua của hấn, quả thực là sống không bằng chết!

“A, là... là không biết có tên Vương gia nào nói muốn dẫn ta ra tường” (_ _!)

Nàng kì thực rõ ràng muốn trốn tránh trách nhiệm, coi như chuyện lần này không liên quan đến mình, Nam vương gia à, có trách thì trách số của người hôm nay xui xẻo thôi!!!

Vô luận thế nào, chỉ cần không phải hy sinh mạng nhỏ của mình thì tốt rồi!

Hấn nghiêng người, tầm mắt khẽ lướt qua nhìn Nam Vương gia đang quỳ trên mặt đất, đầu óc mờ mịt không biết làm sao; khéo môi gọi lên một nụ cười quỷ dị.

“Đem tên Vương gia đó lập tức chém đầu, ái phi, lần sau đừng như vậy, trang điểm gì mà... , mọi người đều biết nàng là hoàng phi, là ái phi yêu quý nhất của trẫm, hóa trang thành xấu như vậy, muốn đi ra dọa người sao?” Hấn rõ ràng là cố tình nhấn mạnh 5 chữ này...

“Hoàng, hoàng phi?!” Nam Vương gia khẽ rên thành tiếng, kinh ngạc nhìn nữ tử sau khi được tẩy sạch gương mặt, sắc mặt nhất thời trắng hơn cả giấy, ngất xỉu tại chỗ. (>.<)

[...]

“Vương gia, Vương gia!”

Gia phó run run đỡ lấy chủ nhân đang mê man, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, vẫn quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, chỉ cầu thần linh phù hộ, mạng nhỏ của mình có thể bảo trụ.

Chém? Lập tức? Y Y ngạc nhiên há mồm, không đến mức đó đi?

“Chờ, đợi đã!”

Cuống quýt níu lấy thị vệ đang khiêng Nam vương gia đi, rồi lập tức xoay người, nàng nâng váy, gấp gấp chạy đến bên cạnh nhuyển kiệu, nắm lấy tay của hấn, giọng có chút run run

“Khâu Trạch, hấn là Vương gia, liền như vậy phải roi đầu, không khỏi rất không nói đạo lý đi?”

Đạo lý? Lạnh lùng xem xét, liếc mắt nhìn người đang té xỉu trên mặt đất, hấn cảm ti phiền, khẽ xiết lại, từng chút một, từng chút một, đẩy các ngón tay nhỏ bé đang nắm lấy long kiệu, sắc mặt âm trầm.

Chính mình còn chưa cùng nàng tính toán sổ sách, nàng còn dám đến trước mặt hấn, vì nam nhân khác mà cầu tình?

“Nàng muốn cùng trẫm giảng đạo lý?”

Đôi mắt màu tím lại lạnh thêm một tầng, ánh mắt băng lãnh đến độ có thể đông cứng tất cả mọi thứ xung quanh, bạc môi khẽ nhếch một nụ cười tà ác

“Nam Vương gia, to gan phạm thượng, tổng cộng chạm vào nàng hai lần, lần đầu là tay, lần thứ hai là eo, nàng là hoàng phi, là nữ nhân của trẫm, nàng nói xem, hình phạt như vậy là nặng hay nhẹ?” (sao biết hay zậy ta???)

Tay bị đẩy ra khẽ run lên, nàng kinh ngạc nhìn người bị tha đi, trên mặt đất còn lưu lại dấu vết bị kéo lê, cùng với hai gia phó đang quỳ trên mặt đất, anh anh khóc thương cho Nam Vương gia.

“Người như thế nào biết được?”

Rõ ràng, nhưng những điều này đều phát sinh trước lúc Mẫn Hách Vương gia xuất hiện, Phù Vân Khâu Trạch làm sao mà biết được? Y Y sờ sờ cánh tay, từng trận da gà nổi lên, giống như nàng đang biến thành một con rối, ngu xuẩn chạy trốn dưới sự giám sát của hắn.

Cũng là nói, không phải Mẫn Hách kéo dài làm chậm trễ thời gian, mà là, hắn cố ý hiện tại mới xuất hiện?

“Là thuộc hạ thông bẩm Hoàng Thượng.”

Trong bóng đêm, từ từ đi ra một thân ảnh, đầu đội mũ bạc, trên cằm lộ ra một vết sẹo rất dài, hắn trách cứ, nhìn Y Y, liếc mắt một cái.

Mộc Hiệp sư phó!

Khó trách nàng không phát giác có người đang theo dõi, nguyên lai, là Mộc Hiệp sư phó đi theo phía sau.

Nổi giận thù hạ bả vai, nàng biết, kể từ giây phút này, Nam Vương gia đã không thể cứu, bắt quá, nhìn hắn cũng là một tên háo sắc, lại nhát như chuột, hạng người này lưu lại cũng vô dụng. (ek, sao ta thấy Y Y ác thế nhờ >.<)

“Không còn lời nào để nói?”

Phù Vân Khâu Trạch hừ lạnh một tiếng, chậm rãi hướng nàng vươn một bàn tay, “Theo trầm hồi cung.”

Sẽ không là muốn trừng phạt mình chứ? Y Y sắc mặt nhất bạch, nhưng rốt cuộc vẫn phải rút rè đưa bàn tay ra, đặt vào trong bàn tay to lớn của hắn, dùng lực một chút, cả thân ảnh mềm mại đã nằm gọn trong lòng hắn.

Nàng rốt cuộc là đem theo bao nhiêu thức ăn?

Khóe mắt hơi hơi run rẩy, nhìn tay nải trên vai cảm y vệ trầm xuống, không khỏi nhu nhu mi tâm, bàn tay to khỏe phát, tay nải lập tức bay về phía Mộc Hiệp.

“Ài! điểm tâm của ta!”

Nàng duỗi tay ra, định đón lấy tay nải, nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén của người nào đó ở phía sau đang chăm chăm nhìn nàng, đành phải phần nộ thu hồi cánh tay.

“Bãi giả Tiêu Hiền Viên.”

Lạnh nhạt xuất khẩu, bàn tay to phát trong không trung, vận dụng chú thuật, liền lấy ra hai cái mặt nạ, cầm lấy một chiếc, cái còn lại, đưa cho nàng.

Đây là? Y Y mở to hai mắt, mặt nạ tình nhân! (trong cv là tình lữ mặt nạ ^^) Cả hai đều là mặt nạ màu trắng ôn nhu, khác biệt duy nhất là, mặt nạ trong tay nàng đính một chiếc lông của hồng hạc, trên nền trắng thanh khiết còn mang theo nhiều điểm phấn hồng, trông rất đẹp mắt, mặt nạ của hắn thì đính một chiếc lông của bạch hạc, sắc trắng thanh thuần, không hề có lẫn một chút tạp sắc. Nhìn lướt qua thì giống nhau như đúc, nhưng tình ết quan sát một chút, sẽ nhận thấy điểm khác biệt này.

“Mang vào.”

Khuôn mặt lạnh như băng đột nhiên hòa hoãn vài phần, thân nhiên lấy mặt nạ trên tay, đeo vào cho nàng.

Hôm nay hắn thật kì quái!

Y Y bất an, trộm liếc khuôn mặt trầm trọng của hắn một cái, nhẹ nhàng dựa vào vòm ngực rắn chắc, phun ra một ngụm khí thơm mát như hoa lan.

Tiêu Hiền Viên? Nếu nàng nhớ không lầm, đó là một khu vườn được kiến tạo rất đặc biệt, thủ vệ sâm nghiêm, bình thường cũng không cho phép ai tiến vào, vì sao bây giờ phải đi đến nơi đó?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cầu Hôn Lãng Mạn

Trên đường đến Tiêu Hiền Viên, thấp thoáng chỉ có thể nhìn thấy một loại đèn lồng rất kì lạ, nó phát ra một thứ ánh sáng lung linh, kì ảo đẹp mắt, trong bóng đêm tĩnh lặng lại ửng ánh chút hào quang... Luồng ánh sáng quán tụ lại, trên từng góc của giả sơn, nhảy nhót trên những mặt đá gồ ghề, rồi lại ản mình trong những thảm cỏ mượt mà, ẩm sương đêm, tất cả tạo thành một bức tranh huyền ảo, mông lung như chốn bồng lai tiên cảnh.

Y Y tò mò, thuận tay tháo xuống một cái “đèn lồng”, nhìn kỹ lại, thì ra, ánh sáng huyền diệu này là ánh sáng lân quang của dạ minh châu, trên mỗi viên minh châu, còn được chạm khắc một số hoa văn, khiến ánh sáng phát ra lại khúc chiết, kì ảo hơn vạn lần!

“Ngươi... tất cả đều là dạ minh châu sao?”

Mắt mở to như hai quả trứng gà, thật sự không thể tưởng tượng, hành lang này dài hơn mười thước, ánh sáng lung linh này giờ đều là dạ minh châu phát ra sao?

Ánh sáng mờ ảo soi nghiêng dung mạo như tượng tạc của Phù Vân Khâu Trạch, đôi mắt màu tím vốn lạnh hơn cả hàn băng vạn năm, nay dường như mang theo hơi thở ấm áp, tuyết sơn đã tan, chỉ còn lại nhu tình nồng đậm.

“Ngươi thật là một nha đầu ngu ngốc.”

Hắn nhẹ nhàng giơ lên khoe môi, gương mặt ngoài ôn nhu, còn mang đầy vẻ sùng nịch, cung chiều.

Có ý tứ gì? Y Y hoàn toàn trở nên mờ mịt, hắn đem dạ minh châu biến thành lồng đèn soi đường cùng việc đầu óc nàng không được thông minh thì có liên hệ gì? Mà khoan, nàng không thông minh khi nào, nàng rất thông minh nha! Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia uất giận, giữ chặt ống tay áo của người nào đó, muốn hung hăng lên án mạnh mẽ một chút, hắn ở trước mặt nàng bất quá là một cái tiểu nam hài “niệm còn hồi sữa”, còn dám nói mình ngu ngốc.

“Khỏi bẩm Hoàng Thượng, đã đến.”

Hồng công công đi trước dẫn đường đột nhiên cười thần bí, cúi người, mặc danh kỳ diệu liếc mắt nhìn hoàng phi một cái.

“Đi xuống trước.” Hắn dùng tay đẩy đẩy, giục nàng.

Y Y vốn định nói “ngươi mới đi xuống trước”, nhưng nàng lại ngồi trên đùi của hắn, nàng không đi xuống thì hắn cũng không thể đi xuống, đành phải đem phần nợ trút lên cổ kiêu, dậm chân bước xuống.

“Hoàng phi, nô tài cáo lui.” Hướng tới nàng đang bức bối mà không có chỗ phát tiết, gương mặt trái đào xinh xắn nhăn lại, Hồng công công miệng cơ hồ liệt đến bên tai, phát trần gương lên, thị vệ, cấm vệ, cung nữ, thái giám... tất cả đều từ từ rời đi.

Chuyện gì xảy ra? Nàng nhìn quanh bốn phía, cảm giác được dưới chân là mặt cỏ, nhưng chung quanh một cái đèn lồng để chiếu sáng cũng không có, cho nên, dựa vào ánh sáng phát ra từ dạ minh châu trong tay Phù Vân Khâu Trạch, chỉ có thể mơ hồ nhận thức được hai người đang đứng cạnh nhau, nguyệt minh mười lăm, dường như cũng đang đùa nàng, ản mình vào trong tầng mây thật dày, không thấy một tia quang ảnh.

“Phù Vân Khâu Trạch, ngươi, ngươi rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?”

Nàng không khỏi tiến lên giữ chặt bàn tay to lạnh lẽo của hắn, chậm rãi dựa vào thân hình cao lớn.

Hắn rõ ràng biết rõ nàng sợ bóng tối, hôm nay như thế nào lại mang mình đi vào nơi này?

Nhẹ nhàng đem dạ minh châu đang cầm trong tay đặt vào lòng bàn tay bé nhỏ của nàng, mở bàn tay ra, trong giây phút đó, ánh sáng lung linh huyền hoặc của nó khẽ soi sáng gương mặt của hai người.

“Như vậy, còn sợ hãi sao?”

Đôi mắt màu tím chứa chan thâm tình, dưới ánh huyền quang kì ảo, từng đường nét trên khuôn mặt tuấn lãng càng thêm mị lực, ánh mắt mang theo thâm tình, ôn nhu, cong cong, như một ánh trăng non hiền hòa, ấm áp; bạc thân ấm áp thượng dương; da thịt giống như đại tuyết hà bạch, ẩn sau lớp mặt nạ trắng, lại mang theo một nét đẹp huyền bí, thâm sâu.

Này, là Phù Vân Khâu Trạch mà nàng chưa từng gặp qua!

Ngơ ngác, nàng lắc lắc đầu, tầm mắt không thể di dời khỏi khuôn mặt kia, hô hấp cũng trở nên dồn dập, rất sợ đây chỉ là mộng, một giấc mơ ngọt ngào, khi bừng tỉnh sẽ biến mất. Tay nhỏ bé ôn nhu xoa hai gò má lạnh lẽo của hắn, nhẹ nhàng thở ra, đây là thực, không phải mơ, hắn chính thực là Phù Vân Khâu Trạch.

“Có phải bị ta mê hoặc hay không?”

Hắn thần nhiên cười, còn mang theo hương vị tự cao, tự đắc.

“Ai... ai bị ngươi mê hoặc.”

Xấu hổ, Y Y trừng mắt, nhìn hắn liếc mắt một cái, lập tức vuốt ve dạ minh châu trong tay hắn, bất quá, lập tức, nàng liền hối hận!

Vốn dạ mình châu đang nằm trên tay, có thể phát ra ánh sáng đủ có thể soi rọi cho hai người, nhưng nàng lại vụng về, bất cẩn làm rơi, khiến nó hình như đã lặn vào bụi cỏ, ánh sáng mờ ảo cũng ly kỳ tan mất.

Không phải chứ? Nàng nuốt nước miếng một cái, nhìn trước mắt tối đen một mảnh, ần ần chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của Phù Vân Khâu Trạch, về phần hấn, đang suy nghĩ cái gì, nàng cũng không thể hiểu hết, bởi vì hấn đang bất động, đứng ở bên cạnh, không hề nhúc nhích.

Không phải bị mình chọc cho nổi giận rồi chứ?

Có tí hối hận, đan đan mấy ngón tay, nàng lần này tính chủ động thừa nhận sai lầm, dù sao, ở trong bóng tối, nàng không thể không cúi đầu a!

Ngay tại thời điểm nàng tính mở miệng, chỉ nghe một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

“Ba!”

Nhất thời, chung quanh bùng sáng rực rỡ như ban ngày, ban công nhà thủy tạ, hành lang, vô số huỳnh quang lập lòe lung linh soi rọi, nhảy nhót trên từng bụi cỏ, trên ngọn cây, thậm chí, ở trong ao nước trong vắt, cũng lấp lánh thứ ánh sáng lung linh này. Giữa hồ, trên những đóa phù liên (hoa sen) nở rộ, hương thơm thanh khiết thoang thoảng trong làn gió, những giọt sương còn đọng lại, lại được thứ ánh sáng nhiệm màu ấy từ nhụy hoa soi rọi, ánh lên những sắc màu lung linh, như cầu vồng bảy màu, rực rỡ mà không chói lóa.

Nàng kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn cảnh vật biến chuyển chung quanh, nàng cảm giác như mình đang bước vào một câu chuyện cổ tích, một câu chuyện huyền thoại, nơi mà có các vị thần, những nàng tiên xinh đẹp, có thể hóa phép từ những chiếc đu đưa thân, quá kỳ diệu, quá mỹ lệ, nàng đã hóa thành công chúa Lọ Lem rồi chăng?

Vừa cúi đầu, một ngạc nhiên nữa lại làm nàng hoàn toàn choáng váng. Hai người họ đang đứng trong tâm của một vòng tròn, không, phải nói, là tâm của vô vàn những vòng tròn lấy tâm là họ, từ từ lan ra, mà những vòng tròn ấy, lại được kết bằng ánh sáng kì ảo kia, tầng tầng, lớp lớp, vây kín họ bằng ánh sáng mê ly như bước ra từ mộng ảo, hư vô.

“Như vậy, sẽ không còn tức giận nữa?”

Ôn nhu cười, dạ mình châu vừa nảy rơi xuống không biết khi nào lại xuất hiện ở trong lòng bàn tay hấn, hướng về phía nàng.

“Ta là không phải đang nằm mơ chứ?”

Kinh ngạc cầm lấy dạ mình châu, nàng cảm giác được nó còn mang theo một chút ấm áp, đây là hơi ấm truyền từ lòng bàn tay của Phù Vân Khâu Trạch sao ?!

Tay nhỏ bé thử cầm lấy bàn tay hấn, bàn tay quanh năm lạnh lẽo, nay lại ần ần một chút ấm áp, tinh tế tiếp xúc, hơi ấm lan tỏa nhẹ nhàng, dịu dàng như nước.

Khẳng định là là nàng đang nằm mộng, nếu không, tay hấn như thế nào lại ấm áp ?

“Nàng quả thật là nữ nhân ngu ngốc.”

Mây kiếm khẽ nhú lại, nhìn nàng rụt rè, ngờ ngạc cầm lấy bàn tay mình, Phù Vân Khâu Trạch không khỏi lắc đầu cười khế, tiến lên, cánh tay vòng qua tấm lưng mảnh mai, dùng lực một chút, đã đem cả người nàng khảm nhập vào trong lòng

“Nhưng mà, ta lại muốn đem một nữ nhân ngu ngốc trở về làm ấm ổ chăn, cho nên, ta khả năng cũng là một gã ngu ngốc đi.”

Hơi thở thanh lương, mang theo một chút sợ hãi, bất ngờ, thở sâu, nàng như một tiểu oa nhi nằm gọn trong vòng tay hấn, cả người nép sát vào vòm ngực săn chắc của hấn.

Hấn hiện tại, hình như có gì đó rất khác lạ, có gì đó...umm, nàng cũng không biết nói thế nào, nhưng như vậy cũng tốt, chỉ cần không giống như lần trước, phạt nàng giữa ngày hè nắng như đổ lửa mặc áo bông là được! (=.=, Y Y đúng là biết phá phong cảnh mà!)

“A, đợi...từ từ đã, làm ấm ổ chăn?” Tổng thể thì nàng nắm bắt không kịp, nhưng thật ra chú ý tới từ này nha, ngẩng đầu, sắc mặt một trận đỏ bừng, dùng sức kéo kéo hai má hấn

“Ngươi cho ta là cái gì, là súng vật sao?”

“Mặc dù là súng vật, cũng là súng vật mà ta cả đời muốn hảo hảo súng ái, như thế nào, chưa đủ?”

Đột nhiên, trong lúc đó, trên gương mặt lúc nào cũng lạnh đạm vô tình, băng sơn không đổi, lại ửng hồng, chú ý, là ửng hồng nha! Hấn bá đạo nắm lấy bàn tay của nàng, bực môi ần xuống mu bàn tay nàng, rồi như một cánh bướm, nhẹ nhàng mà hôn lên từng ngón tay của nàng.

“Có ý tứ gì?” Từ ngón tay, có một cảm giác tê dại không ngừng truyền đến, làm nàng nhin không được run rẩy, sẽ không, là đồ chơi, một kiểu trừng phạt khác đi?

“Năm nay nàng hai mươi, ta cũng mười tám, đã đến lúc nên thành thân.” Hấn thân nhiên mở miệng. (ủa??? pan nhớ hình như Y Y lớn hơn KT 3t lận phải hơn mấy nàng?)

Kỳ quái, như thế nào khi nghe hấn nói lời này, nàng lại có cảm giác như là mình biến thành heo mẹ, hấn biến thành heo giống, sắp “hợp tác” sản xuất đồng loạt heo con thế này? (sak, >.<, sock =.=)

“Ngươi là đang muốn cầu hôn ta?”

“Ác, xem như đặt sinh lễ, ngươi cùng ta gặp vô lão, chọn một ngày hoàng đạo, giờ lành tháng tốt, liền có thể bái đường thành thân.” Hấn nhú nhú mày.

Y Y đau đầu, nhu nhu mi, hấn sao lại đem không khí tốt thế này làm mai một như thế? Cố tình bố trí hoàn cảnh lãng mạn như thế, nói thêm vài câu ngọt ngào thì chết à, đúng là phá phong cảnh mà. (>.<, ta thấy tỷ mới là người phá phong cảnh á!)

Nhưng mà, nhìn bộ dáng hấn thành thật như thế, nàng nhin không được “Phốc xích” cười.

“Bỏn vương còn tưởng rằng có thể xem trò hay, thì ra...”

Một thanh âm trầm thấp từ ngọn cây phía trên từ từ truyền đến, “Kịch tính còn không bằng trò vui của Hoàng phi cùng tên Nam vương gia kia, hừ...”

Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, không thể tin vào tai mình, quay đầu, nhìn nam tử yêu đã đang nhàn nhã ngồi ở phía trên thân cây.

Mà Phù Vân Khâu Trạch, tựa hồ đã sớm phát hiện, chính là, lạnh nhạt cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Kẻ Phá Hư Không Khí, Mẫn Hách Yêu Nam!!!

Thân ảnh đỏ tươi nhàn nhã, diễm lệ ngồi trên một tán cây, chân dài duỗi thẳng, tú bào bách hoa kim điệp nhẹ nhàng tung bay theo con gió, khuôn mặt tuấn tú bị che khuất bởi mặt nạ huyết liên, diễm thần khinh cầu, thần thái tà mị, đôi mắt âm lãnh, sắc bén như chim ưng, xuyên qua bóng đêm quan sát sắc mặt đại biến của Y Y, bạc môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ...

“Trẫm vẫn chưa mời ngươi đến, bây giờ ngươi có thể trở về Mẫn Hách vương phủ của ngươi rồi.” Khuôn mặt ôn nhu nổi lên lãnh ý, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Y Y, thần sắc lạnh lùng.

“Hoàng Thượng, bỏn vương muốn đi đâu, ngươi đều không có quyền can thiệp,” Tê mắt híp lại, hấn một tay chống cằm dưới, tầm mắt dừng lại trên hai bàn tay đang nắm chặt, “Bỏn vương, chỉ là nhàn rồi, muốn đến xem tiết mục “hành vi phóng đảng” của hoàng phi mà thôi.”

“Ngươi!” Quả thật là miệng chó không thể khạc ra ngà voi! Y Y mắt lạnh nhìn hấn cười đến thật quyến rũ, bỗng nhiên nén giận mỉm cười, “Như thế nào, một nữ nhân “thể thân” không thỏa mãn được ngươi, cho nên bỏ chạy đến nơi này muốn tìm chút lạc thú sao? Mẫn Hách Vương gia, ham mê biến thái của ngươi quả thực vẫn không thay đổi, tục ngữ không phải nói, “cầu không đổi được thì ăn thì” sao? Nói vậy, Vương gia tri thư đạt lễ, học vấn uyên thâm, nghe qua chắc cũng hiểu đi?” (aiz, câu này edit lại hơi..., nên pan để nguyên nhá)

Không biết vì sao, đối với Phù Vân Khâu Trạch, đầu óc liền trở nên trì độn, nhưng gặp gỡ Mẫn Hách yêu nam, nàng có thể đối đáp liền tay, ăn một trà mười!

Sắc mặt trầm xuống, Mẫn Hách chậm rãi thu hồi thần thái vui cười, chính là lạnh lùng nhìn nàng, quả nhiên, lời nói mới rồi, thật sự mang lại đã kích không nhỏ.

“Dù vậy, bỏn vương cũng coi như hoàng phi khen trật rồi.” tiếng nói trầm thấp vang lên, mờ hồ cát dầu lửa giận.

“Ngươi thích Y Y?”

Phù Vân Khâu Trạch đang đứng trầm mặc một bên, đột nhiên mở miệng: lời vừa nói xong, khẽ liếc nhìn về phía Y Y, nhìn nàng cơ hồ trông mắt đã muốn rơi ra ngoài, khẽ mỉm cười, sủng ái mà nheo nheo gò má của nàng.

“Hấn thiếu chút nữa giết ta, Khâu Trạch, ngươi đang đùa cái gì?” Y Y cắn răng nói, thật sự không rõ hấn rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Nhưng mà, hấn cũng không có giết chết nàng, không phải sao? Trong đình hoa sen, không có một đao lấy mạng của nàng; trong cuộc tỷ thí, cố ý bại bởi nàng, hơn nữa, khi cùng sa vào cạm bẫy, còn chủ động cứu mạng của nàng.” Hấn lạnh lùng cười, đôi mắt màu tím lóe ra tinh quang, lại lạnh lẽo như một nhát dao, đâm thẳng vào tim nam tử đối diện.

Cho nên, Mẫn Hách lần này tới đây, cũng không phải chỉ vì xem diễn, đơn giản như vậy.

“.....”

Nàng đột nhiên trong lúc đó không thể nào biện giải, chính là cứng ngắc, nghiêng đầu, liếc nhìn về phía Mẫn Hách yêu nam đang ngồi trên cây, mặt nạ huyết liên dưới ánh trăng tà mị thiêu đốt, đỏ bừng điểm lệ như một ngọn lửa.

Nửa khắc, Mẫn Hách yêu nam khẽ cúi đầu, đồng thời chăm chú nhìn về phía hai người, ánh mắt tinh tế di dời đến căn cổ trắng noãn của nàng, ánh mắt thâm thúy di động, khóe môi tà nghệ lại đặt ra một nụ cười yêu nghiệt.

“Nàng là phượng phúc, cho nên vận khí tốt chăng? Có thể nhiều lần sống sót, thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương, chỉ một người, hoàng phi Y Y, tuy rằng nhìn biểu tình ghen tuông của Hoàng Thượng rất là thú vị, bất quá, chẳng lẽ hoàng phi, người chưa từng cùng hắn nói qua, nguyên nhân chân chính mà bốn vương chưa muốn giết người?”

Phù Vân Khâu Trạch trên mặt cứng đờ, chậm rãi nghiêng đầu nhìn Y Y đang chột dạ.

“Nàng có chuyện gì gạt ta?”

“Cái kia.....” Ho nhẹ một tiếng, nàng hung tợn trừng mắt, liếc mắt nhìn tên Mẫn Hách yêu nam ung dung trên cành cây, cười đến thật khoái hoạt, lại nhìn thấy thần sắc bi thương của Khâu Trạch, rất là không đành lòng...

“Cũng... cũng không có gì, chỉ là, trong lần thí thuật pháp, pháp thuật trên người đột nhiên bạo tăng, có lẽ không phải là thuật pháp thật sự của ta.”

Vốn là không muốn đem nhược điểm của mình nói cho Khâu Trạch biết, sợ hắn biết rồi, sau này nhất định sẽ bắt nàng suốt ngày tu luyện pháp thuật, nhưng giờ phút này, nếu không nói ra, sẽ dễ dẫn đến hiểu lầm, nàng chỉ phải nột nột mở miệng.

“Thuật trung thuật!” Phù Vân Khâu Trạch nhăn mi.

Nếu là như thế, chỉ có Mẫn Hách phát hiện, kia cũng là thực bình thường, chẳng qua, vì sao nàng chưa từng nói qua cho mình biết?

Màu tím đôi mắt thấp thoáng một tia hờn giận, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh rồi lại khôi phục về lạnh lẽo như cũ.

“Xem ra, người tựa hồ đối với thuật pháp của nàng cũng có chút hiểu biết? Nhưng Mẫn Hách Vương gia tựa hồ đó giờ cũng sẽ không vì đối thủ đột nhiên có chút ‘thay đổi’ mà buông tay, không hạ đòn sát thủ, chẳng phải người đã từng nói: thả giết làm còn hơn bỏ sót, kẻ chống lại người, duy nhất chỉ có một con đường chết, không phải sao?”

Mẫn Hách thần nhiên nhìn Y Y, liếc mắt một cái.

“Như vậy là nói, Hoàng Thượng đang hy vọng bốn vương giết hoàng phi?” Đôi mắt tà mị lóe lên một tia trào phúng, hắn cười nhẹ, “Xem ra, chỉ cần bộ dạng giống nhau như đúc, tùy tiện lưu lại một cái, đều có thể?”

Lời nói của hắn là ám chỉ Sầm Nhi? Nàng cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn đang nắm lấy bàn tay nhỏ của mình, năm ngón thon dài tinh tế, xiết chặt lấy năm ngón tay thon nhỏ, hành vi bá đạo lại ẩn chứa nhiều điểm ôn nhu.

Tâm âm áp, nàng nhẹ nhàng tràn ra một chút ý cười, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Phù Vân Khâu Trạch, trên khóe miệng, ý cười càng sâu.

“Người.....” Phù Vân Khâu Trạch nhất thời không khống chế được tâm trạng kích động.

“Chỉ là trò ly gián trẻ con của Mẫn Hách yêu nam, Khâu Trạch, chẳng lẽ người cũng cho rằng ta sẽ trúng kế của hắn sao?”

bàn tay nhỏ nhắn còn lại nâng lên, xòe ra trước mặt hắn, một viên dạ minh châu óng ánh sang ngời, lấp lánh hào quang nằm trong lòng bàn tay nàng, tỏa ra một loại ánh sáng mê hoặc, trong đêm tối, chiếu rọi khuôn mặt điểm lệ yêu kiều, Y Y cười, một nụ cười nhẹ nhàng như nước nhưng lại cất chứa ý tình nồng đậm, “Vẫn là, người thật sự cho rằng ta sẽ tin tưởng lời nói của hắn sao?”

“Ngu ngốc!” Bạc thần khẽ mở, khuôn mặt lạnh như băng phút chốc thả lỏng, ôn hòa như nước, nhu tình dào dạt.

Y Y trừng mắt, liếc mắt nhìn hắn một cái, không thể đối từ nào khác sao? Vốn là lo lắng ngẩng đầu, muốn dùng ánh mắt “trừng phạt” hắn, lại bị ánh mắt câu hồn của hắn câu dẫn, tựa như lâm vào đầm lầy, không thể tự kềm chế.

“Nếu như đã không thể châm ngòi ly gián, vậy liền cùng nhau đi gặp diêm vương, như thế nào?” tiếng cười yêu mị từ từ truyền đến, trên tàn cây, như có một trận mưa rào, những chiếc lá xòa xạt rơi xuống, bay tán loạn trong không gian.

Nhận ra sát khí nồng đậm, hai người ai cũng biến sắc, lui ra phía sau từng bước.

“Người tới a, Vương gia muốn giết người, mau bảo hộ Hoàng Thượng!” Đang trốn ở bên trong những bụi hoa, Hồng công công đột nhiên nhảy ra, phe phẩy phát trần triệu hồi thị vệ.

Tại sao Hồng công công ở chỗ đó?! Y Y lại nhu mì, lại nghĩ đến lúc Phù Vân Khâu Trạch vỗ tay, chung quanh lập tức sáng bừng lên, phỏng chừng chính là Hồng công công ở phía sau “hậu trường” thao tác .

“Nhảy nhót tiểu sừ, cấp bốn vương lân!” Ngón tay vừa lật, những chiếc lá đang là chĩa roi rụng nhất thời dường như biến thành chủ thủ sắc nhọn, toàn bộ nhắm ngay thân ảnh Hồng công công, thẳng tắp vọt tới.

Không kịp kinh hô, cơ hồ là té bật ngựa, lồm cồm mà bò đi.

“Hoàng Thượng, nô tỳ đi tìm Mộc Hiệp sư phó!”

Mộc Hiệp? Đôi mắt mặt sắc của Mẫn Hách lộ ra lãnh ý, nếu không phải người này đêm nay bị điều ra ngoài, chỉ sợ là mình cũng không có cơ hội xuất hiện vào lúc này.

Điểm nhẹ mũi chân, phiêu nhiên rơi xuống đất, hai tay chậm rãi đặt phía sau lưng, đứng trước mặt hai người, đứng là cảm thấy, mặt nạ tình lữ màu trắng này dường như dị thường. (:D ghen ^^)

“Hoàng phi, mặt nạ này của ngươi thật kỳ dị, có cần ta đổi một cái khác cho ngươi không?” Nói xong, chiếc lá cầm trong tay, giấu phía sau lưng đột nhiên bắn ra.

Hai thân ảnh đang đứng cùng một chỗ nhất thời phải tách ra hai bên, trong khoảng thời gian ngắn, không rõ hẳn đang muốn làm cái gì.

Nhưng mà, Mẫn Hách rất nhanh nắm bắt được cơ hội này, dùng tốc độ kinh người bay đến thân ảnh đơn độc của Y Y, trong nháy mắt, mặt nạ che phủ, y bào đỏ tươi quỷ dị tung bay, vầng vàng xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Gương mặt tuấn mỹ lại lộ ra một nụ cười yêu nghiệt.

“Y Y cẩn thận!” Phù Vân Khâu Trạch hét lớn, toàn thân đỏ mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Phá Ấn, Tìm Kiếm Hồi Ưc

Hai tay hạp mười, đôi mắt màu tím vi liễm, nhìn thấy tươi cười quỷ dị của Mẫn Hách, Phù Vân Khâu Trạch cố gắng đẩy nhanh tốc độ niệm thuật từ, nhưng mà, còn chưa niệm xong, lưỡng đạo thân ảnh trước mắt, lại cứ như là không khí, biến mất hoàn toàn trong màn đêm!

Đáng chết! Đem tức giận đổ dồn vào một quyền, đánh thẳng vào thân cây kế cạnh, Phù Vân Khâu Trạch thần thái khản trương, thậm tự trách chính mình quá sơ ý. Hẳn đã lơ đãng, nhất thời không để ý đến tình quang lóe ra trong đôi mắt của Mẫn Hách, có lẽ từ giây phút phóng ra chiếc lá, hẳn đã âm thầm đề nén khí tức, vận dụng ảnh thuật che dấu thuật từ, nên chỉ trong nháy mắt mới có thể tiến hành thuật pháp.

Phù Vân Khâu Trạch nhìn bốn phía vắng lặng như tờ, lại nhìn về nơi hai người vừa mới biến mất, xung quanh vẫn phẳng lặng như cũ, đột nhiên tình quang chột lóe, tiếp tục hai tay hạp mười.

—— ^^ ta là dây phân cách tuyến ^^ ——

Này, là cái địa phương gì đây?

Y Y mờ mịt nhìn không gian như một khối cầu bằng tuyết trắng xung quanh mình... không có trời, không có đất, cũng không có bất cứ vật gì, hoàn toàn chỉ là một màu trắng mờ ảo, cái gì cũng chạm không được.

“Màu trắng tựa hồ so với màu đen, thoải mái hơn, phải không?” Thân ảnh đỏ tươi đột nhiên xuất hiện một cách quỷ dị, khuôn mặt yêu tà nở ra một nụ cười âm lãnh, mặt hoặc chứng sinh, tiến một bước đến trước mặt nàng.

“Ngươi muốn như thế nào?” Nàng không thể không thừa nhận, thuật pháp của hắn quả nhiên tinh diệu, ngay trước mặt Phù Vân Khâu Trạch vẫn có thể đem mình nhốt vào một cái không gian kỳ dị như thế này; muốn việc này thành công, trừ bỏ tốc độ, còn cần nắm đúng thời cơ, hiển nhiên, hai điều này hẳn đều làm được .

“Như thế nào, chỉ là muốn xác nhận một sự kiện mà thôi.”

Hắn nheo mi mắt, mặt không đổi sắc nhìn nàng, không khỏi có chút khó hiểu, “Như thế nào, chẳng lẽ ngươi không hiểu kỳ?”

Tò mò? Nàng khinh thường nhìn hấn, liếc mắt một cái.

“Người đã bắt ta, mang đến nơi này, hiểu kỳ hay không hiểu kỳ, không phải kết quả đều như nhau sao? Sớm muộn gì cũng biết, cần gì phải lãng phí nước bọt, đầu vô mồm với người.” Hai tay không khỏi lôi kéo y phục đơn bạc trên người, vì sao nơi này, lại cảm thấy lạnh như vậy?

Đem động tác của nàng thu hết vào đáy mắt, hấn đi tới bên cạnh thân thể của nàng, vươn ngón tay nhấc lấy một lọn tóc dài, đưa lên mũi, nhẹ nhàng hít lấy hương thơm của nàng.

Chính là mùi hương này, mùi hương của hoa lê, mùi hương khiến mình luôn vấn vương trong lòng, không cách nào quên được.

Sét cuối cùng cũng tìm được người ghi chép sử cung, bất quá, tìm thấy chỉ là một thi thể, người chết, dĩ nhiên có thể đem luôn bí mật chôn xuống hoàng tuyền, nhưng là, sự việc càng bí ẩn như vậy thì cho thấy càng có điểm kỳ quái, nhất định chuyện này có liên quan đến hấn, nếu không, sao mỗi lần hấn tra được một chút manh mối, tất cả đều bị cắt đứt một cách gọn gang sạch sẽ như vậy?

“Suốt nhiều năm qua, bốn vương luôn mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ.” Lọn tóc mềm mại nhẹ nhàng trượt khỏi ngón tay, trong không gian, thủy hạ phiêu tán, xinh đẹp động lòng người, hấn cúi đầu cười, “Trong mộng có một người, luôn tác động đến bốn vương, khơi dậy hồi ức kiếp trước, nhưng là bốn vương lại tìm không thấy đáp án.”

Nằm mơ? Y Y trừng mắt nhìn hấn, nàng dường như cũng có một đoạn thời gian, nàng cũng thường xuyên nằm mơ, những giấc mộng kỳ lạ, nối liền lẫn nhau, nhưng hiện tại, nàng cái gì cũng không rõ, những giấc mơ đó, khi bừng tỉnh đều như một áng mây mờ, mông lung không thể xác định.

“Việc người nằm mơ cùng ta thì có quan hệ gì đâu.” Nàng lui từng bước, không quen với cảm giác khi khoảng cách giữa hai người gần sát như vậy.

Người được trên người hấn một mùi son ngọt ngào, sẽ làm cho nàng có một cảm giác ...không lý giải được. Nguy hiểm! Trong đầu đột nhiên xuất hiện hai chữ này, nàng càng lui càng nhanh.

“Có quan hệ gì đâu?” Tay áo đỏ tươi vung lên, hấn nhà nhả bước từng bước chậm chạp, tựa hồ có chút hờn thụ trò chơi kẻ tiến người lùi...

“Nếu việc này không có quan hệ, chỉ sợ thi cốt của nàng đã sớm đã phong hoá, Ngân Nhi.” Thiên hạ trước mắt dường như biến đổi, trở thành một nữ nhi thánh khiết như nước, nụ cười tươi tắn nở rộ như hoa lê đầu mùa, váy áo trắng tinh, xoay tròn diễm lệ....

Cái gì Ngân Nhi? Y Y nhìn đôi mắt của hấn gần như điên loạn, toàn thân nhện không được hơi hơi run rẩy.

“Mẫn Hách yêu nam, người điên rồi! Ta là hoàng phi, sắp được ban thưởng quốc họ, Phù Vân Y Y!” Nàng không thể nhìn được nữa, đẩy mạnh thân thể đang tiến đến gần sát trước mặt.

“Phù Vân Y Y?” lẩm bẩm, Mẫn Hách ngăn ra, thiên hạ trước mắt lại lần nữa biến mất, nàng lại là trở về là hoàng phi Y Y.

“Ta không biết người muốn làm gì, nhưng khẳng định ta cùng chuyện mộng mơ quái quỷ gì của người tuyệt không quan hệ, thả ta trở về, bằng không, giết ta đi!” Mắt hạnh nhú lại, nàng hai tay hạp mũi, đầu ngón tay nhanh nhẹn cuốn, nhìn đôi mắt màu nâu thâm nùng của hấn, trong lòng thấp phần rõ ràng, nếu không nhanh chóng kết thúc chuyện này, e rằng...

“Giới cho một câu tuyệt không quan hệ!” trong lúc đó, hấn đột nhiên trầm giọng, âm lãnh dị thường, vươn tay cò bỏ mặt nạ huyết liên, đồng thời cũng tước đi mặt nạ tình lữ trên mặt nàng.

“Nếu người cảm thấy việc này cùng người không quan hệ, vậy liền chứng minh cho bốn vương xem!”

Biến sắc, cuồng quit lui về sau vài bước, đầu ngón tay nhất hạp, cuốn khúc.

“Con rồi chi ti, không!”

Nàng hét lớn một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau, trên đầu ngón tay lóe ra một tia sáng dài như sợi tóc, vươn ra quấn lấy cánh tay trái của Mẫn Hách.

Nhưng mà, Mẫn Hách tựa hồ lơ đãng, vẫn như trước, từng bước tiến gần, nơi này vốn không hề có ánh sáng, thì làm sao có bóng dáng, cho nên thuật pháp của nàng đối với hấn có thể nói là vô dụng.

“Lại đây.” Câu nói ngắn gọn từ trong miệng hấn dật ra, nhưng lại mang theo mệnh lệnh kinh người, rét lạnh tận xương, làm cho người khác sợ hãi, toàn thân run run.

“Người tránh ra, đừng tới đây!”

Hoảng sợ thật sự, không ngừng lui về phía sau, nàng hiểu được, dựa vào thuật pháp của chính mình, không thể ngăn cản bộ pháp của hấn, nhưng hấn cứ bước lại gần như thế, nàng căn bản là không có thời gian thi triển thuật pháp khác, chỉ có thể càng không ngừng lui về phía sau.

May mắn là không gian này không có chướng ngại vật gì, vì thế, nàng lui thật sự là hăng hái.

Ngay tại thời điểm nàng có chút mệt mỏi, hơi thở có vẻ hỗn loạn, hấn bỗng nhiên nhếch môi, cười đến thật yêu tà; đứng lại, không tiếp tục tiến lên; hai tay hạp mũi, từ đầu ngón tay bốc lên một luồng khí tức vô hình; trường bào đỏ tươi tung bay, phiêu dật trong dòng nhiệt khí, ma mỵ như một loài yêu tinh.

Cảm giác bất an tràn ngập tâm trí, Y Y thật muốn tránh hấn càng xa càng tốt, vừa muốn tiếp tục lùi xuống, phía sau lưng đột nhiên chạm phải một vật gì đó. Kinh hãi quay đầu, nhất thời toàn thân cứng ngắt, rét lạnh, Y Y nhận ra, nàng đã bị bao trong một bức tường băng, ba mặt không còn đường thoái lui, chỉ còn duy nhất một con đường phía trước, con đường đối mặt với Mẫn Hách yêu nam.

“Nhanh chứng minh cho bốn vương xem, rốt cuộc, việc này cùng người có quan hệ hay không?” từng bước tiến lên, đột nhiên ngữ khí của hấn lại trở nên ôn nhu, ánh mắt sắc lạnh cũng đậm đi vài phần. ...

Chứng minh? Làm thế nào chứng minh? Nàng hoảng sợ nhìn hấn càng lúc càng đến gần, ngón tay trắng bệch, xiết chặt vào nhau.

Cau mày, khuôn mặt trái đào nhăn nhúm, mồ hôi tích lặc trên khuôn mặt ửng hồng, những lọn tóc mai bị mồ hôi làm cho bết lại, dán sát vào má, trông thập phần khô sở. Nàng chỉ biết cắn răng, dựa sát vào vách tường băng phía sau. ...

Mất thấy, hấn đang vươn tay, muốn dùng thuật pháp tháo bỏ thuật pháp “con rối chi ti” của nàng trên cánh tay trái, nhất thời quỳnh quáng, hoảng sợ tê hô:

“Mẫn Hách yêu nam, người không cần lại đây! Bản phi nói người không cần lại đây!” Tiếng nói run nhè nhẹ, hai chân như nhũn ra.

Từ khi bắt đầu đại diện ngấm trắng, nàng lo quỳnh quáng đóng gói “hành lý” chuẩn bị cho kế hoạch cao bay xa chạy, vẫn còn chưa ăn gì, bụng rỗng tuếch, này giờ còn bị tên yêu nam này “dẫn vật”, thần kinh căng còn hơn dây đàn, hiện giờ, toàn thân như nhũn ra, hai chân run run.

“Lại đây!” Hấn đột nhiên quát một tiếng, con rối chi ti nhanh chóng tuột khỏi cánh tay trái.

Nàng tuyệt vọng, từ từ trượt ngồi theo thành tường, mở to mắt hạnh, không thể tin, chính mình sẽ chết tại đây, chết trong tay cái tên Mẫn Hách yêu nam biến thái này!

Sải bước đi đến trước mặt của nàng, ngồi xổm xuống, một tay vén mái tóc dài phía sau sang một bên, nhìn chăm chú vào cần cổ tuyết trắng của nàng, hấn đột nhiên lộ ra một chút mỉm cười.

“Chính là nơi này.”

Cúi đầu, đem bạc môi ấn xuống chính giữa cần cổ thanh mảnh của nàng, nhẹ nhàng mút hôn.

Chỗ bị hôn, đột nhiên nở rộ ra một hào quang màu tím chói mắt, một hình khắc hoa văn ngôi sao năm cánh rõ ràng hiện ra, mang theo mãnh liệt quang mang, bùng cháy trên da thịt tuyết bạch.

“Đau quá!” Toàn thân vô lực, thiên hạ cúi đầu rên rỉ, chỉ cảm thấy trên cổ như có người dùng sắt nóng hun đốt, cực nóng, đau rất đến không thể hô hấp.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chính Là Nàng!

“Y Y!”

Một tiếng gọi thất thanh mang theo lo lắng vang lên, như tiếng sấm phần nộ phá tan tĩnh mịch, hung hăng phá nát toàn bộ không gian hư ảo. Nhất thời, giữa không trung tung bay muôn ngàn những mảnh vụn trắng tinh, tựa như tuyết rơi, lạnh lẽo vô hồn rồi hóa thành tro tàn.

Là ai?... thanh âm này rất quen thuộc...

Nàng mờ mịt, cố gắng nâng mi mắt, lơ mơ nhìn thấy ánh huỳnh quang xinh đẹp nhảy múa trong bóng đêm, khoe môi giương lên một nụ cười yếu ớt, hấn... đã trở lại.

Phù Vân Khâu Trạch, hai mắt sắc bén, âm lãnh như băng, trừng nhìn về phía Mẫn Hách đang cúi người hôn lấy Y Y, nhanh chóng vọt tới, thật muốn đoạt lấy thân hình mềm mại vô lực, cẩn thận áp vào trong lòng, trên trán gân xanh cơ hồ muốn bật ra khỏi thái dương.

“Người đã làm gì nàng?”

Thanh âm rét lạnh, giận dữ lại ẩn chứa một loại sợ hãi, thống khổ cùng cực, nếu không phải sợ thuật pháp của mình đánh vọt tới sẽ làm Y Y bị thương, chỉ sợ, sớm đem Mẫn Hách bán cho toàn thân vỡ nát.

Hoàng bào trong bóng đêm phát động, đôi mắt tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm vào Mẫn Hách.

Chậm rãi ngừng đầu, dường như không hề để tâm lắng nghe lời chất vấn của hắn, lặng lẽ nhìn ẩn kỹ màu tím lóe sáng hào quang, bạc môi tà mị nở một nụ cười yêu dị.

Ngươi quả thật, là nàng.

“Ngân Nhi, ngươi quả thật là Ngân Nhi.” Lâm bẩm, hắn lại cúi đầu hôn lên trán nàng, quả nhiên là nàng, là gương mặt này làm cho ta quyến luyến không rời, không thể buông tay.

Lại là Ngân Nhi, điên rồi sao? Y Y giả dụ, nhưng nàng rõ ràng không thể thắng nổi lực đạo của hắn.

“Khâu Trạch!”

Nàng sợ hãi, vươn tay hướng về hắn, lại thấy hắn đột nhiên trong lúc đó dường như đã hoá thạch, cứng ngắc ở tại chỗ, không hề nhúc nhích, chỉ là kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Ngươi kêu nàng là gì?” Mặt không chút thay đổi, Phù Vân Khâu Trạch chậm rãi bước tới, dưới chân, huỳnh quang chợt lóe, dường như mang theo một cường lực cực đại, đem dạ minh châu cùng đèn lồng hai bên hóa thành bột phấn, ánh sáng lung linh tắt ngấm trong bóng đen, hóa thành hư vô, như chưa từng tồn tại.

“Nàng, là Ngân Nhi của ta!” khóe môi đỏ tươi bật ra một chút ý cười thật sâu, ngừng đầu lên, lấy tư thế thắng lợi nhìn Phù Vân Khâu Trạch, Mẫn Hách hai tay nhất hoàn, đem thiên hạ nâng dậy, động tác ôn nhu giống như đang nâng một cành hoa. (cv là bình hoa, nhưng mà như vậy thấy kỳ kỳ, pan sửa thành cành hoa nhé^^)

“Ngân Nhi của ngươi?” Phù Vân Khâu Trạch cười lạnh, chỉ vào Y Y hỏi, “Ngươi sao không tự mình hỏi xem, nàng thừa nhận hay không thừa nhận là Ngân Nhi của ngươi? Từ khi ra đời, nàng đã là của trẫm, là Phù Vân Y Y, chưa từng là Ngân Nhi của ngươi, Mẫn Hách Vương gia, nằm mơ, cũng không thể xem là thực như vậy.”

“Ngân Nhi?” Mẫn Hách cúi đầu, ánh mắt chờ mong, tràn ngập hi vọng mà nhìn nàng.

“Ngân Nhi cái gì, ta là hoàng phi!”

Dùng hết khí lực, nàng đẩy cánh tay hắn ra, dùng sức hướng Phù Vân Khâu Trạch chạy đi, nhưng hai chân lại lao đảo, sắp ngã đến nơi...

Một đạo thân ảnh màu vàng nhanh chóng vọt tới, xoay người một cái, liền đem thân ảnh nhuyển miên vững vàng ôm vào trong lòng.

Tầm mắt xẹt qua, kinh ngạc phát hiện trên cổ nàng xuất hiện ẩn ký màu tím, còn lấp lánh lân quang, ánh mắt nhất bẩm, nháy mắt lại khôi phục bình thường.

“Y Y, nàng không sao chứ?” nhẹ nhàng vén đi những sợi tóc hỗn loạn trước mắt nàng, ngón tay run run, chạm vào gò má lạnh băng, đáy mắt toát ra một tia ưu thương cùng đau lòng vô hạn.

Không có việc gì mới là lạ, nàng nhìn hắn liếc mắt một cái, hoàn hảo tiếp được chính mình, bằng không, nàng tỏ vẻ nhất định néo má hắn đến... không còn tuần tú! (_ _!)

“Ta đói bụng.....” Nhẹ giọng nỉ non, rất là vô tội mở miệng.

“.....”

Nhẹ nhàng kéo kéo cái cằm bé nhỏ của nàng, lại rất là sùng nịch, phụng phiếu hai má phấn hồng, ôn nhu mở miệng “Trở về cho nàng tùy ý lựa chọn, muốn ăn gì cũng được.”

Vẫn đang trầm mặc đứng ở một góc, Mẫn Hách nhu nhu mi tâm, không rõ vì sao nàng rõ ràng là Ngân Nhi, không nên xem mình là Y Y mới đúng, mặc dù, nàng đã dùng thân phận này sống hai mươi năm. (>.<, mâu thuẫn nhỉ???)

Đêm nay, rốt cục chứng thật, những chuyện trong mộng, đều là sự thật, hắn là Khinh Âm, ba mươi năm liền bách chiến bách thắng, Khinh Âm tướng quân!

Chẳng lẽ, Ngân Nhi sau khi luân hồi chuyển kiếp, đã không còn ký ức của kiếp trước?

Hắn khẽ cắn khóe môi đỏ tươi, lướt nhanh qua, không để ý đến ánh mắt phòng ngự của Phù Vân Khâu Trạch và Y Y, nhẹ giọng nói:

“Nàng, thật sự cái gì đều không nhớ sao? Ta là Khinh Âm, là Khinh Âm ca ca của nàng.”

Trong đầu thổi qua một tia hỗn loạn, nhanh đến độ nàng không thể nắm giữ.

Định mở miệng mắng hấn một trận, nhưng nàng, lần đầu tiên nhìn thấy Mẫn Hách yêu nam có khuôn mặt thế này, dịu dàng, chân thành, ôn nhu... đúng là không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nàng hiện tại không có kí ức kiếp trước.” Khâu Trạch đột nhiên lạnh lùng mở miệng, ánh mắt băng lãnh, không hề có một chút độ ấm, nhìn vào Mẫn Hách, người đang tự xưng mình là “Khinh Âm”.

“Người biết kiếp trước của nàng?” Nhất thời bùng tình, trên mặt Mẫn Hách đột nhiên xuất hiện sự hải lần vui mừng, không nghĩ tới, còn có người biết kiếp trước của Y Y.

Như vậy, Y Y có thể sẽ tin mình nói thật.

Bọn họ, đang nói cái gì? Nàng mê mang nhìn hai người, cái gì kiếp trước, cái gì Ngân Nhi, nàng chính là một u hồn của thế kỉ 21, vô tình xuyên qua, không biết nói ra bọn họ có bị dọa cho nhảy dựng lên không?

“Trẫm biết rõ kiếp trước của nàng, rõ ràng hơn bất kì người nào.” Mắt sáng như đuốc, Phù Vân Khâu Trạch khoe miệng bật ra ý cười chua xót, “Hơn một trăm táng mạng đều chết oan uổng ở trong tay của ngươi, ngươi nói, trẫm biết rõ ràng, hay là không rõ ràng đây?”

Dùng tay nhẹ nhàng chế trụ tiểu đầu đang ngo ngoe, muốn ngẩng dậy trong lòng, Phù Vân Khâu Trạch không muốn nàng nhìn thấy gương mặt hấn lúc này. Từ tận đáy lòng, huyết hận thâm thù chưa bao giờ phai nhạt, tự tâm truyền tới mắt, chăm chú nhìn vào hấn, “Khinh Âm tướng quân”, đáy mắt tỏa ra một cỗ khát máu, tàn độc, sát ý nồng đậm, âm vụ tối đen chưa bao giờ xuất hiện bật ra từ khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, hấn muốn giết người, ngay lập tức!

Trong đầu xoẹt qua một loạt những chuỗi hình ảnh, Mẫn Hách đột nhiên biến sắc, lui từng bước.

“Ngươi là, ngươi là.....”

“Đúng vậy, ta là Viêm Hi.....”

Thanh âm vẫn lãnh khốc vô tình, chậm rãi phun ra, Khâu Trạch thùy hạ mi mắt, nhìn thiên hạ bị chế trụ nên sinh khí, giận dữ cắn vào cánh tay hấn, chua xót cười...

“Là người đã cùng ngươi từ nhỏ lớn lên, là chủ rể của Ngân Nhi, là người có hơn một trăm gia quyến bị ngươi tàn nhẫn xuống tay sát hại, là người phải trốn đông trốn tây để thoát khỏi truy cùng đuổi tận của ngươi, cũng là người muốn mạng của ngươi, Viêm Hi.”

Bọn họ, đến tột cùng đang nói cái gì? Khinh Âm, Viêm Hi?

Cẩn cũng cẩn rồi, haiz, nhưng Khâu Trạch lại không có một chút phản ứng, Y Y cuối cùng cũng đành chịu thua, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Khâu Trạch, im lặng nghe hai người đối thoại, trong đầu lại càng mê mang.

Chẳng lẽ, hai người này cũng là u hồn từ nơi khác, xuyên qua mà nhập vào thân thể này, nếu không, bọn họ cứ nói chuyện gì mà nàng nghe mãi không hiểu?

Nhưng mà, đầu của mình như thế nào càng ngày càng đau... Khinh Âm, Viêm Hi, Khinh Âm, Viêm Hi, Khinh Âm, Viêm Hi.....bốn chữ này cứ ong ong bên tai nàng, thâm nhập vào xương tủy, mang theo cường lực đánh vào từng tế bào, làm nàng khó chịu, đau nhức thần kinh...

“Không nghĩ tới, lúc tìm được Ngân Nhi cũng cùng lúc tìm thấy ngươi.” Mẫn Hách đột nhiên giận tái mặt, cừu hận nhiều năm, ân oán chồng chất, hiện tại sao có thể nhất thời hóa giải.

Kiếp trước là địch nhân, oán hận cả đời, kiếp này tương ngộ, cũng chỉ có thể là địch nhân.

“Ta, lại như thế nào nghĩ đến.....” Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên chua xót cười.

“Đau quá!”

Y Y đau đớn bật ra thành tiếng, trong đầu dường như có hàng ngàn hàng vạn con sâu đang muốn đục khoét mà ra, nàng hai tay ôm đầu, giãy dụa, gương mặt tái xanh, thống khổ, mồ hôi lạnh tuôn chảy đầm đìa, hơi thở càng lúc càng mỏng manh, yếu ớt...

“Y Y!”

“Ngân Nhi!”

Hai nam nhân đồng thời bị hành vi của nàng làm cho hoảng sợ, cấp quay lại nhìn nàng, đập vào mắt hai người là một tia sáng chói lóa... chỉ thấy giữa ấn đường của nàng, chậm rãi hé lộ một phong ấn mang hình một đóa hoa Thiên Âm, rực rỡ chói mắt, đóa hoa chậm rãi nở rộ, vết rách giữa ấn đường nàng cũng càng lúc càng lớn.....

Chương 111: Lạc Dật Xuất Hiện

Đêm tối hắc ám, thanh phong tức khởi, trăng tròn mười lăm, nhu mờ lộng ảo, cả một bầu không khí quý dị, ngọt ngào đột nhiên bao trùm toàn bộ hoàng cung. . .

Hai nam nhân anh tuấn bất phàm lặng yên đứng ở mép giường, đầu mày gắt gao nhú chặt, tâm tình rối như tơ vò, chỉ biết lặng nhìn ấn kí trên trán của Y Y như một vết rách có sinh mệnh chậm rãi, lan tràn, nổ rộ... mà toàn thân nàng cơ hồ cũng run rẩy theo từng nhịp hô hấp khó khăn, lớn tiếng khóc.

“Đau quá, đau quá!” trong đầu như có thứ gì nứt toát, đau đến tê tâm liệt phế, nàng muốn dứt ra, mà vẫn không cách nào thoát khỏi.

“Y Y!” Phù Vân Khâu Trạch ôm nàng, dùng sức xiết chặt thân hình mảnh mai của nàng vào lòng, sợ nàng đau đớn quá độ, không cẩn thận, sẽ tự làm mình bị thương.

Sao lại thế này? Rõ ràng mình chỉ kích hoạt một ấn kí phía sau ót nàng, vì sao bây giờ lại xuất hiện vết rách kì dị này? Sắc mặt của Mẫn Hách cũng tái nhợt, tâm tình lo lắng không yên.

“Thời gian còn chưa tới, các người vì sao quyết tâm khai thông trí nhớ của nàng.” gió, mang theo một chút quý mị, trong không gian phiêu tán mà ra, xua tan một chút lạnh lẽo, băng hàn trong không khí.

Phù Vân Khâu Trạch cùng Mẫn Hách ngẩn ra, nhìn chung quanh, thanh âm ở đây, vì sao nửa điểm thân ảnh cũng không nhìn thấy?

Nhưng mà, Y Y trong lòng Phù Vân Khâu Trạch cũng đột nhiên đình chỉ kêu to cùng giấy dựa, dần dần im lặng xuống dưới, mi mắt khinh hạp, trên khuôn mặt tái xanh lộ ra một chút phấn hồng, đôi môi mấp máy vài tiếng rồi từ từ tiến vào mộng đẹp.

“Là ai?” Mẫn Hách chỉ cảm thấy ngữ điệu này dị thường quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra là đã nghe được lúc nào, chợt thấy dưới ánh trăng, xuất hiện một bóng dáng thật lớn, đột nhiên ngừng đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời đêm tĩnh mịch, sáu con bạch hạc hàng ngũ chỉnh tề, xếp thành hình tam giác, đang cánh, giống như từ mặt trăng hạ xuống phạm trần, lung linh huyền hoặc... Một nam tử bộ dáng thanh tú thoát tục, cười trên con bạch hạc dẫn đầu, một thân áo trắng thuần khiết, phiêu dật, càng tăng thêm vẻ kì ảo, như thần tiên không vương bận hồng trần...

Phù Vân Khâu Trạch cũng đã nhận ra khác thường, ngừng đầu nháy mắt, đôi mắt màu tím xẹt qua đủ loại cảm xúc hi vọng ái ố, dường như đã đoán ra thân phận người đến là ai.

“Cách xa nhiều năm như vậy, cũng đã đến thời điểm trở lại.” nam tử áo trắng ôn nhu cười, một tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của con bạch hạc đầu đàn.

Bạch hạc thấp mình một tiếng, đang đôi cánh trắng muốt, nhẹ nhàng cúi người, đợi cho chủ nhân đi xuống, lại triển khai đôi cánh, tung bay lên cao, cùng đồng loại bay về bầu trời đêm.

“Người là quốc sư?” Mẫn Hách đột nhiên nhớ tới, mẫu hậu từng nói qua, quốc sư thường mặc y phục màu trắng thanh toát, phong thái lỗi lạc, bộ dáng tiên phong đạo cốt, chỉ cần nhìn thấy là biết.

Nam tử áo trắng vẫn trầm lặng không nói, đôi mắt thâm sâu, lại trong trẻo khê dẫu dưới hàng mi dài; mái tóc dài, đen như mực, phiêu phiêu trong gió... mỹ lệ như một đóa hoa sen thuần khiết, tách biệt khỏi chốn hồng trần đầy bụi bặm. . .

“Mẫn Hách Vương gia.”

Mẫn Hách cả kinh, không nghĩ tới người này vừa nhìn đã có thể đoán được thân phận của mình, nhất thời, lâm vào trầm tư, năm đó, khi hắn mới vài tuổi, dường như mơ hồ nhìn thấy quốc sư một lần, quốc sư khi ấy bộ dáng độ chừng hai mươi, bây giờ, hắn đã là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, nhưng quốc sư lại..... Nhưng mà, hiện tại, quan trọng nhất vẫn là Ngân Nhi, hắn lấy lại tinh thần, đôi mắt hẹp dài hiện lên một chút lo lắng.

“Hoàng Thượng, cho thần xem hoàng phi một chút, được không?”

Quốc sư bước từng bước, y bào màu trắng phiêu dật tung bay, hơi thở mang theo mùi hương bạc hà thơm mát, hướng tới phương hướng Y Y đang nằm tiến lên, Y Y đang mê man, dường như lại cảm ứng được cái gì đó, khẽ lay động.

Mi tâm nhất quyết, Phù Vân Khâu Trạch gật gật đầu, ánh mắt vẫn không hề liếc nhìn về vị quốc sư chưa gặp một lần, vẫn chuyên chú nhìn vào thiên hạ vẫn còn đang mê man, ánh mắt mang theo nồng đậm ôn nhu cùng lo lắng.

Trên trán, ấn kí hình hoa Thiên Âm lúc ẩn lúc hiện, phát ra hào quang kì ảo, vết rách vẫn lan tràn. . .

Nhưng mà, quốc sư chưa vội xem xét ấn kính hình đóa hoa Thiên Âm, khẽ nghiêng đầu, nhìn về ấn kí phát ra ánh sáng màu tím phía sau ót của Y Y, đôi mày khẽ nhíu lại.

“Thì ra là thế, là ta sơ sót.” Thờ dài, ngón tay bạch ngọc vươn ra, đặt lên ấn kí màu tím, “Là mặt sau của linh hồn bị mở ra, cho nên mới gây ra ngự ma phong.”

Quả thật là ngự ma phong! Đôi mắt màu tím của Phù Vân Khâu Trạch hiện lên kinh ngạc, rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt trong sáng của hấn.

“Ngươi vì Y Y, nghịch thiên làm việc?”

Ngự ma phong, đây là tiên thuật của tiên nhân, dùng thuật này, người vận thuật trừ bỏ hội tiêu hao một lượng pháp lực khổng lồ, đồng thời, dương thọ cũng giảm đi, tu căn thuật pháp trên người giảm mạnh, không cẩn thận còn có thể hủy đi đạo hạnh sở học cả đời, sinh mệnh khó bảo tồn. Người bị thuật pháp này áp chế thì sẽ bị không chế trí nhớ, cho dù ở trong mộng có nhớ lại, tỉnh lại cũng sẽ quên.

Quốc sư đột nhiên nhìn về hướng Phù Vân Khâu Trạch, mỉm cười, giống như thanh vân nhu phong (gió nhẹ mềm mại), khiến người khác không thể chán ghét.

“Chỉ có như thế, chúng ta mới có thể tái kiến (gặp lại) nàng.”

“Ngươi.” Bạc thần khinh xả, Phù Vân Khâu Trạch nói không nên lời, rõ ràng, trong lời nói của nam nhân này đang ám chỉ cái gì đó rất rõ ràng, nhưng lại không thể lí giải đó là ám chỉ cái gì.

Chúng ta? Ánh mắt của Mẫn Hách chợt lóe, ‘ngự ma phong’ này thật ra hấn chưa từng nghe nói qua, nhưng nghe ngữ khí của quốc sư, dường như đối với kiếp trước của Y Y cũng có chút hiểu biết.

“Tạm thời che lại trí nhớ của nàng, bây giờ còn chưa phải là thời điểm mở ra.” Quốc sư đưa tay, chạm vào ấn kí đang phát ra ánh huỳnh quang trên trán nàng.

Nhẹ nhàng đụng chạm, Thiên Âm hoa đỏ vốn đang phát ra ánh sáng mờ ảo đột nhiên nở rộ sáng rực, phát ra ánh sáng chói mắt, soi rọi cả sương phòng. Tâm hoa bùng sáng như mặt trời, những cánh hoa như mang theo sức sống, kì ảo bùng nổ, rất nhanh, lại cuốn vào, ôm ấp lay nhụy hoa, dần dần che đi ánh huỳnh quang chói lọi, cuối cùng biến mất hoàn toàn giữa mi tâm của nàng.

“Ngân Nhi không có việc gì đi?” Mẫn Hách tiến lên từng bước, nhìn ấn kí giữa mi tâm nàng dần dần biến mất, tâm tình cũng dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng thở ra.

Nghe được trong miệng hấn nói ra hai chữ “Ngân Nhi”, quốc sư cứng đờ, ngạc nhiên, quay đầu, nhìn về phía hấn.

“Ngươi, cũng đã nhớ lại?” Hấn chỉ biết Kinh Âm chuyển thế cũng sẽ theo linh hồn của Ngân Nhi tác động mà thay đổi, không dự đoán được, nhanh như vậy, Mẫn Hách Vương gia cũng nhớ lại chuyện của kiếp trước, nhưng mà.còn mình thì sao, kiếp này cũng là kiếp trước, là duyên hay là孽? hấn chưa sót cười.

“Vẫn chưa nhớ lại hoàn toàn.” Mẫn Hách nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đối với vị quốc sư này, chưa biết là địch hay bạn, ánh mắt đề phòng của hấn nhìn nhìn về nam tử một thân áo trắng, bắt gặp ánh mắt ôn nhu của người này, thì bỗng nhiên hoảng hốt, ánh mắt này...dường như đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, tại sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?!

“Kia cũng được.” Quốc sư hiểu rõ, gật đầu, nếu không hấn nhất định phải biết mình là ai, chứ không phải dùng ánh mắt xa lạ, ngạc nhiên đó nhìn mình.

Phù Vân Khâu Trạch có chút đắm chiêu nhìn hai người trước mặt, sắc mặt lạnh lẽo như băng.

“Ngươi lần này trở về, là vì cái gì? Là vì nàng, vì hấn, hay là vì ta?” Phù Vân Khâu Trạch không nói rõ ràng, nhưng hấn xác định, “hấn” nhất định hiểu rõ, mình đang nói cái gì.

Vì ai?

Quốc sư ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng mười lăm sáng ngời lung linh, không nhiễm một hạt bụi, vừa rồi loang lổ mây đen dường như chỉ là ảo ảnh.

Gió đêm, lạnh lẽo vô tình, lướt trên mái tóc dài của hấn, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ thoát tục, đẹp như tranh vẽ, ả ả có sáng bóng lưu động, ánh trăng xuyên qua khung cửa, nhảy nhót trên khuôn mặt tuấn mĩ, càng tăng thêm vẻ huyền hoặc lòng người. Đôi mắt trong suốt, sáng lấp lánh như ngọc lưu ly, hờ hững, tản mát một chút ưu thương, nhìn về ánh sáng bản bạc, đậm cười không nói

“Bởi vì, ta là Lạc Dật.” Hấn thần nhiên nói, “Cũng không vì bất luận kẻ nào, đơn giản là vì ta, vì Lạc Dật.”

Ánh trăng nhu hòa, soi rọi nhân gian, Không khí mang theo chút nóng bức, khô hanh của mùa thu, nhưng trong sương phòng, không khí lại âm hàn đến đáng sợ.

Chương 112: Là Địch Hay Là Bạn

“Hoàng Thượng!”

Một thân ảnh màu đen, đầu đội mũ trong không khí đột nhiên xuất hiện, Mộc Hiệp nhìn thấy Phù Vân Khâu Trạch bình an vô sự thì nhẹ nhàng thở ra, lại thoáng nhìn về phía hoàng phi đang mê man, sắc mặt bỗng trầm xuống.

“Y Y không có việc gì, Mộc Hiệp, người mang nàng trở về trước.” Thật cẩn thận đem người đang nằm trong lòng giao qua tay hắn, Phù Vân Khâu Trạch liếc mắt, nhìn Mẫn Hách muốn tiến đến lại thôi, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, cước bộ vẫn không dừng lại.

Nếu hai người đó hợp lực, mình cũng không chắc có thể đối phó được, huống chi, còn có một Lạc Dật chưa rõ là bạn hay là thù, không thể dễ dàng manh động. Mẫn Hách suy nghĩ linh chuyển, cân nhắc lợi hại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lạc Dật. Kiếp trước, thử nhỏ là bạn hữu, nhưng sau khi trưởng thành, hẳn cuối cùng có xuất hiện hay không, chính mình vẫn còn chưa mơ thấy, nên bây giờ, hẳn rốt cuộc là địch hay bạn, Mẫn Hách vẫn chưa thể phân biệt rõ ràng.

Mộc Hiệp nhận mệnh, chỉ biết Hoàng Thượng tất nhiên sẽ có an bài, vì thế cũng không hỏi nhiều, cẩn thận ôm lấy hoàng phi, liền ẩn thân nhập vào bóng tối.

“Lần này trở về, có thể ở lại bao lâu?” Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt hòa hoãn vài phần, vô luận lần này trở về là vì cái gì, nếu có thể nhận được sự trợ giúp của người này, tất nhiên phần thắng sẽ tăng thêm rất nhiều, cho nên.

“Đến khi thực hiện xong ước định cuối cùng của thần và hoàng thái hậu.” Nhẹ nhàng nắm chặt vật cứng bên trong ống tay áo, trên mặt Lạc Dật thoáng hiện lên một chút thần sắc phức tạp.

Thực hiện ước định? Tại sao hắn chưa bao giờ nghe thái hoàng Thái Hậu nhắc tới điều này? Đôi mắt màu tím của Phù Vân Khâu Trạch hiện lên một tia kinh ngạc.

Ba người nhất thời bất động thanh sắc, không khí lần nữa rơi vào trầm lắng. Một người nhìn lên bầu trời đêm, hai người còn lại nghiêm mặt nhìn hắn.

“Người, có phải muốn hỏi ta cái gì phải không?” Lạc Dật nghiêng đầu, nhìn nam tử đang đứng bên cạnh, một thân đỏ rực, trên người hắn vẫn tỏa ra sát khí nặng nề như trước.

Nhiều năm như vậy, sát khí của hắn, vẫn chưa thể tiêu giảm sao?

“Bồn vương muốn biết, kiếp trước, chúng ta kết cục đến tột cùng là như thế nào.” Âm điệu ngoan lạnh đột nhiên mang theo nhè nhẹ bắt đầu dĩ, Mẫn Hách thùy hạ mi mắt, ngón tay khẽ vuốt lên mặt nạ trên mặt.

Nhiều năm trôi qua, hắn vẫn không ngừng âm thầm điều tra, quả thật rất muốn biết, là ai đã lặng lẽ hủy diệt hết tất cả chứng cứ mà hắn vừa mới chạm đến, mạnh mẽ vừa tìm thấy đã đứt đoạn hoàn toàn? Rốt cuộc là kẻ nào bán lãnh thông thiên, ở phía sau âm thầm thao túng mọi việc?

Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt điệu điệu nhìn hắn, cừu hận thấu xương, chỉ muốn đem Mẫn Hách, tên yêu nghiệt này tổng thẳng vào địa ngục, vạn kiếp không được siêu sinh.

Lạc Dật chỉ chậm rãi cười, chỉ vào ánh trăng bàn bạc trên cao, sắc mặt nhu hòa.

“Vô luận kiếp trước kết cục như thế nào, hiện tại, chúng ta đều ở cùng một bầu trời, ngắm cùng một ánh trăng, là duyên hay nghiệt, phải xem tạo hóa, nên biết, khi thời điểm đến, tự nhiên, người tự khắc sẽ biết được.” Nói xong, có chút thâm ý, liếc mắt nhìn Khâu Trạch một cái.

Câu này không phải ngầm bảo hắn cũng phải biết nhẫn nhịn, chờ đợi thời cơ? Phù Vân Khâu Trạch nghĩ thầm trong lòng.

Mẫn Hách nhũ mày, gương mặt băng lãnh như hàn băng, huy khỏi tay áo, một trận thanh phong nổi lên, bình phong kề cạnh vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Bồn vương hiện tại đã hiểu, như thế này thì thế nào?” Môi đỏ tươi tà mị khẽ nhếch, đôi mắt ánh lên sát ý nồng đậm, chuyển thành màu nâu, song chương mở ra, trên ống tay đỏ tươi, bách hoa kim điệp vàng rực uy mị tung khởi, dưới ánh trăng mờ mờ lung lung, rải rắc một đoàn huỳnh quang xinh đẹp, lấp lánh.

Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng cười, trào phúng nhìn hắn không biết tự lượng sức mình, nhưng mà, đôi mắt màu tím cũng là âm thầm chú ý động tĩnh của Lạc Dật ở phía bên kia.

“Hoàng thượng, thần mạn phép cáo từ.” Khẽ nghiêng người, nụ cười trên môi vẫn lãnh đạm như nước, xoay người hướng về cửa lớn.

“Đứng lại!” Không nghĩ tới hán không thêm đề mắt tới uy hiếp của mình, ngay cả một chút biểu lộ cũng không có, đôi mắt phượng hẹp dài nhú lại, ánh lên vẻ khát máu, tàn độc, y bảo đồ tui vung lên, hàng loạt những cánh bướm vàng tui, ủy mị ồ ạt hướng về nam tử áo trắng.

So với kim kiếp lần trước tỷ thí với Y Y, số lượng kim điệp đã tăng lên gấp ba lần, tốc độ cũng thần tốc, linh hoạt hơn.

Đừng nói là đề đối phó với một con người bằng xương bằng thịt, số lượng kim điệp này cũng đủ dễ dàng san bằng cả Tiêu Hiên viên! Phù Vân Khâu Trạch biến sắc, vừa muốn thi triển pháp thuật, đột nhìn thấy thân ảnh màu trắng rất là thoải mái mà dừng bước, nên hán chậm rãi dừng lại động tác của chính mình, thu hồi thuật pháp.

Quả thật khiến người ta tò mò, pháp thuật của quốc sư, rốt cuộc lợi hại tới trình độ nào.

Đối diện với bách điệp trùng trùng, Lạc Dật, mặt không đổi sắc, thần nhiên nhìn chúng tiếp cận càng lúc càng gần, ánh mắt vẫn tĩnh lặng như nước hồ thu, không một gợn sóng, lại sâu thẳm như đại dương, không bắt được một tia cảm xúc.

Không hề có tiếng vang nổ mạnh như trong dự đoán, kim điệp đột nhiên như bị cái gì bao vây toàn bộ, ở không trung bối rối huy động đôi cánh, tụ tập lại một chỗ trong một khối cầu vô hình, không cách nào thoát ra được. Khối cầu vô hình mang theo bách điệp chậm rãi bay qua cửa lớn, hướng đến ánh trắng, trong không gian bỗng vang lên một tiếng ”oanh”, toàn bộ kim điệp đều biến mất hoàn toàn, chỉ thấy trong không gian, phiêu tán bụi phấn lóng lánh hoàng kim, nương theo con gió, rắc xuống mặt đất một màu vàng kì ảo, lung linh.

Mẫn Hách thậm chí chưa kịp nhìn ra Lạc Dật xuất thủ như thế nào, dường như chỉ thấy hán đứng ở tại chỗ, một cử chỉ đưa tay nhắc chân cũng đều không có.

“Trên đời, không có bất luận kẻ nào có thể ra lệnh cho ta, Mẫn Hách Vương gia,” thanh âm ôn nhu của Lạc Dật theo gió bay tới, lại băng lạnh thấu xương, “Nếu thực sự có người đó tồn tại, nhất định cũng không phải là người.” Trong giọng nói ẩn chứa một chút hận ý, nhưng lại bị gương mặt ôn nhuận như ngọc che lấp hoàn toàn.

Nhiều điểm kim quang bay xuống, vurun trên y bảo của hán, lập tức bị một trận thanh phong phát khai đi, y bảo vẫn như cũ, không nhiễm một hạt bụi.

“Người là đang ám chỉ trẫm, cho dù là trẫm, cũng không thể mệnh lệnh cho người?” Phù Vân Khâu Trạch không biết tự khi nào lại nắm lấy dạ mình châu mà vừa rồi Y Y nắm trong tay, mặt không đổi sắc, thùy hạ mi mắt.

Lạc Dật đột nhiên ngăn ngó, trầm mặc một lát.

“Thần, chỉ làm chuyện mình cho là đúng, nếu không cũng sẽ không nghịch thiên mà đi, vô luận người là Viêm Hi, hay là Hoàng Thượng, đối với Lạc Dật mà nói, cũng không trọng yếu.”

Câu nói này có ý là: ai cũng không giúp? Phù Vân Khâu Trạch tựa hồ rất vừa lòng với đáp án của hán, bạc thần gọi lên ý cười.

“Quốc sư, hoan nghênh người trở về.”

Lời nói vừa ra, làm cho sắc mặt Mẫn Hách càng thêm khó coi, tức giận không có chỗ để phát tiết, nhưng mà, hán biết Lạc Dật này là một đối thủ cường hân, không thể mạnh động, day vào hán, thực lực của mình so với hán thực ra chỉ là ”châu chấu đá xe”.

“Hoan nghênh hán trở về? Mặc dù, hán trở về hội cướp đi phượng phúc của người, người cũng hoan nghênh?” mặt nạ huyết liên trên mặt, Mẫn Hách phủ mị cười, tựa hồ hiểu thấu cái gì.

Lời nói vừa dứt, không khí lại lần nữa ngưng trọng, gió cũng ngừng thổi, không khí trong cả phòng đặc sệt lại, cứng ngắt ngột ngạt, nhưng lại âm lãnh rợn người.

Lạc Dật hé đôi mắt sáng bóng trong suốt như ngọc lưu ly, mỉm cười không nói, nhìn Phù Vân Khâu Trạch, tựa hồ đang chờ hán hỏi chính mình

“Quốc sư, người sẽ làm như vậy sao?” Thần nhiên mở miệng, nhưng mà trong giọng nói đã có một tia khản trương, ngữ điệu có phần cứng ngắt, thanh âm cũng run nhẹ nhẹ.

“Phượng phúc của Lạc Tang quốc...” Lạc Dật nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Thần là sẽ không mang đi.”

Đôi mắt sắc bén của Mẫn Hách hiện lên hàn quang, nếu không phải như vậy, mục đích lần này hán trở về rốt cuộc là vì cái gì? Dĩ nhiên không phải vì hai người (Mẫn Hách + Khâu Trạch) bọn họ rồi, lại cũng không phải vì phượng phúc, như vậy, rốt cuộc là vì cái gì mà quay về đây?

“Trẫm, thay Lạc Tang quốc tạ quốc sư!” thanh âm chậm rãi, điềm điềm vang lên, nhẹ nhàng thờ ra, Phù Vân Khâu Trạch mỉm cười.

Xoay người, thân ảnh màu trắng điềm điềm lướt khỏi phòng, đến như một con gió, bước đi cũng tựa như một con gió, không người nào có thể nắm bắt hay ngăn cản bước chân của hán.

“Có lẽ, về sau ... thần cũng không xác định.....”

Thanh âm cuối cùng tựa như con gió nhẹ, thoảng qua, lại tựa như một ảo giác, nhưng mà, hai bóng người đang đứng vẫn bất động, nghi hoặc dõi theo bóng dáng đã rời đi.

Chương 113: Ta Là Lạc Dật Ca Ca Của Nàng

Đôi mắt to tròn chớp động, nàng theo thói quen vươn tay sờ sờ hướng bên cạnh... đệm chăn lạnh lẽo, không khỏi ngán ra, từ từ ngồi dậy, nhìn bên trong nội điện không có nửa điểm nhân ảnh, đành phải tự mình đứng lên rửa mặt chải đầu một phen.

Đi đến cửa đại điện, trừ bỏ hai gã thị vệ, những người khác tựa hồ đều không thấy bóng dáng, vừa hỏi, Y Y mới biết, thì ra bởi vì nghe nói công chúa La Phu quốc cùng hoàng phi bộ dạng giống nhau, như hai giọt nước, cho nên bọn họ đều chạy tới nhìn, xem rõ thực hư thế nào. (chời, gì mà nhiều chuyện dữ, KT mà biết thì tiêu đời mí người này : (

“Hoàng phi, người đã tỉnh.” Tiểu Thanh ôm một xấp y phục chạy lại, kỳ quái, nội điện vì sao lại không có một cung nữ nào, hỏi thị vệ, nghe được câu trả lời, nhất thời biến sắc, muốn nói gì, lại nuốt trở về.

“Tiểu Thanh, đêm đó người đã từng xem qua, cho nên sẽ không tò mò, các nàng hiểu kỳ cũng là chuyện đương nhiên.”

Y Y không chút để ý, huy phát ống tay áo, lại hỏi:

“Hoàng Thượng đâu? Hôm nay lâm triều sớm như vậy?” Nhìn lại, mặt trời vẫn còn chưa chói chang, ánh nắng mềm mại của ban mai khẽ soi rọi ngoài khung cửa, rõ ràng nàng không dậy muộn, vì sao lại không thấy hân châu?

Đã đem y phục xếp ngay ngắn vào tủ quần áo, đôi mắt màu bạc có điểm do dự, rốt cuộc, có nên nói cho hoàng phi biết hay không?

“Câu dẫn Phù Vân Khâu Trạch, mệnh lệnh tiếp tục chấp hành, cuối tháng lập tức chấp hành.” thanh âm lạnh lẽo như băng của Mẫn Hách Vương gia từ từ ở bên tai vang lên, Tiểu Thanh hai tay căng thẳng, trên trán đột nhiên toát ra tinh tế mồ hôi lạnh.

“Người có việc gạt bản phi?” Y Y khước mắt lo lắng, vô tình nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng, mắt hạnh nhíu lại, từ từ mở miệng hỏi.

“Nô tỳ... nô tỳ không dám” Cúi đầu đáp lại, nàng lắc lắc đầu.

“Hôm nay Hoàng Thượng vẫn chưa lâm triều, người đang bồi Sầm Nhi công chúa du lãm hoàng cung.” Về phần Hoàng Thượng thức trắng cả đêm để giải quyết công vụ, nàng lại không hề đề cập.

Sầm Nhi? Đột nhiên trong đầu Y Y hiện ra hình ảnh một nữ tử lẳng lơ, dựa sát vào người Mẫn Hách yêu nam, rồi lại rút lui kiểm, muốn giáo huấn mình một phen...

Bên môi chậm rãi gọi lên một nụ cười lạnh, ống tay áo màu vàng nhạt phát một cái.

“Hoàng phi, người muốn đi đâu? Đợi nô tỳ với.” Tiểu Thanh vội vàng đóng cửa tủ áo lại, bước ra ngoài, nhưng mà, bên ngoài Long Quân điện, dĩ nhiên đã không thấy thân ảnh của Y Y, Tiểu Thanh dừng lại cước bộ, xoay người đi vào nội điện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thào xuống về kinh ngạc cùng lo lắng, thay vào một nụ cười đắc ý, âm ngoan...

Y Y đầu tiên là hướng tới đại điện mà đi, gặp được Hồng công công, ông ta lại nói là hân châu đã đi bách hoa viên, vì thế nàng lại quay người đi đến đó, nhưng mà, vừa đến nơi, thủ viên thị vệ lại nói là hân châu đã đi đại phạt điện. Quanh đi quẩn lại một hồi, người thì mệt mỏi, ngay cả cái bóng của Khâu Trạch cũng không nhìn thấy, Y Y vốn không nhớ rõ đường lối trong hoàng cung, lại không có tỳ nữ dẫn đường, thoát cái cớ như lọt vào mê cung.

“Không phải là lạc đường rồi chứ?” Nàng lẩm bẩm, mơ hồ đi vào một đình viện trồng rất nhiều hoa màu trắng. Mơ mơ hồ hồ bước vào, đến khi Y Y lấy lại tinh thần, nàng đã ở trong một khuôn viên hoàn toàn xa lạ, chỉ thấy bên trong, trừ bỏ một lối đi nhỏ, chung quanh, toàn là những đóa hoa trắng muốt, nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Gió, man man thổi, mang theo những cánh hoa trắng mịn, lất phất phiêu đảng, như những hạt tuyết rơi xuống nhân gian, tán mạn trong không khí. Những cánh hoa xoay tròn trong gió, rơi nhẹ nhẹ, như vũ lòng một khúc nhạc hoan hỉ, nhảy nhót trong không trung, vài cánh hoa còn vờn vẩn, đậu lại trên làn tóc mây của nàng, cảnh đẹp như tranh. Y Y vui thích, tinh thần phấn chấn, si mê nhìn cảnh đẹp trước mắt, cười nhẹ thành tiếng.

Nàng không hề phát hiện, phía trên nóc nhà, một đôi mắt trong suốt, xinh đẹp như ngọc lưu ly đang nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng.

Bỗng nhiên, một trận thanh phong thổi đến, những cánh hoa trong sân càng thêm vũ động, phát phới tung bay, mỹ lệ huyền hoặc như lạc giữa biển hoa.

Thật đẹp nha!

Tay nhỏ bé vươn ra, đón lấy những cánh hoa đang tung bay, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, Y Y ngửi được một cổ hương vị quen thuộc, đó là mùi son trên người Mẫn Hách yêu nam, hương vị ngọt ngào mê người, mang theo dự hoặc không thể kháng cự.

Giương mặt đang tươi cười như hoa lê phút chốc cứng đờ, bất chấp cảnh đẹp trước mắt, lập tức xoay người rời đi.

“Hoàng phi là lần đầu tiên nhìn thấy hoa này sao?” thanh âm ôn nhu tựa như một cơn gió, xẹt qua bên tai, cùng với đóa hoa, như là đang vuốt ve hai gò má phẫn hồng.

Không phải là thanh âm của Mẫn Hách yêu nam.

Y Y vùng trộm thở phào một hơi, ngạc nhiên xoay người, nhìn bên trong khoảng sân, vẫn vắng lặng, không có nửa thân ảnh, không khỏi ngẩn ra.

“Là ai?” Nàng nột nột mở miệng, kỳ quái, vì sao mình luôn đụng phải những việc quái dị thế này.

Một thân ảnh toàn thân trắng bạch nhẹ nhàng liêu khối, từ mái nhà đáp xuống, áo trắng tóc đen, y bào phiêu dật trong gió, mái tóc dài phiêu tán trong gió, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ như được điêu khắc tỷ mỹ nhất, mỗi động tác giờ chân nhấc tay đều mỹ lệ thoát tục, bộ dáng tiên phong đạo cốt cứ như là tiên nhân hạ phàm.

Soái ca! Y Y lúc này chỉ có thể tìm được từ này để hình dung, nhìn nam tử dung nhan tuấn mỹ như tranh vẽ, đúng là cảm thấy, hết thấy mọi ngôn ngữ trên thế gian này đều không thể diễn tả hết được vẻ đẹp của nam nhân này.

“Ngươi như thế nào biết ta là hoàng phi?” Bất tri bất giác, nàng không có đối hán dùng “Bản phi” để tôn xưng, cảm thấy, người trước mắt này dĩ thường quen thuộc, nhưng lại rất lạ mặt, nhưng vừa gặp mặt, hán đã làm nàng thấy rất hảo cảm.

“Hôm qua, hoàng phi ở chỗ thần trở về vẫn còn hôn mê bất tỉnh, không biết hoàng phi còn nhớ rõ không?” Hán thân nhiên, nâng mi cười, đưa tay tiếp nhận một đóa hoa khôi vũ, xoay tròn trước mặt, đưa tới trước mặt của nàng.

Dung nhan tuấn lãng, nụ cười thuần khiết vô tà, không mang tạp chất gì, giống như chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể đem tất cả nhìn thấu triệt.

Cúi đầu, nàng vươn tay, hai ngón tay nhận lấy đóa hoa, chỉ phúc (đầu ngón tay) khẽ chạm đến lòng bàn tay mềm mại của hán, không khỏi nhẹ nhàng run run, cảm giác quen thuộc chảy xuyên toàn thân.

“Ngươi.....” Nàng nột nột mở miệng, lại phát giác chính mình thất thố, lắc lắc đầu, “Thực xin lỗi, ta không nhớ rõ.”

Cuống quít kéo bàn tay nhỏ bé về, thùy hạ mi mắt, hai cánh môi hồng tươi khẽ mím lại, không nói một lời.

Đêm qua..... trí nhớ của Y Y chỉ dừng lại ở khoảnh khắc Phù Vân Khâu Trạch tiếp được mình, sau đó là cái gì cũng không nhớ rõ, mơ hồ cảm nhận được, trong hư ảo, bên tai truyền đến một thanh âm ôn nhu như nước, một bàn tay ấm áp đặt lên trán, thì thầm vài câu gì đó, sau đó nàng hoàn toàn hôn mê, chìm vào giấc ngủ.

“Ngươi là ai?” Nàng đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt tò mò vô hạn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nhẹ nhàng phẫn hồng, như một “cục cưng” nhìn hán. (cái từ “cục cưng” này là của tác giả á, pan cũng hem biết thay bằng từ gì >.<)

Là ai? Là ai? đôi mắt nam nhân hiện lên một tia chua xót, nhưng mà, trên môi vẫn nở một nụ cười ôn nhu.

“Ngươi không hiểu kỳ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, ngược lại tò mò ta là ai?”

Y Y nhú nhú mày, đột nhiên phát giác chính mình có điểm không làm rõ được phương thức nói chuyện của hán. Bình thường, không phải đều “có hỏi thì có đáp” sao? Vì sao, lại hỏi ngược lại? Nhưng mà như vậy cũng rất thú vị nha!

“Ngươi nói cho ta biết ngươi là ai trước, xong rồi lại nói cho ta biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, không được sao?”

Nàng mở to hai mắt tròn xoe, nhìn hán, lật bàn tay, phun ra một ngụm khí thơm mát như hoa lan, đóa hoa màu trắng bay khỏi lòng bàn tay, ở không trung xoay tròn vài cái, thân nhiên rơi trên mặt đất....

“Ta?” Hán bỗng nhiên tiến lên từng bước, ngón tay như bạch ngọc khẽ vươn ra, vuốt ve mái tóc sau lưng nàng, động tác thuần thục, giống như đã làm điều này vô số lần.

“Ta là Lạc Dật, ta là Lạc Dật ca ca của nàng.” Mi mắt nhất thùy, suy nghĩ ngàn vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ta Thích Người

Thân hình kiều nhỏ phút chốc cùng đờ, ngây ngốc tại chỗ. Y Y bất động, đôi mắt to tròn tròn lớn, nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc ấm áp quen thuộc, nàng không phản ứng, cũng không chống cự.

Ông tay áo màu trắng cùng với thanh phong, thỉnh thoảng lướt qua hai má, trong lúc đó, Y Y ngửi được mùi hương bạc hà thanh mát, không phải hương vị nồng ấm của Phù Vân Khâu Trạch, lại càng không phải là mùi hương ngọt ngào thơm mát của Mẫn Hách yêu nam... Mùi hương này, thơm mát, thanh thuần, như có thể gột rửa tinh thần, xóa nhòa mọi phiền muộn...

“Lạc Dật ca ca... của ta?” Y Y bất tri bất giác ní non, lặp lại lời nói của hắn, nàng ngẩng đầu lên, đồng tử bên trong mắt hắn hé ra tuyệt mỹ tươi cười, trong trẻo như ngọc, cao nhã tuyệt đẹp.

“Nếu nàng muốn gọi ta là quốc sư cũng được.” Hắn mỉm cười gật đầu.

Quốc sư? Đầu óc đang mơ hồ đột nhiên bừng sáng, Y Y kinh ngạc chu chu cái miệng nhỏ, quốc sư, không phải là quốc sư mà thái hoàng Thái Hậu lúc sinh tiền luôn mồm khen ngợi chứ? Cũng là người bói ra quẻ “Phượng phúc”, cũng là nói, thân phận của mình là do hắn ban tặng.

“Quốc sư? Lạc Dật ca ca?” Nàng đột nhiên không hiểu, hai người bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì, vì sao, đường đường quốc sư Lạc Tang quốc lại muốn nàng gọi hắn là Lạc Dật ca ca? Hai người hắn là không có quan hệ huyết thống gì?

Lạc Dật bị bộ dáng mê mẩn, khờ khạo đáng yêu của nàng chọc cười, nhẹ nhàng lập xả hai hạ sọc tóc, ánh mắt tràn ngập sủng nịch, ôn nhu dào dạt mà nhìn nàng.

Đợi lâu như vậy, tiểu mỹ nhân rốt cuộc trưởng thành.....

“Nàng thích xưng hô như thế nào thì cứ xưng hô như vậy đi.”

“Nhưng mà, nếu gọi quốc sư là ca ca, thì có điểm kỳ quái.....” Y Y chợt thấy một cánh hoa phiêu dưng ở phía trên đỉnh đầu của hắn, không suy nghĩ, liền kiễng mũi chân, phát rơi cánh hoa kia xuống.

Động tác tự nhiên như vậy, bất chợt như vậy lại khiến nàng lại ngây người, dường như, trước kia, đã từng làm qua, nhưng mà, vì sao nàng cái gì cũng không nhớ?

Hắn lại vẫn bình thản, bộ dáng ôn nhu, cũng không cảm thấy bất ngờ trước hành động đột ngột của nàng, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, kéo vào bên trong biển hoa.

Bị động bước theo cước bộ của hắn, Y Y kinh ngạc phát hiện, bên ngoài nhìn vào, đình viện này chỉ như một biển hoa trắng muốt, không có điểm dừng, nhưng đi vào trong, lại có một mật động.

Bên trong có một đại thụ, hoa nở trắng muốt, giữa thân cây lại khoét rỗng, bên ngoài lại phủ đầy loại dây leo, hoa trên dây leo vẫn là một màu trắng thuần, bởi vậy, từ xa nhìn vào, cứ như hòa lẫn vào sắc trắng bên ngoài, khó lòng phát hiện.

Đi đến bàn đá đặt giữa mật động, ngồi xuống ghế, nhắc ấm trà, rót đầy hai chén, hắn mới đưa một chén tới trước mặt nàng.

“Ta vốn là Lạc Dật ca ca của nàng, quốc sư, bất quá cũng chỉ là một cách xưng hô.”

Động tác nhẹ nhàng tao nhã, gương mặt ấm áp ý cười, làm Y Y nhìn không được, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt sáng trong, lấp lánh như ngọc lưu ly của hắn.

“Nói vòng vo cả buổi, không phải vẫn trở lại điểm bắt đầu sao?” Mặt nhăn mày nhíu, nàng than nhẹ.

Y Y ý thức được nam tử trước mặt có pháp lực, mặc dù hắn chỉ di chuyển vài bước đơn giản mà thôi.

Y Y cưỡng chế, thu hồi tầm mắt đang đặt trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, ngược nhìn mật động trong lòng đại thụ.

Mặc dù là đang ở bên trong đại thụ, nhưng bên dưới cũng lấp đầy vô vàng những cánh hoa trắng muốt. Cho dù nhìn lên hay cúi xuống, đều là là một màu trắng thuần khiết, như là thế giới của tuyết vậy.

“Vô luận nàng tin cũng được, không tin cũng như vậy, mãi mãi, ta đều là Lạc Dật ca ca của nàng.” Hắn ôn nhu mỉm cười, áo trắng nhẹ phẩy, thanh phong nhẹ nhàng huy khởi, vô vàng cánh hoa rơi xuống theo con gió, là cả tuôn rơi.

Là tuyết rơi!

Y Y hưng phấn đứng lên, dang hai tay, ngược đầu nhìn phía trên đại thụ.

Mỗi lần đến tháng chạp (tháng 12), khi tuyết rơi, Khâu Trạch cũng không chịu cùng nàng ra ngoài ngoạn tuyết, bởi vì hắn sợ lạnh, cho nên đều dùng đệm chăn thật dày bọc lấy thân người, bản thân nàng cũng bị hắn biến thành ấm lò, ôm vào trong ngực. Mỗi lần nhìn thấy cung nữ ra ngoài ngoạn tuyết trở về,

Y Y đều rất hâm mộ.

Hiện tại, nàng đứng là cũng có thể cảm nhận được cảm giác đứng dưới tuyết rơi.

Vui vẻ cong khóm môi, nàng đột nhiên cảm thấy, quốc sư trước mắt, nói không chừng thật sự pháp thuật rất cao cường, còn có thể đọc được nội tâm của mình.

“Vây, về sau, ta liền gọi ngươi là Lạc Dật ca ca.” Nàng vui vẻ xoay tròn, bỗng nhiên dừng lại cước bộ, đối với hắn nói

“Nhưng mà, ngươi cũng không thể gọi ta hoàng phi, cứ gọi ta là Y Y.” Đây là lần đầu tiên, trừ bỏ Khâu Trạch, nàng cho phép người khác xưng hô như thế với mình.

“Àn, vậy gọi nàng là Y Y.” khuôn mặt hắn nhất thời sáng ngời, gật đầu đáp ứng.

Không biết vì sao, vô luận là động tác hay là ngôn ngữ của hắn, luôn có thể làm cho nàng có cảm giác thư thái, Y Y kinh ngạc nhìn hắn.

“Giống như, kiếp trước ta đã từng gặp qua ngươi.” nói xong, nàng xấu hổ cười cười, kiếp trước, còn có người tin tưởng sao? Nếu không phải nàng từ thế kỷ 21 xuyên không, lưu lạc đến nơi này, chỉ sợ, nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Lạc Dật, thần sắc nhất thời kiềm hãm, dung nhan tuấn mỹ nhất thời chìm vào hồi ức từ rất lâu, rất lâu rồi...lặng lẽ, ngắm nhìn thiên hạ trước mắt, diện mạo đã thay đổi, giống nhau duy nhất, chính là nụ cười tươi tắn, thánh khiết như hoa lê..

“Ngươi cứ coi như ta nói bậy bạ đi.” Mặt đỏ lên, Y Y nghĩ đến hắn đã bị lời nói của mình dọa đến ngẩn cả người, ngượng ngùng cười cười.

“Không.” Bỗng nhiên thanh tĩnh, hắn chậm rãi lắc lắc đầu “Kiếp trước, chúng ta thật sự đã quen biết nhau.”

Không đoán được hắn sẽ nói ra lời này, nàng đột nhiên ngẩn đầu, nhìn vào đôi mắt trong sáng lấp lánh như ngọc lưu ly của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, ngực có cái gì nhói đau.

“Phốc xích!” Che cái miệng nhỏ, nàng cười đến hết sức thoải mái, như lê hoa thanh lệ nở rộ, đáng yêu lại ôn nhu.

Lạc Dật có chút mờ lung, ngơ ngác nhìn nàng, không rõ mình đã nói gì sai để nàng cười đến thoải mái như vậy.

“Ngươi là một người thật kì quái.” mắt đẹp nhìn hắn, nàng đột nhiên nói.

Kỳ quái? Quyết mi, hắn đánh giá nhân hình của mình một chút, vẫn chưa cảm thấy gì không ổn, ngôn hành cử chỉ cũng coi như bình thường, rốt cuộc làm sao kỳ quái?

“Ngươi là người duy nhất đồng ý cùng ta hồ ngôn loạn ngữ.” Tuy rằng nàng hồ ngôn loạn ngữ (nói nhăng nói cuội) cũng không nhiều.

Lạc Dật bưng tỉnh đại ngộ, mỉm cười, thì ra nàng đang vui vẻ vì điều này, bất quá, làm sao giải thích cho nàng hiểu, nàng và mình tương ngộ, gặp nhau ở nơi này đều là do duyên phận ở kiếp trước?

“Gió nổi lên hề, biệt ly sầu

Phong lạc hề, cổ nhân phùng

Nếu hỏi kiếp này kiếp sau, mệnh lý vốn là xa không hẹn,

Nè hà nghịch thiên thủ quê cũ.....”

Khúc nhạc ai thương trong giây phút này đột nhiên vang lên trong đầu, Lạc Dật chưa xót cười. Có phải tất cả đều đã qua, còn lại chỉ là hồi ức, hắn đánh đàn, nàng cười ngồi nghe, mãi mãi sẽ không thể lặp lại sao?

“Bất quá, ta thực thích ngươi”

Nàng đi lên, học theo động tác chơi đùa lộn tóc của mình lúc nãy của hắn, giọng nói trong trẻo “Lạc Dật ca ca.”

Đang chìm đắm trong suy tư, bốn chữ “Lạc Dật ca ca” hoàn toàn lôi hắn trở về thực tại...năm mươi năm, rốt cuộc chỉ là một giấc mộng thoáng qua mà thôi...

Hắn chưa bao giờ rời xa nàng, liền giống như, nàng cũng chưa bao giờ rời xa hắn.

“Ta thích ngươi.” Nghĩ đến hắn còn chưa nghe, Y Y lại cường điệu.

Chương 115: Phù Vân Khâu Trạch ”Ăn Giấm Chua”

Lạc Dật giật mình, tuần nhan nổi lên một tầng kinh hi, vừa định vươn hai tay ôm lấy nàng, lại nhận thấy được một hơi thở lạnh như băng, xoay chuyển ánh mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt đầy hắc tuyến của Phù Vân Khâu Trạch.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, Y Y kinh ngạc khi nhìn thấy Phù Vân Khâu Trạch, tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này, nhất thời muốn tiến lên nhìn hắn thì...

Thanh âm của một nữ nhân đột nhiên tiến vào.

“Di, đại thụ này thật đẹp nha, Hoàng Thượng, Sầm Nhi có thể đi vào nhìn một chút không? Lần đầu tiên Sầm Nhi nhìn thấy đại thụ có nhiều hoa như vậy nha.”

Chính là nàng! Y Y lại nhớ tới hình ảnh lẳng lơ của nữ nhân này cùng Mẫn Hách yêu nam, trước mặt Lạc Dật mặt, không biết có nên nói hay không nói, do dự quay đầu, nhìn thân ảnh là lướt tiến vào.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch giờ phút này sắc mặt âm trầm, lạnh lẽo như hàn băng, tiến lên phía trước, nhìn hai chén trà nóng trên bàn, trầm mặc không nói.

“Thì ra bên trong còn có mật động nha,” Sầm Nhi bước theo đến, thấy hai người ở bên trong, cũng không khỏi ngây ra một lúc

“Y tỷ tỷ, thì ra tỷ cũng ở đây, sao lại không nói cho Sầm Nhi biết chỗ thú vị như vậy, di, vị này là?”

Nàng liếc nhìn về thân ảnh bên cạnh Y Y, hai mắt lập tức tròn tròn, thể gian mỹ nam vô số, nhưng nàng chưa từng thấy qua nam tử nào xuất sắc như thế, chỉ sợ, có lẽ tung cả thể gian này cũng chưa chắc tìm được nam nhân có thể so sánh với hắn.

Sắc mặt dâm tà thoảng ánh lên vẻ mừng rỡ như điên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, sau lại trấn định xuống dưới, khôi phục vẻ điềm đạm đáng yêu, chậm rãi đi đến bên cạnh Y Y, cố ý muốn cho nam tử nhìn thấy dung nhan của hai người là giống nhau như tạc.

Nhưng mà, Lạc Dật lại làm như nàng là không khí trong suốt, hướng Phù Vân Khâu Trạch gật đầu.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Thái hoàng Thái Hậu từng hạ khẩu dụ, quốc sư không cần phải hành đại lễ với bất kỳ ai, cho nên, hắn không cần quỳ trên mặt đất hành lễ, chào hỏi như vậy cũng có thể xong lễ quân thần.

“Mới sáng sớm, quốc sư đã có nhã hứng thật tốt.” Ngược mắt, tà nghệ nhìn thanh phong đang tung vũ những cánh hoa trắng muốt, Phù Vân Khâu Trạch vươn tay, đón lấy một đóa hoa rơi vào lòng bàn tay, đôi mắt màu tím thâm trầm, rét lạnh “Bất quá, cùng hoàng phi uống trà ngắm hoa, tựa hồ không hợp với lễ cho lắm, khiến người tị hiềm, dèm pha.”

Hoa Thiên Âm! Loài hoa này bốn mùa đều nở rộ, chỉ sinh trưởng trong vùng khí hậu ẩm áp ở miền nam, nhưng mà, Lạc Dật lại đem hoa Thiên Âm vào trong hoàng cung, đây là nơi có khí hậu của vùng cực, lạnh lẽo vô chừng.

Hắn rốt cuộc đã làm như thế nào? Hơn nữa, khuôn viên này chắc chắn có giếng kết giới, làm cho không khí trong đình viện áp áp, thích hợp cho hoa Thiên Âm sinh trưởng, đồng thời cũng không cho hương hoa tản mát ra ngoài, tránh để cho người ngoài theo hương thơm mà tìm đến. Minh (Khâu Trạch) và công chúa La Phu quốc, chẳng qua chỉ là tình cơ đi ngang qua đây, vừa bước vào đã ngập trong sắc trắng của những đóa hoa, còn đang bần thần, bước chân theo bản năng tiến lên phía trước, thì bên tai lại vang lên tuyên cáo của nàng đối với Lạc Dật.

“Ta thích người.”

Chỉ ba chữ mềm nhẹ nhưng lại sắc bén như chủy thủ, thẳng tắp đâm vào trái tim hắn, đau nhói, khiến hắn hô hấp cũng khó khăn, tựa như mỗi lần hít vào, lại có một nhát dao cắt xuống trái tim.

Nụ cười mỹ lệ đáng yêu, hắn từng nghĩ đóa hoa lê đó chỉ dành riêng cho mình, giờ phút này là vì người khác mà nở rộ.

Nàng, có hiểu được ý nghĩa của ba chữ này không? Cũng không phải là dạng ”thích” một con chó nhỏ, đơn giản như vậy.

“Tị hiềm?” Y Y nghi hoặc nhìn hắn, liếc mắt một cái, “Có cái gì phải ngại? Người cùng ta không phải cũng thường thế sao?”

Phù Vân Khâu Trạch cố trấn định, dùng định lực kềm chế xúc động, nhưng gương mặt vẫn xanh mét một mảnh, nàng rốt cuộc có hiểu hay không, ở trước mặt mình che chở một nam nhân khác, sẽ có hậu quả như thế nào?

“Y tỷ tỷ”

Thấy không có ai để ý tới mình, Sầm Nhi cố ý che miệng cười, kéo kéo ống tay áo của Y Y “Tị hiềm, chỉ nói với người chưa có hôn ước, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, không dùng để nói với trượng phu.”

Cũng tức là nói, nàng cùng hắn có hôn ước, cho nên không bị ‘tị hiềm’? Y Y hiểu rõ gật gật đầu.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch chỉ là lạnh lùng cười.

“Xem ra, ái phi tựa hồ thực thích đứng ở nơi này, ngay cả hai chữ ‘tị hiềm’ đều có thể đặt ở một bên.”

“Khâu Trạch, ngươi đừng có nói cái giọng đó được không?” Vừa định ‘mềm nhẹ’, nhỏ giọng xuống nước, nháy mắt đã bị câu nói kia của hắn làm cho bay biến, Y Y mất hạnh giận trừng

“Mới sáng sớm, ngươi ăn phải hỏa dược sao, Lạc Dật ca ca cũng không phải người ngoài, cùng một chỗ thì cần tị cái gì hiềm cái gì.”

Huống hồ, hắn cứ bảo mình gọi là ca ca, chẳng lẽ đúng là người một nhà sao?

“Lạc Dật ca ca?” Phù Vân Khâu Trạch cắn chặt răng, nhìn về mặt lạnh nhạt Lạc Dật, “Ngươi nói cho nàng biết?”

Áo trắng phiêu phiêu, nâng chén trà, nhấp một ngụm.

“Thần dường như không cần phải thông báo với người chuyện riêng tư cá nhân, Hoàng Thượng, ngươi nên hiểu được, việc hôm qua thần làm, nguyên nhân là vì cái gì, bây giờ như thế nào lại muốn tự cầm đá đập chân mình.”

Nghe được lời này, Phù Vân Khâu Trạch nhẹ nhàng thở ra, xác thực, nếu hắn hiện tại đã nói rõ cho Y Y biết, như vậy, hôm qua cũng sẽ không giúp nàng một lần nữa phong ấn trí nhớ, là chính mình đa nghi sao?

“Các ngươi, rốt cuộc đang nói cái gì?” Y Y thật sự nghe không hiểu, tựa như ngày hôm qua, nghe không hiểu lời nói giữa Khâu Trạch cùng Mẫn Hách yêu nam.

“Thần, dòng họ Ngàn Hạc, tự Lạc Dật, Hoàng Thượng cũng là hôm qua lần đầu tiên nhìn thấy vi thần, cho nên, không nghĩ tới hoàng phi sẽ biết tên vi thần, nên có chút tò mò.” Lạc Dật nhìn Phù Vân Khâu Trạch, mỉm cười.

Thật là như vậy? Y Y hoài nghi, tầm mắt nhìn thấy hai người trao đổi ánh mắt, nhưng không biết vì sao, chính là cảm thấy lời nói Lạc Dật có thể tin, cũng liền không tiếp tục truy vấn.

Nhưng mà, vẫn cảm thấy, hôm nay Khâu Trạch có chút quái dị.

“Đây là trà gì, thơm quá, quốc sư, Sầm Nhi cũng có thể uống sao?” Giống như không thèm chú ý ba người kia vẫn coi mình như không khí, Sầm Nhi cầm lấy chén trà của Y Y, ngửi ngửi, hai mắt sáng ngời.

Thần nhiên trà hương, so với trà thượng phẩm cũng là bất đồng, không đậm, không nhạt, mùi hương thanh lương, thơm mát, khoan khoái như một hơi thở.

Ôn hòa cười, gật gật đầu, Lạc Dật không biết theo thế nào lại biến ra hai cái chén, rót trà vào, đặt lên bàn, đưa đến trước mặt hai người: “Thỉnh dùng, đây là trà hoa Thiên Âm.”

Phù Vân Khâu Trạch biến sắc, đi đến bên cạnh bàn đá, ngồi xuống, nâng chén trà, hốc mắt vi thấp.

Hắn nhớ rõ, Ngàn Nhi từng nói qua, nếu hoa Thiên Âm có thể chế thành lá trà, nhất định phải chăm cho mình một ly đầu tiên.

“Trước kia, nàng đã từng nói qua với ta, trà này, nàng muốn làm cho người mình thích nhất uống.” Lạc Dật khinh ngữ, cũng nâng chén trà, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Muốn làm cho người mình thích nhất uống? Phù Vân Khâu Trạch cả người rung lên, kinh ngạc nhìn phía Y Y, vì sao, tiệc trà xã giao này lại bắt đầu với Lạc Dật?

Y Y nhấp một ngụm, hoa Thiên Âm? Cái tên đẹp quá, nhưng mà, mùi hương này, hình như với hương hoa trên đại thụ là giống nhau?

“Hoa Thiên Âm, là hoa gì?” Nàng mở miệng mở miệng.

Phù Vân Khâu Trạch cùng Lạc Dật đều sững sờ, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, hoặc là trầm mặc, hoặc là đem ánh mắt phiết hướng nơi khác, trên mặt, đều tản mát thần sắc cô đơn, vết thương trong lòng nhiều năm vẫn còn chưa khép lại, lại chậm rãi khuếch tán mở ra.

Hoa Thiên Âm. Nàng đã quên. Liên ngay cả bọn họ, cũng quên không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ta Nên Bắt Nàng Làm Sao Bây Giờ?

Trải qua những giây phút trầm mặc bên bàn trà, Y Y liền theo Phù Vân Khâu Trạch trở về Long Quân điện, mà Sầm Nhi lại quán quýt lấy Lạc Dật, năn nỉ hấn dạy nàng chế lá trà, vì thế, chung quanh nhất thời yên tĩnh.

Từng bước một, nàng thật cẩn thận mại khai bộ pháp đi tới, không rõ vì sao hôm nay thái độ của Phù Vân Khâu Trạch lại khác thường như vậy, không châm chọc khiêu khích mình để làm niềm vui thú cho hấn, lại tỏ ra lạnh nhạt, lạnh như một khối băng biết đi như vậy, một chút hứng thú cũng không có.

“Ngươi...” Phù Vân Khâu Trạch đang đi đột nhiên dừng lại, quay đầu liền thấy, thân ảnh kiều nhỏ, đang lăm lăm theo sau vì hấn dừng lại đột ngột mà đâm sầm vào lưng hấn, đang xoa xoa cái mũi, gương mặt vốn đang lạnh băng, bức bối, thấy hành động đáng yêu của nàng, nhất thời cũng hòa hoãn vài phần, ngữ điệu cũng đậm xuống:

“Đi đường sao không nhìn trước ngó sau, như thế nào, nhìn thấy nữ nam rồi thì mũi liền dài hơn chân sao?” (=.=)

“Ta làm sao biết ngươi sẽ dừng lại.” Thầm oán, Y Y trừng mắt nhìn hấn, trong lòng âm thầm thở dài, nhẹ nhõm một hơi, hấn hiện tại thoát nhìn tựa hồ đã “bình thường” trở lại.

A, chờ đã, nữ nam? Chẳng lẽ, hấn chẳng lẽ đang ghen tị với dung mạo của Lạc Dật ca ca? Bất quá cũng đúng, nếu như có một tiên nữ đứng trước mặt mình, nói không chừng, nàng cũng muốn phá hư cái mặt của nàng.

Y Y nhú nhú mày, cảm thấy chính mình thật đúng là tà ác. (*gật lia lia*, haiz, đã man)

“Hôm nay, làm sao lại đi đến sân đình của quốc sư?” Phù Vân Khâu Trạch mím môi, nhìn cái mũi đỏ bừng của nàng, lạnh lùng cười.

Mình còn chưa hỏi hấn vì sao phải bồi Sầm Nhi cùng nhau đi dạo khắp hoàng cung đâu! Nàng cố ý làm như không có nghe, lướt qua thân ảnh so với mình cao hơn gần hai cái đầu của hấn, đi đến phía trước.

Mười năm, hấn tựa như ăn phải “thuốc kích thích sinh học”, cứ điên cuồng tăng trưởng chiều cao, hiện tại, nàng đứng trước mặt hấn, tựa như một tiểu hải tử, haiz, thật là bi ai. Y Y thầm ca thán trong lòng

“Ái phi, nàng còn muốn chạy đi đâu?” Đơn giản đưa một tay ra đã nắm được nàng, thật sự không thể tưởng tượng, Y Y ở trước mặt mọi người luôn đoan trang có lễ, ở trước mặt hấn lại như một đứa trẻ hay giận dỗi, Phù Vân Khâu Trạch thở dài, dùng lực một chút đã ôm nàng vào lòng. Nhưng mà, thiên hạ trong lòng vẫn còn đang sinh khí, gương mặt trái đào đáng yêu nhăn lại, ngoảnh sang hướng khác, không chịu đối diện cùng hấn.

“Đương nhiên là hồi Long Quân điện a,” Nàng tức giận cắn chặt răng, không nghĩ tới từ khi nào, mình lại “bị khi dễ” như thế

“Phù Vân Khâu Trạch, bản phi còn chưa hỏi ngươi vì sao cùng Sầm Nhi đi cùng nhau, vô cùng thân thiết dạo ngoạn khắp hoàng cung, ngươi còn chất vấn bản phi vì sao đi đến sân đình của quốc sư, không biết như vậy là rất không công bình sao?”

Nói đến “vô cùng thân thiết”, nàng còn nhớ rõ Sầm Nhi kia một tiếng “Hoàng Thượng”, hai tiếng cũng “Hoàng Thượng”, nghe mà rợn cả da gà.

“Sầm Nhi công chúa nếu đã đến thì là khách, ta chỉ có thể tiếp khách, hướng chỉ, mới sáng sớm, ta thấy nàng còn đang ngủ say, không nhẫn tâm đánh thức nàng, chỉ có thể cùng nàng ấy đi dạo quanh hoàng cung.” Người đến muốn tìm là nàng, nào có phải hấn a! Thật đau đầu, Phù Vân Khâu Trạch không nghĩ tới hảo tâm của hấn lại bị nàng hiểu lầm.

Rốt cuộc, ta nên bắt nàng làm sao bây giờ?

“Ngươi, ý của ngươi là nói, nàng là tới tìm ta, muốn cùng ta đi dạo hoàng cung?” Xấu hổ mở miệng, Y Y mặt đỏ lên, khóe miệng hơi hơi run rẩy.

“Nói dư thừa, nàng nghĩ rằng, ta thực nhân rồi đến độ bồi nàng ta đi dạo hoàng cung sao?” Nếu không phải hôm qua nàng đau đầu té xỉu, hấn nói không chừng thật đúng là tùy ý Sầm Nhi công chúa gọi nàng tình dục, Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng trừng nàng liếc mắt một cái.

“Khụ!” Quay đầu đi, hai tay để sau lưng, Y Y làm dáng “ngắm phong cảnh”.

Kỳ quái, rõ ràng là mình đang chất vấn hấn, như thế nào tình huống lại đảo ngược? Giống như hấn làm cái gì đều là vì nàng hết.

“Nàng còn không có nói cho ta biết, vì sao sáng sớm đã đi vào sân đình của quốc sư?”

“Người nào đó” tựa hồ đối việc này có chút “cán lý không buông”, về mặt hờn giận, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, vươn tay, bắt khuôn mặt nhỏ

nhấn phải đối diện với mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hiện lên một chút thần sắc khản trương, nàng khoát tay áo.

[...]

“Không có gì, không có gì.”

Bỗng nhiên, trong lúc đó, lại nghĩ tới việc đêm qua, sắc mặt buồn bã, ngay tại thời điểm hần vừa định mở miệng, nàng nhỏ giọng nói:

“Khâu Trạch, ngươi cảm thấy Sâm Nhi công chúa làm người như thế nào?”

Không rõ nàng vì sao nàng lại hỏi như vậy, gợn tái mặt, hần dùng cước bộ.

“Nàng không phải phát hiện ra cái gì?”

Thùy hạ mi mắt, nàng không lên tiếng, đôi mắt màu đen tằm mấp mấp sầu lo, một tay nhẹ nhàng bắt lấy ống tay áo của hần, lực đạo càng nắm càng chặt.

“Không có gì, bởi vì diện mạo của nàng cùng ta giống nhau, cho nên muốn hỏi một chút suy nghĩ của ngươi.” Nàng chưa sót cười, sợ hãi hần nhìn ra cái gì, hai tay một vòng, ôm lấy cổ hần, tựa đầu vào phía trên bả vai của hần.

Cho đến khi cảm giác được trong ánh mắt của Phù Vân Khâu Trạch không còn ánh lên hoài nghi, mới từ từ thở hắt ra.

Hơi thở đó, mang theo mùi hương nồng ấm, như nải hương của hần xông thẳng vào khoan mũi. Không biết vì sao, chỉ cần ngửi được mùi hương này, nàng liền muốn ngủ, cảm giác thật an tâm, cái gì cũng không cần sợ hãi. . .

“Cho dù diện mạo nữ tử trong cả thiên hạ cùng nàng đều giống nhau, ta cũng có thể chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.” Hần thấp giọng nói, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng, đôi mắt màu tím hiện lên thần sắc phức tạp, mặc dù không nói, cũng có thể đoán được, nàng đang có chuyện giấu diếm mình.

“Vì sao khẳng định như thế?” Y Y cười khê, tràn đầy nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt, đôi môi, gương mặt cũng tỏa sáng, lấp lánh ý cười. . .

Nhìn không thấy dung nhan của nàng, nhưng lại có thể cảm giác được trong giọng nói đầy ý cười, vờn một bàn tay, néo néo hai má phồng nộn của nàng, cũng không khỏi mỉm cười.

“Toàn bộ Lạc Tang quốc, có mấy người có thể đem hoàng cung khiến cho gà bay chó chạy? Hơn nữa, tình nguyện không làm hoàng phi, lại muốn trèo tường ra ngoài?” Nói đến đây, lực đạo nắm hai má của nàng lại tăng thêm một phần.

Bất mãn đánh rớt bàn tay to của hần ra, tuy là quyền luyện chỉ phúc lạnh lẽo, nhưng mà không muốn cho hần tùy ý khi dễ.

Vụng trộm kéo một sợi tóc của hần, dùng sức nhất xả, rất là vừa lòng nhìn hần nhũn mày, nàng tựa hồ trong lòng thư thái một ít.

“Bất quá, Khâu Trạch, ngươi hãy đề phòng, cẩn thận với nàng ta một chút.” Khẩu khí trầm xuống, đúng là vẫn không thể nói ra miệng.

“Nàng đang giấu ta chuyện gì?” thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái thoáng cái trầm thấp, băng sương.

“Khâu Trạch, ngươi tin tưởng ta sao?” Thật cẩn thận mở miệng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên làm như thế nào để cho hần tin tưởng, nhưng mà, ngày ấy, Mộc Hiệp cũng ở đó, vì sao lại không nhắc tới với hần?

Bạc môi tà nghệ khê nhếch, nhưng lại không nói tiếng nào, ôm tiểu thân ảnh toàn thân cứng nhắc, đang bối rối trong lòng thật chặt.

Thi triển khinh công, cước bộ thần tốc hồi Long quân điện, mặc cho thiên hạ trong lòng kháng nghị, tốc độ vẫn không hề suy giảm, nháy mắt, đã ở trong nội điện.

Đem nàng thả xuống dưới, quay đầu, đối với các cung nữ, lạnh giọng ra lệnh: “Toàn bộ lui ra cho trẫm.”

Trong phút chốc, các cung nữ ở phía sau vội vàng hành lễ, rồi nối tiếp nhau nhanh chóng ra ngoài, đôi mắt màu bạc của Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn thoáng qua hoàng phi, rồi cũng lập tức đi ra ngoài, cung nữ cuối cùng rời khỏi nhanh chóng đóng cửa nội điện lại.

“Nói cho ta biết, nàng đến tốt cùng là đang muốn nói cái gì?” Chế trụ cầm dưới, không muốn nàng lại tránh né, đôi mắt màu tím ánh lên vẻ kiên định, thẳng tắp nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng.

“Sâm Nhi, giống như cùng Mẫn Hách có liên quan.” Bất đắc dĩ nói ra bản khoản trong lòng, nàng mím mím môi.

Chương 117: Phù Vân Khâu Trạch Là Đồ Ngụ Ngốc

“Sâm Nhi, giống như cùng Mẫn Hách có liên quan.” nàng cắn cắn môi, biểu tình thật bất đắc dĩ khi phải nói ra lời nói đau đớn trong lòng.

Phù Vân Khâu Trạch xoay người, đột nhiên thở phào một cái, dường như gạt bỏ được một gánh nặng, bước đến long ý, nhẹ nhàng ngồi xuống, khôi phục nét mặt lạnh băng, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Sắc mặt Y Y đột nhiên một mảnh tái nhợt, hần không tin nàng!

Cúi đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn thấy tà váy vàng nhạt dính một ít bùn đất, có lẽ là lúc vội vàng rời khỏi dinh viện của quốc sư đã vô tình nhiễm bẩn. Dinh viện trừ một lối đi nhỏ có trải đá cuội, khắp nơi đều trồng đầy hoa Thiên Âm, nên dưới đất đều là bùn đất đỏ tươi.

Y Y đi đến tủ quần áo, cầm lấy một bộ y phục, định thay đổi y phục đã bẩn trên người, lại thoáng nhìn bên trong có một cái hòm nhỏ, ngăn ra, mở hộp nhỏ ra, bên trong là cái yếm đỏ tươi ngày trước.

Thì ra... Hần đã từng nói sẽ vì mình lựa chọn một cái mới, thích hợp với mình nhất, vậy mà cũng quên không còn một mảnh... thôi, quên đi... còn đêm qua, lời nói đó của hần... là câu hôn sao? Hay vẫn là đang đùa giỡn mình mà thôi? Càng nghĩ càng đau đầu, để cái hộp nhỏ vào tủ, Y Y đi đến phía sau bình phong thay y phục.

“Khâu Trạch, ngươi không phải đang cảm thấy ta gạt ngươi chứ? Hoặc là cảm thấy ta đang ghen tị?”

Y Y đã thay xong y phục, một thân váy áo trắng tinh, nhẹ nhàng thanh thoát như một đóa tuyết liên (hoa sen trắng), trên chân váy điểm xuyên vài nhánh hoa thủy tiên kết bằng chỉ vàng, tao nhã thanh lệ. Nàng đi đến trước mặt Khâu Trạch, buộc hần phải đối diện với mình.

Thùy hạ mi mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút tức giận, bạc thân dật ra một tiếng cười nhạt.

“Nếu làm cho nàng ghen tị cũng tốt”

Gương mặt hần có chút bất đắc dĩ, lại tiếp: “Việc này, ta sẽ xem xét lại, nàng chỉ cần theo Mộc Hiệp học tinh thuật pháp, chuyện còn lại không cần lo lắng.”

“Xem ra, là ta đã nhiều lời.”

Đôi mắt đen láy tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, nàng xoay người sang chỗ khác, ôm lấy hộp gỗ màu đỏ trên bàn trang điểm, đùa với tiểu lục, “Ngày hôm qua, lời ngươi nói, rốt cuộc là có ý tứ gì?” Nhìn không được, vẫn là hỏi ra miệng, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về cái đầu màu bạc của tiểu lục, thấy nó ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt nhỏ nhú nhú lại thấp phần hưởng thụ, lửa giận trong lòng nàng cũng hạ xuống vài phần.

Đem hai chân nhàn nhã gác lên ghế, hần nâng mắt, tiếp tục nhìn long phượng được chạm khắc tinh xảo trên nóc Long Quân điện, đôi mắt màu tím lại không có tiêu cự, hoàng bào rũ xuống người, cả người hần toát ra một chút u thương nhàn nhạt, làm cho không khí xung quanh cũng trầm buồn, lạnh lẽo...

“Đêm qua? Đêm qua là tám tháng mười lăm.” Hần thân nhiên ni non, không biết là đang nói cho nàng nghe, hay là đang nói cho chính mình

“Mười lăm nhân nguyệt đoàn viên, có lẽ, là ta nhớ đến thái hoàng Thái Hậu.” xác thực, cả hoàng cung này, người thân thật lòng quan tâm hần, yêu thương hần, chỉ có thái hoàng Thái Hậu, người khác, đều thầm muốn hần chết, chết càng thâm càng tốt, càng nhanh càng tốt. (>.<, aiz, gia đình đế vương...)

Cũng là nói, bởi vì muốn có cảm giác của một gia đình, cho nên mới hội cùng nàng “Cầu hôn”?

Y Y chìm trong suy nghĩ của chính mình, lực đạo của ngón tay vô tình gia tăng, cái đầu màu bạc của tiểu lục bị nàng đẩy toàn bộ vào trong. Đang chơi vui vẻ, Tiểu lục không muốn vào, nó giãy dụa, muốn ra ngoài, nhưng ngón tay trắng nõn của nàng đã bịt ngay động khẩu, nó chỉ còn biết học xà tín “thủ thủ” kháng nghị.

“Phù Vân Khâu Trạch, ngươi là đồ ngụ ngốc.”

Hốc mắt đỏ lên, nàng không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy chua xót, rõ ràng nàng vẫn luôn muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Phù Vân Khâu Trạch, nhưng mà, khi hần nói ra lời nói đó, trong lòng nàng giống như bị dao cắt, đau đớn đến hô hấp không thông...

“.....” Mãn mãn bạc thân, rút đôi chân lại, hần đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Nắm chặt hai đầu, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn đầu lông rơi lệ, mới hung hăng hạ một quyền, đánh thẳng vào cái cây trước mặt, tức khắc, thân cây tét đôi thành hai nửa, từ từ ngã xuống.

“Hoàng Thượng, vì sao không nói cho hoàng phi, người đã sớm biết chuyện của Sầm Nhi công chúa? Người như vậy sẽ làm cho nàng cảm thấy người không tín nhiệm nàng.” Không một tiếng động đã xuất hiện, đứng ở một bên, Mộc Hiệp nhìn về mặt lạnh như băng Hoàng Thượng, không khỏi thờ dài.

Từ xưa, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mặc dù là Hoàng Thượng, cũng khó thoát khỏi.

“Bên Mẫn Hách động tĩnh như thế nào?” Ôn định cảm xúc, nhìn mu bàn tay bị nhánh cây cửa rách thành vết thương, thuận tay, từ trong lòng lấy ra ti quyền, định băng lại, lo lắng nhìn thấy trên ti quyền trắng tinh thêu một đóa hoa trắng muốt, đôi mắt màu tím trầm xuống, đem ti quyền nhét vào bên trong ống tay áo, mặc cho miệng vết thương lộ trong không khí, ần ần đau.

“Đã bắt đầu chiêu nạp nhân mã, chỉ sợ, không lâu sau sẽ hành động, Mẫn Hách Vương gia tựa hồ đã không còn nhẫn nại, chủ yếu là do binh lực của La Phu quốc còn chưa điều động đến đây.” Mộc Hiệp đem tình báo mà mình thu thập được bẩm báo rõ ràng.

Mộc Hiệp chính là thần tử trung thành cần cần, kiệm lời nhất, chỉ cần Phù Vân Khâu Trạch không muốn nói, tuyệt đối sẽ không hỏi.

“Mười ba ngày, Mộc Hiệp, chúng ta chỉ có bao nhiêu đó thời gian” ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng, chuyển hướng Mộc Hiệp, Khâu Trạch đem vật gì đó được bao trong một lớp bố đang cầm trong tay chuyển sang cho Mộc Hiệp.

Dường như đã sớm biết vật đó là cái gì, Mộc Hiệp ngay cả xem cũng không xem, lập tức cất vào trong lòng, thâm trầm gật đầu.

Nhưng mà, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mi tâm hơi nhíu, vết sẹo thật dài nhăn lại, tạo thành một rãnh sâu, trông thật đáng sợ.

“Hoàng Thượng, tháng chạp đến, là thời khắc thần thực hiện ước kì cùng thái hoàng Thái Hậu, thuộc hạ liền phải rời khỏi, đến lúc đó, không thể bảo hộ Hoàng Thượng cùng hoàng phi, thuộc hạ” Nói chưa xong, nhìn nam tử cương nghị, lãnh đạm trước mặt, có chút do dự bất an.

Phù Vân Khâu Trạch vùng hoàng bào, ngăn lại lời nói tiếp theo của hắn, gương mặt lạnh như băng thoáng nhu hòa, tiến lên phía trước, chụp lấy bả vai của Mộc Hiệp, cười ôn hòa.

“Trẫm lại như thế nào không rõ, nếu như không phải có chuyện trọng yếu, ngươi nhất định cũng không rời khỏi hoàng cung, nhiều năm như vậy, là trẫm cùng thái hoàng Thái Hậu nợ ngươi. Hy vọng về sau, có thể hảo hảo bồi thường cho ngươi.” Lấy tính cách cứng nhắc của Mộc Hiệp mà nói, chỉ sợ, nếu không còn lựa chọn nào khác, cũng sẽ không bỏ lại mọi thứ mà đi.

Nhưng mà, hẹn ước này rốt cuộc là như thế nào, ngay cả mình hắn cũng không hề nửa câu.

“Hoàng Thượng thỉnh tin tưởng thuộc hạ, chỉ cần có thể trở về, thuộc hạ nhất định ngày đêm chạy về.” Ra đi lần này, ít nhất cũng hơn một năm, Mộc Hiệp chưa tốt cười.

Nếu như không thể giúp Hoàng Thượng ổn định giang sơn, hắn cũng không còn mặt mũi đi xuống gặp thái hoàng Thái Hậu.

“Ác? Mộc Hiệp, rốt cuộc là chuyện gì, mười bảy năm trước, ngươi cùng thái hoàng Thái Hậu đã ước hẹn cái gì?” Mười bảy năm, khoảng thời gian dài như vậy, rốt cuộc là có gì chuyện quan trọng, sau một khoảng thời gian dài như vậy mới thực hiện ước hẹn? Phù Vân Khâu Trạch tràn đầy khó hiểu.

Nhưng mà, Mộc Hiệp chỉ cười, gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái.

“Kỳ thật, thuộc hạ cũng không biết là chuyện gì, chỉ vì sư tổ mười bảy năm trước có để lại một lá thư, muốn thuộc hạ mười bảy năm sau đi đến nơi đó để gặp người, nói là có việc trọng đại, thuộc hạ không dám làm trái.”

Thì ra là thế, bất quá, sư tổ của Mộc Hiệp, cũng chính là sư tổ của mình đi? Tính như thế nào, ít nhất cũng hơn trăm tuổi.

Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên cả kinh, trong đầu không biết vì sao lại hiện lên hình ảnh của hai vị lão già nhiều năm trước, nếu như bọn họ còn sống, phỏng chừng cũng hơn một trăm tuổi.

Điểm điểm long ngạc, Phù Vân Khâu Trạch nhớ tới một chuyện, xoay người, dằn dò nói:

“Chuyện của Mẫn Hách không cần nói với hoàng phi, nếu nàng có hỏi, chỉ cần nói không biết là được rồi.”

Mộc Hiệp chấp hai tay hành lễ: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Mười ba ngày, mười ba ngày sau, sẽ là như thế nào?

Hắn rùng mình, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh biếc bùng một khay gỗ, từ từ đi tới.

Là nàng? Phù Vân Khâu Trạch nhíu mi, nhếch khóe môi, cười lạnh. . .

Chương 118: Kê Đơn

ưng khay tròn, cúi đầu, bước từng bước nhỏ, đôi mắt màu bạc nhìn chăm chăm chén dược trong khay, sợ nước thuốc bị sánh ra ngoài, mỗi một bước đều thập phần dụng tâm, chú ý dưới chân, chợt thấy một đôi giày thêu hình rồng, vàng chói trước mắt, giật mình ngẩn đầu, nhìn thấy người trước mặt, vội vàng loan hạ thoát lưng, phúc thân hành lễ. “Trong bát là cái gì?” Mắt thấy Mộc Hiệp đã ẩn thân rồi khỏi, Phù Vân Khâu Trạch chia quạt phiến chỉ chỉ vào chén dược trong tay nàng, thứ chất lỏng đen như mực lay động, tâm hần sinh ra một loại dự cảm bất an.

Tiểu Thanh ngẩn ra, mờ mịt cúi đầu nhìn bát thuốc, đôi mắt màu bạc thoáng lưu động một loại biểu tình kì quái, nhưng vừa cúi đầu lại biến mất không thấy tăm hơi.

“Là thuốc bổ do ngự y đêm qua đã kê cho hoàng phi.”

Đêm qua, Mộc Hiệp ôm hoàng phi trở về, thấy nàng mê man, liền triệu ngự y đến, sau khi bắt mạch, ngự y chỉ nói hoàng phi do mỗi một quá độ, cần điều dưỡng thân mình, nên mới kê phương thuốc này, dặn hôm nay sắc cho nàng uống. Tiểu Thanh là nô tỳ hầu hạ thân cận bên cạnh Y Y, dĩ nhiên ngự y đưa thuốc cho nàng, sắc được xong, bưng đến đương nhiên cũng là nàng.

“Thuốc bổ?” Phù Vân Khâu Trạch nhũn mày, đem một cây ngân châm cho vào bát dược, thấy ngân châm không thay đổi màu sắc, sắc mặt hơi buồn lòng một chút, nhưng thấy Tiểu Thanh từ nãy đến giờ vẫn đều cúi đầu, không dám nhìn hần, đôi mắt màu tím híp lại, tinh quang lóe lên trong ánh mắt băng hàn, lạnh lùng vron ngón tay, xiết chặt cầm dưới của Tiểu Thanh, buộc nàng ngẩn đầu nhìn hần:

“Đừng tưởng trẫm không biết ngươi là ai, hơn mười năm trước tha cho ngươi một mạng, nếu ngươi dám động đến một cọng tóc của hoàng phi, trẫm nhất định khiến ngươi chết không có chỗ chôn.”

Hai tay bưng khay gỗ xiết chặt, khẽ run run, đôi mắt đang mê mẫn của Tiểu Thanh đột nhiên có tiêu cự, nhìn khuôn mặt lạnh như băng trước mặt, trong lòng run lên, lời nói của chủ tử lại hiện lên bên tai, nàng cắn cắn môi, có gắng bình tĩnh, nặn ra một nụ cười.

“Hoàng Thượng đã rõ ràng, Tiểu Thanh cũng cảm tạ người năm đó chỉ ân không giết, cho nên mới cam nguyện hầu hạ bên cạnh hoàng phi nhiều năm như vậy, vì sao bây giờ lại khẳng định nô tỳ hạ độc thủ với hoàng phi? Mười năm, nếu muốn ra tay, bây giờ có phải hơi muộn rồi không?”

Một tay giữ chắc khay gỗ, một tay đánh rớt bàn tay to đang chế trụ cảm mình, bộ dáng không còn khúm núm như dĩ vãng, Tiểu Thanh dường như đã biến thành một người khác, sắc mặt trấn định thần nhiên.

Hần không hề kinh ngạc, tự ngày ấy, khi người này bước vào Long Quân điện, hần đã biết rõ người này tâm địa thâm sâu, âm cơ thủ đoạn.

Vỗ vỗ hai tay, tà nghệ nhìn nàng, đạm cười không nói, bàn tay to duỗi ra, đem bát dược đưa đến gần mũi người, nếu không phải Y Y kiên trì muốn nàng chăm sóc, hần đương nhiên không muốn Tiểu Thanh nhúng tay vào việc sắc thuốc cho nàng.

“Dược liệu sử dụng là những thứ nào?” Hần hỏi.

“Hoàng kì, đảng sâm, cam thảo, đương quy, bạch thược, thực nhĩ, a giao, hà thủ ô, long nhãn, nhau thai.” Đem tất cả nguyên dược liệu nói ra rành mạch, rõ ràng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái. (@>@, toàn là vị thuốc bắc, pó tay)

“Đều là dược liệu bổ khí dưỡng huyết?”

Phù Vân Khâu Trạch gật gật đầu, gương mặt trắng nõn lại giờ lên cười lạnh,

“Nhưng mà, trẫm cũng biết đạo lý dược được tương khắc (có một số loại dược liệu khi dùng chung sẽ tương khắc, sinh ra tác dụng phụ, gây trúng độc), Mạc Thanh, chén thuốc này, thật chỉ có mấy loại dược liệu mà ngươi nói thôi sao?”

Cái mũi của hần luôn luôn linh mãnh, đối với hương vị của dược thảo cũng người qua không ít, chén dược này, không phải chỉ có những loại đơn giản như vậy.

Tiểu Thanh sắc mặt không thay đổi, nâng mi mắt, nhìn thẳng khuôn mặt tôn quý, không khỏi che miệng cười nhẹ hai tiếng, đến khi nhìn anh mắt hần tỏa ra sự nguy hiểm càng lúc càng lớn, tiến lên từng bước, mới ngưng cười.

“Nếu là Hoàng Thượng không tín nhiệm nô tỳ, nô tỳ liền uống cho người xem, như thế nào?” ánh mắt kiên định, còn hàm chứa sự điều cợt, nhìn thẳng người đối diện.

“Uống.” Ngắn gọn nói xong, chén dược trong tay đưa tới trước mặt nàng.

Tự tin tiếp nhận, nâng vốn định uống một hơi cạn sạch, đột nhiên, một bàn tay đem bát đoạt lấy, ánh mắt ngoan độc, âm lãnh rợn người, lúc này đây, không còn chế trụ cảm, mà là trực tiếp nắm cổ họng nàng.

“Ngươi cho là trò khi này có thể qua mặt trẫm? Ngươi có thể hạ độc, đương nhiên có giải dược, uống xong chén thuốc này, bất quá như đang uống một chén nước trong.” Thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái chuyển thành trầm thấp, giống như núi lửa bùng nổ, tản mát ra nhiều điểm hỏa diễm.

Tiểu Thanh ngần ra, lấy ra ti quyên chà lau sạch sẽ khoe miệng còn dính ít dược nước, đứng là trước mặt hắn, nàng đã lén cho vào miệng một viên thuốc, chính là giải dược, bên môi nở rộ ra nụ cười thắng lợi.

Nhìn mặt hắn càng lúc càng lạnh, cho dù lực đạo trên cổ cũng theo đó càng lúc càng lớn, nàng lại cười đến càng lúc càng vui vẻ.

“Khụ, viên thuốc này cho vào miệng lập tức hòa tan, cho dù không chảy vào cổ họng, cũng có thể giải độc.” thanh quản bị xiết chặt làm cho thanh âm trong trẻo hóa thành trầm đục, nhưng ngữ khí đắc ý vẫn không hề thuyên giảm.

Đôi mắt màu tím hiện lên âm vụ, thu hồi bàn tay, lui ra phía sau từng bước, nhìn nàng xoa cổ, điều chỉnh hơi thở, nhưng gương mặt vẫn dương dương tự đắc, không khỏi âm thầm mắng, đáng chết! Xem ra người này so với đại cung nữ còn nhiều tâm kế hơn, hắn thật quá sợ ý.

Nhưng mà, mi tiêm khinh quyết, nghĩ tới cái gì, toàn thân thả lỏng, Phù Vân Khâu Trạch phe phẩy quạt phiến trong tay, mỉm cười.

“Thiếu chút nữa trẫm đã quên, chủ tử của ngươi sao lại ra tay với nàng? Mặc dù qua nhiều năm như vậy, cũng không thể xuống tay..... Ngươi, bất quá là muốn lấy dược của nàng làm mồi nhử, lừa gạt trẫm uống thuốc này mà thôi.”

Vô luận là Mẫn Hách, hay là Khinh Âm, nhất định sẽ không bao giờ muốn tổn thương Ngân Nhi, tuy rằng nàng hiện tại là hoàng phi của hắn.

Tiểu Thanh biến sắc, không dự đoán được hắn sẽ đoán được phân phó của chủ tử, đôi mắt màu bạc trắng tắp nhìn chằm chằm Phù Vân Khâu Trạch, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút huyền cơ.

Nhưng tất cả chỉ là ánh mắt đùa cợt, nhạo báng.

“Ngươi đoán đúng rồi,” Nàng liệt liệt thần, “Bát dược này thật là muốn cho ngươi uống, nhưng không phải độc dược trí mạng, còn có, chủ tử tuy rằng hủy đi mệnh lệnh không giết hoàng phi, nhưng mà, giết hay không giết, vẫn nằm trong lòng bàn tay của ta, cho dù, ngươi bây giờ có thể lập tức giết chết ta, vẫn không thể đảm bảo an toàn cho nàng.”

“Có ý tứ gì?” bàn tay xiết chặt ti phiến, căng thẳng, ánh mắt sắc bén.

“Về sau ngươi sẽ biết, như thế nào, còn hơn nữa bát dược còn lại này, ngươi uống, hay là không uống? Bất quá, Hoàng Thượng, ngươi cũng không có quyền lựa chọn quyền, dù không muốn uống, cũng phải uống” (ek, láo nhảm >.

Tiến lên từng bước, nâng chén dược đến cạnh bạc thần, đôi mắt màu bạc không hề thể hiện hi nộ ái ố, khuôn mặt không có cảm xúc, tựa như rối gỗ, nàng, chỉ có một mục tiêu, làm cho hắn uống xong nửa bát dược này.

Bạc thần nhất mẫn, mâu quang bên trong giống như đại hải mệnh mông, cuộn cuộn nổi sóng, nhưng mà, rất nhanh lại thâm trầm, âm sâu không gọn sóng, chớp hàng mi, tiếp nhận bát, một ngụm uống cạn.

“Hương vị không tồi.” Nhẹ nhàng liếm liếm bạc thần, hắn cười nhẹ.

Khoảng sân vắng lặng, đột nhiên nổi lên một cơn gió, hoàng bào theo cơn gió, lay động tung bay, gương mặt tà mị ẩn ẩn một nụ cười lạnh lẽo, trên chóc, bộ dáng này, cùng Mẫn Hách Vương gia, có điểm tương tự.

Cầm bát, Tiểu Thanh đột nhiên cúi đầu, xoay người, bước đi.

“Dược tuy có độc, nhưng cái gọi là độc, bất quá là.....” thanh âm của nàng theo gió dần dần nhỏ đi, những chữ cuối cùng, hoàn toàn không nghe được.

Bất quá là? Phù Vân Khâu Trạch vốn đang mỉm cười tà nghệ, chậm rãi, khôi phục bộ mặt lạnh như băng sơn ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Buổi Tối Quái Dị

Mười lăm vừa qua, trăng sáng tròn tròn, bầu trời đêm như một bức màn nhung lạnh lẽo, trời trong, nhưng lại không có một vì sao, chỉ có ánh sáng bàn

bạc, mờ ảo của ánh trăng phủ xuống nhân gian một loại không khí kỳ ảo, mộng mị.

Một thân ảnh nhỏ nhắn, y phục một màu tuyết trắng, hạ thấp thắt lưng, cầm đèn lồng, men theo đường nhỏ, chậm rãi, len lén bước trên thảm cỏ non mượt.

“Nàng đang tìm cái gì?” một thân ảnh cũng toàn thân trắng bạch đột nhiên xuất hiện bên cạnh nữ nhân áo trắng, ánh mắt tò mò nhìn trên cổ.

“Quý a!”

Bị dọa đến hồn vía bay lên mây, Y Y vốn chưa kịp chú ý đến người đến là ai, đã hét đến chói tai. Cho đến khi miệng bị một bàn tay to lớn bịt kín, cảm nhận được độ ấm từ bàn tay kia truyền đến, nàng mới bình tĩnh được một chút.

Gió, nhẹ nhàng, mang theo chút lạnh lẽo của sương đêm, thổi qua hai má, xua tan chút sợ hãi, bất an trong lòng ai đó.

“Dọa đến nàng?” chủ nhân của bàn tay dường như thấy thật có lỗi, vội vàng buông lỏng tay ra

“Chỉ là thấy nàng nửa đêm còn một mình len chạy đến chỗ này, sợ nàng gặp nguy hiểm, mới đi theo phía sau mà thôi.”

Ngữ điệu quen thuộc cùng hương bạc hà thanh nhã thoang thoảng trong sương đêm, nàng kinh hi xoay người.

Người dưới ánh trăng, tóc đen như mực, áo trắng như mây, dung nhan tuyệt mỹ như tranh vẽ, đôi mắt sáng bóng như ngọc lưu ly thượng hạng mang theo nhu tình dào dạt, cúi đầu, nhìn về phía nàng, bạc thân hé nở một nụ cười như hoa như ngọc, dường như, lúc nào nhìn thấy hắn, cũng đều mang nụ cười này.

“Quốc sư?” Kinh ngạc miệng há to thành chữ ”O”, lời vừa thốt, lại trông thấy trong đôi mắt trong suốt ẩn ẩn một tia u thương, mắt mác, cuống quýt sửa miệng, “Lạc Dật ca ca.”

Nở một nụ cười tươi tắn như hoa lê đầu mùa, Y Y vô cùng kinh ngạc, nhanh như vậy đã gặp lại được hắn, quan trọng hơn là, trong bóng đêm tối đen thế này, có một người khiến nàng yên tâm vẫn tốt hơn nhiều.

Nếu không phải Phù Vân Khâu Trạch nói tối nay có việc muốn làm, nàng cũng không thể len lút giữa đêm hôm khuya khoắc như thế này mà đi đến Tiêu Hiên Viên, mặc dù Mộc Hiệp sư phó có khả năng sẽ đi theo nàng, nhưng cũng có lẽ sẽ không xuất hiện, bởi vì, sư phó luôn xuất quỷ nhập thần, không hù nàng giật thót tim cũng lạ trời lạ Phật rồi.

“Nàng đang tìm cái gì? Hình như vẫn chưa tìm được phải không? Ta theo nàng từ nãy đến giờ, vẫn chưa thấy nàng trở về.” Hắn cười nhẹ, nụ cười thánh khiết, nhẹ nhàng, dường như mọi thứ trên thế gian này, dưới đôi mắt của hắn đều xinh đẹp, trong trẻo như vậy.

“Dạ minh châu.” Nàng chỉ chỉ vào bụi cỏ, có người bên cạnh, lá gan cũng lớn lên không ít, cầm lấy một nhánh cây, khua khua vào bụi cỏ.

Từ đêm qua, sau khi tỉnh dậy, nàng có quay lại Tiêu Hiên Viên, nhưng tất cả đèn lồng đều không thấy, ngay cả dạ minh châu mà hắn tặng cho nàng cũng không thấy, tâm, cứ như bị thiếu mất một thứ gì đó, nên vội vã đến, muốn tìm lại.

Trong đầu xẹt qua hình ảnh tối qua, dường như lúc đó trong tay Phù Vân Khâu Trạch tựa hồ có một đạo ánh sáng mềm nhẹ... Lạc Dật lập tức sáng tỏ, giữ chặt tay nhỏ bé của nàng, lắc đầu cười, nếu là thuật pháp, chỉ sợ cả đời cũng tìm không thấy.

“Nàng là muốn nhìn thấy đèn lồng đêm qua?” Hắn tựa hồ có thuật đọc tâm, khước môi lại ẩn ẩn một nụ cười.

Y bào màu trắng vung lên, toàn bộ xung quanh phút chốc sáng bừng, oánh oánh ánh sáng nhu hòa che kín bầu trời, chột lóe chột lóe, ánh trăng lười nhác đang ngủ quên kia như được lay thức, bừng sáng ngời ngời, cả bầu trời đêm lạnh lẽo, cô tịch, không một ánh sao, cũng thoáng chốc ngập tràn tinh tú, lung linh sáng ngời.

Thật đẹp nha! Miệng của Y Y càng há to hơn, đã lâu lắm chưa nhìn thấy nhiều sao như vậy, hoa lệ long lánh, nàng mê muội ngắm nhìn.

Nhưng mà, vẫn không phải là đèn lồng đêm đó, nàng nhìn chung quanh bốn phía, thoáng thất vọng cúi đầu.

“Lạc Dật ca ca, thuật pháp của huynh rất được, nhưng mà đây cũng không phải là thứ mà ta muốn...”

Cây gậy trong tay tiếp tục bắt lộng bụi cỏ, nếu là trước kia, nàng nhất định quán quít lấy hắn, nắn ni hắn dạy nàng pháp thuật cao cường kia, nhưng mà, hiện tại, dường như nếu không tìm được dạ minh châu kia, trong lòng không thể bình tĩnh

“Đội ta tìm được dạ minh châu, sẽ cùng huynh ngắm trăng.”

Bàn tay to nhẹ nhàng đoạt lấy cây gậy trong tay nàng, trong khi nàng còn đang kinh ngạc tròn mắt nhìn hành động bất ngờ này của hắn, thì cây gậy trong tay đã nâng lên một chút.

Hoảng hốt qua đi, đập vào mắt nàng là một chút ánh sáng tựa như huỳnh quang, mỗi một giây qua đi, huỳnh quang càng lúc càng lớn, càng ngày càng lan tỏa, khắp xung quanh như có muôn ngàn ánh sáng lung linh, từng đốm, từng đốm nở rộ...

Không thể tin, đây...đây chính là ”đèn lồng” của đêm qua mà...

“Đường như vẫn còn thiếu một chút gì đó.” Lạc Dật nhớ đến tình cảnh đêm qua, cây gậy trong tay vung lên về phía bụi cỏ.

Lấy hai người làm trung tâm, huỳnh quang bùng sáng, như sóng triều lan tỏa, thành một vòng tròn ánh sáng huyền hoặc, từng chút từng chút thấp lên ánh sáng lung linh như tiên cảnh. Chẳng mấy chốc, ao đầm, bụi cỏ,...mọi thứ xung quanh đều điểm xuyến trên mình những chiếc ”đèn lồng” lung linh, xinh đẹp

“Lạc Dật ca ca, người làm sao làm được như vậy?” Nàng quả thực không dám tin, không còn từ ngữ nào có thể diễn đạt nữa... Thật phi thường, ngay cả thuật tử cũng không niệm, chỉ vẫy tay một cái là đã được thế này?

“Bất quá chỉ là một ít ảo thuật mà thôi, chỉ cần Y Y thích là được rồi”

Nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, loan hạ thất lưng, song chi khẽ kẹp lại, như là đang nắm bắt cái gì, đứng thẳng dậy, đem ”vật gì đó” cho vào lòng bàn tay nhỏ.

Bát bát dạ minh châu trong tay, nàng chậm rãi ngẩng đầu, dưới ánh huỳnh quang dịu dàng, dung nhan tuấn mỹ của Lạc Dật giống như thiên nhân, nhưng mà, tận sâu trong đôi mắt trong vắt như ngọc lưu ly đó lại ẩn ẩn một tia ưu thương nhàn nhạt, làm Y Y ngẩn ra.

“Lạc Dật ca ca, người làm sao vậy? Tuy rằng ta không lợi hại như huynh, có thể biến ra mấy thứ này, nhưng mà, nếu huynh có chuyện gì không vui, Y Y sẽ tận lực giúp huynh.”

“Nếu từ nay về sau, nàng đều có thể cười như vậy, thì được rồi.....”

Hắn thở dài, ngón tay bạch ngọc vươn ra, khẽ nâng một lọn tóc dài của nàng lên mũi người, nhẹ giọng:

“Thế sự vô thường, Y Y, không cần nhìn vào vẻ bên ngoài, tất cả mọi việc, bất quá thế gian phồn hoa, lòng người, cũng như thế.”

Không cần nhìn vào vẻ bên ngoài? Có ý tứ gì?

Gió nhẹ lay thổi, áo trắng từ từ phiêu khởi, dưới ánh trăng, càng trở nên mơ hồ, khuôn mặt ôn nhu tươi cười, y bào trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, nhẹ nhàng trôi đi, hòa vào bóng đêm.

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời sáng trong, lấp lánh ánh sao lại trở nên đơn bạc, lạnh lẽo, chỉ còn một ánh trăng lưu mờ, âm đạm. Ánh sáng huỳnh quang của đèn lồng xung quanh cũng đậm dần, rồi đồng loạt biến mất, chìm vào cô tịch. Dạ minh châu trong tay cũng tựa như khói sương, tan đi không thấy. Gió, không còn nhẹ nhàng ấm áp, trở nên rét mướt vô tình, lạnh lùng đáng sợ...

“Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca!” Nàng thất kinh quát to “Y Y sợ tối, Lạc Dật ca ca, huynh mau ra đây, mau ra đây!”

“Mau ra đây, mau ra đây!” Nàng dùng sức vỗ.

“Oành!” Bàn tay truyền đến đau đớn làm nàng từ trong mê mang mở to hai mắt, nhìn thấy bài trí quen thuộc trong Long Quân điện, còn có cái đầu nhỏ màu bạc, từ trong động khẩu trườn ra, chớp chớp đôi mắt hồng, thân thiết nhìn nàng.

Là mộng!

Chậm rãi thở hắt ra, vuốt ve bàn tay đang đau rát, sau lưng một mảnh lạnh lẽo, nàng vươn tay vuốt mái tóc hơi lòa xòa trước mặt, ướt át một mảnh, liền ngay cả trên mặt đều là mồ hôi lạnh.

Bò xuống giường, dùng khăn lau khô mồ hôi lạnh trên người, thay đi y phục ẩm ướt, rồi thông thả quay lại bên giường, định tiếp tục ngủ, nhưng mà, nhìn thấy trên giường rỗng tuếch, mi tâm khẽ nhíu, lại đi xuống giường, mang hài vào, đi ra khỏi nội điện.

Nhìn thấy vài cung nữ đứng dựa vào tường ngủ gật, không đành lòng đánh thức, Y Y thật cẩn thận mở cửa đi ra ngoài.

Hắn, hắn là vẫn là ngự thư phòng đi? Không biết có còn sinh khí vì chuyện sáng nay không, sớm biết như thế, mình sẽ không nói cho hắn nghe chuyện của Sầm Nhi, nói không chừng, nàng ở trong lòng hắn, đã trở nên đặc biệt

Y Y chưa sót cười, bất tri bất giác đã đi đến ngự thư phòng, không đợi thị truyền, hai tay đẩy cửa gỗ.

“Này lại là mộng?” một giọng nam trầm thấp vang lên.

Đôi mắt tròn xoe ngẩn lẹ, nàng đang nhìn thấy cái gì... Hai thân ảnh quen thuộc quấn với nhau, tư thế cực ái muội, xiêm áo xanh biếc rải rác khắp gian phòng... Thân ảnh mảnh mai nằm ngửa trên long kỷ, mái tóc đen mượt như mây xoắn tung, cổ chút rối bời, khuôn mặt bé xinh ngẩn ra phía sau, đôi mắt với nàng...đôi mắt màu bạc còn lấp lánh lệ quang...

“Tiểu Thanh.....” Y Y bất giác nột nột mở miệng, “Phù Vân Khâu Trạch.....”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Diễn Kịch

Ngoài cửa truyền đến một tiếng nắc nỉ non, rất nhỏ, rất nhỏ...

Nam tử phía trên vẫn không ngừng động tác, thậm chí ngay cả nâng mắt nhìn một cái cũng không, dường như đang mê say trong sự cuồng dã lạc thú, đầu của nam nhân vùi vào cổ của nữ nhân, nhấp nhấp hương vị của nàng, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng nữ tử rên rỉ...

Đứng ở cửa, thân ảnh của ai đó dường như đã hóa đá, từ từ đóng cửa lại, rồi đi, thậm chí không phát ra bất kì tiếng vang gì.

“Nàng đi rồi?” đang vui đầu, nam tử đột nhiên dừng động tác, nâng đầu lên.

“Bẩm Hoàng Thượng, hoàng phi đã rời đi.” Ngoài cửa, không biết từ khi nào đã có thêm một thân ảnh, Mộc Hiệp thân nhiên trả lời.

Xác nhận nàng đã rời đi, gương mặt lạnh như băng củ nam tử tà nghệ nhìn nữ tử hai mắt đắm lệ dưới thân, bàn tay to chế trụ cổ của nàng, dùng sức xiết chặt, giống như hận không thể đem khí lực toàn thân đều dồn xuống mười ngón tay, đem dưới thân người bóp nát.

“Đây là độc dược của người? Xuân dược?” (^^ đoán đúng rồi)

Cho dù, hẳn đối với việc nam nữ việc đã sớm tường tận, nhưng chưa bao giờ đề cập việc này với Y Y mà nói, chỉ sợ nàng chưa chuẩn bị tốt.

Nghĩ đến điều này, lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần.

“Khụ, khụ...”

Tiểu Thanh dùng sức đẩy bàn tay to của hắn ra, một bên cười nhẹ, hai má ửng đỏ nước mắt.

“Như thế nào, rõ ràng là người, chính người cam chịu, nếu không, vì sao phải phối hợp cùng ta diễn trò?”

Nghiêng mặt, nhìn nửa người dưới của hắn bị long ý che khuất, rõ ràng y phục vẫn chỉnh tề, trên mặt nước mắt rơi xuống càng nhiều, có vui sướng, có đau lòng, có thống hận càng nhiều hơn là tự trách.

Đúng vậy, là hắn cùng nàng thông đồng đóng một tuồng kịch..... (^^ cả nhà yên tâm nhá, Trạch ca vẫn còn “trong sạch” :]])

Buông hai tay, với lấy long bào trên bàn, hắn, mặt không chút thay đổi nhìn Tiểu Thanh đang vật vã trên bàn, ánh mắt hắn thâm sâu như biển đêm, tràn đầy khinh thường, tà nghệ nhìn nàng.

“Như thế nào, Mẫn Hách không cần, muốn dính lấy ta sao?”

Lạnh lùng cười, nhìn thân hình của nàng cứng đờ, ý cười càng sâu, nụ cười châm chọc, giễu cợt tựa như một mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim người nào đó.

“Nô tỳ không hiểu ý của Hoàng Thượng.”

Đứng dậy, nhặt y phục lên, khoác lên người, nàng, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ mà Vương gia phó thác? Ly gián quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng bảo tồn thân thể của chính mình.

Một tay chế trụ cánh tay Tiểu Thanh, Phù Vân Khâu Trạch chỉ vào cánh tay trắng nõn của nàng, lạnh giọng:

“Người đã không phải thân xử nữ, đừng nói là đêm nay bị trảm phá? Trừ bỏ Mẫn Hách, người còn có thể bị ai phá thân, đừng ngụy biện, nhiều lời lấp liếm nữa.”

(^^ giải thích tý: nữ nhân ngày xưa, từ lúc mới sinh ra, trên cánh tay sẽ được điểm một dấu chu sa màu đỏ, tượng trưng cho sự trong trắng trinh nguyên, nếu dấu chu sa mất đi, đại biểu cho việc nữ nhân đó mất đi trong sạch. Ai coi film cổ trang nhiều chắc sẽ biết ha ^o^. Bởi vậy khi PVKT nhìn thấy tay của Tiểu Thanh trắng tinh thì đã biết chuyện gì đã xảy ra rồi.)

Nói xong, buông lỏng bàn tay đang áp chế tay nàng, nhìn bộ dáng chật vật của nàng, cuối cùng bồi thêm một câu:

“Đến bây giờ, trẫm vẫn còn một thắc mắc, hắn sở dĩ lợi dụng người, là vì cái gì?”

Vì cái gì? Nàng cảm quần áo mặc chỉnh tề, xoa xoa bàn tay bị xiết đến xanh tím, chỉ phúc run rẩy.

Nhưng mà, đôi mắt màu bạc rất nhanh lại khôi phục thần sắc lãnh đạm, không ưu không thương, nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn thần sắc u ám của hắn, nàng đã nhìn ra một tia manh mối, nhưng cũng không mở miệng vạch trần, chỉ khẽ vuốt lại mái tóc dài, từ từ đi đến ghế dựa, tùy tiện tọa hạ, làn váy màu xanh biếc nhẹ nhàng vẽ một đường tròn xinh đẹp.

“Vấn đề của hoàng thượng, nô tỳ không thể trả lời người. Cũng giống như Mộc Hiệp, cho dù ta nghiêm hình, bức cung hắn thế nào, hắn cũng sẽ không trả lời những gì ta muốn hỏi, ta và hắn, cũng gần như nhau, cả đời này chỉ có một chủ tử, là tử sỹ, tuyệt đối không phản bội chủ tử của mình.”

Lại nhớ tới biểu tình của hoàng phi trước khi rời đi, sắc mặt trắng, xanh lần lượt thay đổi, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài. Nhiều năm qua đi, hoàng phi luôn là người nàng cảm thấy hâm mộ nhất, vì tuân theo chỉ thị của chủ tử, sớm hôm kề cận, tuy có thể nói là địch nhân, nhưng người nào phải có cây, tình cảm này sinh cũng không thể không có, nên nhìn nàng khổ sở, nàng cũng cảm thấy có chút chạnh lòng.

“Tuy không rõ vì sao ngươi lại đối với hoàng phi như thế, nhưng mà, ngươi làm thế nào giải được xuân được trên người?”

Thân là dược nữ, vô luận là đối với hạ độc hoặc giải độc, so với những người hiểu biết về y thuật cao minh hơn rất nhiều, liền ngay cả ba lão ngự y kia cũng không phải là đối thủ của nàng.

“Nói cho ngươi cũng không có gì khó, nhưng mà, trẫm chỉ muốn biết, hắn, có phải hay không dự đoán được hoàng phi sẽ...” Ngừ khí hoãn hoãn, đôi mắt hắn nổi lên một tầng sương lam người ta không thể đoán được.

Thùy hạ mi mắt, nàng nhìn thấy biểu tình lúc này của hắn thật... đáng sợ, ưu thương, thống khổ, rất nhanh lướt qua, rồi lại lạnh lẽo như băng sơn, u ám như quỷ vương khát máu, trong lòng không khỏi hoảng hốt, sắc mặt thoáng tái nhợt.

“Có lẽ là... có lẽ không phải... nô tỳ... nô tỳ làm sao... làm sao có thể đoán được ý của chủ tử, nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc, sẽ không hỏi đến bất cứ chuyện gì.” Chưa sót cười.

Đồng tử trong mắt co rút lại, hắn chậm rãi hạ thượng mi mắt, bàn tay bắt tri bắt giác sờ lên túi hương bên hông... không còn hương khí, thậm chí sợi tơ đã hơi sòn, nhưng hắn vẫn ngày ngày giặt ngay thất lung.

Y Y.....

“Bẩm Hoàng Thượng, hoàng phi không có gì lo ngại, có quốc sư đi theo.” Ngoài cửa, Mộc Hiệp lẳng lặng đứng ở bên ngoài báo cáo.

“Quốc sư?” mi tâm run rẩy, “Rất tốt.....”

“Hoàng phi đi đến Tiêu Hiền viên.”

Đôi mắt màu tím bật mở, hắn nắm chặt hai đấm, khắc chế xúc động của mình, gân xanh ần ần di động, nhưng mà, cũng chỉ là khẽ thở dài, chậm rãi hạ thượng mi mắt.

Mờ mịt đi tới, tựa như cái xác không hồn, nàng nhiều lần không nhìn thấy hòn đá dưới chân, liên tục vấp ngã, rồi lại tiếp tục đứng lên, nghiêng ngã lão đảo, lòng bàn tay trầy xước, tươm máu, nhiễm đỏ ống tay áo. Y phục trắng tinh, lấm tাম máu tươi, tựa như hoa mai trên tuyết, từng đóa mỹ miều, hương vị huyết tinh lưu tán trong không gian.

“Cái gì cũng không có.”

Hai chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt cỏ, nhìn trên không trung, không ánh sáng, chung quanh yên tĩnh, không có một tiếng động.

“Y Y, nàng ở trong này làm cái gì?”

Ngừ điệu ôn nhu nhẹ nhàng vang lên, một thân ảnh màu trắng ngồi xuống ở bên cạnh nàng.

Nghiêng đầu, muốn thấy rõ khuôn mặt người kẻ cạnh, nhưng đôi mắt sao lại nhạt nhòa thế này, run rẩy huỳnh quang, nàng vươn tay, chạm đến khuôn mặt ấm áp.

“Lạc Dật ca ca?”

Bên trong hoàng cung, trừ bỏ Phù Vân Khâu Trạch, người luôn đối với mình ôn hòa thế này chỉ có quốc sư, cũng chỉ có hắn mới có ngữ điệu ấm áp như thế.

“Là ta”

Hắn cầm lấy bàn tay nàng, “Như thế nào, muốn nhìn ta sao? Nhưng mà, hôm nay dường như mây quá dày, khó nhìn rõ, miễn cưỡng một hút, cũng có thể.”

“Ta không phải đã nhìn thấy rồi sao.” Nàng lắc lắc đầu, bên môi tươi cười chưa sót, “Tò mò thật, vừa mới mơ thấy huynh, huynh thật giống ma pháp sư, biết phân thân, biến ra ngay sao.”

Ma pháp sư? Lạc Dật nhú nhú mi tâm, chưa từng nghe qua từ này.

Nắm tay nhỏ bé, cảm nhận được cái gì đó, hần ngẩn ra... Lật bàn tay trong lòng lên, tay nhỏ bé non mềm trầy xước nhiều chỗ, từ từ toát ra tơ máu, ngay cả tay hần, cũng nhiễm thương màu đỏ tươi.

“Rất đau sao?”

Thấp giọng hỏi, từ ống tay áo lấy ra một bình ngọc nhỏ, đổ ra một ít bột phấn màu trắng, cẩn thận rắc lên miệng vết thương.

“Không đau, một chút cũng không đau, huynh xem, ta không có chảy nước mắt.” Dùng tay kia thì chỉ vào đôi mắt cổ mở thật to của mình, nàng mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt, vô lực, ngay cả khóe môi cũng khó nhếch.

“Àn, không có roi lệ.”

Hần gật gật đầu, xử lý tốt vết thương trong lòng bàn tay này, nhẹ nhàng nắm lấy tay còn lại, nhìn xem có bị thương hay không, may mắn là không có.

“Nhưng lại lưu ở trong lòng.” Thân nhiên nói, năm ngón tay dài nhỏ vuốt ve nhiều điểm bị thương trong tay nàng, đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly cũng nhiễm thương một tầng sâu bi, vĩnh vô tận đau.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [19] Gặp Lại Không Nhận Ra

Ôm thân ảnh mảnh khảnh nhảy lên lưng ngựa, thoáng quay đầu nhìn lại nhà gỗ, Lạc Dật thúc ngựa chạy đi.

Dọc theo đường đi, hương hoa tràn ngập, từng đóa hoa Thiên Âm bay xuống đầy đất, tựa như những hạt tuyết mỏng manh, tạo thành một tầng bông tuyết mềm mịn, vô ngựa giẫm lên, bụi cuốn gió bay, lục lạc trên cổ bạch mã phát ra từng tiếng chuông thanh thúy, ngân vang reo vui.

Ngân Nhi vì phải rời đi nhà gỗ nên có chút lưu luyến, hiện tại, thấy phong cảnh xung quanh lạ lẫm hấp dẫn, dường như đã quên mất đang ở trên lưng ngựa, hai tay dang ra, thích thú, muốn đón lấy những đóa hoa trắng muốt đang rơi xuống, gương mặt xinh xắn tươi cười, rực rỡ ấm áp như nắng ban mai, tươi tắn như hoa lê đầu mùa.

“Ngân Nhi, cẩn thận một chút.”

Lạc Dật cuống quýt dùng một tay ôm lấy thân ảnh mảnh mai, đối với sự nghịch ngợm của nàng thật là không có cách nào khác.

Tươi cười quay đầu lại, đầu nhỏ lắc lư qua lại, đột nhiên mở miệng hỏi:

“Lạc Dật ca ca, chúng ta khi nào thì trở về? Nơi này thật đẹp nha, Ngân Nhi thật thích. Cả ngày ở trong nhà gỗ, chưa từng gặp qua đóa hoa nào xinh đẹp như vậy, thì ra, đây là Thanh Sơn.”

Bàn tay đang điều khiển cương ngựa cứng đờ một chút, hần cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp khó hiểu.

“Ngân Nhi, muội đã nhớ lại chút gì rồi phải không?” Thanh Sơn, chính mình chưa bao giờ ở nàng trước mặt nhắc tới hai chữ này, mặc dù mất trí nhớ, nàng vẫn không quên nơi này sao?

Đang nhìn đồng hồ tây, ngẩng nhìn cảnh sắc xung quanh, nụ cười tươi tắn như hoa lê chậm rãi thu liễm, từ sau khi mất trí nhớ, lần đầu tiên nàng lộ ra biểu tình ngưng trọng.

“Chỉ là cảm thấy, nơi này đối với Ngân Nhi mà nói rất rất quan trọng, không thể quên, nhưng cũng không thể nhớ thêm gì.”

Tâm của Lạc Dật run lên, bên miệng nhếch lên một nụ cười khổ, đối với hần mà nói, nơi này cũng vô cùng quan trọng, nhưng mà, không biết đối với nàng là trọng yếu như thế nào...

“Nha, Lạc Dật ca ca, huynh xem... người phía trước, cả người đều dính huyết, lôi kéo người qua đường để làm cái gì nha?” Ngân Nhi chỉ chỉ về phía

trước.

Theo hướng chỉ của ngón tay nàng, Lạc Dật nhìn về phía trước. Xa xa là một nam tử cả người bết máu, thần sắc sốt ruột, lôi kéo hai người qua đường, không ngừng khoa tay múa chân, phiến phiến đóa hoa bay xuống, rụng rơi trên người hắn, chặt vật không chịu nổi, lại có chút đáng thương.

Nghe vậy, Lạc Dật toàn thân cứng đờ, tay nắm dây cương căng thẳng, đồng tử mắt phản chiếu thân ảnh của Viêm Hi đứng cũng không vững.

“Xin hỏi hai vị, có nhìn thấy một nữ tử cao cỡ chừng này, thân hình mảnh mai, lại rất thích cười hay không?” Viêm Hi ra sức khoa tay múa chân, bắt chước vết thương trên người.

Ngày hôm trước, hắn vừa mới tỉnh lại, phát hiện mình ngất xỉu ở bên cạnh hồ nước, toàn thân lạnh như băng, từ trên cao rơi xuống khiến cho toàn thân toàn là vết cắt, có lẽ nhờ rơi xuống hồ băng này, làm cho miệng vết thương bị đông lại, chưa tái đổ máu.

Nhưng mà, khi hắn tìm khắp bốn phía vẫn không thấy thân ảnh xinh đẹp của nàng, trái tim đau đến cơ hồ hỏng mất. Hắn hoàn toàn không để ý đến thương thế trên người, ngày đêm tìm kiếm khắp chung quanh, đói bụng, mất máu làm cho người hắn lả đi, nhưng hắn bắt quả chỉ chớp mắt khoảng nửa khắc, lại cuống quýt đứng lên tìm, chỉ sợ, nhìn thấy nàng chính là một khối thi thể.

“Nữ tử?” Sài phu (hình như cũng giống như tiểu phu, là người đồn cùi á ^^) nhìn nhau liếc mắt một cái, cả hai đều lắc đầu, Thanh Sơn này mặc dù thường có nhiều nam nữ đến đây thường ngoạn, nhưng mà, mấy ngày gần đây, thật là không có ai đi lên, cũng không biết là vì có gì?

“Không có? Thật sự không có sao?” Nam tử sốt ruột nín kéo quần áo của bọn họ, như muốn nín kéo chút hy vọng.

“Vị công tử này, nếu thực sự nhìn thấy, chúng ta nhất định sẽ nói cho người biết, nhưng mà, thật sự chúng ta không có gặp.”

Sài phu liếc liếc mắt, nhìn thấy vải dệt trên người hắn, biết là công tử của nhà có tiền, không phải cường bạo cướp bóc, đành phải nhuyển thanh hảo ngôn khuyên bảo.

“Không có.” Viêm Hi chậm rãi buông cánh tay, nhìn bọn họ từ từ đi xa, hai chân mềm nhũn, suy sụp ngồi bệt xuống, hai mắt mông lung nhìn lên trời.

Xa xa còn chưa nghe được thanh âm của nam nhân đó, nhưng mà, không biết vì sao, Ngân Nhi nhìn thấy vẻ mặt của nam tử này thì thấy thật căng thẳng, ngực cũng khẽ nhói đau, liền lôi kéo ống tay áo của Lạc Dật.

“Lạc Dật ca ca, chúng ta có nên đi giúp hắn hay không a?”

Toàn thân phút chốc căng thẳng, Lạc Dật lắc dây cương, từ tay nải phía sau lưng lấy ra một cái áo choàng, choàng qua người nàng, thấy nàng khó hiểu nhìn mình, sắc mặt cứng ngắt cười cười.

“Chúng ta không giúp được hắn, được trong tay Lạc Dật ca ca đã không còn nhiều lắm, nếu làm chậm trễ thời cơ, bệnh của Ngân Nhi phát tác, đến lúc đó, Lạc Dật ca ca không muốn lấy huyết làm thuốc tới cứu muội đâu.”

Lấy huyết làm thuốc?

Vừa nghe đến từ này, nàng không khỏi một trận run rẩy, cuống quýt lắc đầu:

“Chúng ta nhanh đi tìm được, không giúp, Ngân Nhi không muốn làm cho Lạc Dật ca ca bị thương tổn.”

“Àn,” Hắn gật nhẹ đầu, đem áo choàng trùm kín thân ảnh bé nhỏ của nàng, nhẹ giọng : “Gió có chút lớn, cẩn thận một chút, đừng để cảm lạnh.”

Nghe được lời nói của hắn, nàng ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn, thân ảnh bé xinh nháy mắt biến mất dưới kiện áo choàng trắng muốt.

Thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua thân ảnh ngã ngồi ở ven đường, cương ngựa vung, như cuồng phong cuốn qua đường. Người ngồi dưới đất nghe được thanh âm thì cuống quýt ngẩn đầu, nhưng mà, nhìn thấy chỉ là một nam tử một thân y bào trắng tinh tung vó ngựa, đau đớn cặp mi mắt, thất vọng cùng sức lực tiêu hao quá nhiều làm cho ánh mắt của hắn không còn sắc bén, hắn không nhận ra, dưới lớp áo choàng trắng tinh còn lộ ra một chiếc hài nữ tử.

“Lạc Dật ca ca,” Nàng nhẹ nhàng đẩy ra một góc áo choàng, nhìn thân ảnh của nam tử bên đường càng ngày càng nhỏ, tâm không khỏi bối rối, “Chúng ta khi nào thì sẽ trở về?”

Đã đi được một đoạn, hắn giữ chặt dây cương, đem áo choàng xốc lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hơi mất mát của nàng, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn vừa rồi, khi đi ngang qua nàng không tung áo choàng ra.

“Chúng ta nhất định sẽ trở về, chờ trị bệnh của muội xong, đến lúc đó Ngân Nhi muốn đi đâu, Lạc Dật ca ca đều mang muội đi, cho dù là chân trời góc biển, cũng nhất định cùng muội đi.”

“Thật sự? Muội muốn đi xem đại hải, trong sách nói biển bàn bạc, khí nuốt núi sông, Ngân Nhi thật sự rất muốn nhìn một chút.” Vừa nghe đến được đi ngao du sơn thủy, nàng lập tức đem việc vừa rồi quên không còn một mảnh, lại từ từ nở nụ cười, vừa đứng bị một cánh hoa nhỏ, trắng tinh dính vào chóp mũi, bộ dáng thật là buồn cười.

“Hào, đến lúc đó nhất định sẽ đi cùng muội.” Hắc cười nhẹ, phát giác chính mình đứng là không muốn dùng tay giúp nàng phất roi cánh hoa.

Cúi đầu, ngay tại lúc nàng trợn to ánh mắt, nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn lấy đóa hoa, đầu lưỡi duỗi ra, đem cánh hoa ăn vào trong miệng. (@>@)

“Dì! Hoa này có thể ăn sao?” Ngân Nhi tò mò nhìn chăm chăm khuôn mặt của hắn, muốn thấy hắn sẽ có biểu tình gì xuất hiện, là ngọt hay đắng, mặn hay lạt đây?

“Ngân Nhi muốn thử hay không?”

Ra vẻ thần bí, nhìn nàng liếc mắt một cái, quả thực, nàng hưng phấn nhanh tay đón lấy một cánh hoa rơi, cho ngay vào miệng.

“Phi!” Trong miệng hương vị sấp sấp làm nàng nhin không được nhử mi, chu chu cái miệng, nắm tay thành nắm hương Lạc Dật, đồ la hét

“Lạc Dật ca ca là phiền tử (người nói dối), lừa Ngân Nhi ăn đóa hoa.”

Đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly hiện lên một chút xin lỗi, thùy hạ mi mắt, khóe môi khẽ nhếch, hắc chưa sót cười.

“Àn, Lạc Dật ca ca là phiền tử.....” Cúi đầu, thanh âm thoáng khàn khàn.

“Lạc Dật ca ca là phiền tử!” Không có chú ý tới hắn khác thường, nàng đô khỏi miệng reo lên.

Ngay lúc nàng vẫn đang cười đùa, hắc vung dây cương, tuấn mã lao đi, lưu lại những cánh hoa trắng muốt, theo gió cuốn bay.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [20] Chờ Đợi Đã Lâu

ó ngựa phi như bay, những đóa hoa trắng muốt lui dần về sau, chậm rãi biến mất, chỉ còn vương vấn những cuộn bụi mù đất đỏ. Trước mắt, chính là đại đạo (đường lớn), đã không còn Thanh Sơn hùng vĩ, tầm nhìn tựa hồ cũng rộng lớn hơn rất nhiều. Dưới chân núi, là một hồ nước rộng lớn, một màu xanh biếc, trong suốt mát lạnh, thanh phong nhộn nhạo, mặt hồ tĩnh lặng gọn xuân thủy, cảnh đẹp như tranh, ý thơ dào dạt.

“Ngân Nhi,” Lạc trụ cương ngựa, Lạc Dật trên mặt bỗng nhiên thoáng hiện một mảnh bất an, “Muội ngoan ngoãn ngồi yên, đừng nhúc nhích.”

Đôi mắt nhìn chung quanh bốn phía, quá mức im lặng, hắc thoáng nhìn thấy ẩn bên trong những đám cây rậm rạp, có rất nhiều thân ảnh, lưng không khỏi cứng đờ, nhìn trạm gác được thiết lập, canh phòng cẩn mật, nháy mắt hiểu được hết thảy.

Khó trách mấy ngày gần đây Thanh Sơn vắng người qua lại, nguyên nhân là đây, xem ra, không chỉ có một trạm gác này, tất cả những lối đi khác cũng là như thế, đừng nói là người, ngay cả một con ruồi muốn bay qua cũng khó.

“Bản tướng quân cung kính bồi tiếp đã lâu.”

Ngữ khí trầm ổn vang lên, giữa vòng vây của quan binh, từ từ bước ra một nam nhân, người khoác chiến bào, trong thanh phong cuốn lên từng trận trần bụi, khí thế ngất trời. Nam nhân tuấn mỹ cương nghị, ánh mắt lóe sáng rạng rỡ khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn ngồi trên bạch mã

May mắn, may mắn khi đó hắn đã hạ quân lệnh, phong tỏa Thanh Sơn, chỉ cần nàng rời đi, vô luận nàng đi hướng nào, mình đều có thể chặn đường thành công.

Ngày ấy, nhìn nàng yếu ớt, nhợt nhạt nằm trên giường, tim hắn như bị ai bóp nát. Nay má phấn tuy vẫn còn xanh xao, nhưng cũng đã khôi phục chút huyết sắc, hắc không khỏi mừng thầm.

“Không phải của ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về ngươi, tướng quân, ngươi cần gì phải ép buộc.” Thanh phong quất vào mặt, Lạc Dật nhẹ giọng nói, cũng vừa vận không lớn không nhỏ truyền vào trong tai Khinh Âm.

Khóe môi khẽ nhếch, Khinh Âm nhìn về phía nam tử một thân áo trắng, tựa hồ cảm thấy có chút quen mặt.

Dung nhan tuấn mỹ khuynh thế hiếm có, màu da thuần trắng như tuyết, sắc mâu trong suốt sáng trong như ngọc lưu ly, mi nhu thần hồng, gương mặt tựa như tượng tạc, ẩn ẩn lộ ra nhiều điểm tiên cốt, phiêu phiêu dật dật, tựa như thiên nhân.

“Bản tướng quân thực cảm tạ công tử ra tay cứu mạng phu nhân, nhiều ngày không thấy phu nhân, nhớ thương vô vàng, nay xin công tử giao phu nhân lại cho bản tướng quân.” một câu “phu nhân”, hai câu “phu nhân”, rõ ràng đã muốn cho bạch y nam tử kia hiểu rõ, Ngân Nhi là nữ nhân của hắn, nên biết

điều mà giao trả.

“Phu nhân?” Ngân Nhi nhìn quanh bốn phía, khó hiểu nhìn nam tử tuấn tú một thân khôi giáp, nhỏ giọng:

“Phu nhân của người ở đâu? Nơi này trừ bỏ ta cùng huynh ấy, đâu còn ai khác.” Nói xong, chỉ chỉ Lạc Dật đang ngồi phía sau lưng.

Không phải là gặp phải tên điên chứ? Nàng chớp chớp mắt.

Nghe được lời của nàng, Khinh Âm không khỏi có chút xấu hổ, tiến lên từng bước, hướng nàng vron tay.

“Ngân Nhi, đừng làm Khinh Âm ca ca tức giận, mau xuống đây, ta đã y theo lời hứa với nàng, không làm khó dễ Viêm Hi.” chỉ là hấn tự nguyện nhảy xuống tuyệt nhai mà thôi, cùng chính mình không quan hệ. (=.=)

“Sao người lại biết tên của ta?” Ngân Nhi ngạc nhiên xem xét hấn, hình như nàng chưa từng gặp hấn nha.

Vì thế, nàng xoay người, nhìn Lạc Dật ca ca mi tâm nhú chặt, lần đầu tiên phát hiện, hấn cũng có loại vẻ mặt này, vụng trộm vuốt vuốt góc áo của hấn.

“Ngân Nhi, đừng giận nữa” ngữ khí của Khinh Âm có chút không kiên nhẫn, nếu là nàng vẫn không nghe lời, buộc hấn phải ép nàng ngoan ngoãn.

Lạc Dật nhìn Khinh Âm tựa hồ đã không còn nhẫn nại, lại cúi đầu nhìn Ngân Nhi đang ngửa đầu nhìn mình, đôi mắt ngọc lưu ly lóe lóe, tay nhất xả dây cương.

Bạch mã tựa hồ rất có linh tính, lập tức lui lại mấy bước, ly khai bàn tay đang vron tới gần.

“Người!”

Khinh Âm tính nóng như lửa, nhẫn nại đã đến cực hạn, tình hình này xem cũng hiểu, nam tử bạch y này không muốn đem Ngân Nhi giao cho hấn, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Nàng mất trí nhớ.” Thân nhiên mở miệng.

Thanh âm ôn nhu nhưng lại mang uy lực của cường long (mạnh mẽ như rồng), dễ dàng dập tắt lửa giận ngút trời của Khinh Âm.

“Người nói cái gì? Mất trí nhớ?”

Khinh Âm không tin vào những gì mình vừa nghe, ánh mắt chăm chú nhìn nam tử cao cao trên bạch mã, tay vron ra khẽ run lên, chậm rãi thu trở về, thanh âm lạnh lùng nói

“Nếu người dám lừa gạt bản tướng quân, người nên biết hậu quả sẽ như thế nào.”

“Ta không cần phải lừa người, vết thương ở ngực nàng vẫn chưa khỏi hẳn, cần một loại dược thảo làm thuốc dẫn, Thanh Sơn rất khó tìm được, chỉ có thể mang nàng đến nơi khác, dược trên người ta đã không còn lại bao nhiêu, cho nên, nếu người muốn dẫn nàng trở về, chẳng khác nào muốn mạng của nàng, bởi vì...” Lạc Dật thùy hạ mi mắt, nhìn đôi hài nhỏ nhắn trắng tinh bên sườn bạch mã, nhàn nhả lắc lư, trong mắt dâng lên một trận đau đớn, “Mỗi ngày chỉ có thể đi năm mươi bước.”

Nếu không cẩn thận, chỉ cần vượt qua năm mươi bước chân, tánh mạng của nàng coi như xong, cho nên, mỗi lần hấn ra ngoài tìm kiếm dược thảo, đều phải cho nàng uống một ít dược thảo an thần, đặt nàng ngủ trên giường, mới có thể an tâm ra ngoài tìm kiếm dược thảo suốt mấy canh giờ.

“Người muốn lừa bản tướng quân?” Khinh Âm vì liễm đôi mắt, nhìn thẳng nam tử áo trắng.

“Lừa người?” Ngân Nhi đột nhiên cười khanh khách, đồ đồ miệng nhỏ

“Ân, Lạc Dật ca ca là phiền tử, vừa rồi còn lừa Ngân Nhi ăn dóa hoa, một chút ăn cũng không ngon.” Nàng ngây thơ, nụ cười tươi tắn như hoa lê, có chút nhàm chán nhìn nam nhân trước mắt.

Nghe được lời ấy, Khinh Âm sắc mặt lạnh lùng, nhìn bạch y nam tử đang ôm Ngân Nhi trước ngực, hấn, là Lạc Dật?

Nhiều năm không thấy, trước kia diện mạo ôn nhu, thường bị chính mình giễu cợt là nữ oa, không nghĩ tới, hiện nay lại là một nam tử diện mạo tuấn đạt khuynh thành, khuôn mặt ôn nhu nhưng lại đầy khí chất nam nhi, tản mát hơi thở tao nhã, thanh cao như tiên nhân.

“Đã lâu không gặp, Khinh Âm.” Hấn điểm nhẹ cằm dưới, trên mặt không có một tia vui mừng.

Người này là tướng quân trên chiến trường bách chiến bách thắng, giết người tàn độc như quỷ vương, Khinh Âm tướng quân? Giờ, trên người hấn đã hiện lên một chút sát khí, không nghĩ tới, hôm nay, sát khí cường thịnh đến nỗi khiến cho một người chu du khắp tứ hải như mình cũng không khỏi kinh ngạc.

Hơn một trăm nhân khẩu nhà Viêm Hi, xem ra quả thật là chết dưới bàn tay của hấn.

Nghĩ đến đây, liền thở dài, nhưng mà, một đôi tay nhỏ bé cũng liền đặt lên mi tâm của hắn, khẽ vuốt, làm như muốn vuốt tha73ng ra vậy.

“Như vậy liền khó coi.” Ngân Nhi nhỏ giọng nói, vụng trộm liếc liếc mắt nhìn “quái nhân” đang đứng phía kia, tổng cảm thấy không thích hắn.

Ôn nhu cười, mi tâm giãn ra, ngửi được trên người nàng tỏa ra mùi hoa lê thơm ngát, trong ngực không khỏi một trận thanh sướng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đặt xuống.

Âm vụ nghiêm mặt, nhìn hành động thân mật như chỗ không người của hai người bọn họ, không khỏi lạnh lùng cười.

“Nếu là Lạc Dật...” Kinh Âm giờ cánh tay lên, chiến bảo vung lên, “Như vậy, càng không thể cho người mang Ngân Nhi rời khỏi.”

Phía sau, binh lính giờ trường mâu bước nhanh chạy tới, vây quanh bạch mã, mũi giáo sắc nhọn chia thẳng vào bạch y nam tử, bộ dáng hung thần ác sát, giống nhau chỉ hấn đám mạnh động, sẽ hung hăng đâm tới.

“Kinh Âm, tội tình gì phải làm như vậy?”

Nhìn chung quanh bốn phía đều là vũ khí bén nhọn, lực sát thương cũng lớn, Lạc Dật cẩn thận che chở, bảo vệ người trong lòng, nhìn không được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [21] Không Thể Lay Động

Thanh phong từng trận, bụi mù cuốn bay, không khí tràn ngập chiến ý, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Như thế nào?” bộ dáng tự cao, dường như đã nắm chắc phần thắng, Kinh Âm hai tay đặt phía sau, trầm giọng hỏi.

“Người nên biết, vô luận như thế nào, ta cũng không để cho Ngân Nhi có chuyện.”

Lạc Dật như vậy, nhớ tới ngày trước, sư phó đã đem toàn bộ công lực tu luyện suốt hai trăm năm của bản thân toàn bộ truyền thụ vào người hắn, pháp lực cường đại cơ hồ làm cho hắn phát cuồng, nhưng mà, cuối cùng cũng hòa nhập vào cơ thể, hơn nữa, thể chất của hắn cũng không giống người thường, không nghĩ tới, pháp lực kia khi đã hòa quyện vào cơ thể, lại tiến thêm một bậc, biến hóa tăng cấp, khiến sư phó cũng kinh ngạc không thôi, thậm chí khiến hắn vô học kì tài. (^^ coi film kiếm hiệp, ta chém :))

Nhưng mà, cho dù pháp lực có cường đại như thế nào, khi hắn gieo quẻ, quẻ tượng hiển hiện làm cho hắn bất an, lo lắng không thôi. Ba tháng trước, nếu như hắn không kịp ra tay, cứu lấy mạng nhỏ của nàng, thì mãi mãi hắn sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa, đời đời kiếp kiếp cũng không...

Vì thế, gấp rút trở về, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời giữ lại tánh mạng của nàng, còn về sau, khó có thể biết được.

“Giết hắn.” Môi đỏ mọng nhất câu, Kinh Âm cười quyền rũ, thanh âm mềm nhẹ, không chút vương bận, dường như mệnh lệnh kia ban ra chỉ là hạ lệnh giết một con kiến, mà không phải là một mạng người.

“Sát!”

Nhận được mệnh lệnh, trường mâu chuẩn xác nhắm ngay sau lưng của bạch y nam tử, chỉ có như thế, mới không thương đến phụ nhân, nhưng mà, mũi giáo còn chưa đâm đến, chỉ cảm thấy một dòng khí cường đại thổi quét mà đến, đem mũi giáo đánh lệch sang một hướng, đâm trúng, là người một nhà!

Mà bạch y nam tử bị vây bên trong thậm chí ngay cả quần áo đều hoàn hảo không tổn hao gì, đôi mắt ôn nhu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

Quả nhiên là một đối thủ cường đại!

“Bẩm, tướng quân, chúng tiểu nhân giết không được hắn, thực tà môn a!” Một binh lính nhát gan nhìn lưỡi nàu sắc nhọn của đồng đội sém chút nữa là chọc mù hai mắt, hai chân run rẩy, thanh âm sợ hãi van phần, lắp bắp nói.

Có mấy binh sĩ bị trường mâu đâm trúng ngực đã ngã xuống đất bỏ mình, máu tươi chảy đầy đất, nhiễm đỏ vỏ ngựa, từ xa nhìn lại, dưới chân bạch mã, phảng phất một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, tựa như tái hiện một truyền thuyết: vỏ ngựa thần linh.

“Ngươi có pháp thuật?” Kinh Âm nhíu mắt, đột nhiên nhớ tới ngày ấy, lão già từng nói dưới đáy cốc có cao nhân bày trận, không nghĩ tới, cao nhân này lại là hắn.

“Không đáng nói đến” Lạc Dật tựa hồ không quan tâm lắm, liếc mắt nhìn những xác người nằm bất động dưới vó ngựa, đáy mắt nổi lên vô hạn tiếc hận,

“Đừng tiếp tục động can qua, ngươi thắng không được ta.”

Không nghĩ tới, hắn đúng là ngay cả thuật từ cũng không cần niệm, Kinh Âm không khỏi cả kinh, điểm ấy ngay cả lão già cũng không có thể làm được.

Mấy năm cách biệt, hắn đến tốt cùng tao ngộ cái gì, lại có thể kịch biến như vậy?

“Lạc Dật ca ca”

Từ trong lòng nhô đầu ra, Ngân Nhi vẫn chưa nhìn thấy thượng đồ tươi, nhìn bốn phía đều là trường mâu, có chút không sợ hãi

“Bọn họ vì cái gì không cho chúng ta đi? Vây quanh như vậy Ngân Nhi thật là khó chịu.” Nói xong, dùng sức đẩy vũ khí ở trước mặt mình.

“Ngân Nhi cẩn thận.”

Hai người trăm miệng một lời nhắc nhở, nhìn nàng thiếu chút nữa đụng tới lưỡi giáo sắc nhọn của trường mâu, không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng, đầu trường mâu thoa đầy kịch độc, nếu tiếp xúc với da thịt, chỉ trong nháy mắt có thể khiến người mất mạng.

Thừa dịp Ngân Nhi ngần ngại, bàn tay của Lạc Dật vừa lật, nhất thời, một dòng khí lại thổi quét mà đến, đem tất cả trường mâu thổi bay, “bình bang” cắm phập vào những gốc cây cách đây mấy chục bước.

“Đừng lộn xộn, Ngân Nhi.” Lạc Dật từ từ phun ra một hơi, cẩn thận lật xem lòng bàn tay của nàng, xác định không có miệng vết thương.

“Ngân Nhi, nàng có việc gì không?”

Kinh Âm chạy vội qua, nhưng lại nhìn thấy nàng tròn mắt trừng hắn, một bộ bộ dáng rất là chán ghét, bàn tay quan tâm muốn vươn ra nhưng lại không cách nào đưa tới.

“Hiện tại, tính tình của nàng cùng tiểu hài tử giống nhau, rất nhiều chuyện nhớ không rõ.” Lạc Dật liếc mắt nhìn hắn, tuy là tự mình chuốc lấy đau khổ, nhưng lại cảm thấy có chút đáng thương.

“Lạc Dật ca ca, đừng cùng hắn nói chuyện, hắn đúng là một gã điên mà.” Ngân Nhi rõ ràng giận dữ, hướng Kinh Âm le lưỡi nhún mắt.

Giật mình tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, Kinh Âm thật không biết nên thích ứng như thế nào với Ngân Nhi tính tình một như đứa nhỏ, mặc dù nàng mất đi trí nhớ, đối chính mình chưa hẳn là chuyện không tốt.

Nàng hận chính mình giết chết một nhà Viêm Hi, thù chết cũng không nguyện ý cùng chính mình Hồi tướng quân phủ.

Hiện tại, cái gì cũng không nhớ rõ, liền ngay cả chuyện của Viêm Hi cũng quên sao? Nếu là như thế, mình càng phải mang nàng trở về, đây là cơ hội duy nhất của hắn.

“Ngân Nhi, là lỗi của Kinh Âm ca ca ”

Áp chế thanh âm, trên mặt hiện lên một chút tươi cười, Kinh Âm kéo kéo ống tay áo của nàng, “Theo Kinh Âm ca ca về nhà được?”

Mặc danh kỳ diệu nhìn hắn một cái, nàng cũng không tính đáp lại, trực tiếp tựa đầu uốn éo, nhưng mà, cũng vừa thấy được mấy cổ thi thể đầy máu tươi, sắc mặt nhất bạch, che miệng muốn phun.

Trước mắt, lại hiện lên hình ảnh quỷ dị, yêu tà, những đóa hoa máu đỏ tươi như tường vi, đóa đóa nở rộ, che kín cả mặt đất...

“Máu.....” Nàng nín non mở miệng.

Phát giả thiên hạ trong lòng có điểm không thích hợp, Lạc Dật cuống quýt nâng mặt của nàng lên, quả thực sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lập tức hiểu được nàng đã nhìn thấy những cái không nên xem.

Áo bào trắng nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên gương mặt bé nhỏ, nghiêng đầu nhìn Kinh Âm, vẫn đang khẳng khẳng một mực, mím môi, cầm dây cương, liền tính giục ngựa rời đi.

“Còn muốn chạy?”

Phát hiện ý đồ của hắn, Kinh Âm rút bảo kiếm bên hông ra, lắc mình một cái đã chặn đầu bạch mã, mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng hai người.

“Người điên rồi sao? Nếu tiếp tục trì hoãn thời gian sẽ làm cho bệnh của Ngân Nhi phát tác, người luôn mồm nói thích nàng, yêu nàng, chẳng lẽ đây chính là cách người yêu nàng, thích nàng hay sao?”

Không muốn tiếp tục dây dưa, kéo dài thời gian, gương mặt ôn nhu của Lạc Dật khẽ bật ra tức giận, song chỉ hé ra, chặt chẽ chế trụ thân kiểm trước mặt.

“Bên trong Vương phủ, muốn được liệu nào mà không có? Mặc dù thật sự phát tác, lấy thân phận của ta – đường đường là một Vương gia, còn sợ tìm không được một người có thể cứu sống Ngân Nhi sao? Lạc Dật, nếu người muốn cướp Ngân Nhi đi liền nói thẳng, nam tử hán đại trượng phu, chớ làm rùa đen rút đầu, cho dù lời người nói là sự thật, cho dù phải thương đến nàng, ta cũng nhất định phải đem nàng mang về tướng quân phủ.” Hừ lạnh một tiếng, chuôi kiếm chậm rãi thu hồi, trên mặt hân nổi lên một tầng sát ý.

Hai tay khinh hạp, đầu ngón tay nhất cuốn, ánh lửa màu lam nhất thời ở lòng bàn tay thiêu đốt mà ra.

“U hòa phá thế, nhiên!”

Hỏa cầu mãnh liệt, điên cuồng mà mở rộng, từ một hỏa cầu màu lam nhỏ như đầu ngón tay nháy mắt hóa thành hỏa cầu lam nhạt lóe sáng, lớn hơn bàn tay, thẳng tắp bắn về phía lưng ngựa của Ngân Nhi.

Khóe miệng không khỏi gọi lên một chút âm lãnh tươi cười, lần này, trốn đâu cho thoát .

Không tốt! Lạc Dật không dự đoán được hân sẽ ra chiều này, hỏa cầu màu lam đúng là nguyền hươu Ngân Nhi, cuồng quét vuron tay, cánh tay nhất chấn.

“Oành!”

Ngay lúc Khinh Âm trọn mắt há hốc mồm, hỏa cầu màu lam tựa như bị một cường lực chế trụ, “oành”, nổ vang một tiếng, phiêu khởi tầng tầng khói trắng, bụi mù vừa tan, nhìn rõ được sự vật phía trước.. Người ngồi ở lưng ngựa thể nhưng lại không có nửa điểm vết thương.

Vỗ nhẹ nhẹ, phát khai tro bụi, Lạc Dật thùy hạ mi mắt, nhìn Ngân Nhi trong lòng rõ ràng đã bị kinh hách, bên môi không khỏi cười khỏ.

“Nếu người kiên trì, cũng được, cho nàng đi xuống, đi năm mươi bước, nếu người có thể cứu nàng, liền cho người mang nàng trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [22]: Năm Mươi Bước

Nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa, ôn nhu đem Ngân Nhi bế xuống, nhưng nàng lại vuron hai tay hoàn trụ cổ của hân, không chịu bước xuống, tựa hồ có chút e ngại một mảnh máu tươi ghê người kia.

Không còn cách nào, đành phải bồng nàng đi lên một đoạn, mới đặt nàng xuống.

“Lạc Dật ca ca, hôm nay Ngân Nhi đã đi hai mươi bước rồi.” Dùng ống tay áo chà lau khóe mắt ngấn đầy lệ, nàng rất ngoan ngoãn, thành thật “khai báo”.

Bởi vì mỗi ngày đều bị yêu cầu tính toán bước chân, cho nên, nàng cũng dưỡng thành một thói quen, mỗi một bước đi đều yên lặng ghi tạc trong lòng. Lạc Dật ca ca nói qua, không thể vượt qua năm mươi bước, nếu không sẽ đau hơn lúc bị phát bệnh tim, thậm chí sẽ ngủ say bất tỉnh, nàng không rõ ngủ say bất tỉnh là ý gì, nhưng mà, cứ cách một ngày, trái tim đau thắt lại tái phát một lần, mỗi khi nhớ tới đều có thể làm nàng sợ hãi.

“Cái gì năm mươi bước lập tức làm bệnh tình phát tác, như thế nào, nagy cả nàng đã mất trí nhớ người cũng muốn lừa gạt nàng? Lạc Dật, đây không giống tác phong thường ngày của người.” Cười nhạo , Khinh Âm căn bản là không tin lời nói của bọn họ.

“Lừa hay không lừa người, một lát người tự tìm hiểu, bất quá, Khinh Âm, ta cũng không nghĩ tới, người sẽ trở nên tàn nhẫn như vậy, mệnh của Ngân Nhi hôm nay nằm trong tay của người.”

Nói xong, Lạc Dật ôn nhu đẩy lưng Ngân Nhi một chút, nhẹ nhàng dẫn dò:

“Ngân Nhi, đi lên phía trước đi mười lăm bước, sao lại trở về đi mười lăm bước, một bước cũng không được nhiều, một bước cũng không được thiếu.” Đụng chạm, dưới ống tay áo rộng thùng thình khẽ run lên một chút, nhưng đã bị y bào che phủ, người ngoài hoàn toàn nhìn không ra.

Ngân Nhi rõ ràng cảm nhận được hân dị thường, lo lắng nghiêng mặt, nhìn thấy gương mặt ôn nhu, nụ cười ấm áp của hân, vì thế thả lỏng tâm tình, cười

cười, từng bước một đi lên phía trước, cúi đầu chăm chú nhìn mũi chân, hết sức cẩn thận đếm số.

Mười ba, mười bốn, mười lăm. tiểu giày màu trắng đứng vững, xoay tròn quá thân trạm định.

“Bệnh của nàng phát tác, tình hình lúc ấy sẽ như thế nào?” Khinh Âm đột nhiên vươn tay cánh tay, ý bảo nàng dừng cước bộ..

Hai hàng binh lính nghiêm trang nhìn một màn trước mặt, trừ bỏ vài người lơ đãng liếc nhìn những cỗ thi thể còn nằm trên đất, còn lại đều nhìn Lạc Dật bằng ánh mắt đầy địch ý cùng sợ hãi, nhưng khi nhìn phu nhân, đều rất là tò mò, rõ ràng đại hôn vừa qua không lâu, lại có thể quên mất tướng quân, thế gian, thật sự có loại bệnh này sao?

“Sống không bằng chết.” ngữ khí thân nhiên, tựa hồ đã thành thói quen. (__)

Nhưng mà, lời này lại khiến Khinh Âm nhớ tới bộ dáng yếu ớt, hơi thở mỏng manh gần như không có của nàng khi nằm trên giường bệnh, lập tức ngậm miệng trầm mặc.

Mộ trường lão vẫn chưa dò thám ra, nàng có sinh bệnh hay không, nhưng lại quan sát được, Lạc Dật mỗi ngày ra đều ra ngoài hái thuốc, xem ra, có thể chứng thật Ngân Nhi sinh bệnh, nhưng là, chỉ sợ hấn lừa bịp chính mình, nói quá lên tình trạng nghiêm trọng của nàng mà thôi.

Nơi đây cách tướng quân phủ hai ngày lộ trình, muốn gọi ngự y tới, cũng tốn ít nhất ba ngày thời gian, hấn, chờ không kịp, mà cũng không muốn chờ đợi.

Cho nên chỉ có thể thông qua phương pháp này, xem là ai trước buông tha cho Ngân Nhi.

“Bệnh trạng như thế nào?”

Kinh Âm thở sâu, cố gắng ổn định cảm xúc của mình, nhìn thiên hạ kiều nhỏ đã bước mười lăm bước, tâm, sinh ra sợ hãi, sợ nhìn thấy nàng hấp hối, như rối gỗ mà nằm xuống.

Lạc Dật ngẩng đầu nhìn sắc trời, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc để vào trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tìm đau thắt, tứ chi trờu súc, còn có hiện tượng ngất đi, nếu là xử lý không tốt, sẽ bất tỉnh, mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy.” Cúi đầu, ngữ điệu thoáng run run.

“bất tỉnh, mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy”? Khinh Âm lẳng lặng nhìn Lạc Dật, muốn từ trên mặt hấn tìm được một tia sơ hở.

“Nàng đã phát bệnh mấy lần.”

“Bốn lần.” Lạc Dật rất là khẳng định đáp, sắc mặt trầm xuống, tay nắm bình ngọc xiết chặt, phía trên mu bàn tay gân xanh đột bạo.

Biết lúc này hấn đã nhẫn nại đến cực hạn, Khinh Âm nhú nhú mày, nhìn về thân ảnh kiều nhỏ cách đó không xa.

Dưới ánh mặt trời, nàng vươn tay cánh tay chống đỡ ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn tích lạc nhiều giọt mồ hôi, nhưng lại không nói nửa câu, chỉ đứng tại chỗ, tựa hồ là đang chờ đợi chính mình ra lệnh.

Đây là lần đầu tiên, nàng hội nghe lời hấn.

“Làm cho nàng, tiếp tục đi.”

Mặt không chút thay đổi mở miệng, Khinh Âm nhìn lướt qua Lạc Dật, bình tĩnh ngồi xuống ghế mà thuộc hạ đã sớm vì hấn chuẩn bị, bộ dáng rất là nhàn nhã chờ đợi “màn kịch” trước mắt. (haiz, tội Ngân Nhi, tự nhiên có cảm giác nàng bị biến thành chuột bạch, cho 2 người này làm thí nghiệm>.<)

“Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi có thể đi qua sao?” Nàng càng không ngừng dùng ống tay áo lau mồ hôi, nhìn nam tử đối diện, áo bào trắng phiêu phiêu, kỳ quái, vì sao chưa bao giờ nhìn thấy huynh này đỏ mồ hôi, cho dù là mới đi hái thuốc trở về, cũng là một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Nghiên mặt, ánh mắt hấn liếc nhìn Khinh Âm đang nhàn nhã nhấp một ngụm trà, đôi mắt ngọc lưu ly

lóng lánh, dường như đã nhìn thấy rõ lóp nguy trang, cố gắng bình tĩnh của hấn, gương mặt vốn xanh mét mặt lại trấn định xuống dưới.

“Lại đây đi, bước cuối cùng, nhiều hơn một bước.”

Nhiều hơn một bước? Ngân Nhi nghi hoặc nhìn Lạc Dật thân nhiên lui về sao từng bước, dưới ánh mặt trời chói chan, y bào trắng tinh phiêu phiêu, tóc đen theo gió mềm nhẹ đong đưa, mục mang nhu hòa, da thịt trắng nõn chậm rãi lưu động một tầng bạch quang, bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Cúi đầu, lại nhìn mũi chân, nàng có chút thông thả bước từng bước một đi trở về, hai tay đặt ở thắt lưng, mười ngón khẽ nắm lại, làn váy mềm nhẹ lay động theo mỗi bước đi, dưới đôi giày trắng phản chiếu một bóng ảnh nhỏ xinh, chậm rãi khoan thai. . .

Mười bốn, mười lăm. . .

“Thật sự nếu nhiều hơn một bước liền phát bệnh sao?” một binh lính đứng bên không kìm nổi hiếu kỳ, lôi kéo người bên cạnh, tò mò hỏi.

“Trên đời có độc được “ba bước mắt hôn”, nếu có bệnh mỗi ngày chỉ có thể đi năm mươi bước cũng không có gì đặc biệt.” một binh sĩ tuổi tầm trung niên, trầm ổn thanh âm nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt sắc sảo vẫn không rời khỏi bạch y nam tử trước mặt phu nhân.

Ngân Nhi đếm tới mười lăm, một cước cuối cùng chần chờ không đi, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hốc mắt phỉếm hồng, đáng thương như thỏ con sợ hãi, run rẩy không thôi.

“Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi không đi rồi, huynh ôm Ngân Nhi được không?”

Tay nhỏ bé vừa nhấc, đặt lên ngực, còn chưa phát tác, tựa hồ đã muốn cảm nhận được trái tim đã đau, căng ra như chuẩn bị xé rách, làm nàng sợ hãi, rất sợ nha.

Trước đây, nếu nàng làm nũng như thế, Lạc Dật ca ca nhất định sẽ ôn nhu ôm lấy mình, thét ra lệnh, không cho nàng xuống giường, vô luận nàng cần cái gì, huynh ấy cũng thay nàng mang đến, ôn nhu dỗ ngọt, luôn luôn bảo vệ nàng.

Nhưng mà, hôm nay...

Huynh ấy lại lắc đầu, ánh mắt nhìn về nam tử đang trấn tĩnh ngồi ở phía sau, gương mặt vẫn ôn nhu như lúc ban đầu, nhưng ngữ khí lại sắc bén giống như đao kiếm:

“Ngân Nhi, nếu là muội không đi, hấn sẽ bắt muội hồi tống quân phủ, ở đó không có thuốc làm cho muội không đau nữa, muội sẽ không chịu đựng được quá nửa canh giờ, nếu đã như vậy, còn không bằng ở đây phát bệnh, ở đây, còn có Lạc Dật ca ca.” câu cuối cùng, dần dần đem ngữ điệu giáng xuống dưới, như thanh phong bàn phát qua hai gò má của nàng.

Vừa nghe đến sẽ bị cái tên diên kia bắt đi, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, nhưng khi nghe được câu “ở đây, còn có Lạc Dật ca ca” nàng quyết quyết mi, rất cục gât đầu.

“Lạc Dật ca ca, huynh nhất định tiếp được Ngân Nhi.” Cố gắng mỉm cười, cười tươi như hoa lê, nhìn chăm chú vào người cách mình hai bước chân...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chủ Nhân Của Tiểu Lục

ầu trời mệnh mông không gọn một áng mây, lộ ra màu cam sáng bóng, bên trong sân, những đóa hoa trắng tinh phiêu hạ, bay lả tả, nương theo cơn gió, rơi rụng xuống khoảnh sân, tạo thành một tầng trắng tinh, tựa như bông tuyết. Trà xanh phiêu hương, hơi thở mang hương bạc hà thanh mát phản phát lướt qua má phấn, mang đến nhẹ nhàng khoan khoái.

Rèm mi thật dài rung động, ưm hai tiếng rồi từ từ mở mắt, nhìn bốn phía xa lạ mà quen thuộc, nhất thời lại nghĩ mình vẫn còn trong mộng, lấy tay vỗ vỗ hai má của chính mình.

Đau!

“Y Y, nàng tỉnh rồi?”

Thanh âm dễ nghe của nam tử vang lên trên đỉnh đầu, cùng với những cánh hoa trắng muốt mềm mại, rơi xuống, cảm giác thư thái, thoải mái làm nàng nhận không được thờ dãi.

“Lạc Dật ca ca!”

Đồng tử trong mắt xuất hiện một thân ảnh màu trắng, nàng nhủ nhủ mảy, đột nhiên nhớ tới việc phát sinh đêm qua, nháy mắt trầm mặc, ngồi dậy, mới phát hiện nàng đang nằm trên một nệm thấp.

Nhìn chung quanh, nơi nơi đều là đóa hoa trắng tinh, nhẹ nhàng bay xuống, giống như tuyết rơi, xinh đẹp đáng yêu.

Đây là sân nhà của Lạc Dật ca ca mà? Trong khoảng thời gian ngắn, nàng có chút mê mang, đêm qua rõ ràng là nàng đang ở Tiêu Hiên viên, sao bây giờ lại ở nơi này?

“Sau khi nàng ngủ, ta liền đem nàng đến nơi này, nàng rời khỏi nơi đó, là muốn tránh né, ta sẽ không miễn cưỡng nàng trở về.” Giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, Lạc Dật nhẹ giọng nói.

Đem là trà đã phơi khô cho vào ấm ngọc, châm ít nước sương đun sôi, động tác thuần thục, tao nhã, Lạc Dật tựa nhân tiên nhân, mọi thứ trên thế gian trần tục này dường như đều không ảnh hưởng đến hắn.

Tức khác, hương trà thơm loan tỏa ra chung quanh, quện với hương hoa, thanh tao lại nồng đượm, thơm mà không nồng, làm cho người ta có cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Y Y nhớ rõ, đây là hoa Thiên Âm, mà trà này cũng chính là cánh hoa Thiên Âm phơi nắng mà xao thành.

Ấm trà pha xong, Lạc Dật ngược lại không đổ trà vào chén, lại đổ vào khay trà bên cạnh. Giọt nước trà ấm nóng, trong vắt, rơi xuống khay ngọc vang lên tiếng “tí tách” dễ nghe, tựa như tiếng nói của hắn vậy.

Nàng cúi đầu nhìn, có chút khó hiểu trước hành động của hắn. Khay trà cũng đã đầy nước, chậm rãi tràn ra...

“Lạc Dật ca ca, đây.”

Nàng lên tiếng nhắc nhở, nhìn khay ngọc ngập nước trà, thứ chất lỏng trong vắt, màu cam nhạt, không pha chút tạp chất, hương khí thanh tao...

Chẳng lẽ, cả đêm hắn cứ ngồi pha trà thế này?

“Trà, tuy là hảo trà (trà ngon), nhưng nếu người pha trà tâm thần không yên, không đem tâm tư chuyên chú đặt vào trà, pha ra cũng không còn trà ngon.” Thản nhiên nói, hắn đột nhiên thờ dài, buông ấm trà.

Có chút đăm chiêu xem xét vết thương trên tay nàng, về mặt mơ hồ.

“Lạc Dật ca ca, cảm ơn của sự quan tâm của huynh, ta hiểu được huynh muốn nói cái gì... Bên trong hoàng cung, xa hoa mỹ lệ, dát vàng khảm ngọc, nhưng lại chẳng khác một cái lồng giam, trói buộc tất cả mọi người sống trong nó. Nếu bản thân không nghĩ biện pháp làm cho chính mình vui vẻ, thì chỉ có thể buồn rầu áp lực mà thôi.”

Đứng dậy, Y Y đi đến bên cạnh bàn đá, tọa hạ, nàng phát khai đóa hoa trước mặt, đôi mắt thẳng thắn tự nhiên nhìn về phía người đối diện.

Lạc Dật thùy hạ mi mắt, lại đem mở nắp ấm trà ra, cho vào thêm lá trà, đổ bọt nước trà, giống nhau điều hắn có thể làm, hiện tại cũng chỉ có như vậy mà thôi.

“Ta muốn nói, không phải ý này.....” lại đem nước trà đổ vào khay trà...(_ _!)

Y Y khó hiểu, đưa tay cầm lấy ấm trà, mở nắp bình ra, vừa thấy, bên trong cơ hồ đã đầy áp lá trà, không khỏi che miệng cười nhẹ, đem ấm trà vẫn chưa đầy nắp đưa cho hắn xem.

Lạc Dật có chút bối rối, nhưng nhìn thấy nàng cười, khóe môi cũng không tự chủ cong cong.

“Có thể nhìn thấy muội cười, thật tốt.”

Bàn tay hờ hững đặt trên đầu gối, nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc trước mặt, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, mê hoặc như ánh trăng mười lăm, làm cho người ta có cảm giác an tâm.

“Ngày hôm qua Y Y thất thố rồi...” Nàng ngẩn đầu, nhìn đóa hoa trắng tao nhã bay trong không gian, khóe miệng nhếch lên ý cười nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ, ôn nhu:

“Nhưng mà, muội là Y Y, là tiểu cường (con gái) đánh không chết, chút vết thương ấy thì có đáng gì?” Huy huy bàn tay bị băng bó, đôi mắt đen láy tỏa ra ánh sáng lấp lánh, bàn tay vì cử động mạnh mà ần ần đau, nhưng Y Y vẫn không quan tâm, khóe môi cô bật ra một nụ cười.

“Có đáng là gì?”

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bị thương của nàng, thấy nàng nhe răng nhếch miệng, không khỏi nhíu nhíu mày.

“Tiểu lục không ở bên cạnh muội, quả thực lưu lại rất nhiều vết thương.”

“Huynh cũng biết tiểu lục? Nó là xà bảo bối của muội nha, vừa đáng yêu lại rất ngoan, còn có thể trị liệu vết thương, nhưng mà có chút kì quặc, mười năm cũng không dài được tý nào, chính là ngẫu nhiên trời da thôi.” Nhắc tới tiểu lục, đôi mắt nàng lấp lánh ý cười, hí thành hình trăng non, khoa tay múa chân diễn tả tiểu lục dài ngắn, nói xong câu cuối cùng còn hận không thể chạy ngay về Long Quân điện, đem tiểu lục ôm tới cho hắn xem.

Cong khóe môi, Lạc Dật lắc đầu, ánh mắt tinh nhuệ, lộ ra cơ trí quang mang.

“Nó ba mươi năm mới có thể đột nhiên bạo dài, mười năm, đối với nó mà nói giống như ngủ đông một phen, cho nên hiện tại để nó ở bên cạnh muội cũng không sợ có gì phải lo lắng.”

Ba mươi năm? Y Y kinh ngạc há to miệng, có thần kỳ như vậy không? Bất quá, sự tồn tại của tiểu lục vốn cũng rất thần kỳ rồi.

“Lạc Dật ca ca, huynh tại sao lại biết về tiểu lục rõ ràng như vậy?” Liền ngay cả Phù Vân Khâu Trạch đọc rất nhiều thư sách, có cả một tầng kính các cũng không biết được điều này, Lạc Dật ca ca quả thực có thể biết hết mọi việc trên đời sao?

“Bởi vì nó là sủng vật của ta.” ánh mắt đậm đậm, hần nhẹ nhàng cười nói.

Giao xà, một khi có chủ nhân, sẽ chỉ nghe phân phó của chủ nhân, tâm linh tương thông cùng chủ nhân, trung thực hộ chủ, vô luận là trở thành sủng vật hoặc là công cụ giết người, đều là ước mơ tha thiết của rất nhiều người.

“Cái gì?! Tiểu lục là xà của Lạc Dật ca ca? Vậy nó làm sao đột nhiên xuất hiện ở trong hoàng cung, chẳng lẽ, mười năm trước, huynh đã từng trở lại?” Về mặt mờ mịt, nàng kinh ngạc hỏi.

“Mười năm trước, ta còn ở Lạc Hà sơn thượng tu luyện,” Hần nhẹ lắc đầu, lại châm ít nước, cho vào vài lá trà, châm chén trà màu mật đào, nhẹ giọng: (a thích pha trà nhĩ ^^)

“Nó có thể cùng ta tâm linh tương thông, chỉ cần ta ra lệnh, nó sẽ lập tức chấp hành. Mười năm trước, ta gieo một quẻ, biết muội có nguy hiểm, cho nên mới cho nó đến bên cạnh muội, cho dù là để nuôi làm sủng vật cũng không có vấn đề gì.”

“Huynh không sợ ta làm nó chết luôn sao?” Nghĩ đến một con rắn thể nhưng lại ăn độc mà sống, thật đúng là dọa người.

Lạc Dật ngẩng đầu, xem nàng tròn mắt, gương mặt thành thật, gương mặt ôn nhu đặt ra ý cười, một lần nữa, đem chén trà đặt trước mặt nàng.

“Hết thầy tùy duyên.”

“Như vậy, huynh có thể tính được... duyên phận của muội ở nơi nào hay không?” khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt mất đi vẻ tươi tắn, vui vẻ, chỉ phúc nhẹ nhàng chạm vào chén trà ấm áp, ánh mắt mờ mịt.

Vươn tay đón lấy vài cánh hoa Thiên Âm bay xuống, hần trầm mặc không nói, vuốt ve đóa hoa non nớt trong lòng bàn tay, đáy lòng một mảnh yên tĩnh, nhưng mà, khi nâng mi nhìn biểu tình buồn bã của nàng, trong lòng đột nhiên đau nhói. Tu hành lâu bao nhiêu, thuật pháp cường đại thì đã sao, hần đúng là không áp chế được tình cảm trong lòng, nó cứ như con sóng ngầm, càng lúc càng mãnh liệt.....

“Thiên Cơ, không thể tiết lộ.” Hần nhẹ giọng nói, nâng chén trà, đem một cánh hoa màu trắng để vào trong đó, chừa ẩm.

Hương vị sập sập ở đầu lưỡi tràn ra.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Chặt Đứt Bàn Tay

Cùng nhau trò chuyện đến khi trời chập tối, Y Y mới cáo biệt Lạc Dật, trở về Long Quân điện, càng tiến càng gần, bộ pháp gần như bất động... Chưa tới cửa, một dáng người đã đứng ngay phía ngoài bậc tam cấp cao cao, về mặt xanh mét, ánh mắt điều điều nhìn nàng chăm chăm.

Thực tự nhiên đem mặt của người đó không đặt vào mắt, tựa như hần tàng hình, tiếp tục cất bước, đi về phía trước.

“Nàng cũng biết nàng một đêm chưa về?” Một tay bắt lấy cổ tay nàng, chết tiệt, nữ tử này cư nhiên cả đêm không về, đôi mắt màu tím của Phù Vân Khâu Trạch dấy lên lửa giận, năm ngón tay cơ hồ khấp nhập vào da thịt non mịn của nàng.

Nàng nhủ nhủ mảy, nhìn biểu tình tức giận ngút trời của hần, chỉ mỉm cười, muốn giãy ra, nhưng năm ngón tay của hần tựa như gọng kiềm, như thế nào cũng giật không ra.

“Không phải người cũng cả đêm không về? Ác, nó thì quên mất, đêm qua Hoàng Thượng cùng “người ta” “đàm đạo”, cho dù không về, nô tỳ cũng không thể chỉ trích người. Nô tỳ cả đêm không về quả là “trọng tội”, nhưng mà hoàng thượng cứ yên tâm, nô tỳ chẳng qua chỉ là ra ngoài hít thở chút không khí mà thôi.”

Đôi mắt lạnh lùng ngênh diện đôi mắt tràn ngập hòa diễm, Y Y nhìn bàn tay thon dài đang nắm lấy tay mình, chợt nhớ đến đêm qua... cũng chính bàn tay này, bàn tay đã chụp phủ lên cơ thể Tiểu Thanh... tim đau như vỡ vụn, bàn tay bị hần gắt gao nắm lấy nóng rát, đau buốt như bị sắt nóng hun thui...

Đôi mắt màu tím ngẩn ra, Y Y nhìn trên mặt hần toát ra một tia mất mát, thê lương, không khỏi băn khoăn, có phải nàng đã làm quá tuyệt hay không?

Lực đạo trên tay từ từ buông lỏng, hần nghiêng mặt, chỉ thấy phía sau hần, Tiểu Thanh không biết đã đứng đó tự khi nào, biểu tình phức tạp, trên mặt lạnh lùng.

“Đừng đó làm gì, còn không mau hầu hạ hoàng phi vào thay y phục, rửa mặt chải đầu?”

Tiểu Thanh nhìn hần, liếc mắt một cái, rất nhanh lại cúi đầu, đôi mắt màu bạc dấu sau hàng mi cong, ánh mắt không dám ngược lên nhìn Y Y.

“Hoàng phi, nô tỳ dìu người vào trong.”

Y Y nhìn nàng cúi đầu, không dám nhìn mình, biểu tình trầm lặng, tựa như lúc trước vẫn thường hầu hạ nàng vậy.

Hình ảnh vô cùng quen thuộc, nàng chưa sót cười, lại là một phiên bản khác của Sâm Nhi sao? Một mặt cung kính trước sau với mình, một mặt lại ..., nhưng mà, mình sao có thể oán trách nàng? Nàng phi thường hiểu rõ, triều đại này, chuyện nam nhân nắm thê bảy thiếp đã là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), huống chi, hần còn là một hoàng đế cao cao tại thượng, đứng trên vạn người, thì chuyện tam cung lục viện là chuyện nàng đã biết từ lâu. .Chỉ là, khi sự việc phát sinh, tâm của nàng, sao lại đau như vậy?

“Không cần, người cũng mệt mỗi một đêm, ta tự mình đi là được rồi.”

Nhẹ nhàng đẩy bàn tay của Tiểu Thanh ra, muốn nhanh chóng rời đi, lại không cách tiếp bước, mới phát hiện, thì ra Phù Vân Khâu Trạch vẫn nắm chặt cánh tay nàng, Y Y khẽ mở môi đỏ mọng

“Buông tay, đau.”

“Biết sẽ đau sao còn tra tấn chính mình.”

Nhìn thấy cánh tay trầy trụa, đầy miệng vết thương, bàn tay búp măng còn băng bạch bó trắng xóa, sắc mặt hần lập tức khó coi, nhú mày. Bàn tay to duỗi ra, nhẹ nhàng, đơn giản ôm lấy nàng, bẻ ngang người, cánh tay cường tráng cảm nhận được trọng lượng tựa như lông chim của nàng thì mày kiếm nhíu lại càng chặt. (>.<, Trạch ca nói quá, có ai nặng bằng cộng lông chim đâu? Trạch ca: nói gì...T_T, mời tiếp tục)

Xem ra phải cho nàng ăn nhiều một chút, bồi bổ một chút, ngàn ấy năm rồi mà vẫn có bao nhiêu đây thịt. (chữ thịt là nguyên văn á ^^)

“Ta tự mình đi được.”

Nàng giãy dụa, bàn tay co lại, đâm vào ngực người nào đó, nhưng mà lại cảm thấy từ tay truyền đến một cảm giác đau đớn, thế này mới nhớ lại, mình đang bị thương.

Hừ nhẹ một tiếng, im lặng để mặc ai đó bế vào.

Ở phía sau, Tiểu Thanh vụng trộm nhìn thân ảnh tán mát hương hoa lê dịu nhẹ, cắn cắn môi, đôi mắt màu bạc phấp phồng một tầng sương trắng, mênh mông một mảnh, nàng ngậy người một chút, im lặng không nói một câu, cúi đầu, má phẫn ửng ửng... (pan hok hiểu chỗ này lắm, sao bà này lại khóc nhí???)

“Tiểu Thanh, đi phân phó các cung nữ mang mộc đựng cùng nước ấm tiến vào, hầu hạ hoàng phi tắm rửa thay quần áo.” thanh âm trầm thấp từ phía trước truyền đến.

Cuống quít lau đi nước mắt trên mặt, hạ thấp người:“Vâng”. Xoay người rời đi.

Mỗi một vạn phần, Y Y tựa vào trong ngực hần, thùy hạ mi mắt, một giọt nước mắt nhẹ nhàng lướt qua hai má, lăn dài theo khóe mắt, nàng lại kho0ng buồn nhắc tay lau đi.

Vì sao lại có cảm giác đau lòng như vậy? Nàng không rõ ràng lắm, giống như bị người ta đoạt đi món đồ chơi mà nàng yêu thích nhất, tâm trạng nàng sao lại mờ mịt thế này, rõ ràng, hần bắt quả chỉ là tiểu đệ đệ của nàng mà thôi.

“Rất đau sao?”

Đem nàng thật cẩn thận đặt ở trên giường, một tay nhẹ nhàng lướt trên lớp băng bó trắng toát trên bàn tay nhỏ bé, nhìn thiên hạ mảnh mai lệ rơi đầy mặt, không khỏi có chút lo lắng, nhỏ giọng:

“Ta đi đem tiểu lục tới cho nàng trị thương.”

Hoàng bào phất một cái, đi tới bàn trang điểm, mở động khẩu của hộp gỗ, thấy tiểu lục đưa đầu ra nhìn, lập tức mang nó đến bên giường, đặt vào lòng bàn tay nàng.

“Thử thử.” ngửi thấy được huyết tinh hương vị, tiểu lục trừng lớn lục mắt, nhìn lớp băng trắng xóa che kín miệng vết thương, ánh mắt của nó nhìn phía Y Y.

Y Y dùng tay không bị thương điểm điểm tiểu đầu của nó theo thói quen, sau lại đem mảnh vải ở trên tay kia cời bỏ.

Đây chắc là sau khi mình ngủ say, Lạc Dật ca ca giúp mình băng bó? Nàng ngẫm nghĩ, cảm thấy hần quả nhiên là một nam tử ôn nhu, tận tâm.

Tiểu lục học xà tín, bắt đầu liếm liếm lên miệng vết thương màu đỏ tươi, hơi thở thanh lương ở chung quanh lan tràn.

“Khi nào lập Tiểu Thanh làm phi?”

Nàng nhìn tiểu lục, nhưng mà đôi mắt lại không có chút tiêu cự, đồng tử trong mắt vì liễm, mờ lung.

“Lập nàng làm phi?”

Đôi mắt màu tím đang nhìn miệng vết thương được tiểu lục chữa trị dần dần khép miệng khe nâng lên, Phù Vân Khâu Trạch liếc mắt một cái

“Ta chưa bao giờ tính lập nàng ta làm phi.” Huống chi, hai người vẫn chưa thật sự phát sinh quan hệ.

Nhưng mà lời này lọt vào tai Y Y lại chói tai dị thường, không chút do dự, vung tay lên.

“Ba!”

Trên gương mặt tuần tú hần lên năm dấu tay đỏ chói.

Một thân ảnh xanh biếc vốn đang định bước tới, thoáng nhìn thấy tình cảnh trước mặt, vội vàng nấp vào tấm rèm che phía sau, kim hãm hô hấp, cũng phát tay, ra hiệu cho cung nữ đang đưa mộc đứng tiến vào trước đi xuống.

“Nàng dám đánh ta?” Phù Vân Khâu Trạch neho lại mi mắt, tỏa ra hơi thở nguy hiểm, một tay chế trụ bàn tay chưa bị thương của nàng.

“Vi sao không dám, ngươi dám đùa bỡn Tiểu Thanh, ta vì sao không dám đánh ngươi, ngươi rút cuộc có biết hay không, trinh tiết đối với nữ tử mà nói có bao nhiêu trọng yếu? Chẳng lẽ bởi vì nàng chỉ là một cung nữ, ngươi liền khinh thường nàng sao?” Nàng lạnh lùng cười, “Huống chi, hậu cung của người ba ngàn gia lệ, thêm một người cũng không nhiều đi?”

Bàn tay chế trụ tay nàng xiết chặt rất nhanh, đột nhiên thở dài, chậm rãi buông ra, lui ra từng bước.

“Đây là lời nàng muốn nói?”

Trên gương mặt tuần mỹ khôi phục thần thái lạnh như băng, toàn thân toát ra lãnh khí, giống như chỉ cần tới gần, mọi thứ sẽ bị hàn khí trên người hấn đông lạnh thành thi thể.

“Đúng vậy.” Y Y kiêu ngạo nâng cằm dưới, ánh mắt quật cường.

Nhưng mà, thân ảnh xanh biếc trốn sau rèm che toàn thân cứng đờ, mi mắt khinh thù, cắn cắn môi, không hề phát ra tiếng động.

Phần nộ xoay người, trên mặt hần càng lúc càng lạnh, hần ý càng sâu, hơi thở như băng sơn ngàn năm dường như muốn nổ tung, hai tay nắm chặt thành quyền, chân đột nhiên đá mạnh về trước.

“Oành, đình... bang.....”

Cái bàn trước mặt cùng mọi thứ trên bàn toàn bộ bị đá văng. Bộ tách trà bằng ngọc trên bàn rơi xuống đất, dĩ nhiên không thoát khỏi số phận, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Y Y sợ tới mức hô hấp cũng muốn ngưng lại, chưa bao giờ nàng nhìn thấy Phù Vân Khâu Trạch phát hỏa như vậy. Mặc dù có đôi khi nàng cùng hần co tranh cãi, nhưng cùng lắm hần chỉ cười lạnh, rồi im lặng, coi như không có việc gì.

Nhưng mà hôm nay, hình như hần thật sự rất tức giận rồi

“Ngươi cũng đã nghe được, vừa lòng chưa?”

Lạnh lùng liếc mắt một, hần đã phát hiện thân ảnh xanh biếc nấp sau tấm rèm che, cười lạnh một tiếng, cất bước rời khỏi.

“Hoàng phi.....” Nột nột bước ra, Tiểu Thanh cúi đầu, không người nào có thể thấy rõ biểu tình của nàng lúc này.

“Lui xuống đi, bản phi nghỉ ngơi một lát, đợi bữa tối sẽ truyền ngươi.”

Nằm ở trên giường, nàng nghiêng người, xoay lưng ra ngoài, nhìn vết thương trong lòng bàn tay đã được tiểu lục liếm khép lại, nước mắt lăn dài trên gương mặt có chút xanh xao, khép mi mắt...

Vết thương trên tay đã khép miệng, vết thương trong lòng sao cứ mãi rỉ máu, làm nàng nhói đau... vết thương này, đến khi nào mới lành đây...

Chương 127: Khiêu Khích Của Mẫn Hách Yêu Nam

“Oành!”

Điểm nhẹ mũi chân một chút, thân ảnh kiều nhỏ, nhanh nhẹn nghiêng người, hai sợi tơ đỏ nối với đầu ngón tay thẳng tắp đánh thẳng về phía bù nhìn, chỉ sau một tiếng “oành”, những rối gỗ bằng gỗ đã gãy vụn, mảnh vỡ rải rác khắp nơi.

“Hoàng phi, dường như hôm nay có gì không vui.”

Đứng ở một bên chỉ đạo, Mộc Hiệp nhíu mày, nhìn bộ dáng tràn ngập sát ý của nàng, cũng không dám nhiều lời.

Thu hồi sợi tơ, nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, nàng phun ra một hơi, khóe mắt khẽ hướng thân ảnh màu đen, đột nhiên, khóe môi đỏ tươi khẽ nhếch, một tay khoát lên người Mộc Hiệp.

“Mộc Hiệp sư phó, sư phó không phải có chuyện gì đang gạt ta chứ? Chuyện có liên quan đến Phù Vân Khâu Trạch?”

“Không có.”

Hắn ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp mở miệng đáp, gương mặt cương nghị không có chút biểu tình gì, giống như một người máy trả lời một vấn đề bình thường.

Rút tay về, nhu nhu mi tâm, nàng thập phần rõ ràng, nếu hắn đã không muốn trả lời, mặc dù nàng có “một khóc, hai nháo, ba thất cổ”, kết quả đều sẽ giống nhau, nếu không, hắn đã không gọi là Mộc Hiệp! Đầu gỗ cứng ngắt, không cần thương lượng! (Y Y giả nghĩa tên của Mộc hiệp đó: “mộc”= gỗ, “hiệp”= bàn bạc, thương nghị)

“Có người đến, thuộc hạ đi trước, cáo lui.”

Song nhĩ vừa động, hắn đã nghe thấy tiếng bước chân, biết là người mình không muốn gặp, hai tay nhất hạp, ấn vào hắc ám.

Là ai đang tới? Y Y nhìn ra sân, nàng luôn luôn luyện tập thuật pháp ở nơi này, chưa từng có người đến quấy rầy qua. Bởi vì nơi này, Phù Vân Khâu Trạch đã hạ lệnh, trừ bỏ nàng cùng Mộc Hiệp, bất luận kẻ nào không được tiếp cận nơi này, rốt cuộc là người phương nào, lại có thể tự tiện xông vào?

“Ách, bốn vương còn tưởng rằng nơi này có kì cảnh gì, thì ra chỉ có mỗi hoàng phi.” thanh âm yêu đã từ từ truyền đến, vẫn tà mị và băng lãnh, đầy giễu cợt như ngày xưa.

Là hắn! Mẫn Hách yêu nam chết tiết! Y Y đột nhiên nhớ tới, ngày ấy nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện quấy rối, nói không chừng, dạ minh châu của nàng cũng sẽ không mất đi.

Vốn muốn phát tác lửa giận, lại nghe được một thanh âm nũng nịu vang lên: “Y tỷ tỷ, thì ra là tỷ a.”

Sầm Nhi thân thiết nắm tay Mẫn Hách yêu nam, chậm chậm đi vào sân. Một thân hồng nhạt, vài mềm loan rũ, đóa phong lan tinh tế thêu trên làn váy càng tăng thêm phần nữ tính, dịu dàng, trang sức trên người cũng bình dị, đơn giản, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, tựa như một tiểu tiên nữ hiền lành, ngày thơ từ họa (tranh) bước ra (>.<, giả tạo).

Nàng tò mò đánh giá chung quanh, tầm mắt dừng lại trên người Y Y, không khỏi mím môi cười khẽ.

“Các người tới nơi này làm gì, đi ra ngoài, không biết nơi này không có Hoàng Thượng cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào sao?” Nàng trầm hạ thanh, không nghĩ tới hai người này thật đúng là âm hồn không tan, bám riết không buông.

Mẫn Hách hát bàn tay nhỏ bé đang quần trên người mình ra, mị mị té mắt, đánh giá nàng từ đầu đến chân, khóe môi đỏ tươi tà mị khẽ nâng, yêu dị, mê hoặc.

“Hoàng cung lục viện, không có nơi nào mà bốn vương không thể đi, chỉ có nơi mà bốn vương không muốn đi mà thôi, chỉ là một Phù Vân Khâu Trạch nhỏ nhoi đã muốn ngăn chặn bốn vương, hoàng phi, nàng nói đùa, nhưng một chút cũng không buồn cười.” Ngón tay khẽ vờn, đem một cái lá dính trên tóc nàng mai khai, hất nhẹ, bạc môi đỏ tươi nhếch lên tà mị.

Quần bách vuốt ve, hắn cố ý trào phúng động tác, Y Y tức giận, mặt hạnh giận trùng, hai tay nhất hạp, đang định yếu niệm thuật từ, thì một bàn tay mềm mại lại cuốn lấy tay nàng, tách tay bàn tay đang bắt ấn của nàng ra.

“Y tỷ tỷ đừng nóng giận, Mẫn Hách Vương gia chỉ nói đùa thôi mà,” Sầm Nhi hướng Mẫn Hách Vương gia mềm mại cười, “Có phải hay không, Vương

gia?”

Mẫn Hách câu thần không nói, một thân y bào đỏ tươi dưới ánh mặt trời càng thêm óa mắt, thất lung tinh tế dưới thanh phong lả lướt bay lên, sắc mặt tuấn mỹ yêu tà, lại tản mát khí chất tôn giả, vương quyền, lại man mát chút lạnh lẽo vô tình...cho dù là yêu hồ, loài yêu tinh có mị lực nhất thế gian, cũng chưa chắc sánh bằng khí chất yêu mị của hắn.

“Đùa giỡn? Dù nói lời ”khi quân phạm thượng” như vậy cũng coi như đùa giỡn? Nhưng mà, dường như mỗi lần Vương gia nhìn thấy bản phi, đều chưa bao giờ đùa giỡn, tại sao lần này lại biết nói đùa như vậy?”

Lạnh lùng rút bàn tay đang bị Sầm Nhi nắm lấy về, ngón tay khẽ nâng, vuốt lại mấy sợi tóc hỗn độn trước mặt, liếc nhìn bộ dáng yêu tà, châm chọc của hắn.

Xoay người, muốn rời khỏi hoa viên, dù sao hiện tại có bọn họ ở đây, nàng có ở lại cũng luyện không được thuật pháp, nhưng mà, mới vừa đi được hai bước, trước mặt lại xuất hiện thân ảnh đỏ tươi qui dị, chặn đường đi, đôi mắt sắc sảo củi hân chăm chú nhìn nàng, cao thấp đánh giá.

“Chắc chắn, hai người thật đúng là giống nhau như đúc, Sầm Nhi, hai người các ngươi có thể giả đánh tráo.”

“Ách? Y tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ có thời gian, chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi đi, nhìn xem Hoàng Thượng có thể đoán được hay không, ha ha, nhất định chơi vui lắm.” Sầm Nhi mắt hạnh nhất loan, híp lại tươi cười như ánh trăng non, sau lại liếc nhìn Mẫn Hách, nũng nịu:

“Sầm Nhi cùng Y tỷ tỷ giống nhau như đúc, ngay cả Vương gia cũng nói giống, vậy không biết Vương gia có thể nhận ra ”chân tướng” hay không?”

Một tay chống cằm, ánh mắt yêu mị vi liễu, đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn như trái đào của Y Y, lại chuyển sang Sầm Nhi đang tươi cười nũng nịu, bí hiểm liệ liệ thân, cười lạnh không nói.

Cảm thấy mình giống như bị biến thành hầu tử (con khỉ) để người ta mặc sức vui đùa, tiêu khiển, Y Y tức giận vô cùng, lạnh giọng:

“Bản phi không có thời gian cùng các ngươi chơi trò chơi nhảm chán này.” liếc mắt nhìn nữ nhân bên cạnh, châm chọc cười nhạo một tiếng, nói không chừng, Sầm Nhi chính là hóa thân tà ác của mình.

“Là không dám chơi, hay là, ngươi không dám chấp nhận khiêu chiến? Chi bằng, trước hết làm cho bốn vương đoán, như thế nào? Nếu bốn vương thua, trò chơi dừng ở đây, nếu bốn vương thắng, như vậy, phải tìm một ”người khác” chơi tiếp trò chơi.” Hân nhẹ nhàng nâng lấy sợi tóc lòa xòa trước ngực nàng, đặt ở trước mũi hít lấy, mâu quang như mị.

Đứng ở một bên, Sầm Nhi hơi kinh ngạc, nhìn ánh mắt yêu thương chột lóe rồi biến mất trong đáy mắt của Mẫn Hách, mím môi, dùng sức khắc chế bất mãn cùng với xúc động trong lòng, trung ra bộ dáng thần nhiên, hồn nhiên điềm đạm.

“Vô luận ngươi nói như thế nào, bản phi cũng không chơi trò chơi nhảm chán này.” kéo lại mái tóc, nàng lại tính chạy lấy người.

Mẫn Hách khoe môi nhất câu, thừa dịp nàng còn chưa chạy được, vươn tay, nắm lấy lưng áo nàng, hung hăng kéo lại, ôm vào trong lòng, tà mị cười.

“Không chơi cũng được, chỉ cần nàng làm một chuyện, bốn vương liền thả nàng đi.”

Đùa cái khi gì! Y Y hai tay nhất hạp, đầu ngón tay còn chưa cuốn, đột nhiên, bàn tay to củi hân đã vươn tới, bao lấy bàn tay nhỏ bé củi nàng.

“Bốn vương đã từng nói, không bao giờ muốn nói lại lần thứ hai.” Hân cúi người, hướng vành tai mẫn cảm củi nàng từ từ thổi khí.

Muốn lui về sau, thoát khỏi tình cảnh khó chịu này, nhưng mà lưng áo lại bị hân nắm chặt, nàng bắt đắc dĩ cắn chặt răng.

“Làm chuyện gì?” Mẫn Hách yêu nam chết tiết, ngươi thực nên bị thiên lôi giáng búa thiên thiên vạn vạn lần! Nàng phẫn nộ nghĩ, trừng mắt nhìn hân, hai mắt cơ hồ phun hỏa đến nơi.

“Hôn bốn vương, nơi này.”

Bắt lấy bàn tay nhỏ củi nàng, nâng ngón tay nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng đặt vào môi đỏ mọng củi chính mình, đôi mắt hân hiện lên mê ly vụ sắc.

Ngân Nhi, Ngân Nhi củi hân.thì ra cũng chưa từng rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Trò Chơi - Ta Là Ai, Nàng Là Ai ?

Kính ngạc nhìn hân câu môi đỏ mọng, cánh môi căng mọng mềm mại, đường cong tuyệt đẹp, hơi nhếch lên, hơi thở thanh mát tựa như bạc hà, phát dụ hoặc môi mọng, câu dẫn nàng.

Khi nàng hít thở, hương thơm vừa ngọt ngào lại thanh mát, như có như không xẹt qua, Y Y nhớ rõ, mùi hương này chính là hương hoa trong vườn của Lạc Dật ca ca, hoa Thiên Âm!

Thấy nàng trầm mặc, nhìn chăm chú vào mình, ánh mắt sắc bén, hân đột nhiên buông lỏng hai tay.

“Nếu nàng đã không chấp nhận điều kiện này, như vậy, trò chơi liền bắt đầu đi.”

Vỗ tay một cái, thủ vệ bên ngoài đã tiến vào, cung kính dâng lên hai bộ y phục tiểu thái giám y hệt nhau, một bộ đặt vào tay Sầm Nhi, một bộ đặt vào tay Y Y, sau đó lập tức lui xuống.

“Người đã sớm lập ra kế hoạch hoàn hảo rồi?” Y Y cắn chặt răng, xem tình huống này, e rằng nếu mình kiên quyết không tham gia trò chơi, quả thực, rất khó rời khỏi nơi này, mà bây giờ, Mộc Hiệp sư phó dường như cũng đã rời khỏi đây rồi, nếu không bây giờ cũng đã xuất hiện giải vây cho mình rồi chứ.

Mi tiêm khinh duyệt, hân tìm một chỗ thoáng mát, dựa góc tường, hai tay ôm ngực, hình dáng quý mị ở trong bóng tối ngược lại càng làm tăng thêm vẻ tà mị, da thịt trắng nõn lộ ra một tầng sáng nhu hòa, đôi mắt hẹp dài khinh liễm, đồng tử đen như mực chăm chú quan sát từng cử chỉ của hai người, bạc môi từ từ gọi lên một nụ cười mê hoặc chứng sinh. (note ty: khi anh MH chiến đấu hay muốn giết người thì mắt mới chuyển thành màu nâu nha cả nhà :))

“Không có việc gì mà bốn vương làm không được, sở dĩ không giết nàng, bốn vương đều đã có dụng ý, nhưng mà, nàng ắt hẳn phải biết, chọc giận bốn vương là chuyện làm ngu ngốc nhất trong thiên hạ.” Chân dài thẳng tắp, dáng người nhàn nhã dựa vào tường.

Y Y im lặng, không nói gì, nhìn ánh mắt hân thẳng tắp nhìn về phía mình, hân không thể đem đem hân chặt thành tám khúc.

“Kỳ thật cũng không có gì quan trọng, Y tỷ tỷ, cùng chơi một chút đi, Sầm Nhi đến Lạc Tang quốc đã 7 ngày, Y tỷ tỷ còn chưa bồi Sầm Nhi chơi đùa nha.” Sầm Nhi cố đè nén cảm xúc ganh tỵ ghen ghét trong lòng mình, cảm giận vô cùng khi nhìn thấy ánh mắt của Mẫn Hách rõ ràng chỉ đặt trên mỗi người của Y Y, như là bạch tuộc, ôm chặt lấy nàng ta (Y Y), còn nàng (SN) đứng ngay bên cạnh thì bị hân xem như không khí; Sầm Nhi giả vờ thân thiện, một tay nắm tay Y Y, kéo nàng vào một gian phòng trong dãy đình viện phái sau, tay còn lại cũng nhanh nhẩu mở cánh cửa ra.

Bảy ngày? Thì ra mình nguyệt 15 cũng đã qua 7 ngày, vậy nàng cùng Khâu Trạch “chiến tranh lạnh” cũng đã sáu ngày, hân tuy rằng ngày ngày đến nửa đêm đều trở về, mặc dù nàng vẫn còn thức, cũng không nguyện ý nói với hân dù chỉ nửa câu, hơn nữa tính khí hai người đều ngoan cố hiểu thẳng, cứng đầu, nên cả hai cứ tiếp tục duy trì trầm mặc, không ai chịu lùi bước trước.

Thở dài, nàng không thể làm gì khác nữa, thôi thì cứ thay y phục, đã thành thế này thì liền bắt đầu đi.

Cẩn thận kiểm tra một lần nữa cách ăn mặc của chính mình cùng Sầm Nhi, giống nhau như đúc, hơn nữa, hai người đều có thể không cần phải nói, chỉ cần ánh mắt cử chỉ dung hợp, chỉ sợ cũng ngay cả Phù Vân Khâu Trạch cũng đoán không ra.

“Sầm Nhi, kỳ thật, người cũng muốn biết hân có thể nhận ra người hay không đi?” Y Y thấp giọng mở miệng, ánh mắt ái mộ cùng ghen tỵ khi nhìn về phía Mẫn Hách và nàng của Sầm Nhi lý nào nàng không nhìn thấy?

“Y tỷ tỷ, chỉ giáo cho? Nếu như Vương gia nhận không ra, chẳng phải là chơi rất vui sao?” Sầm Nhi ánh mắt lóe lóe, mỉm cười.

“Tám tháng mười lăm, ngày đó, việc người cùng Vương gia làm, bản phi đều nhất thanh nhị sở, người là người của hân, bản phi cư nhiên phải “chơi” thật nghiêm túc rồi”

Chỉnh trang lại y phục một chút, nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt khảm trượng của Sầm Nhi, “Nhưng lần này, nếu người cố tình giúp hân, chỉ sợ, bản phi phải thỉnh Hoàng Thượng phái người đưa người trở về La Phù quốc.”

Nghe xong lời này, Sầm Nhi xấu hổ thùy hạ mi mắt, nhất thời đúng là không nghĩ tới, quan hệ giữa nàng cùng Vương gia lại bị Y Y phát hiện.

“Y tỷ tỷ, tỷ lại đùa Sầm Nhi rồi, Sầm Nhi cũng muốn chơi đùa vui vẻ thôi mà, sao lại đi giúp Vương gia chứ?”

Đầu đội lên mũ quả dưa, nàng lạnh lùng cười, nhìn vào gương đồng, rõ ràng nhìn thấy dung nhan giống mình như tạc, ngón trỏ phía trên mặt gương lướt qua dung nhan phiên bản, lưu lại một tiếng vang chói tai dị thường.

“Vậy thì tốt, nhớ kỹ, không được nói chuyện, hết sức bảo trì tư thái, dáng đi cùng với ánh mắt nhất trí, nhưng chớ để tỷ tỷ phát hiện người lên ra ám chỉ gì, còn nữa, cũng vì thỏa mãn tư tâm của người.” nhếch môi cười lạnh, đi đến bên cạnh Sầm Nhi, thay đổi nét mặt, tự tin kéo tay nàng.

Trong bóng râm, Mẫn Hách vừa đợi được một lát, đã nhìn thấy hai người dắt tay mà ra, đôi mắt sắc bén chợt lóe, lông mi thật dài khẽ chớp, hân đứng thẳng dậy, nhìn hai nữ nhân trước mặt; dưới ánh mặt trời, nụ cười của cả hai thánh khiết như trẻ thơ, tươi tắn như hoa lê đầu mùa, quả nhiên, giống nhau như hai giọt nước.

Đứng thẳng người, huy huy y bào, hần bước khỏi vị trí vừa đứng, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi gương mặt của hai người trước mặt.

“Thú vị, xem ra hoàng phi đã dạy Sầm Nhi rất tốt.” trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hai người thể nhưng có thể phối hợp ăn ý như vậy, có thể thấy được, ở bên trong đã muốn ”thông” tốt lắm.

Hai người mỉm cười, nhìn nhau liếc mắt một cái, vẫn chưa trả lời, giống như bào thai song sinh ăn ý mười phần, nếu như người không biết vô tình nhìn thấy, nói không chừng còn tưởng rằng gặp quý .

“Xem ra, bốn vương phải dùng tâm tìm mới được, nếu không, trò chơi thú vị thế này phải kết thúc rồi sao?” ánh mắt bén nhọn, sắc sảo của hần xẹt qua xẹt lại giữa hai người, nhưng chăm chú nhìn nhiều nhất vẫn là người ở bên trái, bởi vì bên trong đôi mắt của nàng khi nhìn hần thì nhìn như ôn hòa, kì thực ẩn tàng sâu bên trong lại toát ra nhẹ nhàng hận ý.

Y Y đứng bên cạnh Sầm Nhi, đối diện là Mẫn Hách yêu nam, ánh mắt hần dừng lại một chút ở trên người Sầm Nhi, trong lòng không khỏi cười nhạo, quả thực, hần đã bị lừa, không biết là nên nói là hai người bọn họ hành động quá cao siêu, mưu kế thâm sâu khó lường, có thể làm cho Mẫn Hách yêu nam giao hoạt phân tâm, hay chuyện này quá dễ dàng đây.

“Lùi về sau một bước.” Hần sờ sờ cằm dưới, ánh mắt mê hoặc.

Hai người ngoan ngoãn nghe lời, đồng thời chân phải cũng lùi một bước, chân trái nhẹ nhàng bước theo, động tác nhất trí, nhưng mà, mặc dù cũng tạo ra một chút chênh lệch, cũng rất khó từ đó phán đoán ai là ai.

Bởi vì, trong hoàng cung có một qui định, nữ nhân trong hoàng cung phải tạo nhã hữu lễ, ngay cả bước đi cũng phải chuẩn mực dịu dàng, cho nên, mỗi bước chân đều được qui định khoảng cách, mỗi bước cũng không sai lệch, không làm đúng cư nhiên sẽ bị trách phạt. Đối với người sống trong thâm cung bấy lâu nay như Y Y mà nói, đó đã là một thói quen, không đáng nói đến. Nhưng Sầm Nhi chỉ mới tiến cung 7 ngày, may nhờ tư chất thông minh, vì thế khoảng cách cũng không sai lệch bao nhiêu.

“Nếu đã như thế, vậy bốn vương liền dựa vào phương thức của chính mình để đưa ra kết luận.” Nói xong, hần cười quyền rũ , khuôn mặt chậm rãi tới gần nữ tử bên trái, hơi thở bạc hà còn mang chút ngọt ngào phả trên gương mặt non mịn nhỏ nhắn, đã thấy nàng (bên trái- SN á ^^) vẫn điềm cười không nói, bảo trì trạng thái.

Mà khi hần kề sát vào gương mặt của nữ nhân bên phải, nữ tử này cũng vẫn duy trì mỉm cười, chỉ là lông mi hơi rung động một chút, lại khôi phục nguyên trạng.

Hần, cư nhiên có thể nhìn ra ai là ai ?

Lòng bàn tay nắm lấy tay Sầm Nhi của Y Y toát ra nhiều điểm mồ hôi.

“Sầm Nhi.” Vươn ngón trỏ ở giữa hai người qua lại bồi hồi, hần nhìn hai người thần sắc khẩn trương, khóe môi đỏ tươi từ từ gọi lên, khuôn mặt tà mị càng thêm yêu dã, “Là người.”

Chuẩn xác chỉ đúng vào Sầm Nhi, hần nghiêng đầu, nhìn về phía Y Y đang trừng mắt kinh ngạc, cúi đầu cười.

Làm sao có thể..... Hít mạnh một hơi, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống, như thế nào cũng vô pháp đoán được hần vì sao có thể nhận ra được.

“Năm ngày sau, sẽ nạo trện thứ hai đi.” Tú bào đỏ tươi, bách hoa kim điệp tung bay trong gió, nụ cười yêu nghiệt nhưng làm người mê hoặc, hần tựa như 1 loài yêu tinh, làm người ta run rẩy không thôi lại cứ phải tiếp cận, bị cuốn theo hần.

Hương hoa lê thơm ngát nhẹ nhàng phiêu tán trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ôn Nhu Cuối Cùng

Trăng treo trên ngọn cây, trải xuống nhân gian một dải lụa bạc óng ánh, xuyên qua cửa sổ, ánh sáng mờ mờ hắt lên rèm trướng trong nội điện Long Quân điện, ôn nhu, dịu dàng như vuốt lên cô tịch rét lạnh đang vây lấy thiên hạ kiêu nhỏ.

Ngoại điện, cửa lớn được mở ra, Hồng công công cầm đèn lồng chiếu sáng lối vào cho một nam tử một thân hoàng bào, đợi hần bước vào, khom người cáo lui, cửa lớn ”đi” một tiếng rồi chậm rãi khép lại.

Nam tử xóc sa trướng màu lam ngọc lên, nhìn thấy trên long sán, thiên hạ mảnh mai cả người co thành một khối, không khỏi giảm nhẹ cước bộ, đi đến

bên giường, thấy nàng hồ hập đều đều, bàn tay vô thức lướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, da thịt trắng mịn dưới ánh trăng càng thêm mịn hoặc, sáng bóng như trân châu; rèm mi dài, cong cong, che phủ một bóng nhỏ hình bán nguyệt trên khuôn mặt tú lệ.

“Người đã trở lại.” người vốn đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, chưa nhìn thấy hân đã cảm thụ được trên gương mặt lướt qua chỉ phúc lạnh lẽo, không một chút độ ấm, nàng lại lần nữa nhắm lại mi mắt.

Phù Vân Khâu Trạch ngẩn ra, không biết nàng là đang nói mơ hay đã tỉnh lại, nhưng thấy nàng vẫn nhắm mắt mà nói chuyện, thì cho rằng nàng đang nằm mơ, liền cười nhẹ, cúi người, đặt xuống gò má non mịn một nụ hôn, xoay người, đi đến phía sau bình phong thay quần áo.

Hân, không phải đang sinh khí với mình sao? Đột nhiên mở to hai mắt, nàng đưa tay sờ sờ lên má, vừa tỉnh mở miệng theo thói quen, nhưng lại thôi, không nói thành lời, không nghĩ tới, 11 ngày chưa nói với nhau một câu, nay lại hôn mình.

Đột nhiên nghe được tiếng bước chân trở về của người nào đó, nàng cuống quýt nhắm hai mắt lại, không biết nên đối mặt với hân như thế nào .

Phù Vân Khâu Trạch sau khi đổi xong y phục, không chú ý tới trạng thái “khác thường” của nàng, cởi giày, nằm trên giường, nhìn thiên hạ cuộn tròn thành một khối, đưa lưng về phía mình, không khỏi vươn tay nhẹ nhàng đem nàng khảm nhập vào trong lòng, chậm rãi, ôn nhu , sợ sẽ làm nàng thức giấc.

“Y Y, làm sao bây giờ, ta luyện tiếu nàng.” Hân ôm tay nàng, nhẹ nhàng run run, thanh âm yếu ớt, giống như sợ bị nàng nghe thấy, “Gần đây, nàng gầy đi không ít?” Cảm thụ được thân hình mảnh khảnh trong lòng, ngữ khí tràn ngập xót xa, đau tận tâm can.

Đưa lưng về phía hân, mi mắt Y Y run rẩy, không dám ra tiếng, chỉ sợ khi nàng vừa lên tiếng thì ôn nhu đã lâu không thấy này sẽ tựa như sương khói, tan biến đi không thấy tăm hơi.

Phù Vân Khâu Trạch nhẹ nhàng tựa đầu vào sát cần cổ của nàng, hít lấy mùi hương chỉ thuộc về nàng, một lát sau, lại rút tay về, giúp nàng đem đệm chăn đắp kín người, thờ dài.

Ngay tại lúc hân sắp nghiêng người lách qua, thì một bàn tay nhỏ bé nhất thời ôm lấy cổ hân, toàn bộ thân mình chậm rãi rút vào trong lòng hân.

“Ta không muốn tức giận, nhưng không biết vì cái gì, chỉ cần trong đầu xuất hiện một màn kia, liền không thể tự kiềm chế.” Nàng nhỏ giọng, ôm lấy bàn tay đang căng thẳng của hân, nhưng lại không dám mở mắt.

“Nàng không ngủ?” Hân ngẩn ra.

“Mỗi ngày, trước khi người trở về, ta đều không ngủ.” Đôi mi nhắm chặt khẽ run, nàng tựa đầu, chui vào trong lòng hân, hương vị quen thuộc, còn có vòng tay ôm ấp quen thuộc, không biết từ khi nào, đã là thứ khiến nàng quyến luyến không rời.

Ban đêm, nếu không có hân nằm ở bên cạnh, không có ôm ấp mạnh chút lạnh lẽo băng hàn của hân, không có hơi thở thanh lương của hân, nàng đúng là không thể bình yên đi vào giấc ngủ, mãi cho đến khi hân trở về nằm ở bên cạnh, nàng mới có thể từ từ đi vào giấc ngủ.

Đôi mắt màu tím rung lên, thủy hạ mi mắt, thờ dài, đem nàng gặt gao bao lấy, giống như đem hết cảm xúc đè nén hơn 10 ngày nay toàn bộ phát tiết, cơ hồ hận không thể đem nàng khảm nhập vào thân thể, thẳng đến khi người trong lòng kinh hô một tiếng, hân mới như từ trong mộng bừng tỉnh, buông lỏng lực đạo.

“Thực xin lỗi.” Chậm rãi mở miệng, hân nhú chặt mi tâm, đôi mắt màu tím hiện lên biểu tình phức tạp, mệnh mệnh như hải triều, không thể ngăn lại, như tan nát, như đau lòng, rất nhanh trôi qua...

“Người không có gì phải xin lỗi, người xin lỗi phải là ta mới đúng, ta không nên nói chuyện không có chừng mực.” Nàng chưa sót nói, vẫn chưa mở mắt ra, nhưng khi nàng nghe được khẩu khí của hân, nàng có thể cảm nhận được, hân thành tâm xin lỗi nàng, bởi vì, hân chưa bao giờ cùng ai nói qua lời xin lỗi.

Kỳ thật, một mình nàng độc chiếm hân nhiều năm như vậy, đối với một phi tần như nàng mà nói, thì nàng hưởng thụ ân sủng như vậy đã quá nhiều, người khác cả đời đều chờ đợi không đến, nhưng mà, nó cũng đã trở thành thói quen, cho nên khi nàng nhìn thấy hân cùng với nữ tử khác ở cùng một chỗ, mới có phản ứng mãnh liệt như vậy đi, nàng tưởng, nguyên lai chính mình là ngự đệ cuồng.

Đôi mắt màu tím dần dần trở nên thâm thúy, cổ họng nhẹ nhàng uất nghẹn.

“Ta, có thể hôn nàng sao?” thanh âm khàn khàn che dấu nghẹn ngào, một tay hân nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, giờ phút này, hân chỉ muốn nàng, muốn yêu thương nàng trọn đời trọn kiếp.

Mi mắt đang nhắm chặt kinh hách mở ra, nhưng mà, còn chưa mở miệng trả lời, môi hồng đã bị bạc môi chiếm giữ, ôn nhu hấp dẫn.

Nàng tròn to mắt hạnh, nhìn hân không biết khi nào đã nhắm lại mi mắt, thâm tình mà ôn nhu như nước, biểu tình chuyên chú, đây thật ra là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hân thế này, bởi vì mỗi lần hôn môi trước kia, nàng đều nhắm chặt mắt, xấu hổ khiến nàng không hề thấy được thần sắc trên gương mặt hân, không nghĩ tới, sẽ là tốt đẹp như vậy.

Nhìn không được nhếch miệng cười, đem thể xác và tinh thần của người đang si mê kia toàn bộ đánh tan, mở mắt ra, đồng tử màu tím bên trong mắt hiển hiện gương mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười thuần khiết, tươi tắn như hoa lê, hân cảm thấy thất bại, nhu nhu mi tâm, lại không khỏi hôn hôn xoa bóp hai

cái má trắng mịn của nàng

“Nàng có ý phải không?”

“Không có,” Nàng còn rất “vô tội” chớp chớp mắt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cương nghị, nhỏ giọng:

“Không biết từ khi nào, người đã làm cho ta mê muội như vậy, nhìn mặt của người, đều tự giác được mà bật cười, nhìn thấy người nhũn mày, lại hội muốn thay người vuốt thẳng chúng ra, ta không phải rất kỳ quái sao?”

Nói tới đây, cảm thấy mình giống như đang thô lộ, mặt nàng trong phút chốc phỉm hồng, từ từ lại đỏ lên như tôm luộc, dưới ánh sáng như hòa, bàn bạc của ánh trăng, đáng yêu giống như một cái cây táo.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, không dự đoán được, đêm nay, nàng sẽ cho hắn nhiều kinh hi như vậy.

Nhìn không được, trên khuôn mặt băng lãnh toát ra ý cười thật sâu, nhưng mà, bỗng nhiên trong lúc đó lại nghĩ tới cái gì, ý cười trôi khỏi bạc môi, lại tàn mất một chút chua xót.

“Không kỳ quái, có lẽ, kỳ quái, là ta.....”

Nàng không rõ hắn vì sao lại nói như thế, nhưng mà lại không muốn suy nghĩ nhiều, tay nhỏ bé ở trên mặt hắn sờ loạn một trận, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng cười khê đầy thỏa mãn.

Tối nay, hắn hào ôn nhu, không nói lời châm chọc, lại không màng bộ dáng lãnh khốc vô tình, nàng cũng là thấp phần hưởng thụ không khí tuyệt vời này, giống như người một nhà.

“Chúng ta về sau cũng vẫn như vậy được không, không cãi nhau, thời điểm tức giận đều thối lui một bước, được không?” Nàng chỉ cảm thấy con buồn ngủ đang đánh úp lại, ngáp một cái, hai mắt mơ mơ màng màng khinh hạp.

“Ân.” Hắn nghe thấy hơi thở đều đều của nàng, trên mặt bỗng trầm xuống, quyến luyến nhìn dung mạo ngọt ngào say ngủ của nàng, bạc môi lướt nhẹ qua má phàn.

Y Y, nàng, đừng hận ta, đừng bao giờ hận ta.....

Đêm tịch tịch, chỉ để lại một chút ánh sáng mờ nhạt, ôn nhu, lại cô tịch, sơ xác, lòng người, thì thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Bão Tố Phong Ba

Nằm trên giường, nhìn khuôn mặt cương nghị mang theo vài nét ôn nhu, khóe miệng Y Y nhìn không được giờ lên, một môi đều tan biến, tâm trạng thật tốt a. Nhưng mà, đột nhiên nhớ đến chuyện của Tiểu Thanh..... Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

“Người tỉnh rồi?” Nhìn thấy lông mi thật dài của hắn khẽ động, mi mắt chậm rãi mở ra, đôi mắt màu tím chớp chớp nhìn nàng.

Trong đôi mắt trầm buồn của hắn, khắc họa một dung nhan thanh lệ, thật gần thật gần, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới mái tóc đen tuyền như mực, dài xuống thắt lưng, vài sợi tóc mai vươn trên gò má láng mịn càng tăng thêm vẻ mềm mại, yêu kiều, thậm chí còn ngửi được hương thơm man mác như hoa lê trên người nàng... gần như thế, chân thật như thế, mà tâm sao lại quá xa vời....

“Ân.” Nháy mắt một cái, nét trầm buồn nhu tình kia cũng theo đó hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự âm trầm, lạnh lẽo vô tình, hắn nhẹ nhàng lên tiếng, mặt không chút thay đổi.

Tầm mắt không chút lưu luyến, rời khỏi khuôn mặt nhô nhẵn, xốc chăn lên, rời khỏi long sản, bước xuống giường, giang hai tay, để cho cung nữ vì hắn rửa mặt chải đầu.

“Bẩm hoàng phi, Sầm Nhi công chúa cầu kiến, nói là tiến cống đặc sản của La Phu quốc.” tiểu cung nữ canh giữ ở ngoài cửa cung kính hạ thấp người, nhỏ giọng truyền đạt.

Sầm Nhi? Không phải ngày mai mới đến thời gian ước định sao, sao mới hôm nay đã tới rồi? Y Y nghi hoặc, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là đứng dậy thay quần

áo, để Tiểu Thanh tùy ý giúp nàng rửa mặt chải đầu, thay một bộ quần áo, mái tóc mây búi lên một chút, cài thêm trâm phượng hoàng, trang điểm nhẹ nhàng, càng khiến cho nàng càng thêm rực rỡ cao quý.

“Cho mời Sầm Nhi công chúa đến ngoại điện đi.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu cung nữ thiếu hạ thấp người, ngẩng đầu nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Y Y, nhất thời ngẩn người, quên cả việc phải lui ra ngoài, mãi đến khi Y Y nhìn nàng nghi hoặc, tiểu cung nữ mới giật mình, mặt cũng đỏ lên, cuống quýt lui ra truyền lời.

“Tiểu Thanh, người cũng lui ra đi.” Y Y nhìn thoáng qua Tiểu Thanh, người mấy ngày gần đây cũng không dám cùng chính mình đối diện, đành phải xua tay cho nàng lui ra ngoài, mặc dù Y Y đã cố nhẫn nhịn, thâm nhủ với lòng, coi như không có chuyện gì, nửa câu cũng không hỏi, nhưng ánh mắt của nàng lại luôn không tự chủ hướng về Tiểu Thanh, có lẽ vì vậy mà làm nàng có chút không được tự nhiên đi.

“Nô tỳ cáo lui.” Tiểu Thanh vẫn cúi đầu như trước, hạ thấp người, hành lễ rồi lui đi ra ngoài.

Y Y nghiêng đầu, chỉ thấy Phù Vân Khâu Trạch đang đọc một quyển sách, long bào màu hoàng kim (màu vàng) khoác lên người càng làm hắn thêm cao quý phi phàm, hơn nữa khuôn mặt lại tuấn lãng lãnh khốc, phong phạm hoàng gia, khí thế “nhân trung chi long” (rồng trong loài người) áp đảo thiên hạ. Nhưng mà, hắn tựa hồ cũng không tính quan tâm nàng, đôi mắt màu tím chuyên chú vào trang sách trước mặt.

Chẳng lẽ đêm qua là nằm mơ?

Nàng không khỏi có chút hoài nghi, thái độ hôm nay khi hắn rời giường cùng mấy ngày hôm trước cũng không hề khác nhau, thậm chí, còn muốn lạnh hơn vài phần.

“Khâu Trạch, Sầm Nhi công chúa đến đây, người muốn cùng chúng ta cùng dùng điểm tâm hay không?” Nàng ôn nhu hỏi, còn chủ động chạy đến trước mặt hắn, lần vẩy theo bước chân xoay tròn, phản chiếu với nền thảm đỏ tươi, lộ ra hơi thở nhẹ nhàng ấm áp.

“Hoàng Thượng.” Đột nhiên, Mộc Hiệp xuất quỷ nhập thần từ cửa sổ lách mình tiến vào, về mặt ngưng trọng.

Mộc Hiệp chưa bao giờ như thế, mới sáng sớm không có mệnh lệnh liền xông thẳng nội điện, mà nhìn thần sắc hắn kích động như vậy, Y Y không khỏi có chút lo lắng, có phải đã ra chuyện gì hay không?

Đang tính mở miệng hỏi, Y Y lại thấy Phù Vân Khâu Trạch đem sách đang cầm trong tay đặt qua một bên, nhìn nàng liếc mắt một cái.

“Nàng đi ra ngoài cùng Sầm Nhi dùng điểm tâm trước đi, trẫm còn có chuyện quan trọng xử lý.” Hoàn toàn bỏ qua bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng.

Hơi nhũn mày, chung quy chỉ phải lui ra ngoài, xóc lên bức rèm che, nàng xoay người liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, chỉ thấy Mộc Hiệp cùng Khâu Trạch, hai người hạ giọng nói chuyện, không biết là đang nói cái gì.

“Y tỷ tỷ, mau tới, tỷ xem, đây là đặc sản của La Phu quốc, hạt dẻ cao.” Đang ở ngoại điện chờ đợi, Sầm Nhi vừa thấy nàng đi ra, lập tức nghênh đón, đồng thời cũng dâng lên đĩa điểm tâm lên trước mặt Y Y.

Điểm tâm màu hồng nhạt, chế tác tinh xảo, tựa như những quả tươi, nhìn thật là đáng yêu.

“Trò chơi hình như là ngày mai mới bắt đầu? Sầm Nhi muội muội, không phải là Mẫn Hách yêu nam sợ bản phi lâm trận bỏ chạy, cho nên sai người tới nhắc nhở bản phi chứ?” Ánh mắt sắc bén hoàn toàn nhìn thấu biểu tình dối trá ẩn dưới lớp mặt nạ thân thiện của nàng, Y Y tiếp nhận đĩa điểm tâm, đi đến bàn tròn bên trong đình, đặt xuống, nhìn nàng liếc mắt một cái.

Sầm Nhi thấy nàng trực tiếp nói thẳng vào vấn đề như thế, cảm thấy thật sững sốt, nhưng lại tỏ ra vô tội, nhún nhún vai.

Sầm Nhi ập tức đi đến bên ghế dựa đã được bố trí sẵn, đoan trang tạo nhã mà ngồi xuống, nhìn trên bàn đã dọn xong cháo cùng mấy món điểm tâm, bắt giác hứng thú dạt dào, hai tay chống cằm nhìn Y Y.

“Nếu như tỷ tỷ đã nói như vậy, ta đây sẽ không nhiều lời, nhưng mà...” Nàng đột nhiên cười cười, trong đôi mắt lộ ra tia sáng lạnh lẽo,

“Trò chơi ngày ấy thật ra không phải ai cũng có thể thắng được, Mẫn Hách Vương gia quả thực không giống người thường, không nghĩ tới, vương gia làm thế nào liền dễ dàng nhận ra chúng ta. Vừa rồi Sầm Nhi đi đến cửa điện, cung nữ thị vệ canh gác bên ngoài đều cho rằng muội muội là tỷ tỷ, không hề mở miệng ngăn cản muội dù chỉ một lời, nếu không phải muội nói cho bọn họ biết mình là ai, chỉ sợ, muội đã có thể trực tiếp đi vào nội điện gặp tỷ tỷ rồi.” Nói đến đây, nàng che miệng cười khẽ.

Ngồi ở vị trí đối diện, Y Y không nói một câu, nhìn Sầm Nhi, nghe xong lời này, người không hiểu chuyện còn cho rằng bọn họ đang nói đùa, bàn chuyện phiếm, nhưng chỉ có nàng mới biết, ý tứ trong lời nói của Sầm Nhi là đang ngầm châm chọc Long Quân điện báo hộ quả sơ sài, người ngoài như nàng có thể ra vào dễ như trở bàn tay.

“Ác? Vậy Sầm Nhi muội muội sao không đi vào thử xem? Nói không chừng, Hoàng Thượng thật đúng là sẽ đem muội nhận thức thành là bản phi, đến lúc đó, Sầm Nhi muội muội không chừng có thể thật sự trở thành muội muội của bản phi, danh xứng với thực nha.” Nâng cái muỗng nhỏ, nàng ăn một ít cháo hạt sen, khóe mắt tà nghệ, không khỏi lạnh lùng cười.

Ngay cả phụ vương cũng đều khen ngợi lời nói của nàng (SN) sắc bén, không nghĩ tới, nàng ta (Y Y) có thể dựa vào lời nói của nàng, châm chọc ngược

lại, làm nàng tiến thoái lưỡng nan.

Sắc mặt trắng nhợt, Sầm Nhi xấu hổ cười, cố ý hết nhìn đông lại nhìn tây, cổ tay xoay tròn, chén cháo hạt sen trên bàn cũng “không cẩn thận” làm rơi, “oành” một cái, vỡ nát.

“Y tỷ tỷ, thất lễ rồi, Sầm Nhi chính là bị lời nói của tỷ tỷ dọa sợ, không có ý gì khác.” Đặc ý nhìn làn váy xinh đẹp của Y Y bị cháo bắn tung tóe làm váy bẩn, Sầm Nhi còn làm ra vẻ ngượng ngùng, e lệ nhận sai.

Lạnh lùng nhìn người đối diện liếc mắt một cái, lại thấy các cung nữ chen chúc đến thu thập tàn cục, nàng lạnh nhạt nhếch môi, mỉm cười.

“Mãi có khi thất lễ, nhân có lúc thất thủ (1), chuyện này thực bình thường, muối muối đừng để ở trong lòng.”

(1): ngựa có lúc lạc bước, người có lúc lỡ tay

Đáng giận, nàng thế nhưng dám so sánh mình với ngựa? Sầm Nhi cơ hồ khí đen bám đầy khuôn mặt, cắn răng, cứng ngắt cong môi mỉm cười.

“Sao lại thế này?” Phù Vân Khâu Trạch vừa bước ra đã nhìn thấy quần áo của Y Y dính đầy cháo, không khỏi nhú nhú mày.

đôi mắt màu tím tản ra một tầng hàn băng, nghiêng đầu, nhìn về hướng Sầm Nhi, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh như băng.

“Hoàng phi, còn không mang Sầm Nhi công chúa đi đổi quần áo, chớ để người ta nói Lạc Tang quốc lễ nghĩa không chu toàn.”

Hắn nhìn người đang mở to hai mắt, chỉ vào Y Y, “Trẫm còn có chuyện quan trọng cần làm, miễn không thể bởi Sầm Nhi công chúa dùng thiện.” Lạnh lùng phát hạ ống tay áo.

“Sầm Nhi công chúa, nhanh đổi quần áo đi, trẫm còn có chuyện quan trọng, thất lễ.” Hắn nghiêng người, đối với Y Y đang ngây ngốc tại chỗ ấy náy cười, xoay người sai bước tới cửa đại điện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang tươi cười nhất thời tái nhợt như tờ giấy, đứng lên muốn gọi hắn trở lại, nhưng mà, lại không thể phát ra thanh âm gì, toàn thân lạnh như băng.

Sầm Nhi câu thần cười nhẹ, ghé nhìn Y Y bị đã kích.

“Xem ra, trò chơi này, nói không chừng, Y tỷ tỷ sẽ thua thật thảm hại.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Mây Tan Thấy Trăng Sáng

Phù Vân Khâu Trạch bước vào Long Quân điện, Mộc Hiệp quay đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của hoàng phi, gương mặt nghiêm nghị thoáng qua một trận không đành lòng, nhưng thấy người đi phía trước, hai tay nắm chặt đến phát run, nhưng lưng vẫn kiên trì ngạo nghễ đứng thẳng, bất giác thở dài “Hoàng Thượng, người thật muốn y theo kế hoạch, như thế mà làm sao? Thuộc hạ chỉ e hoàng phi sẽ chấp nhận không nổi.” Nhớ đến bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng hôm nay, không khỏi đỏ mồ hôi lạnh.

Thân ảnh đang bước nhanh đột nhiên cứng đờ, hắn quay người lại, trên mặt gân xanh nổi hẳn trên khuôn mặt tuấn tú, tựa hồ đang cực lực ấn nhấn cảm xúc của chính mình, bên trong đôi mắt màu tím lửa giận bành trướng, hừng hực đẩy lên khói trắng như núi lửa sắp bùng nổ.

Đáng chết! Cắn răng, một quyền hung hăng muốn đánh thẳng vào cột trụ trong nội điện, thì đột nhiên xuất hiện một bàn tay to, ngăn cản hắn.

“Hoàng Thượng, chớ làm bị thương chính mình, nội loạn trong cung đã hết sức nghiêm trọng, người phải hảo hảo bảo hộ chính mình.” Mộc Hiệp trầm giọng nói, chậm rãi buông lỏng bàn tay đang cầm tay hắn.

“Bảo hộ chính mình?” Phù Vân Khâu Trạch hừ lạnh, “Trẫm ngay cả Y Y cũng không bảo hộ được, sao còn phải bảo toàn chính mình? Ta đường đường là vua một nước, thật sự là buồn cười đến cực điểm.”

Không nghĩ tới, sự tình hội đột nhiên phát sinh đại biến, nếu không phải vì kéo dài thời gian, hắn tuyệt không lựa chọn con đường này.

Mộc Hiệp trầm mặc không nói, muốn an ủi lại không biết nói như thế nào, mấy ngày nay, Hoàng Thượng chịu đủ dày vò hắn đều thấy, nhưng, đây là lựa chọn duy nhất.

Ở trong góc, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu xanh, bộ pháp thành thực ổn trọng, trên mặt mỉm cười, lập tức hướng tới Phù Vân Khâu Trạch mà đi.

Người này, chính là Tả Thanh Vũ.

“Hoàng Thượng, kiên nhẫn, gió êm sóng lặng, lui một bước, trời cao biển rộng, nếu người chỉ vì một cá nhân, chỉ sợ, dân chúng khắp thiên hạ đều phải chịu khổ, thần sở dĩ lựa chọn đi theo Hoàng Thượng, đó là coi trọng Hoàng Thượng nhân nghĩa chi tâm (lấy nhân nghĩa làm gốc), nhỏ không nhìn sẽ hư đại sự, thỉnh Hoàng Thượng tạm thời nhẫn nại thêm một thời gian nữa.” Hắn vỗ nhẹ nhẹ bả vai của Phù Vân Khâu Trạch, khuyên nhủ cũng là an ủi.

Thờ dài, Phù Vân Khâu Trạch buông bàn tay đang nắm chặt ra, nhu nhu mi tâm, nhìn ánh mắt thân thiết của Mộc Hiệp cùng Thanh Vũ, tâm trạng chậm rãi buông lỏng một chút.

“quân đội ở phía Nam của Mạnh tướng quân có thật ở nửa đường bị người khác mai phục tập kích?” Nhớ đến bản báo vừa rồi của Mộc Hiệp, sắc mặt Phù Vân Khâu Trạch trầm xuống, xem ra, bên Hoàng thực phi kia phòng bị thật tốt, là do hắn sợ ý.

Thanh Vũ vốn là đang mỉm cười chuyển thành hơi trầm xuống, gật nhẹ, nhìn bóng cây hai bên hành lang, suy nghĩ phức tạp, xem ra, trong doanh trại của Mạnh tướng quân có mật thám, nếu không, vốn đã hành động vô cùng cẩn mật, vì sao có thể bị phát hiện?

Đêm mai, hoàng cung hoa lệ, lấp lánh ánh vàng này sẽ biến thành địa ngục nhân gian, gió tanh mưa máu, máu chảy thành sông.

“Không có hoàn quân (1), nếu mạnh mẽ tác chiến, chỉ sợ sinh linh đồ thán.” Hắn khom người, nhặt lên một mảnh lá rụng, lá xanh trước đây, giờ cũng héo tàn, rơi rụng héo úa.

(1): quân đội chặn đường tiến công của quân địch, trì hoãn bước tiến của kẻ thù

Suốt đây hành lang dài, một mảnh yên tĩnh, mỗi người bọn họ đều nhìn thấy hình ảnh tàn khốc: hàng ngàn hàng vạn người vô tội ngã xuống, tiếng gào khóc, tiếng than ai oán thấu tận trời xanh.

“Xem ra, thái hoàng Thái Hậu không có chọn sai người.” thanh âm ôn nhu như một cơn gió mùa xuân nhẹ nhàng lay thổi, trong phút chốc, bay vào tai ba người đang đứng thẳng bất động, một thân ảnh toàn thân y bào màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, như trời đêm không mang một ánh sao, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Quốc sư! Mộc Hiệp sắc mặt cả kinh, không nghĩ tới, người này có thể ẩn thân nghe lén ba người bọn họ nói chuyện, mà chính mình vẫn không hề phát giác, dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất cũng không có, có thể thấy được pháp lực của quốc sư vô cùng thâm hậu.

Lúc Thái hoàng Thái Hậu còn tại thế (còn sống), quốc sư cùng mình chính là hai cánh tay trái phải đắc lực của người, mặc dù rất ít nói chuyện, nhưng đối với thái hoàng Thái Hậu đều là trung thành và tận tâm.

Cho nên, Mộc Hiệp cũng không lo lắng chuyện bọn họ vừa nói sẽ bị Mẫn Hách Vương gia biết, có thể nghĩ sâu hơn một chút thì phải nói là an tâm, nếu như có hắn ở trong này, chứng minh chuyện bọn họ vừa nói vẫn chưa bị người khác nghe qua.

“Quốc sư không đứng về bên nào, sao lại nói ra lời này?” Thanh Vũ cũng đối với người này vô cùng tò mò, năm đó hắn con nằm trong lòng mẫu thân, quốc sư đã đi ra ngoài tu luyện, nghe nói hắn cùng mọi người cũng rất ít qua lại, hiểu biết của mình về hắn gần như bằng không.

Mặc dù ở tại hoàng cung, nghe nói, hắn cũng hướng Thái hoàng thái hậu yêu cầu ở biệt uyển gần lãnh cung, tránh xa mọi người, ẩn dật một mình.

Người này, có thể nói là kỳ nhân kì bí nhất Lạc Tang quốc.

“Tuy là không đứng về bên nào, là tốt là xấu, nhưng cũng có thể nhận ra, nay tình thế không lạc quan, nhưng cũng có chuyển đổi thế cục, nếu có thể đợi mây tan thấy trăng sáng, Lạc Tang quốc sẽ phồn vinh hưng thịnh.” Lạc Dật lạnh nhạt cười nói, câu nào cũng chứa huyền cơ, cũng chỉ có thể đợi bọn hắn tự mình thấu hiểu. (>.<, cao siêu quá, pan cũng chỉ ed được thế này, cả nhà thông cảm)

Thanh Vũ nghe xong lời này, gương mặt đột nhiên vui vẻ hẳn lên, nhưng vẫn có một chuyện không rõ.

Nhìn thoáng qua Phù Vân Khâu Trạch, vẫn là trầm mặc không nói, hắn rất sợ làm cho vết thương của chính mình lại nứt toác rỉ máu. (????, ko hiểu chỗ này)

Nhưng mà, sắc mặt Phù Vân Khâu Trạch vẫn lạnh lùng, cười lạnh nhìn về phía Lạc Dật:

“Vậy không biết năm đó quốc sư nói về phượng phúc, lại là có ý gì? Nếu là chỉ phải ngồi đợi ”mây tan thấy trăng sáng”, chẳng phải là lừa bịp thế nhân sao?”

Hắn không rõ, vì sao Lạc Dật lại đem Y Y tiến vào hoàng cung, còn nói với thái hoàng Thái Hậu xem nàng là phượng phúc, chẳng lẽ, chỉ vì chuyện cá nhân của hắn? Hay thật sự là vận mệnh an bài?

Lạc Dật nhu hòa, miết nhẹ lên khuôn mặt lạnh như băng, đột nhiên chợt nhớ đến, không lâu trước đây Phù Vân Khâu Trạch vẫn còn là một đứa trẻ ngây ngô, chưa biết kế thừa đại nghiệp, nay đã trở thành người đứng đầu thiên hạ, dĩ nhiên trí tuệ hơn người, nhưng vẫn cũng giống như hắn (LD), vương vấn tiền duyên (duyên phận kiếp trước).

“Không có nàng, năm đó, mạng của người chỉ sợ đã quy thiên.” Lời nói thâm thúy, hần nhìn về phía Mộc Hiệp, chỉ thấy hần (Mộc Hiệp) đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt kinh ngạc.

“Năm đó, cứu Hoàng Thượng, hoàng phi một mạng, là quốc sư?” Mộc Hiệp nhớ tới lúc ấy Hoàng thực phi thiếu chút nữa thiếu chút nữa giết được Hoàng Thượng, là hoàng phi đột nhiên thanh tỉnh, cùng Mẫn Hách Vương gia đấu võ mồm mới kéo dài thời gian, nếu không, kết cục chỉ sợ đã sớm định rồi.

Lạc Dật đậm cười không nói, thấy Phù Vân Khâu Trạch mê hoặc nhìn phía Mộc Hiệp, nghiêng người đi qua, tựa hồ thấy được nhỏ nhắn đang cố mỉm cười, nói với mình: “Không đau, huynh xem, muội không có chảy nước mắt.”

“Đó là chuyện thời thơ ấu của hoàng thượng, thuộc hạ từng cùng Hoàng Thượng nói qua.” Mộc Hiệp gãi gãi đầu.

Chuyện mới trước đây? Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên nhớ tới, dường như thái hoàng Thái Hậu tựa hồ cũng từng đề cập qua với mình, chỉ là, thái hoàng Thái Hậu đã đi về cõi tiên, cũng không có ai đề cập lại chuyện này, hần dĩ nhiên đã quên.

“Bởi vì nàng là phượng phúc, có khả năng bảo vệ tính mệnh của người, nhưng mà, bốn người chúng ta đều có liên quan, tiền duyên chưa dứt, là họa cũng là phúc.” Ánh mắt phức tạp, ngẩng đầu nhìn sắc trời sắp tối, Lạc Dật bí hiểm cười cười, áo bào trắng vung lên, cả người giống như khi đến, biến mất vô tung, ngay một tiếng động cũng không có.

Dãy hành lang dài, lại một mảnh yên tĩnh, đột nhiên gió lạnh thổi qua, phiến phiến cảm giác đơn lạnh.

“Bốn người?” Thanh Vũ thăm dò nhìn về phía Phù Vân Khâu Trạch, nhưng lại tiếp tục im lặng, cái gì cũng không hỏi.

Bầu trời sáng sủa, nháy mắt, trời đã u ám, gió mưa bỗng nhiên trút xuống, tê tái cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Mời

Nhìn bóng dáng Sầm Nhi đặc ý rời đi, Y Y như người mất hồn, để cung nữ đến cung kính đỡ mình tiến vào nội điện, thay cho một thân quần áo lồi thoi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cô nén nước mắt, cánh môi hơi hơi rung động.

“Hần là cố ý, hần là cố ý.” Nàng nột nột mở miệng, hít sâu một hơi.

“Hoàng phi, quốc sư cho mời người đến chỗ cũ nói chuyện.” Tiểu Thanh lo lắng đi đến, nhìn thấy nàng bối rối chà lau nước mắt, thùy hạ mi mắt, xả ống tay áo, trong nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Lạc Dật ca ca?

“Đã biết, người đi ra ngoài trước đi, bản phi muốn một mình ra ngoài, các người không cần đi theo.” thanh âm của nàng thoáng khàn khàn, nói.

Tiểu Thanh chỉ phải lui xuống, lúc đi ra ngoài, ánh mắt thoáng hiện lên thương tiếc, nhưng chỉ thoáng qua, lại khôi phục ánh mặt lạnh đạm, không có tiêu cự.

Đội tâm tình bình tĩnh một chút, Y Y lập tức hướng tới sân vườn của Lạc Dật ca ca mà đi, đi qua vài lần, nàng đã nắm rõ lối đi như lòng bàn tay, không cần cung nữ thái giám dẫn đường, cũng có thể chuẩn xác đi tới.

Bên trong sân, trên đỉnh vẫn là một khối cầu khí, cánh hoa trắng muốt phiêu phiêu, rụng rơi như tuyết trắng, hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian.

Tự đáy lòng không khỏi phát ra cười nhẹ, không biết vì sao, dường như chỉ cần nhìn thấy những đóa hoa này, tâm tình sẽ tốt hơn vài phần, nhất là cảm giác khi bàn chân bước đi trên tầng cánh hoa mềm mại như bông này, thường khiến nàng tình nguyện đứng như vậy, cũng không muốn ngồi xuống.

“Oanh!” Phía chân trời xẹt qua một tia chớp, chói mắt nhấp nháy.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trời trong xanh thẫm khi nàng xuất môn (ra cửa) không biết khi nào phiêu đầy mây đen, mưa tầm tã rơi xuống mặt đất, nhất thời, chung quanh trắng xóa một mảnh, cơ hồ nhìn không thấy đường đi phía trước.

Lấy tay che ngang tầm mắt, nàng kéo làn váy, chạy chậm tiến lên, nếu nàng không nhớ lầm, hoa thụ (đại thụ đầy hoa) cuối cùng đường, là nhà gỗ.

Nhưng mà, còn chưa chạy đến, bàn chân nhỏ không cẩn thận trượt phải đá cuội, cả người nhào vào bên trong thảm hoa mềm mại phía trước.

“Y Y”

Một bóng người, toàn thân trắng thuần, nhanh chóng chạy như điên tới

“Có đau không? Có bị thương hay không?” Hấn phất roi những cánh hoa dính trên gò má trắng mịn, ôn nhu vụn phần nắm lấy cổ tay Y Y, giúp nàng đứng dậy.

“Chân dường như bị trật rồi.” Nàng cắn chặt răng, vừa mới đứng dậy, chân lập tức truyền đến đau đớn, làm nàng nhịn không được hít mạnh một hơi.

“Đến, ta công muội vào.” Hấn không chút chần chờ, nắm hai tay nàng, ngồi xổm xuống.

Chưa từng tiếp xúc với nam tử xa lạ nào thân cận như vậy, Y Y mặt đỏ lên, nhưng nghĩ đến, từ nơi này đến nhà gỗ còn khoảng 5 thước, chỉ sợ nếu nàng không đi nổi. Chân nàng bây giờ chỉ cần cử động một chút đều đã thập phần thống khổ, đành phải cúi người, tựa vào tấm lưng rộng lớn của hấn.

Lạc Dật công nàng, bộ pháp ổn trọng, rất nhanh đã đi vào trong nhà gỗ, đem nàng đặt ngồi trên ghế, đốt lò sưởi, thế này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ách xì!” Nàng nhỏ giọng, hắt xì một cái, cả người nổi lên một tầng da gà.

“Rất lạnh sao? Toàn thân muội đều ướt đầm” Hấn lo lắng liếc nhìn thân ảnh chật vật của nàng, từ tủ quần áo, lấy ra một bộ trường bào màu trắng, đưa cho nàng

“Đi ra phía sau bình phong thay đi, chớ để bị cảm” gương mặt ôn nhu thẳng tắp nhìn nàng, thấy nàng tròn mắt nhìn về phía mình, không khỏi phân trần, đem y bào nhét vào trong tay nàng

“Nhưng mà.....” Nàng do dự, nhìn thoáng qua mưa to gió lớn vùn vùn bên ngoài, xem ra, một giờ nữa khác cũng không trở về được.

“Như thế nào, Y Y còn sợ Lạc Dật ca ca nhìn lên sao? Mau đi đi.” Hấn ôn hòa cười, bối rối, lúng túng đi đến trước cửa nhà gỗ.

Sờ sờ quần áo trên người bị nước mưa làm ướt sũng, cúi đầu, vừa nhích người, đau đớn từ chân truyền đến làm nàng kinh hô một tiếng, cuống quýt đứng dậy, dùng chân chưa bị thương nhảy đến phía sau bình phong.

Hạ thấp vạt áo, đứng sau bình phong, Y Y hơi chút lo lắng cúi đầu nhìn về phía trước.

Lạc Dật chỉ là ngẩn đầu nhìn thiên không, mi tiêm khinh nguyệt, y bào trắng thuần không nhiễm một hạt bụi ngày nào giờ hơi bám ít đất đỏ, ngay cả đôi giày trắng cũng chỉ dính một ít cánh hoa trắng noãn nhiễm thượng một chút bùn đất.

Mỗi lần gặp được hấn, luôn nhìn thấy bộ dáng tiên phong đạo cốt, không nhiễm chút khói bụi trần gian của hấn, phiêu phiêu dật dật, lần đầu tiên, nhìn thấy bộ dáng chật vật của hấn như vậy.

Lùi đầu về, một tay nàng chống đỡ bình phong, nhích cái chân bị thương một chút, không ngờ, đúng lúc quần áo trên người hoàn toàn ướt sũng thì thân người lại mất đi trọng tâm.

“A!” quần áo trong tay còn chưa mặc vào, cả người hợp với bình phong phát ra một tiếng vang thật lớn, ngã xuống sàn gỗ...

“Oành!”

Đang trầm tư, Lạc Dật nghe được thanh âm thì ngẩn ngơ, quay đầu, nhìn cảnh tượng trước mặt. Thân thể nuốt nà, trắng nõn không che đậy, hấn xấu hổ cuống quýt quay mặt qua chỗ khác, sắc mặt ảm ảm ừng hừng.

“Y Y, muội té có nặng lắm không?” một người luôn trầm ổn như hấn, cũng không khỏi bối rối, thùy hạ mi mắt, thanh âm cũng hơi run run.

Đang cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì cái gì sao hấn còn chưa đến đỡ mình, Y Y hai tay chống bình phong, ngạc nhiên phát hiện, chính mình còn chưa mặc áo vào, lần này, nàng ngay cả kinh hô đều không kịp, tay run lên, rất nhanh đem áo bào trắng mặc vào.

“Không, không có việc gì, mặc xong rồi.” ngượng ngùng nói mấy câu không đầu không đuôi, nàng không dám nhìn về phía hấn, cúi đầu, muốn nâng bình phong lên.

“Ta đến, muội ngồi đi, đừng để lại bị thương.” Hấn nghe được thanh âm, xoay người, ngăn hành động của nàng lại, xác định Y Y đã mặc quần áo, thế này mới đi đến, đem bình phong nâng dậy.

Cẩn thận nhảy trở về, ngồi ở bên cạnh lò sưởi, toàn thân lạnh toát, có lẽ vì do lúc này bị dọa cho sợ hãi, nàng chà sát hai tay nhất thời ảm ảm không ít.

“Chân của muội ngã bị thương, ta trước giúp muội bó thuốc, nếu đau, la to lên cũng không sao.”

Hấn không biết từ chỗ nào lấy đến đây mấy bình dược, đi tới, ngồi xổm xuống, thật cẩn thận, lấy tay nâng bàn chân của nàng lên, đặt lên đùi mình, động tác thập phần thuần thục.

Mười ngón thon dài đem bột phấn ngã vào chỗ sưng trên bàn chân trần trắng nõn của Y Y, dùng chỉ phúc mềm nhẹ xoa xoa, vẻ mặt của hấn thập phần chuyên chú, không có một chút phân tâm.

Không biết là vì động tác của hấn quá mức ôn nhu, hay là do chuyện vừa rồi làm tâm thần nàng kinh hách quá độ, chưa phục hồi lại, đợi băng bó xong xuôi, nàng mới phát giác, trong lúc băng bó không có đau đớn gì.

“Lạc Dật ca ca, cảm ơn huynh” Ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn bóng dáng hấn thu thập được bình, cũng là nhìn thấy bóng lưng vững chãi của hấn sau lớp y bào trắng ướt đầm, mặt lại hồng thưng vài phần, “Huynh cũng đi thay quần áo đi, vì Y Y, quần áo của huynh cũng ướt cả rồi.”

Nghe được lời này, Lạc Dật mới tựa hồ nhận thấy được chính mình một thân chật vật, xấu hổ cười, gật gật đầu.

Sau khi thay xong quần áo, Lạc Dật đi ra, ngồi xuống sau huyền cầm.

“Mưa to thế này, Lạc Dật ca ca, huynh đàn một khúc cho Y Y nghe được không.” Trừ bỏ sợi tóc còn có chút ướt át, hấn đã muốn khôi phục một thân nhẹ nhàng khoan khoái, thấy hai má nàng phấn hồng không khỏi mỉm cười ôn nhu.

Ngón tay trắng nõn thon dài khẽ đặt lên huyền cầm, ánh mắt sâu kín.

“Gió nổi lên hề, biệt ly sầu

Phong lạc hề, cổ nhân phùng

Nếu hỏi kiếp này kiếp sau, mệnh lý vốn là xa không hẹn

Nề hà nghịch thiên thủ quê cũ.....”

Thanh âm mượt mà, giọng nam trầm thấp, mỗi âm phù đều mang theo một nỗi buồn ai oán, gió mang theo tiếng ca, phiêu phiêu trong gió, nghe đến nao lòng....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Thực Xin Lỗi, Y Y

Chưa bao giờ nghe được thanh âm truyền cảm cùng tiếng đàn động lòng người như thế, nàng nhìn chăm chú nhìn vào nam tử một thân trắng thuần tựa như một đóa hoa Thiên Âm trước mặt, ngoài phòng, mưa to vẫn không ngừng, một vài đóa hoa trắng tinh thì thoảng lại nương theo gió, bay vào cửa, khẽ chạm vào phía trên dây đàn, lại bị thanh âm làm bay đi, duyên dáng xinh đẹp xoay tròn rồi xuống.

“Tò mò thật, vì sao ta cảm giác như mình đã từng nghe qua?” Không tự giác được, Y Y thì thào tự nói, nàng thấy thật bối rối, khúc ca này, tiếng đàn này, dường như, dường như vô cùng quen thuộc....mười ngón tay cũng vô thức lay động, như đang vũ theo khúc nhạc....

Lạc Dật đang đàn, tầm mắt vẫn luôn đặt trên người nàng, nhìn thấy nàng vũ động mười ngón, cùng âm vực mà mình đang đàn hoàn toàn tương xứng, ngón ta bỗng cứng đờ, quên luôn tấu khúc, đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly thoáng hiện lên ánh sáng khác thường.

“Y Y cũng biết đàn sao?” thanh âm khẽ run.

“Ta, ta chưa từng đàn qua, nhưng mà, ngón tay cứ có cảm giác như đang lướt trên dây đàn, ca từ cũng như từ trong lòng vang lên.” Nàng nghĩ nghĩ, mơ hồ đáp, đã quên đi ngượng ngùng vừa rồi.

Phát rơi đóa hoa trên dây đàn, hấn đứng dậy, tiến lên, kéo tay nàng, ôn nhu cười.

“Đến thử một chút, như thế nào?”

Nụ cười của hấn ấm áp tựa như ánh mặt trời hiếm hoi trong mùa đông giá rét, chiếu rọi vào mắt nàng, Y Y không tự chủ được gật gật đầu, đưa tay để hấn diu nàng ngồi xuống ghế, bàn tay khẽ vuốt qua cây cổ cầm vừa xa lạ lại quen thuộc trong nhất thời, khi chỉ phúc chạm vào dây đàn, cảm xúc trong lòng càng mãnh liệt, mười ngón nhẹ nhàng lướt lên từng cung bậc quen thuộc, tiếng ca trong trẻo từ tận đáy lòng cũng theo tiếng đàn bay xa....

“Gió nổi lên hề, biệt ly sầu

Phong lạc hề, cổ nhân phùng,

Nếu hỏi kiếp này kiếp sau, mệnh lý vốn là xa không hẹn,

Nè hà nghịch thiên thù quē cũ.....”

Nàng khẽ mở bạc thân, thanh âm tự đáy lòng vang lên, khiến ngay bản thân cũng ngỡ ngàng.

Lạc Dật đi đến một bên, nhìn người trước mắt thuần thực tấu khúc nhạc, đột nhiên lại nhớ đến trước kia, nhớ đến hồi ức từ rất lâu, rất lâu rồi... Ngày đó, Ngân Nhi rất sợ chỉ phúc của hắn sẽ lại bị thương, vì thế, nàng học đàn khúc nhạc này, khúc nhạc mà nàng thích nhất. Mỗi ngày, Ngân Nhi sau khi đợi hắn đàn xong một lần, liền muốn đích thân đàn cho hắn nghe, không nghĩ tới, tài nghệ của nàng so với hắn quả là không hề có khác biệt.

“Lạc Dật ca ca, dễ nghe không?” Ngân Nhi quay đầu nhìn hắn, đàn xong một đoạn liền sốt ruột tranh công.

“Àn, dễ nghe.” Hắn cười gật gật đầu.

“Vây, về sau, Ngân Nhi sẽ đàn cho huynh nghe, tay của Lạc Dật ca ca thủ xinh đẹp như vậy, không thể lại bị thương.” Nàng giữ chặt tay hắn, cười loan mất.....

“Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca?” Chợt thấy Y Y ở trước mặt mình quơ quơ thủ, hắn lấy lại tinh thần.

Cúi đầu, cười nhẹ, đôi mắt bên trong có chứa nhiều điểm bất đắc dĩ, một tay đột nhiên vỗ về vật trong lòng, lại chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Có phải rất khó nghe hay không?” Nàng xấu hổ cúi đầu nhìn cổ cầm trước mặt, lại nhớ đến vừa rồi mình đã quá nhập tâm, đã không chú ý đến việc mình đã đàn thế nào, nếu làm “ô nhiễm” lỗ tai người khác, vậy thì thật không tốt.

“Không.” Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, bên trong tươi cười có khẳng định, “Rất êm tai, đều nghe đến nhập thần.”

“Huynh đừng an ủi ta, Lạc Dật ca ca, đây là lần đầu tiên ta đàn, sao có thể dễ nghe được.” Nàng rất biết “tự lượng sức mình” nói, đột nhiên nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa

“Mưa lâu như vậy còn chưa ngừng, trời đã tối rồi.”

Bất tri bất giác nhìn ra ngoài, không nghĩ tới, sắc trời đã tối đen, cộng thêm mưa to vẫn vũ, bên ngoài đúng là năm ngón tay của chính mình để trước mặt cũng chẳng thấy, chỉ có thể nghe được tiếng mưa to tầm tã.

Lạc Dật nếu có chút đắm chiêu, theo ánh mắt của nàng hướng ra ngoài nhìn lại.

Làm sao có mưa? Tự một khắc kia, khi nàng tiến vào sân, mưa đã ngừng, ngoài cửa, một khối cầu khí treo lên thiên không, bị mưa to gột xối, đá cuội cũng trở nên sạch sẽ hơn, những cánh hoa rơi xuống đất, bị nước mưa làm cho dính bùn, nháy mắt, lại khôi phục nguyên trạng, trắng thuần như lúc ban đầu.

Nhưng mà, hắn đối với lời của nàng cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ vì, hắn đã đặt thuật pháp trên người nàng, mê ảo thuật, người trúng thuật này sẽ rơi vào không gian mà người thi thuật sáng tạo ra, trừ phi thuật giả cởi bỏ lệnh cấm, nếu không, sẽ vĩnh viễn vây nhập trong đó.

“Y Y, thế giới trước kia của muội, là thế nào?” Hắn đột nhiên mở miệng.

“Cái gì, cái gì thế giới trước kia?” Y Y nhìn về phía hắn, mờ to hai mắt, hắn, hắn không phải là biết được nàng là linh hồn xuyên qua, là người của thế kỷ 21 chứ?

Sao lại có khả năng này được? Cho dù hắn thần thông quảng đại, chuyện linh hồn xuyên qua thời không cũng không thể biết được rõ ràng.

“Giống như ngày ấy muội từng nói muội là tiểu cường đánh không chết, vậy “tiểu cường” là cái gì? Là người gì rất lợi hại ở thế giới trước kia mà muội sống sao?” Hắn tò mò nhìn về mặt kính ngọc của Y Y

Nếu không phải lúc ấy hắn đem hồn phách của nàng xuyên qua thời không, chỉ sợ sớm bị quỷ nha đem hồn của nàng kéo đi, vĩnh viễn cũng không thể tái ngộ.

“Huynh biết?” Nàng kích động đứng lên, về mặt sùng bái

“Ta còn sợ rằng, nếu mình cùng người khác nói ra chuyện này, có người sẽ nói ta là tên điên nữa, trời ạ, Lạc Dật ca ca, huynh là thần, ở thế kỷ 21, tiểu cường, chính là con gián.”

Thế kỷ 21, là quốc hiệu mà nơi trước đây nàng từng sống sao? Hắn nhủ nhủ mày, “tiểu cường” cùng con gián lại có quan hệ gì?

“Phải không? Xem ra, muội ở bên kia cũng tốt lắm.” Ôn nhu cười, khó khi nhìn thấy được bộ dáng nàng kích động như thế.

Về phần thế kỷ 21 gì đó, tiểu cường cùng con gián, đối với hắn mà nói hoàn toàn không quan trọng, trọng yếu chính là nàng, Ngân Nhi của hắn, hiện tại là Y Y.

Nghe được hần nói như vậy, nàng ngược lại trầm mặc , chậm rãi ngồi xuống, một tay vỗ về cổ cầm.

“Ta không nghĩ như vậy, càng lúc càng cảm thấy, cuộc sống mà mình từng trải qua ở đó thật mơ hồ, cứ như một giấc mộng, nhưng mà, ở nơi này, ta ngược lại cảm thấy, nơi này mới là thật, cho dù nam tôn nữ tì, buổi tối chỉ cần nền không cần điện, nhưng mà, ta thực thích nơi này.” Nàng chưa sót nhìn hần, mình quả thật biến thành tiểu cường rồi, vô luận là hoàn cảnh gì đều có thể thích ứng.

“Nghĩ như vậy cũng thực bình thường.” Hần nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Nàng không nghe được hần nói gì, chỉ thấy khoe môi duyên dáng của hần giật giật, nhưng lại không phát ra âm thanh gì, có lẽ do tiếng mưa bên ngoài quá lớn, nên đã át luôn tiếng nói rồi.

“Không có gì, nghĩ không ra thì đừng suy nghĩ nữa.” Hần lắc đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của nàng.

Cũng không nghĩ nhiều, Y Y có chút nôn nóng, bất an nhìn mưa vẫn rơi không ngừng, không biết Phù Vân Khâu Trạch không thấy mình trở về, có lo lắng mà phải người đi tìm hay không.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn Lạc Dật một cái, thấy mái tóc bị mưa làm ướt của hần cũng đã khô ráo, lại ngưng ngưng nhờ hần đưa mình trở về, nhưng mà chân lại đang bị thương, nàng cũng không thể tự mình sờ soạn trở về, làm sao bây giờ đây?

Huống hồ, mi mắt của nàng cũng càng ngày càng nặng , mặc dù lấy tay day day cho mình thanh tỉnh một chút, cũng không khá hơn, cứ từ từ khép lại. .

“Lạc Dật ca ca, ta thật.” Nàng lẩm bẩm, nói còn chưa xong, cả người đã “Oanh” một tiếng ngã xuống bàn đặt cổ cầm.

Đứng lên, nhẹ nhàng, thong thả bước qua, rất sợ làm nàng giật mình tỉnh giấc, nhưng mà, nàng cũng sẽ không tỉnh lại ngay bây giờ được, hần đã không chế tất cả, chỉ là. . .

“Thực xin lỗi, Y Y, điều duy nhất mà Lạc Dật ca ca có thể làm, đó là cõ bỏ tiền duyên kiếp trước cho muội mà thôi. Hào hào ngủ đi.” Hần nghiêng đầu, nhìn về cái bàn đặt trong phòng trong, đó là quẻ thượng mà mình vừa đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Kết Quả Trò Chơi Lần Thứ 2

Mê mang nhìn về hướng cửa sổ, bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen,

“Y Y, muội tỉnh rồi, quần áo của muội đã khô, đi thay rồi ngồi xuống ăn ít cháo này.” Lạc Dật bưng một chén cháo nhỏ chậm rãi tiến vào, giống như tính toán chuẩn xác thời điểm nàng thức dậy.

Từ từ xuống giường, Y Y mang hài vào, nhớ tới vừa rồi, hình như mình rất mệt, không cẩn thận đã ngủ thiếp đi.

Thật cẩn thận đứng lên, đau nhức nơi bàn chân đã muốn giảm bớt rất nhiều, chậm rãi đi tới phía sau bình phong, sờ sờ quần áo của mình, quả thực đã khô ráo, lần này, nàng thập phần cẩn thận thay đổi quần áo, rồi quay lại đại sảnh.

“Hết mưa rồi?” Nàng nhìn ra bên ngoài, thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, trăng cũng lộ ra khỏi tầng mây, nhưng mà, mưa tạnh từ khi nào vậy?

“Mau ăn ít cháo đi.” Hần vẫn chưa trả lời, ngược lại ôn nhu lôi kéo nàng ngồi xuống, sờ sờ bát, độ ấm vừa phải, liền đem bát để vào trong tay nàng.

Nàng cảm miệng nhỏ, nhẹ nhàng giảo động chén cháo trắng, chưa dám đưa tới bên môi, bởi vì nàng không thích ăn thức ăn nóng.

“Còn quá nóng sao?” dường như rất am hiểu thói quen của nàng, Lạc Dật tiếp nhận bát, giảo động miệng nhỏ, thỉnh thoảng thổi nhẹ, “Nếu không ăn, sẽ đói bụng lắm.”

“Lạc Dật ca ca, huynh không ăn sao?” Nàng nhìn trên bàn, không có chén nào khác, lại nghĩ đến hần còn chưa mang đến.

“Ta đã sớm nếm qua .” Hần ôn hòa cười cười, đôi mắt như ngọc lưu ly nhu hòa mà sáng ngời, giống như tinh tú trên cao, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận.

Chẳng lẽ chính mình ngủ lâu lắm rồi sao? Nàng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, tối mịt mờ, thì ra mình đã ngủ lâu như vậy, khó trách quần áo cũng đã khô.

Nhưng mà, còn phần đất bên ngoài đường như khô ráo cũng quá nhanh đi? Nàng có chút nghi hoặc.

“Lạc Dật ca ca, ta rốt cuộc đã ngủ bao lâu?” Nghiêng đầu, nhìn hấn vẫn cảm thìa nhỏ khoáy khoáy chén cháo, nàng càng cảm thấy kỳ quái.

Đôi mắt như ngọc lưu ly buồn bã, hấn khẽ động khóe miệng, hoàn toàn không được tự nhiên

“Từ đêm qua đến bây giờ.”

Đêm qua? Vậy không phải là một ngày rồi sao? Đầu nàng “Ông” một tiếng, không tốt, hôm nay là ngày Mãn Hách yêu nam nói muốn chơi trận thứ hai của trò chơi.

“Lạc Dật ca ca, ta còn có việc gấp, phải đi trước.”

Sắc mặt trắng nhợt, bật dậy, muốn chạy đi ngay, nhưng mà, bàn chân bị thương cũng lập tức truyền đến đau đớn, tiếp tục đánh úp lại, cắn môi, nàng ngừng lại.

“Vết thương trên chân mũi còn chưa khỏi, không thể dùng sức quá mức.” Lạc Dật cảm bát, ôn nhu nói, thương tiếc nhìn nàng thần sắc sốt ruột, nhưng vẫn không tiến lên ngăn cản.

Giống như không hề nghe thấy lời nói của hấn, Y Y cắn chặt răng, nhấc chân, lê từng bước ra ngoài.

Không được, không được, nàng phải nhanh trở về, phải nhanh trở về..... (oa oa oa, hèm chịu đâu TT__TT)

Hôm qua, hấn đã từng gọi mình là “Sầm Nhi”, nàng vẫn còn nhớ rất rõ, ánh mắt của Phù Vân Khâu Trạch lúc đó hoàn toàn lạnh lẽo, không hề có một chút tình cảm nào, làm nàng run rẩy không thôi.

Nếu như Sầm Nhi tới Long Quân điện trước, nàng không dám tưởng tượng, sẽ có hậu quả như thế nào.

“Lại không ăn cháo.....”

Chén cháo trong tay từ từ buông xuống, Lạc Dật nhìn bóng dáng của nàng từ từ xa khuất, không khỏi chua xót cười, kiếp trước, là vì hấn, kiếp này, cũng là vì hấn, Viêm Hi, người có biết, ta rất hâm mộ người hay không.....

Nhảy từng bước, từng bước, được nửa khắc, mồ hôi ướt đầm lưng áo, Y Y chống vách tường, chân không khỏi run nhè nhẹ.

Chỉ còn một đoạn đường, chỉ còn một đoạn nữa thôi, kiên trì..... Trong lòng không ngừng cổ vũ chính mình, thật vất vả mới điều hòa hơi thở lại một chút, nàng lại cố gắng tiến về phía trước.

Rất xa, rốt cục nhìn thấy đèn lồng treo trước cửa Long Quân điện, nàng cảm thấy vui vẻ vô cùng, muốn dùng lực tiến về phía trước, nhưng mà, bàn chân mỗi nhừ, run rẩy, không còn tuân theo sự điều khiển của bản thân, loạng choạng một cái, “oành” một tiếng, cả người Y Y ngã nhào xuống.

Đau quá! Nàng rút một hơi, nhưng vẫn cắn chặt răng đứng lên, bất chấp đau đớn mãnh liệt từ cái chân bị thương, từ những vết trầy xước khắp người đang tuom máu, lê từng bước, từng bước..... (TT__TT)

“Hoàng phi?” thị vệ gác đêm trước cổng nhất thời tưởng mình hoa mắt, chỉ chỉ bên trong.

“Vương Quyền, còn không lại đây hỗ trợ!” Nhận ra một người trong nhóm thị vệ, Y Y vuốt mồ hôi lạnh, miễn cưỡng lại nhếch từng bước, lớn tiếng gọi.

Nhân ra thanh âm này là tiếng của hoàng phi, thị vệ Vương Quyền mới giật mình thanh tỉnh, cuống quýt vỗ vào người hai thị vệ còn lại, lao xuống, đỡ lấy nàng xem tỷ nữa lại ngã.

“Hoàng phi, người lên trốn ra từ lúc nào vậy?” Đối với hành vi “lén lút trèo tường” của nàng, Vương Quyền đã muốn tập mãi thành thói quen, nghĩ đến lần này chắc là hoàng phi cùng hoàng thượng lại chơi trò “mèo bắt chuột”, không khỏi có chút đau đầu.

“Vương quyền, mau đỡ ta đi vào.”

Không để ý tới bọn thị vệ đang hiếu kì, nàng nhìn về phía đại môn, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ hàn khí, cả trái tim cũng cảm thấy thật lạnh.

Không dám hỏi nhiều, Vương Quyền cùng một thị vệ khác, hai người cẩn thận dìu nàng vào nội điện, dưới ánh nến, hai người mới nhìn thấy hình dáng của hoàng phi lúc này: ống tay áo cầu bản, rách xước nhiều chỗ, còn lấm tấm máu tươi. Làn váy cũng dính bẩn, ngay vị trí đầu gối đỏ tươi một mảnh, mà ngay cổ chôn, cũng lộ ra bạch bố trắng toát.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao tối nay Hoàng Thượng thế nhưng lại chưa tự mình đem hoàng phi trở về? Bọn thị vệ nhìn nhau liếc mắt một cái, nhưng vẫn không dám lên tiếng.

Gõ gõ cửa, nhìn thấy Tiểu Thanh ra mở cửa, hai người liền đem hoàng phi dìu đến trước cửa.

“Tiểu Thanh, Sầm Nhi có đến đây hay không?” Y Y nghiêm mặt, nhìn Tiểu Thanh, nàng ấy lại vừa nhìn thấy nàng liền cúi đầu.

“Hoàng phi, người ra ngoài từ khi nào?” Nàng cúi đầu, mi mắt run nhẹ, hai tay gắt gao kéo cổ tay áo, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Tránh ra!” Tay dùng sức đẩy, Y Y tập tễnh vọt đi vào, bắt chập đầu đón toàn thân, dưới chân nhất thời sinh ra vài phần lực đạo, nàng nhanh tiến vào.

Bức rèm che ngăn cách nội điện cùng chính điện nhẹ nhàng lay động, ánh sáng trong nội điện hôm nay có phần u ám hơn bình thường, không khí cũng truyền đến một cỗ hương vị xa lạ.

Y Y thật vất vả mới đi vào nội điện, lấy tay giữ chặt tấm rèm, phòng ngừa để mình lại té ngã, tầm mắt lập tức quét về phía nội điện, đột nhiên, Y Y nhìn thấy Phù Vân Khâu Trạch mặc thực y (hình như là áo ngủ), ngồi ở bên bàn chống đèn đọc sách, hình như hắn đã cảm nhận được có người tiến vào, nâng mi, mắt lạnh liếc nhìn về phía nàng 1 thân chật vật.

Nhẹ nhàng thở nhẹ một hơi, hoàn hảo, Sầm Nhi còn chưa đến. Nàng thư thái cười, đang muốn bước vào, lại nhìn thấy một đôi mắt đặc ý dò xét đang nhìn nàng đầy khiêu khích.

“Sầm Nhi, sao lại chưa nói cho cung nữ bên ngoài thông truyền một tiếng đã tự ý xông vào nội điện?”

Nằm trên long sàng, một nữ tử mặc trên người một cái yếm đồ tươi, khoe miệng nhếch cười tà mị, ánh mắt trào phúng, giọng điệu châm chọc, tà nghệ nhìn nàng.

Dạ thịt tuyết trắng dưới ánh nến càng thêm sáng bóng, khuôn mặt đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn hồng dỗi chu ra, mặc dù là có mặc cái yếm, nhưng thân thể mềm mại đầy đặn cũng bị phơi bày là điều không thể tránh khỏi.

“Đồng.”

Một sợi châu bị giật đứt, những hạt châu trên day rèm tuột xuống, nhảy trên nền đất, vang lên từng tiếng “tong tong tong”, tựa như tiếng lòng ai đó đang vỡ nát, rơi rụng thành trăm ngàn mảnh nhỏ,

“Ngươi, đã đến đây.”

Sắc mặt nhất bạch, nàng nhếch một bước, mờ mịt nhìn người trước mặt, Y Y đầu đón nhìn về phía Sầm Nhi đang nằm trên giường, nàng ta đang mặc là....

“Nghe các cung nữ nói, ái phi dường như không thích cái yếm này, cho nên chưa từng mặc qua? Hay là, để ta giúp nàng chọn lại vài cái mà ta thích.”

“Như vậy sao được, nàng là ái phi của ta, không thể hiện đặc biệt một chút, thì sao có thể chứng minh “trẫm” đối với ái phi là sủng nịch vô vàng đây? Hay là, cảm thấy ngượng ngùng, không tiện mở miệng, cho nên mới cố ý cự tuyệt?”

Lời nói đùa ngày ấy vẫn còn róc rách bên tai, mà nay.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Huyết Vũ Tinh Phong (Gió Tanh Mưa Máu)

Trái tim đau đớn như bị ai hung hăng dùng dao đâm vào, Y Y dựa vào vách tường lạnh như băng, tay run nhẹ, hai chân mềm nhũn, nàng vô lực gục xuống thảm lông đỏ tươi, ánh mắt kinh ngạc dời về phía Phù Vân Khâu Trạch đang ngồi uy nghiêm, ngay ngắn ở một bên.

Dưới ánh nến, ánh mắt tà nghệ, châm chọc của hắn bắn về phía nàng, ánh mắt này, không còn tình cảm ấm áp, quen thuộc của ngày xưa, mà trở nên hoàn toàn xa lạ, băng lãnh làm người ta ghệt thở.

Nàng đặt tay dè lên ngực, cổ gồng dè nén cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế.

“Người đâu, còn không mau tới, không nghe đến hiệu lệnh của hoàng phi sao? Đem Sầm Nhi công chúa đưa trở về.” Phù Vân Khâu Trạch thân nhiên quay đầu đi, ngữ khí uy nghiêm, lạnh như băng, không mang một chút độ ấm.

Đem Sầm Nhi công chúa đưa trở về. Đem Sầm Nhi công chúa đưa trở về.

Như sấm rền bên tai, Y Y suy yếu khép hờ mi mắt, một giọt nước mắt lặng yên tự hốc mắt rơi xuống, tựa như một đoá hoa thủy tinh trong suốt, lặng lẽ rơi trên nền thảm đỏ tươi.

“Nô tỳ đưa người trở về.”

Đứng ở phía sau, này giờ vẫn trầm mặc không nói, Tiểu Thanh từ từ tiến lên, cẩn thận đỡ cánh tay Y Y, tận lực không muốn chạm đến miệng vết thương trên người nàng.

“Phù Vân Khâu Trạch!”

Y Y đột nhiên hất đẩy cánh tay đang nâng đỡ mình của Tiểu Thanh, ánh mắt đau thương, nổi hằn tơ máu, giận trừng hướng về người mặc hoàng bào, hét lớn:

“Người đem cái yếm của ta đưa cho nàng?” Sợi tóc hỗn độn lòa xòa trước ngực, nàng tựa như mãnh thú bị thương, dùng sức tê rống!

Nghe được tiếng nói đầy đau đớn, thống hận của nàng, tay cầm sách khẽ run lên, cơ hồ thiếu chút nữa khắc chế không được chính mình, hấn xanh mặt, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh đang ngơ ngác đứng cạnh bên.

“Không nghe trẫm nói gì sao? Đưa Sầm Nhi công chúa trở về!” Ngự khí ầm ầm tức giận làm người ta không rét mà run.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thùy hạ mi mắt, Tiểu Thanh nhìn về phía nữ tử đang đắc ý dáo dạt nằm trên long sán.

Tự biết chính mình, một người không thể đem Y Y rời khỏi Long Quân điện, Tiểu Thanh hướng về các cung nữ đang đứng phía sau ngoắc tay, vài người lập tức tiến lên, nâng đỡ thiên hạ đang cực lực gãy dựa, Y Y trừng mắt nhìn bọn họ, thật không dám tin, họ dám mang nàng ra ngoài.

Nhưng mà, còn chưa đi được vài bước...

“Oành!” Cửa lớn chính điện đột nhiên bị một gã thị vệ phá khai, nghiêng ngả lao đảo, vọt tiến vào.

“Làm càn, dám ở chính điện giương oai, không thông qua bẩm báo đã tiến vào, người là không cần đầu sao?” Tiểu Thanh lạnh lùng khiển trách.

Thị vệ cũng không bị lời nói của nàng đe dọa, chạy vội tới phía Phù Vân Khâu Trạch, quỳ gối bẩm báo:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lí thị vệ trưởng ở ngo môn báo lại, Mẫn Hách Vương gia khởi binh tạo phản, đã bao vây toàn bộ hoàng cung, từ huyền môn một đường đánh thẳng đến ngo môn, ngo môn, cũng, cũng bị phá.....” Thị vệ sắc mặt tái nhợt, cúi người càng thấp, ngự khí nghẹn ngào.

Tạo phản? Các cung nữ đang giữ chặt Y Y nhất thời chân tay mềm nhũn, nàng bị nói lòng, té ngã xuống, bên tai lại vang lên tiếng sấm rền, nhất thời đầu óc trống rỗng...

Vì cái gì? Tại sao, tại sao nàng cảm thấy một màn ở ngự thư phòng cùng chuyện vừa xảy ra có chút gì đó không thích hợp?

“Truyền khẩu dụ của trẫm, mở rộng cửa thành, cho quân đội của Mẫn Hách Vương gia vào đi.” Ngự khí vốn là lạnh như băng, Phù Vân Khâu Trạch bắt đắc dĩ thờ dài, sách cầm trong tay buông lỏng, liếc liếc mắt nhìn về phía Y Y một thân chật vật, ánh mắt nghi hoặc, bối rối bước vội đi, không nói thêm một lời.

“Vâng.” Thị vệ ngẩn ngơ, nhưng vẫn là lĩnh mệnh chạy như điên đi ra ngoài, không muốn hại thêm nhiều huynh đệ chết trận.

Bức rèm che bằng hạt châu dường như bị bị một trận cuồng phong quét qua, phát ra từng trận tiếng vang “đình đàng”, ánh sáng lung linh soi rọi nhất thời cũng không còn long lánh, mà lại u ám, lạnh lẽo vô vàng.

Ngồi ở trên long sán, Sầm Nhi nhếch môi cười khê, tựa hồ đã sớm biết tới nay sẽ có một trận gió tanh mưa máu, đứng dậy, đáy mắt hiện lên vẻ tàn độc, u ám như loài rắn độc.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Khâu Trạch!”

Phù Vân Khâu Trạch sững sốt, quay đầu, chỉ thấy Y Y chật vật tựa vào vách tường tiến đến, bàn chân bị thương sưng to, đầu gối loang loáng vết máu, đỏ tươi một mảnh, bắt mắt dị thường.

“Sầm Nhi công chúa, chỉ sợ, người muốn chạy, giờ phút này cũng đi không được rồi.” Hấn chưa sót cười, ngo môn bị phá, vậy đại binh cũng đã cách Long Quân điện không xa.

Sầm Nhi công chúa, Sầm Nhi công chúa, đến thời khắc này, hấn vẫn xưng hô với mình như thế!

Y Y cắn tức trừng mắt nhìn hấn, chẳng lẽ, thật sự nhận thức không ra mình là ai sao?

“A!”

Nhưng vào lúc này, ngoài điện lại vang lên tiếng thét chói tai, hoảng sợ của các cung nữ, tiếng bước chân, tiếng binh khí chạm vào nhau, còn có tiếng kêu khóc thê thảm đan vào thành một mảnh... tựa như địa ngục nhân gian.

Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt trầm xuống, liếc mắt nhìn Sầm Nhi đang nhàn nhã ngồi bên bàn trà, chăm một chén Ngọc Quan Âm, thấy hần liếc nhìn mình, còn chăm chọc cười.

Hừ lạnh một tiếng, vung hoàng bào, hần đứng lên, sải bước rời khỏi nội điện, lướt qua Y Y, đem đại môn mở ra, mắt lạnh nhìn một đoàn tướng sĩ chém giết không ngừng bên dưới.

Đạo quang kiếm ánh, chớp lóe trong màn đêm, một người rồi lại một người ngã xuống, máu tươi vung vãi khắp nơi, nhưng bọn họ dường như không hề chùn tay, chém giết càng lúc càng hăng, như là mãnh thú say mồi, mắt long màu máu, xuống tay càng lúc càng ác liệt...

Huyết tinh hương vị, tràn ngập toàn bộ Long Quân điện, đèn lồng xinh đẹp cao cao bị gió giật, người chà đạp, loang loáng máu tươi, đê bẹp dúm, có cái còn cháy loang lỗ, cảnh tượng tan tã, ghê người... máu, nhuộm đỏ bồn cây, trăm hoa muôn sắc nay chỉ còn một màu đỏ chết chóc, tàn nhẫn, lạnh lẽo như địa ngục, tiếng la hét, tiếng kêu khóc sợ hãi, đau đớn, vang vọng khắp không gian... trắng sáng trên cao, dường như cũng ghê rợn trước địa ngục trần gian, trốn mất dạng, chỉ còn bóng đen hắc ám, lạnh lẽo hòa quyện cùng cảnh tượng ghê người, hiện thực tàn khốc...

“Dừng tay cho trẫm!” Long bào vung lên, tiếng nói hùng hồn, vang vọng như chuông ngân, chấn động màng tai tất cả mọi người.

Bất kể là từ sĩ hay thị vệ nội viện, người người đều không tự chủ được mà dừng tay chém giết, ai cũng kinh ngạc nhìn về phía Long Quân điện, nhìn nam tử một thân hoàng bào uy nghiêm, tung bay trong gió.

“Vốn là tướng sĩ của cùng một quốc gia, không vì nước, không vì dân, lại tự chém giết lẫn nhau ở nơi này, quả thực là làm nhục quốc thể, làm mất mặt Lạc Tang quốc! Sao, lúc ở trên chiến trường các người cũng có thể dũng mãnh như thế hay không?” đôi mắt màu tím vì liếm, Phù Vân Khâu Trạch hừ lạnh một tiếng, nhìn bọn họ nốt nốt thần sắc, lạnh lùng cười, dưới ánh sáng mờ nhạt, u ám, toàn thân hần tỏa ra khí thế vương giả, chí tôn, từ trên cao nhìn xuống, hơn hần mọi người...

Toàn bộ thị vệ đều tự động tự giác rút lui về phía bậc thang của Long Quân điện, tay kiếm sẵn sàng nghênh chiến, tạm thời án binh bất động nhìn địch thủ.

Mà đám phản binh trong nhất thời bị khí thế vương giả trên người hần bức cho sợ hãi, hoặc là bị lời nói của hần nói trúng tâm can, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên như thế nào cho phải, tay cầm đao kiếm, vẫn lăm lăm hướng về phía trước nhưng lại không hề tiến lên.

“Hay cho một câu tướng sĩ của cùng một quốc gia, hảo cho một câu trên chiến trường có dũng mãnh như thế hay không!” thanh âm yêu dã, cười nhẹ, mang theo hơi thở quý mị, trong nhất thời, làm cho binh lính dường như bừng tỉnh khỏi cơn mê, hùng hực khí thế trở lại, hô vang, dậy cả góc trời.

Dưới bóng đen tĩnh mịch, từ từ tiến vào một cổ kiệu bốn người khiêng, yêu mị nhưng Tula từ địa ngục, lại lạnh lẽo như băng son vạn năm.

Phù Vân Khâu Trạch nhủ mảy, nhìn nhuyển kiệu ương ngạnh đỏ tươi, cùng với khuôn mặt tươi cười của nam tử, không khỏi chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mẫn Hách Yêu Nam Tạo Phản

Nghiên người ngồi trong nhuyển kiệu, nam tử trên đầu đội kim quan khảm thạch anh tím, toàn thân khoác tú bào bách hoa kim điệp đỏ tươi, chân đi giày thêu thanh long, gương mặt tươi sáng như trăng rằm, môi như cánh hoa đào, mi mày tuấn như mực họa, đôi mắt hiện lên một tầng yêu mị tinh quang.

“Thế nhưng đã muốn tạo phản, chúng ta, cũng đã không có đường rút lui.” Hần cúi đầu, môi đỏ mọng dật ra một nụ cười âm hàn, một tay chống khuôn mặt, mâu quang sắc bén như mũi nhọn bắn thẳng về hướng Phù Vân Khâu Trạch.

Tạo phản? Đúng, bọn họ đã tạo phản, mặc dù có quay đầu sám hối, cũng chỉ có một con đường tru di cửu tộc (giết cả chín đời). Nghĩ đến chuyện này, tay cầm đao kiếm chột căng thẳng, phản binh đang trầm tĩnh bất động lại một lần nữa dâng lên sát ý đầy đặc.

Đêm thu, nổi lên một trận lãnh ý, trên mặt mỗi người, đều là biểu tình có chết cũng không lùi bước, toàn thân khô giòn, trong tay người cầm đao kẻ cầm kiếm, khẩn trương nhìn chăm chú vào địch quân xem động tĩnh, chỉ đợi một tiếng khẩu lệnh, lập tức lao vào sống mái, kẻ mất người còn.

“Người thật sự muốn tạo phản, hay là, muốn dùng cách này cưỡng chế trẫm để yêu cầu cái gì?” mắt lạnh nhìn xuống phía dưới của Long Quân điện, thi thể chồng chất, máu tươi vấy bẩn khắp nơi, trong lòng chùng xuống, ánh mắt cũng lạnh thêm vài phần.

Chỉ vì tư lợi cá nhân, mà phải hy sinh bao nhiêu tánh mạng, xứng đáng để trả cái giá đắt như vậy sao?

“Như vậy, xin hỏi Hoàng Thượng, dường như người cũng biết bốn vương muốn cái gì rồi?” Mẫn Hách vẻ mặt bình thản, bộ dáng không chút kinh ngạc, chỉ phúc nhẹ nhàng vuốt ve hai má.

“Hoàng nhi, đừng cùng hấn nhiều lời vô nghĩa, hôm nay, thiên hạ này là của mẫu tử chúng ta.” Một tiếng hét ra lệnh, nhất thời, một thân ảnh khác từ từ bước ra từ vòng quay của đám thị vệ, xuất hiện ở bên cạnh hấn.

Một thân váy thêu phượng hoàng vàng kim, óng ánh tôn quý, tà váy khảm trăm ngàn hạt ngọc trai to tròn sáng bóng, phượng hoàng tung cánh bên mẫu đơn điểm lệ oai nghiêm, tinh tế sắc sảo, kết bằng tơ vàng chỉ bạc, hoa lệ quý phái, làm người ta không thể nhìn thẳng, nàng, sắc mặt hồng nhuận, trán điểm chu sa đỏ tươi lấp lánh càng tăng thêm vẻ tôn quý, yêu mị, nhất là đôi mắt phượng sắc bén, tỏa ra khí thế bức người, làm người ta không rét mà run.

“Thì ra, Hoàng thực phi cũng đến đây, xem ra, thật đúng là mẫu tử tương ý, đáng tiếc, mẫu hậu của Trẫm đã sớm tạ thế, nếu không, nói không chừng còn có thể ngồi cùng một bàn tán gẫu.” Phù Vân Khâu Trạch mặt lạnh băng sương, liếc mắt nhìn Hoàng thực phi đầy trào phúng.

“Hừ, mẫu hậu yếu đuối của ngươi sớm chết đi nói không chừng đối với bà ta mà nói là điều tốt nhất, nếu để bà ta nhìn thấy tình cảnh ngày hôm nay, nói không chừng còn bị dọa đến hôn mê, làm mất thân phận hoàng thất.” Hoàng thực phi hừ lạnh một tiếng, châm chọc cười khê.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch cũng là cười nhẹ, có lẽ, nàng nói cũng không sai, nhưng mà vào giờ phút này, dám đề cập đến thân phận hoàng thất, không biết, bà ta dựa vào cái gì mà dám răn dạy chính mình.

Sao lại thế này, tạo phản??□

Bất an, Y Y lay động đứng dậy, bảo Tiểu Thanh giúp đỡ chính mình đi tới cửa chính điện, chỉ thấy bên ngoài được sáng hừng hực, không biết từ binh lính từ phương nào đã vây kín cả tòa thành.

“Khâu Trạch.....” Nàng nhỏ giọng gọi người đang đứng ngoài cửa, “Không bằng chúng ta tìm Lạc Dật ca ca hỗ trợ, có được không?”

Nghe nói, quốc sư từng một thân một mình quét tan thiên quân vạn mã, binh tướng địch quốc Lâm thành thất bại thảm, tâm phục khẩu phục, cúi đầu xin hàng, còn lập bia đá xưng thần, cam bái hạ phong. Nói không chừng, chỉ cần hấn xuất mã, âm mưu của Mẫn Hách yêu nam sẽ không thực hiện được, tuy rằng, ngày thường nhìn hấn lúc nào cũng ôn nhu từ tốn, không có chút thủ đoạn, nhưng, nàng giờ phút này, cũng chỉ có thể trông cậy vào một người.

Phù Vân Khâu Trạch nghiêng mặt, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

“Quốc sư, không nguyện tham dự trận chiến này.”

Sao lại như vậy! Y Y sắc mặt nhất bạch, đột nhiên nhớ tới lời mời kì quái của Lạc Dật ca ca vào hôm qua, cùng với việc đột nhiên mình lại buồn ngủ không gượng nổi, trong đầu “ồ” một tiếng, thì ra... thì ra huynh ấy đã dự liệu được tất cả, cho nên, huynh ấy mới muốn mình ở lại nhà gỗ, không muốn mình tham dự vào chuyện này.

“Hoàng phi, hay là Sầm Nhi công chúa?”

Hoàng thực phi đứng ở xa xa vẫn chưa nghe được hai người bọn họ nhỏ giọng nói chuyện, chỉ là nhìn thấy dung mạo của người đối diện, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa phân biệt rõ ràng.

“Là hoàng phi.”

Mẫn Hách nheo lại mi mắt, mỉm cười đầy thâm ý, đôi mắt trắng tấp nhìn chăm chăm nàng tái nhợt hai má, đồng tử không khỏi co rút lại, nàng bị thương?

Loại sắc mặt yếu ớt thế này, chỉ có ở trước kia khi mình làm nàng trọng thương mới có thể xuất hiện, rõ ràng nàng đang ở Long Quân điện, rốt cuộc, là người nào khiến nàng bị thương?

Vốn đang nhàn nhã dùng ngón tay vuốt nhẹ hai má, hấn đột nhiên bật dậy, gương mặt hiện lên vài phần tức giận, toàn thân tản mát ra một loại sát ý kah5 lèo như quý vương địa ngục.

Hoàng thực phi hơi ngạc nhiên trước biểu hiện đột ngột của con trai, thâm ý nhìn hấn liếc mắt một cái, không nghĩ tới, hai gương mặt giống nhau như đúc, hấn chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu, rốt cuộc, chuyện này là vì sao?

“Phù Vân Khâu Trạch, ta cho ngươi hai con đường lựa chọn, một, ngoan ngoãn giao ngôi vị hoàng đế ra: hai, là chết!” Nàng âm lãnh cười nói, bàn tay to vung lên, mũi kiếm, ngọn đao sắc nhọn đang hướng về phía trước lập tức nhích thêm một bước.

“Hoàng thực phi, trầm trầm nghĩ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi là vì dân chúng Lạc Tang quốc, hay là, vì bản thân ngươi?” Phù Vân Khâu Trạch cũng không đem đám thị vệ đang tiến đến gần để vào mắt, nâng mắt nhìn về phía nàng.

“Bản cung đương nhiên là vì dân chúng Lạc Tang quốc, vì hoàng thất Phù Vân.” Ánh mắt chột lóc, nàng nhu hòa đáp.

“Nga?” ánh mắt lợi hại, mang theo vẻ trào phúng miệt thị nhìn chăm chăm khuôn mặt hơi bất an của Hoàng thực phi, “Vì hoàng thất Phù Vân? Ngươi là đang ám chỉ Trẫm, hay là Mẫn Hách?”

Hai phương binh mã cơ hồ đao kiếm chạm nhau, nhưng lại không nhận được mệnh lệnh, chỉ có thể căng thẳng đối đầu trên tinh thần, lẳng lặng chờ đợi,

nhưng mà, nghe được lời nói của Hoàng Thượng, đã có chút mê mang.

Y Y tựa hồ cũng từ những lời nói của hần hiểu được chút gì đó, Phù Vân Khâu Trạch đang đứng trước mặt nàng bây giờ đã không còn là Phù Vân Khâu Trạch nhu hòa, non nớt của ngày thường, lời nói của hần bén nhọn, ý nghĩ thanh tỉnh, mỗi một câu, mỗi một chữ tựa hồ đều có hàm nghĩa.

Rốt cuộc, là ý tứ gì?

Nhưng mà, Tiểu Thanh ở một bên lại thùy hạ mi mắt, thân mình hơi hơi rung động, chân mày hàm chứa ý cười nhẹ ôn nhu, bưng bình, “đáp án” sớm đã ở trong lòng của nàng.

“Đương nhiên là Mẫn Hách.” sắc mặt Hoàng thực phi có chút hơi chút mất tự nhiên.

“Thì ra là thế, thì ra Hoàng thực phi là hy vọng Mẫn Hách Vương gia ngồi lên đế vị, không biết, người dùng lí do gì để lừa bịp các tướng quân khác?” ánh mắt hần âm vụ, nhếch bạc thân, cười lạnh “Nếu là nhớ không lầm, Mẫn Hách Vương gia không phải là dòng họ Phù Vân, mà là, Tuyệt La?”

Lời này vừa nói ra, nhất thời khiến cho đoàn người bên dưới hít một ngụm khí lạnh, binh lính tạo phản lảng lảng nhìn về phía đầu lĩnh tướng quân, mà bọn họ, cũng nhíu mày khó hiểu, nhìn về phía Hoàng thực phi.

“Đúng vậy, bốn vương xác thực không phải mang họ Phù Vân, Tuyệt La mới là dòng họ chân chính của bốn vương.” thân ảnh đỏ tươi rất thân nhiên, m bình thân đưa ra đáp án mà mọi người đang trông đợi.

“Cái gì! Hoàng thực phi, người lừa gạt chúng ta!” Một vị tướng quân rống giận, mà một vài tướng lĩnh khác cũng có biểu hiện tương tự, sắc mặt nhất bạch.

“Hoàng nhi!”

Hoàng thực phi trách cứ, trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, rồi lại cười lạnh

“Đúng vậy, bản cung đúng là dựa vào dòng họ Phù Vân mà chiêu tập binh mã, cũng từng cùng các tướng quân khác nói qua, là vì Phù Vân hoàng thất, chỉ vì, người tuổi đời non nớt, kinh nghiệm trị quốc cũng không có, nếu để người tiếp tục chấp chưởng triều chính, thiên hạ sẽ đại loạn, nhưng Thái hoàng Thái Hậu lại không nghe, như vậy, bản cung cũng chỉ phải ra hạ sách này, Mẫn Hách xác thực không phải mang dòng họ Phù Vân hoàng thất, nhưng mà, các người cũng đừng quên, quân quyền của các người, sớm đã ở trong tay bản cung, ai dám phản nghịch, giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 137: Điều Kiện Của Mẫn Hách Yêu Nam

Giết không tha!

Lời này vừa nói ra, nhóm phản binh vốn đang bất an do dự đành phải tiếp tục nắm chặt đao kiếm, mà vài vị tướng quân cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng cũng đành lực bất đồng tâm, mọi chuyện đi đến bước này, có hối cũng không kịp.

“Người nói, vì sao năm đó Thái hoàng Thái Hậu không muốn đem đế vị giao cho Mẫn Hách Vương gia? Bởi vì, Thái hoàng Thái Hậu đã sớm biết hần không phải dòng họ Phù Vân, Tuyệt La, là ngoại tộc, không có huyết thống hoàng thất.” Phù Vân Khâu Trạch châm chọc nhìn Hoàng thực phi, nàng cơ hồ tức giận đến điên cuồng, khế lặc đầu.

Nếu không phải khi Thái hoàng Thái Hậu băng hà, mật truyền bí mật này cho mình biết, chỉ sợ, hần vẫn không biết nội tình, từ nhỏ, Mẫn Hách Vương gia liền cùng hần như nước với lửa, cơ hồ mỗi lần chạm mặt đều muốn dồn hần vào chỗ chết, may mắn có Mộc Hiệp luôn kề cận bảo hộ, cho nên mới có thể bình yên vô sự.

“Thái hoàng Thái Hậu đã sớm biết?” Hoàng thực phi sùng sốt, trừng mắt nhìn hần,

“Người là nói, nàng ta đã biết, nhưng vẫn luôn giữ kín bí mật cho mẫu tử ta, không để cho người khác biết được?”

Điều này làm sao có thể, lão hồ li kia, lại như thế nào để cho người khác sinh đứa nhỏ không mang dòng máu hoàng thất ở lại trong cung?

“Là thái hoàng Thái Hậu mềm lòng.” Phù Vân Khâu Trạch khề thờ dài.

“Dù vậy, bất kể như thế nào, cuối cùng người thắng vẫn là bản cung, Phù Vân hoàng thất, cuối cùng cũng bị dòng họ Tuyệt La thay thế, vì một ngày này, bản cung đã nhẫn nhục chịu đựng hai mươi năm, vương vị, chung quy vẫn nằm trong lòng bàn tay của hoàng nhi Mẫn Hách.” Nàng khinh miệt cười, lãnh

điểm đến cực điểm

Ngay lúc không khí vô cùng náo loạn, sắc mặt mọi người đều trầm trọng, một thanh âm yêu đã đột ngột vang lên.

“Người làm rồi, mẫu hậu, bốn vương, muốn không phải là để vị, chỉ cần là nhiếp chính vương.” Mẫn Hách từ từ gọi lên khoe môi, khuôn mặt yêu mị mang nét hao hao của Hoàng thực phi, đôi mắt thẳng tắp xem xét về mặt lạnh nhạt của Phù Vân Khâu Trạch, phản ứng này của Phù Vân Khâu Trạch thật ra làm hắn vừa hứng thú vừa bất ngờ.

Hoàng thực phi không thể tin vào tai mình, xoay người, trừng lớn hai mắt, hai tay nắm chặt, toàn thân tức giận đến run nhè nhẹ.

“Người nói cái gì? Mẫn Hách! Chẳng lẽ con đã quên, con là người kế thừa của dòng họ Tuyệt La?” Tuyệt La, trong bộ tộc chú thuật, là dòng họ quý tộc, chiếm số lượng lớn nhất, nếu có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, từ nay về sau, bộ tộc Tuyệt La sẽ nổi danh thiên hạ.

“Nhi thần không quên, nhưng xem hôm nay, cho dù Phù Vân Khâu Trạch không thể không giao ra ngôi vị hoàng đế, nhưng nhi thần đột nhiên phát giác, chính mình muốn, là một con rối để vương, có thể đùa bốn bàn tay, như vậy, so với chính mình làm hoàng đế, chơi vui hơn nhiều.” Hắn vươn tay, khẽ vuốt dung nhan như ngọc của mẫu hậu,

“Như vậy, thiên hạ cũng sẽ không nói bộ tộc Tuyệt La của chúng ta tạo phản, mưu triều soạn vị, chúng ta cũng có thể ở phía sau, thao túng tất cả mọi việc.”

Hoàng thực phi sắc mặt cả kinh, xác thực, nếu cứ cứng rắn đoạt lấy vương vị, dân chúng nếu biết được, tất nhiên tạo ra sóng to gió lớn, bởi vì Phù Vân hoàng thất luôn luôn được dân chúng kính yêu, được lòng trăm họ.

“Cứ làm theo chủ ý của hoàng nhi đi.” Nàng thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói.

Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng nhìn Mẫn Hách yêu điểm tươi cười, tay đặt ở phía sau không khỏi nắm chặt, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên sắc mặt thong dong, bình thản như trước.

“Nếu có thể đoạt mây tan thấy trăng sáng, Lạc Tang quốc sẽ phồn vinh hưng thịnh.....” lời nói của Lạc Dật ngày ấy đột nhiên vang vọng bên tai.

“Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch, nếu ngươi muốn làm con rối cho bốn vương, bốn vương còn có một điều kiện, như thế nào, ngươi là lựa chọn chết, hay là muốn tiếp tục làm cái chức hoàng đế “hữu danh vô thực” nhưng trong con mắt của người khác vẫn huy hoàng cao quý kia?” Câu chuyện vừa chuyển, ánh mắt của hắn từ từ quét về phía thân ảnh bé nhỏ đứng phía sau Phù Vân Khâu Trạch.

Theo ánh mắt của hắn, tâm tình của Phù Vân Khâu Trạch vốn đang buông lỏng xuống một chút đột nhiên trầm xuống, đây chính là phòng tuyến cuối cùng của mình, xem ra, chung quy vẫn không thể phòng ngự, mặc dù, đã tính toán cẩn thận...

“Nói.” Ngữ khí lạnh lẽo.

“Ta muốn nàng, chỉ cần ngươi đem nàng tặng cho ta, vị trí con rối của ngươi, ngươi có thể an tâm mà làm.” Đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, thấp giọng cười.

Phù Vân Khâu Trạch xoay người, kinh ngạc nhìn Y Y đang nghi hoặc nhìn phía mình, giật giật khoe môi, ngược lại cái gì cũng nói không nên lời.

Bọn họ, rốt cuộc đang nói cái gì?

Y Y rất hạnh phúc nộ trùng mắt nhìn Mẫn Hách yêu nam liếc mắt một cái, không nghĩ tới hắn lại tạo phản, trong lòng nhất thời mắng to không thôi, Mẫn Hách yêu nam chết tiệt, ngươi đừng để rơi vào trong tay của ta, đến lúc đó ta.....

“Có thể.” Thanh âm thân nhiên, lạnh lẽo như hàn băng đột ngột vang lên.

Không biết vì sao, khi hắn nói ra hai chữ kia, Y Y nhú nhú mày, lại cảm thấy có chút dị thường, Mẫn Hách yêu nam muốn là cái gì? Thế nhưng lại có thể bảo vệ địa vị của Khâu Trạch? (Y Y đang đứng cách xa PVKT, nên khi 2 người trao đổi điều kiện, nàng chỉ nghe loáng thoáng, câu được câu mất)

Nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Tiểu Thanh, giờ phút này, nàng rốt cuộc không thể chú ý đến việc trước kia nữa.

“Tiểu Thanh, ngươi có biết hai người bọn họ đang nói về ‘Nó’ là cái gì hay không? Là ngọc tỷ sao?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cái này là có vẻ quý trọng.

Tiểu Thanh sùng sốt, nghiêng đầu nhìn thân ảnh đồ tươi vẫn tà mị ngồi trong nhuyễn kiệu rực rỡ, lại quay đầu nhìn thoáng qua Y Y về mặt sứt ruột, thù hận mị mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không phải.” Thanh âm thoáng có chút đau lòng.

Không phải? Nàng có thể nói như vậy, nhất định là biết “nó” trong miệng hai người kia là cái gì. Y Y nhất thời cảm thấy vui vẻ, cuống quýt tiếp tục mở miệng:

“Vậy là cái gì?”

Tiểu Thanh khó xử nhìn nàng, định mở miệng nói thì.....

Đột nhiên, thanh âm yếu dần tiếp tục vang lên.

“Nếu Hoàng Thượng đã chính miệng đáp ứng, như vậy, lập tức đem nàng đưa cho bốn vương, như thế nào?” thanh âm lớn hơn một chút, Mẫn Hách nhìn thoáng qua thần sắc khó hiểu của mẫu hậu, cười trấn an.

“Trẫm cũng có một điều kiện.” khuôn mặt của Phù Vân Khâu Trạch lạnh băng, thẳng tắp nhìn chăm chú vào hắn, “Không có đáp ứng của nàng, ngươi tuyệt đối không thể đụng vào nàng.”

Đáp ứng, đồng ý? Nghe đến đó, trong đầu của Y Y đã có chút rối loạn, biết đồng ý, có cảm xúc, vậy không phải là người sao?

Thẳng tắp nhìn chăm chú vào Tiểu Thanh đang đứng trước mặt, nàng sắc mặt ngưng trọng, trong đôi mắt của nàng ta phản chiếu hình ảnh của chính mình, vì sao lại làm nàng cảm thấy bất an như vậy?

“Bốn vương đáp ứng ngươi.” Mẫn Hách thoáng suy tư một phen, nhìn thân ảnh kiều nhỏ đang nép bên trong, đôi mắt lạnh lẽo thoáng hiện lên một chút ôn nhu, gật đầu đáp ứng.

Cho tới bây giờ, hắn vốn chưa từng có ý định chiếm đoạt nữ nhân, mặc dù là nàng, hắn cũng sẽ làm cho nàng vui vẻ, cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của hắn.

Nghĩ đến điều này, trên mặt hắn ý cười càng sâu, đôi mắt hẹp dài khinh mi, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa đào nhẹ nhàng mân khởi, rạng rỡ chói mắt.

Phù Vân Khâu Trạch cắn chặt răng, ra lệnh một tiếng.

“Người tới, trói nàng lại, đưa cho Mẫn Hách Vương gia.”

“Vâng!”

Hai thị vệ vốn đã được phân phó từ trước, lĩnh mệnh, hướng Long Quân điện đi đến, dây thừng kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng vang âm trầm “tư tư”, phảng phất như tiếng xích sắt trong khổ sai cực hình vang vọng từ địa ngục.

“Thực xin lỗi.”

Thị vệ không dám nhìn thẳng vào gương mặt kính ngạc của nữ tử, hai tay vừa động, đã xem dây thừng vòng qua người nàng, trói lại chặt chẽ.

Y Y mờ mịt cúi đầu, nhìn trên người người mình trói thành một đoàn dây thừng, lại ngẩn đầu, nhìn ánh mắt xin lỗi của Tiểu Thanh đập vào mắt.

“Thực xin lỗi.....” Nàng lại áy náy cúi đầu, nói ra lời rất muốn nói bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Hoàng Phi Biến Vương Phi

Thực xin lỗi? Vì sao, ai cũng cùng mình nói thực xin lỗi? Trong nháy mắt, đầu óc quay cuồng, nước mắt như châu đứt chỉ, lăn dài trên gò má tái nhợt, từ từ quay đầu, nhìn thân ảnh một thân hoàng bào uy nghi lẫm liệt dưới ánh sáng của những ngọn đèn lồng cao cao, vẫn là tấm lưng rộng, vững cãi, duỗi thẳng đầy kiêu ngạo, hai tay đặt phía sau nắm chặt thành quyền, nhưng mà, vì sao hắn không quay lại nhìn nàng, vì sao, lại có cảm giác xa lạ như vậy?.

Thị vệ nhìn đầu gối bị thương cùng cổ chân sưng phù của Y Y, liếc mắt một cái, nhất thời không biết nên làm như thế nào đem nàng đưa đến Mẫn Hách Vương gia ở bên kia, bởi vì nàng là hoàng phi, họ không thể cả gan mạo phạm.

“Ngươi cũng biết, bốn vương muốn ‘Nàng’ là ai?” Mẫn Hách liếc mắt, thoáng nhìn nàng má phẫn chạn hòa nước mắt, ánh mắt buồn bã, mũi chân dẫm nhẹ lên thảm lông đỏ tươi như phù dung, từ từ lước đi ra ngoài.

Thân ảnh đỏ tươi phát nhẹ tay áo, gió, đem ống tay áo rộng thùng thình của hắn tạo ra từng trận tiếng vang “lược lược”, tựa như một đại hồ điệp đỏ tươi, triển khai đôi cánh, ở trong không trung chao lượn, tung cánh, rồi lại chậm rãi rơi xuống trước mặt Phù Vân Khâu Trạch, gương mặt mang đầy sự khiêu khích.

Nhếch môi, Phù Vân Khâu Trạch cắn răng, trong miệng đã tràn ngập huyết tinh chi vị, nhưng vẫn như cũ, lạnh nhạt cười, chỉ vào Y Y đang bị buộc chặt ở phía sau.

“Chẳng lẽ là Trầm hiểu sai ý, Mẫn Hách Vương gia muốn, không phải hoàng phi sao?” trong đôi mắt màu tím thoáng hiện lên một tia đau đớn, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, lại biến mất không thấy.

Hoàng phi! Hắn biết mình là Y Y, không phải Sầm Nhi? Ngơ ngác nhìn hắn, Y Y nột nột hỏi:

“Sầm Nhi đang ở trong phòng kia, ngươi muốn đem nàng trở thành ai? Hoàng phi ở trong miệng ngươi, hiện tại, là ai?” Nước mắt bất tri bất giác như chảy nước vào trong, nàng cố mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào hắn.

“Vô luận là ai, chỉ cần gương mặt giống nhau, ai là hoàng phi, ai là Sầm Nhi, thì có cái gì khác nhau? Cái gọi là phượng phúc, bất quá chỉ là một nữ tử có thể vì Trầm mà hy sinh, ngươi hiểu chưa? Y Y.” Hắn lạnh lùng nói, hoàng bào vung, xoay người, lãnh khốc đối diện dung nhan ngây ngốc của nàng

“Từ hôm nay trở đi, nàng ta là hoàng phi, mà ngươi, cũng trở thành người của Mẫn Hách Vương gia.” (à, pan muốn giết người>.<)

Thân thể lay động, nàng cơ hồ bị lời nói của hắn làm cho tức giận đến ngắt đi, tình cảm bao nhiêu năm qua, một hai câu liền có thể dễ dàng dứt bỏ, hết thảy đều là biểu hiện giả dối sao?

Một đôi bàn tay to kịp thời ôm lấy thân hình mềm yếu vô lực của nàng đang chao đảo muốn ngã, đôi mắt hẹp dài vừa lòng, liếc mắt nhìn Phù Vân Khâu Trạch, lại chuyển hướng Y Y, đánh giá miệng vết thương trên người nàng, từ chân đến đầu gối, lấm tẩm máu tươi, đầu gối đỏ thẫm một mảng ghê người, có thể chịu được đến bây giờ, cần răng kiên trì, cũng cần nghị lực rất lớn, nhất là phần cổ chân, sưng to như cái bánh bao.

“Sao lại để mình bị thương thành như vậy?” Mẫn Hách trách cứ, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh đang cản môi ngây ngốc đứng cạnh bên, dùng một tay nhẹ nhàng nâng cái chân bị thương đang băng bó của nàng lên, động tác cực kì nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng cũng thấy nàng nhếch miệng hấp khí, mày liễu nhăn lại, mồ hôi lạnh cũng túa ra, đứng là không dám nâng lên nữa, vô cùng cẩn thận, vạn phần nhẹ nhàng đặt chân nàng xuống, cúi người, bế nàng lên.

“Mẫn Hách yêu nam, ngươi buông ra, ta không đi theo ngươi, mau thả ta xuống.” Dùng sức giãy dụa, nhưng sức lực của nàng gần như cạn kiệt, nàng liền giống như một chú sâu nhỏ vịn vẹo qua lại cũng đã thờ hồng học, toàn thân xụi lơ.

“Thả nàng ra, ngôi vị hoàng đế của Phù Vân Khâu Trạch sẽ khó lòng giữ được, Y Y, nàng xác định muốn như thế?” Hắn nheo lại mi mắt, cả người tản mát ra nguy hơi thờ hiểm, lần đầu tiên, hắn gọi tên của nàng.

Há to miệng, nhưng nàng lại không nói được một lời.

Nàng hận Khâu Trạch, lời nói của hắn đã làm tan nát trái tim của nàng, lòng của nàng rất đau, rất đau... nếu đã như thế, nàng vì chính mình, đáng ra phải cự tuyệt Mẫn Hách yêu nam, nhưng mà, vì sao lại không thể mở miệng?

“Từ hôm nay trở đi, nàng ta là hoàng phi, mà ngươi, cũng trở thành người của Mẫn Hách Vương gia.....” lời nói tuyệt tình của hắn như một con dao sắc bén, ở trên ngực của nàng, hung hăng đâm một nhát, khoét một lỗ hổng, mà có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ lành lại.

“Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca.....”

Lúc này, trong đầu nàng, hiện ra một khuôn mặt tươi cười, ôn nhu, nàng nhỏ giọng mềm yếu, hắn không phải hy vọng mình không đến đây sao? Vì sao, vì sao không ngăn cản nàng? Nếu hắn cố gắng ngăn cản mình, sẽ không thành ra thế này.....

Nghe được nàng nhỏ giọng nức nở vô lực gọi tên một người, Phù Vân Khâu Trạch nhắm mạnh mi mắt, một mình nhắm nháp mùi máu tanh càng ngày càng nồng trong không khí, đầu óc lẫn lộn, mạnh nuốt đi xuống.

Mẫn Hách cười nhạt một tiếng, vốn định muốn nói cho nàng biết, Lạc Dật sẽ không xuất hiện, bởi vì từ đầu tới cuối, hắn chẳng qua là một tên bo bo giữ mình.

Nhưng mà, trong không gian đột nhiên nổi lên một trận thanh phong, xen trong tiếng gió là tiếng sải cánh của một loài chim... .

“Y Y..... Đừng khóc, Lạc Dật ca ca không phải đã đến rồi sao.” Thanh âm ôn nhu giống như gió xuân tháng hai, nhẹ nhàng chà lau những giọt lệ đọng đầy trên đôi má tái nhợt của nàng.

Đoàn binh lính bên dưới một phen chấn động, ngẩn người, chỉ vào trời cao, dưới ánh trăng sáng tỏ, sáu con bạch hạc sải cánh chao lượn, mà trên người bạch hạc dẫn đầu còn có một nam tử một thân trắng thuần, tà áo phiêu dật trong gió, tựa nhân thần tiên từ cung quảng hằng đáp xuống nhân gian.

Mẫn Hách biến sắc, cánh tay ôm lấy Y Y chậm rãi buộc chặt, tăng thêm vài phần lực đạo.

Sắc mặt Hoàng thực phi trong nháy mắt biến sắc, quốc sư, đã trở lại? Như vậy kế hoạch của mình.....

“Lạc Dật ca ca, ngươi đã đến rồi.....” Y Y nhẹ giọng thờ dài, mắt hạnh thẳng tắp theo dõi thân ảnh của hắn từ từ rõ ràng, mi mắt khẽ run.

Bạch hạc rất có linh tính, ở trên không xoay tròn một vòng, nhìn binh lính bị bọn chúng làm cho sợ tới mức liên tục lui về phía sau, chừa ra một khoảng sân rộng rãi, liền lướt cánh, nhẹ nhàng đáp xuống đất, đợi Lạc Dật bước xuống, lại tung cánh bay lên.

“Hoàng Thượng, Mẫn Hách Vương gia, còn có.....” Lạc Dật nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đang hốt hoảng, “Hoàng thực phi.” Mím cười, xem

như đã chào hỏi xong, không để ý đến phản ứng của bọn họ, xoay người, lập tức đi đến chỗ Y Y đang được Mẫn Hách ôm vào trong ngực.

Nhiều lắm, Lạc Dật nhìn trên người nàng khắp nơi đều là miệng vết thương, bàn chân lại sưng to, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Y Y, muội lại làm gì.....”

“Lạc Dật ca ca, dẫn ta đi.” Nàng vươn tay, kéo kéo ống tay áo của hắn, làm cho y bào trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi của hắn nhất thời lấm lem một mảng.

“Người!” lần trước đã giao đấu thuật pháp với hắn một lần, Mẫn Hách hiểu được, thực lực của mình cùng hắn chênh lệch không nhỏ, nếu như hắn mở miệng nói muốn mang Y Y đi, mình làm thế nào có khả năng ngăn cản? Đôi mắt mặc sắc vốn luôn lãnh đạm bình tĩnh nhất thời cũng dâng lên một tia sợ hãi.

Giống như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng hắn, Lạc Dật than nhẹ một hơi, bàn tay vươn ra, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Y Y, đôi mắt trong suốt, phẳng lặng như nước hồ thu, không một chút vân đục, tựa như ánh trăng, ấm áp mà nhu hòa.

“Y Y, thực xin lỗi, Lạc Dật ca ca không thể mang muội đi, ta vốn cũng muốn ngăn cản muội quay trở lại Long Quân điện, nhưng cuối cùng, muội vẫn về tới nơi này, tin tưởng Lạc Dật ca ca, Mẫn Hách Vương gia cũng không có ý làm hại muội, hơn nữa, đây vốn là số mệnh của muội và hắn, là duyên hay là nghiệt, tránh cũng không khỏi, hết thảy cứ thuận theo tự nhiên.” Nói xong, hắn chậm rãi buông bàn tay đang nắm lấy tay nàng, thối lui từng bước.

Là duyên hay là nghiệt? Y Y thùy hạ mi mắt, nàng buông thông cánh tay, không níu, không kéo, đột nhiên nhớ tới, vô luận là nàng nói cái gì, dù kì quái thế nào, hắn vẫn nguyện lòng tin tưởng, vậy lần này, nàng có nên tin tưởng hắn hay không?

Thì ra, hắn cũng không phải tới ngăn cản mình, trong lòng Mẫn Hách âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Từ hôm nay trở đi, nàng là Vương phi bốn vương.”

Cúi đầu, nhếch khóe môi, khuôn mặt yêu mị mỉm cười, hắn khẽ nâng đầu, liếc liếc nhìn bóng dáng lạnh như băng của Phù Vân Khâu Trạch, tà cười không thôi.

Đi lên phía trước một bước, ôm thiên hạ trong lòng trầm mặc không nói một lời, hướng phù Mẫn Hách Vương gia sai bước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 139: Người Vĩnh Viễn Cũng Không Thay Thế Được Nàng!

Bên ngoài Long Quân điện, đoàn người tất cả đều giải tán, ngay cả những cỗ thi thể, cũng bị nâng đi, dùng nước rửa trôi, xoát sạch sẽ mọi vết máu, trừ bỏ còn lưu lại nhiều vết nước đọng, tất cả, lại khôi phục yên tĩnh, giống như, sự việc vừa rồi chưa bao giờ phát sinh.

“Đừng tự trách cứ chính mình, Y Y, nàng rồi sẽ hiểu cho khổ tâm của người.”

Lạc Dật nói xong, nhìn thoáng qua năm ngón tay bấm độn suy tính, chưa sót cười, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Khâu Trạch, cũng không đợi hắn đáp lại, thân ảnh màu trắng đã biến mất ở trong bóng tối, không hề lưu lại bất kì tiếng động.

Trầm mặc, xoay người tiến vào trong điện, thân ảnh xanh biếc xấu hổ đứng ngay cửa chính, hắn nhíu nhíu mày, nhớ tới người nào đó, phía trên đầu gối máu tươi thấm ướt làn váy, cuồng quật đi vào nội điện, cầm hòm gỗ lim đi ra.

“Tiểu Thanh, người đem tiểu lục đưa cho nàng, nói là người lấy qua, chớ để làm hỏng tâm tình của chủ tử người.” Hắn thân nhiên nói, đôi mắt màu tím ẩn chứa lo lắng.

“Vì sao không nói cho nàng biết là người sai nô tỳ lấy đi qua?” Tiểu Thanh do dự hỏi nhỏ, vẫn là đưa tay tiếp nhận hòm gỗ.

“Nếu muốn nói cho nàng biết, Trầm sẽ không để nàng rời đi.” Châm chọc giờ lên khóe môi, khuôn mặt cổ tở ra kiên cường chậm rãi sụp đổ, xuất hiện một tia bất đắc dĩ, biết được nàng nhất định sẽ đưa tiểu lục đến cho Y Y, hắn không cần phải nhiều lời nữa.

Nhìn thấy một nữ tử đang nhân nhả, ngồi ngay ngắn thưởng trà sau tấm rèm châu, Phù Vân Khâu Trạch biến sắc, hai tay hạp mười, đầu ngón tay khẽ cuộn, môi mấp máy, bên trong bàn tay, nhất thời ngưng tụ ra một dòng khí màu trắng, từ từ cuộn ra từ đầu ngón tay hắn, đợi cho nó ngưng tụ gần bằng một cái nắm tay, hắn cười lạnh một tiếng, hung hăng hướng tới nữ nhân đó, đem khí phóng ra ngoài.

Sầm Nhi ngồi bên trong, bụng chén trà, nhìn thân ảnh một thân hoàng bào đang tiến lại gần, đang định cười nhạo một phen, chợt thấy từ sau bức rèm châu, phóng đến một luồng khí màu trắng, hướng tới hai gò má của mình mà đánh úp lại, hơi thở lạnh như băng chưa chạm vào đã có thể khiến cho toàn thân gần như đông lạnh, nằng không kịp né tránh, chỉ có thể hơi hơi nghiêng đầu, chén trà đang bụng trên tay cũng bị đánh văng lên.

“Oành, loảng xoảng, rầm!”

Ấm trà, chén trà đều biến thành bột phấn, phiêu tán ra xung quanh, hàn khí vẫn còn ngưng tụ chưa tiêu tán hết.

Kinh hách vỗ vỗ bộ ngực, may mắn không có đụng vào mặt mình, nếu không, cũng không phải là hủy dung, đơn giản như vậy, nói không chừng cả tánh mạng đều khó mà giữ được.

“Tránh cũng rất nhanh, nhưng lần sau, cũng không may mắn như vậy đâu.”

Thanh âm lạnh như băng của Phù Vân Khâu Trạch truyền đến, xóc lên rèm châu, ánh mắt âm vụ nhìn thoáng qua những hạt châu còn rơi đầy trên đất, từ từ nâng lên mi mắt, ánh mắt giống như mũi tên bén nhọn nhìn thẳng vào nữ nhân có gương mặt giống Y Y như đúc.

“Ngươi làm cái gì vậy? Điền rồi sao? Ta là người của Vương gia, ngươi dám làm ta bị thương, cần thận để vị của ngươi khó giữ được.”

Sầm Nhi run run phui đi những giọt nước trà bị hất đổ bắn lên người, cùng những mảnh nhỏ của ấm trà đã bị nghiền thành bột phấn, đứng dậy, bước nhanh đến gương đồng, nhìn khắp một lượt xem rốt cuộc có bị thương chỗ nào hay không, đến khi xác nhận không việc gì, mới hừ một tiếng,

“Huống chi, nếu ngươi không phải ngầm đồng ý, vì sao phải cùng ta diễn trò cho nàng thấy?”

Nàng chẳng qua dụ dỗ bắt thành, nghe được thanh âm của Y Y trở về từ ngoài cửa vọng vào, mới cuống quýt từ ngăn tủ lấy ra cái yếm mặc vào, hiện leo lên long sần nham, thế nhưng bị hiểu lầm, nhưng mà nàng cũng lười giải thích, dù sao, kết quả này, cũng là điều Vương gia muốn.

“Đem cái yếm trên người ngươi cởi ra, ngươi không xứng mặc nó!”

Hắn liếc mắt một cái, nhìn thấy dưới lớp áo lụa mỏng tang, vẫn còn đang mặc cái yếm mà Y Y còn chưa chính thức mặc vào!

“Cởi ra? Nếu không cởi thì sao?”

Sầm Nhi đã quen được nuông chiều, quen thói “cáo mượn oai hùm”, vừa rồi vị Khâu Trạch dạy dỗ một trận, bây giờ lại bị hắn dùng ngữ khí ra lệnh sai bảo, một đế vương hữu danh vô thực, nghèo túng như hắn, dựa vào cái gì đối với nàng khoa tay múa chân.

Cổ ý kéo kéo vạt áo bằng lụa trắng, lộ ra xương quai xanh ẩn dưới cái yếm đỏ tươi, nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của hắn tràn ngập lửa giận thì đắc ý nhếch môi cười âm hiểm.

Ngày trước, nàng thấy hắn thấp phần sùng ái Y Y, vì sao đối với nàng, người có khuôn mặt giống Y Y như hai giọt nước lại có chuyển biến, khác biệt lớn như vậy? Nàng không rõ, cho nên, không chiếm được, nàng cũng sẽ không cần để ý.

Đúng vậy, nàng yêu thích nam sắc, chỉ cần nam tử hơi có chút tư sắc, nếu để nàng thấy được sẽ bắt ép, dụ dỗ, dùng đủ mọi cách đem hắn tiến cung, làm nam sủng. Không nghĩ tới, Lạc Tang quốc lại có ba vị nữ nam thể gian hiếm có, Lạc Dật quốc sư ôn nhu nhưng lại như bóng chim ngàn dặm, cao thâm không thể nắm bắt; mà Phù Vân Khâu Trạch lại lãnh khốc vô tình, chỉ có Mẫn Hách, thái độ như gần như xa, làm cho nàng không thể chống cự, hơn nữa, phụ vương đã mệnh lệnh, vì trợ giúp hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, vô luận là làm cái gì, cũng phải chấp nhận tất cả.

“Không cởi?”

Hai tay lại hạp mũi, lần nữa đẩy lên dòng khí màu trắng, hắn nheo lại mi mắt, “Vậy liền biến thành tro tàn.”

Gương mặt vốn đang đắc ý tươi cười, nhất thời cứng đờ, Sầm Nhi không dự đoán được, hắn sẽ uy hiếp chính mình, hai tay vội vàng vòng qua cổ, giật vội cái yếm đỏ tươi trên người xuống, nhưng vì gấp gấp vội vàng, lực đạo quá lớn, làm cho da thịt bị ma sát sinh ra đau đớn, nàng nhíu mày, quăng cái yếm về phía Phù Vân Khâu Trạch.

“Trả lại ngươi!”

Bộ ngực đầy đặn dưới lớp vải mỏng tang hiện lộ rõ ràng, theo hô hấp của nàng hơi hơi rung động, cảnh xuân mồi mọc, lẳng lơ, quyến rũ dâm loạn.

Mà hắn, lại như không nhìn thấy, chụp lấy cái yếm đỏ tươi, để vào trong tay, lòng bàn tay đẩy lên hỏa diễm đỏ rực, thiêu rụi nó không còn một mảnh.

Nàng ta không xứng dùng bất cứ cái gì của Y Y, nếu đã dùng qua, cũng không có thể giữ lại, bởi vì vật đó đã nhiễm hương vị của người khác, hắn không vui!

“Phù Vân Khâu Trạch, ngươi giỏi lắm!”

Tức giận dậm chân một cái, nàng vừa muốn rời đi, một dòng khí tựa như dây thừng cuốn lấy cổ chân, giữ chặt lại, làm nàng mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất.

“Còn muốn chạy?”

Trên mặt hấn gọi lên một nụ cười quý dị, đôi giày vàng kim, thêu kim long sắc sảo từ từ tiến đến trước mặt Sầm Nhi,

“Ngươi không phải đã quên, hiện tại, ngươi là hoàng phi, đã không còn là Sầm Nhi công chúa, muốn rời đi, phải hỏi xem Trẫm có đáp ứng hay không.”

“Có ý gì?” Nàng biến sắc, giữa đầu nhìn dung nhan tuần láng biến đổi, trở nên lãnh khốc, tàn bạo, không hề mang một chút độ ấm

“Ngươi dám ngăn cản ta?”

“Chẳng lẽ ngươi không biết, không chỉ phụ vương của ngươi, còn có Mẫn Hách Vương gia, đều ngầm đồng ý ngươi trở thành hoàng phi? Nếu muốn ổn định thế cục hiện nay, phượng phúc, tuyệt đối không thể rời khỏi trẫm, cho nên, ngươi lên an phận ngồi yên vị trí của ngươi đi, làm phượng phúc, cho đến khi nàng trở về.”

Bên trong đôi mắt màu tím có một chút kiên quyết, rất nhanh lại trôi đi, hấn hừ lạnh một tiếng, đi đến chiếc ghế bằng gỗ đàn hương từ từ tọa hạ.

Từ hôm nay, Long Quân điện, không còn rộn rã tiếng nói cười của nàng, cũng không còn hương thơm man mát như hoa lê đầu mùa.

Sắc mặt buồn bã, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy túi hương bên hông, cho dù nó đã không còn hương thơm, đóa hoa bên trong cũng sớm trở thành bột phấn, nhưng hấn vẫn đưa lên mũi, hít thật sâu. ...

Hấn vẫn nhớ rõ, gương mặt triu mến của nàng khi đem túi hương đặt vào tay hấn, thùy hạ mi mắt che dấu ngượng ngùng trong đáy mắt.

“Ngươi vĩnh viễn cũng không thay thế được nàng.” Lạnh lùng liếc mắt nhìn người vẫn đang tái nhợt nằm dài trên đất, hấn đạm thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Giáng Cấp, Đó Là Thăng Cấp

“Đứng lại!” Một tiếng quát vừa mang theo vẻ trách cứ, vừa sốt ruột vang lên.

Thân ảnh đỏ tươi tạm dừng một chút, rồi lại tiếp tục cước bộ, bước lên thảm lông vàng tươi như cánh hoa mai, hướng vào phòng trong.

Trong phòng, bức rèm che nhẹ lay động, hé ra bình phong ở phía sau, vẫn là loại gỗ đàn hương thượng hạng, trên khắc cuộn long ẩn mình trong sa mạc tối đen, bên cạnh là lư hương đốt gỗ hoa lê, hương vị ngọt ngào, dịu nhẹ thán nhiên tràn ngập gian phòng. ...

“Mẫn Hách, mẫu hậu gọi ngươi đứng lại!” Hoàng thực phi theo tiến vào, tức giận đến mặt đỏ cả lên, làn váy vàng kim óng ánh hơi lay động, mười ngón tay nắm chặt.

“Mẫu hậu, nhi thần nghe được, người ra bên ngoài nghỉ tạm một chút, đợi nhi thần đem miệng vết thương của nàng xử lý thỏa đáng, sẽ ra ngoài nói chuyện với người rõ ràng, có được không?” Môi đỏ mọng vì giận, trong lòng biết rõ mẫu phi là vì chính mình lo lắng, thật cẩn thận đem thiên hạ ở trong lòng đặt lên giường, hấn xoay người sang chỗ khác, thấp giọng an ủi mẫu hậu.

“Hào,” Hoàng thực phi nuốt một hơi, “Nếu ngươi không giải thích rõ ràng, đừng trách mẫu hậu ra tay không nương tình!” Nói xong, hung hăng trừng mắt, liếc mắt Y Y một cái, vén rèm che, chậm chậm đi ra ngoài.

Toàn thân vô lực, Y Y nhìn hấn cẩn thận cầm lấy cái chân băng bó của nàng, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, nhìn chăm chăm vết thương sưng to như cái bánh bao, rồi nhủ thầm, nâng mi mắt, đối diện với tầm mắt của nàng.

“Sao lại bị thương thành như vậy? Xà của ngươi không mang theo bên người sao?” Hấn nhớ rõ, mười năm trước, khi nàng rơi xuống cạm bẫy, chính là nhờ cái gì “Tiểu lục” chữa trị vết thương trên người.

“Mẫn Hách yêu nam, ngươi muốn như thế nào? Trước mặt mọi người, ngươi cũng dám vũ nhục ta, hoàng phi biến thành Vương phi, ngươi cho ta là cái gì? Nữ nhân không biết xấu hổ sao?” Y Y muốn rút chân về, không ngờ, vừa khẽ động, đã đau đến nước mắt túa ra, chỉ có thể oán hận, cắn răng trừng hấn.

Đôi mắt phượng khinh chơn, liếc mắt một cái đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì đau mà nhăn nhúm lại, khuôn mặt yêu mị không khỏi giờ lên một tia khoái trá, năm ngón tay trắng nõn, thon dài nhẹ nhàng đẩy lớp băng vải dính máu ra ngoài, tìm được nguyên nhân dẫn đến bàn chân sưng phù, ngón trở hơi dùng sức một chút, nhấn một cái.

“A!” Nhất thời, bên trong phòng phát ra tiếng tru như heo bị thọc tiết.

Hoàng thực phi vừa mới ổn định tâm trạng một chút, đang tính nâng chén trà nhấp một ngụm, không khỏi bị tiếng thét kinh hãi thể tục kia làm giật mình, xém tý nữa đều đem Bích La Xuân thượng đẳng hắt ra ngoài, đôi mắt đẹp lạnh lùng, khẽ hướng về phía rèm che, không khỏi âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thuyết phục hoàng nhi giết chết nàng ta, sau đó tìm cơ hội đi lên ngôi vị hoàng đế.

“Người làm gì!” Y Y vừa đau vừa tức, vươn tay bắt lấy ống tay áo hắn, dùng sức cắn xé, nhưng mà cả người nàng, một chút khí lực cũng không có, nên hành động của nàng, liền tựa như con mèo nhỏ chơi đùa cùng cuộn len, không thấy hung mãnh, ngược lại lại có vẻ đáng yêu dị thường.

“Người cho rằng người không giá trị bằng ngôi vị hoàng đế sao? Bỏn vương sẽ vì một nữ nhân chẳng biết xấu hổ mà đi buông tha ngôi vị hoàng đế? Nếu là như thế, người sẽ không như hiện nay, an nhàn nằm ở trên giường của bốn vương, mà là đi gặp diêm vương.” Âm trầm cười, hắn buông lỏng ngón trỏ, xác định vết thương của nàng đã động đến gân cốt.

“Ta đây tình nguyện đi gặp diêm vương.” Nàng cắn răng nói.

Người nào đó lại ản nhẹ ngón trỏ, tiếng heo tru đương nhiên lại vang lên, hắn đắc ý đào dạt, gương mặt đầy ý cười, cầm lấy nhu bố từ tay cung nữ, “Chụp” một tiếng, úp lên chỗ xanh tím trên bàn chân sưng phù như móng lợn.

“Một chút đau đớn đều chịu không được, còn dám gặp diêm vương?” Mẫn Hách châm chọc cười, nhu bố mát lạnh ở trên vết thương đang sưng húp, nóng như lửa đốt của nàng nhẹ nhàng chà lau, “Người nên biết, nếu bốn vương đã quyết định, rất ít khi từ bỏ chủ ý, ở trong vương phủ, chỉ cần bốn vương nói người là Vương phi, người chính là Vương phi, so với hoàng phi, thân phận của người, chỉ sợ còn tôn quý hơn.”

Có ý gì? Chẳng lẽ nàng bị giáng chức ngược lại thành thưng chức? Y Y hất tay hắn ra, tự mình chà lau vết bột phấn còn lưu lại trên bàn chân, đó là thuốc mà chính tay Lạc Dật ca ca vì nàng thượng dược, lại bị mình biến thành thế này, thật là uổng phí.

Mẫn Hách cũng không so đo tính tình tựa như tiểu hài tử của nàng, đứng dậy đi đến ngăn tủ bên cạnh tìm một ít bạch bố sạch sẽ cùng với thuốc mỡ.

“Người là cảm thấy đùa giỡn ta vui lắm sao?” Nàng thật sự không thể tin được, hắn vì sao lại lấy ngôi vị hoàng đế trao đổi với mình? Cho dù Phù Vân Khâu Trạch sẽ biến thành con rối, nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tay cầm thuốc mỡ cứng đờ, đôi mắt nặc sắc phiêu thượng một tầng âm vụ, hắn đột nhiên cười, nụ cười lạnh lẽo, lại mang chút thê lương, cúi người xuống, hướng chỗ sưng đỏ nhẹ nhàng thổi một ngụm khí lạnh, thấy nàng chớp chớp hàng mi, thuốc mỡ trong tay ôn nhu vạn phần bôi lên.

Thuốc vừa bôi lên thì làn da lập tức cảm thấy nóng rát như có dầu sôi đổ vào, nàng rút một ngụm khí, nhìn đôi mắt hắn hiện lên ý cười, rốt cục hiểu được, Mẫn Hách yêu nam tuyệt đối là tên lòng dạ hẹp hòi, thích thù dai!

“Hiện tại, nhìn xem, quả thật đùa cũng vui lắm.” sắc mặt u ám, băng lãnh quanh năm bất chợt biến mất, gương mặt bây giờ lại tàn mát ra ý cười ôn nhu, đôi mắt nhu tình như sóng triều, làn môi mông, đỏ tươi cong cong, nụ cười hiền hòa không chút tà mị, tựa như bách hợp dưới nắng mai.

Y Y bất giác nhìn đến ngốc, bưng tỉnh thì cúi đầu xấu hổ, ho khan mấy tiếng, hôm nay Mẫn Hách yêu nam thật kì quái, xem ra Lạc Dật ca ca nói đúng, hắn dường như sẽ không tổn thương mình, nếu không, sẽ không đem cả người toàn là bùn của mình đặt lên đệm giường sạch sẽ của hắn, dường như sợ văng gỗ cứng ngắt sẽ làm đau cái chân “bánh bao” của mình.

“Tur!” tiếng vải bị xé rách vang lên.

Trong lòng nàng “Lộp bộp” một tiếng, nâng mi mắt, chỉ thấy bàn tay của hắn đã đem vải trên đầu gối của mình xé toạc, đang muốn sờ lên.

“Người làm gì! Mẫn Hách yêu nam!” Hét lớn một tiếng, nàng một tay chụp lại y phục đã không còn “lành lặn”, mặt đỏ giống như mông lợn quay, trán lấm tấm mồ hôi.

Đầu gối hiển nhiên toàn bộ đều lộ ra ngoài, tơ máu màu đỏ tươi ngưng kết thành một khối, càng làm nổi bật da thịt trắng mịn như tuyết của nàng.

“Không đem nó xé ra, chẳng lẽ muốn cho những sợi vải này cạ vào vết thương sao, không phải vẫn còn một kiện thực khó à?” vươn tay chế trụ cổ tay đang làm loạn của nàng, sắc mặt hắn trầm xuống.

“Ta,...ta tự mình làm, không cần người làm gà mẹ!”

Nàng xấu hổ, chụp lấy nhu bố bên cạnh, nhẹ nhàng chà lau, thật cảm thấy mình hôm nay thật sự là uất ức đến đỉnh đầu, lại ở trong Mẫn Hách vương phủ để hắn giúp mình xử lí vết thương.

“Về sau, nàng đó là nữ nhân của Tuyệt La Mẫn Hách, cho nên, chỉ cần là chuyện có liên quan đến nàng, ta tuyệt đối sẽ bận tâm, Y Y, nàng hãy nghe cho kỹ, bốn vương sẽ không ngăn cản nàng xuất môn, cũng sẽ không quản chế nàng, nhưng mà, nàng phải nhớ rõ ràng, thân phận hiện tại của nàng là Vương phi nhiếp chính vương!” đôi mắt phương hẹp dài hiện lên một tia khác thường, sáng rực, khẽ neoh lại, nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, giống như chôn nhìn chăm chăm vào gà con, hết thấy, đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Vương phi sao? Y Y lạnh lùng cắn cắn cánh môi, tốt lắm, như vậy, nàng sẽ làm một Vương phi tuyệt đối “Tao nhả” cho hắn xem!

Đối thủ là Mẫn Hách yêu nam, nàng đúng là gặp nhầm năm xui tháng hạn, sao quả tạ nện trúng đầu, lần này, tuyệt đối cũng sẽ làm cho hán đẹp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Phản Đối Vô Hiệu

Y Y âm trầm cười, không biết biểu tình trên mặt đã hoàn toàn rơi vào đôi mắt sắc bén của Mẫn Hách, hán nếch môi, cố nén ý cười bật lên thành tiếng.

Đãi toàn bộ vết thương trên người nàng xử lý thỏa đáng, nhìn vậy bị xé toạc làm hai, xòe ra như lá củ cải, không khỏi nhủ mày.

“Hoàng nhi, còn chưa xong? Muốn mẫu hậu tự mình đi vào sao?” Ngồi ở đại sảnh, Hoàng thực phi chờ đến không còn kiên nhẫn, thanh âm trầm xuống, nhìn lư hương khói trắng bay vòng, vron bàn tay mềm như ngọc, sửa sang lại làn váy hoa lệ, tiếng nói tuy trầm, nhưng vẫn đủ để cho hai người bên trong nghe được rõ ràng rành mạch.

Sau khi phân phó cho cung nữ giúp Y Y đổi một bộ quần áo cùng với đệm chăn sạch sẽ, Mẫn Hách thế này mới mỉm cười đi ra.

Vừa ra ngoài đã nhìn thấy mẫu phi sắc mặt nặng nề ngồi bên bàn trà, cúi đầu liếc mắt nhìn mình một cái, bộ dáng hờn giận ra mặt, ánh mắt chột lóc, thùy hạ mi mắt, thu liễm ý cười trên khóe môi, im lặng ngồi vào vị trí kế bên người mẫu hậu.

“Như thế nào, con thật đúng là tính lập nàng làm Vương phi?” Nhu nhu mi tâm, Hoàng thực phi hít sâu một hơi, nghiêng mặt, nhẹ nhàng nắm lấy tay Mẫn Hách

“Mẫn Hách, con phải biết rằng, bao nhiêu năm qua, mẫu hậu tổn hao biết bao tâm huyết mới có thể giúp con bước lên vị trí ngày hôm nay, lúc này, nếu là vì một kẻ dân đen mà phá vỡ hết tất cả những gì bấy lâu gây dựng, mẫu hậu không thể không phản đối!”

Trước không nói đến xuất thân của nàng, chỉ riêng việc nàng đi theo Phù Vân Khâu Trạch nhiều năm như vậy, ở lại phủ Vương gia, thật đúng là “nuôi ong tai áo, nuôi khi dòm nhà”, hậu quả khó lường.

Ngón trỏ cùng ngón giữa nhịp nhịp trên mặt bàn, trầm mặc một lát, ngẩng đầu chống lại dung nhan phần nộ của mẫu hậu, chua sót cười, hán làm sao giải thích cho mẫu hậu hiểu chuyện kiếp trước đây? Chỉ sợ, làm người sợ hãi.

“Mẫu hậu, nhi thần không phải không rõ nỗi khổ tâm của người, nhưng, nếu là thích, không thể chối từ, không phải sao?” Khóe mắt nhẹ nhàng lướt qua thân ảnh cứng đờ sau bức rèm che, không khỏi mỉm cười, “Tựa như người đã từng nói, năm đó mẫu hậu yêu thương phụ thân của nhi thần, cho nên, mặc dù phải chia lìa, không thể gặp nhau, cũng mãi mãi không thể quên đi.”

Nàng, không có nghe lầm chứ? Thích. Y Y tùy ý để các cung nữ cẩn thận thay quần áo cho chúng mình, nghe hán cùng Hoàng thực phi nói chuyện, nhất thời đầu óc nàng trống rỗng, khẳng định là nói đùa!

Đột nhiên nhớ đến chuyện cũ, hốc mắt đột nhiên phấp phồng, mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, nếu không phải có Mẫn Hách bên cạnh, chỉ sợ chính mình đã sớm không còn trên nhân thế đi?

Mấy năm nay, nàng dày vò, vì muốn có được tự do, nên phải chịu đựng sự tịch mịch chốn cung đình, chịu đựng ánh mắt khinh thường của mọi người,

rốt cục đi tới hôm nay, nhưng mà, ít nhất nàng cũng có một lý do để chịu đựng, còn hán, sao lại đi yêu thích một địch nhân, vì có gì?

“Chuyện này không giống, mẫu hậu cùng phụ thân của con là thanh mai trúc mã, không ai trở ngại đến tiền đồ của ai, Mẫn Hách, con thì khác, con sắp bước lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó vô luận là ai, mẫu hậu cũng sẽ không ngăn cản, cho dù là nàng, nhưng con, hiện tại lại vì nàng mà ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng bỏ qua, chẳng phải là làm mẫu hậu rất thương tâm sao?” Nhẹ nhàng chà lau nước mắt, nàng lạnh lùng nói, hai mắt sắc bén liếc về phía bức rèm che, chỉ hận không thể đem nữ tử kia băm thây vạn đoạn.

Khẽ thở dài, Mẫn Hách nghiêng người, che khuất tầm mắt của nàng, đôi mắt phượng khẽ nhắm lại, vron bàn tay con lại, vỗ nhẹ tám lưng mảnh khảnh của nàng

Thì ra, mẫu hậu chính là chấp nhất điểm này, cũng không phải thật sự muốn phản đối.

“Mẫu hậu, người nên biết, thế cục hiện tại, dù nhi thần thật sự đi lên ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ có thể gánh lên người một cái đắc tội danh nghịch thần tặc tử, kể từ đó, danh dự của bộ tộc Tuyệt La cũng sẽ tuột dốc không phanh, đây hán không phải là điều người mong đợi đi?” tình quang chột lóc, nhếch khóe môi, cả người hán toát ra phong thái đế vương, uy nghiêm kiên định.

Khẽ mở môi đỏ mọng, nhưng cũng không cách nào nói ra lý do để phản bác lại, nàng sao lại không biết suy nghĩ của con trai, nữ nhân kia đúng là “hồng

nhân họa thủy”, nếu như không chú ý tốt, chỉ sợ.....

Sát khí trong đôi mắt vừa hiện, lập tức biến mất đi xuống, nàng vuốt ve bàn tay to của hắn.

“Mẫu hậu hiểu được, nhưng mà, vương vị Vương phi này, ai cũng đều có thể làm, nhưng chỉ mỗi nàng là không được, hoàng nhi, chỉ bằng mấy ngày sau, mẫu hậu thay con tìm một nữ nhi, con nhà vương phủ quan lại nào đó xứng với chúng ta, có được không?”

“Không cần, mẫu hậu, người hắn là rất rõ ràng, nhi thần đã từng nói qua, nước đổ khó hốt.” Hắn nghe ra ý tứ trong lời nói của mẫu hậu, nhẹ nhàng rút tay về, đứng lên, tựa vào bệ cửa sổ, phong thái vân đạm phong khinh, tuấn mị như mỹ nam tử trong tranh vẽ.

Lừa gạt vốn đã tắt nay lại dấy lên, Hoàng thực phi tao nhã đứng dậy, dầm nát tâm thâm mềm mại, nàng nheo lại mi mắt.

“Con cũng nên biết tính cách của mẫu hậu, người không nên giữ, tuyệt không giữ lại, cho dù con hận mẫu hậu cũng tốt, mẫu hậu cũng không thuận theo con.” nàng cố ý phớt lờ tiếng nói.

Bọn họ nháo càn là lợi hại, nói không chừng cơ hội mình rời đi vương phủ lại càng lớn.

“Mẫu hậu, những lời này người nói là thật sao?” Mẫn Hách mặt trầm xuống, đôi mắt mặc sắc nhắc lên cuộn sóng, “Nếu là thật, nhi thần cũng muốn nói cho mẫu hậu một câu, phản đối của người vô hiệu, uy hiếp của người cũng không hiệu quả.”

“Đồng!” Nghe lên đến đây, đầu vron ra quá, đụng vào đầu giường.

Hắn nghĩ nơi này là toà án sao? Còn “phản đối vô hiệu”..... Nhưng mà, vì sao hắn lại không tiếc vì mình mà cùng Hoàng thực phi to tiếng? Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng khôi phục huyết sắc, hai hàng lông mày gắt gao nhăn lại, nghĩ mãi không ra.

“Hoàng nhi!”

Một tiếng rít giận xuyên qua kẽ răng, Hoàng thực phi một tay chỉ về hướng rèm che, tức giận đến toàn thân run run

“Chẳng lẽ nàng ta đối với con mà nói so với mẫu hậu còn quan trọng hơn sao? Con vì nàng mà chống đối mẫu hậu!” tay kia tức giận hất tung chén trà, “loảng xoảng”, chén ngọc vỡ nát, nước trà bắn tung khắp nơi.

Nước trà màu cam nhạt tích lạc trên làn váy vàng ánh kim, nàng ngay cả mày cũng không nhăn, chỉ là mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm hoàng nhi của mình.

Thấy vậy, Mẫn Hách thờ dài một hơi, bước tới, nửa quỳ ở trước mặt của nàng.

Lấy khăn tay trong lòng ra, nhẹ nhàng chà lau vết bẩn trên làn váy, dung nhan tuấn mị cũng thoáng một tầng sầu lo, u buồn.

“Ở trong lòng Mẫn Hách, mẫu hậu luôn luôn là người nhi thần yêu thương nhất, nhưng mà, hiện nay, nhi thần chỉ mong, mẫu hậu hãy hiểu cho cảm thụ của thần nhi một lần.” Dứt lời, hắn nhẹ nhàng đứng dậy.

Không hề nhìn về phía Hoàng thực phi đang bất động, phát phát tro bụi phía trên đầu gối, bạc thần đồ tươi khinh mân, xoay người, đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Thử Chiếm Tước Sào *

: chim đa đa chiếm tổ chim sê, ý chỉ hành động cướp đoạt thứ không thuộc về mình “Mẫu hậu chỉ là vì con.” Thấp nam một tiếng, Hoàng thực phi cuối cùng im lặng, lạnh lẽo liếc nhìn bóng lưng của hắn, chậm chậm đi ra ngoài.

Nghe được cước bộ càng lúc càng gần của hắn, Y Y cuống quýt nằm xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của các cung nữ, kéo đệm chăn, hai tay duỗi thẳng, bá đạo...giả vờ ngủ.

Đùa cái gì bấy bọ vậy, Vương phi? Nhưng mình lại để hắn ôm vào phòng ngủ của hắn, vậy chẳng phải là đồng giường cộng chăn (cùng chung chăn gối, ngủ chung) sao?

“Vương phi.....” Cung nữ nột nột mở miệng, sắc mặt có chút tái xanh nhìn Vương gia từ từ bước vào, các nàng đều đã được cấp trên chỉ thị, về sau đều gọi hoàng phi thành Vương phi, nhưng thấy nàng chiếm lấy giường ngủ như thế, không khỏi trợn mắt há mồm.

“Thế nào?”

Mẫn Hách thấy cung nữ kinh ngạc nhìn phía mình, cảm thấy có chút kỳ quái, tầm mắt di dời, khoe miệng duyên dáng không khỏi chậm rãi gọi lên,

“Không có việc gì, các người lui xuống đi.” Xem ra, nàng lại khôi phục dáng vẻ hoạt bát rồi.

Đây mới là tính cách thật sự của nàng đi? Bên trong đại điện, cổ tỏ ra đoan chính, bộ dáng nghiêm trang, tổng làm cho hần nhin không được muốn cười to.

Nghe được Mẫn Hách yêu nam đều cho mấy cung nữ đi ra ngoài, trong lòng Y Y không khỏi một trận sợ hãi, nếu hần “mạnh bạo” thì nàng phải làm sao bây giờ? Toàn thân nàng đều là thương tích, lại không có một chút khí lực, muốn chống cự, đúng là lấy trứng chọi đá mà!

Cúi người, nhìn lông mi hơi hơi rung động, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào đôi má mềm mại, vẫn thấy nàng “kiên trì”, nhất định không chịu mở mắt ra, ý cười trên môi càng sâu.

Muốn cùng mình chơi trò chơi sao? Rất tốt!

“Y Y?”

Tối gần vành tai của nàng, hần nhẹ giọng kêu gọi, mang theo hơi thở thơm ngát như hoa lan, nhẹ nhẹ thổi bộ vị mẫn cảm người nào đó.

Quả thực, nàng làm bộ ngủ mê cong đuôi cả người, sau đó đem đệm chăn lôi kéo, che kín cả đầu.

A! Hần muốn làm cái gì, còn dám thổi khí vào tai mình, thổi đến nổi toàn thân mình nổi da gà, may là mình thông minh, phản ứng mau, bằng không, lộ tẩy rồi (>.

Còn biết dùng chiêu này? Mẫn Hách nhếch mày, bàn tay to không chút do dự kéo mạnh, liền đem mền kéo đến tận thắt lưng của nàng.

“Uy, Mẫn Hách yêu nam, người rút cuộc muốn làm gì!” Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, nàng trợn mắt, thẳng tắp ngồi dậy, đối mặt với ánh mắt trào phúng của hần, rốt cục hiểu được mình đã bị lừa bịp.

Vươn tay đón lấy sợi tóc mai mềm mại trước ngực nàng, ôn nhu vuốt ve, cho dù nàng muốn kéo lại cũng nhất quyết không chịu buông tay.

“Thế nào, không phải đang ngủ sao? Bốn vương còn tưởng rằng nàng thực thích hương vị trên người bốn vương, nếu không, sao lại cố tình vùi đầu vào gối của bốn vương?” Hần cười đến thật đắc ý, khoe môi cơ hồ nhếch đến bên tai, gương mặt xinh đẹp ửng một màu hồng ngọt ngào như hoa đào.

“Phi! Ai thích hương vị trên người người, cầm lấy gối đầu của người, lăn ra cho ta!” Nàng khê cần môi, cầm lấy gối đầu hung hăng ném ra ngoài.

Nhanh tay buông sợi tóc của nàng ra, dễ dàng, thoải mái tiếp được “âm khí”, sau đó lại quay trở về đầu giường, động tác cực nhanh, liền ngay cả Y Y cũng không kịp nhìn.

“Nàng nói sai rồi, nơi này, là phòng của bốn vương, chưa từng có người nào dám làm cho bốn vương “lăn ra ngoài”, nếu nàng thật không muốn ngủ, chỉ cần nàng mở miệng, bốn vương nhất định cùng nàng đồng giường cộng chằm.”

Dường như để chứng minh “sự thành thật” trong lời nói của mình, nhanh chóng cởi giày, luơ loát xoay người, nhảy vào giường, Mẫn Hách ngay cả y bào đồ tui cũng không cởi.

Nhìn hần nhàn nhã nghiêng người nằm xuống, đuôi đuôi ra, tay vươn ra nhưng lại dừng một chút, chậm rãi thu hồi.

“Đi xuống! Nếu không ta lập tức trở về Long Quân điện.” mặt của nàng trầm xuống, liếc về phía khuôn mặt yêu mị của hần.

“Long Quân điện?”

Hừ nhẹ một tiếng, hần kiêu ngạo nâng cằm, đôi mắt phượng sắc sảo thẳng tắp nhìn nàng.

“Hiện tại nàng là Vương phi, không phải hoàng phi, nàng cho là, chỉ cần trở về, địa vị đó vẫn là của nàng sao? Phù Vân Khâu Trạch đã không cần nàng nữa rồi.” Khẩu khí mang theo một theo một chút nhạo báng.

Y Y trầm mặc, thùy hạ mi mắt, khoe mắt đột nhiên trào ra một giọt lệ, nhẹ nhàng nức nở.

Cứ nghĩ rằng nàng sẽ tranh cãi đến cùng, nhưng không ngờ nàng lại khóc, Mẫn Hách nhất thời sững sốt một chút, khuôn mặt đang tươi cười có chút đắc ý, vội vàng thu liễm, có chút bối rối.

Ánh mắt trầm xuống, bên trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh quen thuộc.....

“Khinh Âm ca ca, người luôn khi dễ Ngân Nhi, đem búp bê của Ngân Nhi trả lại cho Ngân Nhi.....” thiên hạ nhỏ nhỏ nhẹ giọng nức nở, đứng ở cạnh bờ sông, hướng nam hải vươn bàn tay non nớt nhỏ bé.

Nam hài đắc ý đem búp bê vải giờ lên cao, nhìn nàng bé nhỏ, tiểu đầu chi ngang ngực mình, lại cười khoái chí.

“Không cho, không cho, trừ phi ngươi hôn Khinh Âm ca ca một chút.” Nói xong, hắn chỉ chỉ vào hai má hơi cáu bẩn của mình.

Ngân Nhi chu chu môi, nhưng lại không chịu hôn, ánh mắt tội nghiệp nhìn búp bê nhỏ bị treo trên cao cao, chỉ mong hắn mau mau mở tay, trả lại cho mình.

“Không hôn?” Khinh Âm có chút buồn bực.

“Nuông nói qua, không thể tùy tiện hôn nam nhân nha, bằng không về sau sẽ không thể gả ra ngoài.” Nàng mím mím môi, cố gắng muốn ngừng nước mắt.

Nghe nàng vừa nói như thế, Khinh Âm lại cười thật vui vẻ, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ bé yếu ớt của mình:

“Vây rất đơn giản, chỉ cần muối gả cho Khinh Âm ca ca là được.”

Nhưng Ngân Nhi vẫn như cũ không chịu hôn hắn, chậm rãi lắc đầu.

“Ngân Nhi thích là Viêm Hi ca ca, về sau Ngân Nhi muốn làm tân nương của Viêm Hi ca ca.” Nàng thẹn thùng, nhỏ giọng nói.

“Muối!” Khinh Âm tức giận, vung tay lên, búp bê vải “Đông” một tiếng, bị quăng ra cách bờ song một đoạn,

“Nếu muối chịu gả cho ta, ta liền giúp muối lấy về.” Hắn ra điều kiện.

Nhưng mà, Ngân Nhi vẫn lắc đầu, đột nhiên cười nói:

“Mệnh của Khinh Âm ca ca so với nó thì quan trọng hơn nhiều lắm.” Trên mặt, nở rộ nụ cười thuần khiết như hoa lê đầu xuân...

Hắn, giật mình tại chỗ.

“Ngân Nhi, ta từng thề qua, sẽ không lại để muối vì ta mà khóc.”

Mẫn Hách đột nhiên thì thào tự nói, cúi đầu nhìn về phía Y Y, ôn nhu cười, đôi mắt phượng ánh lên tia sáng như vàng dương, thùy hạ mi mắt, đứng dậy, cẩn thận vượt qua thân thể của nàng, ngồi ở mép giường mang giày vào.

Hắn, vừa rồi nói cái gì? Không nghe được rõ ràng, Y Y nghi hoặc nâng lên mi mắt, đã thấy hắn mang giày xong, nghiêng mặt, khuôn mặt tuấn lãng mê người khẽ nở một nụ cười, mặt mũi như tô.

“Nếu như buổi tối bốn vương không cẩn thận đụng tới miệng vết thương của àng, đến lúc đó, chỉ sợ tiếng heo tru giữa đêm sẽ làm cho mọi người trong vương phủ nghĩ đến chuyện ma quỷ, vì tránh cho mọi người sợ hãi không yên, bốn vương sẽ ngủ tạm trong đại sảnh mấy đêm, đợi sau khi thương thế của nàng lành hẳn, thì không cho phép nàng lại tiếp tục “thứu chiếm tước sào”, có điều, trên giường này đều là mùi của bốn vương, như vậy, hương vị ngọt ngào nhất định sẽ làm cho nàng ngủ hơn.”

Ngay tại khi Y Y còn chưa kịp phản ứng lại, hắn thật là đắc ý, cất bước đi ra ngoài.

Từ từ nghiêng thân, hướng vào phía trong, quả thực nghe thấy được một hương thơm ngọt ngào, như có như không, lại trêu chọc nhân khứu giác thần kinh, hương thơm của hoa Thiên Âm.

Nàng quý dị giờ lên khoe môi, lau đi nước mắt còn đọng trong hốc mắt, bên trong đôi mắt sáng ngời có một chút đắc ý, quả nhiên, bộ dáng yếu đuối, nước mắt khô sở là vũ khí lợi hại nhất đối với nam nhân.

Phù Vân Khâu Trạch, người là đồ bại hoại..... Đôi mắt dần dần ảm đạm nhắm lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Làm Bình Phong Chấn Bảo Cũng Tốt!

Ngày tiếp theo, hoàng đế Lạc Tang quốc hạ lệnh: Do chính sự bận rộn, khan hiếm hiền tài, nên phong Mẫn Hách Vương gia làm nhiếp chính vương, giúp Hoàng Thượng phân ưu giải lao, khâm thù!

Bên trong phủ Mẫn Hách Vương gia, hoa quế vàng tươi rực rỡ đua sắc, hương khí ấm áp lại ngọt ngào len lỏi trong từng góc ngách, sau dãy hành lang dài, là một nhà thủy tạ, còn có một hoa viên trồng rất nhiều cây cối cao lớn rậm rạp, vừa có chút hoang sơ, lại không mất đi vẻ tinh tế.

Một tiểu thân ảnh mặc quần áo đỏ tươi, đang nhàn nhã đi xích đu dưới tán một cây đại thụ, lơ đãng nhìn phong cảnh chung quang, chập chập, so với Tiêu Hiền viên, nơi này chỉ sợ là chỉ có hơn chứ không kém, Y Y liếc mắt nhìn cung nữ đang đứng bên cạnh, gục gặt đầu liên tục, không khỏi bội phục, nàng đứng cũng có thể ngủ được a.

“Người thật muốn xem nơi này là Long Quân điện?” Đi giữa giàn người tiền hô hậu ủng, khí thế ngất trời, Hoàng thực phi một thân váy áo ngọc bích, xanh xanh như mây trời, xuất hiện ở trước mặt nàng, tà nghệ liếc mắt một cái, duyên dáng, đạo mạo ngồi xuống một cái ghế đá trong hoa viên, đối diện với nàng.

“Lớn mật, thấy Hoàng thực phi nương nương còn không mau hành lễ!” thanh âm eo éo của tên nô tài [chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuông] quát lên.

Thở dài, Y Y nhún nhún mày, nàng thật đúng là xui xẻo mà, thừa dịp Mẫn Hách yêu nam vào triều mới nói cung nữ điu mình đi ra ngoài hít thở không khí, đương nhiên, chủ yếu là để quan sát tình hình, thuận tiện cho việc đào tẩu sau này, không nghĩ tới lại đụng phải người không nên gặp.

Ngày hôm qua, nghe xong đối thoại giữa Hoàng thực phi cùng Mẫn Hách yêu nam, nàng vô cùng rõ ràng, nếu như có thể, Hoàng thực phi chính là hận không thể băm mình cho vịt ăn. (aiz, sao so sánh gì mà ghê thế tỷ)

“Ta cũng muốn hành lễ, nhưng mà, nếu muốn hành lễ, cũng phải có người đến nâng một phen mới được.” Y Y chưa sót cười, chỉ vào vết thương trên chân mình, bắt đắc dĩ nhún vai.

Cung nữ ở một bên ngủ gà ngủ gật sớm bị thanh âm tần số cao của thái giám kia làm tỉnh lại, cuống quýt tiến lên muốn nâng nàng dậy.

“Thôi”

Hoàng thực phi chán ghét vẫy ống tay áo rộng thùng thình, “Bản cung chỉ muốn khuyên người một câu, nếu muốn còn thấy bình minh, thì mau chóng rời đi, nếu không, đừng trách bản cung không khách khí.”

Nheo lại đôi mắt sắc bén, bắn ra tầm mắt đầy sát khí, thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ tử một thân cảm y thêu mẫu đơn đỏ tươi bắt mắt.

“Rời đi?” Y Y nháy nháy mắt, “Thực phi nương nương đưa ta ra cung bằng cách nào?” Không nghĩ tới, phủ đệ của Mẫn Hách Vương gia thế nhưng vẫn nằm trong phạm vi cung, thiếu chút nữa tức chết nàng.

“Người.....”

Hoàng thực phi bị hỏi ngược lại, tức giận đen mặt, không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời này, nhưng mà, mi sắc vừa chuyển, khóe miệng lại gọi lên nụ cười châm chọc,

“Người cho là bản cung sẽ dễ dàng để người xỏ mũi sao? Đến lúc đó, đưa người ra ngoài, Mẫn Hách trách cứ xuống, người đầu tiên chính là bản cung, người muốn ly gián mẫu tử chúng ta, còn non lắm” (pan chém ak ^^)

Chậm rãi nhếch khóe môi, nhất thời, Y Y thật ra rất bội phục năng lực tưởng tượng của Hoàng thực phi

Nàng lên tào tường ra cung suốt nhiều năm như vậy, xem ra công tác giữ bí mật của Phủ Vân Khâu Trạch rất có hiệu quả nha, bằng không, mấy cái “thông tin lá cải” của bọn thị vệ sớm đã đem việc này truyền bay đầy trời.

Nhưng mà nàng thật sự rất muốn rời khỏi hoàng cung a!

“Không nghĩ tới sớm như vậy đã bị Thực phi nương nương nhìn thấu,” Che miệng cười gượng, nhìn thấy “ánh mắt hình viên đạn” của Hoàng thực phi, cố tình bắt đắc dĩ nói,

“Nhưng mà... làm sao bây giờ, người đã không có cách đưa ta rời khỏi hoàng cung, lại muốn ta rời đi, hiện tại, hai phương thế lực, không thể không thuận theo đáp ứng của mẫu tử các người, ta lại không thể ra cung, xem ra, Thực phi nương nương là cố ý muốn ta chết.”

Một tay bâng quơ phát khai lá cây trên y phục, Y Y nhún mày nhìn trên người một thân đỏ tươi, nàng đó giờ rất ít khi mặc đồ màu đỏ, bởi vì nhìn thấy màu đỏ sẽ liên tưởng ngay đến Mẫn Hách yêu nam, nhưng mà... trong tủ quần áo chuẩn bị cho nàng, tất cả trang phục đều là màu đỏ a!

“Người!”

Không nghĩ đến nàng mở nhon lợi hại, làm mình đúng là không thể cãi lại, đôi mắt mặc sắc nháy mắt chuyển thành màu nâu, hoàng thực phi lạnh lùng cười,

“Người đã nói như vậy, vậy bản cung sẽ thanh toán cho người!”

Không xong! Thì ra Mẫn Hách yêu nam có thể thay đổi màu mắt là di truyền tự hắc mẫu hậu! Y Y sững sốt, có chút hối hận vì vừa rồi nổi hứng trêu chọc nàng ta.

Bất quá, mắt hạnh vừa chuyển, lại nhàn nhã vuốt vuốt sợi tóc.

“Có lẽ để cho Mẫn Hách yêu nam quay lại tìm không thấy người, sẽ gấp đi tìm Thục phi nương nương, đến lúc đó, người đừng có nói là ta ly gián tình cảm mẫu tử các người nha.” Nếu không thể đón giông thì lấy hấn làm bình phong chắn bão cũng tốt!

Nghe được cuộc trao đổi hôm qua, mình đã không còn một tí giá trị lợi dụng, chỉ sợ sau này muốn sinh tồn cũng thật khó khăn.

Y Y cười hi hi nhìn mặt nàng từ trắng thành xanh, từ xanh thành đỏ, rồi từ đỏ đen thui hoàn toàn, liền biết, lần này bại trận tuyệt đối sẽ không phải là mình.

Ngay tại lúc Hoàng thực phi do dự, một thân ảnh màu xanh biếc đột nhiên xuất hiện tựa như bóng ma, nàng chưa nghĩ đến, hai người kia sẽ giằng co kịch liệt đến mức này, ngay người ngán ngạo, cuống quýt trên mặt đất hành lễ.

“Tiểu Thanh tham kiến Hoàng thực phi!” Khéo léo đem hộp gỗ giấu dưới tay áo, nàng rất cung kính cúi đầu.

Chậm rãi thùy hạ mi mắt, bình ổn khí tức, Hoàng thực phi nghiêng mắt nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất.

“Ngươi tới làm gì?”

“Hồi Hoàng phi, là Vương gia phân phó nô tỳ trở về vấn an Vương phi.” Tiểu Thanh thông minh đáp.

“Vương gia? Trong mắt ngươi trừ bỏ Vương gia còn có cái gì! Hừ!” Không chỗ phát tiết lửa giận, Hoàng thực phi vung tú bào, tức giận trừng mắt nhìn thân ảnh xanh biếc, liếc mắt một cái, lập tức cùng đám cung nữ, thái giám chậm chậm rời đi.

Vụng trộm thở dài một hơi, Tiểu Thanh đứng lên, nhìn sắc mặt lãnh đạm của Y Y, giống như xem nàng như không khí, không khỏi cắn cắn môi.

“Mẫn Hách yêu nam gọi ngươi trở về ?”

Trầm mặc một lát, Y Y khẽ mở bạc thân, nâng lên mi mắt, ánh mắt diệu diệu nhìn nàng.

“Không phải”

Nàng nhìn cung nữ bên cạnh liếc mắt một cái, tựa hồ là có quen biết, gật đầu một cái, nhẹ nhàng phui đi tro bụi trên đầu gối, cẩn thận đem hòm gỗ đưa cho Y Y

“Nô tỳ đem Tiểu Lục đến cho người.”

Tiểu lục?

Y Y đưa tay tiếp nhận, một ngày không thấy, Tiểu Lục tựa hồ nghe thấy được hương vị của nàng, phá lệ vui mừng, tiểu đầu màu bạc nhô ra, học xà tín, thanh âm “tê tê”.

“Là ai kêu ngươi mang đến?”

Dùng ngón trỏ nhẹ nhàng điểm điểm tiểu đầu của nó, cũng không nóng lòng trị liệu vết thương trên người, mắt hạnh vì tà.

“Là nô tỳ biết Vương phi bị thương, cho nên mang tới.” Tiểu Thanh co quắp bàn tay, bất an nhìn nàng liếc mắt một cái, lại cuống quýt thùy hạ mi mắt.

“Thật không?”

Cười nhẹ, Y Y cũng không thiết tha truy hỏi đến cùng, ánh mắt như có như không phiêu đi qua, thấp giọng,

“Tiểu Thanh, ngươi biết không, ngươi nói dối rất tệ, liền giống như đêm đó, ngươi ngã vào dưới thân Phù Vân Khâu Trạch, cũng thật vụng về.”

Vô luận là thần sắc trấn định như thế nào, nghe xong lời này của nàng, ai cũng kịch biến, Tiểu Thanh tròn to mi mắt, đôi mắt màu bạc hiện ra khung hoảng.

“Hừ!” ngược mắt nhìn, Y Y cười, “Đây là bí mật của hai người chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 144: Mị Thuật

Bí mật? Nhất thời, cả người Tiểu Thanh cứng đờ .

Đang cầm hòm gỗ, Y Y xoay người, đưa cho cung nữ phía sau cầm giúp, rồi tựa vào nàng một chút mà đi vào, bên môi, nụ cười chậm rãi giương trên khóe môi.

Phù Vân Khâu Trạch, người cho là người thật sự có thể gạt được ta sao? Bởi vì người ngay cả bản thân mình cũng gạt không được, đôi mắt khi đó lạnh như băng, bên trong không có đến một tia nhu tình mật ý, lại muốn mình muốn tin rằng hắn “hồng hạnh vượt tường” sao?

Vào phòng, Y Y đuổi tất cả cung nữ bên cạnh ra ngoài, tự tháo bỏ lớp vải băng kín miệng vết thương ở đầu gối, đem tiểu lục đặt lên, nhất thời, cảm giác thanh lương nhẹ nhẹ đánh úp lại, miệng vết thương đỏ tươi cũng nhanh chóng hóa thành một vết phấn hồng thật nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

“Vương gia!” thanh âm cung kính của thị vệ canh giữ ở ngoài cửa phòng truyền vào.

Y Y không nghĩ rằng hắn sẽ trở về sớm như vậy, bởi vì bình thường, Khâu Trạch đại khái đều là đến tận giờ Ngọ mới có thể trở về, sau đó còn ngồi bên thư án, miệt mài đến tận khuya.

Thân ảnh đỏ tươi, tú bào bách hoa kim điệp xốc lên rèm che, đôi mắt mặc sắc nhìn vào đôi mắt hơi cúi xuống vì xấu hổ của nàng, thân nhiên bước đến, môi cũng khẽ mỉm cười.

“Thì ra Vương phi đang chờ bổn vương? Nếu đã như vậy mà bổn vương còn từ chối thì thật bất kính .” nhanh chóng cời giày lên giường, hắn cúi người xuống, từ từ hướng tới hai gò má của nàng thổi khí.

“Mẫn Hách yêu nam, da mặt của người so với trư da trâu còn dày hơn, tránh ra.” Mặt tối sầm, dùng tay đẩy mạnh khuôn mặt đang áp sát của hắn, nàng đem tiểu lục đặt vào trong lòng bàn tay.

“Người cảm nó làm cái gì?” Mẫn Hách khó hiểu, nhưng thấy trên mặt lại cười thật âm hiểm, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt chút nào.

Mím môi cười nhẹ, chưa lộ ra hàm răng, đôi mắt sắc sảo nhìn hắn từ trên xuống dưới, chậm rãi đánh giá một phen, cố ý lấy tay đưa đưa tiểu lục ra phía trước.

“Đương nhiên là phòng thân a, chẳng lẽ người không nhìn thấy nó có răng nanh sao? Tiểu lục không chỉ có thể giải độc, còn có nọc độc, chỉ cần bị nó cắn một cái, đi không quá ba bước, người sẽ ngã xuống, độc phát công tâm, vô phương cứu chữa. Nếu người không tin lời ta nói, có thể đến thử xem?” Nàng cười đến thật sáng lạn, mà sắc mặt hắn lại là thập phần khó coi.

“Thử, thử.” Tiểu lục tựa hồ cũng đã nghe hiểu lời của nàng, rất là phối hợp, giương cái miệng nhỏ, lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn, tựa như tiểu quỷ hút máu đáng yêu.

“Là ai đem nó tới ?” tươi cười bên môi nhất thời cứng ngắc.

Rõ ràng vật ấy ở Long Quân điện, sao lại tới nơi này? Vốn là hy vọng miệng vết thương của nàng có thể mau tốt hơn, sáng nay còn tự mình đi tìm Phù Vân Khâu Trạch muốn hắn đưa con rắn nhỏ này ra, nhưng hắn lại nói là “không thấy”, không ngờ tiểu quỷ này lại ở đây rồi, bây giờ còn dám giương nanh múa vuốt uy hiếp hắn.

“Là sáng nay ta sai người tìm Tiểu Thanh nhờ nàng đưa tới.” Nàng đáp rất suông.

Mẫn Hách liếc mắt nhìn vết thương trên chân nàng, ngay cả chỗ sưng cũng biến mất tám, chín phần, không khỏi một trận vui vẻ, nhưng nhìn đến con rắn nhỏ màu bạc, trong lòng lại muốn giết ngay lập tức.

Y Y thấy hắn nhìn chăm chú, liền đem tiểu lục đặt lên đùi, đem ống quần xả ra, phủ vảy xuống.

Một thân cảm y, thêu hải đường tinh xảo mỹ lệ, rất là thích hợp với tiết trời tháng chín, nhưng mà, so với quần áo ngày thường nàng hay mặc là quá sắc sỡ, quá diễm lệ.

Ngẩng đầu, muốn hất phái người đi đến Long Quân điện một chuyến, lấy quần áo của mình về, nhưng vừa ngẩng đầu, đã ngây ngẩn cả người.

“Y Y.....”

Mẫn Hách thấp giọng gọi tên của nàng, đôi mắt nâu như nổi lên con lốc cuộn cuộn, lại như biển sâu dậy sóng, giống như muốn đem người đối diện cuốn vào trong.

“Ân.....” Nàng mắt hờn mắt vía lên tiếng, chỉ cảm thấy Mẫn Hách yêu nam trước mắt yêu diễm dị thường!

Mây như mực họa, môi cong quyến rũ, gương mặt trắng hồng như hoa đào, ánh mắt mê mê như sóng triều, mỗi một cái liếc mắt đều làm chúng sinh điên đảo.

Thật đẹp! Nàng nuốt nước miếng một cái, kỳ quái, hôm nay vì sao lại cảm thấy hân hoan so với ngày thường còn đẹp hơn vài phần?

[]

“Thử, thử?” Tiểu lục cũng lắc lư tiểu đầu, nhìn Mẫn Hách, nhẹ thở xà tín.

Hừ! Dù sao cũng chỉ là một con rắn nhỏ, hân cũng không tin mình không thu phục được.

Mẫn Hách yêu nam cong môi đỏ mọng, chỉ vào má mình, chậm rãi tiến lên.

“Hôn vào nơi này của bốn vương.”

Đôi mắt to tròn khê mở to, đầu cảm thấy rất nặng, hơn nữa, tầm mắt tựa hồ có chút mơ hồ không rõ, Y Y vỗ vỗ đầu, nhưng mà, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt màu nâu kia.

“Người nói cái gì? Ta nghe không rõ, nhưng mà, người thoa loại son gì thế, trên người người có một mùi hoa, rất thơm rất thơm.” Như là uống say, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt hân, cười nhẹ.

Nhìn bộ dáng của nàng đã biết là thần trí không tỉnh táo.

Vươn ngón trỏ, vuốt vuốt lên cánh môi mềm, hân cười đến thật quý dị, trong đôi mắt nâu sóng triều cuộn cuộn không dứt, hơn nữa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, giống như cho dù có là cự thạch (đá to), một khi bị cuốn vào, cũng không thể nào thoát ly.

“Người nói, mặt bốn vương đẹp, hay là Phù Vân Khâu Trạch đẹp?” Dụ hoặc, lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Đương nhiên là mặt Phù Vân Khâu Trạch đẹp.”

Nàng rất là tự nhiên gật gật đầu, cười đến thật tươi tắn, gò má bị hơi thở của hân phả vào mà biến thành ngừ, khiến cổ nàng rụt lại.

“Vì sao?”

Chẳng lẽ là thuật pháp của mình vô dụng? Sắc mặt hân trầm xuống, từ trước đến nay, thuật pháp này chưa thất bại lần nào, chẳng lẽ là do con rắn trên tay nàng?

Trên mặt không còn ngừ nữa, Y Y lại vươn tay đi, xoa xoa khuôn mặt tuấn mỹ của hân.

“Bởi vì người so với hân còn đẹp hơn.”

Tay nhỏ xoa xoa, đầu ngón tay cảm nhận được da thịt mềm mịn còn hơn cả nữ nhi, lại còn co dãn, xoa xoa biến thành nựng nựng, kéo nhẹ.

Vốn tưởng rằng thuật pháp thất bại, không nghĩ tới nàng nói như vậy thì ra là vì nguyên nhân này, gương mặt lại lần nữa rạng rỡ hân lên, xem ra, không thể dùng ý nghĩ của “người bình thường” để lý giải nàng.

“Có nghĩ là muốn hôn một ngụm không?” Hân cười quyến rũ, tiếp tục dụ hoặc, đã muốn lớn mật ngồi xuống thân thể của nàng.

Bởi vì không có mệnh lệnh của nàng, tiểu lục nhất định là không được tự ý tập kích người khác, cho nên, hân rất là yên tâm.

“Ân, nộn nộn, giống bánh hoa quế, muốn cắn,” Nàng nuốt nước miếng một cái, nhìn đôi mắt hân, thập phần vui vẻ nói, “Ta có thể cắn sao?”

Cắn? Mẫn Hách nhú mày, ý bảo mình nói là “hôn”.

“Có thể.”

Nhưng mà, đối với hân mà nói, hai cái này cũng không khác nhau, hân tà mị thổi khí, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng mặt mình tiến đến.

“Thử, thử thử.” Tiểu lục u nháy mắt liên tục, phát ra âm thanh sốt ruột.

“Ba!” Nàng hôn một cái thật to, mắt hân mê ly, thỉnh thoảng còn cười nhẹ, “Thật sự rất mềm.”

“Ác? Chúng ta đến đây, chơi trò khác còn vui hơn, được không?”

Đôi mắt nâu đột nhiên nhiễm thượng một mảnh tà ý, hai mắt cũng không ngừng nhìn chăm chú vào nàng, bàn tay to đang ồm má nàng cũng khê run.

Hân đã đáp ứng với Phù Vân Khâu Trạch, rằng mình sẽ không miễn cưỡng chạm vào nàng, nhưng mà, nếu như là nàng chủ động đưa đến cửa, này, không tính là vi phạm ước định đi?

“Chơi cái vui hơn?”

Nàng mơ hồ gật gật đầu, “Tốt, Y Y thích chơi trò kích thích, hơn nữa người xinh đẹp như vậy, ta rất thích người, thích mặt người!” Ngay lúc trên mặt hắn hiện ra kinh hãi, nàng lại bổ sung thêm ba chữ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Trò Chơi

Hơi thở ôn nhu phản phát quanh mặt, mang theo hương thơm hoa lê ngọt ngào, đôi mắt màu nâu nhú lại, nhìn chăm chăm đôi mắt mê ly của nàng, bàn tay to nâng lên, dịu dàng vuốt lên những đường nét tinh tế trên khuôn mặt nhỏ xinh, mỗi một lần ngón tay cảm nhận được sự mềm mại, lòng của hắn lại rung lên một nhịp.

“Bốn vương cũng thực thích nàng.” Tự động lược bỏ ba chữ cuối cùng trong câu nói của nàng, hắn thấp giọng nói, Ngân Nhi.....

“Thích cái gì của ta?”

Nàng tò mò mở to ánh mắt mông lung, lại giống như mèo con, tựa trán vào cằm hắn, mũi hít hít mùi hương thơm ngát, ngọt ngào trên người hắn, nhỏ giọng,

“Kỳ quái, ánh mắt của người thật đẹp, nhìn vào cứ như bị cuốn vào trong, cả người không tự chủ được, cứ muốn dựa vào.”

Nghe lời nói hồn nhiên của nàng, hắn không khỏi cau mày, cười thật quyến rũ.

“Bởi vì nàng là Ngân Nhi, cho nên, cái gì của nàng bốn vương đều thích, chỉ cần, nàng không rời khỏi bốn vương, mãi mãi ở bên cạnh bốn vương, vô luận là cái gì, bốn vương cũng đều thích.” Thanh âm dần dần trầm xuống.

Đột nhiên nhớ đến một khắc kia, khi nàng gieo mình xuống vực sâu vạn trượng, mà hắn chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn....kì thật, trong lòng hắn, ước mình cũng được như Viêm Hi, cùng nàng lao xuống... .

Có lẽ, cùng nàng nhảy xuống, kết cục sẽ không giống với bây giờ?

“Ngân Nhi, Ngân Nhi là ai? Ta sao có thể là Ngân Nhi?” Nàng nghi hoặc hỏi, tay nhỏ bé tiếp tục xoa xoa, nựng nựng hai má hắn, thực thích cảm giác non mềm, co dãn từ bàn tay truyền đến.

“Ngân Nhi là nàng, nàng cũng là Ngân Nhi.....” Rõ ràng biết nàng sẽ không hiểu được, hắn vẫn là không tự chủ được thốt ra, bàn tay to tinh tế vuốt lên hàng mi, chớp mũi, sau đó, vuốt nhẹ lên cánh môi hồng.

Mờ mịt nháy mi mắt, nàng đột nhiên cười “khanh khách” không ngừng, kéo kéo tay hắn:

“Nhột a, đừng vuốt như vậy, giống sâu lông quá đau, nhột muốn chết.”

Nhớ, rất nhớ nụ cười như hoa lê nở rộ của nàng, đôi mắt nâu tràn ngập nhu tình.

“Chúng ta tiếp tục trò chơi đi, như thế này, đối phương đụng chạm lẫn nhau, ai nói hoặc là cười trước liền thua, hơn nữa, người thua phải nghe lời người thắng, vì người đó làm một chuyện.” Một mưu kế lóe lên trong đầu, hắn có chút thâm ý, miết nhẹ lên đoá hải đường rực rỡ trên cằm y đồ tươi.

Tơ lụa mềm mại ôm sát cơ thể, ống tay áo được kết thêm kim sa lấp lánh ánh vàng, đai lưng nạm ngọc, vừa khít, ôm sát vòng eo mảnh khảnh, da thịt tuyết bạch dưới cẩm bào đỏ rực càng thêm nõn nà, toát ra loại khí chất mềm mại, yếu ớt, làm cho người ta muốn hảo hảo thương yêu.

“Tốt, vậy người làm trước đi.” Nàng hít sâu một hơi, rút về bàn tay đang làm loạn trên mặt hắn, dùng sức căng cứng cả người, rất sợ sẽ bị chọc nhột mà thua cuộc.

Thiên hạ kiều nhỏ còn có bộ dáng thật đáng yêu, môi mềm khẽ mím lại, hai gò má phồng phồng, vì nín thở gồng người mà má phàn càng thêm ửng hồng.

Hắn ngạc nhiên không thôi, sau lại mỉm cười, hai tay gãi gãi vào tai nàng.

Đứng vững! Mi mắt của nàng rung động hai cái, đôi môi thiếu chút nữa phun ra khí đến nơi, bởi vậy, lại dùng sức làm cho toàn thân cứng đờ, không muốn thất bại.

“Như vậy thì sao?” Tay hắn xoa lên mi mắt của nàng.

“.....”

Dùng sức ém khí, má phấn đã bạo hồng, nàng liễu mạng nói với bản thân: kia không phải sâu lông, kia không phải sâu lông, kia không phải sâu lông... chỉ là một bàn tay, chỉ một bàn tay, một bàn tay mà thôi.

Tốt lắm, xem ra, nàng là hạ quyết tâm không cười, Mẫn Hách giương mi lên, mị thuật, không chỉ có thể khiến người mê luyện chính mình, cũng có thể khiến người trúng thuật tuân theo lời nói của người vận thuật.

“Như vậy, như vậy thì sao?” ngón tay xoa xoa chớp mũi của nàng, dọc theo hai cánh mũi, đi qua đi lại.

Cẩn rằng, cánh môi hơi hé mở, thở nhẹ một hơi, phát ra như tiếng “thử thử” tựa như thanh âm của tiểu lục, lại hít một hơi, nhanh chóng mím lại.

Đôi mắt hần nổi lên ý cười tà tử, chỉ phúc tiếp tục dao động, tự chớp mũi cchậm rãi đi xuống, chạm vào cánh môi mềm mại của nàng, đồng tử trong mắt co rút lại, ôn nhu vuốt ve như trần bảo, vẽ theo đường cong tinh tế của khóe môi.

“Phốc!”

Khóe miệng kịch liệt co rúm, nàng lại phun ra một hơi, vì tỏ rõ quyết tâm của mình, lần này so với lần trước hút vào càng nhiều không khí, miệng cơ hồ biến thành một con ếch.

Đôi mắt nâu đậm xuống vài phần, vốn là đang vẽ theo đường cong trên đôi môi nàng, động tác đột nhiên dừng lại một nhịp, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ mở ra, rồi kẹp lại hai cánh môi mềm, giữ nguyên tại chỗ.

Chỉ nghe tiếng “Phốc” lại vang lên, mặt của nàng đỏ đến tận cổ.

Ngay khi cánh môi được buông ra, cái miệng nhỏ nhắn hồng dỗi lập tức chu lên, nhìn vào khiến người ta không khỏi bật cười, nhưng hần cũng là mặt không đổi sắc, cúi người xuống, hôn lên đôi môi mềm.

Nức nở hai tiếng, nàng cắn chặt hàm răng... không thể cười, không thể cười... lỗ mũi dùng sức hấp khí, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, nhanh tay đẩy hần ra.

Mẫn Hách biến sắc... không có khả năng, mị thuật còn chưa giải trừ, nàng sao có thể chống cự được mị lực của mình? Chẳng lẽ là thuật pháp của mình xảy ra vấn đề?

“Người cũng chưa quy định phải nhìn bao lâu, ta đây chẳng phải không được chơi sao?” Nàng nhú nhú mày, nhìn tiểu lục nằm trên đùi liếc mắt một cái, đôi mắt bên trong hiện lên một tia tinh quang.

“bây giờ đến phiên ngươi.”

Thì ra là thế, sử dụng mị thuật, người trúng thuật đương nhiên sẽ tuân thủ nghiêm ngặt ước định đã đặt ra, nói cách khác, nếu này trò chơi này không kết thúc, nàng sẽ mãi mãi muốn tiếp tục, không chịu ngừng nghỉ.

Xem ra, chỉ có nhanh chóng chấm dứt trò chơi này, rồi tiếp tục tiến hành bước tiếp theo thôi. Hần bắt đầu dĩ gặt đầu:

“Hào, chỉ cần nàng thắng bốn vương, chỉ cần không rời khỏi, nàng muốn làm cái gì cũng được.” Hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng kiêu ngạo, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Y Y vẫn như vừa rồi, nhìn chăm chú vào đôi mắt nâu của hần, bên môi lộ ra nụ cười đáng yêu, tay nhỏ bé sờ vào y bào đỏ thẫm thêu bách hoa kim điệp của người nào đó, tìm được chỗ vật áo, nắm được đai lưng, nhanh chóng cởi bỏ, tú bào nhanh chóng rơi khỏi người... .

Nàng không phải là...? đôi mắt hần hiện lên một tia kinh hi.

Dùng tay đẩy vật áo sang hai bên, nhanh chóng cởi bỏ ngoại bào trên người hần, vất sang một bên.

“Không cười? Không nói lời nào sao?”

Đáy mắt của nàng hiện lên một chút thần sắc quái dị, đôi môi đỏ mọng khẽ giương lên một nụ cười quỷ quyết,

“Ta đây tiếp tục chơi, ngươi đã nói thì phải nhớ, nếu ngươi thua thì phải đáp ứng ta, làm một chuyện cho ta.”

Biết nàng là đang thiết hạ cạm bẫy muốn chính mình đáp lời, hần vẫn im lặng không nói, bạc thần không mím cũng không mở, bộ dáng thông dong, nhưng hai mắt cực nóng thì cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt lên người mình.

Tốt lắm, nếu như muốn đùa như vậy, chính mình liền bồi hần một chút! Y Y cắn chặt răng.

Nhẹ nhàng mà cởi bỏ y phục, tay nhỏ bé thuận đường chọc chọc vào vòm ngực rắn chắc của hần, giương mắt nhìn hần cực lực trấn định, bắt giác mím cười.

“Không được nói, cũng không được cười.”

Nàng nâng tiểu lục, đứng lên, để hai chân trần như trước, dĩ nhiên không có lập tức chạy đi, mà cứ thế, lui từng bước, từng bước.

Nàng muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ là muốn đề gục mình? Không đúng, nhưng sao lại cảm con xà kia hướng về chính mình?

Mẫu Hách kinh ngạc nhìn tiểu gia hỏa kia bước đi đã không còn khập khiễng, cũng hiểu được, con rắn nhỏ kia tuyệt đối không phải là xà bình thường, không chỉ là ngoại thương, ngay cả nội thương đều có thể chữa khỏi!

“Người tới a, mau đến xem Vương gia vũ thoát y a!”

Xóc rèm che lên, chạy ra cửa, nàng rống cổ hống hô to, trong mắt hoàn toàn đã không còn thần sắc mê mang như vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Yêu Cầu Của Người Thắng Cuộc

Biến sắc, ánh mắt bất chợt lạnh lẽo như băng, liếc nhìn thị vệ đang chạy vào thăm dò sau tiếng hét thất thanh của nàng, cuối cùng phát giác có điểm không thích hợp, nhanh chóng mặc quần áo vào, xóc lên sa rèm, nhìn nữ tử đang nhàn nhã ngồi trên nhuyễn tháp ăn nhọ.

“Nàng làm thế nào thoát khỏi sự khống chế của mị thuật?”

Đôi mắt màu nâu dần dần chuyển thành mặc sắc, hấn về mặt âm vụ, mày nhíu lại, đem tầm mắt “có thể giết người bằng cách đông lạnh” một giây trước khi nhìn đám cung nữ thị vệ thu trở về, quay đầu lại, nhìn nàng cười đến thật ngọt ngào, trong lòng toát ra ba chữ: Bị lừa dối !

Đường đường nhiếp chính vương, thế nhưng lại một tiểu cô nương đùa giỡn !

“Người nói chuyện trước...”

Phun ra mấy hạt nho trong miệng, nàng cười hi hi nhắc nhở nói,

“Vương gia sẽ không quên nợ đi? Người là nam nhân, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy nha, nói rồi phải giữ lời, nước đổ khó hốt.”

Còn cố ý dùng lời nói hôm qua của hấn cùng với Hoàng thực phi trực tiếp đáp lễ, nàng không chút kiên dè, không chút do dự, liếc mắt nhìn người nào đó sắc mặt đầy hắc tuyến, đáng tiếc, bộ dáng đó của hấn đối với nàng không hề xi –nhê, người khác sợ hấn, nàng lại không nhát gan như vậy.

“Bốn vương đã nói qua, trừ bỏ việc yêu cầu rời khỏi bốn vương, cái gì đều có thể.” Hấn bắt đầu dĩ thời dài, huy huy y bào điểm lệ, đi đến, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nhìn cánh môi hồng nhạt, lại ngậm một quả nho làm cho hai gò má hơi phồng lên, không khỏi nghĩ đến vừa rồi mình được hôn lên làn môi mềm mại, ngọt như đường ấy, trong lòng không khỏi một trận nhộn nhạo.

Nàng tựa hồ xem thấu tâm tư của hấn, Y Y phun hạt nho từ trong miệng ra, cố ý bắn về khuôn mặt tuấn tú của hấn.

Nhìn người nào đó bộ dáng kinh ngạc, không khỏi nhe răng cười, cảm giác thắng lợi như thế này, tựa hồ chỉ có thể ở trên người hấn mới tìm được, ở Long Quân điện, người chịu thiệt chỉ có thể là nàng, nàng nghĩ mãi cũng không thông, rốt cuộc có phải là vì “một vật khắc một vật” hay không, nếu là như thế, khó trách mình cố gắng nhiều năm như vậy, đều không thể rời khỏi hoàng cung.

“Người!”

Mẫu Hách cắn răng, trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, đột nhiên, nghĩ tới cái gì đó, nhẹ nhàng lấy hạt nho đang dán trên trán xuống, đưa lên môi, khẽ liếm .=.=!

Nhớ tới vừa rồi bị mị thuật khống chế, nàng bị hấn cưỡng hôn, thì lại giận run cả người, trừng mắt nhìn hấn, tiểu nhân!

“Như thế nào, thua rồi liền muốn đổi ý?”

Nàng dùng sức xoa xoa cánh môi, cười nhạt một tiếng, cố ý muốn lấy chiêu khích tướng để đối phó với tiểu nhân Mẫu Hách yêu nam này!

“Bỏn vương chưa bao giờ nói hai lời.”

Tà tứ cười, phun hạt nho ra, nhìn bộ dáng nàng dùng sức chà lau đôi môi, chẳng lẽ, nàng thật sự để ý mình hôn như vậy? Nếu sự thật là như thế, hẳn nhất định phải làm cho nàng về sau cả đời khó quên.

“Tốt lắm, ta cũng không rời đi ‘ngai vàng’ Vương phi này đâu, nếu không, ai cho bản phi ăn, cho bản phi mặc?”

Nàng gian xảo liếc mắt nhìn về túi tiền bên hông hẳn, một tay chống cằm,

“Nhưng mà, yêu cầu của ta cũng không cao, chính là, ra cung!” Chỉ cần ra khỏi hoàng cung, trời cao biển rộng, chỉ cần chạy trốn xa một chút, mặc dù có là hoàng đế, cũng không làm gì được mình.

Chính là, lại nghĩ đến sau này sẽ không gặp lại Phù Vân Khâu Trạch, không khỏi có chút khổ sở.

Ra cung? Mẫn Hách neho mi mắt, nhìn bộ dáng đắc ý dào dạt của nàng, hẳn cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, nàng sống trong thâm cung nhiều năm như vậy, không nghĩ tới, nàng đối với quy củ trong cung vẫn là gà mờ.

“Nàng chẳng lẽ không biết, vô luận là Hoàng Thượng, hay là gia quyến của nhiếp chính vương, cũng không có thể rời khỏi hoàng cung? Chỉ có thể ngẫu nhiên đi ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình, hoặc là đi gặp họ hàng thân thuộc bên nhà gái, trong vòng một năm phạm là không thể vượt qua nửa tháng.” Đôi môi đỏ tươi nhẹ nhàng nói, nhìn biểu tình khiếp sợ của nàng, trong lòng rất là vừa lòng.

Muốn rời đi? Y Y, đời này, nàng đừng mong có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương, sinh bất đồng, tử cũng phải đồng huyệt! (không sinh cùng ngày, chết cũng phải cùng mộ)

Cung quy? Khóe miệng hơi hơi run rẩy, nàng rốt cục hiểu được vì sao Phù Vân Khâu Trạch mãi không đáp ứng cho nàng ra ngoài, thì ra, mình ngay cả gia quyến ở bên ngoài đều không có, hẳn lấy danh nghĩa gì mang mình đi ra ngoài? Nhưng mà, cũng có thể tùy tiện tìm một lý do để chu toàn cho mình đi? Hay vẫn là lo lắng cho mình, thật sự chạy mất?

“Tốt lắm, một năm mười hai tháng, nửa tháng mười lăm ngày, mỗi lần vắng tròn mười lăm, người mang ta ra ngoài chơi một ngày, là có thể.” Nàng bấm tay, ra về tính toán nói.

“Một ngày? Muốn đi ra cửa cung cơ hồ đã tốn nửa ngày thời gian, đừng nói là nàng muốn đi đến cửa cung liếc mắt một cái liền quay trở lại?” Mẫn Hách buồn cười nhìn nàng còn đang thật sự đắc ý, liếc mắt một cái.

Nàng rốt cuộc là ngọc thật hay là giả ngọc? Rõ ràng đến thời điểm mấu chốt liền biến thành tiểu hồ ly, còn đối với việc bình thường, thì chính là “đại vương mơ hồ”, trước không nói đến cung quy, ngay cả khoảng cách lộ trình đều không tính rõ ràng.

“Vậy cách một tháng đi ra ngoài một lần, một lần đi ra ngoài hai ngày, vậy chắc là được rồi chứ?” Hung hăng nắm chặt nắm tay, chỉ cần hẳn phun ra một chữ “Không”, nàng liền cùng hẳn liều mạng.

Xem ra, số lần giảm bớt, cơ hội chạy trốn cũng muốn giảm bớt theo, một nửa cơ hội a! Lòng của nàng ảo não tính toán.

“Vì sao nàng muốn ra cung như vậy?”

Mẫn Hách cúi người, nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua tâm tư của nàng,

“Phù Vân Khâu Trạch từng nói cho bốn vương, nàng cơ hồ hàng đêm đều có tình trạng ‘mộng du’, nhắc nhở cho bốn vương cần phải ‘để mắt’ đến nàng.”

Tinh tế nhận ra lời nói đầy ẩn ý của hẳn, trong lòng rất là tức giận, nhưng Y Y vẫn là mặt không đổi sắc, đẩy khuôn mặt đang dán sát lại, ngồi dậy.

“Ta chỉ muốn ra ngoài xem một chút, dân gian so với hoàng cung càng náo nhiệt hơn, rốt cuộc là cái dạng gì, nhưng mà, Mẫn Hách yêu nam, nếu như người không muốn tuân thủ hứa hẹn, vậy ta cũng không tiện miễn cưỡng.”

Nhìn không ra manh mối gì, hẳn nhìn thiên hạ chậm rãi, chậm chậm đi lại ở trong đại sảnh, thật đơn giản như vậy sao?

“Tốt lắm, ngày mai bốn vương rảnh, có thể mang nàng đi ra ngoài, thương thể của nàng cũng đã tốt, đêm nay, cũng không thể lại đem bốn vương ‘đẩy ra biên ải’.” Ái muội cười, liếc mắt nhìn về cái giường sau sa rèm, rồi thẳng tắp nhìn về hướng nàng.

“Có thể, bất quá người đừng quên tiểu lục, chỉ cần cho nó ngủ ở giữa, ta vấn đề gì cũng không có, người có vấn đề gì sao?” Nàng thùy hạ mi mắt, mắt hạnh mị mị, khóe miệng xuất hiện một tia cười trộm.

Quả thực, gương mặt trắng nõn của Mẫn Hách nháy mắt biến thành đen thui, oán hận nhìn chăm chăm vào tiểu đầu màu bạc lộ ra từ vạt áo của nàng, thầm nghĩ phải làm thế nào đem nó ra ngoài.

“Vì sao không hỏi Phù Vân Khâu Trạch lại nói cho bốn vương biết việc này?” Dày tựa vào nhuyễn tháp, khẽ vuốt lên da thịt mềm mại tuyết trắng trên mặt mình, nơi đó còn lưu lại hương thơm ngọt ngào của nàng, quanh quần bốn mũi, mê hoặc hẳn, làm người ta nhìn không được muốn thật sâu hút vào,

“Hay là, nàng còn chưa quên được hấn, còn cho rằng hấn thương hại, lo lắng cho thương thể của nàng?” đôi mắt phượng sắc bén nghe hướng nàng, đôi mắt chứa đựng thần sắc phức tạp.

“Nếu như ngươi không đề cập tới, ta xem tỳ nữa đã quên hấn, như thế nào, thế nhưng đã muốn đem ta đưa cho ngươi, nhiếp chính vương đương kim, quyền uy tốt nhất, hành động xu nịnh, vuốt mông ngựa như vậy, ta cũng không cảm thấy có cái gì tò mò.” Đưa lưng về phía hấn, thần sắc của nàng có chút trầm xuống, lập tức, lại nhoen miệng cười, “trả lời như vậy ngươi vừa lòng không?”

Nhìn không được biểu tình của nàng, hấn mím môi, trầm mặc, nếu thật sự là như vậy, vì sao đưa lưng về hướng mình?

“Ngày mai, sau khi lâm triều, nàng hãy thay nam trang, bốn vương mang nàng đi ra ngoài chơi hai ngày.” Hấn mở miệng nhận lời, nghe mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười hề hề, chậm rãi hạp thượng đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Lo Lắng

Phía chân trời, không trăng cũng không sao, mây đen thân nhiên bao phủ toàn bộ hoàng cung, phía dưới cung điện nguy nga lộng lẫy, đèn đuốc sang rực, nhưng mà, bên trong đại điện, loáng thoáng hiện ra hai thân ảnh tối đen, lẳng lặng đứng yên, y bào bị gió thổi tung thành những đường cong duyên dáng, “lục lục” rung động.

Đôi mắt màu tím cup xuống, nhìn về hướng Mẫn Hách Vương phủ, nhưng mà, khoảng cách quá xa, ngay cả sân đều xem không thấy một góc, trong bóng đen mông lung, chỉ có thể nhìn thấy những ngọn đèn lồng phát ra ánh sáng mỏng manh.

“Hoàng Thượng, ngày mai hoàng phi muốn cùng Mẫn Hách Vương gia ra cung du ngoạn, người có tiền đến ngăn cản hay không?” một thân ảnh màu đen khẽ cúi người, lộ ra gương mặt với một vết sẹo dài trông thật hung bạo, lời nói đôn hậu, bộ dáng lại rất là sốt ruột.

Nam tử tuấn lãng nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt lạnh như băng, gấp ti phiến (quạt giấy), nắm chặt đến gân xanh nổi cả lên, hít sâu một chút, cố đè nén tâm trạng, trầm giọng:

“Mộc Hiệp, ngươi có biết, trẫm, hiện tại đã không có năng lực đi ngăn cản cái gì, lúc đem Y Y giao ra là lúc trẫm cũng đã làm tốt chuẩn bị trong lòng, đợi thời cơ chín mùi, nhất định sẽ đem nàng nghênh hồi.”

Hấn chưa sót khe động khóe môi, ngày ấy, nước mắt của nàng, ánh mắt thất vọng, đau đớn của nàng, mãi mãi khắc sâu vào tim hấn, nếu như có thể, hấn muốn dùng tánh mạng của mình để đổi lấy việc được dang tay ôm nàng vào lòng, mãi mãi không tách rời, “vị trí Hoàng hậu, vĩnh viễn chỉ có thể dành cho một người.”

“Sâm Nhi công chúa kia.....” Mộc Hiệp không khỏi trộm liếc mắt về phía Long Quân điện.

Ngày đó, ngoại trừ thị vệ trong cung cùng với vài vị tướng quân, cơ hồ không ai biết bên trong thâm cung diễn ra một trận gió tanh mưa máu, cũng không ai biết, phượng phúc bị tráo đổi, chỉ có một vài người, biết được thế cục trong cung cũng đã một môi buống xuôi, hoặc là có thể nói, Mẫn Hách Vương gia cùng Hoàng thực phi đã có thể “lấy thúng úp voi”.

“Luu nàng ta lại vào lúc này đều là vì Y Y, bất quá chỉ là kế hoãn binh, nếu như để cho người trong thiên hạ biết hoàng phi thành Vương phi, chỉ sợ, thiên hạ sẽ dậy sóng, Mẫn Hách muốn đem Sâm Nhi ở lại bên người trẫm, cũng vì sợ vác lên người tội danh loạn thần tặc tử, mà trẫm, cũng vì ổn định thiên hạ.”

Thờ dài một hơi, hấn hàng đêm, ngủ lại ngự thư phòng, trừ bỏ việc không bao giờ muốn để Sâm Nhi thị tẩm, càng sợ hãi hơn là nhìn thấy gương mặt của nàng.

Gương mặt giống nhau như đúc, sao có thể nào không nhớ?

“Ngày ấy, Hoàng Thượng đã làm hoàng phi thương tâm như vậy, chỉ sợ, lần này ra cung, nàng sẽ nhân cơ hội rời đi, đến lúc đó, muốn tìm, cũng là khó như lên trời.” Mộc Hiệp nhớ tới tình tình cứng đầu, ngoan cường của nàng, cũng không khỏi lắc đầu, cũng khó tin được, nhiều năm như thế, nàng lại có thể ở trước mặt mọi người biểu hiện một mặt đoan trang nhàn thực.

Đem ti phiến thu vào cổ tay áo, Phù Vân Khâu Trạch xoay người, một tay vỗ vào bả vai Mộc Hiệp, hiện tại, bên trong thâm cung, trừ bỏ Thanh Vũ, người mà hấn có thể tin tưởng, cũng chỉ có hấn.

“Ngày mai, đợi sau khi nàng ra cung, ngươi đi theo nàng, đừng làm cho nàng rời đi.” Ngắn gọn vài câu, đã nói ra tiếng lòng hấn.

Hắn nhớ rõ, gần như mỗi đêm, nàng đều phải đứng lên, vụng trộm muốn leo tường, nhưng mà nàng không biết, vì tránh những việc ngoài ý muốn phát sinh, hắn đã bảo các cung nữ lừa nàng, nói phía sau bức tường Vũ Phụng cung là bên ngoài ranh giới của hoàng cung, vì thế, nàng liền hàng đêm đến “thăm” bức tường kia, cũng làm mỗi khi đều bị chính mình bắt trở về.

Chẳng lẽ, nàng thật sự nghĩ muốn rời khỏi hoàng cung như vậy, muốn rời khỏi hắn?

Nhiu nhíu mày, đặt tay lên vị trí trái tim, chỉ cảm thấy một trận lạnh như băng, cùng với nhè nhẹ quặn đau, luôn làm cho hắn không thể thuận lợi hô hấp.

“Nhưng mà, an nguy của Hoàng Thượng, thuộc hạ sợ.....”

Mộc Hiệp hiển nhiên sợ hãi có người sẽ âm thầm đối với hoàng thượng hạ độc thủ, nếu hắn rời đi, không phải cho địch nhân khả thừa dịp, nắm lấy cơ hội sao?

“Hiện tại, trăm đã là một con rối hoàng đế, mà Mẫn Hách tựa hồ cũng không muốn giết trăm, nếu thực sự có người muốn thương tổn trăm, chỉ sợ cũng chỉ có một người, bất quá, nàng, hiện tại, cũng sẽ không mạo muội động thủ.”

Ánh mắt thâm thúy, hôm nay, lúc lâm triều, Hoàng thực phi phóng tới ánh mắt sắc bén, nhìn hắn như muốn bắt thây vụn đoạn, giống như hận người không thể mặc long bào, ngồi trên long vị, là hoàng nhi của mình.

Chính là, dường như Mẫn Hách nói với nàng cái gì đó, nàng mới không động thủ.

Kỳ thật, hắn lo lắng nhất, không phải là an nguy của mình, mà là nàng, Y Y mang theo vết thương đầy người, rời khỏi mình, Tiểu Thanh hôm nay bấm báo, nói đã đem tiểu lục qua đó, nói vậy, lúc này tất nhiên sẽ không nhẹ nhàng nhếch miệng kêu đau đi?

“Hoàng Thượng vì hoàng phi làm nhiều như vậy, ngày sau, nếu nàng vẫn không hiểu cho người, đến lúc đó, Hoàng Thượng lại nên làm thế nào cho phải?” Mộc Hiệp khinh nam, vốn là không muốn nói ra lời nói trong lòng, cũng là không tự giác nói ra.

Ai chẳng biết hoàng phi tính tình quật cường, ăn mềm không ăn cứng, nhưng mà, lúc đó Hoàng Thượng khẳng định ngay cả mặt mũi hoàng phi còn chưa thấy, đã bị cửa sập vào mặt, mũi biến thành quả hồng cũng nên?

“Nếu nàng không hiểu, vậy cứ để nàng tức giận, đợi cho hận tiêu, khí tan, tự nhiên sẽ trở lại.” Phù Vân Khâu Trạch cười nhẹ.

Hắn sao có thể không hiểu tính tình của nàng? Ít nhất Mẫn Hách nhìn như âm trầm, nhưng, kiếp trước hắn là Khinh Âm, nhất định sẽ không lại thương tổn nàng, hơn nữa, lại không sợ nàng chạy trốn, ngược lại nhẹ nhàng đáp ứng mang nàng ra ngoài chơi đùa, tâm tư này, hắn lại như thế nào nhìn không tới?

“Hãy nhìn xem thái độ của Mẫn Hách Vương gia đối với hoàng phi, tựa hồ tốt hơn nhiều lắm, rất nhiều người đều đang chờ xem kịch vui, không ngờ rằng, hiện nay xảy ra đại biến, đến lúc đó, nếu như, hoàng phi thích Mẫn Hách Vương gia, kia Hoàng Thượng đến lúc đó không phải.....” Nghĩ tới nghĩ lui, Mộc Hiệp chỉ hận không thể nhanh chóng đem hoàng phi trở về, đem Sầm Nhi công chúa đưa trở về nơi cần ở.

Nếu là đem Sầm Nhi công chúa trao đổi, không biết Mẫn Hách Vương gia có thể nhận ra thật giả hay không?

Lời này vừa vụn chạm vào vết thương tận sâu trong tim hắn, Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt nhất bạch, thân hình gầy yếu đi rất nhiều, nhẹ nhàng lắc lư hai cái, may mắn Mộc Hiệp tay mát lạnh đỡ lấy hắn.

“Trăm tin nàng!” đôi mắt màu tím lóe ra một cổ tín niệm, bất cứ lúc nào, hắn đều tin nàng.

“May mắn Hoàng Thượng cho Tiểu Thanh đem tiểu lục đi, hôm nay, Mẫn Hách Vương gia thế nhưng còn có ý đồ dùng mị thuật mê hoặc hoàng phi, nhưng mà, ngược lại.....” Nói đến này, Mộc Hiệp tạm dừng xuống dưới, muốn nhìn xem biểu tình của Hoàng Thượng.

Quả thực, đôi mắt màu tím của hắn giống nhau bị đâm mạnh, đồng tử mắt co rút lại, bàn tay to dùng sức chế trụ cánh tay Mộc Hiệp, bộ dáng lòng nóng như lửa đốt.

“Ngược lại như thế nào?”

“Ngược lại bị hoàng phi lừa gạt trở về, may mắn lúc ấy bị tiểu lục cắn một ngụm, nọc độc chảy vào não bộ, nháy mắt thanh tỉnh nàng, sau lại phá giải mị thuật của Mẫn Hách Vương gia.”

Hôm nay thám tử hồi báo, Mộc Hiệp cũng không nhìn được bật cười, múa thoát ý? Phòng chừng Mẫn Hách Vương gia sợ dĩ vãng ra cung như vậy, chính là muốn tránh né lời ra tiếng vào của người trong cung trong hai ngày đi.

Khuôn mặt tái nhợt nháy mắt học ra một hơi, hắn bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra, mình thật ra không cần quá lo lắng, trí tuệ không có, nhưng tiểu kế cùng quý kế thì vô số, nàng cho tới bây giờ cũng không thiếu.

“Chỉ mong, trăm có thể tới kịp.....” Lạnh lẽo đặt ra một câu, hắn nhìn phía trời xa.

Bầu trời vẫn như trước, mây đen vẫn vũ, chưa từng tan đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Nữ Phấn Nam Trang, Ra Cung

Thời tiết âm u, tựa hồ cũng không sẽ vì ai mà chuyển biến tốt, cao cao mây đen vần vũ, từ tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay, không hề có dấu hiệu suy yếu, ngược lại còn mưa nhỏ tí tách không ngừng, không khí lạnh cứ quật từng đợt từng đợt.

Cửa lớn Vương phủ, vài thị vệ miễn cưỡng, xếp hàng ngũ chỉnh tề đi theo hai bên trái phải của xe ngựa, đội Vương gia nắm tay một vị công tử thoát nhìn rất yếu đuối vào trong xe, xa phu mới từ từ cho xe ngựa đi tới.

“Vì sao không chọn ngày khác?”

Y Y phui phui vài giọt mưa đọng trên tay áo, nhũ nhũ mây, trời đầy mây, nàng ghét nhất là thời tiết thế này, xem ra, mấy ngày tới cũng không tốt lên được, cẩn thận nắn vuốt mấy món trang sức bên trong ống tay áo, chỉ cần bán được số nữ trang này, cũng đủ cho mình không cần lo lắng một năm, sau đó tìm cách mưu sinh đi.

Nhưng, vấn đề là, nàng vừa xóc lên màn xe màu lam, nhìn nhóm thị vệ một thân thương phục, mình có thể đào tẩu hay không vẫn là một vấn đề nan giải nha.

“Bốn vương nói chuyện một mực giữ lời, nếu như nàng không muốn đi ra ngoài, vậy một tháng sau lại đi.” Mẫn Hách yêu nam vẫn không thay đổi bản tính khoa trương, như trước một thân y bào đỏ tươi, chính là mặt trên thêu bách hoa kim điệp đổi thành một đóa mầu đơn, lại khiến gương mặt yêu mị của hắn càng thêm yêu dã.

Quả thực chính là yêu nghiệt! Y Y liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười tà tử của hắn, hừ lạnh.

“Người đã khẳng khẳng như thế, cho dù trời có mưa to tầm tã, ta cũng nhất định muốn lời người ra cung.” Khéo đùa, đợi nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có cơ hội này, mình sao có thể sẽ vì một trận mưa nhỏ như vậy mà bỏ qua.

Vươn tay, nhẹ nhàng đón lấy một hạt mưa, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh giữa khói sương, như hư như thật, nam tử áo trắng tóc đen, không nói không cười, áo bào trắng phiêu dật, trên mặt hắn, vĩnh viễn đều là bộ dáng ôn nhu ngàn năm không đổi.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Cúi người, hút đi giọt nước trên ngón tay nàng, đôi mắt mặc sắc vi liễm, Mẫn Hách nhìn chăm chăm nàng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ lửa giận, nàng, đến tột cùng đến nhớ đến ai?

Ngẩn ra, vội vàng lấy tay quyen lau đi ngón tay còn lưu lại chút ướt át cùng với xúc cảm mềm mại của người nào đó, nàng hơi xoay người, nhìn về hướng hoàng cung xa hoa lộng lẫy, trong lòng chậm rãi thả lỏng.

“Không nghĩ cái gì hết, chỉ là nhìn thấy mưa rơi, có chút đa sầu đa cảm thôi.” Nàng tùy ý nói một cái có, thùy hạ mi mắt, đạm mạc không lộ ra chút biểu tình gì.

“Nàng không phải suy nghĩ, lần này ra ngoài, chỉ sợ là lần cuối cùng nhìn thấy cảnh vật này?” Ở bên trong xe ngựa rộng rãi, hắn hừ nhàn duỗi đôi chân dài, nằm lên gối hoa lót đệm mềm mại, nhìn thấu tâm trạng của nàng.

Hôm nay, cung nữ hầu hạ nàng báo lại, Vương phi vụng trộm đem một số trang sức giấu vào trong ống tay áo.

Tuy rằng ngay từ lúc nàng đưa ra yêu cầu đã biết nàng mục đích thật sự khi muốn ra cung của nàng, nhưng khi nghe được cung nữ nói như vậy, hắn lại cảm thấy hứng thú mười phần, nếu như không cho nàng biết dân gian khó khăn, chỉ sợ, nàng thật nghĩ là có thể ở bên ngoài có thể tiêu dao khoái hoạt, hắn muốn cho nàng biết, trừ bỏ Mẫn Hách vương phủ của mình, bất cứ nơi nào cũng là đầm rồng hang hổ.

“Người đang nói cái gì?”

Y Y xấu hổ, giả bộ tiếp tục chải tóc, cười nói,

“Người dẫn theo nhiều thị vệ như vậy, ta sao có khả năng chạy trốn, huống chi, ta không có tiền, đi ra ngoài để đói chết a.”

“Ác? Thì ra nàng là đang trách bốn vương dẫn theo quá nhiều thị vệ khiến nàng khó có thể chạy trốn, còn có...” đôi mắt mặc sắc híp lại, bàn tay thon dài nâng lên, nhẹ nhàng niêm trụ ống tay áo bên trái của nàng, chuẩn xác đụng đến vật cứng rắn bên dưới,

“Chỗ này, cũng đủ cho nàng sống nhàn nhả vài năm.”

Thì ra hắn đều biết ? Trên mặt Y Y đầy hắc tuyến, không nghĩ tới sớm như vậy đã bị hắn phát hiện nhưng mà, nếu như hắn đã biết thì tại sao còn nguyên ý dẫn nàng ra cung?

“Người đều biết, còn hỏi ta làm cái gì?” Oán hận liếc mắt nhìn hắn, nàng cũng là nữ khí bình thường, tựa hồ người đang nói đến không phải là nàng.

“Chỉ là thấy người nào đó một bộ dương dương tự đắc nghĩ đến có thể đào thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương, bốn vương mới muốn hảo tâm nhắc nhở một chút mà thôi, hơn nữa, thuận tiện nói cho nàng biết, cho dù có mọc thêm đôi cánh, nàng cũng không bay khỏi lòng bàn tay của bốn vương, cho nên, nàng vẫn là nên chết tâm này đi.” Băng quơ xoay tròn bàn chỉ trên ngón cái, ánh mắt tà tử.

“Xem ra không người chỉ tự đại, còn tự kỷ?”

Y Y mất hạnh loan thành thành hình Nguyệt Nga đáng yêu, vỗ nhẹ ống tay áo tay trái, vật trang sức bên trong bị va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy,

“Là người cấp cho ta cơ hội, cũng đừng trách ta không khách khí, đến lúc đó, tìm không thấy người, chớ có khóc lóc, nước mắt nước mũi ở trên đường cái kêu cha gọi mẹ.”

“Thử, thử.” tiểu đầu màu bạc nhô ra khỏi tay áo, tiểu lục mờ ra xà khẩu, dường như đang cười nhạo hành động ngu xuẩn của hắn.

Vốn đang muốn kéo nàng vào lòng, hảo hảo trừng phạt một chút khoe môi đang dỗi lên của ai đó, nhưng thủ còn chưa vươn ra, đã nhìn thấy tiểu đầu màu bạc kia nhô ra khỏi tay áo, bất giác rút tay lại, xoa xoa mi tâm.

“Nàng ra cung còn mang theo nó?”

“đương nhiên, người tưởng ta để nó ở lại để người có thể “tiêu dao khoái hoạt” sao?” Nàng đương nhiên biết hắn sợ tiểu lục, cố ý cười một tiếng, dùng ngón tay điểm tiểu đầu nó, cho là khích lệ.

Hành động trẻ con của nàng, tiểu lục lại hưởng ứng rất nhiệt tình, học xà tín hết sức vui vẻ, đôi mắt màu đỏ hổ phách của nó khẽ liếc nhìn Mẫn Hách một cái, đem tiểu đầu choàng lên tay Y Y, giống nhau đang nói, người nếu dám động vào nàng một chút, ta liền phé đi người!

Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ giữ cổng thành.

Thị vệ đem lệnh bài bên hông đưa ra, chỉ nghe truyền đến thanh âm liên tục

“Là... là... là, là tiểu nhân có mắt không trông, nhận thức không ra xe ngựa của Vương gia, thỉnh Vương gia đi hảo!”

Xa phu hét to một tiếng, lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng Y Y dĩ nhiên ngồi không yên, đẩy ra màn xe, nhìn đại môn cực lớn phát ra thanh âm “Kêu kẹt”, mười người mới mở nổi một bên cửa, tường thành này... hùng vĩ, to lớn như vậy, nàng chưa bao giờ gặp qua nhà!

Chẳng lẽ, trước đây, bức tường mà mình muốn trèo qua để ra ngoài, đều là giả ? Nghĩ đến đây, Y Y không khỏi cắn chặt răng, Phù Vân Khâu Trạch, người giỏi lắm!

“Sao ra cung rồi mà còn có bộ dáng buồn bực như vậy?” Mẫn Hách thấy nàng mặt đen như đất nòi, không khỏi buồn cười hỏi, không biết nàng lại nghĩ ra cái gì rồi?

“Ở trong hoàng cung hai mươi năm, nay mới nhìn thấy đại môn, bộ dáng tường thành hùng vĩ đồ sộ, người nói ta có thể không khí sao?” hai mắt của nàng cơ hồ đều phun ra hỏa diễm.

Nghe nàng nói như vậy, xem ra, tức giận như vậy là do bị người nào đó lừa dối đi?

Mẫn Hách nhất thời tâm tình vô cùng tốt, tùy tay lấy một chum nho, đưa đến tay nàng, cười mỉa mắt.

“Người cười thành như vậy, thực không phải chương mắt bình thường!” Y Y bỏ vào miệng một trái nho, buồn bực trừng mắt nhìn hắn, có cần phải cao hứng như vậy không?

“Nàng có thể lựa chọn không nhìn.” Hắn thực vô lại nhún vai, vươn tay lấy một trái nho trên tay nàng, cho vào miệng.

Không sai, thực ngọt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mẫn Hách yêu nam có bộ dáng xấu xa như thế này, nàng không hứng thú liếc mắt một cái, nâng rèm che, muốn nhìn xem thế giới phía sau bức tường kia, đến tận cùng có bộ dáng ra sao.

“Bánh bao a, bánh bao a, vừa thơm vừa mềm, ăn không ngon không cần trả tiền.” Một thanh âm với dung lượng cao, đập vào tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Đại Chiến Bánh Bao Thịt

Ăn không ngon không cần trả tiền?

“Dừng!”

Vườn đầu ra từ cửa sổ xe ngựa, cũng không chú ý đến mưa vẫn đang rơi tí tách bên ngoài, nàng đối với mã phu hô to.

“Nàng không phải là muốn ăn thử bánh bao nơi này chứ?” Mẫn Hách yêu nam ý mỉm cười, trên mặt còn có một tia kinh ngạc, nhìn về hướng thị vệ hai bên đang nhìn hẩn đợi mệnh lệnh, gật nhẹ đầu.

Ngay cả dừng xe đều phải nghe theo mệnh lệnh của hẩn, xem ra, con đường cao bay xa chạy của nàng thật lắm gian nan.

Y Y cũng không chú ý nhiều đến sắc mặt của hẩn, lời kéo màn che, xem tiểu nhị ca thuần thực lấy ra một mẻ bánh bao mềm mại, trắng mịn, còn có một thơm ngọt ngào nhẹ nhàng bay ra.

“Đúng vậy, khách quan, muốn mua bánh bao sao? Nhìn khách quan lạ mặt như vậy, chắc là chưa nếm qua thử bánh bao Hồng Nhỏ, đặc sản của tiệm chúng tôi đi? Đây chính là bánh bao ngon nhất hoàng thành, chỉ có ở đây mới có, nơi khác không có đâu.” Tiểu ca nhanh mồm quảng cáo, cười hi hi cũng là chọc người thích.

“Người vừa rồi nói ăn không ngon không cần trả tiền, là thật sao?”

Nàng liếc mắt nhìn hàng người đang xếp hàng mua bánh bao, quả thật rất dài nha, tuy rằng điểm tâm trong cung cũng đã vơ vét gần hết mỹ thực thiên hạ, nhưng so với thức ăn bên ngoài tự nhiên thiếu đi cảm giác giản dị.

“Không phải ta bán hoa khen hoa thơm, bao nhiêu người đã nếm qua, thật đúng là không có người nói qua là ăn không ngon, nếu như sau khi khách quan thử qua, vẫn cảm thấy ăn không ngon, chỉ cần nói ra cái lý do, tiểu nhị sẽ hoàn lại tiền bánh bao của khách quan, như thế nào?”

Tiểu ca cao thấp đánh giá một phen xe ngựa cùng với nhóm hạ nhân bảo hộ quanh xe ngựa, vừa nhìn đã biết là người phú quý, không giống như người muốn tới lừa vài cái bánh bao của mình, cảm thấy yên tâm, không sợ chịu thiệt.

“Nga?” Nghe được hẩn nói như vậy, nàng thật đúng là muốn nếm thử,

“Những chữ viết trên chiêu bài kia là có ý gì?” Chỉ chỉ bài từ phía sau.

Trong vòng một canh giờ, ăn xong năm mươi cái bánh bao, hoàn toàn miễn phí.

“Nàng còn muốn khiêu chiến?” Mẫn Hách yêu nam nhú mày, ngày thường chưa từng cùng nàng dùng bữa, nên thật ra không biết khẩu phần của nàng có bao nhiêu lớn, nhưng năm mươi cái..... hẩn nhiều nhất đều chỉ có thể ăn mười cái đi?

Tiểu ca nghe được thanh âm yêu mị bên trong xe, dò xét một lượt, đã thấy ân ảnh của một người lấp ló sau rèm che, tường bằng hữu của vị công tử này, không khỏi gật gù ngưỡng mộ.

“Chính là chỉ cần trong vòng một canh giờ có thể đem năm mươi cái bánh bao toàn bộ ăn xong, là có thể không cần trả tiền, hai vị công tử có muốn thử một lần không?”

“Muốn!” Nàng rất nhanh gật đầu, cũng không cho Mẫn Hách yêu nam cơ hội phản đối, đẩy cửa xe, lướt qua hai hàng thị vệ, đến gần quầy bánh bao.

Muốn ngăn cản, đã không kịp, hẩn cũng chỉ có thể mỉm cười lắc đầu, vén áo, bước xuống xe ngựa.

“Yêu! Thật sự là hai vị công tử tuấn tú nha!” Người đang xếp hàng mua bánh bao không nghĩ tới hai vị công tử mảnh khảnh thể này lại khiêu chiến ăn bánh bao, không khỏi rất là tò mò, liền ngay cả đến phiên mình mua bánh bao, cũng không hay biết.

Tiểu ca nhanh tay, xấp xếp một cái bàn cùng hai cái ghế dựa, thỉnh hai vị công tử tiến vào.

Mẫn Hách nhú mày, nhìn giầy dính nước bùn bẩn, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng tò mò, hưng phấn của nàng, mắt đảo quanh bốn phía, lại không khỏi mỉm cười.

Lần đầu tiên ra cung, không nghĩ, mặc dù là bên ngoài cửa cung nhiều chỗ náo nhiệt, trên đường người qua kẻ lại tấp nập, không vì thời tiết mưa rơi lất phất mà giảm bớt náo nhiệt, không ít chủ quán vì tranh thủ sinh ý đều nghỉ hết phương pháp mời chào sinh ý, thế nhưng còn có một chủ thương bán tơ lụa, đứng trước một đám nam nhân mời chào, không để ý ánh mắt kỳ quái của mọi người.

“Năm mươi cái bánh bao, ai thử sức trước?” Tiểu ca đã xem bánh bao để vào một cái xúng to, đặt ở trên bàn.

“Tất nhiên là nàng.” Lạnh lạnh chỉ chỉ người bên cạnh, vốn hấn cũng chỉ là muốn xuống dưới xem diễn mà thôi, nếu là nàng ăn không xong, chính mình còn có thể trả tiền.

Mặc dù hấn chưa từng coi ngần ấy bạc để vào mắt, nhưng nếu là nàng ăn mà sinh bệnh, thì quán ăn này chắc chắn gặp phiền toái.

“Bắt đầu đi.”

Cũng không nhiều lời vô nghĩa, cầm lấy một cái bánh bao nàng cắn một ngụm nhỏ nhỏ, hương thơm ngan ngát hòa tan trong miệng, mà lớp da của bánh bao cũng thật mềm mại, một ngụm đi xuống, miệng đầy dư hương, so với ngự trù trong cung, xác thực tay nghề còn cao siêu hơn rất nhiều, khó trách người xếp hàng mua nườm nượp như vậy.

“Nàng ăn như vậy ăn đến trời tối đen cũng ăn không xong, nếu ăn không nổi thì dừng miễn cưỡng.” Hấn nhìn bộ dáng ăn chậm nuốt khế của nàng, xem ra, hấn lo lắng có chút dư thừa.

Y Y nhìn hấn liếc mắt một cái: “Dù sao ăn không xong cũng có người đãi thọ, ta còn có cái gì phải sợ.”

Chính là, tiểu ca nghe được hai người bọn họ nói chuyện, không khỏi có chút xấu hổ nhìn thoáng qua một người khác đang đứng vội vàng chà xát bột mì, liếc mắt một cái.

“Nàng không sợ, nhưng mà nàng đang làm phiền những người đang đứng dưới mưa xếp hàng mua bánh bao kia.” Mẫn Hách nô nô miệng, nhìn dây người đang xếp hàng ngầy ngốc nhìn năm mươi cái bánh bao.

Nàng tự nhiên cũng là thấy được, thật quá mất mặt đi, vội ho một tiếng, nhìn thấy có người đưa qua một ly trà, lập tức tiếp nhận, uống một ngụm.

“Ngươi yên tâm, ta nhất định có thể ăn cho hết, sẽ không lãng phí, a, cảm ơn trà của ngươi.” Nuốt xuống ngụm bánh bao trong miệng, cũng là nhìn thấy hấn tiếp nhận cái chén, đặt ở trước mặt, mới giựt mình, thì ra là hấn rót trà cho nàng, có lẽ không đó, aizz, nhưng mà nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, thôi kệ đi.

“Đã qua một khắc.....” Hấn nhìn bánh bao trong tay nàng mới cắn một nửa, lại nhìn trên bàn, bánh bao chồng chất như núi, khoe miệng đỏ tươi không khỏi cong lên.

Không để ý tới lời nói của hấn, nàng như trước một ngụm, một ngụm cắn, tốc độ rõ ràng so với vừa rồi nhanh nháp đúng là nhanh rất nhiều, trong nháy mắt, hai cái bánh bao đã chui vào bụng.

Mà dây người xếp hàng mua bánh bao bên ngoài, cũng bởi vì tất cả bánh bao hấp chín đều nằm trên bàn của nàng, chỉ có thể đợi đến khi mẻ bánh bao mới chín, cho nên, nên hầu như tầm mắt của mọi người đều dừng lại ở trên thân thể của nàng, vốn là một vị công tử xinh đẹp tuyệt trần, thân hình bé nhỏ như thế, động tác cũng cao quý tao nhã, đều nghĩ đến công tử này nhất thời ham vui, ăn một vài cái thì sẽ ngừng, chấp nhận thua cuộc, không nghĩ tới, “hấn” càng ăn càng nhiều.

Vỗ vỗ trên mặt bánh bao, nàng cầm thêm một cái, bất tri bất giác đã ăn được mười lăm cái.

“Nàng về sau sẽ không ăn luôn bốn vương đi?” Mẫn Hách đề thấp thanh âm, sao mình chưa từng nghe nói nàng có thể ăn nhiều như vậy? Hơn nữa Ngân Nhi trước kia cũng không có như vậy.....

“Sợ thì chính mình hồi phủ đi.” Nàng chầm chọc trừng mắt, liếc mắt một cái, không muốn lãng phí thời gian, tiếp tục tinh tế cắn bánh bao, tốc độ tựa như con chuột, răng nanh xèo xèo, xèo xèo một loạt lướt đi qua, một đại bánh bao trong tay nháy mắt trôi đi.

Tiểu ca giống như lần đầu tiên nhìn thấy một vị nam tử như thế, rõ ràng bộ dáng nhỏ gầy, ngược lại so với đại hấn còn có thể ăn nhiều hơn, kinh ngạc trên mặt, đột nhiên biến thành sắc mặt độc ác, xoay người, cùng người đang ray bột mì trao đổi ánh mắt, âm ngoan cười... ăn đi, ăn đi, nhiều bánh bao như vậy, không no chết người, cũng có thể độc chết người.

Bất quá kỳ quái, rõ ràng đây là hạc đỉnh hồng, vào miệng không quá một khắc sẽ phát tác, vậy mà đã nửa canh giờ, như thế nào nửa điểm phản ứng đều không có?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Sát Thủ Đột Kích

Hai người trừng mắt nhìn nàng đem 50 cái bánh bao trong vòng một canh giờ đều nhét vào bụng, sắc mặt vẫn hồng hào, không có gì thay đổi, không khỏi sắc mặt đại biến.

“Thật đúng là ăn xong rồi.....” Mẫn Hách xoa xoa chân mày, có chút khó có thể tin,

“Sao trong phủ, cung nữ không âm báo Vương phi là vị vương (chắc là vua ăn, nhưng pan thấy đề vậy hay hay ^^)?” vẫy vẫy tay, hướng thị vệ đang canh giữ ở phía sau, nhỏ giọng hỏi.

Đã sớm trợn mắt há hốc mồm vì kinh ngạc, thị vệ mờ mịt lắc đầu, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Không biết?!” Lạnh lùng khiển trách một tiếng, hần xua tay cho thị vệ lui ra, gương mặt yêu mị xuất hiện một tia hờn giận, vì sao ngay cả Phù Vân Khâu Trạch cũng chưa bao giờ nói qua?

Đem chén trà trước mặt một ngụm uống cạn, nàng thỏa mãn ợ một hơi, kỳ thật ngày thường nàng ăn vốn không nhiều, nhưng loại điểm tâm ngọt ngào như thế này, là món mà nàng thích nhất, cho nên mỗi lần muốn lên trèo tường ra ngoài, nàng đều cất giấu một số lượng rất lớn, vì vậy vào ngày Trung thu mười lăm ấy, thủ hạ của Nam Vương gia mới cảm thấy tay nải của nàng là một quả núi nha.

“Chủ quán, xin lỗi, ta đều ăn xong rồi, xem ra, người phải lỗi rồi.” Sờ sờ cái bụng, nàng nhớ tới vài găm mềm mại bên trong xe ngựa, thật muốn nhanh chóng nằm xuống đó, háo hảo nghỉ ngơi một chút, thì ra ăn cái gì nhiều quá cũng không tốt lắm =.=!

Từ từ đứng dậy, tựa như một bà cô đang mang thai sắp sinh, chống thắt lưng, không để ý ánh mắt giật giật của Mẫn Hách yêu nam, muốn lập trở về xe ngựa.

“Ăn xong rồi muốn đi?” Tiểu ca đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Nhận thấy có điểm không thích hợp, Mẫn Hách nhanh chóng búng tay một cái, nhóm thị vệ lập tức nghiêm mặt, thân thủ sẵn sàng tác chiến, bảo vệ Vương Phi!

Sao lại thế này! Y Y không hiểu nhìn nhóm từ vệ đột nhiên vây quanh mình, tựa như gà mẹ bảo vệ gà con, đem nàng làm trung tâm, bao lại không một khe hở, ngoại trừ xa phu bất động thanh sắc, vẫn như trước cầm dây cương ngồi không nhúc nhích, tròn mắt đảo vài vòng, vẫn không hiểu bọn họ làm sao đột nhiên lại khẩn trương như vậy.

Người đang xếp hàng mua bánh bao thấy trận thế bày ra, dọa cho họ một thân mồ hôi lạnh, kêu lên sợ hãi, giống như chim vỗ tổ, nháo nhào chạy khỏi vòng nguy hiểm, chỉ vài người hiếu kỳ, đứng ở thật xa quan sát.

“Oanh ~”

Trên mặt đất đột nhiên nổ mạnh, sương khói trắng mờ không biết từ nơi nào bỗng nhiên tràn ra, nhất thời tầm nhìn của mọi người đều bị hạn chế đến mức thấp nhất, ngay cả năm ngón tay mình cũng mơ hồ không rõ, nơi nơi đều là trắng xóa một mảnh, trong không khí nhộn nhạo một cỗ hương vị gay mũi.

“Vương phi, người có khỏe không?” thị vệ bảo vệ Y Y, đưa lưng về phía nàng, hai mắt tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bốn phía, “Mọi người đều phải tập trung cao độ, đừng cho sát thủ thừa cơ hành động.”

Nhìn không thấy phía trước, chích ần ần nghe được thanh âm của nhóm thị vệ chung quanh,

“Đừng lộn xộn, cẩn thận,” âm lượng trầm thấp của Mẫn Hách ở bên tai nàng đột ngột vang lên, hai tay hạp mười, đôi mắt nâu lóe ra, cười lạnh nhìn chăm chăm sát thủ đang ần thân,

“Đợi lát nữa, nếu bọn chúng sợ ý, bốn vương sẽ nói cho nàng biết vị trí của hai tên sát thủ, đến lúc đó, nàng hãy sử dụng thuật pháp con rối chi ti của nàng, nhớ kỹ, tuyệt đối không được rời khỏi bốn vương nửa bước.”

Hắn có thể nhìn thấy nàng? Nàng sừng sốt một chút, nhớ tới đôi mắt màu nâu kia có thể nhìn thấu tất cả thuật pháp, đương nhiên có thể ở trong sương mù nhìn thấy nàng, bởi vì tất cả sương trắng này đều được tạo ra bằng thuật pháp, là ảo giác do người vận thuật làm ra.

“Ấn.” Gật nhẹ đầu, tay giữ chặt ống tay áo hắn không khỏi căng thẳng.

Bốn phía không có bất kì thanh âm gì, tĩnh nặc tựa như một thế giới chỉ toàn sương trắng, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa làm cho người ta toàn thân rét mướt.

“Bên trái!” ánh mắt Mẫn Hách xoẹt qua một tia âm vụ, hét lớn.

□

Nhóm thị vệ vây chung quanh lập tức hai tay hạp mười, thuật từ nhất niệm, trong nháy mắt, hướng về bên trái Mẫn Hách Vương gia phát ra một đám hỏa cầu màu lam kịch liệt thiêu đốt, mang theo nhiều điểm huỳnh quang, đập vào mặt đất, khiến nó rung chuyển, “ầm” một tiếng, nứt toát ra.

Nhưng mà, Mẫn Hách lại nhếch môi, ngira đầu nhìn không trung, mười ngón tay khẽ cuốn, tập kích lên trên, lạnh lùng cười.

“Chỉ bằng chút tài mọn của hai người các ngươi, cũng vọng tưởng muốn lấy tánh mạng của chúng ta? Quả thực là ăn gan hùm mật gấu, nếu như ngoan ngoãn cung khai, nói ra người sai khiến các ngươi, nói không chừng, bản vương cũng có thể tha cho các ngươi một con đường sống.”

Nói xong, hồng bào vung lên, cánh hoa mầu đơn trên cầm phục nhất thời co rút lại, rồi lại đột nhiên mở ra, phun ra một nhụy hoa đỏ tươi, tựa như cánh hoa bồ công anh, bay vút ra, tức khắc, chung quanh xuất hiện rất nhiều điểm nhỏ nhỏ, đỏ tươi, tỏa khắp bốn phía. Mỗi một điểm hoa tinh đều mang theo sức mạnh cường đại, nếu không may chạm phải, đều sẽ bị nó thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

“A!!!” Sát thủ tê rống, nhất thời từ nơi ẩn nấp phóng ra, thân hình trong suốt xuất hiện ở trước mắt mọi người, hần liễu mạng muốn dập tắt hỏa diễm trên người, ngược lại tay vừa chạm đến chỗ bốc cháy, hỏa diễm đã lan lên, bám vào da thịt, thiêu đốt, toàn thân thống khổ, không ngừng vận vẹo... “Bính” một tiếng, từ không trung rơi xuống.

Y Y nhìn đến ngây người, không nghĩ tới, trong mười năm, pháp thuật của Mẫn Hách yêu nam đã tiến triển thần tốc, khó trách, lúc xâm nhập Long Quân điện có thể không một chút sợ hãi như vậy.

“Vương gia, không tốt, bên trái là phân thân thuật!” khi nhìn thấy hỏa cầu màu lam tan vỡ, nhưng lại không thấy bóng người, thị vệ tự biết là bị lừa, khẩn trương báo cáo.

Phân thân thuật, là thuật pháp khiến người vận thuật có khả năng nhân bản mình thành rất nhiều bản sao, dưới sự điều khiển của người vận thuật, bản sao hành động hoàn toàn gần như độc lập, nếu muốn phá giải cách duy nhất là phải tìm được chân thân của người vận thuật, đánh bại hắn, phân thân thuật mới có thể giải trừ.

Dưới chân căng thẳng, Y Y cúi đầu, chỉ thấy hai tay của người nào đó đang vươn ra, gắt gao chế trụ chân nàng, dùng sức kéo xuống, mà nàng giống như đang lâm vào đầm lầy, hai chân đang chậm rãi bị kéo xuống.

Đầu ngón tay tuôn ra hai sợi tơ đỏ, hai tay hạp mười, mười ngón linh hoạt lộn một vòng.

“Con rồi chi ti, thu!” Nàng quát lớn! Sợi tơ trong tay dường như biến thành dây leo, có sinh mệnh, uốn lượn xuống dưới, cuốn lấy hai bàn tay to kia.

Mi tâm nhú lại, cắn răng, hai ngón tay mặc dù dùng sức rất nhiều, cũng vô pháp bắt được người phía dưới, nàng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mới phát giác hai chân mình hoàn toàn không có lực, khẳng định chỉ có thể bị lôi xuống.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hai chân dùng sức gãy dựa, ngược lại càng gãy dựa, bị kéo xuống càng nhanh, mắt thấy thị vệ bốn phía dường như cũng không phát hiện tình huống nguy cấp của nàng, cộng thêm trên không trung không ngừng nổ tung những nhụy hoa đỏ rực, thanh âm đã át luôn tiếng kêu cứu của nàng.

Không ai phát hiện.

“Ngươi gãy dựa đi, gãy dựa thêm vài cái, là có thể xuống dưới, ai cũng cứu không được ngươi.” Từ phía dưới vươn ra một cái đầu, lạnh lùng hướng nàng cười, nụ cười rét lạnh như hàn băng.

Y Y trợn to hai mắt, thế này mới thấy rõ, đây không phải tiểu ca vừa rồi bán bánh bao sao? Nụ cười đáng yêu vừa rồi hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết, nụ cười hiện tại của hắn làm cho lông mao khắp toàn thân nàng đều dựng lên.

“Ta cùng với ngươi không oán không cừu, vì cái gì muốn giết ta?” Hiểu được lời nói vừa rồi là thật, nàng không hề lãng phí khí lực, chính là sợi tơ ngay hai đầu ngón tay vẫn buộc chặt, ý đồ tìm kiếm một con đường sống.

“Ta chỉ vì tiền, cho nên, giao mạng của ngươi đây.” hai tay hướng lên trên, duỗi thẳng ra, thoáng cái đã nắm được thất lưng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Tự Sát

Sợ hãi nhìn hai cánh tay nắm chặt lấy thất lưng mình, Y Y kéo căng sợi tơ, không muốn lãng phí sức lực vô ích, vươn tay, ngón tay muốn chạm vào cầm bảo đỏ tươi, thế nhưng, đầu ngón tay còn chưa chạm đến, cả người nàng đã bị kéo xuống, chìm quá vai, vô phương níu kéo.

Trở trêu thay, rõ ràng trước kia đều muốn muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, hôm nay, nàng lại muốn dựa vào hắn, mà hắn, cũng từng đem chủy thủ đâm thẳng vào ngực nàng, hiện tại, lại bảo vệ cho nàng.

Quan hệ giữa người với người, quả thực quái dị, một khắc sau chưa chắc đã giống như khắc trước.

Nàng vô lực, buông tay, từ phía dưới, cái đầu của tiểu ca bán bánh bao lộ ra càng rõ ràng, ánh mắt cũng gần như song song với nàng.

Thì ra, rời khỏi hoàng cung, cũng còn có người muốn mệnh của nàng a!

“Thì ra người ở đây!”

Phía trên đỉnh đầu, đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh, hỏa diễm sáng rực từ ống tay áo đỏ tươi bật ra, bàn tay to chế trụ đầu sát thủ,

“Bốn vương còn nói tên chuột hôi này trốn đi đâu mất, thì ra là chui vào đất để nổi lên làm rùa, vậy nên làm thế nào mới tốt đây? Là vụn gãy đầu, hay là thống khoái một chút, rút thẳng ra luôn?” thanh âm yêu mị nhẹ giọng cười nhạo, ngữ khí lạnh như băng ẩn hàm lửa giận ngút ngàn, cuồng bạo như nham thạch nóng chảy, bất cứ ai cũng không có năng ngăn cản hẳn.

“Mẫn Hách yêu nam, mau đỡ ta đi ra ngoài.”

Hô to, nàng thở hắt ra.

“Nàng cầu ta.” Nghiền ngẫm, ngồi xổm xuống, hắc chi chi khuôn mặt xinh đẹp, môi đỏ mọng chậm rãi gọi lên, đôi mắt nâu lóe lên tia giao hoạt, tà cười.

Kỳ thật, hẳn là cố ý chờ tới giờ khắc này, mới lên tiếng. Ngay từ đầu, phản thân thuật kia trước mặt hắc chi chi là trò xiếc khỉ, tên này trốn vào bùn đất, hẳn liếc sơ là thấy, nhưng muốn nhìn xem một lần, nàng có thể làm được gì, kết quả thật đúng là không làm cho chính mình thất vọng, không chỉ khiến tên cuồng đồ kia tự giao mình, còn có thể nhân cơ hội, cướp một cái hôn.

“Người như vậy không đáng làm quân tử!” Sốt ruột, nàng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ thấy hắc chi chi càng cười càng lớn, càng cười càng khoái hoạt, ánh mắt gian tà lóe lên tia thích thú, liền hiểu được, mình nếu là không theo, khẳng định không thể từ nơi này rời đi.

Bởi vì hắc chi chi nói qua, lời nói tựa như bát nước đầy, nước đổ khó hót.

“Quân tử? Bốn vương chưa bao giờ nói mình là quân tử, trên chiến trường, chi cần có thể thắng, làm tiểu nhân thì đã sao? Quan trọng là kết quả, không phải quá trình, huống chi, hiện tại là nàng cầu bốn vương, đáp ứng hay không đáp ứng, vẫn là do bốn vương định đoạt.” khẩu khí rất là vô tội, bên môi ý cười càng sâu.

“.....” Nàng hít vào một hơi, nhìn tiểu lục giấy dựa khó chịu, cắn răng nói,

“Người tới gần một chút.”

Hắc chi chi cười mị mắt, cúi người xuống, khuôn mặt vừa được in xuống một nụ hôn, lại vô lại chỉ chỉ vào má bên kia của mình.

“Chuyện tốt thành đôi.”

Thành cái đầu người! Không nghĩ tới hắc chi chi còn có ham mê biến thái như vậy, nhìn đầu người quý dị đối diện trước mặt, ánh mắt hung ác, tràn ngập sát khí, Y Y thiếu chút nữa hét lên, quên đi, chi bằng cứ thuận theo ý hắc chi chi.

Tựa hồ đã dự đoán được nàng nhất định đồng ý, Mẫn Hách sớm đã nghiêng má bên kia qua, chờ nàng quang lâm.

Mím môi, nhẹ nhàng ấn lên, nàng vừa định thở ra, không ngờ, lần này, hắc chi chi đúng là vô lại thành thói quen, đột nhiên quay đầu lại, bàn tay to vươn ra, chế trụ cổ nàng, bắt nàng đối diện với hắc chi chi, bạc môi ấn xuống, mút nhẹ cánh môi hồng, đầu lưỡi linh hoạt liếm lên cánh hoa mềm mại, vừa lòng cười nhẹ.

Xong rồi..... trong đầu Y Y xuất hiện hai chữ này.

“Tốt lắm, nhìn nàng ngoan ngoãn như vậy, bốn vương sẽ đem nàng cứu ra,” lại nghiêng đầu, bổ sung 1 câu,

“Bốn vương vẫn là trước lấy con rùa này ra làm thức ăn đi, bằng không qua canh giờ, chi sợ thức ăn nấu ra cũng không còn tươi.”

Nói xong, nắm lấy búi tóc trên đầu sát thủ, dùng lực một chút đã quăng cả người hắc chi chi lên mặt đất, cho thị vệ tiến lên, chế trụ hẳn.

“bây giờ, đến nàng, Vương phi xinh đẹp của ta.”

Nói về không biết xấu hổ, Mẫn Hách yêu nam chính là đại ma đầu, còn ra vẻ, chặc chặc hai tiếng, hai tay chế trụ bả vai của nàng, nhẹ nhàng kéo lên, khiến nàng rời khỏi đất bùn, thuận thể đem nàng ôm vào trong lòng, bộ dáng đắc ý dào dạt vì thực hiện được gian kế.

Y Y thấy hắc chi chi cười nham hiểm, cũng không khỏi hoài nghi, hai người kia có phải do hắc chi chi tìm đến hay không, chẳng qua, trong đó, có một sát thủ, thân thể cháy đen, nằm lơ lửng ở bên kia, thấy thế nào, cũng không giống diễn trò, dù sao, nếu biết rõ nhất định sẽ chết, còn chết rất thảm như vậy, ai còn dám xung phong đăng kí?

Dùng sức đẩy ôm ấp của hắc chi chi ra, tức giận dùng ống tay áo lau môi, nhưng mà, cả người nàng đều là bùn đất, ngược lại đem chính mình biến thành mèo

bắn, chỉ có tiểu lục trốn ở trong ngực mới may mắn thoát khỏi bị nước bùn nhuộm dơ.

“Đừng nhúc nhích,” Hắc cũng bất chấp bắn, dùng ống tay áo sạch sẽ của mình, nhẹ nhàng lau đi bùn đất trên mặt nàng, “Để cho người giúp nàng thay đổi y phục sạch sẽ đi, trong xe ngựa có quần áo.”

Không nghĩ tới hắc sẽ ôn nhu như vậy, trong lúc nhất thời, nàng xấu hổ đẩy tay hắc ra.

“Vương gia, hắc phải xử trí như thế nào?” Thị vệ rất là phối hợp, nhìn thoáng qua sát thủ đang bị chế trụ, cổ tay vừa chuyển, lực đạo lại lớn hơn một chút.

“Ngô!” Sát thủ hừ nhẹ một tiếng, cũng không muốn mở miệng cầu xin tha thứ.

“Nói đi, là ai phái ngươi tới? Nói không chừng, nếu ngươi thành thật khai báo, bổn vương một khi cao hứng, cò thể tha ngươi ra, nếu như không nói, ngươi cũng có cái gương mà xem rồi đó, tự mình quyết định nhanh đi, bổn vương không có tính kiên nhẫn.” Mẫn Hách nghiêng người, nhàn nhàn đem ống tay áo hơi nhăn lại giữ thẳng, khẩu khí bình thản, đều đều, nhưng ý tứ uy hiếp rất rõ ràng.

“Đúng là biến thái.” Y Y lạnh lạnh nói một câu, liếc mắt một cái.

Sát thủ bị không chế lạnh lùng nhìn thi thể của đồng bọn, việc này đối với bọn họ mà nói, đã là chuyện sớm phải tập thành thói quen. Bọn họ muốn trở thành một sát thủ chuyên nghiệp, từ đầu đã trải qua huấn luyện gian khổ, tranh đoạt lẫn nhau, tuyệt tình, vô cảm là châm ngôn, là tâm niệm đầu tiên, bọn họ vốn không hề có dư thừa tình cảm để thương tiếc cho bất kì ai, thậm chí còn sẽ không cảm giác được sợ hãi.

“Không nói?” ánh mắt Mẫn Hách trầm xuống, ý bảo thị vệ động thủ.

Thị vệ đi theo bên cạnh hắc nhiều năm như vậy, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể hiểu được ý tứ của chủ tử, cùng thị vệ bên cạnh trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời dùng sức xiết chặt cổ tay.

“Kéo kẹt.” thanh âm xương cốt bị bóp nát chột vang lên.

Trong không gian vắng lặng, tiếng vang kia đủ làm người ta toàn thân nổi da gà.

“A!!!” Nam tử đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ngẩng mặt lên cao, ngũ quan cơ hồ vận vẹo thành một khối, “A a!!!” Nhưng mà, vẫn không hé môi cầu xin tha thứ.

Y Y cũng không thể không bội phục nghị lực của hắc, nghĩ đến thái độ vừa rồi của mình đối với Mẫn Hách yêu nam, thì đổ mồ hôi đầy người, xem ra, mình quả thật là sợ đau đến chết người, về phần vì cái gì lúc ấy lại đánh bạo muốn cùng hắc tranh sống tranh chết, đại khái cũng có một chút hiếu thắng, muốn báo thù cho vết đao ở ngực năm nào.

“Không tốt, mau tránh ra! Hắc muốn tự sát!” thị vệ đang chế trụ cổ tay sát thủ nhìn thấy dưới chân hắc đột nhiên xuất hiện một đồ trận hình ngôi sao năm cánh, hoảng sợ, hai tay buông lỏng, cách xa ra.

“Vì sao, ngươi ăn hạc đỉnh hồng, lại không chết?” Sát thủ bị bóp nát hai tay như rối gỗ gục xuống, hắc thì thảo hời, ánh mắt mê hoặc, khuôn mặt quái dị, gân xanh vì đau đớn mà nổi hằn cả lên, khóe môi nhếch lên một nụ cười man rợ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Không Được Nhìn Lén

Hạc đỉnh hồng? Mẫn Hách sắc mặt đại biến, ngạc nhiên nhìn về phía nàng, mà nàng dường như cũng bị lời này làm hoảng sợ, hạc đỉnh hồng. mình thực đã ăn thứ này vào trong bụng sao?

Dưới chân sát thủ dần dần lan ra một dòng khí màu đen, tựa như sương mù, chậm rãi phủ quanh người hắc, làm hắc không thể động đậy, tự chân đến mặt, dần dần xơ cứng, giống như biến thành một tảng đá, đến khi sương mù kia hoàn toàn che phủ toàn thân hắc, thì “Oành!”, một tiếng nổ mạnh, tứ chi gần như hóa thạch của hắc bắn tung tóe ra xung quanh, nhưng lại không hề có máu tươi, huyết dịch xuất hiện, cả cổ thi thể, tựa như là pho tượng, vỡ vụn như cát bụi.

Đây là thuật pháp gì, sao lại lợi hại như thế, khó trách, bọn thị vệ đều tránh khỏi, giả như bọn đám sương mù kia quấn lấy, chẳng lẽ cũng hóa thạch sao?

“Nàng có đau bụng không, có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?” Mẫn Hách lo lắng, nhìn chăm chăm Y Y, xem xét sắc mặt của nàng, rất sợ nàng sẽ đột nhiên ngã xuống.

“Không có cảm giác gì, cũng giống như bình thường thôi, chỉ là bụng hơi căng trướng, đã lâu lắm không có ăn nhiều như vậy.” vồ vồ cái bụng tròn căng, nằng lặc đầu, tên sát thủ kia không phải lừa bọn họ chứ?

“Triển Bình, người giúp nàng xem mạch.” Kéo cổ tay nàng, hướng về phía nhóm hti5 vệ hộ to.

“Vâng, Vương gia” thị vệ được gọi là Triển Bình đi đến, cẩn thận xem mạch cho nàng, hai ngón tay chạm lên cổ tay để ngựa của Y Y, một lúc sau thì lên tiếng:

“Vương gia, mạch tượng của Vương phi bình thường, không có dấu hiệu trúng độc.”

YY thở phào một cái, cái đầu màu bạc của tiểu lục bất ngờ trôi ra khỏi vạt áo, đang tính dùng tay điểm lên tiểu đầu của nó, bảo nó ngoan ngoãn ở bên trong, thì nàng đột nhiên nhớ đến một chuyện... Trong lúc ăn bánh bao, trước ngực hình như có cảm giác rất lạnh, không phải là...

“Không có việc gì là tốt rồi, lên xe ngựa đi.” Mẫn Hách dẫn đầu lên xe, vươn tay giữ chặt tay của nàng, nhẹ nhàng, cẩn thận đỡ nàng vào xe ngựa, y bào đồ tươi ánh vào gương mặt hồng nhuận của hân, càng khiến cho gương mặt tuấn mỹ của hân tăng thêm vài phần mỹ hoặc....

Bọn thị vệ xem ngay người một hồi, cho đến khi hai thân ảnh của chủ tử biến mất vào trong khoang xe, mới cuống quýt tản ra, bảo hộ hai bên.

Haiz, xem ra lần này khó khăn rồi đây, dựa vào tình huống vừa rồi thì biết, bốn thị vệ bảo hộ hai bên xe ngựa, cũng không phải là dạng thị vệ chi biết “làm cảnh”, người người đều thuật pháp cao cường, nàng muốn thuận lợi đào tẩu, quả thật là một vấn đề.

Một bên phui phui quần áo bản trên người, một bên thật cẩn thận nhìn Mẫn Hách yêu nam bên cạnh, liếc mắt một cái, aiz, lại còn cái tên này nữa, muốn qua cửa 4 thị vệ kia, trước tiên còn phải qua cửa của tên này.=.=!

“Thay quần áo bản ra đi, nếu nàng cứ giữ nguyên như vậy, xe ngựa sẽ bị nàng làm ô uế hết.” từ bên cạnh lấy ra một bộ y phục, nhét vào lòng thiên hạ bên cạnh.

“Ồ... thay ở đây?” Nhìn thoáng qua bốn phía, bên ngoài sương mù đã tan, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, trong thùng xe này chỉ có một khoan, cũng không có gì che chắn, nàng thay áo ở đây, không phải là cho hân xem hết sao?

“nàng không muốn thay cũng được, nhưng phải dựa vào trong góc, không được nhúc nhích, chờ trời tối, sau khi tìm được khách điểm, nàng thay đi cũng không muộn.” Yêu mị câu môi đồ mộng, hân nhìn từ trên xuống dưới thân thể của nàng, so với mười năm trước, đã đầy đà không ít.

Ánh mắt của hân làm nàng có cảm giác như mình bị cụp X- Quang, toàn thân xích lửa, bối rối, cụp lấy chân đệm lót dưới sàn, quăng về phía hân.

“Không được nhìn lên!” Nàng rất nghiêm túc đe dọa, “Dám nhìn lên, cho tiểu lục hung hăng cắn người một ngụm.” Coi mình là ngốc từ sao? Ngồi bất động trong góc chờ đến trời tối ít nhất cũng bốn canh giờ, toàn thân đau nhức không nói, phỏng chừng còn có thể nhiễm thượng phong hàn, hân đang muốn xem trò hay sao.

“Nàng nói không xem sẽ không.....”

[]

“Độc.” phía trên đệm chắn đang trườn lên đầu Mẫn Hách yêu nam tựa như có cái gì đó rơi xuống, còn biết di chuyển, thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘thử thử’, cái này không phải tiểu lục thì còn gì!

“Chết tiệt, nàng bắt nó ra cho ta, to gan, dám đem nó bỏ lên người bốn vương, cẩn thận bốn vương đem nàng bỏ lại xe ngựa!” cho dù đã cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn chịu không nổi bị con xà này uy hiếp, đôi mắt mị sắc khinh mị, hân cảm thụ được trên đệm, tiểu lục đang trượt, hơi mất phương hướng, đột nhiên mỉm cười.

Đệm chắn dày như vậy, nó sao có thể cắn được mình?

Bàn tay to bắt lấy đệm giường, hai tay đột nhiên nhất hạp, nhanh chóng đem chắn nệm vo tròn, biến thành bánh bao khổng lồ, mà nhân bánh là tiểu lục a ^^!.

Xem nó làm thế nào có thể phá hỏng chuyện tốt của mình nữa đây?

“Người!” Quần áo còn chưa thay xong, Y Y bối rối lấy áo choàng he lại thân thể xích lửa, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

“Mẫn Hách yêu nam! Không được nhìn, không được nhìn! Không được nhìn!”

Mị nhãn phiêu phiêu, hân đem đệm chắn nhét vào góc trong, về mặt tà tử tươi cười.

“Nàng chỉ bảo bốn vương không được nhìn lên, cũng không nói là bốn vương không thể quang minh chính đại xem đi, hiện tại cái gì cũng đã thấy, còn nói không được xem, nữ nhân, thật đúng là động vật khẩu thị tâm phi.” Hân giật giật khóe môi, cười đến thật sáng lạng.

Không được, nói không chừng hân lại dùng mị thuật, tiểu lục bị gói thành “bánh bao” thế kia, đến lúc đó, chính mình nói không chừng liền bỏ hân một

ngậm nuốt vào bụng, gọi trời không được, gọi đất không nghe nha!

Mắt hạnh vụng trộm liếc mắt nhìn về phía đệm chần bị vứt bên cạnh, lại nhìn hần cười tủm tỉm, nhìn chăm chăm chính mình, cắn răng một cái, bắt chấp tát cả, bay thẳng về phía tiểu lục.

“Á!” Mu bàn tay bị bàn tay to bắt lấy, kéo mạnh, nàng ngã nhào về phía trước, ngược lại cách tiểu lục xa hơn.

“Muốn đi cứu con xà kia? Bốn vương cũng không thích bị người ta uy hiếp, Vương phi, nàng là Vương phi của bốn vương, làm một chút nghĩa vụ, để không làm “thất vọng” cái danh hiệu này đi?” Hần chế trụ tay nàng, cười nhẹ, nhìn nàng ở đệm chần giấy dựa ngòai dậy, bị ngã như thế, tuy không đau đớn gì, nhưng lại khiến cho y phục chưa chỉnh tề của nàng bị bung ra, lộ ra bông đào tuyết bạch, ôn nhu cân xứng.

Đôi mắt trầm xuống, hần nghiêng người về phía trước, dễ dàng đem thân người áp lên nàng.

Không xong! Không kịp đứng dậy Y Y dùng sức đẩy ngực hần ra, nhưng mà, người phải trên tựa như Thái Sơn, sức lực của nàng so với hần, chỉ giống như kiến con mà thôi.

“Người! Cái này gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thừa nước đục thả câu! Vương phi, ta không cần a! Người yêu ai, cho ai làm vương phi cũng tùy người, nếu có thể thả ta ra, ta vô cùng cảm kích a.” Đây vài cái, cũng thấy hần đột nhiên không có động tĩnh, nàng kỳ quái nâng lên mi mắt, nhìn vào đôi mắt tràn ngập vẻ chua xót cùng đau đớn của hần, không khỏi sùng sốt.

“Nàng chưa từng nghĩ đến việc muốn cùng bốn vương cùng một chỗ sao?” Hần ngừng khí trầm thấp, khuôn mặt hiện lên một chút tối tăm, nhìn chăm chú vào người dưới thân.

Thình thoảng không nghĩ, mà là căn bản là không muốn! Y Y trát hạ mi mắt, không tính trả lời, tay lại bị hần dùng lực xiết chặt, đau đến nhũ mảy, nhớ tới việc trước kia, sợ ngực lại bị hần hung hăng đâm một đao không khỏi run nhè nhẹ, tay chưa bị bắt lấy vô thức đề lên ngực.

“Nếu như ta nói không nghĩ, người không phải lại muốn đâm xuống nơi này một đao nữa chứ?”

Sắc mặt nhất bạch, biểu tình của Mẫn Hách yêu nam trước mắt cùng biểu tình khi hần xuất hiện ở đình hoa sen hoàn toàn giống nhau, âm vụ khiến người ta sợ hãi, môi mềm khẽ run, toàn thân cứng ngắc, so với tượng đá chỉ có hơn chứ không kém.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Thừa Dị Loạn Chạy Trốn

Bàn tay to đang chế trụ cổ tay nàng chậm rãi buông lỏng lực đạo, nhìn xuống thân thể mềm mại đang sợ hãi dùng tay che đậy vị trí trái tim, ngón tay trắng nõn hơi hơi run rẩy, nơi đó, là nơi mình đã đâm chủy thủ làm nàng bị thương? Cách nhiều năm như vậy, nếu không phải nàng bị thương trước mắt mình, hần thiếu chút nữa đã quên, nàng từng bị chính mình tự tay sát hại, nhưng lúc ấy, cho dù mê man không rõ, vẫn không hề thả tay, một đao đoạt mạng, thì ra, tâm của mình, sớm đã thuộc về nàng, dù kí ức ngày xưa vẫn mờ mịt không nhớ.

“Còn đau không?”

Bàn tay to bao lại tay nhỏ bé, hần nhẹ giọng hỏi, xúc cảm lạnh lẽo làm hần nhận không được nhũ mảy, sắc mặt cũng tái nhợt như nàng.

“Tránh ra, không cần người giả bộ tốt bụng, muốn nhìn thì nhìn đi, ta coi như bị cậu xem hết.”

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, rèm mi nhẹ nhàng rung động, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mím môi trộm nuốt một chút nước miếng, hoàn toàn biểu lộ lòng e ngại cùng với khủng hoảng của mình.

“Nàng cho là bốn vương là loại người ai cũng xem sao?”

Hần chưa sót nhếch khóe môi, “Nữ nhân nhìn thấy bốn vương, trước không nói gia thế, chỉ là tướng mạo, đều khiến các nàng hóa thành lang sói, tự nguyện nhào vào lòng bốn vương, chỉ có nàng, xem cũng không xem, liếc mắt một cái cũng không có, đem tôn nghiêm của bốn vương đều giẫm xuống bàn chân.”

Chậm rãi nghiêng người, thu hồi hai tay, sắc mặt mỗi một, khuôn mặt ca ngạo ngày thường thoát trầm xuống, man theo nét ưu thương nhàn nhạt.

Vì sao tâm của mình giao của nàng, nàng chưa bao giờ dụng tâm cảm nhận? Kiếp trước như thế, bây giờ... cũng như thế.

Nghe được lời nói của hần, đầu khẽ chấn kinh, Y Y thật cẩn thận mở mắt ra, thấy sắc mặt buồn bực của hần, có chút giật mình, cuống quýt ngòai dậy, với

vàng mặc quần áo vào cho chỉnh tề, lén lút quay đầu lại, phát hiện hần đường như bất động, không nhúc nhích, như vậy vừa rồi khẳng định là không có nhìn lên, nàng vùng trộm thở ra một hơi.

Lại vẫn là y bào đồ tươi, trên thêu bách hoa phồn thịnh, nhan sắc diễm lệ, mà ẩn trong bụi hoa là một đôi bướm có đôi cánh sắc sỡ nhiều màu, lộ ra hai cái râu mảnh, nhìn rất là đáng yêu.

“Đường đường là một Vương gia, so với bất cứ ai khác đều keo kiệt hơn, tính tình còn âm trầm, thất thường, so với tiểu hài tử ba tuổi còn xấu hơn.” Nàng thì thảo tự nói, may mắn trên y phục này không có hương vị của hần, nếu không, khẳng định phải đi mua quần áo khác để mặc.

“Nàng lấy hài đồng ba tuổi cùng bốn vương so sánh với nhau?” neho ánh mắt lạnh lùng hướng nàng miết đến, nhìn nàng mặc xong quần áo, không khỏi ngẩn ra, “Đường như hơi rộng một chút.....”

Nhìn thấy quần áo của mình mặc trên thân thể của nàng, đột nhiên cảm thấy lửa giận bùng mới dấy lên trong lòng, liền như vậy tiêu tán đi mất, một cổ thỏa mãn nhảy lên trong ngực.

“Ấn.” Thấy hần đột nhiên nhu hạ ngữ khí, nàng ngo ngác đáp ứng.

Vừa rồi, còn tưởng rằng sẽ phát hỏa với nàng, khiến nàng trong lòng âm thầm chuẩn bị nghênh chiến, đối phương lại đột nhiên thay đổi thái độ, một mảnh tịch liêu, thật ra làm cho nàng có chút chân tay luống cuống.

“Đồng, oánh!” xe ngựa đang tiến về phía trước đột nhiên mãnh liệt lay động hai hạ, rồi đột ngột dừng lại.

Không dự đoán được sẽ xảy ra tình huống này, Y Y theo quán tính, cả người lao về phía trước, đầu thẳng tắp hướng tới thành gỗ bên trong thùng xe, nàng hét lên một tiếng, nghĩ đến lần này đầu nhất định nở hoa rồi, đột nhiên, một bàn tay kịp thời vuron ra, nắm lấy lưng áo của nàng, kéo ngược về, cuối cùng tránh khỏi một kiếp.

Trong khoan mũi, nàng lại ngửi được hương vị ngọt ngào kia, hương thơm hoa Thiên Âm.....

“Sao lại thế này!” Mẫn Hách xóc lên bó liềm, sắc mặt sắc bén, xa phu điều khiển xe ngựa kỹ thuật vững vàng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhóm thị vệ sắc mặt tuy là nan kham, cũng là là trấn định, cảnh giác cao độ, thân thủ sẵn sàng tác chiến.

“Vương gia, có người dùng ẩn thân thuật ở dưới bánh xe cho nổ tung mặt đất, tạo thành một cái động, xe ngựa tạm thời không thể tiếp tục đi, phải tìm vài người đến bầy lên mới tiếp tục đi được, nhưng mà, phỏng đoán bọn chúng đang núp xung quanh quan sát, bọn thuộc hạ không thể bút ra, đi tìm người đến đẩy xe.” Triển Bình chạy đến, cung kính báo cáo tình huống.

Mẫn Hách đi xuống vừa thấy, quả thực, nửa bánh xe đều rơi vào hố, xe ngựa giờ phút này đã muốn nghiêng, may mắn có hai cái thị vệ chống đỡ, nếu không sẽ lật xe.

Quyết đoán nắm lấy tay Y Y, đẩy cửa xe, đi xuống.

Nhưng vào lúc này, hai mũi tên bắn lên “Hưu hưu” đồng loạt bắn ra, nhắm thẳng vào ngực hai người mà đến, kỹ thuật bắn cung vừa chuẩn lại mau, ngay cả thời điểm cũng chọn vô cùng chính xác.

“Mau tránh ra!” Đem nàng đang đứng bên cạnh đẩy ra, hần cũng nhảy ra bên còn lại, không nghĩ tới, hành động này đã rơi vào gian kế của địch nhân.

“Oánh!” sương khói màu trắng lại lan ra, nhưng có điểm khác biệt so với lần trước là, sương khói lần này, lại có thể đem không gian vụn vụn, khiến người rơi vào trong, nếu không thể phá giải thuật pháp, liền không thể thoát đi.

Nhìn bốn phía đều trong suốt như gương, nơi nơi đều phản chiếu hình ảnh của chính mình, trận pháp này dường như dựa trên quẻ tượng bát quái mà lập thành trận thế, đúng là làm hần nhất thời không thể phá giải.

“Đáng chết!” Mẫn Hách sắc mặt âm vụ, đôi mắt mặc sắc nháy mắt chuyển thành màu nâu, vùng tay lên, y bào đồ thẫm phát ra một trận hỏa diễm cuộn cuộn, cùng với hỏa cầu màu lam trong tay bắn ra, thẳng tắp bắn về phía một tấm gương, sức mạnh kinh người, dường như không có gì ngăn cản nổi, hai luồng sức mạnh giao thoa, nháy mắt lại truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn....

Mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy đất, phản chiếu thân ảnh đồ tươi cùng gương mặt mang theo thần sắc kinh ngạc của hần.

Thủy tinh vốn đã bị đánh nát, lại nhanh chóng khôi phục tại chỗ, thủy tinh vừa rơi xuống lại nhanh chóng bay ngược về vị trí cũ, liền lạc không hề lưu lại một dấu vết!

Đôi mắt nhú lại, đôi mắt mù nâu nổi lên lãnh ý, lần này, hần ngược lại hai tay nhất hạp, quý mỵ như vậy tiêu sái bước vào gương, xuyên thấu mà qua.....

Sắc mặt ngưng trọng, ba thị vệ đưa lưng dựa vào nhau, nhìn bốn phía đều là bão cát cuốn tung trên sa mạc đỏ rực, không khỏi thấp nam một tiếng: “Ảo ảnh không gian!”

Di! mọi người đâu rồi? Lão đảo ngã xuống đất, Y Y lồm cồm bò dậy, nhìn xe ngựa không có một bóng người, ngay cả Mẫn Hách yêu nam cũng không

thấy, nàng không khỏi trong lòng một trận sợ hãi.

Mặc kệ , không có người ở đây, chạy trốn là thích hợp nhất! Lúc này không trốn, càng đợi đến khi nào?

trèo lên xe ngựa, cẩn thận đem tiểu lục cứu ra khỏi đệm chần, nàng sờ sờ ống tay áo, kiểm tra trang sức mang theo vẫn còn đầy đủ, không khỏi vui vẻ, nhìn nhìn sắc trời, mưa phùn tuy đã ngừng, nhưng là sắc trời vẫn âm u, nàng đương nhiên không thể cứ quang minh chính đại, ngang nhiên đi tìm một khách điểm, xem ra, chỉ có thể tìm một nhà dân tốt bụng, xin tá túc, tạm thời trốn qua một đêm.

Hoàng cung Lạc Tang hoàng nằm ở vị trí phía Bắc, vậy, mình liền trốn về hướng Tây đi, đợi Mẫn Hách yêu nam phát giác, nhất định sẽ nghĩ đến mình hướng phía Nam mà đi.

Đối với việc mình “thông minh” lấy làm đắc chí, nàng cũng không kịp lấy theo ít quần áo, liền vội vàng chạy về hướng Tây, dọc theo đường đi, cây cối xung quanh càng ngày càng dày đặc, phía trên đại thụ còn chằng chịt dây leo, khiến nàng nghĩ, không khéo mình đã chạy vào một khu rừng mưa nhiệt đới.

“Oành, oành, oành.” Phía sau, vang lên tiếng bước chân vội vàng.

Da đầu một trận run lên, cước bộ cũng tăng lên, mơ hồ nghe được phía sau dường như có người hét hoảng hô to tên của nàng, sợ tới mức chạy như bay, rất sợ sẽ bị đuổi kịp.

Một cái lão đảo.

“A!” Nàng lớn tiếng hét chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Thân thể một đường trượt xuống, nàng kích động vươn tay muốn bám vúi lấy cái gì đó bên cạnh, nhưng mà, rêu xanh ẩm ướt trơn trượt, đúng là không thể ngừng lại tốc độ, vốn đang trượt thẳng xuống dưới nhất thời lại có cảm giác vòng ngược lên, bấy giờ nàng mới biết mình đang rơi vào một cái hang động.

May mắn chung quanh dây leo rất nhiều, nhưng là tay nàng hơi ngắn, căn bản là với không đến, đầu chọt lóe lên, dùng sức vươn một chân ra, với lấy một sợi dây leo, quắp chặt, ma sát khoảng hơn nửa khắc, tốc độ mới chậm lại một chút, rồi mới dừng lại, toàn thân nàng đầy mồ hôi lạnh, may mắn là bắt trúng, nếu không thẳng tắp rơi xuống, không chết cũng tàn phế.

Nàng mở mắt ra, nhìn hoàn cảnh xung quanh, chung quanh tối đen, chỉ có tiếng nước nhiều tong tong trên đỉnh đầu, vang vọng vào vách đá, hung hăng đánh vào màng tai, trong khoảng thời gian ngắn, khiến cả đầu nàng cháng váng.

“Y Y, nàng ở dưới sao? Đừng nhúc nhích!” phía trên đầu, bỗng nhiên truyền đến một trận hò hét sốt ruột.

Là ai? Hai chân nàng quắp chặt, muốn dùng hai tay bám vào dây leo, dùng sức trèo lên, nhưng mà, hai chân có thể ôm lấy dây đã là cực hạn, bởi vì đã bị kinh hách thật lớn, giờ phút này, đã muốn cạn kiệt khí lực.

“Y Y, kiên trì một chút, đừng buông tay! Cũng không cần quá miễn cưỡng dùng sức, giữ yên đó, nàng hiểu không?” nhìn thấy động tác của nàng, người nào đó toàn thân run lên, chỉ phải giương giọng căn dặn!

Ân, nhất định phải kiên trì, nếu như không kiên trì, lần này nhất định có dịp uống trà với Diêm Vương lão gia rồi! Nàng cắn chặt răng, cũng không lên tiếng, tận lực đem toàn bộ khí lực còn lại dồn vào chân đang quắp lấy dây leo.

“Thử thử.” Tự ngực áo lộ ra tiểu đầu màu xám bạc, tiểu lục sốt ruột nhìn thoáng qua phía dưới huyết động tối đen như mực, sâu không thấy đáy, lại bắt lực, chỉ có thể cuộn mình trở về.

Phù Vân Khâu Trạch, nếu như ta chết, người có khóc rống thương tâm hay không, có hối hận vì đem ta giao cho Mẫn Hách yêu nam không?

Lạc Dật ca ca, huynh không phải nói, Mẫn Hách yêu nam sẽ không thương tổn ta, lại tự ý chạy trốn, nếu như ta chết, cũng là xứng đáng đi?

Về phần Mẫn Hách yêu nam chết tiết, nếu không tự cao tự đại như vậy thì tốt rồi. Làm cho hấn gặp quý đi thôi.

Ngay lúc nàng đang miên man suy nghĩ, một sợi dây được bện bằng dây leo chậm rãi thả xuống trước mặt nàng, lắc lư trước mặt, phái trên cũng truyền

đến tiếng vang. ...

Có người đang xuống Nàng vui sướng, người này chủ động xuống cứu mình, vậy chắc không phải là sát thủ rồi.

Nhưng mà, nàng cũng rất bị ai phát hiện một sự kiện, đó là dây leo mà nàng đang bám lấy đang dần ra, căng gần như sắp đứt, cả người cũng đang dần rơi xuống, có cố gắng mấy cũng không nhích lên được.

Tiêu rồi! Ngay lúc nàng nhắm chặt hai mắt, dây leo kia cũng đứt phăng, trong đầu nàng chính là vang lên hai tiếng này. ...

Thời khắc mấu chốt.

“Bắt được rồi!” Người nào đó thở phì phò, một tay rất nhanh ôm lấy eo của nàng.

A, được cứu rồi! Nàng mở mắt ra, khuôn mặt một trận kinh hãi, nhưng mà, thanh âm này sao lại quen tai như vậy, không phải là.

Không có khả năng, khẳng định là chính mình ngẩn ngơ.

Người tới ôm lấy nàng, tốc độ tuy không nhanh, nhưng chung quy cũng là từng chút một rồi xa huyết động, hướng lên trên, ước chừng nửa canh giờ sau, hai người nằm ở phía trên rêu xanh, từ từ thở phì phò.

“Không có việc gì chứ?” thanh âm nam tử nhẹ nhàng khoan khoái lại truyền đến, mang theo ngữ khí.

“Phù Vân Khâu Trạch?”

Nàng thử mở miệng nói, nhưng mà, sau một lúc lâu, vẫn không nghe được đáp lại, quả thật là chính mình ngẩn ngơ, buông thả, nàng xoay người về phía ân nhân cứu mạng đang đưa lưng về phía mình.

Hạ thượng mi mắt, lại chậm rãi mở ra, gạt người!

“Thì ra nàng vẫn còn nhớ trăm, chân ngắn như vậy, nhưng chạy so với thỏ còn nhanh hơn!” Phù Vân Khâu Trạch dở khóc dở cười nhìn nàng mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay vẫn như trước, mang chút cảm giác mát mẻ, khẽ vuốt lên má phẩn của nàng.

Y Y run lên, hần, cư nhiên ra cung tới tìm nàng ?

“Lần này ta không có treo tường, như thế nào vẫn bị người bắt được?” Hốc mắt đỏ lên, nàng cắn môi, không muốn thanh âm ghen ghét của mình bị hần nghe được.

“Bởi vì nàng là Phù Vân Y Y, là ái phi của trăm, vô luận nàng đi đâu, đều chạy không khỏi lòng bàn tay của trăm.” Hần đau lòng nhìn nàng cố nén trụ nước mắt thu vào đáy mắt, vươn tay ra, đem ôm vào lòng, trong khoan mũi, lại nghe thấy được hương thơm hoa lệ quen thuộc, mới cách mấy ngày, giống như đã ngàn năm.

Phù Vân? Nàng sắc mặt lạnh lùng, đẩy mạnh ôm ấp của hần ra, ngồi dậy, phui phui rêu xanh bám trên quần áo, giặt giặt chân, đứng dậy tính rồi đi.

“Làm chính người tự tay đem ta tặng cho người khác, người nên biết, dòng họ Phù Vân với ta mà nói, bắt quá là hư vô, không có gì quan trọng.”

Hần cũng không đứng dậy giữ lại, ngược lại nằm ngửa ra, khuôn mặt một mảnh yên tĩnh.

“Nàng cái gì cũng đều biết, bây giờ còn muốn nói những lời này để đã thương trăm, là trăm vô tình, hay là nàng vô tình? Mỗi ngày, mỗi đêm, đều muốn rời khỏi trăm, tình huống bây giờ, không đều là điều nàng muốn sao?”

Bước chân đang muốn rời đi cứng đờ, nàng quay người lại, không thể tin nhìn hần thùy hạ mi mắt, ôn nhu vạn phần nhìn chăm chú vào chính mình.

“Người là như thế nào biết được. Là Tiểu Thanh?” nhìn thấy thần sắc đặc ý trong đáy mắt hần, nàng thiếu chút nữa muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Chính mình, lại bị hần lừa!

Quả thực như thế, mình không có đoán sai! Phù Vân Khâu Trạch lạnh như băng bên môi tràn ra một chút mỉm cười. Ngày ấy, khi Tiểu Thanh trở về, nói chuyện ập a ập ứng, sát khí ngày thường đối với mình hoàn toàn biến mất, tuy là không rõ, nhưng vẫn cảm thấy quái dị, trừ bỏ việc Tiểu Thanh đang cố giấu diếm cái gì, nếu không sao có thể tự dưng như thế?

Chà chà chân, không muốn lại nhìn về mặt của hần, nếu nhìn, nàng sao có quyết tâm rời khỏi nổi.

Phù Vân Khâu Trạch cuống quýt đứng lên, bắt chập chính mình một thân chặt vật, hai tay vươn ra, đem nàng ôm chặt vào lòng.

“Trêu đùa ta rất vui sao?” Nghĩ đến mười bảy năm đều bị hần trêu đùa, nàng tức giận, xoay người, phẩn hận chế trụ khuôn mặt hần, hung hăng cắn lên.
=.=!

Hần vẫn không nhúc nhích, chỉ nhú nhú này, ngược lại vòng tay quanh eo nàng còn xiết chặt hơn một chút, rồi sợ nàng sẽ thật sự rời đi.

Giống như muốn đem oán giận mười bảy năm qua đều trút xuống trên mặt hắn, Y Y dùng sức cắn, đến khi đầu lưỡi liếm được huyết tinh hương vị, hoàn hồn, mới chậm rãi buông lỏng hàm răng. ~>.<~

“Rất đau!” đôi mắt hắn ửng đỏ, cắn răng, ần nhả nước mắt.

Y Y giật mình, nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nàng nhìn thấy hắn rơi lệ? Huống chi, là bị người ta cắn mà khóc? Nàng liếc mắt một cái, nhìn da thịt trắng nõn trên mặt lưu lại vết thương đỏ tươi, còn rỉ máu, đột nhiên, có chút áy náy.

Nói như thế nào, hắn cũng là đế vương, nàng lại làm bị thương dung mạo của hắn, mấy ngày tiếp theo làm sao đăng triều đây? Như vậy nàng không phải đã gây trở ngại quốc sự của Lạc Tang quốc sao?

“Y Y, nàng cắn người thật sự đau quá, răng nanh so với con chuột còn sắc bén hơn, hai tay so với đại hùng (gấu lớn) còn mạnh hơn, trăm muốn động cũng không động được, đau muốn chết.” điện mạo lạnh như băng ngày thường hoàn toàn biến mất, Khâu Trạch tựa đầu, chon vào trong ngực nàng.

Nghe được lời này, Y Y cười lạnh một tiếng, một phen dùng sức đẩy Phù Vân Khâu Trạch trong lòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Hôn Mới Cho Cởi

Phù Vân Khâu Trạch, công phu diễn trò của người quá tệ, có thể một nước mắt đầy mặt, một bên lại âm thầm tổn thương ta một câu rồi một câu, dù sao ta đã rời khỏi hoàng cung, ta sẽ không trở về nữa, người muốn hưu ta cũng được, người cứ đi đường lớn của người, ta đi cầu độc mộc của ta, hai chúng ta từ nay đường ai nấy đi!” Chỉ vào huyết động phía sau, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn thấy hắn cả người rung lên, ngơ ngác nhìn chăm chú vào chính mình, hạ quyết tâm trắng không để ý tới. Lần này, kiên quyết xoay người rời đi, nghĩ rằng, thật vất vả mới thoát khỏi nơi giam cầm kia, mình mới sẽ không ngu ngốc quay trở về, mặc kệ Phù Vân Khâu Trạch tâm tình như thế nào, lúc trước hạ quyết tâm rồi, bây giờ có cơ hội thì phải nắm lấy, sao có thể quyền uy một kẻ chỉ biết suốt ngày châm biếm mình chứ.

“Y Y, Y Y, nàng đừng đi!”

Hắn không thể tin được nàng cứ như vậy mà đi, ngay cả quay đầu lại nhìn một cái cũng không có, dục mại khai bộ pháp, đồng tử màu tím đột nhiên co rút lại, cúi đầu, hắn chưa sót cười, phía trên đầu gối đã nhuộm một mảnh màu đỏ tươi, di động một chút, toàn bộ xương cốt đều giống như bị vụn gãy, trụ được đến giờ phút này, đã muốn là cực hạn!

Xem ra, ông trời cũng không giúp hắn, đây là trừng phạt dành cho hắn vì ngày ấy đã khiến nàng đau lòng sao?

Thân ảnh bé xinh càng chạy càng xa, nháy mắt, đã biến mất trong tang cây rậm rạp, thiên không âm u lại nổi lên mưa nhỏ, trắng xóa, từng giọt, từng giọt rơi xuống tựa như nước mắt người nào đó.....

Rốt cuộc cũng chịu đựng không được nữa, hắn suy yếu ngồi bệt xuống bùn đất lầy lội, không để ý y bào trắng tinh đã bị máu tươi nhuộm hồng, nay lại bị nước mưa thấm ướt toàn bộ, thủy hạ mi mắt, ánh mắt mòng lung, không có tiêu cự, mặt không chút thay đổi, ngã nhào xuống...

Nghe Mộc Hiệp dùng bỏ câu đưa tin, nói Vương phi mới tới cửa đã bị sát thủ đuổi giết, hắn sợ tới mức ngay cả lâm triều sáng nay cũng không lên, một đường đuổi theo lại đây, không nghĩ tới, nàng nghe được thanh âm của mình cũng không quay đầu lại, liều mạng mà chạy. Nàng rơi xuống huyết động, hắn rất sợ thời gian kéo dài nàng chịu không nổi, vì tìm được sợi dây đủ dài, hắn chạy đến một vách núi cách đó không xa, tìm dây leo bên sườn núi, bện lại thành dây thừng, nhưng vì quá lo lắng gấp gáp, trong lúc ở sườn núi lấy dây leo, hắn bị một tảng đá từ sườn núi rớt ra, đập vào đầu gối... vì gắng sức kéo nàng từ huyết động lên, vết thương càng thêm nghiêm trọng...

Cả người Phù Vân Khâu Trạch ngã vào đất bùn lầy lèm, ánh mắt mờ to, không có tiêu cự, mang theo nỗi đau đớn mất mát từ sâu thẳm linh hồn...hắn cứ nằm đó, mặc cho mưa rơi xuống, thấm ướt y phục trên người, mặc cho mưa vô tình, xóa nhòa những giọt lệ chưa sót, ủy khuất không ngừng trào ra từ hốc mắt.....

Đi được một lát, cũng không thấy tên oan gia miệng mồm chanh chua kia đuổi theo, trong lòng Y Y bỗng dâng lên một dự cảm xấu.

Xoay người, nhìn xuống lối đi đầy bùn đất, ngoại trừ dấu chân của nàng, thì không còn gì hết..

“Phù Vân Khâu Trạch, người đừng trốn nữa, mau ra đây!” Nàng vén mấy sợi tóc bị nước mưa làm ướt, dán vào mặt, ôm một tia hy vọng, hô lớn.

“Tỉ tách lịch.....” chỉ có tiếng mưa trả lời nàng, không có bất luận kẻ nào đáp lại, ngay cả cái bóng cũng đều không nhìn thấy.

Tâm hoảng hốt, nằng theo dấu chân mình, chậm rãi đi trở về.

“Khâu Trạch, Khâu Trạch, người ở đâu?” Đẩy bụi cây ra, nhìn sắc trời càng lúc càng tối, nằng nóng nẩy, nhìn quanh bốn phía, như trước, vẫn không hề nhìn thấy thân ảnh của hắn.

“Khâu Trạch, Khâu Trạch, Khâu Trạch.....”

Rốt cuộc bất chấp nhiều như vậy, hai chân nhanh chóng chạy như điên, hai má cùng cánh tay bị cây cối hai bên cắt đứt mang theo đau đớn nhẹ, không ít chỗ còn rướm máu

Cước bộ dừng lại, nằng thân ảnh nhìn nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích, đầu gối đỏ tươi chói mắt, như một đóa hồng mai nở rộ trên nền tuyết trắng xóa, cũng như đang cười nhạo nằng tàn nhẫn.

“Khâu Trạch?” tiếng nói nằng khàn khàn, nhẹ nhàng tiến lại gần, chỉ thấy hắn mở to hai mắt, không có gì chút biểu cảm, ánh mắt mờ lung, nằm đó, tựa như rồi gỗ, không chút khí lực.

Tay nhỏ bé run rẩy, chạm vào hai gò má lạnh như băng, da thịt gần như không có độ ấm làm nằng quên hô hấp, cho đến khi cảm nhận được hơi thở mong manh của hắn, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Khâu Trạch, đừng nằm nữa, mau đứng lên, phía trước có cái sơn động, ta dìu người đi qua đó trốn mưa, bị thương thành như vậy, sao lại không nói tiếng nào, người là đồ ngốc sao?” Dùng ngữ khí ôn nhu quở trách, hai bên má từ khi nào đã đầm lệ, nằng ôm bờ vai của hắn, dùng sức nâng nửa người hắn dậy.

“Y Y, là nằng sao?”

Đôi mắt trống rỗng từ từ chớp chớp, hắn nhìn chằm chằm dung nhan trước mặt, giật giật ngón tay, chậm rãi xoa khuôn mặt của nằng.

Có can đảm mắng hắn như vậy, cũng chỉ có duy nhất một người.

Bạc thân khinh dương, khuôn mặt tái nhợt, lạnh như băng mỉm cười yếu ớt, đôi mắt màu tím âm trầm khôi phục sáng rọi, nhìn không được khẽ tựa tựa đầu vào vai của nằng, cảm thụ nằng tồn tại.

“Là ta,” Nằng nghẹn ngào một tiếng, chưa bao giờ nghĩ tới, hắn sẽ đối với mình dịu dàng như thế, sẽ có lúc ở trước mắt nằng yếu đuối như vậy,

“Chúng ta, đi tránh mưa trước được không, đừng dầm mưa nữa, miệng vết thương của người sẽ hư thối.”

“Hảo.” Hắn ôn nhu gật đầu, thuận theo nằng, dùng một cánh tay ôm bả vai của nằng, đem một nửa thân hình chậm rãi tựa vào thân thể của nằng.

Mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, Y Y đỡ hắn, thật vất vả mới tìm thấy sơn động kia, vừa né đi vào, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng sấm mãnh liệt, tia chớp sáng holoang cả một góc trời.

Sơn động này không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể chứa được hai người, ở bên trong, còn có một ít củi đốt, hai hòn đá đánh lửa, hắn là do sai phu đồn củi đặt ở nơi này, thỉnh thoảng ghé vào trú mưa mà dùng đến.

“Đến, ta xem thương thế của người thế nào ? Đúng rồi, tiểu lục có thể trị liệu miệng vết thương.”

Nói xong, nằng nhẹ nhàng vén lớp y phục bên chân bị thương của hắn lên, da thịt lằn lộn, cùng máu đỏ tươi cứ tuôn ra khiến cho động tác của nằng nhìn không được có chút cứng nhắc, lúc nhìn thấy vết thương sâu đến nôi lộ cả gân cốt, nằng cơ hồ bị dọa đến trắng mặt.

Thì ra nghiêm trọng như vậy, còn cố gắng mang mình lên, đúng là ngu ngốc!

Không biết vết thương nghiêm trọng như vậy, tiểu lục có thể chữa trị hay không? Nằng cuống quýt lấy tiểu lục ra, đặt ở bên cạnh miệng vết thương, nhưng mà, nó chỉ vờn hồng tín liếm liếm chung quanh, lại không có động tác gì khác.

“Miệng vết thương quá lớn, nó có lẽ cũng không có biện pháp.” Phù Vân Khâu Trạch cười nhẹ, muốn an ủi thiên hạ đang sốt ruột bên cạnh.

“Thử thử.” Tiểu lục ứng hai tiếng, tựa hồ đồng ý cách nói của hắn.

Không có cách nào, vốn định đem tiểu lục để vào trong lòng, nhưng mà, hôm nay thời tiết lạnh lẽo dường như làm cho nó vui mừng, liếm xong vết thương trên đầu gối Khâu Trạch, tiểu lục đã trườn đi, tìm được một chỗ thoải mái nho nhỏ trong sơn động, thì cuộn lại, nằm yên ở đó.

Tạm thời bọn họ cũng không có biện pháp rời đi, Y Y cũng để cho tiểu lục muốn đi đâu thì đi.

Nhìn vết thương của Khâu Trạch, có lẽ tiểu lục liếm qua cũng có chút tác dụng, ít nhất chung quanh miệng vết thương sẽ không bị hư thối, hơn nữa máu cũng ngừng chảy.

Chính là, có thể là mất máu quá nhiều, sắc mặt hắn có vẻ thập phần tái nhợt, ôm cánh tay toàn thân phát run, nằng nhìn thấy mà trong lòng đau xót, cuống quýt ôm lấy ít rơm khô cùng củi, đi nhóm lửa.

“Người cởi quần áo ra đi, ta giúp người sưởi ấm, bằng không sẽ bị nhiễm phong hàn.” Nàng vươn tay ra, muốn giúp hắn cởi ngoại bào.

Nhưng mà, hắn lại nhếch môi, cười tà, khẩu khí mỏng manh nói:

“Muốn hôn trước, hôn mới cho cởi.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Lạnh Thì Ôm Một Cái

Hôn ư? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Y đỏ hồng, lần đầu tiên nghe được hắn nói lời thân mật như vậy, ngược lại có chút bất ngờ, nhưng lại phát giác vẻ mặt người nào đó đang tái đi thì cảm thấy có chút không thích hợp.

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên trán hắn, quả thực, nóng đến dọa người.

“Muốn hôn, muốn hôn, không hôn sẽ không cởi.” Hắn tựa như một tiểu nam hài làm nũng, rất là ủy khuất mím chặt môi, hai mắt tội nghiệp nhìn nàng.

Dờ khóc dờ cười nhìn Phù Vân Khâu Trạch biến thành hài đồng, nàng không thể không cúi đầu, ở trên khuôn mặt đỏ bừng vì sốt cao của hắn nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn.

Mà hắn, cũng mềm mại nâng lên song chướng, đợi nàng cởi áo khoác.

“Người, tự mình thoát.” Nàng xấu hổ liếc liếc mắt nhìn hắn sắc mặt đỏ bừng, xoay người sang chỗ khác, che dấu khuôn mặt cũng đỏ chói của mình, lại cho thêm vào một ít cúi.

“Trẫm không biết, mỗi ngày đều do cung nữ giúp trẫm mặc quần áo, ngoại trừ quần áo của nàng, trẫm thật không biết cởi cái nào nữa.” Hắn hoang mang cúi đầu, lấy tay đặt lên vạt áo sờ loạn một hồi, ừ ừ cúi đầu, tựa như hài đồng đã làm sai chuyện gì, thành thành thật thật giãi hai tay.

“Sao quần áo của ta lại biết cởi?” Nghe được lời này, nàng nhất thời kích động, thiếu chút nữa đem lửa châm lên cả người mình.

“Bởi vì mỗi lần nàng ở thay quần áo, trẫm đều nhìn rất chăm chú, cho nên trẫm biết cởi thế nào. Nhưng mỗi khi cung nữ giúp trẫm mặc quần áo, trẫm đều để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm, nên trẫm không biết phải cởi quần áo của mình như thế nào a” Ừ ừ đá một cước vào vại cọng cỏ đại mộc bên cạnh, vô tình làm động đến miệng vết thương, hắn không khỏi nhăn lại khuôn mặt tuần mỹ, “Đau!”

Vốn là bị lời nói của hắn biến thành mặt đỏ tai hồng, nhưng khi nghe đến tiếng kêu rên đau đớn của hắn, Y Y cuống quýt quay người lại, chỉ thấy hắn ôm đầu gối ngồi ở kia nhẹ nhàng thổi khí, trong mắt, nước mắt lại một giọt tích hạ.

Xong rồi, hắn sẽ không lại biến thành hài tử khi phát sốt chứ? Y Y nghĩ đến, mười bảy năm nay, các cung nữ đều đem hắn chiếu cố cẩn thận, hơn nữa hắn có luyện võ cường thân kiện thể, cũng rất ít sinh bệnh, có lẽ chưa từng phát sốt, chẳng lẽ, đây là bệnh trong truyền thuyết “phát sốt biến tính” sao?

“Hào, đừng lộn xộn, ta giúp người cởi quần áo.”

Thật sự không đành lòng nhìn quần áo ướt mem dán sát lên thân thể của hắn, nàng đành phải kiên trì giúp hắn cởi bỏ y phục. Ngoại bào vừa cởi, đã lộ ra cơ ngực săn chắc, trường kiện, tuy là da thịt trắng nõn, trơn mịn, nhìn có vẻ “nữ tính”, nhưng vẫn làm cho nàng tâm thần nhộn nhạo

“Chưa cởi xong,……” Đồ khôi miệng, hắn chỉ chỉ vào thực khổ phía dưới, giống như cũng có chút ngượng ngùng, lại tiếp tục cụp mi mắt, hai ngón tay trở đầu đầu vào nhau.

Không có việc gì, coi như là giúp đứa nhỏ cởi quần đi tiểu là được! Y Y hít sâu một hơi, quay đầu đi, bắt lấy quần trong của hắn, kéo mạnh xuống, chỉ nghe “A a, đau quá a!” Một tiếng, mới nhớ tới vết thương trên chân hắn, lưng chợt lạnh, cuống quýt quay đầu lại, vừa vận đối mặt với tiểu huynh đệ của hắn.

“Oàn!” Nàng chỉ cảm thấy máu trong đầu sôi trào, giống như bị người ta nã một phát súng vào đầu, mơ mơ màng màng cúi đầu, liếc qua miệng vết thương, nơi đó, quả thực đang bị vải dệt vô tình kéo lê qua, mang theo một lớp da, máu tươi lại trào ra, giật mình một cái, đầu óc khôi phục bình thường, cẩn thận nâng chân hắn lên, đem quần đặt ở một bên.

“Đau quá a, Y Y, người đối với trẫm không tốt, vì trẫm làm nàng buồn, cho nên muốn trả thù.”

Biết rõ hắn hiện tại lời nói ngây ngô, chính mình cũng không kiểm soát được, nhưng thấy hắn câu được câu không, bộ dáng khụt khịt, rốt cục nhịn không

được ôm bụng cười ha ha.

“Ngươi, ngươi... bộ dáng này, nếu sau này ngươi tỉnh lại, chỉ sợ sẽ đem toàn bộ hoàng cung đều cấp đông lạnh.” Nghĩ đến khi đó, gương mặt hắc sẽ vận vẹo đến thật khó coi, Y Y cơ hồ cười đến gập cả thắt lưng.

Nhưng nàng vẫn nhớ ô vết thương trên người hắc cần được xử lý, vì thế, nàng đi đem tiểu lục đang cuộn tròn nằm trong một lỗ nhỏ trong hang động ra, để nó liếm liếm vết thương cho hắc, lại đem nó về chỗ vừa rồi.

“Nàng không thương trầm, còn cười nhạo trầm, không máu, không tim, không phổi!” thấy miệng vết thương rốt cục không chảy máu nữa, hắc giận, đứng lên, muốn đè lại nàng, cắn thượng một ngụm.

Mà “công phu” này, dĩ nhiên là học theo, học của nàng.

Mới đứng lên, chỉ trong nháy mắt, hắc rầm rì một tiếng, toàn thân vô lực ngã xuống, ôm lấy bả vai của nàng, cơ hồ đem sức nặng toàn thân đều tựa vào người nàng.

“Ngươi, ngươi mau nằm xuống nghỉ ngơi.” Nàng ôm hắc cũng không phải, không ôm cũng không phải, tuy rằng cùng nhau ngủ trên cùng giường suốt ngàn ấy năm, nhưng chưa bao giờ cùng hắc đụng chạm da thịt thân thiết như vậy nha.

“Trầm không có khí lực.....” Hắc yếu ớt nói vài chữ, nằm úp sấp lên vai người nào đó, không nhúc nhích.

Không khí lực còn có thể đứng dậy! Y Y không có cách nào, đành phải ôm hắc, giúp đỡ hắc nằm xuống, không dám liếc mắt một cái, mà hai tay chạm vào người hắc, liền cảm nhận được da thịt nóng như lửa, ngày thường cả người lạnh như băng nay lại nóng như vậy, chắc là rất khó chịu?

Tùy tiện lấy vài nhánh cây khô làm thành cái giá gỗ, đem quần áo của hắc treo lên hong khô, nàng mới phát giác chính mình cũng ướt đầm, do do dự dự nhìn thoáng qua Phù Vân Khâu Trạch đang khép hờ mắt nằm bên cạnh, đem áo khoác cời xuống, cũng đem đi hong khô.

“Y Y, trầm rất lạnh, nàng tới ôm trầm một cái được không?” Hắc nghiêng mặt, nhỏ giọng mờ miệng.

Lạnh? Rõ ràng nhiệt độ trên người hắc có thể làm người ta bỏng nha, như thế nào còn nói lạnh?

Dùng tay phải che tầm mắt của người bên cạnh, tránh cho hắc nhìn thấy những cái “không nên xem”, nàng ngồi xuống bên cạnh hắc, sờ sờ trán hắc, vốn là cực nóng không biết tự khi nào lại biến thành lạnh như băng, nếu như cứ tiếp tục lạnh như vậy, tình huống sẽ càng lúc càng tệ?

“Ngươi chỉ thích sờ trán của trầm, không ôm trầm, vậy để trầm ôm nàng đi.” Nói xong, hắc lại muốn đứng dậy, nhưng bị Y Y sốt ruột đè lại, nàng sợ hắc lại làm động đến vết thương.

“Hào hảo hảo, ôm ngươi, nằm yên, không được lộn xộn, nếu còn lộn xộn, ta cũng không cam đoan chính mình có thể hay không đá ngươi.” Mặt đỏ hồng, Y Y nghiêng người nằm xuống, vươn tay ôm lấy hắc.

“Rất lạnh, trên người nàng rất lạnh, quần áo Y Y rất ướt, rất lạnh,” Phù Vân Khâu Trạch hướng bên trong vách tường rụt lui, nhất thời trên người nổi lên một tầng da gà,

“Nàng biết rõ trầm sinh bệnh, còn như vậy đối với trầm. Y Y, cời hết y phục ra đi, giống như trầm vậy, ôm ấm áp nha.” Hắc đáng thương cắn môi dưới, tựa hồ lại là “chiêu” học được từ người nào đó.

Cời hết rồi ôm hắc?

Nàng thật muốn ngất xỉu nha, aiz, quên đi, tay run lên, từ từ cời bỏ vạt áo, nhìn hắc thỏa mãn tiến sát lại, nhưng ngay sau đó, hắc lại đem mặt chôn vào trong lòng nàng.

Cọ mềm mại, phát ra một tiếng thỏa mãn thờ dài.

“Ngươi, ngươi đừng lộn xộn.”

Tay nàng nhẹ nhàng ôm hắc, vòng ra phía sau lưng, cảm nhận được một mảnh lạnh như băng, không khỏi chậm rãi xiết chặt cánh tay, muốn đem độ ấm của mình san sẻ cho hắc.

“Ấn, trầm không làm loạn, chỉ cần ôm chặt, trầm sẽ không lộn xộn.” Hắc gây sự bình thường, vừa nói, một bên nhéo hai hạ thân khu thiếp đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Rất Ấm Ấp

Đem dùi khoác nhẹ lên chân nàng, cọ cọ, hần thỏa mãn, nhỏ giọng:

“Người của nàng thật sự rất ấm áp, Y Y, vì cái gì mỗi lần ôm nàng, đều có thể làm cho trầm cảm thấy rất ấm áp?”

Cảm thụ được da thịt lạnh lẽo, nàng nổi lên một tầng da gà, người của hần quả thật rất lạnh, hơn nữa nhìn hần mê man, nói chuyện không suy nghĩ, đang muốn trách cứ sao?

Một nam nhi đứng đầu cả thiên hạ, bây giờ dường như biến thành hải đồng, cuộn mình ở trong lòng của nàng, đem mặt ở nàng trước ngực nàng nhẹ nhàng cọ , hít hà hương thơm thoang thoảng như hoa lê, thỏa mãn giờ lên bạc thân.

“Y Y, nàng còn giận trầm sao?” Hần nhỏ giọng hỏi, tay ôm lấy cổ nàng, sợ sẽ bị đẩy ra.

“Vì sao phải giận dữ với người?” Y Y cố tình mơ hồ hỏi, không những mặt đỏ, bây giờ cả cổ cũng đỏ hồng một mảng, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc đen lòa xòa trước mặt hần, thấy hần cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào mình, bất giác hé miệng cười trộm.

Chờ hần khôi phục , chính mình nhất định phải lấy việc này chọc phá hần, uy hiếp hần, nếu không, sợ là sau này cũng không có cơ hội tốt như vậy, có thể ra oai trước mặt hần, nói thể nào, nàng cũng là “ân nhân cứu mạng” của hần nha.

“Nàng còn giận trầm lừa gạt nàng, hận trầm đem nàng đưa cho người xấu, giận trầm bắt tài không cách mạng nàng trở về, giận trầm là kẻ ngu ngốc.” Hần nhẹ nhàng nói xong, mỗi khi nói xong một câu, lại nói nhanh hơn một chút, vòng tay ôm nàng xiết chặt thêm một chút, cơ hồ muốn đem mình khảm nhập vào người nàng.

Thì ra, hần vẫn biết chính mình phạm lỗi, chuyện lừa gạt kia nàng không cùng hần so đo, nhưng mà còn cái yếm, hần đã nói là tặng nó cho mình, nàng tin tưởng hần cùng Tiểu Thanh không phát sinh quan hệ, nhưng, còn Sầm Nhi, nàng thật ra không chắc chắn.

“Người, cùng Sầm Nhi, có hay không,.....” Nàng không biết chính mình đang muốn khẳng định cái gì, nhưng vẫn cảm thấy, nếu không hỏi cho rõ ràng, trong lòng sẽ không thoải mái, ghen một nơi, sớm hay muộn cũng làm nàng hồng mắt.

“Không có,” Hần khẩn trương ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tím trong trẻo,

“Trầm chính là ngồi ở kia đọc sách chờ nàng trở về, nàng ta giả dạng làm nàng, muốn mê hoặc trầm, nhưng trầm không để ý đến, vẫn chờ Y Y trở về, ai biết, nàng ta đột nhiên lấy yếm của nàng mặc vào người, nhưng mà trầm đã lấy lại cái yếm rồi.” Thật cẩn thận giải thích , hần tựa như đứa nhỏ phạm sai, cúi đầu thật thấp.

“Đã bị nàng ta mặc vào rồi, người còn lấy trở về làm cái gì.” Nàng giận hần, liếc mắt một cái.

“Phải lấy về để thiêu hủy a, đó là vật trầm tặng cho nàng, không thể ở lại trong tay người khác, nàng sẽ tức giận.” Hần còn thật sự nói.

“.....” thì ra là như vậy, như vậy, nàng còn vì chuyện này không muốn để ý tới hần, còn làm cho chân hần bị thương, sinh bệnh, như thế tính ra, chính mình mới là đầu sỏ gây nên!

Nàng xấu hổ hai tay ôm lấy khuôn mặt hần, nhẹ nhàng trên trán hôn một cái, xem như xin lỗi.

“Y Y không giận trầm nữa sao?”

Thấy nàng hôn mình, hần thật cao hứng mở miệng, học theo bộ dáng của nàng, ở bên má phàn, hôn hôn.

“Nếu ta còn giận, vậy người phải làm sao bây giờ?”

Nàng cố ý yếu ớt bắt bẻ hần, trong lòng không khỏi bị bộ dáng đáng yêu của hần làm ngây ngất, mới trước đây, Phù Vân Khâu Trạch cùng nàng lớn lên vẫn còn mang vẻ mặt băng sơn, bây giờ...nếu như trước đây, hần cũng như vậy, phỏng chừng chính mình sẽ không cùng hần đầu võ mồm.

“Còn tức giận thì.....”

Hần nhẹ nhàng hôn lên má liễu, mi mắt, hôn lên mắt, biu môi, bộ dáng rất ủy khuất,

“Như vậy, còn giận không?” Nói xong, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của Y Y, lập tức hôn lên cánh hoa mềm mại, nhưng lại cảm thấy, hôn hôn ở đây, cùng với những chỗ khác bất đồng, liền vươn đầu lưỡi khẽ liếm, có một hương vị ngọt ngào, kích thích cảm quan, không khỏi hôn càng sâu.

Nghĩ đến hần sốt đến thần trí u mê, chỉ biết làm một ít chuyện tình “ngây thơ”, không dự đoán được, chính mình đúng là bị “tập kích” bất ngờ, Y Y mở to mắt, muốn đẩy hần ra, nhưng đụng vào thân thể lạnh như băng thật vất vả khôi phục một chút nhiệt độ của hần, thì tâm liền mềm nhũn, chỉ có thể ôm ở đây nhẹ hần, muốn hần buông nàng ra.

Nhưng mà, hần cứ hôn nàng nồng nhiệt như vậy, nàng cũng tránh không khỏi, u mê đáp lại nụ hôn nồng nàn của hần.

“Y Y,” Hấn dừng lại, thờ phì phò, “Trẩm không thoải mái.”

Không thoải mái? Mê mang mở hai mắt, nàng lấy tay đặt lên trán hấn, sao lại không thoải mái, chẳng lẽ phong hàn trở nặng sao? Tay nhỏ bé ở trên người hấn sờ loạn một trận, tựa hồ độ ẩm hơi cao một ít, làm sao bây giờ?

“Choáng váng đầu sao? Hay là quá nóng, hay là rất lạnh?”

Sốt ruột nâng mặt hấn lên, nhìn vào đôi mắt màu tím có một tầng sương mỏng bao phủ, nàng đột nhiên phát giác, có điểm không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời là chỗ nào có vấn đề.

“Rất nóng.” bàn tay to của hấn đặt trước ngực nàng, “Nhưng mà, trên người nàng rất mát mẻ.” Hai chân tự nhiên cọ xát vào nàng.

Trên người nàng thực mát mẻ sao? Bình thường đều là người hấn mát mẻ đi? Y Y nhất thời không phát hiện bàn tay đặt trên ngực nàng có chút “kì quái”, mãi lo lắng hấn có phải sốt cao quá mà hồ đồ rồi không?

“Khâu Trạch, đây là gì?” Lắc lắc hai cái ngón tay ở trước mặt hấn.

“Hai ngón tay, ngón trỏ cùng ngón giữa.” Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt, cuối cùng xác nhận nói, nhưng tay chân thế nhưng không có dừng lại động tác.

Hoàn hảo, còn có thể đếm ra là hai ngón, hơn nữa có thể phân tích, sẽ không nói là ngón tay, hoặc là hai, đây là chỗ thông minh của hấn.

Vậy thì vì sao, lại cảm thấy trên người mình mát mẻ? hay là người hấn phát sốt, nhiệt độ tăng cao, nên mới nói là mình mát mẻ?

“Y Y, trẩm còn muốn hôn hôn.” Hấn than thờ nói, cố sức đem miệng đi qua, lại bị Y Y lấy tay bưng kín, chỉ có thể phát ra thanh âm “ngô ngô” kỳ quái.

“Bệnh còn không hảo hảo nghỉ ngơi, đợi hết mưa rồi, ta mang người đi tìm Mộc Hiệp, hấn nhất định ở quanh đây.”

Nghĩ đến tại sao lúc nguy cấp kia Mộc Hiệp lại không xuất hiện, nàng có chút không xác định, mình có thể tìm được hấn hay không, nếu không tìm được, đành phải tự mình đi xuống vùng lân cận, tìm người giúp đỡ, hay tìm một y quán mới được.

“Mộc Hiệp? Hấn dùng bờ câu đưa tin nói cho trẩm biết nàng gặp nguy hiểm, đồng thời, cũng nói có việc muốn làm, cho nên đã đi rồi.” Dùng sức bặt mở tay nàng,

Xem ra, nàng chỉ có thể lựa chọn con đường thứ hai, hy vọng không gặp được Mẫn Hách yêu nam là tốt nhất. Nàng nhú nhú mày.

“Mộc Hiệp không ở đây, có phải có thể hôn nhẹ hay không, Y Y, trẩm rất nhớ nàng, nàng không ở bên cạnh trẩm, mỗi đêm, trẩm đều một mình ngủ ở ngự thư phòng lạnh như băng đó.” Hấn lẩm bẩm, bạc thán lại phúc đi lên.

Nàng không ở bên cạnh đều ngủ một mình? Nàng kinh ngạc, nhưng đồng thời lại cảm thấy trong lòng ấm áp, nghĩ rằng, nếu như phong hàn có thể truyền từ người hấn sang người nàng thì thật tốt, nàng muốn hấn khỏe hơn một chút.

Nhưng mà, lúc chuyện tiếp theo phát sinh, nàng bắt đầu hối hận

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Nhiễm Phong Hàn

Nụ hôn của hấn ôn nhu, nhẹ nhàng từ môi sang má, rồi di chuyển khắp mặt, lướt qua cổ, ngay cả vành tai mẫn cảm của nàng không buông tha, mãi đến khi hai người đều thờ hồng học, mặt đỏ còn hơn màu ráng chiều, Y Y vừa muốn kêu “Dừng”, hấn cũng vừa lúc gục xuống hóm vai của nàng, vụn phần môi mết, ngủ say.

Ngẩn ngơ, nàng “Phốc xích” Cười, còn tưởng rằng kế tiếp sẽ phát sinh sự tình gì, trong lòng đập “tình tịch” không thôi, thì ra, là nàng quá đa tâm.

Nhìn bên ngoài mưa rơi tầm tã, tựa hồ vốn không có ý ngừng lại, hơn nữa, sắc trời tối đen, bàn tay giơ cao năm ngón chẳng thấy, may mắn, hang động này ở vị trí cũng khá cao, mưa to nước cũng không ngập đến, chính là, tiết trời gần cuối thu, sơn động lại càng mang theo một chút lạnh lẽo.

Sợ bệnh tình hấn còn chưa tốt lên, buổi tối gió lạnh càng thêm cảm lạnh, vì thế nàng đứng dậy, muốn châm thêm ít củi vào, nhưng chỉ vừa mới chồm dậy, đầu đã truyền đến một trận choáng váng, trong lòng chợt lạnh, xong rồi, mình thật sự bị hấn lây cảm rồi!

Thật cẩn thận chuyển qua đồng lửa, bỏ thêm vài khúc củi khô, sử dụng một ít thuật pháp, làm cho củi khô sẽ tự thêm vào khi gần hết, xong xuôi, nàng vươn tay, sờ sờ y phục đang hong khô.

Chậm rãi đi đến chỗ Khâu Trạch đang nằm, đem quần áo đã khô khoác lên người hắn, nghĩ nghĩ, vẫn là ôm có vẻ ấm áp hơn, nàng cũng bắt chước nhiều như vậy, ôm hắn vào trong lòng, nhắm mắt lại, mỗi một chìm vào giấc ngủ...

“Khụ, khụ.....” Nàng ho nhẹ, cổ họng khô ráo, đau đớn. Y Y chớp chớp đôi mắt, nhìn trần son động, nhàm thạch lởm chởm, mới giật mình nhờ đến vụ tiệc ngày hôm qua.

“Khâu Trạch.”

Sờ sờ bên cạnh, một mảnh lạnh như băng, nàng đột nhiên đứng dậy, lại bị một trận choáng váng ập đến làm cho xoay xảm ngồi bệt xuống, cố nén hạ cảm giác không khoẻ, liếc nhìn xung quanh, thấy ngoại bảo của mình vẫn khoác hồ trên người, lửa vẫn cháy, chỉ là ngoại bảo trắng thán kia đã biến mất.

Hắn đi ra ngoài?

Sừng sốt một chút, nàng gượng ngồi dậy, đứng lên, đi đến cửa động, hướng nhìn xa xăm.

Hết mưa rồi, nhưng bên ngoài sắc trời vẫn như trước, tối tăm một mảnh. Trong rừng, ban ngày cùng lúc trời chạng vạng gần như giống nhau, có thể thấy rõ đường đi, nhưng lại cảm thấy u ám, lúc nào cũng có cảm giác mưa to sẽ đổ xuống bất cứ lúc nào.

Bên ngoài im ắng, trừ bỏ tiếng nước từ những tàn cây lẳng đọng rơi xuống, cả tiếng lá rơi cũng không có.

Hắn đi đâu vậy, không phải là nóng đến đầu óc hồ đồ, không tỉnh táo mà chạy loạn ra ngoài chứ? Nàng có chút sốt ruột, quay người lại, muốn đem quần áo của mình mặc vào, đi ra ngoài tìm người.

“Y Y, nàng tỉnh rồi?” thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái bay vào son động, thân ảnh màu trắng khắp khiêng đi đến.

“Người đi đâu?” Nàng thở hắt ra một hơi, hoàn hảo hắn bình an đã trở lại, nhưng mà, đã giảm sốt rồi sao? Khuôn mặt đầy nét cười, đôi mắt màu tím không còn mê mang, chẳng lẽ hạ sốt thật rồi?

Thùy hạ mi mắt, từ trong ống tay áo, hắn lấy ra một gói nhỏ, bọc ngoài bằng lá sen, bên trong có rất nhiều quả nho nhỏ màu đỏ tươi, ngán đầu lên, ánh mắt trong trẻo vẫn như đêm qua, đáng yêu như vậy.

“Nàng thử xem, trầm đi hái được một ít hoa quả này, không có độc, nàng yên tâm, trầm đã thử qua.” cười thật rạng rỡ.

Đúng là ngu ngốc, bị thương nặng như vậy còn chạy loạn khắp nơi, còn đi hái quả dại ăn, không sợ trúng độc sao? Nàng tuy oán trách, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

“Lần sau đừng ngu ngốc như vậy, ăn bậy bạ trái dại sẽ bị ngộ độc, có thể chết người đó.”

Một tay xoa hai gò má hắn, đem mặt dán sát lại, nàng muốn thấy rõ ràng, bên trong đôi mắt màu tím có còn mê mang hay không, nhẹ giọng hỏi:

“Người khỏe rồi sao?” Thử hỏi.

Phù Vân Khâu Trạch cầm lấy một quả đỏ tươi kia nhét vào trong miệng của nàng, cười nị mắt, nhất thời khiến Y Y phân không nhận định được.

“Đầu còn hơi choáng váng, trên người lúc nóng lúc lạnh, nhưng mà, nàng xem, trầm có thể chiếu cố nàng, Y Y.” Hắn đem trái cây đặt ở một bên, ôm cánh tay của nàng làm nũng.

Còn nói như vậy? Nhìn dáng vẻ của hắn, nàng đột nhiên yên tâm, như vậy tốt hơn nhiều.

“Hào hào, người đối với ta tốt lắm, chiếu cố ta một chút, còn sốt mà lại dám chạy loạn khắp nơi, quả thật là ngu ngốc.” Nàng thuận miệng đáp, nhẹ nhàng cắn nuốt quả dại trong miệng.

Đôi mắt màu tím trong phút chốc hiện lên một tia u lượn, lại lập tức biến mất đi xuống.

“Nàng nói, nàng không giận trầm nữa, trầm dụng tâm đối với nàng nhiều như vậy, nàng còn sinh khí, nàng mới à ngu ngốc.” Hắn cũng dùng không biết dùng từ ngữ gì khác, chỉ có thể học theo nàng, trong hoàng cung, cách dùng từ rất nghiêm khắc, hắn trừ bỏ học một ít cung từ, trên cơ bản cũng chưa dùng qua lời lẽ dùng để nặng người nào.

“Ân ân.....” Nàng bị hương vị thực ngọt của quả dại kia hấp dẫn, nhin không được lại lấy trái cho vào miệng nhai nuốt.

Quả đỏ nho nhỏ nhưng lại thật nhiều nước, vỏ ngoài mỏng, đỏ tươi như quả dâu, nhưng bên trong lại trắng nõn, hương vị thuần ngọt, nàng càng ăn càng thích, lấy một quả cầm trong tay nhét vào trong miệng hắn, cười loạn mắt, vàng trắng non như ả như hiện.

Một gói trái cây, cứ như vậy, hai người bắt tri bắt giác dọn dẹp xong.

“Y Y, trẫm còn muốn hôn nhẹ.” Hấn nhìn khỏe môi đỏ tươi bị mặt quả thấm ướt, vòng tay ôm cổ của nàng, nhỏ giọng làm nũng, thỉnh thoảng lay động hai cái.

“Nhưng mà, chúng ta mau chóng rời khỏi cánh rừng này, tìm đại phu xem bệnh đi.” Nghĩ đến hai người đều mang bộ dáng ma bệnh, nàng không khỏi chưa sót cười, có thể ra ngoài hay không vẫn là vấn đề nan giải đây.

“Oanh!” Bên ngoài đột nhiên sấm chớp mãnh liệt, mưa lại tí tách rơi, gió lạnh thổi từng cơn rét mướt.

Phù Vân Khâu Trạch nhún vai, lộ ra biểu tình: nàng xem thử đi.

“Hôm nay thời tiết thật đúng là muốn giết người mà,” Y Y bất đắc dĩ, đành phải ở trên trán hấn hôn một cái, “Được rồi, đừng náo loạn, ta đi thêm củi.”

“Không!” Hấn thật đúng là “không ngoan”, vừa nói xong lập tức gỡ ra tính trẻ con, chu cánh môi vôi vĩnh,

“Nàng không hôn, trẫm sẽ không cho nàng đi thêm củi, trẫm chịu đựng miệng vết thương đau đau, đi hái hoa quả, nàng cũng không nguyện ý thưởng cho trẫm cái hôn, trẫm mất hứng, cùng nhau lãnh chết tại đây đi.”

Nói xong, rõ ràng ôm chặt lưng áo của nàng, đem mặt vùi vào ngực nàng, khỏe miệng dạt khỏi một nụ cười gian trá, lại chậm rãi khôi phục bộ dáng ủy khuất, chu môi hờn dỗi.

Vừa tức giận vừa buồn cười nâng mặt lên,捏 hai má hấn, hoàn toàn cảm thấy đây là biểu hiện của tiểu ngoan đồng.

“Hảo, nhưng chỉ có thể hôn một chút.” Nàng không thể không gật đầu đáp ứng.

Hôn một chút? Hấn cao hứng mở miệng, hai tay chậm rãi vòng qua cổ của nàng, đem bạc môi dán lên cánh môi mềm, nhắm nháp ngọt ngào cùng với mềm mại của nàng.

Lần này, Y Y cắn chặt hàm răng, kiên trì không cho đầu lưỡi của hấn tiến vào, rất sợ chính mình sẽ giống như đêm qua, ý loạn tình mê.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch trái lại nhào vào thân thể của nàng, ngay tại lúc đầu nàng còn đang choáng váng, thành công đặt Y Y dưới người, hai người ngã vào thảm cỏ đêm qua.

Vào thời điểm mấu chốt lại hôn mê? Nàng toàn thân vô lực, cánh mũi đột nhiên bị hai cái ngón tay nắm lấy, lồng ngực một trận co rút nhanh, không thể không mở ra cái miệng nhỏ, để cho hấn “công thành chiếm đất”.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Quả Độc

Sao lại thế này? Toàn thân dường như có lửa nóng thiêu đốt, tựa như chỉ có hai người tựa sát vào nhau mới giảm bớt, tay hấn di chuyển đến chỗ nào, nơi đó sẽ thật thoải mái, cả người mềm nhũn theo, vì sao, nàng chưa từng có cảm giác như vậy.

“Khâu Trạch, nóng quá, tại sao có thể như vậy?” ngữ khí của nàng nhu hòa như nước, thỉnh thoảng dùng bàn tay nhỏ chổng đẩy một cách vô lực, muốn kháng cự cảm giác quái dị, dù thế nào cũng không cảm thấy đây là phản ứng bình thường.

“Dường như, quả đại kia có điểm không thích hợp,” Hấn cũng dừng động tác, hai mắt mờ mịt.

“Không phải là quả ‘Thôi tình’ chứ? Trong ‘dược kinh’ có ghi lại, nói là mê tình dược được làm bằng cách phơi nắng một quả đại, giã nát, nghiền thành bột mà tạo thành, chẳng trái đại đó chính là trái này?” Chịu được không cảm giác toàn thân nóng rực, trên trán hấn toát ra nhiều giọt mồ hôi.

Thôi tình quả? Không xong!

Nàng liếc mắt nhìn về cái lỗ nhỏ nơi tiểu lục đang nằm, nó đang cuộn mình thành một đoàn, dường như đang ngủ, bộ dáng rất là thoải mái, hoàn toàn không để ý đến tình trạng quần bách của nàng.

“Ta đi tìm tiểu lục đến giải độc, Khâu Trạch, người đứng lên.” Trên má phẫn cũng đỏ hồng dục hòa, rịn mồ hôi, Y Y nhuyển thanh mềm giọng khuyên, muốn đứng dậy.

“Không còn kịp rồi.....” Hấn cắn răng, vì nàng đứng dậy mà hạ thể chạm sát vào dục vọng căng cứng dưới thân hấn, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Cái gì?” Nàng mơ hồ ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt màu tím đã không có minh sắc, càng không mơ hồ bàng hoàng, ngược lại giống như mãnh thú chờ phát động.

“Nàng chịu đựng một chút!” Hạ thân nhất động, hấn tiến hành rồi điên cuồng đoạt lấy, tựa hồ chỉ có như thế, mới giảm bớt lửa nóng sôi trào trong người.

Tay nắm chặt cổ đại, chịu đựng cảm giác đau đớn như bị xé toạt, nàng cắn răng, nhủ chặt mi... Một lát sau, tiếng thở dốc của nam nhân, hòa cùng tiếng rên rỉ kiều mị của nữ nhân tạo thành một bức tranh hòa hợp ân ái mặn nồng... thật lâu, sau một tiếng gầm nhẹ, hai người thỏa mãn ôm lấy nhau, tiến vào giấc ngủ.

Bên cạnh, đồng lửa vẫn bập bùng cháy, thi thoảng lại vang lên tiếng “tí tách” rộn rã...

~~~~~

Không biết ngủ bao lâu, Y Y mơ mơ màng màng tỉnh lại, toàn thân một mảnh lo lắng, đầu cũng tựa hồ thanh tỉnh không ít, tuy trên người có cảm giác dính dính, nhưng cảm giác cả người mệt mỏi lúc trước đã giảm bớt không ít, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, có điểm kinh ngạc, hai người thể nhưng ngay tại đây, một chỗ hoang vắng thế này, xảy ra quan hệ.

Nhìn ngực, dưới chân, cùng hai bên sườn, đều ấn đầy vô số vết hôn ngân màu tím, mặt nàng đỏ lên, cuống quýt đứng dậy, tìm được quần áo bên cạnh đồng lửa, lẳng lặng mặc vào, cầm lấy một que củi đang cháy, đầu đầy mờ mịt cùng hoang mang.

Sau này, nàng nên đối mặt với hấn như thế nào?

Nàng đã không còn là phi tử của hấn, hơn nữa, lấy thực lực hiện tại của hấn, không phải là đối thủ của Mẫn Hách yêu nam, bây giờ mình cùng hấn lại..., rốt cuộc nàng phải tính thế nào?

“Ngân Nhi.....” Một tiếng kêu yếu ớt vang lên lại ảm đi xuống.

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hấn nhíu chặt, dưới hàng mi thật dài lẫn xuống một dòng lệ, nhất thời, Y Y như bị ngũ lôi oanh đỉnh (sét đánh), xờ cứng tại chỗ.

Vì sao, trong miệng hấn lúc nào cũng gọi Ngân Nhi, ngày ấy Mẫn Hách yêu nam khi dùng mị thuật đối với mình trong miệng gọi, cũng Ngân Nhi. Ngân Nhi trong miệng bọn họ, đến tột cùng là ai?

Đầu kịch liệt đau đớn, hình ảnh vào đêm trăng tròn 15 đột nhiên xuất hiện... trong không gian ảo ảnh, Mẫn Hách yêu nam quần bách hoi, mình có phải là Ngân Nhi hay không.....

Chẳng lẽ, mình cùng Ngân Nhi rất giống nhau?

Thì ra, từ trước đến nay, nàng đối với bọn họ mà nói chỉ là một kẻ thế thân, một vật thay thế mà thôi, cho nên mới đối với mình như vậy, liền ngay cả Mẫn Hách yêu nam cũng?

Khó trách, trước kia một bộ muốn đem chính mình thiên đao vạn quả, đến cuối cùng, lại đối với mình trước sau ân cần, không tiếc dùng ngôi vị hoàng đế đến đổi, đây đều là vì nữ tử gọi là “Ngân Nhi” ư?

“Đừng chết, đừng chết, Ngân Nhi đừng chết!” Trong giây lát, khàn khàn quát khẽ, làm Y Y thu hồi tinh thần đang suy nghĩ mông lung, cuống quýt chạy tới đè lại thân thể đang vận vẹo của hấn.

“Khâu Trạch, Khâu Trạch, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh, ngươi chỉ là đang thấy ác mộng thôi.” Nàng vỗ nhẹ khuôn mặt tái nhợt của hấn, trong lòng một trận đau đớn.

Dường như nghe được lời nói của nàng, hấn trấn định xuống, lông mi thật dài rung động, chớp chớp đôi mắt tím mờ mịt, vừa mở mắt đã nhìn thấy nàng, mới nhẹ nhàng phun ra một hoi.

“Ác mộng?” Hấn nhẹ giọng hỏi, “Trẫm, trẫm có phải đã nói cái gì hay không?”

“Không có, ta chỉ nghe được ngươi hô to một tiếng, bộ dáng rất là thống khổ, ngươi mơ thấy cái gì? Rất nóng sao?” Nàng thùy hạ mi mắt, che dấu đau đớn trong ánh mắt, ngữ khí nhất khinh, khẽ động đôi môi, cười hỏi.

Giật mình, hấn bỗng nhiên ôm lấy chăm lấy nàng, tựa đầu vào vai nàng, không ngừng cọ cọ.

“Y Y, trẫm sợ, vừa rồi rất sợ hãi, có một quái vật cứ mãi đuổi theo trẫm, làm như thế nào cũng không chịu buông tha cho trẫm, trốn đi đâu cũng không thoát, thật là khủng khiếp.” Nhuyễn thanh nói xong, toàn thân khẽ run.

Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc dài, đen như mực của hấn, nàng mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn người trong lòng.

Vì sao, nàng nhìn không thấu được tâm tư của hấn?

“Y Y?” không được đáp lại, hấn ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt ôn nhu tươi cười, lấy lòng, chỉ thấy nàng nhìn mình, vẻ mặt trách cứ.

“Ai dạy cho người làm người ta một nhọc như vậy, thân thể không khoẻ, còn xằng bậy.” Thử nhìn hấn, nàng đặt tay lên trán hấn kiểm tra, tốt rồi, đã khôi phục nhiệt độ lành lạnh bình thường, không còn sốt.

Làm nũng, dụi dụi vào người nàng, hấn chu chu môi, sắc mặt hơi hồng.

“Trẫm cũng không biết sao lại thế này, thân thể tự nhiên rất nóng, có phải đã làm nàng đau không, trẫm giúp nàng thổi thổi nha?” Nói xong, liền muốn đưa tay nắm lấy y phục của nàng. ^^!

Nàng hoảng sợ, cuống quýt ngừng cầm bàn tay “sói” của hấn lại, thanh âm sắc bén: “Phù Vân Khâu Trạch, người đừng làm loạn.”

Bị nhìn thấu rồi? Thân hình thoáng cứng ngắt, từ từ nâng lên mi mắt, thấy nàng bỗng nhiên cười một tiếng, tay hung hăng nắm lấy hai má hấn, lực đạo không mạnh không nhẹ.

“Rõ ràng là chính mình muốn, còn đổ lỗi cho trái cây, đúng là sắc lang, ngày thường làm sao nhẩn?”

“Đau, đau, thông. ....” miệng bị nàng kéo đến biến dạng, miệng kêu đau, nhưng bàn tay to lại sờ soạn lên bộ ngực mềm mại của ai đó, đợi nàng giảm bớt lực đạo, buông tha cho cái má đáng thương của mình, liền đắc ý nhếch miệng cười,

“Hảo, nàng làm cho trẫm biến thành tiểu sắc lang, vậy cũng được.” đôi mắt cảnh giác thả lỏng xuống dưới, một ngum hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang đỏ đỏ kháng nghị.

Giãy dụa một chút, nàng đột nhiên mềm mại xuống dưới, tùy ý hấn đùa nghịch, nặng nề ngủ. ....

Hùng đông sau.

“Đừng, Khâu Trạch. ....” Nàng đứng dậy, nhìn khuôn mặt tuần mỹ đang say ngủ, lưu luyến không rời nói.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Y Y Ngượng Ngùng

Đang muốn đem quần áo mặc vào, đột nhiên bị một bàn tay to ôm ngang thắt lưng, kéo nhẹ một cái, cả người đã ngã xuống một khuôn ngực rắn chắc.

“A!” Nàng hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng lại, một trận thiên toàn địa chuyển (trời đất đảo lộn), chỉ cảm thấy trên người hơi nặng.

Một bàn tay nhẹ nhàng che kín ánh mắt của nàng, bạc môi lạnh lạnh ấn xuống môi mềm.

Nàng đang định mắng Phù Vân Khâu Trạch đang muốn chà giẫm cái gì, không phải là lời nói lúc này đã bị hấn nghe được rồi? Nhưng rõ ràng mình đã nói rất nhỏ rồi mà.

“Y Y, trẫm vừa rồi mơ thấy nàng nói phải rời khỏi, trẫm rất sợ. ....” cúi đầu, thanh âm nghẹn ngào, tiếng nói trầm thấp vô lực, tựa như một tiểu hài tử bị thương đang tìm kiếm, cầu xin sự che chở.

Hai tay để đặt trên ngực hấn, muốn đẩy ra, nhưng lời nói kia lọt vào tai lại khiến nàng nhin không được mềm lòng, chậm rãi vươn lên, chạm vào hai má hấn, chậm rãi vuốt ve hấn ngũ quan, động tác ôn nhu, vuốt dọc theo từng đường nét trên gương mặt tuần mỹ, động tác mềm nhẹ giống như phải nhớ kỹ cái gì.

“Lại thấy ác mộng? Người xem, ta không phải vẫn còn ở đây sao?” môi nàng khẽ mím cười, nụ cười ngọt ngào như hoa lê đầu xuân.

Nhẹ nhàng đẩy cái đầu đang dựa vào ngực ra, nhìn vào đôi mắt màu tím của hấn.

“Thật sao?” Bạc thân nhẹ nhàng phun ra hai chữ, đôi mắt màu tím tội nghiệp nhìn nàng, ôn nhu hỏi, rất sợ hình ảnh trước mắt này cũng là một giấc mơ.

Trong mộng, nàng một thân trắng tinh, cùng một nam tử áo trắng cười bạch mã, chạy như bay mà qua, lướt qua hấn, nhưng nàng ngay cả liếc mắt nhìn hấn một cái cũng không có, mặt không chút thay đổi, oa ở trong ngực nam tử, rồi trôi đi không thấy.

Kiếp trước, là do mình ở Thanh Sơn bỏ lỡ nàng, chưa phát hiện ra nàng, nhưng mà, tất cả những điều này, đều đã là mây khói thoáng qua, chỉ cần có thể nắm giữ hiện tại, hấn nhất định không buông tay, đánh mất nàng lần nữa.

Ác mộng này, chính là sợ hãi lớn nhất trong lòng hắn!

“Ân, người xem, rất ấm, đúng không?”

Nàng nắm lấy bàn tay hắn, xoa xoa mặt mình, cánh tay, còn có ngực, “Nơi này còn có thể nhảy lên.” chứng minh đây là thực, không phải giấc mơ..

“Không phải mộng.” Hắn kinh hi ôm lấy cổ của nàng, lại làm nũng cọ cọ bộ ngực mềm mại, cảm giác quen thuộc, không như cảnh trong mơ kia, mờ mịt, mơ hồ, không thể chạm đến.

Nàng bắt đầu đi về lưng hắn, giống như hắn từng vuốt ve nàng, an ủi hắn đã bị ác mộng làm sợ hãi.

Nàng cũng từng có một khoảng thời gian rất dài, thường xuyên nằm thấy ác mộng, từ sau khi tỷ thí cùng Mãn Hách yêu nam, trong mười năm, thi thoảng nàng mới bị ác mộng khủng bố, nên nàng hiểu rất rõ cảm giác của hắn lúc này, muốn hắn an tĩnh lại.

“Nơi này, có thể có đứa nhỏ của trẫm hay không?” Hắn nghiêng người một chút, bàn tay đặt lên bụng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng, đầy cồi lòng chờ mong.

Nàng ngẩn ra, mặt ửng hồng, đẩy bàn tay không đứng đắn của hắn ra.

“Toàn suy nghĩ chuyện không đứng đắn, trước kia sao cũng chưa từng nhìn thấy bộ dáng tiểu sắc lang này của người?” Nhớ tới đêm qua, chính mình dường như chính là để hắn tùy ý đùa nghịch, nếu hắn cãi lại, nói không chừng vẫn là chính mình chịu thiệt, không khỏi quỳnh quáng.

“Sao không có? Mỗi lần đều là đợi nàng ngủ rồi, mới vụng trộm sờ lên.” Nói xong, bàn tay to lại bao lấy khuôn mặt mềm mại như tuyết, vô sỉ cười nói.

Cái gì? Thừa dịp mình ngủ say giờ trò! Sắc Lang!

“Phù Vân Khâu Trạch!”

sắc mặt bạo hồng, cắn răng, rất muốn đem khuôn mặt đang tươi cười kia hảo hảo giáo huấn một chút,

“Nói, từ khi nào thì người bắt đầu vụng trộm tiến hành loại hành vi quái dị này?”

Rất quái lạ sao? Hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, từ lúc hắn 13 tuổi, nàng mười sáu, lại ngủ trên cùng một cái giường, đối với nam nữ bình thường mà nói, đây là chuyện rất “bình thường” đi?

“Là nàng dụ hoặc trẫm trước.” Hắn rất là khẳng định gật gật đầu.

“Bậy bạ, ta đang ngủ, làm sao dụ hoặc người!” Nàng hung hăng nắm lấy gò má hắn, nhéo một chút, nhìn hắn nhịu mày than đau, trong lòng thế này mới vui sướng một ít!

Thật cẩn thận nắm chặt tay nàng, lo lắng đem tay còn lại cũng nắm luôn, hắn mới cười nói:

“Khi trẫm đang mơ màng, muốn ngủ đột nhiên nàng xoay người, ôm trẫm, trong miệng nói cái gì ‘Thơm quá, nhuyễn tồ cao’, còn hôn môi trẫm, trẫm mới bắt đầu đi sờ soạn đi lên.”

“Nhuyễn tồ cao” chính là món điểm tâm ngọt mà nàng yêu nhất, nghe hắn nói như vậy, trong đầu nàng liền “Àm vang”! một trận. Thì ra, trước đây, nàng cũng thường hay mơ thấy đang ăn điểm tâm, hóa ra là đang “ăn” cái miệng của hắn?

“Người khẳng định là đang dối gạt ta!” Nàng lắc lắc đầu, đem một số đáp án gần như khẳng định trong lòng cương quyết phủ nhận, kiên quyết phủ định là mình câu dẫn hắn trước.

“Lừa nàng? Muốn hay không thử lại? Thử lại, nàng sẽ biết trẫm có lừa nàng hay không.” Nói xong, hắn còn rất “sảng khoái”, chu môi lên, tựa vào một bên má nàng, bày ra bộ dáng “đợi bị lừa hạnh”. ^^!!!

Do dự một lát, nàng bĩ bĩ cười, quả thực hôn lên, nhưng mà, lại nghe đến một tiếng sói tru.

“Y Y, nàng cắn trẫm!”

Hốc mắt rung rung lên án, không nghĩ tới sẽ lại bị cắn, mím môi cắn cắn môi dưới, đem mặt hướng lên người nàng không ngừng cọ, dường như chỉ có như thế mới hết giận.

“Ai cho người vô lại,” Nàng cười, hai tay nhanh chóng đè lại cái đầu đang nháo loạn của hắn,

“Nếu không dừng sẽ cắn một ngụm nữa, cho người biến thành đại thần.” (???, ai biết đại thần là gì hem ??)

Lần này, hắn ngoan ngoãn, ngừng lại, dựa vào cánh tay của nàng, không nói.

Hai người đột nhiên trầm mặc, nhất thời làm cho Y Y không thể thích ứng. Nàng nhéo nhéo mặt hắn, cắn cắn bàn tay to của hắn, nhưng hắn vẫn như

trước, không nói lời nào, như đang xem ai kiên trì đến cuối cùng.

“Trẫm thua,” Hần thở dài, “Cho tới bây giờ không ai dám đối với trẫm như vậy, nàng là người duy nhất, nếu bị hủy dung, trẫm cũng muốn mặt của nàng cũng như vậy, hai người mới xứng.”

“Không phải là người sợ ta xinh đẹp hơn, cho nên mới cố ý muốn mượn cơ hội này hủy hoại sắc đẹp của ta phải không?” Biết được hần đây là đang giận dỗi, nhưng nàng vẫn thích bắt bẻ, đầu võ mồm với hần.

Hần ngán ra, nâng mặt lên, ánh mắt xoay tròn, sau đó cười nói: “Phòng chừng bị hủy dung cũng kém trẫm rất xa nha.”

Khóe miệng một trận run rẩy, nàng đột nhiên trừng to mắt, nhìn về mặt của hần.

“Người hết sốt rồi sao?” Nói được như vậy, thì chắc hẳn đã không còn mê man, không còn là ‘tiểu hài tử’, nàng oán hận nghĩ, rốt cuộc muốn lừa mình tới khi nào? Nhưng mà, làm được như vậy, đối với hần cũng là rất khó khăn, có thể gạt bỏ tôn nghiêm, thực không dễ dàng.

Đôi mắt màu tím lóe ra tinh quang, hần chỉ vào cái mũi của nàng.

“Nàng muốn thừa dịp trẫm sinh bệnh khi dễ trẫm?”

“Àn,” Nàng áp chế mắt mắt trong lòng,

“Như vậy cũng bị người đoán trúng, Khâu Trạch, ta không giận dữ với người, người cũng đừng giận ta, được không? Coi như là huề nhau.” ngữ khí thân nhiên lại mang chút thâm ý nói.

Hần nhẹ nhàng thở ra, đem mặt chôn ở trong ngực của, nhẹ giọng đáp ứng nói.

“Hào, huề nhau.” Hoàn hảo, không bị phát hiện.

Có chút đắm, hai người mang hai tâm trạng khác nhau, trầm mặc xuống dưới.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Phát Hiện Bị Lừa

Chưa kịp thích ứng với ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mắt, lông mi thật dài khẽ run, chớp chớp mắt, cánh tay hướng sang vị trí bên cạnh, lạnh như băng, không hề có chút độ ấm... hần bật dậy, nhìn trong động trống rỗng, nàng đã biến mất.

Cùi đã cháy hết, lửa cũng tắt tự khi nào, ánh mặt trời từ ngoài cửa hang chiếu vào, tà chiếu lên ngoại bào trắng của hần treo trên giá gỗ, nhẹ nhàng lay động....

Hần đứng lên, trong lỗ nhỏ, tiểu lục cũng không còn thấy bóng dáng, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhanh chóng đem quần áo mặc vào, từ từ lui trở về, đột nhiên phát hiện ba chữ được viết cách đó không xa.

“Đại phiến tử”!

Nàng phát hiện rồi? Mím môi, một cước dẫm nát chữ “lừa” kia, khắp khiêng đi ra ngoài, hướng tới thiên không, dùng ngón tay đặt lên môi, huyết sáo một cái vang dỗi “thu~”.

“Hoàng Thượng!” một bóng đen lập tức xuất hiện trước cửa động.

“Hoàng phi đi khi nào?” sắc mặt hần lạnh như băng, đồng tử màu tím trong mắt đã không còn nét ngây ngô, thiên chân, mà lại thâm thúy như biển sâu, khiến người thấy không rõ hần đang suy nghĩ cái gì.

Mộc Hiệp nhìn sắc trời, tính toán.

“Giờ mẹo, đi về hướng Bắc, đi được vài canh giờ rồi, hần là hoàng phi muốn cùng Mẫn Hách Vương gia gặp gỡ.”

“Ý của người là...nàng muốn trở về hoàng cung?” Che dấu không được kinh hi trong mắt, trong lòng thật ảm áp, sắc mặt lạnh như băng nhất thời nhu hạ vài phần.

Cứ tưởng rằng nàng sẽ nhân cơ hội rời đi, không bao giờ trở lại thâm cung nữa, mà hần cũng dự tính sau khi xử lý tốt mọi chuyện trong cung lại đi tìm nàng, không ngờ, nàng lựa chọn trở về, trở về nơi mà bao nhiêu năm qua nàng luôn muốn rời khỏi.

“Đúng vậy, là nàng chính miệng nói cho thuộc hạ biết.” Mộc Hiệp rất là khẳng định đáp.

“Trẫm nói cho nàng biết ngươi không ở gần đây, nàng như thế nào chính miệng nói cho ngươi biết?” Phù Vân Khâu Trạch trên mặt một mảnh kinh ngạc.

Ho nhẹ một tiếng, Mộc Hiệp tựa hồ cũng rất bất đắc dĩ, hoàng phi tựa hồ càng ngày càng hiểu được tâm kế của Hoàng Thượng, ngay cả việc hần tránh ở gần đó đều rõ ràng.

“Hôm nay, lúc hoàng phi rời đi, thuận miệng nói ‘Mộc Hiệp sư phó, ta muốn hỏi hoàng cung, ngươi không phải là cũng muốn cùng nhau trở về chứ?’ cho nên, thân lựa chọn ở lại, chờ sau khi Hoàng Thượng tỉnh lại rồi định đoạt.” hần sở dĩ lựa chọn không xuất hiện, chỉ là muốn cho Hoàng Thượng dùng thành tâm của mình đã động hoàng phi, nhưng mà, không biết có bị hiểu lầm hay không.

Đại phiến tử..... Xem ra nàng quả thực có mười phần nắm chắc, mới có thể trên mặt đất lưu lại ba chữ kia.

Phù Vân Khâu Trạch dở khóc dở cười lắc lắc đầu, nhưng nhớ đến đêm qua nàng nói huề nhau, dường như, ám chỉ việc hôm nay nàng sẽ rời đi, cho nên huề nhau.

“Hoàng Thượng, muốn thủ hạ đuổi theo, đem hoàng phi trở về hay không? Hiện tại, còn kịp.” Mộc Hiệp thật cẩn thận nói, nhìn Hoàng Thượng thay đổi sắc mặt liên tục, thật không biết phải làm gì cho đúng.

Trầm tư một lát, hần nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không cần, nàng lựa đã chọn trở về, nhất định có dụng ý, hướng hồ, nếu nàng ở ngoài cung, trẫm có khả năng một năm rưỡi tới đều không thấy được nàng dù chỉ một lần.” Nói đến đây, trong lòng lại nhói đau... Nhờ đến đêm qua, nàng nằm trong vòng tay, cảm nhận hơi ấm của nàng, ngửi hương thơm dịu nhẹ, ngan ngát như hoa lê trên người nàng, miệng bất giác cong lên, mỉm cười...

Mộc Hiệp ngẩn ngơ, rất ít khi nhìn thấy Hoàng Thượng ôn nhu như thế này, không khỏi âm thầm thở dài, trong thiên hạ, cũng chỉ có hoàng phi mới có khả năng làm cho hoàng thượng mỉm cười ấm áp như thế.

“Đúng rồi, ngày ấy thích khách ám sát, có điều tra được người đứng phía sau là ai hay không?”

Phù Vân Khâu Trạch sắc mặt chuyển lãnh, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh như băng, nghĩ đến ngày ấy nếu không phải hần kịp thời phá được không gian ảo tưởng của sát thủ, phỏng chừng nàng sẽ rơi xuống huyết động kia, sống chết không rõ.

“Này.....” Mộc Hiệp có chút khó khăn, “Cũng đã điều tra được, nhưng chỉ tra được một người, đó là Hoàng thực phi.”

“Có ý gì?” Hần ngăn ra, chỉ tra được một người..... Chẳng lẽ, ?

“Lần đầu tiên ám sát, là hoàng thực phi mua được sát thủ, nàng biết rõ chính mình hoàng nhi khiết phích, quả quyết sẽ không ở ven đường tùy ý ăn chút dân thực, cho nên, hạc đình hồng chi độc, liền hạ ở tại bánh bao trung, nhưng nàng cũng không rõ ràng, hoàng phi trong tay có giải độc thánh phẩm giao xà, cho nên, mặc dù hoàng phi ăn tái nhiều, đều là không có gì độc hiệu,” Mộc Hiệp nhất tưởng đến hoàng thực phi đã bị tin tức sau tất nhiên một bộ kinh ngạc bộ dáng, không khỏi ngăn khoe miệng, nhưng lập tức, lại phai nhạt xuống dưới, “Về phần lần thứ hai ám sát, tựa hồ, cũng là muốn Mẫn Hách Vương gia cùng hoàng phi mệnh, nhưng này chút sát thủ bởi vì giết người chưa toại, liền chính mình âm độc mà chết, thuộc hạ chỉ có thể tìm độc nơi phát ra đi tìm, vọng Hoàng Thượng cho thuộc hạ một ít thời gian.”

Muốn Y Y cùng Mẫn Hách mệnh nhân, ở Lạc Tang quốc lại có vài cái? Phù Vân Khâu Trạch soạn mi, cũng là không thể tưởng được bất luận kẻ nào ở bọn họ hai người sau khi có thể được đến gì được lợi.

“Sát thủ ám hạ là gì độc?” Hần mũi chân nhất giẫm, nhảy ra son động, nhất thời quên có thương tích trong người, lược ở không trung là lúc, mới giật mình nhiên phát hiện, may mắn Mộc Hiệp đúng lúc nhảy lên đỡ hần.

“Hoàng Thượng cẩn thận!” Rơi xuống thượng, Mộc Hiệp nhỏ giọng dặn dò, từ cổ tay áo lấy ra một bình nhỏ bằng gỗ, có mùi thơm nhẹ, đổ ra một ít được, rắc lên miệng vết thương của hần, lại dùng bạch bố băng bó lại cẩn thận, nhìn thấy thần sắc sốt ruột của Hoàng Thượng, mới lập tức đáp,

“Thiên cổ, bên trong thân thể sát thủ có nuôi cổ độc, chỉ cần uống nước được, sẽ độc phát mệnh vong, nước được này, gọi là thiên cổ.”

“Ồ Lạc Tang quốc, có mấy người biết dùng cổ độc?” đồng tử màu tím co rút lại, hần tùy tiện cúi đầu, liếc mắt nhìn bạch bố vừa băng lên đã bị máu làm nhiễm hồng, nhúu hạ mi.

Mộc Hiệp trong khoảng thời gian ngắn thật ra không thể trả lời, dù sao, chuyện này cũng không thuộc lĩnh vực am hiểu của mình.

“Thỉnh cho thuộc hạ chút thời gian, thuộc hạ nhất định điều tra rõ.”

Hiểu được khó xử của hần, Phù Vân Khâu Trạch phát nhẹ ồng tay áo:

“Nhất định phải mau chóng, còn Hoàng thực phi kia, Mẫn Hách nhất định sẽ không ngồi yên, nhưng mà, nếu chuyện này có hần đứng phía sau, mình tên

để tránh, ám tiên nan phòng. (kẻ địch ngoài sáng dễ đối phó, đánh lên khó phòng bị)”

“Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, nhưng, chuyện mười năm trước, không biết cùng việc hiện nay có liên hệ hay không, nếu không phải, chỉ sợ hoàng phi đã muốn trở thành mục tiêu ám sát, về phần vì sao đến nay mới lại tiếp tục động thủ, khả năng cùng việc Mẫn Hách Vương gia lên làm nhiếp chính vương có liên quan.” Mộc Hiệp lớn mặt phỏng đoán, gương mặt đôn hậu hiện lên lo lắng.

Nghĩ đến việc nâng ra hoàng cung, có thể né tránh phân tranh trong chốn cung đình, xem ra, lo lắng cũng bằng không, nếu không hoàng phi cũng sẽ không lựa chọn hồi cung, việc này đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, so với việc nâng ở ngoài cung, cô đơn một người, không bằng dựa vào thế lực của Mẫn Hách Vương gia để bảo hộ chính mình, có thể điều tra rõ thân phận địch nhân.

“Mười năm trước?” Phù Vân Khâu Trạch ánh mắt nhất lẹ, bạc thân lạnh như băng chậm rãi đặt ra một câu, “Tuyệt không thể bài bố, Mộc Hiệp, mau chóng bắt tay vào điều tra rõ.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Tương Ngộ

Ngày thứ ba, xe ngựa vẫn như trước đứng ở xa xa, khác biệt duy nhất là dường như xung quanh nó bị bao phủ bởi một tầng hàn khí, rét lạnh, tách biệt hẳn với mọi thứ bên ngoài,.... có rất nhiều thị vệ canh gác xung quanh, thần sắc đề phòng cảnh giác, thỉnh thoảng lại quan sát khắp bốn phía, ngẫu nhiên, bên trong xe lại thỉnh thoảng phát ra một trận rống giận.

“Cút! Một lũ ăn hại, ngay cả một người bang xương bằng thịt cũng tìm không ra, cút ngay ra ngoài cho bọn vương!”

“Oành!” thị vệ đến báo cáo bị đá một cước hung hăng, đập xuống xe ngựa, ngay cả thời gian lau mông cũng không có, đã vội nhảy dựng lên, leo lên khoái mã, tiếp tục xâm nhập vào cánh rừng, tìm kiếm người nao đó.

Hồng bào vung, mi mắt dài nhỏ khinh mi, ngón tay thon dài vuốt nhẹ góc áo, hần mím môi dưới, bên người tản mát ra hơi thở nguy hiểm làm người ta run run.

Chết tiệt! Đã qua hai ngày, vì sao ngay cả bóng người cũng chưa tìm được, coi lộ trình, căn bản là chạy không xa! Rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ bị sát thủ bắt được giết hại rồi? Nghĩ đến đây, cả người hần run lên.

Bên ngoài xe, tất cả thị vệ đều lo lắng không yên, đợi thị vệ tìm kiếm tiếp theo trở về, bọn họ sẽ xuất động, tiếp tục tìm kiếm.

Ba ngày tìm kiếm liên tục, nếu không phải hoàng thành tăng cường, phái người lại đây tiếp viện, chỉ bằng bốn thị vệ theo hầu bên cạnh lúc đầu, cũng là lực bất đồng tâm, bây giờ, Vương gia đang tức giận, dù bọn họ có một thể nào, chớp mắt một cái cũng không dám nha.

“Ai?”

Một thị vệ đột nhiên nhìn thấy bụi cỏ lay động, vội vàng rút ra trường kiếm, sẵn sàng nghênh chiến, lớn giọng:

“Kẻ nào lớn mật, dám cả gan xâm phạm nhiếp chính vương!”

Nghe được hần hô quát, thị vệ đang vây quanh ở bốn phía vội cùng quay về hướng hần, sóng vai rút kiếm, nhưng cũng bất động, không rời khỏi vị trí, sợ địch nhân dương đông kích tây, bộ dáng huấn luyện thuần thục, nghiêm ngặt.

Bụi cỏ đang lay động ngừng một chút, rồi lại tiếp tục rung lên, từ trong bụi cỏ, một bàn tay lầy lội vươn ra.

“Ta đói bụng..... cho ta ăn.....” thanh âm ngân nga mà âm trầm, giống như từ trong địa ngục đi ra vậy.

Tay cầm kiếm của thị vệ run lên, nuốt một ngụm nước miếng, nếu là địch nhân, như vậy khẳng định rất lợi hại, thanh âm mới khủng bố như vậy. :]]

Nhưng mà, bên trong xe ngựa, Mẫn Hách đang lo lắng bất chợt run lên, một cước đá văng cửa xe, tựa như cánh bướm, nhảy xuống xe ngựa, nhìn bàn tay nhỏ lầy lội bùn đất kia, đôi mắt mặt sắc nổi lên nhiều điểm tinh quang, lóe sáng cả khuôn mặt tuấn tuấn mị.

“Y Y!” Hần không hề gọi là “Vương phi”, không để ý phía trước là bùn đất lầy lội, cũng không để ý cầm bào trên người bị bùn đất nhuộm dơ, một bước liền tiến đến.

Thị vệ phía sau liên tục kinh hô “Bảo vệ Vương gia, bảo vệ tốt cho Vương gia!” Toàn bộ thị vệ vọt tới, rút ra đao kiếm, chuẩn bị bất thích khách, đã thấy Vương gia từ trong bụi cỏ trung lộ ra một nữ tử thân hình bé nhỏ, nàng tựa như vừa mới “chấn trau” xong, toàn thân đều là bùn lầy, mặt mũi lấm lem tựa như khát cái trên phố, dưới lớp bùn đen, chỉ có một đôi mắt hạnh tròn to là còn có thể nhìn ra được, nàng cũng bị bọn họ làm cho kinh hãi.

“Các người muốn làm gì?” Nàng nột nột há mồm.

“Còn không mau lui ra cho bản vương, dọa đến Vương phi, bản vương lập tức cắt đầu các người làm cầu đá, nhanh đi chuẩn bị, hồi cung!” Mẫn Hách loạn hạ thất lưng, không để ý đến trên người nàng không sạch sẽ, trực tiếp dùng ống tay áo sạch sẽ của mình chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn, bản hê hê, đến khi lộ ra dung nhan tinh xảo, mới vừa lòng dừng tay lại.

Nghe được mệnh lệnh của Vương gia, bọn thị vệ đều hít một ngụm khí, thì ra đây là Vương phi, rất sợ chọc tới Vương gia, dùng tốc độ nhanh nhất có thể leo lên ngựa của mình, tiếp tục đội mệnh.

“Mẫn Hách yêu nam, đừng làm lãng phí thời gian, mau, ta đói bụng, lấy thức ăn đến!” Nàng dùng một tay hất bàn tay đang vuốt ve ở trên mặt mình ra, không chút khách khí nói.

Haiz, nàng thật đúng là xui xẻo mà, vừa nhảy vọt qua được một cái hố bùn nhỏ, chưa kịp đắc ý, ai ngờ phía trước còn có một cái hố bùn lớn nha, cả người đều được tắm bùn không nói, vừa mới “xuất hiện” đã được đón tiếp thế này nha....

Nhìn hấn cố nén cười, khóe miệng còn ngẫu nhiên run rẩy, nàng bắt đầu đi tự mình đứng dậy.

“Năm mươi cái bánh bao kia đều tiêu hóa xong rồi? Nếu là bản vương, chỉ sợ năm sáu ngày nữa cũng không ăn nổi.” Hấn cười mỉm, thấy nàng giận đến tròng mắt, liếc mắt một cái, cũng là không nói gì.

Nhưng mà, hấn cũng “vạn phần ôn nhu” đỡ tay nàng, đi về hướng xe ngựa, một tay cầm hải của nàng hài để vào xe trước, trợ lực, giúp nàng vào xe, đội cho nàng vào xong, mình mới nhẹ nhàng nhảy lên, thông thả đi vào.

“Mẫn Hách yêu nam, người không phải là muốn cho ta ngồi xổm trong góc chứ?” Cúi đầu nhìn mình một thân lầy lội, nàng đứng tại chỗ, nhìn nam tử theo sau, nói.

Nàng vẫn nhớ rõ, lần trước bất quá chỉ là quần áo bị dơ 1 chút, hấn đã bắt nàng thay, nếu không phải ngồi góc vào góc, lần này, toàn thân đều bản hê hê, chưa thay được quần áo, chỉ nhích 1 chút thôi, đã lưu lại dấu vết rồi.....

“Trước hãy rửa sạch mặt cùng tay đi, còn lại, đội hồi cung sẽ tắm rửa sạch sẽ, như thế nào, nhưng nếu nàng muốn ngồi trong góc, bản vương khẳng định sẽ không phản đối.” Hấn tiếp nhận một chậu nước trong đó thị vệ bên ngoài bưng lên, rút khăn tay của mình ra, nhúng ướt, nhẹ nhàng đưa cho nàng.

Ý của hấn là: mình có thể tùy ý ngồi?

Tiếp nhận khăn tay, chà lau sạch sẽ bàn tay, nàng ở cạnh vị trí cửa sổ, gấp đệm chắn qua một bên, cẩn thận ngồi xuống, xác định sẽ không làm dơ thêm mấy thứ khác, mới bắt đầu tẩy trừ.

Bất chấp ánh mắt của người nào đó, đầu tiên là rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn, thổi phồng một cái, kéo ống tay áo lên một chút, chà lau vết bẩn nơi cánh tay, nhưng mà, bùn đất vừa được lau sạch, lộ ra một dấu ấn màu tím, nàng ngẩn ngơ, vừa muốn đem ống tay áo kéo xuống đã bị năm ngón tay thon dài chế trụ.

“Đây là cái gì?” đôi mắt mặc sắc của Mẫn Hách trung tâm mát ra một cỗ hương vị nguy hiểm, hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt bối rối của nàng, lạnh giọng chất vấn.

Không xong..... Đều do tên Phù Vân Khâu Trạch ngu ngốc này làm hại! Nàng cắn chặt răng.

“Là do lúc rơi xuống sơn động, không cẩn thận va chạm mà lưu lại, bây giờ mới hiện lên.” Cúi đầu, nàng dùng tay còn lại, vuốt ve “miệng vết thương”.

Nếu bị hấn biết này đó là dấu vết do Phù Vân Khâu Trạch lưu lại, phỏng chừng, nhiếp chính vương hấn cũng không làm, trực tiếp đăng cơ. ^^!

“Thật sao?” Hấn nghi hoặc nhìn dấu vết này, có xanh có tím, chỉ ứ máu một chút chứ không chảy máu.

“Nếu không phải tiểu lục giúp ta liếm miệng vết thương, hiện tại, chỉ sợ toàn thân đều bị thương.” Sợ hấn không tin, Y Y lấy tiểu lục ra, đặt trên vết thương xanh tím, nó cũng là “miễn cưỡng phối hợp”, chạy đến liếm một phen, rồi lại chui vào vạt áo của nàng.

Thì ra là thế, Mẫn Hách không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong mắt vẫn lưu lại một tia nghi hoặc, người đối việc nam nữ dị thường quen thuộc như hấn, thấy thế nào, đều cảm thấy vết xanh tím kia là hôn gần.

Nhưng thấy nàng không thừa nhận, lại sợ chính mình hiểu lầm nàng, chỉ phải tạm thời bỏ qua việc này, về cung nói sau.

Đội cho nàng đem hai tay đều rửa sạch xong, đem thủy bồn vẫn đục bưng đi ra ngoài, xa phu mãnh súc dây cương, xe ngựa một đường quay lại hướng Bắc.

Xe ngựa dần dần nhanh lên, hai mắt mệt mỏi có chút nhắm nghiền liếc mắt một cái về phía thùng xe, cùng với thị vệ đi theo phía sau, khóe miệng chậm rãi

nhếch lên một nụ cười âm lãnh. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Mẫu Tử Trở Mặt

Bên trong phủ Mẫn Hách Vương gia.

“Hoàng nhi, hoàng nhi. ....”

Một thân ảnh vàng tươi óng ánh, sốt ruột chạy về hướng cửa chính, đợi đến khi nhìn thấy thân ảnh đỏ thắm, mới hoãn hạ cước bộ, nhưng sắc mặt mang theo sầu lo, dịu dàng hỏi:

“Hoàng nhi, con không sao chứ?” váy áo vàng kim nhẹ nhàng lung lay, gương mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc lo lắng.

Nàng vươn tay chạm vào người Mẫn Hách, hấn lại thần nhiên bỏ qua, nhìn cũng không nhìn, tú bào đỏ thắm, bách hoa kim điệp liêu khởi, lãnh đạm lại khách khí.

Hoàng Thục phi giống như bị người khác hung hăng đâm một đao, con trai chưa bao giờ đối đãi như thế với mình, chẳng lẽ, bị phát hiện ?

“Không có việc gì, thỉnh mẫu hậu trở về nghỉ ngơi, nhi thần cũng mệt mỏi, thứ không thể phụng bồi.” ông tay áo đỏ thắm vung lên, hấn đi ra phía trước, đỡ lấy cánh tay Y Y, giúp nàng xuống xe ngựa.

Tư thái thật cẩn thận, lại làm trong lòng người nào đó dấy lên một phen lửa giận hừng hực, té mắt thâm nị, hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể tiến lên lập tức lấy đi tánh mạng của nữ nhân kia, nhưng nhìn thoáng qua hoàng nhi, vẫn là nhịn xuống .

Hoàng thực phi? Y Y vốn định hạ thấp người hành lễ, lại bị Mẫn Hách kéo thẳng lên, đi về phía trước, đành phải gật đầu chào nhẹ, không khỏi có chút nghi hoặc, rõ ràng tình cảm giữa mẫu tử bọn họ tốt lắm, hôm nay, sao lại xa lạ như vậy?

Mất thấy hai người sắp đi vào hậu viện, Hoàng thực phi rốt cuộc nhìn không được thái độ của hoàng nhi đối với mình, tiến lên, hét lớn: “Đứng lại!”

Nàng vì hoàng nhi trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ hấn không hiểu được khổ tâm của mẫu hậu, lại vì một tên dân đen mà hờn đối với mẫu phi?

Nhưng Mẫn Hách tựa như không nghe thấy, lời kéo tay Y Y tiếp tục đi, nhưng lại bị nàng dùng sức kéo cánh tay còn lại, mới không thể không ngừng lại, nghiêng người, nhìn về mặt nổi giận đùng đùng của mẫu hậu, tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

“Mẫu hậu còn có chuyện gì, vừa rồi nhi thần đã nói rất rõ ràng, nhi thần mệt mỏi.” Hấn nhìn phía sau lá vàng rụng rơi, phiêu phiêu theo gió, từ từ thờ dài.

“Hoàng thực phi nương nương.” Y Y nhân cơ hội rút tay ra, hạ thấp người hành lễ.

Nhưng mà, Hoàng thực phi cũng không vì hành động của nàng mà cảm kích, lại lạnh lùng liếc mắt một cái, tiếp tục đi đến trước mặt hoàng nhi, trách cứ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hấn, đây là thái độ mà hấn nên có với mẫu hậu sao?

“Cho dù mệt thế nào, chẳng lẽ cùng mẫu hậu nói một tiếng bình an, hay không bị thương, cũng không có thời gian sao? Ngày đó nghe được tin tức con gặp nạn, mẫu hậu đêm đêm đều mất ngủ, vậy mà vừa trở về, con đã bày ra thái độ này với mẫu hậu sao, đây thái độ mà hoàng nhi nên có với mẫu hậu sao?” ánh mắt nàng sắc bén, nhất thời, nghiêng đầu, chỉ vào Y Y,

“Vì nàng, con tình nguyện làm mẫu hậu đau lòng sao?”

“Mẫu hậu, đừng nữa nói, nhi thần thật sự mệt mỏi.”

Ngữ khí đột nhiên trầm thấp, hấn quay đầu, nhìn thẳng vào hai mắt mẫu hậu, bên trong đôi mắt mặc sắc không hề có một tia gọn sóng, chỉ thoáng qua một chút phiền chán, tựa như đối với người xa lạ, không muốn tiếp tục bị quấy rầy.

Nghe lời này của hấn, Hoàng thực phi cũng trầm xuống, đưa tay bắt lấy một cánh tay của Y Y đang đứng bên cạnh hấn, trong mắt thoáng lên một tia đau xót:

“Đều là vì nàng, con mới sinh khí với mẫu phi? Chẳng lẽ nàng đối với con quan trọng như vậy sao? Tình nguyện vì nàng ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không muốn, tình nguyện vì nàng, ngay cả sinh mệnh cũng không cần? Thân thể khỏe mạnh, đều nhờ ơn cha mẹ, hoàng nhi sao có thể làm mẫu hậu thất vọng như vậy?” Nói xong, năm ngón tay đang nắm lấy tay hấn cũng gia tăng thêm chút lực đạo, chặt vắn hấn.

“Chẳng lẽ, người đang chờ mong nhi thần nói cảm tạ người sao, vì muốn nhi thần đi lên ngôi vị hoàng đế, cho nên mới muốn giết Y Y? Mẫu hậu, nàng hiện tại đã là Vương phi của bốn vương, nhi thần có thể không ngăn cản bất kì việc gì người muốn làm, nhưng mà, thỉnh mẫu hậu, người không cần tham gia vào việc của nhi thần.” khuôn mặt yếu mị hất thời thay đổi, lạnh đậm nói.

Đau, đau, đau! Y Y nhìn cánh tay của mình cơ hồ bị Hoàng thực phi bóp nát, liếc mắt một cái, nhất thời muốn rút về, không ngờ, cử chỉ này lại chọc giận nàng, móng tay bấm xuống càng sâu.

□

Y Y liếc mắt nhìn Mẫn Hách yêu nam, hắn vẫn chưa phát hiện cánh tay mình bị mẫu phi nắm đến thương, nghĩ rằng, được rồi, ta chỉ có thể tự cứu, vốn không muốn làm mất hòa khí, nhưng xem ra, hiện tại nếu không mở miệng, cũng đã khai chiến.

“Hai người các ngươi đủ chưa? Nếu còn muốn tiếp tục, ta cũng không có thời gian ở trong này nghe mẫu tử các ngươi tranh chấp, đòi mạng, trên người bản muốn chết.” Nói xong, nhìn Hoàng thực phi trợn mắt há hốc mồm, đem cánh tay bị bắt lấy giờ lên cao, ống tay áo hoạt hạ, nàng nhân cơ hội mở mấy ngón tay đang xiết chặt lấy tay mình ra, một đường rút lui.

Đề lại Hoàng thực phi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cùng Mẫn Hách yêu nam giận tái mặt.

“Mẫu hậu, người cần gì phải tổn thương nàng!” Hắn giận tím mặt, khuôn mặt mềm mại đáng yêu nhất thời căng thẳng, vốn định sau mấy ngày nữa, đợi cho tâm tình bình tĩnh sẽ cùng mẫu hậu hảo hảo nói chuyện, nhưng hiện tại, hành động này của mẫu phi, không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu.

Đối với hoàng nhi trước nay luôn nhất mực tôn kính với mình, nay lại đối với mình nói năng lớn tiếng? Hoàng thực phi nhất thời toàn thân cứng ngắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Con, con... đang nổi giận với mẫu hậu?” Nàng nột nột hỏi, “Là đang oán mẫu hậu?”

“Nhi thần cũng không có ý trách cứ mẫu hậu, chỉ là hy vọng mẫu hậu nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của bốn vương, cho dù chết, nhi thần cũng tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào động vào nàng!” Mẫn Hách nhíu mắt lại, bá đạo mườì phần tuyên bố.

Lời vừa nói ra, thiếu chút nữa làm Hoàng thực phi tức điên, kích động cầm hai tay hắn, hết sức khiến cho chính mình tâm bình khí hòa, ôn nhu khuyên nhủ:

“Hoàng nhi, mẫu hậu không có ý động vào nàng, chỉ là, con không thể đem ngôi vị hoàng đế đặt qua một bên, cứ như vậy, những chuyện trước đây chúng ta làm, há chẳng phải đều uổng phí rồi sao?”

Xem ra, mẫu hậu vẫn không hiểu được ý tứ của mình, cũng không nghĩ lại hành vi của mình.

Chậm rãi, nhẹ nhàng thoát khỏi tay nàng, đem hai tay đặt ra sau lưng, trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ, lui ra phía sau từng bước, hắn thùy hạ mi mắt.

“Nếu là không có ý động vào nàng, sao lại sai khiến sát thủ hành thích? Mẫu hậu, người biết rõ tính cách của nhi thần nhất, hiểu rõ nhi thần tuyệt đối sẽ không tùy tiện dùng những thứ hàng hóa bên ngoài cung, cho nên mới hạ kịch độc, cấp Y Y ăn, không phải sao?”

Đột nhiên, hắn cười, cười đến thật yếu mị, ánh mắt lãnh huyết, trào phúng,

“Bốn vương cũng không muốn cùng mẫu hậu so đo, nhưng mẫu hậu cũng nên biết, nhi thần cũng có nỗi khổ riêng, dù sao, là nhi thần nợ nàng, kiếp trước chưa trả được, kiếp này, vô luận thế nào, đều phải hoàn thành.”

Nợ? Hoàng thực phi nghi hoặc nhìn hắn, hắn đến tột cùng có biết mình đang nói cái gì hay không?

Mẫn Hách đưa tay, đón lấy một đóa hoa rơi, tùy tay sờ, chậm rãi mở ra năm ngón tay, đóa hoa trắng muốt, phơ phất trong gió thu, mỏng manh, rối loạn, tựa như tâm trạng hắn bây giờ....

Không hề để ý tới, xoay người rời đi, hồng bào tung bay, bỏ lại một cánh hoa rơi.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Người Điều Khiển Phía Sau Tấm Màn Nhung

Một nam tử một đường đi đến một miếu thờ bỏ hoang vùng ngoại ô bên ngoài hoàng thành, cẩn thận xem xét, xác định chung quanh không có người, mới

lắc mình đi vào.

Bên trong miếu, liễn đồ tan hoang, miếu thờ bỏ phế lâu năm, không người thờ cúng, hơn nữa nhiều năm không được tu sửa, dĩ nhiên không còn hình dáng nguyên vẹn như lúc ban đầu, nhưng quái dị là, ở bên cạnh hỏa lò, lại có hồng hương (hình như là nhang màu đỏ), có vẻ như ai đến cúng viếng mà để lại.

Nam tử tiến lên, cầm lên ba cây hồng hương, đốt lên, thổi tắt hỏa diễm, rồi đem chúng cắm vào bát nhang ở phía trên bàn cúng nơi chính điện, sau nhảy lui ra sau mười bước.

Bỗng nhiên, khi hấn vừa cố định thân người, bên bàn cúng đột nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng, một không gian hình tròn mở ra, xuất hiện trước mặt nam tử. Hấn lại không có chút kinh ngạc, nhắc chân, không chút do dự đi vào thông đạo, đợi sau khi thân hình của nam tử biến mất, lối vào hình tròn cũng lập tức biến mất, không thấy bóng dáng.

“Thuộc hạ tham kiến Chính vương!” hai tay cung kính đưa lên ngang mặt, lộ ra một đôi mắt nhỏ, nam tử nửa quỳ, yên lặng nhìn chăm chú vào người trước mắt.

Một thân hoàng bào, thêu kim long vàng chói, nam tử đang đưa lưng về phía nam tử đang hành lễ từ từ xoay người, lộ ra khuôn mặt của Chính Vương La Phu quốc! (cha của bà Sầm Nhi đóa ^^)

“Như thế nào?” Hấn cười tủm tỉm hỏi.

“Khởi bẩm Chính vương, bọn họ thất bại, nhưng may mắn đã ăn vào Thiên Cổ, độc phát mạng vong, cho nên địch nhân không thể tra ra là ai phái sát thủ tới hành thích.” Nam tử thật cẩn thận hồi đáp.

Thất bại? Sắc mặt Chính vương trầm xuống, hừ một tiếng, phát tay áo, một cước đá vào trên người nam tử, nhìn hấn chặt vật, cả người đau đến đầy mồ hôi, vẫn cắn chặt răng, không dám lên tiếng.

“Bỏn vương thật vất vả mới đợi cho bọn họ ra cung một chuyến, muốn “nhất tiễn song điêu” (một mũi tên bắn trúng hai con chim), các người thế nhưng lại làm hỏng?”

Chính vương âm vụ nghiêm mặt, hung hăng tát vào mặt nam tử “ba, ba, ba”. Nhìn khoe miệng nam tử bật ra tơ máu, hừ lạnh ngừng tay.

Không dám làm trái, cũng không dám trốn tránh trách nhiệm, nam tử dùng ống tay áo xoa xoa vết máu trên khoe môi, cúi đầu.

Giờ phút này, nam tử làm thuộc hạ nhiều năm, biết rõ bản tính của Chính vương vốn hỉ nộ vô thường, chính giờ phút này mở miệng, không khác gì chọc giận hấn, nên đem tất cả lời giải thích đều nuốt vào bụng, chỉ chờ hấn đặt câu hỏi.

Quả nhiên, không kiên nhẫn đi thông thả vài bước, ánh mắt gian tà của Chính vương chợt lóe.

“Nghe nói, đã nhiều ngày Phù Vân Khâu Trạch không ở trong cung, chẳng lẽ, là hấn làm hỏng chuyện tốt của chúng ta?”

“Đúng vậy, không chỉ Phù Vân Khâu Trạch, còn có Mộc Hiệp, hai người đều hiệp trợ Vương phi rồi đi, bọn thuộc hạ không thể ngăn trở, nhưng mà, nhóm sát thủ mà Hoàng thực phi phái đến, giúp thuộc hạ biết được một chuyện.” Vì để lấy công chuộc tội, nam tử chỉ phải nói.

“Nga? Chuyện gì?”

Chính vương hưng phấn chà chà hai tay, mặc dù giết người bất thành, đành phải nhẫn nhịn chờ lần sau, chính là hấn quá mức vội vàng xao động, muốn một ngụm nuốt vào Lạc Tang quốc, cho nên mới nóng lòng phái sát thủ hành động.

Mấy năm nay, bởi vì ở La Phu quốc bị mang tội danh “loạn thần tặc tử”, vô luận hấn giả nhân giả nghĩa như thế nào, thi hành dân chính, quốc dân đều không ủng hộ hấn, ngược lại liên tiếp tiến hành bạo động, hơn nữa quốc khố hao hụt, gần như bị hấn tiêu xài đến cạn kiệt, khó thể cầm cự được thêm. Nếu như có thể thôn tóm được Lạc Tang quốc, thì có thể bổ sung quốc khố, cũng có thể mở rộng quốc thổ, đến lúc đó, còn ai dám hưng binh tạo phản?

“Phù Vân Khâu Trạch cùng Mẫn Hách, hai người đều thập phần chú trọng Vương phi, hơn nữa, độc được đối Vương phi mà nói, tựa hồ không có tác dụng gì. Ngày đó, tận mắt thuộc hạ nhìn thấy, Vương phi ăn năm mươi cái bánh bao, mỗi cái bánh bao đều chứa hai khắc hạc đỉnh hồng, nhưng nàng cư nhiên bình an vô sự, một tia dị trạng đều không có.”

Nói đến chuyện này, nam tử có chút không thể tin được, “Hạc đỉnh hồng” xưng là 1 trong 3 thiên hạ kịch độc, thế nhưng lại đối với nàng không có tác dụng, ngay cả độc thánh cũng không đạt được trình độ này.

“Cái gì?” Chính vương biến sắc, nói như vậy, một trong những thủ hạ đắc lực nhất của hấn, cổ vương, cũng không phải là đối thủ của nàng sao?

“Nếu như thế, chúng ta chỉ có thể thay đổi kế hoạch.”

“Sầm Nhi công chúa truyền tin, nói Phù Vân Khâu Trạch đối với nàng khinh thường rề rúng, mà nàng cũng không muốn phí công sức, đi câu dẫn một quân chủ bù nhìn, không có thực lực, cho nên không hành động bước tiếp theo, hy vọng Chính vương sớm cứu nàng chạy khỏi ma chướng của Phù Vân Khâu Trạch.” Nam tử nhớ tới hôm nay nhận được bồ câu đưa tin, vội vàng thông báo.

Nữ nhi bất hiếu!

Chính vương trên mặt một trận run rẩy, thật hận không thể giảo huấn tiện nhân kia một trận. Nếu không phải nhờ mình bày bố, tiện nhân đó có thể ngồi lên vị trí công chúa sao! Dám được sùng mà kiêu, vi phạm mệnh lệnh của mình?!

“Người nói cho nàng biết, nếu như mị hoặc không được Phù Vân Khâu Trạch, thì thừa dịp giết hấn đi, nếu không, bốn vương sẽ khiến cho nàng ở thâm cung cả đời, suốt đời cũng đừng nghĩ đi ra! Phá hỏng kế hoạch của bốn vương, cẩn thận cho dù nàng có mười cái đầu cũng không đủ dùng!” Nổi trận lôi đình, hấn quát lên, một cước giáng xuống người nam tử đang quỳ trên mặt đất.

Đáng thương thay, nam tử kia thật vất vả mới ‘lập công chuộc tội’, chỉ vì chuyển lời giúp công chúa, lại khiến mình bị tai bay vạ gió.

Khụ ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nam tử chuyển thành âm vụ, lại nhịn xuống, rất sợ làm Chính vương nổi giận, độc được trong người phát tác không có giải được của hấn cấp cho, cũng chỉ có con đường chết.

“Thuộc hạ tuân mệnh, nhưng mà, công chúa còn nói, trong cung nhằm chán, thỉnh Chính vương tìm cho nàng vài cái nam thị (nam sủng) hầu hạ, nếu không, mặc dù người có muốn mệnh của nàng, nàng cũng sẽ đào tẩu.”

Vốn lời này không nên nói, nhưng mà, nghĩ rằng, hai bên đều bị tra tấn, còn không bằng trước mặt Chính vương nói ra, nếu như Chính vương quản được công chúa, chính mình về sau cũng miễn được phiền toái.

“Nàng còn dám mở miệng yêu cầu bốn vương, muốn nam thị?”

Chính vương lạnh lùng cười, nhưng lại không tiếp tục hạ thủ trên người nam tử,

“Bốn vương đem nàng từ trên đường trở về, nếu không phải bởi vì diện mạo của nàng cùng phượng phúc Lạc Tang quốc giống nhau như đúc, hiện tại, bất quá chỉ là một á khát cái hèn mọn ven đường, tốt lắm, đêm nay, người mang nàng tới gặp bốn vương.” Khuôn mặt quý dị cười, hấn tiến lên, nâng nam tử dậy.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Không biết vì sao, nam tử nhìn thấy sắc mặt hiện tại của hấn, trên người nổi lên một tầng da gà.

Dám can đảm cùng mình đàm điều kiện, cũng không nhìn lại thân phận mình là cái gì, dường như nhiều năm như vậy, cũng dám vi phạm vào điều cấm kị của mình, kêu gào sao, yêu sách sao, như vậy, được, sẽ thuận theo ý nàng!

“Còn có, Hoàng thực phi bên kia, có hoài nghi bốn vương?”

“Theo thuộc hạ biết, Hoàng thực phi giờ phút này đang cùng Mẫn Hách Vương gia trở mặt, nhất thời không đi thăm dò chuyện này, nàng vốn muốn chờ hấn trở về hỏi, không ngờ lại bị Vương phi làm cho rối loạn, cho nên, tựa hồ chỉ có Hoàng Thượng điều tra.” Nam tử hành tẩu giang hồ nhiều năm, tin tức tự nhiên có vẻ linh thông, hấn tự tin đáp.

“Ác? Người nói, nếu như để cho Mẫn Hách Vương gia biết việc này, sẽ thế nào?” Chính vương đột nhiên nghĩ ra một kế, âm âm cười,

“Bốn vương không chỉ phái sát thủ, cũng muốn bọn họ tàn sát lẫn nhau!”

Tàn sát lẫn nhau! Nam tử nhất thời trước mắt sáng ngời, nếu như có thể không tốn sức lực, lại thu thập được hai người, như vậy, còn lại Vương phi, bất quá chỉ là vật trong bàn tay, tùy thời có được.

“Buổi tối đem công chúa đến, bốn vương cần phải cho nàng làm việc này.” phát ổng tay áo, Chính vương dẫn đầu ly khai không gian ảo ảnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Nam tử lão đảo đứng lên, nhìn bóng dáng hấn dần dần xa khuất, oán hận cắn răng, một ngày nào đó, chính mình sẽ trả lại hấn gấp ngàn lần!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Cầm Thú

Thâm cung, hoa đăng huy hoàng, nhưng vẫn một mảng tĩnh mịch, tiếng gió thu xào xạt, tiếng côn trùng rả rích trong đêm,... tất cả hợp thành một bức tranh lộng lẫy nhưng cô tịch. Ngay cả con người cũng trở nên nhỏ bé, chơi vui trong không gian trống trải cô quạnh...

Bên ngoài Long Quân điện, hai hàng cung nữ chông đèn, soi sáng lối đi, đi phía sau là một nam tử, thân khoác hoàng bào, sắc mặt lạnh như băng, Tiểu Thanh nhìn thấy đoàn người đang đến thì ngăn ra, cuống quýt mở cửa, nép sang một bên, cúi người hành lễ.

“Thế nào, xem biểu tình của ngươi khỏi thấy trầm, có phải cho rằng ngay cả Long Quân điện, trầm cũng không thể trở về hay không?” Phù Vân Khâu Trạch dùng cước bộ, đôi mắt màu tím hiện lên ý cười châm chọc, một tay khẽ nâng cằm của Tiểu Thanh lên, một tay khẽ ngoắc lấy cung nữ đang cầm đèn gần đó, làm cho ánh sáng soi thẳng vào mặt hai người, quan sát rõ ràng.

“Nô tỳ chỉ là kinh ngạc khi thấy Hoàng Thượng lần này trở về sớm, nô tỳ lo lắng long thể có phải là không khỏe hay không?” Tiểu Thanh thông minh đáp.

Lạnh lùng buông lỏng tay ra, hần cười:

“Có lẽ, Mẫn Hách Vương gia mới là chủ tử của ngươi, nếu không, ngươi sao có thể giúp đỡ Y Y, trước kia, chưa bao giờ như vậy. Hiện tại, nàng trở thành Vương phi, đồng thời trở thành chủ tử thứ hai của ngươi?” nhưng mà, thân phận Vương phi này của Y Y, cũng chính là nỗi xót xa trong lòng hần, là nhắc nhở cho hần biết: là hần kém tài, vô năng, không bảo vệ được nàng.

“Nô tỳ không biết Hoàng Thượng đang nói cái gì. Người đâu, mau tới, đưa Hoàng Thượng vào trong nghỉ ngơi.” Đôi mắt không có tiêu cự cũng không buồn liếc hần một cái, quay người, ánh mắt soi thẳng đến cung nữ đang đứng ngơ ngác phía sau, quát.

Ai cũng tự hiểu, cung nữ Tiểu Thanh, thân phận hiện nay của nàng so với dĩ vãng bất đồng, cung nữ bị chỉ định, chỉ phải đánh bạo làm liều, “giúp đỡ” Hoàng Thượng đi vào nội điện.

Nhếch bạc thần, hần thật ra một chút cũng không để ý, một cước đi vào, tính đem nữ nhân trong điện đá ra ngoài.

Sầm Nhi đang nhàn nhã nửa nằm trên nhuyễn tháp, để cung nữ giúp mình sơn móng tay, liếc nhìn thấy thân ảnh anh tuấn của Khâu Trạch đang tiêu sái tiến vào, nhất thời phản ứng không kịp, hần không phải ở trong ngự thư phòng sao?

“Cút ra ngoài!” Hần trầm giọng hạ lệnh.

Cung nữ bên trong hoảng sợ, cuống quýt chạy ra, cũng không quản chuyện Sầm Nhi nổi giận, la hét ầm ĩ, nháy mắt đã biến mất.

“Ngươi làm gì đó, không nhìn thấy bản công chúa chưa sơn xong sao?” Nàng đau lòng thối, oán trách liếc hần.

“Ngươi không có nghe được trầm nói ‘cút ra ngoài’ sao?” Hần đi đến bên cạnh cái bàn, lạnh lùng nheo lại mi mắt, đôi mắt màu tím phiếm thượng một tia lạnh như băng, tựa như hàn khí của tuyết sơn, làm cho người ta da lông dựng đứng.

Sầm Nhi nhất thời hút một ngụm khí lạnh, cố gắng tự trấn định.

Nói như thế nào, hần đã không còn là chánh chủ của hoàng cung, chỉ là một hoàng đế hữu danh vô thực, nàng sao có thể sợ hần?

“Hay là, ngươi muốn bị đá ra ngoài?” Hần lắc lắc mười ngón tay duyên dáng, sắc mặt âm trầm, giống như ác ma bước ra từ địa ngục, tà ác tươi cười.

Quên đi, vẫn là trước giữ lại tính mệnh. Nàng không cam lòng trừng mắt nhìn hần, liếc mắt một cái, mới lắc mông đứng dậy, mới đi vài bước, phía sau lại truyền đến một câu.

“Từ nay về sau, không cho ngươi bước vào Long Quân điện nửa bước, nếu không, ngươi tự biết sẽ có kết cục gì.”

Chỉ có bản thân mới biết nàng có bao nhiêu thống giận, nhưng với tình cảnh hiện nay, nàng cũng chỉ có thể âm thầm nén giận, bình tĩnh đáp trả một câu:

“Bản công chúa cũng chẳng cần ở lại chỗ này.”

Nếu không phải bị Mẫn Hách Vương gia nghiêm cấm, không cho phép nàng rời khỏi Long Quân điện, hần cho rằng, nàng muốn ở lại chỗ quái quỷ, lạnh lẽo này sao?

Cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa, Sầm Nhi lắc lắc mông, ngúng nguẩy rời đi.

Như thế càng tốt, nàng cũng không cần nghĩ cách, tìm lí do thoái thác, trực tiếp rời khỏi Long Quân điện, đi tìm Mẫn Hách Vương gia. Nàng cao hứng nghĩ đến “viễn cảnh tươi đẹp” khi gặp Mẫn Hách, thông thả bước đi, nhưng mới đi đến một khúc cua tối, đột nhiên bị một bàn tay bịt kín miệng, lôi vào trong góc.

“Công chúa, là thuộc hạ, Chính vương muốn gặp người.” giọng nói quen thuộc của nam tử ở phía sau vang lên bên tai nàng.

Là hần! Mở tay hần ra, nàng tức giận, chỉ là một nô tài cũng dám cả gan chạm vào mình, nhất định phải cáo trạng cùng phụ vương mới được, hừ! o(￣へ￣)o (trời ạ, tự tin dữ vậy!)

“Phụ vương ở đâu?” Nàng mềm mại hỏi.

“Thịnh công chúa thứ thuộc hạ đắc tội.” Nói xong, nắm lấy lưng áo của nàng, nhẹ nhàng đập lên tường, linh hoạt nhảy lên đỉnh điện, dưới ánh trăng, khinh công về phía Tây thẳng tiến.

Đến khi đến ngôi miếu cũ nát kia, vẫn phương thức cũ, đốt hồng hương, làm xuất hiện lối vào không gian ảo ảnh.

“Công chúa, thỉnh, Chính vương đang ở bên trong không gian đợi người, thứ thuộc hạ còn có chuyện quan trọng cần làm, cáo từ trước.” Cung kính cúi nửa người hành lễ, nam tử rời khỏi miếu thờ.

Cũng không hề nghi hoặc, nàng trực tiếp bước vào mặt đạo của không gian ảo ảnh, dù sao, đây cũng là phương thức gặp mặt thường xuyên giữa nàng cùng phụ vương.

Quả thực, mới đi được vài bước, đã nhìn thấy thân ảnh mập thấp kia.

“Phụ vương.”

Nàng hạ thấp người, ánh mắt có hơi toát ra nghi hoặc,

“Không biết tìm Sầm Nhi đến, là có gì chuyện quan trọng?” bình thường đều có cấp dưới trực tiếp truyền lời, hôm nay, sao lại mang mình đến đây, chẳng lẽ là... yêu cầu của mình hơi quá đáng? $\geq \nabla \leq$

Tuy nàng là cô nhi, do hấn ở ven đường nhặt được, nhưng hấn đã tuyên bố với bên ngoài, nàng là nữ nhi thất lạc nhiều năm của hấn, bởi vậy, từ khi nàng mười hai tuổi, liền bị Chính vương mang vào trong cung, từ đó tính cách yếu đuối, nhu nhược của nàng từ từ biến thành kiêu ngạo, ương ngạnh, tất cả, đều bởi vì hấn vô cùng sùng ái nàng.

“Nghe nói, con chưa câu dẫn thành công Phù Vân Khâu Trạch?” Hấn nhìn nàng, gương mặt mập mập không hề thị tức giận.

“Sầm Nhi thiếu chút nữa bị hấn giết, phụ vương, hấn giống như một khối băng vậy, lạnh lùng vô tình, còn chưa nói được mấy câu, sẽ động thủ. Lần trước, Sầm Nhi mặc dù đã thoát hết quần áo, hấn cũng không động tâm, loại quái vật này, kêu Sầm Nhi câu dẫn như thế nào đây?” Nàng hờn dỗi nói, tiến lên, một tay ôm lấy cánh tay hấn, nhẹ nhàng lay động. ㄣ (□ ㄣ)

“Như vậy, con cùng Mẫn Hách Vương gia, lại là xảy ra chuyện gì? Bỏn vương nhớ rõ, chỉ cho con hiệp trợ hấn, vẫn chưa cho phép con lên giường của hấn đi?” Hấn cười nhạt một tiếng, mỗi lần đều dùng chiêu này, không nhảm chán sao?

Xấu hổ buông lỏng cánh tay, nàng có chút ủy khuất, quyết quyết thần.

“Ồ La phu quốc còn có bốn gã nam thị, ở Lạc Tang, Sầm Nhi cũng chỉ thích Mẫn Hách Vương gia cùng Lạc Dật Vương gia, hai mỹ nam tử kiệt xuất như vậy, người nói Sầm Nhi nên làm thế nào?” (◊◊◊)

Hấn đồng ý cho nàng nạp nam thị, là vì giúp nàng huấn luyện mị công, về sau giúp hấn một phần lực, dùng ‘mỹ nhân kế’ thu phục nhân tâm, ổn định biên cương, ai ngờ, nàng lại biến đó thành ham thú hoan lạc?

“Nên làm thế nào?” Hấn lạnh lùng cười, đột nhiên, một tay cầm lấy một bên vú của nàng, vuốt ve,

“Nếu người đã không thể nhịn như vậy, vậy phụ vương sẽ thỏa mãn người, như thế nào?”

“Phụ vương.....” Nàng sợ tới mức sắc mặt nhất bạch, nhìn bộ dáng ghê tởm của hấn, nhất thời dịch vị từ dạ dày bốc lên, muốn lui về phía sau, không gian ảo ảnh đột nhiên vận vẹo, khóa chặt lại, đem hai người vây quanh ở một chỗ.

Chính vương tà cười, một tay bắt lấy nàng, ấn lên trên tường.

“Người tử nhỏ đã hỏi bốn vương: vì sao không dạy người thuật pháp, bây giờ, bốn vương sẽ nói cho người biết: vì bốn vương muốn không chế người, người bất quá chỉ là một món đồ chơi nhặt được ven đường, thật cho rằng mình là công chúa cao quý sao? Từ nay về sau, nếu như không làm đúng chỉ thị của bốn vương, bốn vương nhất định khiến người sống không bằng chết!”

“Không!” Nàng nột nột nói nhỏ, nhìn ‘phụ vương’ luôn luôn đối với nàng yêu thương, sủng ái đang vương tay, tàn ác xé nát quần áo của nàng, cuồng dã thú tính.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [23] Phát Tác

Lạc Dật ca ca, huynh nhất định đón được Ngân Nhi.” Cố gắng mỉm cười, nụ cười tươi tắn như hoa lê đầu xuân, nàng nhìn chăm chú vào nam tử cách mình hai bước chân. Chân ngọc vừa nhấc, nàng nghiêng mặt, đối với người tự xưng là “Khinh Âm ca ca” làm cái mặt quỷ, nhìn thấy hấn ánh mắt kinh ngạc của hấn, không khỏi vận phần đắc ý, nhưng mà, khi mũi chân vừa chạm đất, ngực giống như bị đập nát, đau đớn nhanh chóng lan tràn khắp kinh mạch, phát tán đau đớn khắp toàn thân.

Màu da tuyết trắng nhất thời biến thành tái nhợt, hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn Lạc Dật ca ca một thân trắng thuần phía trước, vươn tay muốn bắt lấy, nhưng đau đớn kịch liệt đánh úp lại, khiến cho hai tay gắt gao che lấy ngực, cả người không còn tuân theo sự điều khiển của bản thân, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, đầu gối mềm nhũn, cả người vô lực ngã xuống.

Nhưng vào lúc này...

“Ngân Nhi!”

Khinh Âm sắc mặt đại biến, hét lớn một tiếng, vọt nhanh đến, vươn bàn tay to, muốn đem thân thể mềm mại đang ngã xuống, ôm vào trong lòng nhưng Lạc Dật đã nhanh hơn một bước, đón được nàng.

“Ngân Nhi, nhìn một chút nữa, Lạc Dật ca ca sẽ lập tức cho muội uống thuốc!” Hắn thấp giọng căng dãn, nhìn nàng đau đớn, trái tim hắn cũng giống như bị ai đó bóp nát.

Ngực không ngừng truyền đến đau đớn làm cho tai nàng ù đi, căn bản là không nghe được hắn đang nói cái gì, chỉ là mơ hồ nhìn thấy cánh môi hắn nhấp nháy mà dự đoán.

“Trời ạ, quả thật là năm mươi bước, trên đời còn có loại bệnh kì quái như vậy.....” Bọn lính lần đầu tiên nhìn thấy loại bệnh kì quái như vậy, đều nhỏ giọng thì thầm.

Chạy vội đến bên cạnh Ngân Nhi, Khinh Âm nhìn thiên hạ tứ chi run rẩy, ánh mắt thâm thúy, cắn răng một cái, cười nói:

“Người nên không cần phải cho nàng uống được gì đó, muốn bản tướng quân thả nàng sao? Tính toán thật tài tình, đừng diễn trò nữa, thật ra người diễn cũng rất đạt, bản tướng quân thiếu chút nữa cũng trúng kế của người.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Dật vốn đang sốt ruột ngược lại trấn định xuống dưới, đem Ngân Nhi đang nằm trong lòng mình đặt vào trong lòng hắn.

Đứng lên, vẻ mặt một mảnh lạnh nhạt, tựa tiểu phi tiểu nhìn gương mặt kinh ngạc của Khinh Âm, ống tay áo trắng tinh trong gió chiều phiêu đảng, tạo thành những đường cong duyên dáng. Năng, chiếu rọi lên dung nhan tuấn mỹ, càng làm tăng thêm vẻ thánh khiết thoát tục.

“Nếu người đã nói như vậy, ta đây cũng buông tay mặc kệ, đợi một khắc sau, nàng sẽ ói máu, hai khắc sau, ngất, sau ba khắc, hồn về tây thiên. Nếu đây là điều người muốn.” ngữ khí ôn nhu, thể nhưng lời nói lại mang theo sức ảnh hưởng cực lớn, mỗi một từ, mỗi một chữ đều là kim nhọn đâm thẳng vào trái tim đa nghi của Khinh Âm, khiến hắn run rẩy.

“Hào, vậy bản tướng quân sẽ chờ, đợi đến thời khắc cuối cùng kia... nếu là giả, người sẽ dùng đầu bồi tội với bản tướng quân?” hai hàng lông mày nhíu chặt, cười lạnh.

Chút không có bị hắn trong lời nói chọc giận, nếu là muốn cho chính mình rối loạn đầu trận tuyến, như vậy, hắn có thể to lắm sai đặc sai lắm rồi, tuy rằng, chính mình cũng không tha Ngân Nhi chịu nhiều một chút khổ, nhưng, có năng lực thoát được bao lâu đâu? ㄟ (͡ ° ͡ °) ㄟ

“Ta cứu Ngân Nhi, là vì tình cảm của riêng mình, mà người, cũng vì yêu mà che mờ hai mắt, Khinh Âm, đến cuối cùng, không phải người, cũng không là ta, là người thắng cuộc. Canh bạc này, căn bản không có ý nghĩa gì, nếu Ngân Nhi chết đi, chúng ta đều là kẻ thua cuộc.” Hắn chưa sót lắc đầu, trong cuộc sống, một chữ “tình” sao lại trái ngang như vậy, nhân sinh mấy ai thoát khỏi lụy phiền.....

Không để ý tới lời nói của hắn, Khinh Âm ôn nhu ôm lấy bà vai Ngân Nhi, ngồi xuống, làm cho nửa người nàng nằm trong lòng mình.

Thân hình bé nhỏ của nàng tựa như búp bê bị rút hết khí lực, gương mặt tái nhợt, môi trắng bạch, cả người yếu ớt, mỏng manh, tựa như chỉ cần một cơn gió thổi qua, sẽ tan biến như thế.

“Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi, Ngân Nhi nhìn không được, đau quá.....”

Nàng ho nhẹ, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay đặt trên ngực nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay dùng sức khảm sâu vào lòng bàn tay, dường như, chỉ có như thế, mới giảm bớt một chút thống khổ.

Đây là do hắn dạy của nàng, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể thương tổn chính mình, Lạc Dật biến sắc, nhìn từng giọt đỏ tươi từ trong lòng bàn tay non nớt nhiều xuống, rơi trên váy trắng, như từng nụ mai nhỏ nở rộ trên tuyết, dị thường chói mắt.

“Ngân Nhi, không cần thương tổn chính mình.”

Khinh Âm rốt cục nhìn không được ở bên tai nàng hồ hồ, dùng một tay muốn mở bàn tay đang nắm chặt của nàng, nhưng mà, làm thế nào cũng không mở ra được, lại không dám dùng sức, sợ thương đến nàng.

“Vô dụng, hiện tại, ai nói nàng đều không nghe được.”

Lạc Dật nhíu chặt hai hàng lông mày, nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly, thẳng tắp xem xét Khinh Âm, hy vọng hắn có thể nói ra đáp án mà mình mong muốn.

“Lời Bản tướng quân đã nói, tuyệt không thu hồi, nước đổ khó hốt.” Khuôn mặt cứng đờ, Khinh Âm kiêu ngạo nhếch cằm, nhưng khóe môi lại thoáng rung động, cố gắng trấn định.

Thùy hạ mi mắt, Lạc Dật bắt đầu dãi phun ra một hơi, không đành lòng nhìn Ngân Nhi đau đớn, ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh trong cao cao phía trên, không lẫn một chút tạp chất, có phải tất cả đều là định mệnh?

Bọn lính khần trương trừng lớn hai mắt, nhìn khuôn mặt cứng ngắc của tướng quân, không người nào dám tiến lên, mở miệng khuyên can, nhìn dung mạo xinh đẹp của cô nương kia rõ ràng là đang chịu tội, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc đồng tình, nhưng không ai không biết, tướng quân tính cách cao ngạo, lời nói của bất cứ ai, đối với người mà nói chỉ là ‘gió thổi qua tai’ mà thôi.

“Ngân Nhi, nàng đừng thương tổn chính mình, được không?”

Nhìn vẩy trắng dần dần bị nhuộm hồng, Khinh Âm ngưng mi, ngữ khí ôn nhu mang theo đau xót nhẹ nhẹ, đại chương nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ướt máu tươi, nóng bỏng như nước sôi. ....tất cả, chạm vào bàn tay thô ráp của hắn, tựa như một mũi dao, đâm mạnh vào tim, khiến gân xanh nổi hẳn trên trán.

“Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca.....”

Hoàn toàn không nghe được hắn đang nói cái gì, nàng nhắm chặt hai mắt, miệng hô to, hai tay nắm thành quyền, quơ lung tung khắp mọi hướng.

Đau, đau quá, đau quá. .... nàng không còn cảm nhận được gì, chỉ cảm thấy chỗ quần đau ngay ngực càng lúc càng lợi hại, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống, tích lại trên vẩy áo đồ tươi, như mẫu đơn nở rộ, càng lúc càng rực rỡ.

“Khinh Âm ca ca ở đây, Ngân Nhi, Ngân Nhi!”

Hắn không thể ngăn lại đáy lòng nổi lên ghen tuông, thầm nghĩ muốn nàng sửa miệng, kêu gọi chính mình,

“Ngân Nhi, Khinh Âm ca ca ở đây, ngay tại đây!”

Rốt cục, nàng dường như cũng nghe được thanh âm của hắn, mi mắt nhắm chặt nhẹ nhàng mở ra, hắn một trận vui sướng.

“Người là cái. .... đồ điên! Nôn. ....” ㄟ(ˉωˉ)↯

Mím chặt môi, rốt cuộc không thể đè nén, nàng há miệng, học ra một ngụm máu đen, bao trùm lên đóa mẫu đơn điểm lệ kia, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn, vẩy áo trắng tinh, nhất thời biến thành dử tợn. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [24]: Chết, Cũng Không Buông Tay!

Tất cả binh lính có mặt, đều ngơ ngác nhìn khuôn mặt kinh hãi của Khinh Âm tướng quân, hắn vuron tay, tiếp được một ngụm màu máu đen kia, máu theo kẽ ngón tay, lan ra, nhều xuống, kinh hãi dị thường.

“Vừa qua khỏi một khắc.” Lạc Dật thùy hạ mi mắt, thấp giọng nhắc nhở, không đành lòng nhìn Ngân Nhi đau đớn.

Hơi thở dồn dập, khí lực toàn thân dường như đều bị hút ra, Ngân Nhi chìm vào mê mang. Nhưng bên trong đầu, luôn có một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng thoang thoảng bên tai, nói với nàng: “Ngân Nhi, nhịn một chút nữa, nhịn một chút nữa thôi. ....”

“Không phải tìm đau thất sao? Vì sao, vì sao lại ói máu đen?” Khinh Âm thì thào tự nói, ngẩng đầu, ánh mắt hướng về Lạc Dật, rống lên:

“Người nói cho bản tướng quân biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Nếu như tìm đau thất, máu huyết không thông, ói máu, hẳn phải là máu đỏ tươi mới phải, nhưng mà nàng ói ra lại là máu đen, cũng đại biểu trúng độc, Ngân Nhi, sao lại trúng độc?

“Người chưa từng nghe qua, vất vả lâu ngày thành tật, tích huyết thành ứ (*) sao? Vết thương trên trái tim của nàng, một khi tái phát sẽ khiến cho khí huyết nghịch lưu, xuất hiện tắc nghẽn, tự nhiên, hóa thành tử huyết, cũng chính là máu đen.”

(*): vất vả lâu ngày sẽ khiến cơ thể bị thương (vd: vác nặng lâu ngày sẽ bị đau khớp, lao lực..); máu đọng lại lâu ngày thành máu bầm

Lạc Dật bắt đầu đi giải thích, thật sự không thể lý giải suy nghĩ của Khinh Âm, rõ ràng thích nàng, sao lại không thể buông tay, cuối cùng, người mãi không bỏ xuống được, vĩnh viễn là hắn.

Từ huyết. .... Cũng chính là cách tử vong không xa? Khinh Âm rốt cục hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, bàn tay run lên, lấy chiến bào đỏ tươi chùi lau vết máu trên khoeo môi nàng, chẳng mấy chốc, áo bào đỏ tươi bị huyết đen làm bẩn, dị thường chói mắt.

“Ngân Nhi, muội nghe được Khinh Âm ca ca đang nói không? Bản tướng quân không phải kẻ điên, cũng... cũng... chỉ bởi vì yêu nàng quá sâu, Ngân Nhi, nàng mở miệng nói với Khinh Âm ca ca một câu được không? Nói cả đời mãi mãi ở bên cạnh bản tướng quân, như vậy, ta liền làm cho Lạc Dật cho muội uống được, như thế nào?” Hắn nhẹ giọng nói xong, đôi mắt hàm chứa hy vọng, lực đạo lại ôn nhu vạn phần.

Lạc Dật ca ca. .... Nàng rung động mi mắt, lại yên lặng đi xuống. .... Nhấn nài nửa một chút, nhấn nài một chút nữa, trong lòng, không ngừng vang lên tiếng nói này.

Trong cơn mê man, nàng mơ hồ nghe được tiếng pháo rền vang, tiếng kèn trống rộn rã, vui tươi lướt trên phố, pháo hoa đỏ tươi rơi đầy lối đi... một nam tử tuấn mỹ, toàn thân hi phục đỏ thắm, cười bạch mã, gương mặt ôn nhuận mang theo ý cười, thỉnh thoảng, cúi đầu nhìn tân nương phía trong kiệu hoa. ....

Gương mặt này, rất quen thuộc, hắn là ai vậy?

“Viêm Hi. ....” Trong kiệu, tân nương thẹn thùng nói nhỏ.

“Ngân Nhi, nàng mau trả lời bản tướng quân, cả đời ở bên cạnh bản tướng quân, Ngân Nhi!” Gầm lên giận dữ ở bên tai nàng, tựa như sấm vang chớp giật, sợ tới mức cả người nàng run lên.

Đứng ở một bên, Lạc Dật đau lòng như cắt, nhìn thiên hạ bé nhỏ dần dần lặn vào hôn mê, chậm rãi tiến lên, một tay xoa trán của nàng, phiếm lạnh như băng hơi thở.

“Nàng không nghe được người nói gì đâu, Khinh Âm, Ngân Nhi đã lặn vào hôn mê.”

Lấy binh sớ trong người ra, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lạc Dật thẳng tắp nhìn Khinh Âm, muốn biết đáp án của hắn.

Nhưng mà, hắn có la hét thế nào, nàng vẫn mê man không tỉnh, hắn phe phẩy bả vai của Ngân Nhi, bên trong đôi mắt màu đen thiêu đốt hùng hục lửa giận, dần dần lạnh đi, rồi biến mất, hoàn toàn lạnh lẽo.

“Người có biết, khi ta ở vách núi kia, vô lực nhìn nàng rơi xuống, trong đầu nghĩ đến cái gì không? Nếu ta có thể cùng nàng nhảy xuống thì có phải tốt hơn không, nhưng mà, hai chân lại không thể động đậy, bỏ lỡ nàng 1 lần. Hiện tại, nàng đã trở lại, người nói cho ta biết, chẳng lẽ ta còn phải mất đi nàng?” Móng vuốt thanh âm, run run không thôi.

Lời này vừa nói ra, quân sĩ nhất thời đối với tướng quân khâm phục không thôi, ai nói tướng sĩ vô tình, vì quốc gia vào sinh ra tử, đầu rơi máu chảy, còn việc nhi nữ thường tình chỉ là mây gió thoáng qua?

Nhưng, lại không khỏi đồng tình tướng quân, yêu thương một nữ nhân mà trái tim nàng không thuộc về mình, không có tình cảm với mình, cũng là tội nghiệt!

Nắm chặt binh sớ, Lạc Dật cúi đầu, nhìn chăm chú vào tình trạng của Ngân Nhi, đau lòng vô hạn, rốt cuộc, mình làm thế này, là đúng hay sai?

“Viêm Hi. ....” thiên hạ mảnh mai đột nhiên mở miệng, ni non gọi tên từ tận đáy lòng.

“Đây chính là đáp án mà người muốn.” Lạc Dật thở dài, đây cũng là đáp án của chính mình.

“Không, đây không phải, không phải... từ nhỏ, nàng vì không muốn ta bị thương, thà rằng nhìn búp bê vải mà nàng yêu thích nhất bị nước cuốn trôi, cũng không cam nguyện cho ta đi mạo hiểm, này chẳng lẽ không phải là ‘yêu’ sao? Sợ ta chịu đói, thường xuyên lấy thức ăn tặng cho ta, so với tên thờ ơ lạnh nhạt kia, nàng yêu nhất, vẫn là ta!” Hắn không thể tin, quát lên, gương mặt tà mị có chút vặn vẹo.

Trầm mặc không nói, lấy khăn lụa từ trong ngực ra, muốn chà lau vết máu trên khoeo môi Ngân Nhi, nhưng, tay cầm ti quỳên thủ khẽ run lên, máu kia phun ra, chức tò, nàng đã thương vào phế phủ.

Bị thương, làm sao chỉ có hắn (ý a là Khinh Âm a)? Lạc Dật chưa sót cười.

Ngày đó, sau khi tỉnh dậy, nàng đã quên tất cả, mình trở thành người duy nhất mà nàng dựa vào, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn không quên được người vẫn đặt ở trong lòng, chỉ có thể nói, hắn thua.

“Kỳ thật, ta làm sao không chấp nhất. ....” Hắn mím môi, ôn nhu cầm lấy bàn tay nhỏ, lạnh băng của nàng, vuốt lên mặt mình, ánh mắt mê ly.

“Người. ....” Khinh Âm ngẩn ngơ, đột nhiên cười to,

“Cho nên, tất cả những thứ này, đều là âm mưu của người cùng Ngân Nhi đúng hay không, nàng căn bản không có sinh bệnh, đúng hay không?”

“Không! Người có khi nào thấy ta nói dối chưa, Kinh Âm, nhiều năm như vậy, trên chiến trường, người chỉ học được âm mưu quỷ kế, học được đề phòng lòng người, nhưng... nhưng không học được tin tưởng người khác, điểm trí mạng chính là tự cho thông minh, chẳng khác nào người muốn mệnh của Ngân Nhi.” Lạc Dật vụn phẫn mỗi một, trong giọng nói mang theo chút kích động cùng cô đơn.

Nụ cười trên môi nhất thời cứng ngắc, thu liễm ánh mắt cột nhũ, bàn tay to xoa xoa hai má Y Y càng lúc càng lạnh, vừa rồi vẫn còn mềm mại ấm áp, hiện tại, cơ hồ đã muốn lạnh như băng tựa như thi thể.

Cánh môi non mềm tái nhợt một mảnh, hơi thở như có như không, mỏng manh tựa như chỉ một cơn gió nhẹ sẽ trôi đi, tan biến.

“Tại sao có thể như vậy, Ngân Nhi, nàng... nàng đừng ngủ.” Nhẹ nhàng mà vuốt, hấn sốt ruột nói.

Chính mình ở dưới Thanh Sơn, chờ nàng lâu như vậy, như thế nào vừa mới thấy mặt, đã muốn bỏ mình mà đi? Nàng để ý sinh tử của hấn, vì sao, bây giờ lại tuyệt tình như vậy?

“Còn không đến một khắc.” Lạc Dật lãnh hạ thanh, nhắc nhở, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lực đạo cũng thật sâu sắc.

“Không, cho dù chết, ta cũng sẽ không buông tay, có lẽ chỉ có chết đi, nàng mới là của ta, ai cũng không thể đem nàng cướp đi, biết đâu, kiếp sau, chúng ta còn có thể gặp nhau, đến lúc đó, nàng yêu khẳng định là ta, không phải Viêm Hi!” Về mặt thác loạn, hấn trong lời nói cũng có chút điên cuồng. Binh lính đứng một bên nghe được cũng mao cốt từng nhiên. (nổi daga2, lông dựng ngược)

Cái gì, hấn muốn đợi Ngân Nhi cô nương chết đi rồi tự sát?

“Chup!”

Một cái tát hung hăng giáng xuống khuôn mặt tuấn mị, lưu lại năm ngón tay rõ ràng, tên điên cuồng rốt cục trấn định xuống, không thể tin được, Lạc Dật, người từ nhỏ luôn bị chính mình khi dễ, nhưng bây giờ lại rat ay, cho mình một cái tát.

“Người muốn Ngân Nhi chết, nhưng ta không muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 168: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [25]: Người Mà Cả Đời Ta Ghét Nhất!!!

Lòng bàn tay cảm nhận được một luồng nhiệt, Lạc lúc nào cũng ôn nhu nhã nhặn, bất chợt cả người phẩm thượng một tầng lãnh ý.

Từ trong binh sử trung lấy ra một viên thuốc, ngậm vào miệng, một tay đẩy Kinh Âm đang kề sát vào Ngân Nhi ra một chút, một tay kia khẽ tách cầm của nàng ra, ngay tại thời điểm mọi người còn đang kinh ngạc không thôi, Lạc Dật cúi người, bạc thần ấn xuống cánh môi tái nhợt của nàng, đem được trong miệng mớm cho nàng.

“Người!” Kinh Âm không thể tin, hấn làm sao... làm sao dám trước mặt mình, làm càn như thế?

“Ngân Nhi có thể cùng người hồi phủ, nhưng ta phải theo kẻ cận bên cạnh nàng, hơn nữa, người phải tìm được được thảo ta cần, nếu không, cho dù là Hoa Đà tái thế, cũng cứu không được nàng. Nếu không tin, người có thể tìm ngự y trong cung đến chẩn trị một phen.”

Hấn đã như vậy, một lòng muốn có được Ngân Nhi, vậy thì vô luận ở nơi nào, đều sẽ đuổi theo. Vậy thì, so với việc chạy trốn bốn ba, chi bằng để nàng tìm được một nơi thoải mái, nghỉ ngơi cho tốt, hảo hảo điều dưỡng cơ thể.

Nhẹ nhàng ôm lấy Ngân Nhi, Lạc Dật hai chân điểm nhẹ, nhảy lên bạch mã, ý bảo hấn đi trước dẫn đường.

Binh lính đều ngây ngốc nhìn Kinh Âm tướng quân, chỉ đợi hấn ra lệnh một tiếng, liền dẹp đường hồi phủ.

“Vậy cũng được, bản tướng quân cũng không tin, y thuật của Lạc Dật người so với ngự y trong cung còn lợi hại hơn. Nếu tìm được phương pháp cứu nàng, như vậy, người phải lập tức rút khỏi tướng quân phủ, cả đời cũng không thể xuất hiện trước mặt Ngân Nhi.” gương mặt phần nộ dần dần bình ổn xuống dưới, hấn vỗ về cằm dưới, neoh lại mi mắt, cười nhẹ.

“Có thể, nếu như có ai đó có thể trị liệu cho Ngân Nhi, ta nguyện ý rời đi, cả đời cũng không xuất hiện ở trước mặt Ngân Nhi.” Không cần suy nghĩ nhiều, Lạc Dật điểm nhẹ đầu, lập tức đồng ý.

Cẩn thận dùng 1 tay ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng, đôi mắt như ngọc lưu ly thâm tình chan chứa.

Nhìn đôi mắt hấn, Khinh Âm có chút mê hoặc, ánh mắt đó, hoàn toàn giống với ánh mắt khi hấn nhìn Ngân Nhi, vì sao, hấn có thể dễ dàng buông tay như vậy? Dễ dàng mở miệng đáp ứng?

“Đẹp đường, trở về tướng quân phủ.”

Khinh Âm lớn tiếng hạ lệnh, nhưng nhìn thoáng qua bạch mã dưới thân Lạc Dật, nhận ra là thánh vật, phỏng chừng chỉ cần nửa ngày thời gian, đã có thể trở lại tướng quân phủ, mà hắc mã dưới thân mình, cũng là Hãn Huyết bảo mã, nhìn thấy “đối thủ” ngang tầm liền hùng hực nhuệ khí, miệng thỉnh thoảng lại phun khí, hấn lập tức nghĩ đến, vẫn là chính mình dẫn đường Lạc Dật trở về trước, miễn trì hoãn thời gian, khiến Ngân Nhi chịu tội,

“Bản tướng quân đi trước, các người theo sau hồi phủ.” Nói xong, nhấc lên mã tiên, “Giá” một tiếng, đi trước dẫn đường.

Cũng không sợ Lạc Dật ở phía sau thừa dịp chạy trốn, hơn nữa con hắc mã của hấn đang rất muốn thắng con ngựa trắng kia, cơ hồ một đường chạy như điên, bụi cuốn mịt mù.

Bạch mã cũng không gấp, vó ngựa tung bay, nới gót theo sau.

Mà Lạc Dật cũng lo lắng bệnh tình của Ngân Nhi sẽ có biến hóa, dọc trên đường đi cẩn thận chăm sóc, sợ nàng hôn mê không tỉnh, thỉnh thoảng lại truyền nội lực cùng chân khí vào người nàng.

“Phu nhân!”

Nghe được tin tức tướng quân cùng phu nhân hồi phủ, Tiểu Thanh cuống quýt đi ra nghênh đón, vừa vận nhìn thấy một nam tử xa lạ ôm phu nhân xuống ngựa, liền ngây ngốc tại chỗ, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải.

“Tiểu Thanh, phân phó đi xuống, đem toàn bộ ngự y trong cung mời đến, mau.” Lưu loát xoay người xuống ngựa, đem lệnh bài ném qua, Khinh Âm lớn tiếng phân phó.

“Vâng!” Tiếp được lệnh bài, ánh mắt của Tiểu Thanh thoáng nhìn về phía nam tử xa lạ, liếc mắt một cái, có chút cảm giác bị dung nhan khuynh thành tuyệt thế làm rung động, nhưng vẫn nhanh chân tiến cung, tìm ngự y làm tròn giao phó.

Khinh Âm đi trước dẫn đường, đi qua vài dãy hành lang gấp khúc, một cước đá văng cửa lớn sương phòng gần nhất, để Lạc Dật bế Ngân Nhi đi vào, đặt ở trên giường.

“Là ai, dám cả gan tự tiện xông vào tướng quân phủ!”

Quản gia mang theo thị vệ vọt tiến vào, đến khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt âm lãnh của tướng quân, mới nột nột hô một tiếng

“Di, tướng quân, người đã trở lại.”

Hừ lạnh một tiếng, một cước đạp vào bụng quản gia, làm hấn lão đảo ngã chúi về trước, may nhờ thị vệ đón được.

“Cút hết ra ngoài cho bốn vương, tìm vài nha hoàn lạnh lợi tiến vào, còn tiếp tục ồn ào, bản tướng quân khiến các người đầu rơi xuống đất!”

Nhìn thấy thiên hạ trong lúc ngủ mơ khê chau mày, Khinh Âm trầm hạ mặt, đột nhiên cười yêu mị, làm cho một đám người sợ tới mức tè ra quần, lập tức xông ra ngoài.

Thật ồn ào..... Là ai ồn như vậy? Ngân Nhi nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn đệm chăn xa lạ, trước mắt choáng váng, lại sợ tới mức cuống quýt nhắm mắt lại.

Nhưng vẫn bị nhìn Lạc Dật nhìn thấy, hấn vui sướng ngồi xuống bên giường, ngón tay bạch ngọc cầm lấy cổ tay nhỏ gầy bắt mạch, khinh niệp vài cái, lập tức phun ra một hơi.

Lần này, so với lần phát tác trước tựa hồ khôi phục nhanh hơn, nhưng mà, cũng có dấu hiệu hồi quang phản chiếu..... Nghĩ đến đây, sắc mặt thoải mái nhất thời bay biến.

“Thật ồn.....” Nàng thấp giọng nói.

“Ngân Nhi, nàng tỉnh rồi!”

Thính lực của Khinh Âm tinh tường, nhạy bén hơn người thường rất nhiều, nên cho dù nàng chỉ ní non 1 câu rất khê hấn cũng có thể nghe thấy. Khinh Âm bước nhanh, đi tới bên giường, nhìn mi mắt nhắm chặt khê run, tảng đá to đè nặng, buộc chặt trong lòng rốt cục buông lỏng một ít, xem ra thuốc của Lạc Dật quả thực hữu dụng.

“Nàng yên tâm, những kẻ tranh cãi âm ỉ đều bị Khinh Âm ca ca đuổi đi rồi.”

“Khinh Âm ca ca?” Ngân Nhi đột nhiên mở to hai mắt.

“Đúng, ta là Kinh Âm ca ca!”

Nghĩ đến việc nàng nhớ lại chính mình, Kinh Âm lại lần nữa kinh hãi, nhưng đáp lại hắn chỉ là ánh mắt lạnh lùng, chán ghét, đầy xa lạ,... khiến hắn không khỏi cả người cứng đờ.

Nàng vô lực nâng mi mắt nặng trĩu lên, đôi mắt to tròn không mang theo chút ấm áp, chỉ có chán ghét cùng thống hận.

“Người là người cả đời này ta ghét nhất!”

Nàng nhẹ nhàng nói, lời nói vô tình, lạnh lùng, nhưng lại tựa như mũi tên bén nhọn, đâm thẳng vào tim hắn,

“Thấy nhiều ngại bản, bởi vì, người muốn ta chết!”

Người muốn ta chết... Người muốn ta chết...

Những lời này tựa như mưa giạt sấm rền, đánh trúng hắn, làm hắn hóa đá tại chỗ,... mình chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn giết nàng, vì sao, nàng lại nói như vậy?

“Ngân Nhi.”

Lạc Dật nhỏ giọng gọi nàng, sợ nàng vô tình nói ra lời nói gì đó đã kích đến Kinh Âm, đến lúc đó, hắn sẽ làm ra cái gì bất lợi đến nàng, vậy không tốt.

“Lạc Dật ca ca, hắn rốt cuộc là ai? Ngân Nhi cho tới bây giờ chưa từng muốn chán ghét một người, nhưng mà, Ngân Nhi thật sự rất chán ghét hắn, Lạc Dật ca ca, Ngân Nhi không muốn nhìn thấy hắn, huynh đuổi hắn đi đi, được không?” Khí huyết mỏng manh, nàng nói xong những lời này, thiếu chút nữa ngất đi.

Khó xử nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, chưa sót gọi lên khoe miệng, nơi này là tướng quân phủ, bọn họ chỉ có thể bị đuổi, làm sao có cách lựa chọn muốn thấy hoặc không thấy ai, hơn nữa, người đó lại là...

“Tướng quân, ngự y đến rồi!” Tiểu Thanh một đường chạy đến, dẫn theo vài vị lão ngự y tiến vào, cuống quýt lui qua một bên.

“Nhìn xem nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không chỉ mất trí nhớ, hơn nữa có triệu chứng tim đau thắt, ói máu đen. Nếu trị không hết, đầu rơi xuống đất!”

Kinh Âm lạnh lùng hạ lệnh, hận không thể đem tất cả tức giận đều phát tiết đi ra, nhưng vẫn là không thể không nhận xuống, nhìn thoáng qua Lạc Dật đứng bên cạnh, khoe miệng gọi lên một nụ cười châm chọc, hiện tại, ngự y đã đến đây, hắn làm sao có thể tiếp tục lừa bịp mình.

Vài vị ngự y thay phiên bắt mạch, thi thoảng lại châu đầu ghé tai thảo luận, gương mặt người người đều là sợ hãi, trộm liếc mắt, cẩn thận xem xét biểu tình của Kinh Âm.

“Hồi bẩm tướng quân, xin thứ cho nhóm lão hủ bất tài, cho dù người có thật sự chém đầu của chúng nô tài, kết quả cũng chỉ có một. Mạch tượng của vị cô nương này đại loạn, tâm mạch gần như đã đứt, nếu không phải có một luồng nội lực che chở, đã sớm quy tiên. Còn nguyên nhân nàng mất trí nhớ, là vì sau đầu đang ứ huyết, xuất hiện máu bầm. Nếu dùng phương pháp trị liệu bằng cách châm cứu, nói không chừng có thể sẽ khôi phục trí nhớ.” Một ngự y run rẩy, cả gan tiến lên bẩm báo, hy vọng câu nói kế tiếp có thể cứu vớt tánh mạng của bọn họ.

“Lôi ra ngoài, trảm!” Không nhiều lời vô nghĩa, Kinh Âm mặt lạnh như thi thể!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [26]: Gặp Lại Cũng Không Thấy

Bên trong Tướng quân phủ, một bóng người vội vàng bưng một ly trà băng qua dãy hành lang, thỉnh thoảng hết nhìn đồng lại nhìn tây, tựa hồ là lạc đường, nhưng thật ra là đang tìm kiếm cái gì đó.

“Uy, người đi đâu? Là người mới tới sao, sao chưa bao giờ gặp qua người?” Một nha hoàn đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy một gia đình cứ loay hoay, mở miệng hỏi.

Thân hình cứng đờ, hần chậm rãi quay đầu, xem trên mặt nàng cũng không ác ý gì, mới yên lòng.

“Ta, ta... tìm phu nhân, chủ quản bảo ta bưng trà cho phu nhân dùng, nhưng mà tìm mãi không thấy đường đi.” Cúi đầu, hần làm ra vẻ hoảng sợ, nói.

“Hiện tại phu nhân đang ở sương phòng phía Đông, nha, người đi dọc theo hành lang này, cuối đường là thấy.” Nha hoàn hiểu rõ gật gật đầu, chỉ vào hành lang bên trái.

Nói cảm tạ xong, đi theo lối đi mà nha hoàn kia chỉ dẫn, đi được vài bước, hần nhìn không được nội tâm kích động, cố định chén trà, mại khai bộ pháp, chạy như điên mà đi.

Bên trong đình viện, Ngân Nhi nhàm chán đưa tay đùa nghịch dây đàn, buồn bã ngáp dài, nhìn bóng cây xào xạt chung quanh, tất cả đều yên tĩnh, thật buồn ngủ.

Sáng sớm nay, Lạc Dật ca ca đã nói huynh ấy phải đi chế được, đến bây giờ còn chưa trở về, chỉ lưu lại hai nha hoàn đứng ở một bên, nhưng mà, hình như tất cả người trong phủ này đều rất e dè nàng, câu chữ đều cẩn thận, không dám nhiều lời, cái gì không cần nói, tuyệt không mở miệng nha. Haiz, không nghĩ đến, đây là nhà của tên điên kia, nghỉ ngơi vài ngày, thân thể cũng tốt lên, nàng quần quít lấy Lạc Dật ca ca muốn rời đi, hần lại nói nơi này có được liệu có thể chế được, muốn mình nhẫn nại thêm một thời gian nữa. Nàng biết rõ bệnh tình của mình, lại sợ phải chịu đau đớn kia tái phát, đành phải gật đầu đáp ứng.

“Phu nhân, nga, không... Ngân Nhi cô nương.”

Nha hoàn mặc hồng y (váy hồng) bị Ngân Nhi trừng mắt nhìn, liếc mắt một cái, cuống quýt sửa miệng, tướng quân đã nói qua, hết thấy đều phải chiều theo ý phu nhân mà làm,

“Sắp đến giờ dùng ngọc thiện, nô tỳ sẽ đến phòng bếp dọn đồ, Ngân Nhi cô nương hôm nay muốn dùng gì?”

Đến giờ cơm? Khó trách cảm thấy hơi buồn ngủ, đợi ăn cơm xong, liền đi nghỉ ngơi đi, Ngân Nhi nhú nhú mày, không biết buổi chiều có thể nhìn thấy Lạc Dật ca ca hay không.

“Ta muốn ăn chè hạt sen, xôi ngọt thập cẩm, gạo nếp tống, bánh xốp, còn có canh táo đỏ.”

Chấp nhận sự thật phải ở lại tướng quân phủ, điều duy nhất làm nàng vừa lòng đó là đầu bếp ở nơi này. Ngr trừ ở đây làm gì làm bất cứ món gì không chỉ ngon mà còn rất đẹp mắt, có thể nói sắc, hương, vị đều hoàn hảo.

“Này, nhiều như vậy.....” Lần đầu tiên hầu hạ, nha hoàn mặc hồng y nột nột thấp giọng nói, thật không dám tin phu nhân thân hình kiêu nhỏ như vậy lại có thể ăn nhiều như thế.

“Ta đi giúp người lấy.”

Tiểu Thanh bắt đầu đi lấy đồ, nhớ đến ngày đó, lần đầu tiên hầu hạ phu nhân, nàng cũng bị sức ăn của phu nhân làm cho hoảng sợ, nhưng mà, như vậy cũng tốt, phu nhân thân thể khỏe mạnh, các nàng cũng có thể “ăn nói” cùng tướng quân. Còn việc “sức ăn hơn người” của nàng, các nàng chưa bao giờ hướng tướng quân bẩm báo qua, bởi vì các nàng đều đồng tâm cho rằng, đây cũng chỉ là việc nhỏ, không nên phiền nhiễu tướng quân, nói không chừng còn bị trách phạt, ban tử (bắt chết), đương nhiên, còn có thể nghe được một câu “Tướng quân phủ nuôi không nổi phu nhân sao? So với nuôi mấy thùng cơm vô dụng như các người cũng không bằng”.

Nha hoàn mặc hồng y cảm kích gật gật đầu, hai người cẩn thận dọn đồ Ngân Nhi không cần chạy loạn, lập tức hướng về phòng bếp, cẩn thận ngửi mùi chuẩn bị các món mà nàng yêu cầu.

Nam tử bưng trà thở hổn hển xuất hiện ở cuối dãy hành lang, nhìn vào đình viện, kia, dung nhan quen thuộc, là nàng... tay run lên, thiếu chút nữa đem chén trà đánh đổ.

Nụ cười như hoa lê đầu xuân vẫn ngọt ngào, quen thuộc như thế, luôn luôn xuất hiện trước mắt hần không biết bao nhiêu lần, trong trí nhớ, trong mỗi giấc mơ... hần ngàn lần, vạn lần muốn vươn tay bắt lấy, nhưng mãi vẫn không thể chạm vào, nàng cứ thế tan biến, trôi đi trong nỗi khát khao, mong nhớ của hần...

Hiện tại, nàng ngay tại trước mặt, nhưng mà.....

“Uy, người lại đây.”

Quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một nam tử đang bưng chén trà, đứng bất động cuối hành lang, chỉ là biểu tình của hần khi nhìn nàng thật là kỳ quái, nàng hướng về hần, vẫy vẫy tay, dù sao cũng đang nhàm chán, tìm một người đến cùng nhau ngoạn cũng tốt.

Nàng, quả thật không nhận ra hần? Trong lòng hần chưa sót, cúi đầu, cung kính đi đến bên cạnh nàng.

[]

Hần thật vất vả mới nghe được tin tức của nàng, không ngờ khi tiến được vào tướng quân phủ, lại nghe được nhóm nha hoàn bàn tán, nói nàng mất đi trí nhớ, ai cũng không nhận ra, mà hần, chỉ là muốn biết nàng có thể nhận ra hần hay không.

“Ngân Nhi. ....” Hấn nói nhỏ.

“Ai, người biết ta gọi là Ngân Nhi a? Thật tốt, các nàng luôn gọi ta ‘phu nhân phu nhân’, phiền muốn chết, ai thèm làm phu nhân của tên điên kia chứ, xem ra, người so với các nàng thông minh hơn!”

Rất là thương thức vỗ vỗ bờ vai của hấn, nàng cười hai tiếng, đột nhiên bị nước miếng của chính mình làm sặc, “Khụ, khụ... nước.”

Viêm Hi sùng sốt, cuống quýt đem nước trà đưa qua.

Nàng, gọi Kinh Âm gọi là ‘tên điên’? Nhưng nàng cũng không nhận ra mình, quả thật là cái gì cũng không nhớ sao?

“Cám ơn!”

Uống một ngụm trà, nàng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy nam tử này rất kỳ quái, như thể nào luôn cúi đầu, có đôi khi lại hé ra một ánh mắt nghi hoặc lên nhìn về phía nàng, nhưng nàng vừa nhắc mắt, hấn lại cúi đầu xuống.

“Người sao lại nhìn lên ta? Bộ dạng ta rất kỳ quái sao?”

“Không, không phải...” Hấn chưa sót lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy người giống một vị cố nhân.”

Cố nhân? Sao lại nói lại có vẻ tang thương như vậy, bình thường những lời này cũng chỉ có lão nhân gia sáu, bảy mươi tuổi mới có thể dùng loại này ngữ khí nói chuyện, nhìn thể nào, hấn bắt quả cũng chỉ mới ngoài hai mươi đi.

“Người tên là gì?” Nàng tò mò hỏi, không biết vì cái gì, nàng đối với người này có hảo cảm.

“Thiên phạt” (trời phạt)

Tiếng nói run lên, hấn đem thanh âm thấp xuống.

“Ngân Nhi cũng có thể ở lúc không có người gọi ta là Viêm Hi, đây mới là tên thật của ta, nhưng mà, ở trong phủ, không thể dùng tên thật.”

Thiên phạt? Sao lại có tên gọi nào kì quái như vậy? Ân, vẫn là Viêm Hi dễ nghe hơn.

“Hảo, ta thích gọi người là Viêm Hi, về sau, hãy vụng trộm đến chơi cùng ta được không, mấy nha hoàn này khiến ta buồn muốn chết. một đám người, cũng chẳng có một người biết nói chuyện, Lạc Dật ca ca lại không rảnh chơi cùng ta, chỉ có người dám nói chuyện cùng ta thôi.” Ở lòng của nàng, đã muốn nhận định hấn là bằng hữu, có thể cùng nói chuyện, bởi vì hấn dám gọi mình bằng tên.

Thân ảnh màu xám cứng đờ, Lạc Dật. .... Nàng nói Lạc Dật! thì ra nam tử ôn nhu tuấn mỹ trong miệng mọi người chính là Lạc Dật, Lạc Dật vẫn bồi ở bên người nàng, hấn, khi nào đã trở về ?

“Nàng cùng Lạc Dật có quan hệ gì?” Hấn áp chế nội tâm xúc động, ôn nhu hỏi.

Gò má Ngân Nhi đỏ lên, nắm nắm khăn tay, sợi tóc mai theo gió lay động, ve vuốt gương mặt hơi ửng hồng, tỏ vẻ cho dung nhan càng thêm mỹ lệ.

Viêm Hi đột nhiên hiểu được cái gì, nắm chặt hai tay, cắn răng, cố nén trụ nước mắt muốn trào ra.

Từ sau khi cả nhà trên dưới một trăm nhân khẩu đều bị Kinh Âm rat ay sát hại, hấn đã thề với lòng sẽ không rơi lệ nữa, trừ bỏ báo thù, còn phải cứu Ngân Nhi trở về, không cho nàng chịu thêm bất cứ thương tổn gì, nhưng hiện nay, nàng lại hoàn toàn quên đi hấn, yêu thương người khác, rốt cuộc, hấn nên làm thế nào cho phải đây?

“Ngân Nhi, thực thích Lạc Dật ca ca. ....”

Nàng ngượng ngùng vuốt vuốt sợi tóc hỗn độn, một tay ôn nhu vuốt nhẹ lên dây đàn, tựa hồ làm như thể có thể chạm đến hơi ấm từ chỉ phúc của Lạc Dật lưu lại trên đó, quanh quần đầu ngón tay của nàng.

Cuối hành lang, đột nhiên lại xuất hiện một thân ảnh đỏ tươi.

“Nàng là phu nhân của bản tướng quân, trừ bỏ bản tướng quân, ai nàng cũng không được thích!” ngữ khí bá đạo, làm hai người ai cũng giật mình, dĩ nhiên đoán được người tới là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Bốn Vương Sẽ Bù Đắp Cho Nàng!

Mười ngón tay thon dài xiết chặt lấy đệm chăn, một giọt mồ hôi lạnh từ cổ lăn xuống, thấm ướt cổ áo, đôi mắt yếu đuối đột nhiên mở ra, nhợt nhạt như tờ giấy.

Đã bao lâu không mơ thấy kiếp trước rồi? Mà chính mình cũng không thể biết kết cục là thế nào, vì sao, câu chuyện của ba mươi năm trước, cứ mãi đeo đẳng, rồi cuộc đời xảy ra chuyện gì?

“Đồ điên, đồ điên!”

Trong phòng, đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai, đầy hoảng sợ của Y Y, hấn ngẩn ra, cuống quýt rời khỏi nhuyển tháp, ngay cả giày cũng chưa mang vào, đã lao đi, xóc màn che lên, chạy đến tận phòng.

Thiên hạ kiểu nhỏ ngủ mơ đầu đầy mồ hôi lạnh, không ngừng lắc lắc đầu, dường như đang muốn cực lực tránh xa cái gì, miệng không ngừng hoảng loạn la hét “Đồ điên, đồ điên”

Nàng, cũng mơ thấy trước kia? Mẫn Hách hiểu được, Lạc Dật từng nói qua, hiện tại nàng còn chưa thức tỉnh, nhưng dựa vào lời mắng trong mộng của nàng, dường như, nàng cùng mình nằm cùng 1 giấc mơ?

“Y Y, tỉnh, tỉnh, Y Y!” Hấn vỗ nhẹ hai má của nàng, thấy cả người nàng ướt đầm mồ hôi, vội vàng rút khăn tay ra, lau nhẹ mồ hôi tích tụ trên hai má.

Cảm giác được có cái gì đó ở trên mặt đang di động, nàng tưởng là muỗi, dùng sức vỗ mạnh một cái, lại nghe thấy tiếng tê rỏng của người nào đó.

“Người đang làm cái gì?”

Vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy hấn đang ngồi ở bên giường, xoa xoa mu bàn tay, nàng hoảng sợ, ngồi dậy, cảnh giác nhìn hấn,

“Đừng nghĩ rằng ta bị thương rồi thì có thể mặc người khi dễ.”

“Nàng thấy ác mộng?” Hấn bỗng nhiên cảm thấy chính mình làm điều thừa, hảo tâm bị nghi ngờ thành lòng dạ thú.

“Sao người lại biết?”

Nàng sững sờ, sờ sờ mặt, nơi nơi đều là mồ hôi, nhưng cho dù nàng có cố gắng nhớ lại thế nào, cũng không thể nhớ được những chuyện trong giấc mơ kia, hoàn toàn giống như tình trạng mười năm trước!

“Nàng khóc, thanh âm rất lớn, trong miệng cứ kêu ‘đồ điên, đồ điên’, bốn vương mới lại đây nhìn xem.”

Đem khăn tay đưa cho nàng, khẩu khí có chút trầm thấp, trên mặt, cũng man mác thể hiện một chút mất mát như có như không.

“Đồ điên”? Nàng mím môi, nhưng cái gì cũng nhớ không được.

Nhìn khăn lụa trong tay, thế này mới hiểu được, hấn đến là để giúp mình lau mồ hôi, tựa như Khâu Trạch trước kia, mỗi đêm đều chuẩn bị một cái khăn tay sạch sẽ, đặt ở bên gối, một khi nàng thấy ác mộng, sẽ giúp nàng lau mồ hôi.

“Cảm ơn!” Nàng xấu hổ mở miệng, mắt hạnh sụp xuống, nhìn khăn tay trắng tinh, lại nghĩ đến Khâu Trạch, không biết vết thương trên chân hấn thế nào.

“Àn,” Mẫn Hách tựa hồ nhất thời chưa kịp thích ứng với sự “ngoan ngoãn”, im lặng của nàng.

“Thương thế của nàng khỏi hẳn chưa? Hơn mười ngày nữa, là lễ hội săn bắn mùa thu, đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ tham gia săn bắn, khi đó, nàng sẽ đi cùng bốn vương.”

Hoạt động săn bắn? Ác, đúng rồi, nàng đột nhiên nhớ tới đến việc này, hàng năm, khi tiết trời vào cuối thu, khi trời se lạnh, sẽ tổ chức lễ hội săn bắn, nhưng vì nàng cùng Khâu Trạch đều không thích không khí lạnh lạnh này, nên hấn chỉ đi chủ trì nghi thức khai mạc một chút, liền trở về cùng nàng ôm lò sưởi, cùng tranh luận thắng bại của các đội tham gia, có khi còn vì ý kiến bất đồng mà “chiến tranh lạnh” mấy ngày.

Lần này, hấn sẽ đi sao?

“Tốt hơn rất nhiều, hảo, ta cũng tham gia tiết mục săn bắn, hấn không thành vấn đề.” Nàng cười cười, nếu như có thể ở xa xa liếc mắt một cái, cũng tốt.

“Nàng muốn có cái gì?” Đôi mắt sắc sảo nhu hòa xuống dưới, khóe môi hồng tươi phỉếm thượng một chút ý cười.

Nàng, nở nụ cười. .... Hấn rốt cục hiểu được như thế nào là ‘nhất tiểu khuynh thành’ (một nụ cười của mỹ nhân có thể làm cho thành trì nghiêng ngã), tâm thần bất định.

“Nếu không được, người phải giúp ta săn bắn?” Nàng nhú mày, vẻ mặt không thể tin,

“Người không phải vì ta chưa từng săn bắn mà không cho ta ham gia chứ? Cho dù không biết cung tiễn, nhưng ta cũng biết thuật pháp, thế nào cũng săn được một hai tiểu động vật, chỉ là... chỉ là có chút không đành lòng thôi.”

Cái gì ‘nếu không, chỉ là..’, nàng căn bản là không làm được! Hắn có chút bất đắc dĩ, tâm ý của nàng hắn làm sao không hiểu?

Cũng không phải bởi vì vấn đề con mồi, mà là, hắn muốn tặng cho nàng một phần lễ vật.

Giấc mộng vừa rồi, làm hắn giác ngộ, từ trước đến nay, hắn chỉ biết làm theo ý nghĩ của chính mình, chưa bao giờ nghĩ tới cảm giác của nàng, chưa bao giờ nghĩ đến nàng muốn là cái gì... bởi vì như thế, hắn muốn bồi thường cho nàng.

“Nàng không đành lòng, phóng chừng chỉ một tiểu động vật cũng không săn được.” Lắc đầu, đôi mắt dài nhỏ khinh liễm, chuyên chú nhìn chăm chăm biểu tình của nàng,

“Đến lúc đó, Phù Vân Khâu Trạch cũng sẽ đi.”

Bàn tay cầm lấy khăn tay hơi trượt một chút, nàng nâng mặt, không hề sợ hãi nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch, biểu tình ngang ngạnh, không hề chịu thua kém.

“Thì sao?”

Đôi mắt sáng ngời, nàng liếc mắt nhìn hắn,

“Mẫu Hách yêu nam, chuyện của hắn cùng ta thì có quan hệ gì? Cho dù là chuyện của người, cùng ta cũng không liên quan.”

Muốn từ miệng mình tìm hiểu chuyện gì, nàng không tin, hắn đơn giản như vậy.

Lời này quả thật là tuyệt ngoan, Mẫu Hách nhếch khóe môi đỏ tươi, đôi mắt phượng dài nhỏ ở trên người nàng chuyển một vòng, ôn nhu cười, bởi vì hắn cảm thấy, cho đến bây giờ, Phù Vân Khâu Trạch cùng hắn, ở trong lòng nàng, địa vị ngang nhau, ai cũng không quan hệ, hắn không hề thua kém Phù Vân Khâu Trạch!.

“Như thế nào, bốn vương cùng nàng sao có thể ‘không có liên quan? Hiện tại, nàng đã là Vương phi của bốn vương, tuy rằng ‘nhìn được, ăn không được’ (nguyên văn của tác giả nha ^^), nhưng ở trên danh nghĩa, dù nói như thế nào, bốn vương cũng so với hắn mạnh hơn.” Hắn cũng cố ý nói.

“Hoàng thực phi cũng thừa nhận ta là Vương phi của người sao?”

Nàng che miệng cười khẽ, nhìn Mẫu Hách yêu nam ghen hờn, không biết vì sao, nàng luôn có thể dễ dàng đánh bại hắn, mà chuyện này cũng gây cho nàng một ít sung sướng nhỏ.

Mẫu Hách trầm mặc, xoay xoay bàn chỉ trên ngón tay. Đã nhiều ngày nay, mẫu hậu tuy là không gây phiền toái cho nàng, nhưng khi chạm mặt, lời nói lúc nào cũng lạnh nhạt, muốn cho hai người hòa bình chung sống, thật là rất khó.

Bên trong phòng, nhất thời lâm vào trầm mặc, hương liệu trong phòng được thiêu đốt, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, khoan khoái dễ chịu.

Lư hương trong phòng vốn là một lư hương bằng vàng, chạm trổ tường vi tinh xảo, điểm lệ, nhưng nàng liếc nhìn một cái liền thấy chướng mắt, lập tức thay bằng một lư hương bằng đồng, đơn giản nhỏ gọn, tuy bình thường một chút nhưng rất có ‘phong cách hoài cổ’ nha.

“Mặc dù...”

Hắn đưa tay, chỗ tay đặt trên đùi, bàn tay chống cằm, đôi mắt đẹp hẹp dài âm trầm, sâu không thấy đáy,

“...Nàng không thừa nhận, nàng vẫn là Vương phi của bốn vương, thua thiệt của nàng, bốn vương sẽ bồi thường cho nàng từng cái từng cái một, như vậy, được không?”

Y Y vốn định thẳng chân, đá văng hắn xuống giường, nhưng nghe hắn nói như thế, kinh ngạc mở to mắt, nhìn về phía hắn.

Gương mặt yêu mị đầy thành thật, tựa hồ không có ý tứ vui đùa, đôi mắt tràn ngập ôn nhu, sâu lắng như biển cả, chần chú nhìn nàng, khóe môi còn cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Loại cảm giác này, nàng tựa hồ từng cảm nhận được trên người Lạc Dật ca ca, vì sao, hắn lại làm nàng có cảm giác tương tự? Tim Y Y đập dần dần nhanh hơn, một tay sờ nhẹ lên đôi mắt yêu mị của hắn.

“Yêu nghiệt à!” Thở nhẹ.

□

Chương 171: Nghi Thức Săn Bắn

Phía trên khu vực săn bắn, gió lạnh hê hê, bất tri bất giác, mùa đông càng ngày càng gần, hàng trăm binh sĩ tập trung tại bãi săn, cử hành một nghi thức khai mạc long trọng của lễ hội săn bắn. Đây là quy cũ đời đời truyền xuống của Lạc Tang quốc, nghe nói, là vì đối với con mồi sắp bị săn bắn biểu đạt xin lỗi cùng với cảm tạ!

Trên mặt cỏ rộng lớn, một đoàn người, trên đầu đội mũ có gắn một sợi lông vũ đỏ tươi, nửa người trên trần trụi, không chút nào sợ hãi gió lạnh, cánh tay vũ lòng linh hoạt hữu lực, trên người, tích tụ từng giọt từng giọt mồ hôi trong suốt, theo cơ bụng rắn chắc chảy dọc xuống thắt lưng, nhảy múa đồng điệu, nhịp nhàng. ....tiếng trống “thùng thùng thùng” trước bụng mỗi người vang lên rộn rã, tươi vui, khiến không khí thập phần náo nhiệt.

“Hoàng Thượng, hoàng phi cũng đến đây, muốn đi qua đó một chút hay không?” Mộc Hiệp nói nhỏ vào tai Phù Vân Khâu Trạch, nhắc nhở.

Nàng, khoác trên người một chiếc áo choàng màu trắng nhạt, dường như hướng bên này nhìn liếc mắt một cái, lại làm như không thấy cái gì, cùng Mẫn Hách Vương gia bên cạnh, cười cười nói nói.

Phù Vân Khâu Trạch khoát tay áo, cười nói:

“Thôi, lễ hội săn bắn còn ba ngày nữa mới chính thức cử hành, đến lúc đó vô luận nam nữ già trẻ, đều sẽ tham gia, trăm, tự nhiên đến lúc đó sẽ tìm một cơ hội.” Nói đến đó, ngữ khí tự nhiên ấm áp, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch ly rượu cầm trên tay.

Hắn nghiêng đầu, nhìn Sầm Nhi công chúa bên cạnh, liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy nửa tháng gần đây nàng tựa hồ có chút quái dị, sắc mặt tái nhợt như quỷ không nói, còn thường thường hay ngẩn người, sau đó, cười quái dị hai tiếng, đừng nói là kế hoạch không thành nên phát điên rồi? Hỏi Mộc Hiệp, hắn cũng không biết nàng vì sao như thế, nhưng chỉ cần nàng không phiền đến hắn, hắn cũng sẽ không xen vào việc của người khác.

“Mẫn Hách Vương gia!” Ngồi ở một bên, Sầm Nhi đột nhiên đứng lên, vẻ mặt kích động, nhìn thân ảnh đỏ tươi phía trước, ánh mắt mê ly, không đợi Phù Vân Khâu Trạch cho phép, đã chạy như điên đi qua, áo choàng màu đen tung bay, tựa như một cánh bướm sơ xác trong gió lạnh.

“Mộc Hiệp, mau, đi qua nhìn xem.” Phù Vân Khâu Trạch vội vàng hạ lệnh, sợ nàng sẽ làm ra cái gì thương tổn đến Y Y.

Thân ảnh chợt lóe, bước nhanh theo qua, nhưng không biết vì sao, cũng không có ngăn cản, đại khái, chính là dựa theo câu nói kia “đi qua nhìn xem”, theo đó làm việc mà thôi đi.

“Mẫn Hách Vương gia, người đã đến rồi, Sầm Nhi rất nhớ người.”

Sầm Nhi bởi vì chạy nhanh, sắc mặt nhất thời tái nhợt, không có một tia huyết sắc, song chừng đuổi ra, muốn ôm chặt lấy thân ảnh đỏ tươi kia.

Từ xa đã nhìn thấy nàng liều mạng chạy tới, nhưng cho rằng nàng sẽ biết chừng mực, cho nên Mẫn Hách cũng không tránh đi, không nghĩ tới, nàng ở trước mặt Y Y lại bày ra bộ dáng “nhiệt tình” như thế, thật đúng là làm cho ah81n tức giận.

“Hoàng phi, nơi này triều thần đông đảo, thỉnh hoàng phi tự trọng, Vương phi của bốn vương cũng đang ở bên cạnh, thỉnh hoàng phi đừng làm cho bốn vương khó xử.”

Một tay đẩy cánh tay của nàng ra, sau, lui từng bước, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Y Y, thuận tiện lấy tư thái thảng lệ nhìn thoáng qua Phù Vân Khâu Trạch, lại thấy hắn miến cưỡng nhắm hai mắt dưỡng thần, phoi nể.

Chẳng lẽ, hắn thật sự buông tay, bỏ rơi Y Y? Không, hắn không thể đem Ngân Nhi hoàn toàn quên đi? Mẫn Hách nheo lại mắt.

“Cái gì hoàng phi, ta là Sầm Nhi công chúa, nàng mới là hoàng phi, Mẫn Hách Vương gia, người không cần Sầm Nhi nữa sao?”

Bị cự tuyệt, ánh mắt sáng ngời của Sầm Nhi nhất thời u ám xuống dưới, sốt ruột chỉ vào chính mình cùng Y Y nói không ngừng, mới hơn một tháng không thấy, sao có thể quên mất nàng rồi?

“Hoàng phi, vẫn là trở về đi, bệnh của người còn chưa khỏi.” Mộc Hiệp cùng Y Y gật nhẹ đầu, đối với Sầm Nhi công chúa rất cung kính, ôn nhu khuyên giải cùng an ủi.

“Bệnh? Ta không bệnh, người mới có bệnh, Mộc Hiệp, người thả bản công chúa ra, nơi việc này không cần người nhiều chuyện!” Nàng nhất thời phát hỏa đứng lên, đem Mộc Hiệp đẩy ra.

Từ ngày Mẫn Hách tiếp nhận chức vụ nhiếp chính vương, phượng phúc liền cáo ốm ở tại Long Quân điện, nhưng nửa tháng sau, ngự y lại thông cáo với

bên ngoài, bệnh tình của nàng trở nặng, để tránh nguy hại long thể, vì thế chuyển sang Lâm Vân điện, bất luận kẻ nào cũng không thể đến thăm, mà Sầm Nhi công chúa La Phu quốc, cũng gả cho nhiếp chính vương, hôn lễ thật đơn sơ, lên làm Vương phi.

Đương nhiên, đó chỉ là lời nói để đối phó với người bên ngoài, chỉ có một ít người biết rõ nội tình, trong đó “trộm long chuyển phượng”, lại không dám hé lộ nửa lời.

“Hoàng phi, xem ra bệnh tình của nàng càng ngày càng nghiêm trọng, Mộc Hiệp, ngươi vẫn là mang nàng trở về đi, đừng để cho người khác thấy được, còn tưởng nhầm là Sầm Nhi công chúa sinh bệnh, lọt vào tai Chính vương, cho rằng bốn vương ngược đãi nữ nhi của hắn.”

Mẫn Hách mềm mại cười, nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười, lọt vào mắt Sầm Nhi lại sắc bén, tàn ác tựa như độc xà, mãnh thú, khiến nàng sợ hãi, bưng tỉnh, trợn tròn hai mắt.

Mộc Hiệp giờ phút này cũng không để ý cái gì “lễ nghi quân thần”, nhẹ nhàng cầm lấy tay Sầm Nhi công chúa, giúp nàng đi trở về bên cạnh Phù Vân Khâu Trạch, mà nàng cũng không dám phản kháng gì.

“Nàng ấy gần đây dường như gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt, không phải. ....” không phải là bị Khâu Trạch khi dễ chứ? Y Y lo lắng nghĩ, nàng cùng hắn ở cùng một chỗ thường xuyên bị chọc đến tức chết, lời của nàng, tự nhiên cũng không có rơi xuống cái gì ưu việt, bởi vì nàng lại càng không hội xem nhân sắc mặt.

“Việc vợ chồng bọn họ, chúng ta đừng đi quản, Y Y, ba ngày sau, bốn vương sẽ vì nàng sản một con bạch hổ, giết nó, rút gân lột da làm áo choàng cho nàng, mùa đông, nàng sẽ không sợ lạnh nữa.” Mẫn Hách biết tâm tư của nàng vẫn đang miên man suy nghĩ về Phù Vân Khâu Trạch, ôn nhu, cung chiêu nói ra kế hoạch của chính mình.

Nhưng mà, quần áo áo trắng phiêu phiêu dạt dạt đột nhiên xuất hiện, lay động trước mắt, rơi vào tầm mắt Y Y, nàng còn chưa nghe Mẫn Hách nói xong, liền hưng phấn chạy đi.

“Lạc Dật ca ca,” Nàng dừng cước bộ, cười tươi như hoa lê đầu xuân,

“Đã lâu không gặp, sao lâu như vậy huynh cũng không đến gặp Y Y, còn nói là xem Y Y là muối từ?”

Giương mặt tuấn mỹ như ngọc, thánh khiết như sương mai tràn đầy ý cười, ánh mắt sáng lấp lánh như ngọc lưu ly cũng chan chứa ôn nhu, vươn tay vuốt nhẹ lên lọn tóc mai của nàng.

“Ta biết, muối nhìn qua cũng rất tốt, đúng không, có còn trách Lạc Dật ca ca đem muối giao cho Mẫn Hách Vương gia hay không?” liếc mắt nhìn về phía sườn đồi bên cạnh, nam tử về mặt yêu mỹ cũng đang chăm chú nhìn về hướng mình, hắn mỉm cười.

“Không, Y Y biết Lạc Dật ca ca là vì muốn tốt cho Y Y, tình huống khi đó, cũng chỉ có thể xử lý như vậy.” Y Y nhẹ nhàng lắc đầu, không khỏi bội phục, tất cả dường như đều nằm trong lòng bàn tay của huynh ấy, tựa như dự kiến trước kia của hắn, đem tiểu lục đệ bên cạnh mình, giúp nàng thoát khỏi 1 kiếp, lần này, cũng đã đoán trước được có người muốn hại mình, cho nên mới lấy phương thức này để bảo hộ mình đi.

“Ba ngày sau, Lạc Dật ca ca cũng sẽ tham gia săn bắn sao?” Nàng tò mò hỏi.

Nhìn bộ dáng một thân tiên phong đạo cốt của Lạc Dật ca ca, Y Y nhìn thế nào cũng không giống với 1 người sẽ xuống tay sát sinh nhạ.

“Sẽ tham gia, vì đến xem Y Y.”

Hắn mỉm cười, ánh mắt giống như nắng xuân ấm áp, dừng trên gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng, từ trong ống tay áo lấy ra một gói trà hoa Thiên Âm, nhẹ nhàng đề vào trong tay nàng.

“Chỉ vì yêu người, mới có thể tự tay phơi nắng, chế lá trà,...” đây là Ngân Nhi đã từng nói qua .....

Không rõ hàm nghĩa trong đó, Y Y cẩn thận cầm lấy, cười hồn nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Tam Nam Chi Tranh

Đỏ mắt nhìn về phía hai người, động tác sao lại thân thiết như thế, Mẫn Hách đột nhiên nhận ra, từ xa còn truyền đến “huơng vị châm chọc”, hơi nghiến đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một đôi mắt màu tím đang nhìn hắn đầy khiêu khích, trong ánh mắt ngập ý cười, ánh mắt này tựa như ‘lửa cháy đỏ thêm dầu’, làm hắn một trận chán nản. (☹☹)

“Vương phi, nên trở về phủ rồi.”

Đi xuống đồi núi, hần đem nàng kéo đến bên cạnh, ánh mắt đề phòng nhìn về mặt vô hại của Lạc Dật, trong mộng, thiên hạ kiêu nhỏ đã từng nói qua, “Ta, thích Lạc Dật ca ca.....”.

Đúng vậy, Phù Vân Khâu Trạch cùng Y Y là thanh mai trúc mã, vậy65La5c Dật cũng là một đối thủ không thể xem thường, hần ôn nhu, dịu dàng, hiểu ý người, là người mà nàng tin tưởng hết lòng, cứ như thế, hần âm thầm tiếp cận, rất có thể chuyển bại thành thắng, thắng lợi trong âm thầm, khiến hần trở tay không kịp..

“Mới đi ra mà đã trở về?”

Y Y trừng mắt nhìn hần, liếc mắt một cái, thật vất vả mới được ra ngoài chơi một chút, nàng mới không cần trở về, hưởng hồ, không biết thương thế của Khâu Trạch thế nào, tuy rằng nàng và hần giả bộ như hận thù sâu nặng, liếc mắt một cái cũng thấy phiền, nhưng nàng vẫn vụng trộm, len lén nhìn hần.

“Khinh Âm, không, Mẫn Hách Vương gia, Y Y gọi ta là ca ca, Vương gia hần là sẽ không để ý hai người chúng ta ngồi xuống, tán gẫu một chút chứ?”

Lạc Dật nhẹ nhàng cười, chỉ vào một đình viện,

“Đến bên ngồi nghỉ một chút đi, thuận tiện phơi nắng một chút, mùa đông sắp đến rồi, đến lúc đó, thời tiết sẽ rất ít khi đẹp thế này.”

Quả nhiên, lời nói tuy nhẹ nhàng, ôn nhu nhưng lại vô cùng sắc bén, Mẫn Hách không có lời nào để nói.

Không chỉ e ngại thân phận quốc sư của hần, Mẫn Hách e ngại nhất vẫn là ánh mắt hờn dỗi của Y Y, tựa hồ chỉ cần hần vừa nói “không”, như vậy, có thể, sẽ được 1 câu “Người cút đi đi!”, haiz, không chừng nàng nhất định sẽ nói như vậy thật. (●^o^●)

Lặng lặng nhìn hai người đã đến đình viện, gian dành cho thượng khách, hần cũng đành ảo não lắc đầu, nói gót theo sau..

“Hoàng Thượng, hôm nay nhìn thần thanh khí爽, thân thể tựa hồ so với trước kia cường kiện không ít.” Vừa ngồi xuống, Lạc Dật nhìn Y Y liếc mắt một cái, tựa hồ vô tình hỏi Phù Vân Khâu Trạch.

“Đa tạ quốc sư quan tâm, mấy ngày gần đây thường luyện tập võ thuật, có thể vì vậy mà tinh thần mới tốt như vậy.”

Phù Vân Khâu Trạch cũng làm như vô tình, liếc mắt nhìn về phía Y Y đang cúi đầu, ngồi bên cạnh Lạc, nàng làm bộ sửa sang lại quần áo, nhưng thật ra nhẹ nhàng cười.

Bận rộn luyện võ? Như vậy, miệng vết thương hần là tốt rồi?

Y Y nghe trộm, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vết thương lúc đó thật nghiêm trọng, cơ hồ lộ cả gân cốt, có lẽ, sau khi nàng rời đi, Mộc Hiệp đã đến, giúp đỡ, đưa hần trở về.

“Nga? Nếu đã như thế, khi lễ hội sắp bắt đầu nay kết thúc, bản vương thật muốn nhìn thấy ai là người đoạt được giải nhất.”

Mẫn Hách nheo lại mi mắt, nhìn nam tử ngồi ở vị trí chủ tọa, cùng với Lạc Dật, không khỏi câu thần cười, tú bào vung lên, cũng không cổ kị thân phận, quan chức cao thấp, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Y Y, ánh mắt lăm lệt.

Lời nói khiêu khích vừa thốt ra, đúng là khiến cho hai người còn lại ngạc nhiên.

“Được, nhiều năm chưa vận động gân cốt, vì Y Y, ta cũng phải cố gắng săn về bạch hổ, làm cho nàng một cái áo choàng.”

Lạc Dật nhẹ nhàng nói, nhìn hần ánh mắt sắc bén của Mẫn Hách bắn về phía mình, thần nhiên châm một chén trà, thần nhiên tự đắc, vân đạm phong khinh. O(∩_∩)O

Y Y thoáng rung mình, cảm nhận được sáu ánh mắt đang giao nhau, mùi thuốc súng nồng nặc, ác, nàng cũng đâu phải là con bạch hổ kia đâu? (¯□¯)

Nhưng mà đem nàng so sánh với con bạch hổ đó, hình như có chỗ không thỏa đáng lắm? Nhưng mặc kệ nó, tầm mắt Y Y dò về phía Sầm Nhi ngồi bên cạnh Khâu Trạch, chỉ thấy khuôn mặt của nàng trắng bệch, bộ dáng nghiêm chỉnh, nhìn thế nào, đều cảm thấy có chút không thích hợp.

“Mấy ngày nay, Hoàng phi cùng trẫm cùng có chút giận dỗi, hơn nữa, “vật mà nàng âu yếm” do trẫm tặng cho cũng vô tình bị người ta đoạt mất, trẫm cũng nên bồi thường, bạch hổ kia, đương nhiên là Trẫm phải có được.”

Quay sang, mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn Sầm Nhi một cái, ngữ khí thật là nhu hòa.

Y Y đột nhiên mặt ửng hồng lên, biết “hoàng phi” trong miệng hần, đương nhiên là nàng, còn “vật âu yếm” kia, hần là cái yếm đỏ tươi.

Lời vừa nói, làm hai nam nhân không hẹn, tầm mắt đồng thời hướng về phía Y Y, nàng cúi đầu càng lúc càng thấp.

“Thì ra là bị cô đâm vào, ta còn tưởng là gì làm mình đau như vậy.” Ngắc đầu, trên tay còn có một lá cỏ, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc khi thấy ánh mắt mọi

người đều đổ dồn vào mình. (chị giả điên hay thật $\geq \nabla \leq$)

Mẫn Hách thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn bộ dáng của nàng, rõ ràng là chính mình đa nghi.

Y Y phát ròi là cỏ, trong một thoáng giây đó, nếu tinh ý, chú tâm, có thể thấy được nàng khẽ mím môi, ánh mắt bối rối, nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dáng lãnh đạm.

“Y Y, muội có biết, lần này săn bắn, chỉ có một người duy nhất có thể săn được bạch hổ, nhưng hổ này là động vật tự nhiên hoang dại, thú tính mãnh liệt, tứ chi hùng mãnh hữu lực, muốn đánh hạ nó, phải hao tổn không ít khí lực, nhất là khi nó ngửi được huyết tính chi vị, cuồng tính lại càng trở nên mãnh liệt, nếu như trên người có vết thương còn cổ tình đi săn nó, thì khó càng thêm khó, tánh mạng khó toàn.” Lạc Dật rất thoải mái nói xong, từng câu từng chữ đều nhiều ý nghĩa, liếc liếc mắt nhìn vào đầu gối của người nào đó.

Cũng là nói, trên người có thương tích, tuyệt đối không thể đi săn bạch hổ? Nàng cả người run lên, theo ánh mắt của hắn, không khỏi một trận kinh hãi.

“Như thế nào, chẳng lẽ chỉ có thân thủ cao cường như quốc sư mới có khả năng bắt được bạch hổ, là cười bỏn vương cùng Hoàng Thượng không biết tự lượng sức mình sao?”

Mẫn Hách vẫn chưa chú ý tới sắc mặt trầm xuống của Y Y, hãy còn đang nghĩ đến Lạc Dật muốn mượn cơ hội săn bắn lần này chiêm bism thuật pháp của hai người thấp kém, không có khả năng cùng hắn tranh chấp.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch cũng là thừa dịp Mẫn Hách chỉ lo nhìn về hướng Lạc Dật, hướng tới nàng cười nhẹ, ánh mắt sâu lắng như biển, nhu tình dào dạt, làm cho Y Y bị nhìn đến choáng váng, đành phải tiếp tục cúi đầu, âm thầm mắng chính mình háo sắc.

“Vương gia đã nói như vậy, bỏn quốc sư liền bắt thử một lần, như thế nào?”

Thế gian, rốt cuộc cũng có người nói đến việc bắt bạch hổ mà mặt không đổi sắc, lạnh nhạt, thản nhiên, Lạc Dật trên mặt ý cười không giảm, nhẹ nhàng nói tiếp:

“Xác thực, chỉ cần ngón trở của ta vừa động, lão hổ tê liệt ngã xuống, nhưng nếu cứ như vậy thì chẳng có gì thú vị, chi bằng, ta sẽ tìm gặp bạch hổ kia trước, ở trên người nó thiết hạ thuật pháp, ba ngày sau, bất kì công kích bằng pháp thuật nào đối với nó đều không có hiệu quả, như vậy, có lẽ thú vị hơn rất nhiều.”

Lời này có nghĩa là: cuộc săn bạch hổ này, hoàn toàn không thể sử dụng thuật pháp, ba người đều phải cạnh tranh công bằng, đồng nghĩa với việc bắt được bạch hổ càng thêm khó khăn.

“Như thế rất tốt.” Cẩn chặt rằng, Mẫn Hách ngược lại bị khơi dậy ý chí chiến đấu, nhiều năm như vậy, trên phương diện võ học, chưa từng có ai đánh bại được hắn, hắn cũng thật muốn xem thử, hắn và 2 người kia, ai mới là người chiến thắng.

“Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào? Chi vật càng khó có được mới đáng để trân quý, vật quý tặng người, hắn là thích hợp nhất.” Lạc Dật ngẩng đầu, nhìn người này giờ vẫn lặng im không nói.

Hai tay Y Y dẫu trong vạt áo, bối rối xoắn vào nhau, nhưng gương mặt lại điềm nhiên như không hề chú ý đến câu chuyện của ba người, chỉ có nàng biết, trong lòng mình đang lo lắng cỡ nào.

“Cứ làm theo lời quốc sư đi.”

Bạc thân của Phù Vân Khâu Trạch khẽ nhếch, một tay đặt vào phía trên đầu gối bị thương chưa lành, liếc mắt một chút, cũng là nhìn thấy được hai hàng lông mày của Mộc Hiệp khẽ cau lại, hít một ngụm khí. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Săn Bắn Bắt Đầu

Ba ngày sau.

Trên bãi săn, mấy trăm con ngựa đón gió thu “Phốc xích” phun khí, trên lưng ngựa, người người khí thế hùng hực, nam nữ già trẻ đều có, đây là hoạt động theo truyền thống của hoàng thất hoàng triều, mục đích không chỉ là vì tuyển ra tinh anh am hiểu kỵ xạ, đồng thời cũng thể hiện khả năng, ý chí, cũng kỹ nghệ điều luyện của hoàng thất, chứng minh hoàng triều nhân tài hùng hậu, lực lượng ổn trọng, có thể gánh vác giang sơn, ổn định dân tâm.

“Hiện tại, săn bắn bắt đầu.”

Phù Vân Khâu Trạch ra lệnh một tiếng, nháy mắt, toàn bộ bãi săn vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, khí thế ngất trời, vang vọng vào vách núi, hàng loạt người người ngựa vùng cương, vọt thẳng vào rừng.

Thấy tiểu hồng mã (*) dưới thân bị tiếng vang hùng hồn này làm cho kinh hãi, Y Y có điểm chán nản, lại nghĩ đến việc con ngựa cao to của nàng, sáng nay, vừa đi được vài bước, nó thế nhưng tiêu chảy!

(*):con ngựa nhỏ có màu lông nâu đỏ, vì ngựa không có màu hồng đầu hen ^^

Bất đắc dĩ, nàng đành phải đổi con ngựa khác, con ngựa duy nhất còn lại của hoàng cung, cũng là con yếu nhất chuồng a!

“Ngươi cho ngựa của ta ăn ba đậu?”

Nàng liếc mắt nhìn Mẫn Hách yêu nam bên cạnh, hần cười hần huyết bảo mã màu nâu, cao lớn uy vũ, ánh mắt tà nghệ nhìn con ngựa nhỏ của nàng chỉ đứng cao tới bụng của ngựa hần, âm thầm cười trộm.

“Nàng ngoan ngoãn ở lại đây, chờ bốn vương sẵn về bạch hổ, dù sao trong rừng mãnh thú không ít, không bằng đợi ở chỗ này, có thị vệ canh gác thì an toàn hơn.”

Hần sớm đem chuyện mười năm trước nàng từng “thăng” hần ném ra sau đầu, từ ngày rơi xuống cạm bẫy của địch nhân, hần cũng đã biết được “khả năng thuật pháp” của nàng, dĩ nhiên đem nàng trở thành một tiểu nữ nhân ‘tay trái gà không chặt’ hảo hảo bảo hộ.

Lời này không phải cũng ngầm thừa nhận hành động “đầu độc” kia sau, Y Y giận đỏ mặt, hung hăng đá vào bụng tiểu mã, đuổi theo đám người vào cánh rừng.

Mẫn Hách vốn định đuổi theo, không ngờ phía sau, lời nói ôn nhu của Lạc Dật đúng là khiến cho hần không thể không dừng lại xúc động muốn thúc ngựa ra roi đuổi theo nàng.

“Xem ra, trận đấu này, Vương gia muốn nhường chúng ta rồi?”

Khác hần với mọi người, Lạc Dật cười, là một con bạch hạc, đứng trên thảm cỏ, đúng là so với ngựa bình thường cao lớn hơn, hai cánh mở ra, làm cho ngựa của thị vệ hai bên kinh hoảng, lùi ra xa mấy bước.

“Chê cười, lời nói của bốn vương chính là nước đổ khó hốt, không thể thu hồi.” Biết rõ là phép khích tướng, hần cũng không muốn trước mặt hai nam nhân này vứt bỏ tôn nghiêm.

Phe phẩy giấy phiến, Phù Vân Khâu Trạch biểu tình lạnh lùng, cười Tuyết Sơn bạch mã, một thân thường phục, khốc khốc xem xét cánh rừng, trong lòng có chút sốt ruột nhìn tiểu hồng mã biến mất sau cánh rừng, suy nghĩ đôi sách.

“Như thế nào, sao hôm nay hoàng phi không tới?” Mẫn Hách đột nhiên mở miệng hỏi, có chút thâm ý.

“Thân thể nàng không khỏe, không thích hợp tham gia săn bắn, huống hồ, săn bắn hàng năm, nàng đều không tham gia.”

Bộ dáng cao cao tại thượng, Phù Vân Khâu Trạch nhẹ vỗ về bạch mã, thùy hạ mi mắt, che dấu sầu lo trong lòng.

Không biết thuốc mà Mộc Hiệp vì chính mình mang tới, có thể che dấu mùi máu trên miệng vết thương hay không?

Cho dù đã cho chó săn làm thí nghiệm, nhưng khứu giác của bạch hổ so với bất kì động vật nào đều tinh tường hơn, nếu muốn tránh thoát công kích của nó, điều này, nhất định phải làm được .

“Chúng ta nói chuyện như vậy, thật đúng là mệt.”

Lạc Dật đột nhiên cảm khái một tiếng, đột nhiên nhớ đến trước đây, ba người mặc dù có đánh có nháo, nhưng cũng mở rộng tâm lòng, thành thật nói thẳng cùng nhau. Thế nhưng hôm nay, đối diện cùng nhau, âm mưu quỷ kế, cái gì đều phải dùng tới, cho dù là hần, cũng như vậy... Lạc dật liếc mắt nhìn đầu gối Phù Vân Khâu Trạch một cái, rõ ràng vết thương của hần còn chưa tốt, mình vẫn giăng hạ cạm bẫy, chờ bọn họ hay sao?

“Ngươi cho là còn có thể giống như trước hay sao?”

Phù Vân Khâu Trạch soạn khởi mi tâm, mặc dù đã qua một kiếp, nhưng mỗi khi nhớ đến một trăm nhân khẩu của Viêm gia chết thảm dưới tay hần, đều làm cho lòng hần ruột gan quặn thắt, nếu không phải lúc trên vai còn nặng gánh giang sơn xã tắc, còn lẽ dân bách tính trông cậy chờ trông... nói không chừng, hần đã sớm không để ý tánh mạng, phóng tới cùng Mẫn Hách giao chiến đến người chết ta sống.

Ân oán kiếp trước chưa giã xong, kiếp này thế nào, ai cũng không biết.

[]

Ba người đột nhiên lâm vào trầm mặc, nhìn lẫn nhau, người người sắc mặt thâm trầm.

“Hôm nay, bạch hổ nhất định là vật trong lòng bàn tay của bốn vương.”

Mị nhãn vừa nhắc, điều khiển cương ngựa, Mẫn Hách tự tin giương giọng, mã tiên vung lên, hạn huyết bảo mã nhắc hai chân, hí vang, dẫn đầu lao đi như một trận cuồng phong.

“Ta đã nói, sẽ đợi các người ra tay trước, nếu bắt không được, ta sẽ tự động thủ.” Thấy Phù Vân Khâu Trạch nghi hoặc nhìn phía mình, Lạc Dật nhắc nhở nói.

Hắn quả thật muốn cho bọn họ đi trước?

Phù Vân Khâu Trạch tựa hồ có chút không xác định, nhưng nghĩ đến thực lực của hắn, đối phó với bạch hổ với hắn mà nói quả thật là dễ như trở bàn tay, nếu hắn ra tay trước, hai người kháng định không có cơ hội.

Đúng vậy!

Giơ tay lên, vung mã tiên, Tuyết Sơn bạch mã, nhắc hai chân, hí vang, lao về phía rừng rậm.

“Chỉ mong, nàng sẽ không trách ta.....” Lạc Dật chưa sót cười.

Trên đường, Phù Vân Khâu Trạch thấy được không ít người săn bắn, bắt được cũng không ít tiểu động vật cùng động vật cỡ trung, nhưng, tất cả những thứ này, cũng không phải là mục tiêu của hắn. Không ngừng xâm nhập sâu vào bên trong, lối đi càng ngày càng hẹp, cũng gặp ghềnh khúc khuỷu, bạch mã trên đà lao đi, thỉnh thoảng lại có mấy thân cây đón đầu, đánh úp lại, nhưng hắn đều lưu loát, thuần thục điều khiển bạch mã vượt qua d6e4 dàng.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước, cách đó không xa, một tiểu hồng mã đang lững thững bước đi, bởi vì thân hình thấp bé, hơn nữa thân hình của Y Y cũng kiểu nhỏ, nên những nhánh cây chia ra, không làm cản trở lối đi của nàng.

Dờ khóc dờ cười nhìn nàng giữ chặt cương ngựa, cầm lấy cung tiễn, chăm chú nhắm vào một tiểu bạch thỏ,... nhưng không biết là vì nàng không đành lòng, hay là bắn thuật không tinh, mũi tên bay đi, bắn trật mục tiêu, con thỏ nhỏ bị dọa sợ, nhanh chóng chạy đi, bắn vài cái liền nhảy ra trong hang, không dám trở ra.

“Haiz, về cung làm sủng vật của ta không phải tốt hơn sao?” Nàng bất đắc dĩ thu hồi cung tiễn, hai chân kẹp lấy bụng tiểu mã, muốn tiếp tục đi tới.

Xem ra, cả đoạn đường, nàng chính là như vậy: nhàm chán, lắc lư đi tới?

Phù Vân Khâu Trạch nhìn tên trong túi của nàng vẫn còn rất nhiều, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ nàng thực sự nghĩ rằng, săn bắn đơn giản chỉ là dùng tên thôi sao?

“Oanh!”

P phía trước đột nhiên lao đến một khối cầu khí màu trắng, chặt đứt một nhánh đại thụ, sương khói tản ra xung quanh.

“Phi! Con báo này khí lực cũng không tệ, tổn không ít công sức a.”

Một gã tướng quân tuy nói như thế, nhưng vẫn thập phần hưng phấn, chạy đến, xả lịt da báo đốm, hoàn toàn không chú ý tới hai người phía sau.

Thì ra còn có thể dùng thuật pháp? Y Y ngẩn ngơ ở tại chỗ, liền ngay cả tiểu hồng mã tựa hồ cũng bị hoảng sợ, đột nhiên nổi điên, giơ hai chân, chạy như điên về phía trước.

“Ngự, ngự!”

Nàng kêu vài tiếng mong trấn an nó, tay ghi chặt dây cương muốn nó chậm lại, nhưng tiểu hồng mã lại hoàn toàn không có ý dừng lại, một đường lao đi... Tay xiết chặt truyền đến đau đớn, nàng nghĩ, xong rồi, mình sẽ không bị nó lôi xuống vực luôn chứ? Rõ ràng là một tiểu mã nhi hiền lành, chậm chạp, nhưng khi nổi điên lên, tốc độ cũng thật kinh người a.

“Y Y, ôm lấy cổ nó, đừng kẹp chặt bụng nó.”

P phía sau, đột nhiên truyền đến tiếng hô quát sột rượt của Phù Vân Khâu Trạch, nàng vui vẻ, dựa theo lời hắn hết sức ôm lấy cổ nó, chậm rãi buông lỏng hai chân đang kẹp chặt bụng nó ra, con ngựa chạy một đoạn, đứng là chậm rãi ngừng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Sinh Hồn Đổi

Hai chân run run, ôm cổ tiểu mã trượt xuống, nàng thuận lợi tiếp đất, nhưng mà, cũng là không thể đứng thẳng, ngồi dưới đất trừng mắt nhìn “biểu tình vô tội” của tiểu hồng mã, trước kia, khi học kỵ mã, đều có Khâu Trạch ngồi ở phía sau, cũng không có gì nguy hiểm, không nghĩ tới, hôm nay, bất quá chỉ chọn một con ngựa thấp bé như vậy, khi nổi điên cũng thật đáng sợ a. Aiz, nếu không phải Mẫn Hách hạ ba đậu cho Xích huyết mã ban đầu nàng chọn uống, phỏng chừng bây giờ, nàng không té chết hay tàn phế cũng bị hù chết a. $\geq \cup \leq$

Xem ra, chính mình còn phải cảm tạ hần hảo tâm.

“Y Y, nàng không sao chứ.” Lưu loát nhảy xuống ngựa, hần vọt tới trước mặt nàng, cẩn thận xem nàng có bị thương hay không.

“Sao nguoi lại tới đây?” Nàng nhìn tay hần cứ qua qua lại lại, cẩn thận xem xét trên người mình, sợ hãi bị người khác bắt gặp, cuống quýt nhích về sau, cách xa hần một chút.

Nàng, còn giận chuyện mình lừa gạt nàng sao?

Nhìn nàng cứ cố lui về sau, hần liền tổng kết ra điểm này. Khó trách, ba ngày trước, gặp mặt cũng không liếc mắt nhìn mình một cái, nhưng mà, hôm nay không giống, nếu như nàng bị thương, vô luận là ai, áp lực từ phía Mẫn Hách thế nào, hần đều sẽ đem nàng an toàn trở về.

“Đừng như vậy, mau tới đây, cho trẫm xem nàng có bị thương hay không?” đôi mắt màu tím nheo lại, vươn tay bắt lấy nàng.

“A! Đau!” Nàng cau mày, hét to, cổ tay vặn ngược, toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

“Xương cốt sai vị” Phù Vân Khâu Trạch bạc thần khinh mân, một tay cẩn thận cầm lấy cổ tay nàng, một tay nắn chặt phía trên cánh tay,

“Nàng chịu đựng một chút.” Nói xong, hai tay linh hoạt xoay một cái, chỉ nghe “rắc” một tiếng.

“A!” Nàng lại thét chói tai, một cước duỗi ra, vô tình hướng về phía đầu gối của hần.

Mày kiếm nhú lại, khoe môi co rúm vài cái, nhưng không hề liếc mắt nhìn về phía vết thương của mình, Phù Vân Khâu Trạch lấy kha7n tay trong người ra, nhặt một đoạn cây khô, nẹp vào cổ tay nàng, cẩn thận cố định lại.

Trên trường sam màu tím, ần ần, hiện ra một tia vết máu, hần đứng lên, mới đi được một bước, chỉ cảm thấy một trận đau đốn, đại khái là nàng đá trúng ngay trung tâm vết thương, chỗ sâu nhất, ngay cả xương cốt cũng tê buốt.

Khập khiễng đi vài bước, tiến đến giữ chặt tiểu hồng mã, dắt nó trở về.

“Lên, trẫm mang nàng trở về, nơi này là địa phận của động vật săn mồi cỡ trung, bị thương liền khó đối phó.” Chậm rãi nâng dậy nàng, thanh âm lạnh lùng nói.

“Chân của nguoi còn chưa khỏi?”

Gương mặt bối rối, nàng, nàng vừa rồi dường như còn đạp thêm một cước, “Vết thương còn chưa khỏi, nguoi còn săn săn bạch hổ gì chứ, lại không thể dùng thuật pháp, không bằng cùng ta trở về đi.”

Nàng nhớ rõ, Lạc Dật ca ca từng nói qua, bạch hổ này so với lão hổ khác còn dũng mãnh hơn rất nhiều, hơn nữa đối với huyết tinh cực kì miễn cảm, mà vết thương trên chân hần lại bị bị làm nức ra, chảy máu, như vậy không phải đi tìm chết sao.

“Đi lên.”

Hần vẫn chưa đáp lại, chính là ôm lấy lưng áo của nàng, cẩn thận đem nàng đặt lên phía trên tiểu hồng mã,

“Vừa rồi nó bị kinh hách, hiện tại đã không có việc gì, nàng chỉ cần cẩn thận điều khiển, sẽ không bị ngã nữa.”

Ý của hần là, để nàng một mình quay về?

Vẫn là nói, không tính đưa mình đi ra ngoài? Nếu hần đưa mình ra ngoài, có khả năng hần sẽ không quay lại khu rừng, nhưng bây giờ hần lại muốn nàng một mình một ngựa quay ra, như vậy, nàng nên làm thế nào cho phải?

“Nguoi, có phải đang giận ta hay không?” Nàng đột nhiên ý thức được điểm này, mỗi lần hần sinh khí, sẽ trưng ra cái biểu tình này, “không nói, không cười, không cảm xúc”, so với băng đá còn lạnh hơn.

Liếc liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống, hần thở dài.

“Trẫm không giận nàng, chỉ là giận bản thân mình không thể bảo vệ tốt cho nàng, mỗi lần, đều làm cho nàng chịu thương tổn. ....”

[...]

“Đây đâu phải là người làm cho ta bị thương, rõ ràng là do tiểu hồng mã bị kinh hách, người không phải vừa nói như vậy sao, bây giờ lại đem trách nhiệm đổ lên người mình, ta chỉ biết là người đang giận ta, mới có ý nói như vậy.” Nàng tức giận đến không để ý đến việc mình đang ngồi ở trên lưng ngựa, hai tay một vòng, ôm chầm lấy cổ hắn, không chịu buông tay.

Hào hoài hương vị trên người hắn, thân nhiên, làm cho người ta an tâm.

Rốt cuộc, nàng đã xem tiểu đệ đệ bên cạnh trở thành một nam nhân, nàng đã không còn phân tích nổi, chỉ biết là, tự ngày ấy, sau khi hồi cung, nàng không có lúc nào không nhớ tới hắn, sợ vết thương trên người hắn chưa lành, sợ hắn lạnh lẽo một mình co ro trên long sán. ....

“Y Y, trăm muốn tặng cho nàng bộ da của bạch hổ, đó là thứ duy nhất mà hiện tại trăm có thể dùng chính sức lực của mình đi tranh thủ, giành lấy để tặng cho nàng.” Hắn nheo nheo hai mắt phân nộn của nàng, hơi thở không khỏi nhu hòa xuống dưới.

“Người gạt người, Thanh Vũ không phải ở bên ngoài giúp người liên hệ viện quân sao?” Nàng hừ lạnh.

“Nàng làm sao biết được?” sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, nếu như nàng đã biết, không phải tương đương, Mẫn Hách cũng biết ?

Nàng cười, cánh môi đột nhiên hơi hơi giơ lên, hôn lên mi tâm nhũ ch8at5 của hắn, lưu lại nụ hôn ấm áp.

Đương nhiên, là Mộc Hiệp nói cho nàng biết, hắn sợ nàng sinh khí với Khâu Trạch, đợi nàng hồi cung, đêm hôm khuya khoác liền lén lút lên vào vương phủ, nói nàng hãy nhẫn nại, chờ đợi thời cơ.

Bất quá, nàng mới không thêm nói cho hắn biết, khiến cho hắn lo lắng một chút cũng tốt.

“Người theo ta rời khỏi đây, ta liền nói cho người biết.” Nàng nói ra điều kiện.

Đôi mắt màu tím dường như ngay giây phút đó đã xem thấu quỷ kế của nàng, lắc lắc đầu, bạc môi cong lên, trên trán nàng, in xuống một nụ hôn thật sâu.

Tiểu tử kia thật biết cách làm hắn đau đầu mà!

“Không được, trăm nhất định sẽ vì nàng lấy được da của bạch hổ, mau ngồi yên.”

Đột nhiên, khóe môi của hắn khẽ cong lên, biểu tình thật “xảo trá”, đưa hai ngón tay thon dài, bất thành linh chọc chọc vào eo nàng. Quả nhiên, nàng cười khanh khách hai tiếng, hai tay vòng trụ cổ hắn cũng lập tức buông ra

Lui ra phía sau một bước, dây cương cầm trong tay đặt vào tay chưa bị thương của nàng, hắn nhẹ nhàng cười, đôi mắt màu tím sâu như biển, nhuận mĩ dị thường.

“Phù Vân Khâu Trạch, nếu người dám mặc kệ, bỏ ta một mình, ta nhất định sẽ làm người hối hận!” Nàng hoảng sợ, biểu tình này, gương mặt này, hoàn toàn giống với gương mặt khi hắn cùng nàng cáo biệt, không khỏi rùng lên.

Mặt ngẩn ra, biểu tình trên mặt hắn nháy mắt lạnh như băng, bàn tay to giương lên, vuốt mõng ngựa.

“Giá!” Lạnh giọng hô quát.

“Người là tên đại ngu ngốc, ta không cần da hổ da sói gì hết, ta chỉ muốn người bình an!” Một tầng sương bỗng nhiên che mờ mi mắt, nàng nhất thời nhìn không rõ gương mặt của Khâu Trạch, chỉ có thể mơ hồ nhìn thân ảnh màu tím, vẫn đứng ở tại chỗ, càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng bạc. ....

Ngu ngốc, có lẽ là vậy, nhưng mà, vì nàng, hắn cũng cam nguyện làm tên đại ngu ngốc.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy thân ảnh trên tiểu hồng mã đột nhiên dao động, quay đầu, nhìn hắn cười đến thật sáng lạn, hai chân kẹp lấy bụng ngựa cũng chậm rãi buông lỏng, cả người, cứ như vậy, tà tà từ trên ngựa rơi xuống.

“Phù Vân Khâu Trạch, nếu người dám mặc kệ, bỏ ta một mình, ta nhất định sẽ làm người hối hận!” bên tai hắn, đột nhiên vang lên tiếng nói vừa rồi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Không Thể Mất Đi Nàng

“Mộc Hiệp!” Phù Vân Khâu Trạch hét lớn một tiếng, dùng chân chưa bị thương làm điểm tựa, búng người phi thân đến, thân mình cấp tốc bay vút mà đi, tựa như chim yến, linh hoạt xuyên qua rừng cây, bốn tiến về phía nàng.

Nhưng mà, dù có khinh công thượng thừa, hấn vẫn đuổi không kịp tốc độ rơi xuống ngựa của nàng từ một khoảng cách xa như thế, nhưng vào lúc này, một thân ảnh màu đen rất cực xuất hiện, vurun tay ra muốn cứu nàng. Khi các ngón tay sắp chạm được Y Y, thì không biết từ chỗ nào phóng tới một mũi tên, Mộc Hiệp cả kinh, theo bản năng rút tay lại...

“Không!” Phù Vân Khâu Trạch rống giận!

Tơ mắt nhìn nàng ngã xuống, hấn cuồng quýt, lo lắng như muốn xé toạc lồng ngực, tay nàng bị thương, ngã như thê e rằng...!

Không ngờ, Y Y lại khẽ xoay người, dùng tay chưa bị thương bắt lấy cương ngựa, tung người một chút, an toàn rơi xuống đất.

“Người còn muốn bỏ lại ta một mình sao?”

Không hề sợ hãi quay đầu, nhìn về phía hấn, nàng cười đến hết sức thoải mái, rất cực, hấn cũng bị nàng đùa giỡn một lần. (trời ạ, làm pan cứ tưởng, pó tay với chị)

Chậm rãi ổn định thân hình, hấn thở phì phò, nhìn nàng nghịch ngợm, tươi cười, đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, bàn tay to giang ra, đem thiên hạ kiêu nhỏ kéo lại, dùng sức khảm nhập vào trong lồng.

“Nàng mới là đại ngu ngốc, dọa đến trẫm, nàng có biết làm kinh động thánh giá, thì có 10 cái đầu cũng không đủ trăm hay không!” Tuy là lời nói có vẻ uy hiếp, nhưng ngữ khí lại dịu dàng, ôn nhu, sủng ái, còn có chút bất đắc dĩ.

Mộc Hiệp thấy hoàng phi an toàn, ánh mắt bén nhọn bắn về phía mũi tên được bắn tới, nhanh chóng phi thân đuổi theo.

“Ta đã tính được phải làm thế nào rồi mà, chỉ tại một mũi tên từ đâu thỉnh linh lao ra làm ta giật mình, người muốn trăm liền trăm đi, dù sao ta cũng không có mười cái đầu.” Nàng nhún nhún mày, nhìn mũi tên bắn lên cắm phập vào đại thụ gần đó.

“Nàng cho rằng nàng muốn bị trăm liền trăm sao? Nếu trẫm muốn nàng chết, còn có thể liều mạng chạy đến đây cứu nàng sao? Y Y, chẳng lẽ nàng không biết, trẫm, không thể mất đi nàng sao?!” hấn nhẹ nhàng nói, giọng nói thân tình, có chút ai oán, ánh mắt sâu như biển, dào dạt nhu tình nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Chàng nói thật sao?” (pan đối xưng hô từ đây nhe, cứ “người, ta” nghe kì kì, khi 2 người ở riêng, pan sẽ đổi thành “chàng-ta”^^)

Nàng đột nhiên câu thần cười, hai tay ôm chặt lấy hấn, một lúc sau, mới nâng đầu, ánh mắt trong veo như nước hồ thu nhìn hấn.

“Nàng.....” này, nàng đang làm nũng với hấn sao?

Hấn khinh ngạc không nói được một lời, mở to mắt nhìn nàng ý cười lan ra cả khuôn mặt xinh xắn, nàng tựa hồ đã sớm đoán chắc được hấn sẽ có biểu tình thế này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như trái đào, ý cười sáng lạn, đôi mắt to trong veo nhìn hấn, hàng mi vừa cong vừa dài lay động, chớp chớp, cánh môi hồng chúm chím mang nét cười...nàng nhìn hấn, nhưng sao hấn cứ trầm mắt không nói gì cả, sốt ruột làm nàng phải lên tiếng hỏi:

“Phù Vân Khâu Trạch, làm chàng sợ hãi rồi sao?”

Bàn tay nhỏ đưa lên, quơ qua quơ lại trước mặt hấn, hấn làm sao vậy, động cũng không động, biến thành đầu gỗ rồi đi?

“Sợ hãi!” Hấn đột nhiên xuy thanh, tiếng nói thoảng khàn khàn, “Nàng phải bồi thường cho trẫm?”

Bồi thường? Ai nha, nàng hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, liền ngay cả trang sức quần áo đều là của người khác, để vương như hấn, quyền khuynh thiên hạ, lại mở miệng muốn nàng bồi thường? Nàng có gì để bồi thường cho hấn đây?

“Chàng muốn cái gì?” Ngẫm lại, hình như mình cũng đã dọa hấn thật, đành phải mở miệng hỏi.

“Nơi này” hấn dùng ngón tay lạnh lạnh của mình vuốt nhẹ nhẹ lên cánh môi của nàng, sau đó còn “vô lại” dòi xuống ngực, “Còn có nơi này.”

“Hạ... hạ lưu!”

Mặt nàng đỏ lên tựa như mông khí, một tay dùng sức cố đẩy “bàn tay sói” trên ngực của mình ra, vừa đỏ đỏ hết,

“Đầu của chàng ngoại trừ mấy thứ này, cũng không nghĩ ra cái gì đứng đắn sao?” Huống chi, nơi này là bãi săn, muốn cái gì cũng không được, nếu bị người khác nhìn thấy, liền không xong.

Ác? Nàng dám cự tuyệt hấn? Lạnh lùng nhún mày, cúi đầu nhìn đầu gối của mình đỏ tươi một mảng, lại dùng ánh mắt trách cứ nhìn về phía nàng.

Được rồi, nàng thật sự có lỗi, nhưng mà nàng không phải cố ý mà, chỉ là “vô tình”, ừ, chỉ là vô tình thôi.

Nàng cắn cắn môi dưới.

“Sẽ..... Sẽ bị người khác nhìn thấy.” Thùy hạ mi mắt, nàng nhỏ giọng nói.

Nếu như có thể ngăn cản hắn đi săn bạch hổ thì.....

“Y Y, nàng có biết săn bắn lần này kéo dài mấy ngày hay không?” Hắn đột nhiên đặt câu hỏi.

“Không phải chỉ có hôm nay sao?”

Nàng căn bản là chưa từng tham gia lễ hội săn bắn, nên cho rằng, lễ hội này đơn giản chỉ kéo dài trong 1 ngày, nhưng nhìn vẻ mặt dờ khóc dờ cười của hắn thì kinh ngạc hỏi,

“Chẳng lẽ còn kéo dài thêm vài ngày nữa?”

Vài ngày? Ước chừng là nửa tháng! Quên đi, dù sao nàng đã đáp ứng với mình rồi, mặc kệ,... hắn kéo tay nhỏ bé của người nào đó, hướng tới một lối quen thuộc.

Xuyên qua một đám cỏ dại cao cỡ đầu gối, trước mặt là một cái hồ nước xanh biếc, phản chiếu trời xanh, hai bên hồ, hoa nở rộ rực rỡ, bướm lượn dập dờn, thật đúng là một nơi thế ngoại đảo viên.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Nàng nắm tay hắn, nhìn bốn phía, con đường này dường như Khâu Trạch rất quen thuộc.

Này có chút kinh ngạc.

“Đợi lát nữa nàng sẽ biết.” Hắn còn cố ý làm ra vẻ thần bí.

Hai người đi đến cạnh hồ nước, đi vòng theo mép hồ, trước mặt liền hiện ra một vách núi, hắn vươn ngón trỏ, ở một khối hoành thạch gỗ vài cái, có nhanh có chậm.

Đột nhiên, vách núi “Ầm vang long” một tiếng, vách núi sừng sững đột nhiên tách ra, lộ ra một động khẩu.

Bốn bề vắng lặng, Phù Vân Khâu Trạch rất nhanh nắm tay nàng kéo vào, cầm lấy cây đuốc đặt sẵn ở cửa động, tiến vào trong. Khi hai người vừa tiến vào, vách đá lại ầm ầm rung chuyển 1 lần nữa, chớp mắt động khẩu đã biến mất, không lộ ra 1 khe hở.

“Hoàng Thượng!”

Một hoàng y thị vệ (thị vệ mặc áo vàng) cầm cây đuốc chạy đến, tựa hồ đã sớm đợi ở đây, “Hoàng phi nương nương.”

“Tình huống hiện tại như thế nào?” Hắn liếc mắt nhìn bộ dáng ngạc nhiên của nàng, cười nhẹ, một tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, sợ đường đi nhỏ hẹp, da thịt non mịn sẽ bị đá nhọn là tổn thương.

“Bạch hổ đang ở hướng Tây Nam của cánh rừng, nó đang ở trong động nghỉ ngơi, Mẫn Hách Vương gia mới vừa xuất hiện ở phía đông bắc của cánh rừng, tạm thời cùng bạch hổ không thể chạm mặt, đợi vương gia tìm được phương hướng, hắn cũng phải tốn bốn, năm ngày thời gian, còn quốc sư thì đang đánh cờ cùng một vài đại thần lớn tuổi bên ngoài bia rừng.” Thị vệ cười đáp.

Cái gì, ngay cả bạch hổ đang ở đâu cũng biết? Y Y nhìn sơn động bí ẩn này, phía trên một cầu thang hình xoắn ốc chậm rãi uốn lượn, tỏa ra xung quanh, có 1 gian làm trung tâm, xung quanh còn rất nhiều hang nhỏ, không, hình như là phòng.

Phía trên có 5 hoàng y thị vệ chạy qua chạy lại, tựa hồ, đang truyền đạt tin tức.

“Tốt lắm, người lui ra, đợi Mẫn Hách Vương gia cùng lão hổ đánh nhau đến chết sống không sai biệt lắm, người lại đến bẩm báo,” Hắn vỗ vỗ bả vai thị vệ, “Vất vả.”

Cái vỗ vai đơn giản nhưng dường như tiếp thêm sức mạnh ủng hộ cường đại, tinh thần thị vệ run lên, khom người hành lễ, ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi, mà nhóm thị vệ cho dù không bận rộn, cũng không hề đến quấy rầy hai người, ai lo việc này, xem 2 người dường như vô hình, biến thành trong suốt.

“Nơi này là ...?” Hắn, đến tột cùng có bao nhiêu việc đầu điểm nàng?

Y Y trong mắt, một mảnh mờ mịt.

Chương 176: Thực Hiện Ước Định

“Nơi này, chính là lễ vật cuối cùng mà thái hoàng Thái Hậu để lại cho trẫm” dung nhan lạnh như băng của hắn từ từ hòa tan, còn lại, chỉ là khuôn mặt ôn nhu, dịu dàng.

Thái hoàng Thái Hậu. .... Y Y bừng tỉnh đại ngộ, nói cách khác, nơi này hẳn là căn cứ của đội hộ vệ quân vương trong truyền thuyết? Nghe nói, bọn họ ngoại trừ việc là sát thủ hạng nhất, còn có tình báo khắp mọi nơi, để bảo vệ đế vương, người được tuyển chọn đều là nhân vật nổi tiếng, không chỉ tinh thông võ học, thuật pháp, hơn nữa thuật kỳ môn bát quái không chỗ nào không thông, nhưng mà, tất cả những thứ này cũng chỉ là truyền thuyết, không ai từng nhìn thấy quả.

“Bọn họ, đều là tinh anh mà quốc sư 20 năm trước bồi dưỡng ra, vì Thái hoàng thái hậu cũng cố triều cương”

Nói đến đây, hắn nghiêng đầu, hai mắt diệu diệu nhìn chăm chú vào nàng.

“Trẫm cũng không phải cố ý muốn đầu nàng, đây là ước định của trẫm cùng thái hoàng Thái Hậu, người nói, phải đợi cho nàng cùng trẫm ‘long phụng hòa minh’, mới được nói cho nàng biết.”

Gò má của Y Y nháy mắt lại đỏ hồng lên, nhìn hắn tựa hồ ẩn ẩn ý cười, chà chà chân, ở trước mặt mọi người lại không thể đẩy hắn ra, chỉ phải chịu đựng, thầm nghĩ, nói như vậy, không phải khiến cho nhóm hộ vệ biết, nàng cùng hắn đã. ....

“Đi thôi, trẫm mang nàng đi vào phòng” Hắn khập khiễng kéo tay của nàng, cắm cây đuốc vào một giá đỡ trên cầu thang, sau đó mới tiếp tục đi vào một “cái hang” ngay gian trung tâm.

Không nghĩ tới, bên trong “cái hang” kia đúng là một gian phòng khiến người khác ‘kinh thiên động địa’ nha, rộng rãi mà sáng ngời, cùng cách bố trí trong Long Quân điện có hơn chứ không kém, khiến nàng ngây ngẩn cả người.

Vén bức rèm che, đi vào nội phòng.

“Khi trẫm ra ngoài săn bắn, ngẫu nhiên thường muốn tới nơi này, cho nên liền phân phó xuống, cho bọn họ bố trí nơi này cùng nội điện giống nhau, có thích không?” Hắn mỉm cười, đem nàng ôm vào lòng, chớp mũi cọ cọ vào chớp mũi của nàng.

Bức rèm bằng trân châu rung rinh, những hạt châu sáng bóng chạm vào nhau, phát ra tiếng vang “đinh đang, đinh đương, đinh đương” thanh thúy. ....

“Ân.” Nàng gật nhẹ đầu, nói không cảm động, là gạt người. Nhưng hơi thở đầy dục vọng của hắn cứ phả vào mặt liên tục, khiến nàng thật bối rối, gương mặt đã hồng lại càng đỏ tươi.

“Nàng hình như vẫn còn thiếu trẫm cái gì đó.” Hắn trầm giọng nhắc nhở nói.

“Thiếu... thiếu cái gì?”

Nàng nháy mắt, mơ hồ, nhưng lại nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút sốt ruột,

“Không được, chàng ngồi xuống trước đi, ta đi tìm được giúp chàng rửa sạch miệng vết thương, không cần lộn xộn.”

Đi một quãng đường xa như vậy, hắn chắc là phải nhin đau rất nhiều. Vết thương lần trước nghiêm trọng như vậy, đã liền mặt được hay chưa, nàng một chút cũng không biết. Nhưng bây giờ, nhìn thấy đầu gối của hắn đỏ tươi 1 mảng, lòng của nàng rất xót xa, thật rất lo lắng.

Nàng sợ máu, nhưng nhiều lúc, vì không muốn tỏ ra yếu đuối, đều phải tận lực ẩn nhẫn. Cho nên nàng rất ít mặc hồng y, mà lúc cùng Mẫn Hách yêu nam tỷ thí, cũng vì sợ nhìn thấy trên người mình toát ra máu tươi, mới cố tình mặc hồng y, che dấu sợ hãi của chính mình.

Nếu nơi này thật sự bố trí giống y Long Quân điện, như vậy, hòm thuốc sẽ đặt trong ngăn kéo cuối cùng của bàn trang điểm.

Nàng đẩy vòng tay ôm ấp của hắn ra, đi đến trước bàn trang điểm, kéo hộc bàn ra, quả nhiên nhìn thấy hòm thuốc.

“Y Y, nàng muốn nuốt lời sao?” thân thể ấm áp, mềm mại trong lòng rời đi, không khí lạnh lẽo xâm nhập, hắn bắt mắt lên án.

Thấy nàng đi đến long sán, từ từ tọa hạ, hắn rất sợ nàng giống lần trước, thô lỗ kéo phăng thực khổ của mình, nghĩ nghĩ, vẫn là chính mình cuốn ống quần lên thì tốt hơn. (^_^ tự nhiên thấy buồn cười ghê =]])

“Có phải rất đau hay không?”

Nàng cảm hòm thuốc đi qua, ngồi xổm xuống, nhìn vết thương, không khỏi nhíu mày,

“Tuy không làm độc, nhưng mà, vết thương sao lại lâu khép lại như vậy?”

“Thời tiết có chút lạnh.” Hắn đáp, nhìn nàng thật cẩn thận lau đi vết máu trên miệng vết thương.

□

“Thân nhiệt của chàng so với người thường luôn thấp hơn, biết trời lạnh, sao không cho cung nữ đốt thêm hỏa lò, như vậy thân thể mới ấm hơn, miệng vết thương cũng khép lại mau chút.”

Dùng vải mềm, thấm ướt, rửa sạch miệng vết thương, nàng nhẹ nhàng thổi thổi, đợi nước khô đi, mới lấy thuốc thoa lên, dùng bạch bố sạch sẽ bao lấy, cuối cùng thắt một cái nơ con bướm.

“Không có nàng bên cạnh, một mình trẫm cho dù có đắp thêm mấy tấm chăn, đều cảm thấy cả người rét run.” Hắn thấp nam nói.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Nàng liếc liếc mắt một cái, cười khê.

Cho tới nay, nàng đều cảm thấy hắn chỉ biết khi dễ mình, mỗi lần nói chuyện đều giống như đang cãi nhau, nhưng mà, từ khi rời khỏi long quân điện, nàng mới phát hiện, nàng ngược lại rất là thích lời nói bén nhọn của hắn, thích cùng hắn tranh tranh luận luận.

“Miệng lưỡi trơn tru so với vô lại tốt hơn.” Hắn quả thực lại bắt đầu “mồm mép”.

Khóe môi cong lên, nụ cười tươi tắn như nắng mai, cảm giác quen thuộc này làm tế bào toàn thân nàng đều ở thả lỏng, thư sướng vô cùng.

“Chàng, vẫn muốn đi săn lão hổ sao?”

Nàng thu dọn xong hòm thuốc, ngồi vào vị trí bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ồng quần thả xuống.

“Trẫm thăm nghĩ, sẽ tặng cho nàng lễ vật mà trẫm cho là trân quý nhất, Y Y, nàng hãy tin tưởng trẫm có năng lực này, mặc dù không dựa vào thuật pháp, trẫm cũng sẽ làm được.”

Hắn soạn mi, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt lên đôi má phấn hồng, “Trẫm, cũng không phải một quân vương vô năng, những gì của trẫm, nhất định trẫm sẽ thu hồi, bao gồm cả nàng!”

khuôn mặt trắng nõn, hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, khóe môi mỏng, cong cong một nụ cười, đôi mắt màu tím thâm sâu như đại dương...nàng xem đến ngây ngốc cả người.

Mãi ngắm mỹ nam, Y Y một chút cũng không phát giác, một bàn tay đang lặng yên cởi bỏ vạt áo của nàng. ^^!

Mãi đến khi chỉ phúc lạnh như băng bàn chạm đến tròn tròn mềm mại, cả người Y Y run lên, bình tĩnh lại đây, nhìn gương mặt ôn nhu, nhu tình dạt dào không biết khi nào biến thành vẻ mặt đắc ý tươi cười của hắn, không khỏi âm thầm mắng mình quá sơ ý. (là háo sắc mới đúng nha ^^)

“Y Y, nàng nên thực hiện ước định cùng trẫm.” Hắn thấp nam, nhẹ nhàng vỗ về đôi má mềm mại.

“Ước định? Cái gì ước định?” Nàng tiếp tục đánh trống lảng, “Không được, chân của chàng không thể lộn xộn.”

“Ngày ấy, trẫm bị thương so với hôm nay còn nghiêm trọng hơn, nhưng không phải cũng dùng mãnh dị thường sao? Hay là, nàng cho đó là hiệu lực của quả thôi tình?”

Hắn thổi một ngụm hơi thở lạnh như bắn vào tai nàng, nhẹ nhàng gặm lấy vành tai mẫn cảm của nàng, đầu lưỡi cuốn, cảm giác được thân thể mềm mại đều run run, không khỏi cười nhẹ hai tiếng,

“Xem ra, nàng cũng không phải là không có cảm giác.”

“Chàng... hôm nay, chàng không phải nói muốn đi săn lão hổ sao, nếu cứ chậm trễ sẽ làm lỡ thời gian, cuộc đầu dừng lại đó.” bàn tay nhỏ bé yếu đuối vô lực cố gắng chống đỡ thân hình của hắn tới càng lúc càng tới gần, nhưng mà, thoát nhìn lại lại dục cự còn thẹn thùng bộ dáng.

Đau đớn xuyên thấu lần trước vẫn còn làm nàng kinh hãi, toàn thân một trận buột chặt.

Phù Vân Khâu Trạch dễ dàng chụp tới, ôm nàng vào trong lòng, khuôn mặt tuấn mỹ giờ lên một chút đắc ý chi cười:

“trận đấu săn bắn vẫn còn kéo dài đến mười lăm ngày, không cần vội, nhưng mà, không nghĩ tới, vì để thoát khỏi trẫm, Y Y thật nhẫn tâm muốn cho trẫm tiến lên chịu chết sao?”

“Ta không có ý đồ.....” Nàng nột nột mở miệng, đột nhiên kinh hô ra tiếng, quần áo tuy chưa bị cởi ra, nhưng bàn tay to của hắn đã len lỏi vào trong, thuần thực bao lấy nơi mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Đút Ăn

Da thịt áp áp chạm vào đại chướng lạnh lạnh, hai tai nàng đỏ lên, nhìn đôi mắt hấn nổi lên hỏa điểm giống như ánh huỳnh quang giữa đêm tối, bất tri bất giác muốn đuổi theo ánh sáng đó, trầm mình vào nó...

“Vậy ý của nàng là thế nào?” Hấn dùng khước mắt nghề nàng, răng nanh nhẹ nhàng vuốt ve vành tai phấn nộn.

“Chàng rõ ràng biết, ta luôn luôn lo lắng cho chàng, cho nên mới muốn ngăn cản chàng đi mạo hiểm.” Nàng rút cổ, lấy tay đẩy khuôn mặt “yêu nghiệt” của hấn ra, nhẹ thò khẩu khí.

Ánh mắt dừng ở trên mặt đỏ hồng của nàng, đôi môi khẽ nhếch lên, nhìn nàng ngượng ngùng, tươi sáng như một đóa hoa nở rộ, càng nhìn càng muốn trêu.

Nghiêng người, ngã xuống phía trên nàng, đem giày đá bay, hai tay hấn ôm lấy eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

“Rất nhiều thời điểm, trầm đều là thân bất do kỷ, sẵn bản lần này, cũng như vậy. Không chỉ là vì muốn tặng lễ vật cho nàng, còn vì biểu hiện năng lực của trầm. Y Y, bên trong hoàng cung, rất nhiều người còn chờ xem kịch hay, muốn trầm làm trò cười cho bọn họ, đợi trầm làm ra sai lầm gì, bọn họ cũng sẽ mượn thời cơ, đục nước béo cò, hung hăng bồi thêm vài cước, Phù Vân hoàng thất từ nay về sau trong hoàng triều sẽ không thể sống yên, càng không nói đến việc kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

Đồng tử trong mắt thu liễm, hấn vì mê mị, nghĩ đến thế lực quan viên chống đối phía sau lưng, thập phần đau đầu.

Nàng sừng sốt, không nghĩ tới hấn bên ngoài nhìn thoải mái, thì ra phải chịu nhiều áp lực như vậy.

hai tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm đang nhú chặt của hấn, theo lông mi hướng lên, ấn nhẹ lên huyệt Thái Dương, chỉ phúc non nớt, nhẹ nhàng đè nặng, thỉnh thoảng chuyển thượng hai vòng.

“Tất cả những việc này, chàng chưa từng nói với ta.” ngữ khí của nàng có chút cô đơn.

“Trầm là sợ nàng lo lắng, mỗi lần trở lại Long Quân điện, nhìn vẻ mặt tức giận, hai má phình lên xẹp xuống của nàng, mọi chuyện phiền muộn đều tan biến, chỉ thầm muốn cùng nàng ngoạn 1 hồi.” Hấn cười nhẹ, tình dục trong mắt yếu đi một ít.

“Tức giận cái gì phình lên xẹp xuống chứ, chàng cho ta là ếch sao?” ngón tay đang mát xa không khỏi tăng thêm một ít lực đạo, hai má cũng đỏ hồng lên.

Bị bộ dáng của nàng chọc cười, hấn cúi đầu, cách 1 lớp xiêm y, hôn lên cái bụng của nàng, vừa mới hôn đến rốn, lại vuron đầu lưỡi vẽ vòng tròn bên ngoài, liếm láp.

“Đừng.....” Nàng khinh suyễn một tiếng, gương mặt đỏ đến tận cổ.

“Đừng cái gì?” Hấn dừng lại động tác, hai mắt thẳng tắp xem xét nàng, lộ ra tà mị cười.

“Đừng liếm.” Nàng lấy tay che kín môi hấn, lại bị chế trụ, bạc môi lạnh lạnh lại hôn lên lòng bàn tay, làm cho người nào đó thẹn thùng một mảnh.

Nàng ở hấn trước mặt hấn xưa nay đều là tranh cường hảo thắng, không nghĩ tới, cũng có một mặt đáng yêu như thế. Lần trước ở bên trong sơn động, hấn chỉ mãi dẫn dắt nàng, cũng chưa kịp phát hiện, chỗ đáng yêu này của nàng.

Nheo lại mi mắt, hấn chìa lòng bàn tay của mình ra, đưa tới môi của nàng.

“Vậy nàng liếm của ta.” bộ dáng rất thành thật nha. (ack, pó tay ^^!)

Xấu hổ giữ chặt bàn tay to của hấn, nàng có chút dờ khóc dờ cười:

“Phù Vân Khâu Trạch, chàng cho ta là con chó nhỏ sao? Hơn nữa, ta lại không đói bụng, vì cái gì muốn liếm lòng bàn tay của chàng?”

Không đói bụng? Hấn đột nhiên tà cười, đứng dậy, khắp khiêng đi ra ngoài, quay về với một nắm hạt dưa trong tay, sau, lại nằm xuống đùi của nàng, tiếp tục làm bá vương.

Có chút không rõ, nàng liếc mắt nhìn đĩa hạt dưa, tưởng hấn muốn ăn, lấy một hạt đặt ở bên miệng của hấn, lại nhìn thấy hấn lắc đầu.

“Chàng không ăn thì lấy tới làm gì?” Nàng nghi hoặc, chịu đựng đau đớn đi ra ngoài, lấy đến để nhìn thôi sao?

“Nàng cắn ra, dùng nơi này đút cho trẫm.” Hấn chỉ chỉ vào cánh môi hồng nhạt của nàng.

Khóe mắt hơi hơi run rẩy, Y Y vươn tay bắt lấy gò má của hấn, dùng sức chọt cao chọt thấp vuốt ve, tựa như nhào bột, đến khi hai má trắng nõn đỏ ửng, mới vừa lòng buông tay.

“Nàng khi dễ trẫm!” Hấn đột nhiên giống như đũa nhỏ lên án, hai tay chụp lên hai má bị đau của mình, nhẹ nhàng như sát.

“Chàng mới khi dễ ta, lần trước còn làm bộ đáng yêu, rõ ràng đã hết sốt, Khâu Trạch, từ khi nào chàng lại biết diễn trò như vậy?” Nàng âm trầm cười.

“Khụ,” Hấn mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, đột nhiên ôm lấy eo nàng, nhắm ngay rốn, “Hảo, nàng không đút cho trẫm, vậy trẫm liền tiếp tục liếm.” Xem ai chịu thua ai.

Thấy nàng nhất thời “hóa đá”, hấn quả thật vươn đầu lưỡi liếm đi lên, nhu nhu thấp ý, làm cho vài dột ướt nhẹp, hiện ra hình dạng bên trong.

“Dừng, ta đút chàng là được rồi đi, vô lại!” Nàng cuống quýt xoay đầu của hấn lại, nhìn gương mặt tuấn tú cười đến thật đắc ý, có chút bất đắc dĩ.

Đem hạt dưa mở ra, lấy nhân đặt hờ bên môi, nàng cúi đầu xuống.

Nghĩ rằng, nếu cứ thế này mà đút hấn ăn hết đĩa hạt dưa, trời cũng tối mịt rồi đi.

Hấn lại rất “tà ác”, nhìn gương mặt cúi gằm của nàng, mím chặt môi, trong mắt lóe lên sắc thái nghịch ngợm, tựa như một hải đồng xấu tính muốn đùa dai.

“Chàng!”

Nàng đem hạt dưa ăn vào miệng, lại néo néo hai má hấn,

“Còn gây sự nữa ta sẽ không đút cho chàng ăn, nếu không phải vết thương ở chân chàng vì ta mới vỡ ra, ta sẽ không chiều theo ý của chàng đâu.”

“Được rồi,” Hấn nhún vai, “Trẫm sẽ ngoan ngoãn, ái phi hãy hảo hảo bồi thường trẫm đi.” Miệng ngọt chán ngấy mười phần, thấy Y Y trừng mắt, liếc mắt một cái, mới ấn nhẫn ý cười nằm xuống.

Tiếp tục tách hạt dưa, nhìn ai đó ý cười đầy mặt, nàng âm thầm ghen khí, đem hạt dưa đã tách vỏ đưa đến bên môi hấn, cánh môi mềm vừa chạm vào bạc thân, liền bật dậy tức thì.

“Cái này tính là đút ăn sao?” Phù Vân Khâu Trạch nhếch mày, dùng lưỡi cuốn hạt dưa vào miệng.

Ngay lúc Y Y còn đang kinh ngạc, hấn đột nhiên ôm lấy cổ, hướng về gương mặt phấn hồng, thổi một ngụm khí hương hoa lan lên đôi mắt trong veo.

Không chịu nổi dòng khí va chạm vào đôi mắt, nàng không khỏi chậm rãi nhắm mắt lại.

“Đút ăn thì phải như vậy.” Hấn bá đạo nói, bạc thân giương lên, hôn lên thân cánh hoa non nớt của nàng.

Vuốt ve, bừa bãi liếm mát, cảm nhận được nàng quật cường, cắn chặt hàm răng, cúi đầu cười nhạo một tiếng, lấy tay tìm đến eo của người nào đó, chọc chọc, nhưng nàng tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, hai tay nắm chặt, song chường gắt gao kẹp chặt mạn sườn, không có một khe hở, cho dù hấn muốn đưa tay tham nhập, cũng vô pháp thực hiện được.

Y Y đắc ý mãn thần mở miệng, nhưng lại bị đầu lưỡi mềm mại của hấn đảo qua, lại nhanh chóng khép lại, nhẹ nhàng mở mi mắt, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn người đang đè ép lên mình.

Này có tính là nàng đang khiêu chiến với mình không? Phù Vân Khâu Trạch nheo lại mi mắt, giáo hoạt dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi nàng, nhìn nàng trợn to hai mắt, vẻ mặt đắc ý dào dạt.

“Còn như vậy,” Hấn cười khê, “Như vậy trẫm sẽ thử xem, trên chiến trường, chỉ có thắng thua, trẫm thật ra muốn nhìn thử, xem nàng có thể chịu được bao lâu.”

Nghe hấn nói vậy, nàng nhất thời ghen khí, dám không ra tiếng, mặt phấn hồng dần dần chuyển vì đỏ thắm. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Ăn Dấm Chua

Lẳng lẳng rúc vào trong lòng hắn, tay nhỏ bé đặt vào vị trí trái tim, cảm nhận được nhịp đập trầm ổn, tựa hồ có chút vi diệu, cảm nhận hơi ấm tồn tại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng cả lên.

Trái tim của nàng tựa như có cái gì đó thật ấm áp, phong phú mà ngọt ngào.

“Thực thoải mái.....” Nàng nhẹ giọng nói, giống như con mèo nhỏ, dùng hai má cọ cọ vào lồng ngực tròn nhẵn của hắn.

Vòm ngực tròn nhẵn như tơ, lạnh lạnh như một khối bạch ngọc, màu da trắng nõn khỏe mạnh, làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần chạm đến.

“Đêm Mẫn Hách đánh vào nội điện, nàng cùng Lạc Dật đã làm gì?” Đột nhiên, Phù Vân Khâu Trạch thấp giọng hỏi, đôi mắt màu tím thoáng hiện lên một tia mất tự nhiên.

“Cái gì?” Nàng nghi hoặc ngừng đầu, nội tâm “Lộp bộp” Một tiếng, không biết hắn vì sao lại hỏi như vậy, trong tiềm thức dâng lên một dự cảm bất hảo.

“Ngày ấy, cả đêm nàng không về, chờ đợi nàng suốt đêm,” Tay hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt trên lưng của nàng, “Hắn, có ..có khi dễ nàng không? Hay là... là, nói cái gì?”

Không đề cập đến chuyện này, nàng cũng đem nó dần quên đi, phai nhạt theo thời gian, nhưng nhìn ngữ khí nói chuyện của hắn giờ phút này, dường như đang ngầm nghi ngờ giữa nàng cùng Lạc Dật ca ca đã xảy ra cái gì, ngày ấy, ở trong sơn động, nàng cùng hắn, lại xem như cái gì?

“Chàng đang hoài nghi ta?” mặt của nàng nhất thời trầm xuống, hai tay chống trước ngực hắn, ngăn ra một chút khoảng cách.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đào, Y Y nâng mi, xem xét biểu tình của Phù Vân Khâu Trạch, mắt hạnh hiện lên một tầng hơi nước, nhưng quật cường cắn môi, không muốn làm cho nước mắt rơi xuống, lập tức lại thùy hạ mi mắt, lông mi thật dài run rẩy nhiễm một tầng sương mỏng, lung linh như giọt sương, lấp lánh như pha lê, tựa như sương mai ẩn động trên cành hoa sen, xinh đẹp động lòng người.

“Trẫm cũng không phải hoài nghi nàng, chỉ là muốn biết, hai người đêm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì, hắn có nhân cơ hội.....” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng lúc càng có vẻ tái nhợt, hắn rốt cục im miệng, vươn bàn tay to, vốn muốn đem thân hình bé nhỏ của nàng ôm vào trong lòng, nhưng lực đạo đẩy ra trước ngực mình càng lúc càng lớn, nàng đột nhiên ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Hắn cả kinh, cuống quýt đứng dậy, hai tay vòng qua, từ phía sau ôm chặt lấy nàng.

“Nàng đang làm gì vậy? Trẫm đã nói trẫm không hề hoài nghi nàng.”

Hắn lo lắng là Lạc Dật, rõ ràng ngày ấy chân nàng bị thương là được chính tay hắn băng bó, nghĩ đến việc này, hắn nhìn thoáng qua cổ chân của nàng, vô luận là làm sao, xảy ra việc gì, cũng không hy vọng có người chạm vào nàng, dù chỉ một ngón tay, dù người đó là Lạc Dật cũng không ngoại lệ, hơn nữa, người này còn có khả năng chỉ cần 1 câu nói, lại có thể làm Y Y bình tĩnh, ngoan ngoãn thuận theo. Hắn thực lo lắng, lo lắng Lạc Dật ở trong lòng của nàng có vị trí như thế nào.

“Không phải hoài nghi?” Nàng lạnh lùng cười, “Vậy chàng còn hỏi cái này làm cái gì? Rõ ràng, cả thân cũng đã giao cho chàng, vậy mà, chàng còn dám hỏi... hỏi..., chàng, chàng tránh ra!”

Nước mắt rốt cục nhìn không được rơi xuống, nàng muốn tháo bàn tay xiết chặt lấy eo mình ra, nhưng tầm mắt mơ hồ trái lại làm trở ngại hành động của nàng.

Vòng tay xiết càng chặt, không cho nàng lay động mây may.. đột nhiên, trên mu bàn tay, xúc cảm ấm áp ướt át, làm hắn sững sốt, thùy hạ mi mắt, nhìn một giọt nước trong vắt, chảy dọc xuống....

Nàng, khóc.....

“Y Y, trẫm lo lắng, là tâm của nàng, không phải thân của nàng, huống hồ, sơn động ngày ấy là lần đầu tiên của nàng, lẽ nào trẫm lại không rõ!” ngữ khí nhu hòa, nhưng vòng tay không hề thả lỏng lực đạo, trái lại còn khê nâng lên, kéo nàng lên phía trên đùi của nàng.

“Phù Vân Khâu Trạch, chàng tránh ra, cho ta xuống!” Nàng dùng hết khí lực, quay đầu đối với cánh tay hắn, hung hăng cắn xuống.

Thét lớn một tiếng, bắt đắc dĩ nhìn nàng, mỗi lần chỉ cần nàng sinh khí, dường như sẽ biến thành chuột nhỏ biết cắn người, hắn dần dần thả lỏng lực đạo hai tay, nhưng cũng không làm cho nàng đi xuống.

“Phát giận xong chưa?” Hắn nhìn cánh tay mình như ẩn như hiện huyết sắc, không khỏi nhíu nhíu mày, “Nàng là tiểu ngu ngốc, sao không hiểu tâm ý của trẫm.....”

Cắn mấy cái, liền cảm thấy chính mình có chút quá phận, nhất là khi nhìn thấy da của hắn ẩn hiện lên tia máu màu đỏ.

Nàng xấu hổ, chính là không tính mở miệng nói chuyện, cho dù khí giận có tiêu bớt, nhưng lời nói mới vừa rồi của hắn, không phải hoài nghi mình sao?

“Coi như trăm không có hỏi, ngủ đi.”

Hắn cũng có chút sinh khí, chẳng qua là quá yêu nàng, quá chú tâm đến nàng, mới có thể chú ý nàng cùng Lạc Dật trong lúc đó thế nào, nhưng lại bị hiểu lầm như vậy, còn hung hăng cắn thương một ngụm, đường đường là Hoàng Thượng, chí cao vô thượng, mặt mũi gì cũng không còn! Không lẽ, phải nói thẳng ra, là hắn ghen tị, nàng cùng Lạc Dật ở gần làm hắn ăn dấm chua? Hừ! Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Hắn thẳng tắp ngã xuống, đương nhiên, người trong lòng cũng vô pháp ngồi, bị ôm ngã xuống, cả người kẻ sát vào hắn.

“Chàng.....”

Nàng từ chối hai hạ, cảm giác được hắn vẫn im lặng.

“Lạc Dật chỉ là ca ca của ta, ngày ấy giúp ta băng bó vết thương, còn đánh đàn cho ta nghe, Khâu Trạch, chàng thả ra, để ta đứng lên.” Nàng thở dài, chà lau thấp ý trên mặt.

Đánh đàn? Thật đúng là phong nhã.....

Hắn mím môi, nhắm lại mi mắt run rẩy, cũng không có động tĩnh.

“Chàng... ghen tị?”

Đột nhiên ý thức được điểm này, nàng kinh ngạc nói rộng cái miệng nhỏ, “Bởi vì ta cùng Lạc Dật ca ca ở cùng 1 chỗ, cho nên chàng ghen tị?” Nghĩ như thế nào, dường như chỉ có khả năng này.

“Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng, làm như trả lời, thân mình hơi chút co rút lại, tựa đầu chôn vào mềm mại của nàng, nhẹ nhàng mà cắn thương một ngụm tiết hận. =]]

Khuôn mặt nhất quỷ, nàng phụng trụ hai má hắn, in xuống cái trán một nụ hôn.

“Kỳ thật, lúc ấy ta cũng ghen tị, bởi vì chàng cùng Tiểu Thanh dựa vào gần như vậy, cho dù là diễn trò, nhưng nà, nàng lại y phục không chỉnh tề, chàng kại dán sát như vậy, cho nên, ngày ấy ta sinh khí, bất tri bất giác đi đến Tiêu Hiến viên, chân ngã bị thương cũng không biết, là Lạc Dật ca ca mang ta đi, còn giúp ta băng bó vết thương, ta lại mơ mơ hồ hồ quên, tỉnh lại, liền vội vàng trở về, nhưng mà, lại nhìn thấy chàng cùng Sâm Nhi,... trong nhất thời, đầu óc trống rỗng.....” Nói đến đây, nàng cũng hiểu được, nàng không phải cũng đã rất ghen tị sao?

“Trăm cùng nàng ta không có gì.” Hắn thấp giọng nói.

“Chàng đã nói rồi,” Nàng nhẹ nhàng cười, “Bởi vì ta cũng từng biết được hương vị của sự ghen tuông, cho nên lần này tha thứ chàng” Rất là rộng rãi néo néo hai má hắn, nhìn khuôn mặt tuần tú vận vẹo biến hình, không khỏi “Phốc xích” Cười.

“Còn cười được?”

đôi mắt màu tím dần dần ảm đạm, nhìn chăm chăm tròn trịa mềm mại trước mặt rung động, tà mị liếm liếm khóe môi,

“Xem ra trăm còn chưa đem thể lực của ái phi tiêu hao hoàn toàn thì trăm cũng ngủ không được, nàng cũng không được ngủ.”

Ân? Hắn muốn ngủ cùng thể lực của nàng thì có liên quan gì đến nhau chứ? Nàng mờ mịt nghĩ. (=]] liên quan lắm chứ ^^)

“A, đừng.....” Ô ô, nàng rốt cục biết là vì cái gì rồi, này... sắc lang! o[∩O∩]o

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Ngọt Ngào Mật

Hai tay đang xoa xoa mặt, lại nhanh chóng bắt lấy cơ hội, bao phủ lấy mềm mại, một ngụm hàm trụ.

Mặt nàng tạc hồng, không nghĩ tới, ý tứ trong lời nói của hắn, thì ra là muốn biểu đạt như thế này..... Hơn nữa, mới vừa muốn, sao lại quẩn quít lấy chính mình?

“Ta đói bụng, vẫn là trước đứng lên ăn một chút gì đi.”

Nàng đẩy như thế nào cũng đẩy không ra, vừa định đá hấn một cước, lại sợ chạm phải miệng vết thương, chỉ phải ôn nhu khuyên .

“Trẫm cũng đói bụng. ....”

Hắn đột nhiên mở miệng, ái muội nói, đôi mắt màu tím mông lung vụ sắc, đồng tử mắt co rút nhanh, một tay đảo qua những đường cong duyên dáng, khàn khàn nói.

Toàn thân một trận run rẩy, nàng xấu hổ muốn đứng dậy, nhưng làm thế nào cũng không thể nhúc nhích, bất đắc dĩ nhìn cánh tay bên hông mình, mặt trên còn có dấu răng của nàng.

“Thế nhưng ta đói bụng, chàng đứng lên, cùng nhau ăn một chút gì đi.” Nếu nàng không có nhớ lầm, bàn bên ngoài có chuẩn bị một ít điểm tâm.

“Hảo, bắt đầu ăn!” Hắn cúi đầu, cắn cắn xương quai xanh của nàng.

“Di, đây là cái gì?”

Nàng vốn là muốn tay hắn ra, xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy trước ngực, sau lưng mình đều dính vào một ít đồ đồ gì đó, cả trên người hắn cũng có, rất nhiều nha... vừa rồi cùng hắn hôn dãi không phát giác, hiện tại rõ ràng bị hoảng sợ.

Cầm lấy một miếng lại gần xem, hạt dưa!? Mặt đỏ lên, nàng mới nhớ tới là vừa mới nuốt hấn ăn cái này.

“Ăn? Ăn trước cái này cũng được, nàng muốn nuốt trấm tiếp sao?”

Người nào đó định chỉ tiến công, một ngụm hàm trụ hạt dưa cùng hai ngón tay tay của nàng, đầu lưỡi vờn quanh, tùy ý liếm mát .

“Bản! Đừng ăn.” Nàng cuống quýt xuất khẩu, đưa tay lấy hạt dưa trong miệng của hắn ra.

Nhìn dưới thân nơi nơi đều là hạt dưa, phồng chừng vừa rồi ân ái, vô tình làm rơi, mồ hôi đã làm bản chứng rồi.

“Không được, nàng không cho trẫm ăn, vậy trẫm liền ăn nàng.” Hắn xấu xa, giang chân, một chân gác ngang qua eo nàng, khiến cho nàng không thể động dậy.

“Hảo, cho chàng ăn, cho chàng ăn.”

Nàng ôn nhu cười, đem hai tay nắm thành quyền, phóng tới bên môi hắn, một bộ muốn nhìn hắn sẽ làm như thế nào, rõ ràng chính là muốn làm khó dễ.

“Ăn, như vậy thật là không thể ăn.”

Hắn một tay vỗ về cái cằm trơn nhẵn, ra vẻ khó xử, nhưng đôi mắt màu tím lại không ngừng ở trên thân thể của nàng di động cao thấp, bộ dáng bất mãn.

“Cho chàng thời gian một khắc, ăn không hết, liền đứng dậy đi ăn.”

bụng của nàng thậm chí rung động, nhìn sắc trời bên ngoài, tựa hồ đã là chạng vạng, nghĩ nghĩ, từ giữa ngo đến nay, đều chưa ăn cái gì nha.

Một khắc? Cũng thật biết làm khó nha nha? Hắn tà tứ cười.

Dùng bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé hướng lên miệng, ngay tại thời điểm nàng còn đang đắc ý dào dạt, một ngụm hàm trụ ngón tay bé xinh, nhẹ nhàng liếm láp.

“Đây chính là nàng nói cho trẫm ăn , không thể một ngụm ăn, trẫm liền ăn từng chút từng chút, thời gian một khắc khẳng định là đủ, đợi trẫm ăn xong tay rồi, lại bắt đầu ăn cái khác.” Hắn cười nhẹ .

Xong rồi, nàng nhất thời hồi hận, muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, dùng sức đẩy, hai tay cảm giác được uồn ướt, nhưng không cách nào thoát khỏi không chế của cánh tay hắn.

Nhưng mà, kể từ đó, hắn lại có ý nghĩ chinh phục, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng tươi toàn bộ, khỏe miệng ý cười dần dần sâu sắc, hắn muốn nhìn, nàng sẽ phải làm thế nào đây.

“Ta, ta muốn... nha.....” Nàng quỳnh đỏ mặt, ngón tay mảnh khảnh đặt lên khóe môi của hắn, dùng sức lạp xả .

“Ngô..... Đây ...một cái tuyệt chiêu. ới của nàng au!” Hắn có chút mồm miệng không rõ.

“Cho chừa này, chừa này!” Nàng la hét, rất sợ buông lỏng tay, thật sự sẽ bị “Ăn” mất, không được! Tuyệt không thể buông tay.

“Trẫm toàn bộ.....” Đôi mắt quay tròn vừa chuyển, Phù Vân Khâu Trạch nghĩ đến nàng ăn mềm không ăn cứng, nhất thời giả trang bộ dáng đáng yêu, ánh mắt tội nghiệp nhìn nàng, không biết khi nào, hốc mắt đã muốn bắt đầu phiếm hồng. (trời, a đi đóng film được nha ^^)

Không thể nào, thật sự đau như vậy sao? Nàng đau lòng, chậm rãi buông tay, vỗ về hai gò má của hắn, trên mặt xác thực đỏ một mảnh, nếu còn tiếp tục thêm vài phần lực, nói không chừng sẽ bầm xanh bầm tím... nàng âm thầm tự trách mình xuống tay quá nặng, cũng có chút đau lòng.

Mà hắn, dường như đã đạt tới hiệu quả mình mong muốn, bàn tay to đang ôm chặt nàng cũng buông lỏng, nhẹ nhàng xoa xoa hai má.

“Còn đau không?”

Ngày thường nhìn bộ dáng của hắn lúc nào cũng lạnh như băng, bây giờ lại làm nũng như một tiểu hài tử, nàng bất đắc dĩ, ôn nhu hỏi.

“Ân,” Hắn gật gật đầu, chỉ chỉ vào mặt,

“Y Y hôn một cái, sẽ tốt lên nhiều; hôn 2 cái, sẽ bớt đau; hôn 3 cái, hoàn toàn khỏi hẳn nha.”

Dở khóc dở cười nhìn bộ dáng trẻ con của Khâu Trạch, nàng do dự, ánh mắt hướng về đôi mắt hắn, vừa nhìn, đã có cảm giác: dù là cạm bẫy, nàng cũng tình nguyện rơi vào.

“Nhéo cằm còn không chịu phụ trách?”

Hắn đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng, hai tay tiếp tục xoa xoa mặt, bộ dáng thật là đáng yêu.

Được rồi, nàng thật là hoàn toàn không có cách .....

Đầu hàng ?

“Tốt hơn nhiều.” sắc mặt nhu hòa xuống, một tay choàng qua, ôm lấy lưng nàng, bộ dáng rất là sốt ruột.

Ân, nhìn hắn tựa hồ có chút an phận , nàng tiếp tục hôn thêm một cái.

“Không còn đau lắm, còn 1 chút nữa thôi.” đôi mắt sáng ngời, thẳng tắp xem xét thần thái hoa phần nộn, bàn tay to vỗ về tấm lưng nuột nà của nàng, động tác nhẹ nhàng chậm chạp.

Được rồi, còn 1 chút. Nàng nhắm mắt lại, còn thật sự hôn đi lên.

Ngoài ý muốn, so với hai lần trước, da thịt lần này chạm đến mềm mại hơn nhiều lắm, còn có hơi ươn ướt, ân..... Còn có thể hàm trụ môi của nàng? Nàng cả kinh, đột nhiên mở ra mi mắt.

Chống lại, là mi mắt nhắm chặt của hắn, ôn nhu, hắn hôn nàng.

Nàng bị Phù Vân Khâu Trạch lừa..... Cố ý mở cái miệng nhỏ ra, định phản đối, nhưng Khâu Trạch lại tặc cười một tiếng, nàng ức muốn cắn hạ một ngụm cho đỡ tức, nhưng mà, nhìn hai má hắn vẫn còn đỏ au, ngược lại không thể “xuống răng”.

Nhân cơ hội này, hắn dây dưa đi lên, hấp dẫn, làm thân hình cứng ngắc từ từ mềm hoá, tay đang ve vuốt tấm lưng chuyển dời đến trước ngực, bao phủ lấy mềm mại.

“Vừa rồi,... còn đau không?” Hắn thanh âm khàn khàn, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

“Không..... Đau.” Ánh mắt có chút mê mẫn, hai tay nàng theo bản năng hoàn trụ cổ hắn, sắc mặt phi hồng, có chút xấu hổ thùy hạ mi mắt.

Hình như, vừa rồi nàng mới hỏi hắn những lời này, như thế nào bây giờ từ miệng hắn hỏi ra, ý tứ hoàn toàn đảo điên? Y Y cơ hồ muốn vui đầu, chôn vào trong lòng hắn, nhưng vừa mới cúi đầu, lại bị bàn tay to chế trụ, nâng nhẹ cầm lên.

“Trầm nhìn xem.....” Buông tay ra, hắn trườn xuống một chút.

“Cái gì?”

Trong đầu nàng “âm” một tiếng, đột nhiên bừng tỉnh..... Nhưng dĩ nhiên là không kịp, một tay nâng lên đầu gối của nàng lên một chút, đánh giá.

“Đừng nhìn!” Nàng cuống quýt ngồi dậy, vươn hai tay, muốn ngăn lại tầm mắt của hắn, lòng bàn tay ấm áp vây lấy mi mắt lạnh lạnh của hắn, run run .

“Hảo, tốt rồi.” tiếng nói ôn nhuận phát ra, hắn cúi đầu tiếng cười, bàn tay lại tiếp tục xoa xoa mềm mại.

Dù sao phải mất mấy ngày miệng vết thương mới có thể khép lại, hắn mới có thể đi săn bạch hổ, mà trong khoảng thời gian này có nàng làm bạn, cũng không sợ nhàm chán.

[]

Nội điện, vang lên một trận rên rỉ..... Từ từ nhanh dần, dồn dập.....

Chương 180: Thượng Dược

Hoàng Thượng, nước ấm đã chuẩn bị tốt.” Hai nha hoàn cúi người hành lễ, bắm báo. Nhẹ gật đầu, xua tay làm cho các nàng đi xuống, mặc thực y vào, hần khập khiễng nhìn đại mộc đứng bên giường tòa ra hơi ảm, coi bỏ quần áo phóng tới bên giường, thuận đường nhìn thoáng qua thiên hạ nhỏ bé vẫn còn say ngủ trên giường.

Hần là một muốn chết rồi, nàng ôm đệm chăn ngủ say sưa, mấy ngón chân trắng nõn lộ ra khỏi đệm chăn, hần mỉm cười, bước đến, đem đệm chăn kéo xuống, bao lại, sợ nàng cảm lạnh.

“Khâu Trạch.....”

Nàng mơ hồ hướng về phía bên cạnh sờ soạn, cảm nhận được da thịt mềm mại dưới đệm chăn ảm áp, giật mình, đột nhiên mở mắt, nhìn hần đang nằm bên cạnh, nhỏ giọng:

“Làm ta sợ muốn chết, ta còn nghĩ rằng chàng đã chạy đi săn lão hổ rồi.” Nàng vội vàng đứng dậy, nhìn thấy đại mộc đứng bên cạnh giường, nhất thời hiểu được đã có người từng tiến vào, mà theo nàng nhớ, từ lúc tiến vào nơi này, nơi nơi đều là nam thủ vệ.....

“Thời gian còn chưa tới,” Hần thản nhiên vén lên một lọn tóc rối của nàng, “Đến lúc đó Mộc Hiệp sẽ bảo hộ trầm, không cần lo lắng.”

Đúng nha, Mộc Hiệp vẫn chưa từng rời khỏi Khâu Trạch, cho dù không sử dụng thuật pháp, đến lúc đó, nếu có phát sinh nguy hiểm gì, sư phó làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, chính là, dù nói thế nào cũng có nguy hiểm.

Y Y nhất thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần hần đừng “đi mà không biết” là tốt rồi.

“Chàng muốn tắm rửa?”

Nàng ngồi dậy, lấy tay thử độ ảm của nước trong mộc đứng, “Nhưng mà miệng vết thương của chàng bây giờ còn chưa thể đụng vào nước.”

Biết hần có thói quen sạch sẽ, hằng ngày đều phải tẩy trừ một phen, nghĩ nghĩ, nếu là như thế, còn không bằng nàng giúp hần tắm rửa, nhưng mà..... muốn chính mình mở miệng, thật đúng là có điểm.....

“Cho nên trầm cần một người hỗ trợ,” Hần liếc nàng liếc mắt một cái, tựa hồ xem thấu tâm tư của nàng, mỉm cười,

“Nàng giúp trầm tắm rửa được không? Mộc đứng lớn như vậy, có thể chứa được cả hai người.”

Đây chính là do mình có ý an bài xuống, thăm nghĩ cùng nàng tắm uyên ương, hoàn hảo nàng vừa đúng lúc tỉnh lại, nếu không hần phải đánh thức nàng dậy, hần thật tâm không đành lòng.

Giận hần, liếc mắt một cái, nàng điểm nhẹ đầu, cẩn thận ngồi vào trong mộc đứng, dựng thẳng đầu gối lên, đem chân của hần gác nhẹ lên, còn cẩn thận lót thêm một lớp vải mềm, sợ hần bị đau và tránh cho vết thương bị dính nước.

Nàng ở ngó đối diện với hần, lại nhìn thấy người nào đó dùng ánh mắt “không đứng đắn” nhìn mình chăm chú, không khỏi lại đỏ mặt.

“Tắm rửa một cái cũng chưa cái đứng đắn!” Nàng hoành hần liếc mắt một cái.

Triền miên một đêm, hai người đều chưa ăn gì, cơ hồ đến gà gáy mới ngủ, nàng căn bản là không tính được hần muốn nàng bao nhiêu lần, chỉ biết là khi nàng mơ màng, gần như chìm vào hôn mê, hần vẫn “tiếp tục tham chiến”... bây giờ toàn thân nàng đều đau nhức không thôi, vậy mà, kẻ đầu sỏ kia vẫn tỉnh thần phấn chấn, mặt sáng như sao....

“Như thế nào mới xem là đứng đắn? Suốt ngày cầm quyển sách ở trước mặt lác lư, hoặc là ngâm thơ đối câu mới là đứng đắn sao?” đôi mắt màu tím khinh mị.

Suốt cả đêm, nàng quần quít cứ lấy mình, đem thân thể mềm mại tựa sát vào ngực hần mà ngủ, làm máu huyết của hần cứ sôi trào, dục niệm không cách nào dập tắt, ai bảo mềm mại kia cứ cọ sát, ma ngứa không ngừng chứ...

“Mặc kệ, hôm nay ta muốn hào hào nghỉ ngơi.” Nàng chu chu môi, nhẹ nhàng thấm ướt vải dệt, nhẹ nhàng giúp hần chà lau thân mình.

“Nàng cứ nghỉ ngơi của nàng, trầm nhất định hội hào hào chiều đãi hảo nàng.” Hần ái muội cười, cũng cảm lấy một khối thấp bỗ giúp nàng chà lau thân

thề.

“Đừng, ta tự mình làm...” Nàng cuồng quít cự tuyệt, liếc mắt nhìn cái chân bị thương của hắn,

“Hoàn hảo, không bị ướt, còn lộn xộn nữa, đến lúc đó vết thương có khả năng bị nhiễm trùng đó.”

“Tự mình làm? Nàng làm sao tự làm được, nàng có thể xem tới được nơi đó sao?” Hắn một tay đầu gối của nàng lên, dịu dàng nói.

Theo tầm mắt của hắn, Y Y quần bách, ngượng ngùng trừng mắt liếc mắt một cái, sau thùy hạ mi mắt, xác thực, cả đêm triền miên, phía dưới ần ần đau.

“Để cho trẫm giúp nàng xử thuốc.” Hắn nhẹ giọng nói.

“.....” Nàng đột nhiên nâng lên mi mắt, xấu hổ đẩy tay hắn ra,

“Không cần, để yên là tốt rồi.”=]]

Loại sự tình này còn không mắc cỡ chết người sao! Đêm qua đã đủ dọa người, bây giờ nếu còn để cho hắn thượng dược, so với việc đánh nàng bất tỉnh còn thống khoái hơn.

“Nếu như không cẩn thận xử lý, nói không chừng đứng thẳng cũng không thoải mái, càng đừng nói đi đường, đến lúc đó, người khác nhìn bộ dáng nàng đi lại đều sẽ cười đến chết.” Hắn lạnh giọng nhắc nhở, vừa rồi nhìn nàng xuống giường có điểm kỳ quái, gương mặt nhỏ nhắn cau lại, như là cố nhịn đau, đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt từ hồng chuyển thành đỏ thắm, điểm này nàng thật không ngờ đến, cúi đầu suy nghĩ một lát, mới bắt đầu đi gật đầu.

Hai người tắm rửa sạch sẽ xong, đợi lau khô thân thể xong, nàng xấu hổ dùng đệm chặn che kín nửa người trên, gương mặt đỏ hồng cũng vui cả vào đó, chỉ sợ hắn nhìn thấy vẻ xấu hổ này.

Khâu Trạch lấy ra một lọ thuốc, ngồi xuống dưới chân nàng, lấy tay dang hai chân nàng ra, nhìn bên trong sung đỏ, không khỏi quyết quyết mi, xem ra, phải nghỉ ngơi hai ngày.

“Nhanh lên...” Nàng đợi một hồi, nhưng thấy không có gì động tĩnh, trên mặt đã muốn thiêu đốt một mảnh, nhỏ giọng thúc giục.

Buồn cười nhìn nàng dùng đệm chặn che kín cả gương mặt cùng nửa người trên, hắn dùng bông dính chút dược, nhẹ nhàng ở chỗ sung đỏ thoa lên, cúi đầu, nhẹ nhàng thổi.

“Thoải mái không?” Hắn có ý hỏi, tay cầm bông tã ác lau lau vòng quanh 2 cái.

“Đừng đùa, hảo hảo thượng dược!” thanh âm nàng run lên, hận không thể đứng dậy cắn lên cổ hắn, sắc lang, lúc nào cũng trêu đùa nàng.

“Nhưng mà, trẫm cứ đối diện với một người không lên tiếng thì thực nhàm chán, nàng không bởi trẫm nói chuyện, cứ để đệm chặn trên mặt không buồn sao? Vừa mới tắm rửa sạch sẽ, đừng làm cả người đầy mồ hôi đó.” Nói xong, hắn dùng một tay kéo kéo đệm chặn của nàng.

Người nào đó lại như là bạch tuộc, gắt gao nắm chặt đệm chặn, cho dù hắn kéo như thế, đều không thể kéo ra.

“Ta không dám nhìn.” Nàng ở bên trong quả thực rất buồn, hô hấp cũng không thông thuận, nhưng mà lại không dám lộ mặt ra, như vậy tựa hồ muốn tới cực hạn.

Bàn tay xử thuốc đột nhiên dừng lại, ánh mắt lóe lên, nột nột mở miệng. ...

“Ai nha, đổ máu.....” Hắn đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Đổ máu! Đột nhiên đẩy đệm chặn rút ra, nàng ngồi bật dậy, nguyệt sự của nàng còn chưa tới, sao lại chảy máu chứ, không phải là thật sự bị thương đi?

“Thế nào?” Nàng hoảng sợ nhìn, chỉ thấy ngoại trừ màu trắng của thuốc mỡ vẽ loạn ở bên ngoài hoa khảm, vẫn không thấy nơi nào chảy máu nha.

“Đến, nàng cảm này, nhẹ nhàng hướng vào bên trong sát một chút, liền thấy được.” Hắn còn thật sự nói. (hào BT nha (*'▽`*))

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, làm hai má của nàng hồng tươi một mảng, thật là đáng yêu, theo dõi ánh mắt của hắn, bộ dáng khó xử, tựa như mới trước đây, vào lễ mừng năm mới, hắn lừa nàng, để nàng sờ trúng cái đuôi con chuột, chỉ là hiện tại ngượng ngùng nhiều hơn sợ hãi.

Bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, quần ít bông mềm lên, nhẹ nhàng xoa xoa, dò xét đi vào lẫn lộn một phen, lại đem ra, mặt trên vẫn như cũ, ngoại trừ màu trắng của thuốc, cái gì cũng không có.

“Chàng gạt người, nào có huyết!” Nàng trừng mắt nhìn hắn, rõ ràng ý thức được mình bị lừa.

“Trẫm nói là chân trẫm bị nàng đá đổ máu, đâu có nói là chỗ đó của nàng bị chảy máu chứ.” Hắn vô lại cười cười.

Nói cách khác, chính mình thực ngu ngốc bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Nàng Là Ai?

Hai người cứ như thế, vui đùa ẩm ỉ một phen, ăn chút đồ ăn, liền ôm lấy nhau, từ từ ngủ.

Đang mơ màng, nghe được một tiếng gọi, Y Y mở hai mắt ra, nghe được Khâu Trạch đang nhỏ giọng nói mơ, nhắm chặt mi mắt run rẩy, toàn thân lạnh băng.

Thấy ác mộng? Nàng nhìn thấy bên gối có một khăn tay trắng tinh, nội tâm dâng lên một trận ảm áp, nhiều năm qua, hấn vẫn duy trì thói quen này, vì trước đây nàng vẫn thường hay mơ thấy những giấc mộng kì quái.

Cảm ti quyên, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán hấn, đột nhiên, nghe được một câu, làm nàng dừng lại động tác.

“Ngân Nhi. ....” Hấn run rẩy, hai tay nắm chặt.

Ngân Nhi, lại là Ngân Nhi, rốt cuộc Ngân Nhi là ai? Nàng thùy hạ mi mắt, hai tay nắm chặt ti quyên, cắn cắn môi, không rõ vì sao trong miệng bọn họ gọi đều là Ngân Nhi.

Khâu Trạch từ nhỏ cùng nàng lớn lên, ngoại trừ nàng, rất ít khi tiếp xúc với nữ tử, như vậy, trong miệng hấn, ‘Ngân Nhi’ này lại từ đâu mà đến?

Còn về phần Mẫn Hách yêu nam. .... Hấn còn từng gọi mình là “Ngân Nhi”, làm nàng nghi ngờ rằng, phải chăng nàng ta cùng nàng, cùng Sầm Nhi, phải chăng đều có chung một bộ dáng hay không?

“Ngân Nhi, không cần rời đi. ....” Lúc này, Khâu Trạch rốt cuộc không áp chế được nội tâm sợ hãi, hô to một tiếng rồi ngồi bật dậy, mở mi mắt, hạ xuống một giọt thanh lệ.

“Chàng thấy ác mộng?” Y Y ôn nhu nói, chà lau sạch sẽ nước mắt của hấn.

Tỉnh táo lại, hấn đột nhiên chế trụ cổ tay nàng, sắc mặt có chút sốt ruột, cũng mang theo một tia lạnh như băng:

“Trẫm, vừa rồi nói cái gì, nàng có nghe được hay không!”

Ngay lúc từ trong mộng tỉnh lại, hấn tựa hồ hô lên một tiếng, nhưng mà, lại không dám xác định, chính mình rốt cuộc có thốt thành tiếng hay không.

Nàng, rốt cuộc có nghe được cái gì hay không?

“.....” Nàng quệt mi, nhìn thoáng qua cổ tay bị hấn bóp chặt, thoáng đau đớn, “Cái gì cũng không nghe được, cái gì chàng cũng không có nói.”

Vì Ngân Nhi, hấn thế nhưng lại thương tổn mình mà không biết, xem ra, nữ tử này ở trong lòng hấn có một vị trí vô cùng quan trọng, nghĩ đến đây, lòng của nàng đột nhiên đau đớn, chua xót không thôi.

“Cái gì cũng chưa nói. ....” Hấn nhẹ nhàng hừ ra một hơi, may mắn, cuối cùng không làm cho nàng nghe được.

“Ta đi phân phó nữ hộ vệ đem đồ ăn tiến vào, đã trưa rồi, cũng nên ăn một chút gì.” Nàng thùy hạ mi mắt, đem ti quyên để vào trong tay hấn, xoay người xuống giường, mặc quần áo đi rồi đi ra ngoài.

Trước cửa.

“Hoàng phi, Hoàng Thượng có phải lại thấy ác mộng hay không, sao lại lớn tiếng như thế.” một nữ hộ vệ canh giữ ở cửa, nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Nàng thân nhiên lắc đầu, dặn dò nàng chuẩn bị một ít thực vật tnhh đạm, tránh cho miệng vết thương còn chưa khỏi hấn bị cương lên, khó khép miệng.

Nữ hộ vệ lĩnh mệnh mà đi, Y Y nhìn theo thân ảnh của nàng, vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, may mắn nàng ta đề thấp thanh âm.

Nhưng mà, vừa quay người lại, lại nhìn thấy khuôn mặt cứng nhắc của hấn, lạnh lùng nghe nàng, không có mở miệng, trầm mặc xoay người xốc lên bức rèm che, khép khiêng đi vào.

Nàng cũng bước nhanh đuổi kịp, cẩn thận giúp đỡ.

“Nàng cái gì đều nghe được, vì sao không hỏi thăm?” Hấn tận lực khống chế âm điệu của chính mình, khó tránh khỏi run run.

“Các người, ai cũng không muốn nói cho ta biết, ta hỏi thì sẽ có đáp án sao?”

Chua sót cười, nàng giúp đỡ hấn ngồi xuống giường, vết thương không còn chảy máu, may mắn, dược hiệu này có vẻ hữu hiệu, có thể cầm máu, nhưng mà, lên mảy lại rất chậm, chỉ có một lớp mỏng, tựa như chỉ động mạnh một chút sẽ lại vỡ ra.

Mím môi, hấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, đôi mắt nhất thời nhu hòa xuống dưới, ngăn ý cười.

“Nàng muốn biết sao?”

Ý tứ của hấn là, có thể nói cho chính mình biết? Y Y ngạc nhiên ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của hấn, có chút không thể tin, rốt cục hấn cũng chịu mở miệng nói cho mình biết.

Một nữ tử, vì sao cuốn lấy tâm của hai nam nhân?

“Nếu như phải miễn cưỡng, về sau rồi hãy nói.” Nàng có thể nhìn ra được, trên mặt hấn miễn cưỡng cười vui.

Rút hai tay ra, nàng đi ngăn tủ, lấy một lọ dược lại đây, ngồi xổm xuống, cuộn ống quần của hấn lên, nhẹ nhàng mở lọ thuốc ra, đổ ra một ít bột màu trắng, cẩn thận rắc lên vết thương.

“Ngân Nhi không phải ai khác, là nàng.”

Hấn mở miệng nói, nhìn nàng ngạc nhiên, từng lớn mắt hạnh nhìn vào khuôn mặt bình thường của chính mình, nhất thời hình thành 2 trạng thái đối lập.

“Khâu Trạch, chàng không phải hồ đồ rồi chứ, ta là Y Y, không phải Ngân Nhi, từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng nghe thái hoàng Thái Hậu nhắc tới hay ban cho ta tước danh này, chàng đang nói giỡn phải không?” Nàng nọt nọt nói, nhìn biểu tình trên mặt hấn nghiêm túc mà thoáng rung mình.

Tuần mi khinh long, hấn nhu nhu huyết thái dương, tất nhiên là biết được, mình nói như vậy sẽ làm cho nàng không rõ ràng, nhưng nếu cứ im lặng, chỉ sợ, hấn sẽ bị hiểu lầm, trở thành hoa tâm nam tử.

“Nàng thật sự là Ngân Nhi, không đúng, phải nói, Ngân Nhi là nàng, là tên trước đây của nàng.”

đôi mắt màu tím dần dần chuyển thành thâm thúy, yên lặng nhìn dung nhan của nàng... ngũ quan không đồng dạng, giống nhau, chỉ có một nụ cười ngọt ngào như hoa lê đầu xuân, còn có linh hồn.

“tên trước đây của ta?”

Nàng căn bản là không hiểu hấn đang nói cái gì, “Chẳng lẽ, ta từng bị mất trí nhớ?” Nếu không, như thế nào lại không biết trước kia mình kêu là Ngân Nhi?

Hơn nữa, có đôi khi, ánh mắt hấn khi nhìn nàng, dường như không phải đang nhìn nàng, mà đang nhìn một người khác.

“Không phải,” Hấn nhẹ nhàng lắc đầu, “Đó là tên trong kiếp trước của nàng!”

đôi mắt màu tím lộ ra một cổ kỳ quang kỳ dị, trước mắt tựa hồ xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp, thích mặc một thân quần áo đơn giản, màu hoa lê, bên môi luôn có ý cười ôn nhu, thường hay thân mật ôm cánh tay hấn, gọi “Viêm Hi, người là Viêm Hi của Ngân Nhi.”

Kiếp trước? Nàng rõ ràng là từ thế kỷ 21 đến, bọn họ, có phải làm rồi hay không? Nàng cắn môi dưới, đột nhiên phát hiện, nàng thật sợ hãi loại sai lầm này, nếu nàng không phải người mà bọn họ chờ mong, vậy nàng nên làm cái gì bây giờ?

“kiếp trước của ta, là người như thế nào?” Nàng nọt nọt mở miệng, rất là sợ hãi.

“là một người mà 3 người chúng ta đều hết lòng thương yêu.”

Tiếng nói khàn khàn xuống, tựa hồ có chút nghẹn ngào, ký ức xa xưa bất chợt tràn về, đau xót, ngọt ngào, đan xen vào nhau...

Ba người? Ngoại trừ hấn cùng Mẫn Hách yêu nam, còn có ai? Nàng giật mình.

“Vì sao, các người biết, Ngân Nhi nhất định là ta?” Đây mới là điểm mấu chốt, nàng quả thực rất là sợ hãi, đáp án không như mình nghĩ, lại không thể không hỏi.

“Chỉ cần liếc mắt một cái, ta liền có thể nhận ra nàng.”

Hấn đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt vụt sáng, hai tay ôm chặt lấy thiên hạ bé nhỏ,

“Cho dù là hóa thành tro bụi, ta cũng có thể nhận ra nàng.” Ôm vào trong lòng, quyến luyến hít lấy hương thơm ngọt ngào trên người nàng.

Trên người nàng cũng phát ra mùi hoa lê. . . . . Độc đáo, không gì thay thế được, là mùi hương của linh hồn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Cẩn Thận Miệng Vết Thương

Tùy ý để hân ôm mình, hai người đột nhiên im lặng, nàng tham luyến hơi thở lạnh lạnh mà thoải mái trong lòng, trong tim đột nhiên trở nên bình thản, mặc kệ sự tình như thế nào, hiện tại, hai người bọn họ chỉ cần ở cùng một chỗ, cái gì cũng không quan trọng, vô luận là kiếp trước hay là kiếp sau.

“Nàng, không muốn biết chuyện tình ở kiếp trước sao?”

Bàn tay to của Phù Vân Khâu Trạch ôn nhu vuốt vuốt lưng nàng, giống như đang vuốt ve con mèo nhỏ, đôi mắt màu tím thâm ý liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trần trụi một cái.

“Ta không muốn biết.”

Nàng chậm rãi lắc đầu, tựa hồ, từ vẻ mặt của hân cùng Mẫn Hách yêu nam, kiếp trước hân là rất là phức tạp, nếu là như thế, chính mình căn bản không muốn biết.

“Cho dù nàng muốn biết, hiện tại cũng không thể nói cho nàng nghe.”

Hôn nhẹ vành tai của nàng, hân ôn nhu nói, ôm eo nhỏ, bàn tay lại bắt đầu không an phận, xoa xoa mềm mại.

Nói cách khác, từ đầu tới đuôi, hân chỉ tính nói cho nàng bấy nhiêu mà thôi? Nàng chán nản, đã sớm biết nam nhân này thật phức tạp, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhưng mà, nàng lại thích hân như thế, có phải nàng thích cuồng ngược hay không?

“Không được, còn có chút đau.”

Kính ngạc nhìn bàn tay to đã tháo vạt áo trước ngực của mình, nàng thấp giọng ngăn cản, sắc mặt hồng tươi, tựa như một quả táo chín mọng.

Tuần mi một điều, hân tà ác nhu sát, rất thích xem bộ dáng thẹn thùng của nàng, bạc thần khinh dương, cổ họng toát ra cười nhẹ.

Hường thụ thân mình dần dần mềm mại, cả người choáng lên.

“Miệng vết thương, cẩn thận miệng vết thương của chàng.”

Nàng kinh hô, muốn đứng dậy xem có đụng tới hay không, nhưng bị hân ôm chặt, không dễ dàng buông ra.

“Không có đụng tới, chỉ cần nàng đừng nháo.” Hân đậm cười, không khỏi bị phản ứng đáng yêu của nàng làm ấm áp cả trái tim.

“Trước phải băng bó lại, bằng không thật sự sẽ chạm vào vết thương, thật vất vả mới khép lại. Chàng khẳng định sẽ trộm đi đi sát hồ, ta muốn cản cũng cản không được, nhanh lên, để ta giúp chàng băng bó.” Nàng cũng mặc kệ nhiều như vậy, dùng sức ngăn tay hân, cầm bạch bố sạch sẽ sớm chuẩn bị tốt bao bó bao vậy đi lên.

Một tay chống khuôn mặt, hân im lặng nhìn khuôn mặt ôn nhu, mày liễu cong cong. Mắt to tròn, trong veo, mũi tinh xảo, cánh môi đỏ hồng, căng mọng, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ mở ra, tựa như một trái chín ngon ngọt, làm cho người ta kim lòng không đậu muốn cắn một ngụm.

Lưu loát cột một cái nơ con bướm, nàng vỗ vỗ tay đứng lên, nhìn thấy hân nhìn chăm chăm mình, có chút mặc danh kỳ diệu, chẳng lẽ là mặt mình dính cái gì sao?

“Trẫm sẽ không trộm đi sản hồ,” Hân đột nhiên nói, “Cho nên sẽ không bỏ lại nàng một mình.”

Hân, hiểu được tâm tư của nàng. Trong mắt Y Y lóe ra nhiều tia sáng mang theo ý cười ôn nhu, không biết vì sao, hiện tại, chỉ cần ở bên cạnh hân, nàng lại có thể cảm nhận được thật sâu hạnh phúc.

“Ân, vậy lúc chàng đi săn bạch hồ phải mang theo ta.” Nàng yêu cầu.

“Nàng không thể đi, nhiều nhất chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn.”

Hắn nghĩ nghĩ, ra quyết định này, chỉ có ở rất xa nhìn, mới sẽ không tiến vào, cũng sẽ có nguy hiểm.

“Nhưng mà, trên người ta không hề có thương tổn, người xem, trừ bỏ bị người nào đó lưu lại một đồng xanh tím, trên người vết thương nào cũng không có.”

Nàng leo lên giường, kéo tay áo lên, lộ ra dấu hôn ngân chi chit trên cánh tay, aiz, chỉ là cánh tay thôi, đừng nói trên người. =]]

ánh mắt Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên nóng lên, lời bàn tay trắng ngần của nàng lại, nhẹ nhàng hôn.

Ôn nhu vùng vẫy, nàng đã rơi trong lòng hắn, hắn không cần tốn nhiều sức, quả laa2 dễ như trở bàn tay.

“Lần này, còn nói cẩn thận miệng vết thương nữa không?”

Hắn đắc ý nói, đã biết nàng sẽ không nhu thuận như thế, vì miễn cho nàng cần nhẫn nói liên miên không dứt, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Nhưng, hắn vừa nói xong, nàng xấu hổ liếc liếc mắt một cái, thùy hạ mi mắt.

“Nhưng mà, ta còn có miệng vết thương.”

“Chỗ nào?” Hắn giật mình, còn có vết thương sao?

“Sáng nay mới thượng dược, hiện tại đã quên sao?”

Nàng dùng tay nhéo nhẹ vào eo hắn, sắc mặt phỉếm hồng.

Bừng tỉnh đại ngộ, hăm tà tứ mỉm cười, giường mi.

“Vậy trăm sẽ giúp nàng xức thuốc một lần nữa?”

Àn? Ý là, muốn nàng rồi xức thuốc? Trong đầu Y Y trực tiếp phiên dịch, đầu “oành” một tiếng, mắt đỏ bừng lên. . .

“Chàng không thể nhìn xuống sao?” Nàng đề lại bàn tay to đang rục rịch, bắt đắc dĩ nói.

Giống như là một tiểu hài tử thích ăn kẹo, ăn mãi cũng không chán, hắn nũng nịu”

“Vài ngày nữa, Mẫn Hách phỏng chừng sẽ tìm được bạch hổ, đến lúc đó, trăm muốn thân cận nàng cũng không được, nàng nhẫn tâm đẩy trăm ra sao?”
Hắn mân mê, ở môi nàng lại đặt xuống một nụ hôn thật sâu.

Thì ra hắn đã sớm nghĩ đến mấy thứ này, khó trách lại mang mình tới nơi này, nhưng mà, nếu lúc ấy mình lựa chọn cưới tiểu hồng mã rồi đi, bây giờ cũng không xuất hiện loại tình huống này, cho nên nói, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính mình.

“Chàng sẽ giúp ta thượng dược lần nữa sao?”

Nàng nhỏ giọng nói, bắt đắc dĩ, vừa nói xong lời này, địa chương cũng vừa cởi bỏ y phục của nàng, bao lấy mềm mại.

Hắn thật sự là rất thích mềm mại, tròn tròn của nàng, thấy nàng thùy hạ mi mắt, run rẩy, cúi đầu, tầm mắt dừng ở bàn tay to của mình, biểu hiện đáng yêu, sắc mặt đã hồng.

“Xem ra, nàng cũng rất hưởng thụ nha” Hắn cười nhạo, kéo tay nàng qua, đặt lên ngực mình, “Thử sờ sờ xem.” Dùng ánh mắt cổ vũ nhìn nàng.

Cái gì hưởng thụ chứ, nàng chỉ là tò mò, tò mò thôi! Về mặt bối rối, nhìn đóa hồng mai trước ngực bị hắn ma sát, vuốt ve, luôn cảm thấy có điểm kỳ quái, bàn tay bị hắn kéo đến ngực, nàng muốn kháng nghị, nhưng đã bị hắn luồn vào quần áo đơn bạc, cảm nhận da thịt lạnh lạnh, cũng như cảm giác rõ ràng dục vọng giữa hai chân hắn đã thức tỉnh, cứng rắn hẳn lên.

Hắn mỗi lần đều có thể phi lễ nàng, vì cái gì nàng không thể phi lễ hắn ?

Y Y nuốt nước miếng một cái, mười ngón run rẩy tham nhập vào vạt áo của hắn, sờ sờ lên cái bụng bằng phẳng, lòng bàn tay non mềm cọ cọ vào da thịt trơn nhẵn, cái loại cảm giác này, thật sự khó có thể dùng ngôn từ nào để hình dung, thoải mái khiến nàng nàng si mê.

“Thoải mái sao?” hắn dùng thanh âm khàn khàn hỏi.

Nàng chỉ có thể nói như vậy, rất sợ mình nói có bao nhiêu ái muội, suy nghĩ một hồi mới hỏi mới đáp:

“Thực... kỳ quái... cảm giác thực kỳ quái.”

“Phải không? Nhưng mà trăm cảm thấy thực thoải mái.” đôi mắt màu tím đột nhiên phỉếm thượng một tầng tơ máu mỏng manh, tràn ngập cả ánh mắt,

“Này làm trăm càng muốn yêu nàng.”

“.....” Nàng còn chưa mở miệng, đã bị đối phương hôn thật sâu.

Nàng hứng thú dạt dào học theo bộ dáng giả trò của ai đó, vuốt ve thân hình rắn chắc, không ngờ đối phương hít sâu một hơi, chế ngự không được nội tâm khát vọng, so với lần xâm nhập trước còn dừng mãnh hơn.

Cảm giác phong phú làm nàng gần như hóa thành hư không...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Còn Muốn Không Đủ?

Nhìn người nào đó sắc mặt vì hồng, quần bách vì thượng được, Phù Vân Khâu Trạch khẽ nhếch môi, âm trầm cười. Y Y thật là xấu hổ muốn chết đi được, tuy rằng lần này động tác mềm nhẹ rất nhiều, nhưng mà, nàng hoàn toàn bởi vì chính mình luôn vô cách chống cự yêu cầu của hắn, mãi thuận theo mà buồn bực không thôi.

Mà nàng cũng hoài nghi hắn là cố ý kéo dài thời gian, nào có người nào thượng được đến nửa canh giờ còn chưa xong chứ? (=[)] chết cười với 2 anh chị)

“Tốt lắm không?”

Đá đá cánh tay hắn, cảm giác mặt sắp nóng đến độ chiến trướng được rồi, nàng nhỏ giọng ‘nhắc nhở’:

“Đừng chơi nữa, sáng sớm hôm nay Mộc Hiệp không phải đến tìm chàng sao? Hắn là có chuyện quan trọng, sao giờ chàng còn ở đây, có lẽ sư phó đang sốt ruột vì chờ chàng ấ.”

Đôi mắt màu tím khẽ liếc nàng một cái, toát ra cơ trí quang mang.

“Hắn đã nói cùng trăm rồi.”

Thuốc mỡ trên tay vẫn chưa đặt xuống, nhàn nhã, thong dong tiếp tục thoa,

“Hôm nay, Mẫn Hách đã phát hiện hắn đi nhằm phương hướng, bây giờ đang thay đổi lộ trình, trực hướng Tây Nam, có lẽ ngày mai sẽ gặp được bạch hổ.”

Nói cách khác, Khâu Trạch cũng sắp phải đi rồi. .... Nàng đột nhiên có một tia phiền muộn, cùng với lo lắng.

Chuyện nên đến, cơ tránh cũng không tránh được. Nhưng 2 ngày nay, 2 người vẫn luôn chìm đắm trong thế giới riêng ngọt ngào của hai người, nàng cứ tưởng rằng cứ thế sẽ làm phai nhạt việc hắn muốn đi săn bạch hổ, giải trừ nguy hiểm.

“Ta cũng muốn đi.” Nàng đột nhiên nói.

“Đứng xa xa nhìn, ngoan.”

Hắn mềm giọng khuyên bảo, cố ý dùng tâm quần bông xoa xoa vào chỗ mẫn cảm của nàng, “Đội trăm mang về cho nàng một bộ da của bạch hổ, làm thành áo choàng, mặc vào mùa đông sẽ rất ấm áp.”

“Nhưng ta chỉ muốn chàng. ....” Bình yên vô sự, còn chưa có nói xong, lại bị hắn khiêu khích, câu nói chưa trọn biến thành tiếng rên rỉ, ác, sắc lang chết tiệt!

“Thì ra còn chưa đủ?”

Hắn cong môi, lộ ra một chút đắc ý cười, đem tâm bông cùng được đặt ở ghế bên cạnh, âm hiểm cười,

“Như vậy tiếp tục, ái phi, trăm nhưng là đối với nàng mãi cũng không thấy đủ.”

Kính hồ, nhìn thân hình của hắn sắp choàng lên người mình, nàng thẹn muốn đưa chân đạp hắn một cước, nhưng lại nghĩ đến vết thương trên đầu gối của hắn nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ không cẩn thận lại làm vết thương nứt ra, chảy máu.

“Đã cầm máu được rồi, sao chàng không biết chú ý một chút,”

Nàng oán trách liếc mắt nhìn Khâu Trạch, “Không đau sao? Mọi người đều nói thương gân động cốt ít nhất phải nghỉ ngơi một trăm ngày, chàng lại nghỉ có vài ngày? Thật đúng là một hầu tử (con khỉ) chỉ biết nháo loạn.”

“Hầu tử? Mấy con súc sinh đó sao có thể đem ra so sánh với trăm chứ, nói như thế nào, cũng chỉ có thể đem trăm so với long, là Hoàng Long (rồng vàng)!” Nói xong, hai tay của hắn tự nhiên mà bao lấy mềm mại của nàng, bộ dáng rất là vừa lòng.

Nàng liếc mắt xem thường, nàng rất cục hiểu được, hiện tại, dù nàng có nói cái gì, hắn đều sẽ tự động chuyển hoá thành cái mà hắn muốn.

Hai tay xoa xoa sợi tóc mềm như tơ của hắn, so với tóc của nàng còn mềm mại hơn, nàng thực yêu thích cảm giác mềm mại này, chính là, hắn lớn lên, không thích cho người ta chạm vào tóc, sờ sờ đầu, bởi vì, sẽ làm hắn muốn ngủ. (cute ghê ta =]])

“Chàng có chắc rằng sẽ đủ khả năng ứng phó không?”

Vuốt vuốt mấy sợi tóc trên tay, hưởng thụ cảm giác mềm mượt rơi qua mấy kẻ tay, nàng nhỏ giọng:

“Mộc Hiệp không phải lúc nào cũng có khả năng bảo vệ chàng chu toàn, dù sao, sự tình lỡ như có biến, sợ rằng trở tay không kịp, nên ít nhất phải chuẩn bị thật tốt.”

“Trăm chỉ cần chuẩn bị tốt một thanh kiếm Liên Thành” Hắn bỗng nhiên phát hiện, khi nàng nhắm mắt lại, rèm mi vừa cong vừa dài che đi đôi mắt sáng ngời, tựa như đóa hoa sương long lanh, nhẹ nhàng bay xuống giữa tuyết trắng, thật là đẹp mắt,

“Cái này, trăm đã phân phó Mộc Hiệp đi làm, còn Mẫn Hách, bọn họ chạy mấy ngày, đến lúc đó, muốn đối phó lão hổ, chỉ sợ, nếu không dùng thuật pháp thì khó có thể tự cứu.” Khóe môi hắn cong lên một nụ cười khinh miệt, hắn đã tính toán đầu vào đó, lúc này mới có thể nhàn nhã ngồi đây bồi nàng.

Nghe hắn nói xong lời này, Y Y sùng sốt.

[]

“Có phải, nếu ngày ấy cho dù ta có cười tiểu hồng mã rồi đi, chàng cũng sẽ trở lại nơi này hay không?” Nếu thật sự là như vậy, hành động của nàng có vẻ thật ngây thơ buồn cười.

Liếc mắt một cái đã xem thấu quật cường cùng đối ý của nàng, hắn cuống quýt lấy tay nâng má phần của nàng lên, dùng chỉ phúc tinh tế vuốt ve da thịt non nớt.

“Tuy rằng lúc ấy trăm cảm thấy như vậy đối với nàng mà nói là tốt nhất, nhưng mà, hiện tại, trăm lại cảm thấy có nàng bồi ở bên cạnh còn tốt hơn nhiều. Sau này, nàng trở về phủ Vương gia, mỗi khi nghĩ đến việc nam nhân khác có khả năng sẽ khi dễ nàng, ức hiếp nàng, trăm sẽ không muốn thả nàng trở về nữa, Y Y, ở lại nơi này bồi trăm được không?” Hắn dịu dàng ôm lấy cổ của nàng, dùng mặt cọ cọ mềm mại làm nũng.

Nàng lấy tay gõ vào đầu hắn hai cái, nghe được trong lời nói nũng nịu kia còn chứa đựng cả ghen tuông nồng đượm, trong lòng thần nhiên sinh ra một loại thỏa mãn, ít nhất, hắn đem mình để tại nơi đó, trong lòng hắn cũng sẽ có bất an.

“Chàng muốn cho Hách Hách tiến hành nội loạn sao? Hắn tìm không thấy ta, người đầu tiên mà hắn hoài nghi sẽ là chàng, đến lúc đó, toàn bộ hoàng cung chỉ sợ đều sẽ bị hủy đi,” Nàng che miệng cười, “Đến lúc đó, chàng có thể sẽ trở thành một Hoàng Thượng không có hoàng cung.”

“Thực phiền phức mà, nàng còn cười được,” Khâu Trạch than thở, bĩu môi,

“nếu trăm không có hoàng cung, nàng có thể không cần treo tường, quang minh chính đại tiêu sái, vậy không phải là được như ý nguyện sao.”

Ân? Hắn thật đúng là nhỏ mọn nha, chuyện xa xưa như vậy rồi còn có thể lôi ra nói.

Y Y xấu hổ nắm sợi tóc của hắn nhỏ lên, nhìn hắn oa oa kêu hai tiếng, không khỏi cười trộm, cho chừa, ai bảo hắn dám lôi chuyện cũ ra trêu nàng!

“Là ai đem ta khóa ở trong cung, không cho phép ra ngoài chơi, ta chưa từng thấy qua bên ngoài nào nhiệt thế nào, đương nhiên muốn ra ngoài xem thử một chút rồi, không phải có một câu là ‘Không ra ngoài không biết trời cao biển rộng’ sao? Chàng ra ngoài nhiều lần như vậy, nhưng chưa mang theo ta lần nào, ta cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp chuồn ra thôi.” Nàng râm rì.

Hừ, nói đi nói lại, nàng còn không trách hắn, hắn còn dám giận ngược lại nàng sao.

“Ác? Vậy lần này, nàng vừa rời khỏi đây, có phải lại muốn đi nữa hay không?” Hắn buồn cười, dùng ngón tay thon dài, i trắng nõn khinh trạc má phẩn phúng phính hồng xinh.

Đột nhiên nhớ đến sát thủ lần trước, quả thực là như bóng với hình, đi vài bước liền sát đi lên vài cái, thật đúng là không vui chút nào, nàng suy sút thờ dài.

“Này, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà chàng không muốn cho ta ra cung sao?”

“Đến bây giờ nàng mới nhận ra sao, ngu ngốc!” Hắn học bộ dáng của nàng, gõ vào ‘cốc, cốc’ vào đầu nàng.

Người nào đó lại trưng ra gương mặt đầy mắt mắt, vỗ về ngón tay, liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, bộ dáng ủy khuất, đáng thương hề hề.

“Thì ra... thì ra chàng ghét bỏ ta, chê ta vương chân vương tay, mang đến nhiều sát thủ như thế, khiến chàng phiền phức.” Hai vai hơi hơi kích thích.

“Không phải, trầm không phải có ý này, nàng hiểu lầm rồi,” Nhất thời, Phù Vân Khâu Trạch có chút luống cuống tay chân, “Y Y, đừng khóc, đến, trầm ôm một cái!”

thân thể mềm mại lập tức bị ôm vào trong lòng hắn, thân hình vừa chuyển, biến thành nàng nằm trên hắn.

“Phốc xích!”

Nàng rút cục nhịn không được, cười to lên, không nghĩ tới, hắn cũng sẽ bị lừa, hừ, xứng đáng, ai bảo hắn lừa nàng trước, cái này gọi là “gậy ông đập lưng ông”.

đôi mắt màu tím nhú lại, lộ ra tia nguy hiểm, hắn tặc cười: “Như vậy rất tốt, trầm miễn phải vận động, nàng như thế tốt lắm.” (=]] thật chịu hết nổi, a đúng là BT mà)

Xấu hổ, nàng xoay người muốn đi xuống, lại bị hắn giữ chặt, lưu loát xả hạ thực khổ của nàng, động thân một cái, nhất thời trong phòng đầy áp hơi thở phiến tình, xuân sắc nồng đậm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ kháng cự chuyển thành ngưng ngung, đến cuối cùng, đúng là ngược lại dự đoán của ai đó, bộ dáng nóng lòng muốn thử, khiến cho người nào đó rống to: “Nàng xuống dưới cho trầm!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Kỳ Mã Xuất Động

Phía trên vách núi, gió lạnh từng trận quạt vào hai má, xa xa nhìn lại, cảnh sắc đều đã ố vàng, chỉ còn một ít màu xanh mờ nhạt hòa lẫn vào trong đó, rất là kỳ dị. Ở 4 hướng: đông, tây, nam, bắc có bốn tòa sơn mạch, mà căn cứ của đội hộ vệ cơ mật này, được xây dựng tại trung tâm của cánh rừng, có thể đem tất cả mọi chuyện diễn ra bên trong thu hết đáy mắt.

Thì ra, bọn họ đều phải ngày đêm quan sát trên vách núi dựng đứng thế này, Y Y đồ mồ hôi lạnh, mãi đến hôm nay, khi Mộc Hiệp sư phó mang nàng cùng Khâu Trạch đến nên này, nàng mới phát hiện ra.

“Y Y?”

Nhận thấy được người ở bên cạnh không khoé, Phù Vân Khâu Trạch nhăn mi, không để ý đến ánh mắt của mọi người, đem nàng ôm vào lòng.

“Nàng không phải sợ cao sao?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt có chút tái nhợt, đem mặt chôn chặt vào bên trong ngực Khâu Trạch.

“Nếu như hoàng phi không khoé, không bằng mang nàng đi xuống trước?” Mộc Hiệp có điểm lo lắng, sắc mặt hoàng phi trắng bệch, nhìn đến đều làm cho người ta đau lòng.

“Không cần đâu, Mộc Hiệp sư phó, các người cứ tiếp tục nói, ta nghe là được rồi.” Nàng nhẹ giọng nói, nghiêng mặt, dựa vào ngực Khâu Trạch, tận lực không tầm mắt của mình nhìn xuống, “Đừng lo lắng.”

Cảm thấy cũng không lâu lắm, Mộc Hiệp cũng không tiếp tục khuyên can, lấy tay chỉ vào hướng tây nam.

“Hôm nay Mẫn Hách Vương gia sẽ tới hướng tây nam, lúc này, chúng ta cũng không thể tiếp tục chờ đợi. Trước hết, phải xâm nhập vào khu vực của bạch hổ, tìm một nơi nấp vào, đợi cho Mẫn Hách vương gia cùng với bạch hổ chiến đấu đến sức cùng lực kiệt, thể lực hao tổn, Hoàng Thượng liền nhân cơ hội đi ra ngoài, giết bạch hổ, mà thuộc hạ cũng sẽ ở một bên yểm trợ.”

Nghe qua, kế hoạch mặc dù có chút lợi dụng cơ hội, nhân lúc người ta gặp khó khăn mà ‘đục nước béo cò; trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’, nhưng đối với Khâu Trạch đã bị thương nghiêm trọng ở chân mà nói, như thế vẫn là ‘công bình’, chính là, dù có vậy, thì với cái chân đi đường cũng không dám dùng sức của hắn mà nói, nói không chừng cũng rất khó đánh bại bạch hổ. (chỗ này pan thấy tác giả hơi bệnh nam 9 1 tý ^^)

“Người của thuộc hạ không thể theo đến tương trợ, nếu bị Mẫn Hách Vương gia hoặc những người khác phát hiện sự tồn tại của đội hộ vệ, đến lúc đó,

thể lực của Hoàng Thượng khó có thể bảo tồn, có Mộc Hiệp đại nhân ở đó, thuộc hạ cũng có thể yên tâm” đội trưởng đội hộ vệ nói, nhìn ánh mắt Hoàng Thượng có tý ngưng trọng, xem ra, cũng là thập phần lo lắng.

“Như thế rất tốt.” Phù Vân Khâu Trạch gật đầu đáp ứng, đây vốn là cuộc chiến lâu dài, không cần thiết vì nhất một con bạch hổ mà làm cho thể lực ăn mòn lâu như thế bị bại lộ, hại nhóm thuộc hạ lâm vào nguy hiểm.

Nhìn thấy hoàng thượng đáp ứng, Mộc Hiệp trong nhất thời cảm thấy do dự.

“Như vậy, hoàng phi nên an bài ở vị trí như thế nào mới tốt?”

Quá xa, chỉ có thể là trên đỉnh núi cao, nhưng nhìn hoàng phi sợ độ cao như vậy, chỉ sợ rất khó đứng ở vị trí này, còn thân cận quá, lại sợ có nguy hiểm.

Cúi đầu, hần ôm sát thiên hạ trong lòng đang run rẩy, nhìn về hướng tây nam, nếu hần không nhớ lầm, bên kia có một ngọn núi nhỏ, trên có một hang động, thiên hạ đồn đãi rằng là do quốc sư Lạc Dật ở hai mươi năm trước làm nổ tung vách núi mà tạo thành. Lại nghe nói, quốc sư làm thế là vì đe dọa bạch hổ không thể ra ngoài làm chuyện lỗ mãng, mà quốc sư cũng thường hay đi đi vào vào, hang động vừa vặn có thể cất chứa ba người đứng thẳng trong đó.

“Dù sao trăm cũng phải đợi Mẫn Hách cùng bạch hổ chém giết không sai biệt lắm mới có thể tiến hành công kích, mà lấy thể lực của hần, hần là sẽ kiên trì ít nhất hai ngày, Mộc Hiệp, mang theo ít lương thực cùng nước, lập tức xuất phát.” Phân phó đâu vào đó cho Mộc Hiệp, hần dẫn đầu, ôm Y Y đi trước, xuống núi, sợ kéo dài thêm ngày sẽ chịu không nổi.

Một đường xuống núi, tùy ý thu thập một ít lương thực cùng túi nước, đội hộ vệ tiền đoàn người ra cửa.

“Tiểu hồng mã?” Y Y kinh ngạc nhìn con ngựa đã thất lạc mấy ngày trước khi còn ở bia rừng, sao nó lại xuất hiện ở nơi này?

Tiểu hồng mã tựa hồ gặp được nàng cũng có chút cao hứng, phe phẩy đuôi ngựa, tư mình hai tiếng, dùng đầu ngựa nhẹ nhàng cọ vào tay nàng, bộ dáng rất là thoải mái.

“Là Hoàng Thượng phân phó thuộc hạ tìm trở về, người nói hoàng phi có vẻ thích hợp với loại ngựa dịu ngoan thế này, về sau nó sẽ ở lại bên cạnh hoàng phi.” Mộc Hiệp mỉm cười, đem dây cương cầm trong tay giao cho hoàng phi.

Đem dây cương trả lại cho Mộc Hiệp, nàng đi đến bên cạnh hần.

“Chàng muốn cho ta một người cưỡi một con ngựa? Không có cửa đâu.”

Nàng một cước bước trên bạch mã, hướng Mộc Hiệp giương giọng nói, “Mộc Hiệp sư phó, hiện tại người hãy cưỡi tiểu hồng mã trước đi, dù sao người cũng không có ngựa.”

Nhìn con mã thấp bé, ánh mắt tội nghiệp nhìn chằm chằm chính mình, Mộc Hiệp biết, nó là đang ghét bỏ dáng người hần sao không khỏi ngó một chút, kỳ thật, hần chỉ cần dùng thuật pháp, chạy so với con ngựa còn mau hơn, nhưng lại không muốn cự tuyệt “Hảo ý” của hoàng phi, chỉ phải miễn cưỡng cười lên.

“Là do lần trước bị té ngã nên nàng không dám một mình cưỡi ngựa?”

Thoải mái ôm lấy thiên hạ bé nh búng một tay, một tay điều khiển dây cương, nhẹ nhàng vung, “Giá!”

Bạch mã tuy rằng nhìn cao lớn, nhưng nó là tuyết mã được tuyển chọn, huấn luyện, trải qua tầng tầng chọn lựa mới chọn ra một Tuyết Sơn bạch mã, tự nhiên cùng những con ngựa khác có điểm khác biệt, tính tình ôn trọng, hơn nữa bộ pháp trầm ổn, mặc dù đang phi nước đại cũng có thể khiến người cưỡi có cảm giác thoải mái.

“Ngựa của chàng so với ngựa của ta ngồi thoải mái hơn,” Y Y kinh hô, hần nhìn nàng, liếc mắt một cái,

“Dám nhảy xuống ngựa, lại không dám cưỡi ngựa sao?”

Cúi người, hần hôn lên cằm cổ trắng ngần, hít vào hương thơm ngọt ngào như hoa lê, đôi mắt màu tím bịt kín một tầng thâm thúy, cảm thụ được trước người mềm mại, đem cằm dựa sát vào người.

“Đến lúc đó, nàng nhất định không được chạy loạn, không được ra ngoài, biết không? Trăm không muốn nàng có việc gì.” Hần nhẹ giọng dặn, vuốt nhẹ lên gương mặt mịn màng.

Tiếp nhận dây cương trong tay hần, nàng biết sáng nay hần dậy rất sớm, cùng Mộc Hiệp thương thảo chiến lược, cho nên không ngủ được bao lâu.

“Ta sẽ biết đúng mực, nếu muốn ta thấy chết không cứu, kia cũng không có khả năng.” Nàng cố tình tiêu sái nói, “Chàng ngủ một chút đi, có Mộc Hiệp ở phía sau, sẽ không đi lạc đâu.”

Vốn là bị hương khí trên người nàng dẫn tới cả người thoải mái buồn ngủ, hần đưa nàng tiếp nhận dây cương, vì có Mộc Hiệp nên hần cũng an tâm chọn mất một chút.

“Nếu nàng mệt mỏi, hãy đánh thức trầm, đừng cố gắng chống đỡ.” Dù sao muốn đến sơn động ở hướng tây nam cũng phải cả ngày nữa.

“Ân.” Nàng thuận theo, gật đầu.

Hắn hấp thụ một hơi, nặng nề ngủ, tuy là hơi có xóc nảy, nhưng có nàng, vậy là đủ.

Bạch mã chạy một đoạn, liền đi theo phía sau tiểu hồng mã, sơn động phía tây nam cách họ vốn là một ngày đường, nhưng nhờ đi đường nhỏ, hơn nửa hai con ngựa cuộc trình cũng linh hoạt, nên đã rút ngắn được thời gian, mới đây đã đến.

“Hoàng phi, bên đó là sơn động của bạch hổ, chúng ta ở trong này vẫn là có thể xem tới được.” Mộc Hiệp xuống ngựa, chỉ vào một động khẩu cách đó khoảng 400 thước.

“Chúng ta ở trong này nó sẽ không phát giác ra sao?”

Nghe Lạc Dật ca ca đem bạch hổ nói đến khủng bố như thế, nàng có điểm ngại, trước kia, ở sở thú của thế kỉ 21 nàng từng xem qua lão hổ uy phong lẫm lẫm, sức mạnh kinh người.

“Chỉ cần không đỏ máu, nó sẽ không phát giác.” Hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Hai người làm cho Khâu Trạch tỉnh lại, tìm cây cối đến nguy trang, che lấp đi 2 con ngựa, sau đó lấy thức ăn, nước uống đem vào trong hang động, rồi ra phía cửa hang, nhìn chăm chăm vào hang động của bạch hổ, may mắn, tầm nhìn từ hướng này của bọn họ không hề bị cây cối che khuất, có thể nhìn rõ ràng, nhất thanh nhị sở.

“Hắn đến rồi!” Mới chuẩn bị tốt, Y Y đột nhiên kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Đại Bạch Hổ

Đứng trước cửa động, nam nhân một thân hồng y đỏ thắm chói lọi, tay cầm xích sắt, khí thế ngút trời, không phải Mẫn Hách yêu nam thì là ai?

Hắn dắt dây cương, đi đến một tàng cây, vượt vượt lông ngựa, về mặt đậm đặc, không biết đã nói với con ngựa một vài lời gì đó, sau đó lui về sau vài bước, xích sắt trong tay vung lên, trong không gian vẽ một đường cong uyển chuyển, tựa như hồng xà quần lấy cổ hạn huyết bảo mã, bất chợt dùng lực một chút, đầu ngựa lập tức bị cắt đứt, tung bay, ... huyết tựa như mạch suối, phun trào, hạn huyết bảo mã ngay cả giây dựa cũng không kịp, “Oành” một tiếng liền ngã xuống.

Hắn, giết ngựa của chính mình! Y Y lấy tay che miệng, sợ mình sẽ kêu ra tiếng.

Phù Vân Khâu Trạch cùng Mộc Hiệp ngược lại vẫn chưa bị kinh hãi, nhìn thủ đoạn của hắn, đã hiểu được hắn muốn làm cái gì, dùng huyết của hạn huyết bảo mã dẫn dụ bạch hổ xuất động!

“Xem ra con ngựa này rong ruổi cùng hắn mấy ngày cũng đã mệt mỏi, chiến mã tốt như thế, vậy mà có thể không phản kháng rồi ngã xuống, xem như tận trung.” Mộc Hiệp thấp giọng thở dài, ngữ khí vừa tán dương lại có chút đáng tiếc.

“Hắn có 57 chiến mã, hạn huyết bảo này đối với hắn mà nói cùng lắm chỉ là loại hạ đẳng, xem ra, hắn đã sớm có tính toán, chính là không biết trầm sẽ ở phía sau hắn.” Phù Vân Khâu Trạch có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua con ngựa đã chết, không biết huyết của nó có thể che dấu mùi máu từ miệng vết thương của mình hay không?

Bạch hổ là Vương của tất cả mãnh thú, tự nhiên, khứu giác của nó cũng cực kì linh mãnh, so với chó săn được huấn luyện còn nhạy bén hơn!

Mà điểm này, hắn là ngàn vạn lần không dám nói cho Y Y biết, nếu không, nàng khẳng định sẽ lo lắng, ngay cả Mộc Hiệp, hắn cũng gạt .

“Người này sao lại không có nhân tính như vậy, vì một động vật mà lại hy sinh một động vật khác, nói như thế nào, ngựa so với lão hổ cũng đũa ngoan hơn rất nhiều.” Y Y nhìn chung quanh đều là máu, dạ dày liền quay cuồng, dịch vị muốn trào ra, một ít máu thôi còn khiến cho nàng có chút không thoải mái, bây giờ, khắp nơi đều là máu thế này, nàng thật muốn ngất a.

“Nếu bạch hổ chỉ là lão hổ bình thường, hắn tất nhiên sẽ không làm như thế.” Mộc Hiệp mỉm cười, hiểu được nữ tử đối với động vật trong lòng ít nhiều cũng sẽ có một chút yêu thích, nhất là những động vật dễ thương, hiền lành. (chính xác ^^)

“Nếu không thoải mái thì đừng nhìn.” Phù Vân Khâu Trạch liếc mắt nhìn nàng một cái, dùng lòng bàn tay trắng nõn sạch sẽ, bao lại mắt hạnh, “Đợi lát

nữa lão hồ đi ra xé thịt ngựa, nàng không chừng xem không nổi đâu.”

Vừa nghe hần nói như vậy, Y Y nhất thời toàn thân một trận rét lạnh, kim lòng không đậu nhích lại gần trong lòng hần thêm một chút.

Quả nhiên, không lâu sau, Mẫn Hách tựa hồ cũng đã nhận ra trong không khí mang đến một hơi thở quái dị, búng người một cái, cả người đã bay lên cành đại thụ, lợi dụng tàn lá thật dày che đi thân ảnh đỏ tươi của mình.

“Rống!” Một cái tiếng hô rống đột nhiên tuôn ra, làm chấn động màn tai của mọi người.

Một đại hồ, lông mao trắng muốt từ trong động nhàn nhá đi ra... Con hạn huyết bảo mã cao lớn vừa rồi, so với dáng dấp của nó chẳng qua là ruồi muỗi mà thôi... Bạch hồ ước chừng cao lớn gấp đôi con ngựa, thân thể linh hoạt mạnh mẽ, bộ lông trắng muốt xen lẫn vài vệt đen, dưới ánh mặt trời càng tỏ ra uy lẫm, chói mắt dị thường.

Nó cũng không vội vã tiến lên cắn xé con ngựa, mà lại chậm rãi đi vòng quanh bốn phía, ánh mắt sắc bén phiêu các nơi.

“Đại hồ hồ có bộ dáng thế nào?” Cho dù bị bưng kín hai mắt, Y Y vẫn cảm thụ được thân thể của Khâu Trạch buộc chặt lên, không khỏi sốt ruột hỏi.

“Thực..... Uy mãnh.” Hần chỉ có thể nói như vậy, tuy rằng thường xuyên ra vào cánh rừng này, nhưng nhìn thấy nó, đây là lần đầu tiên,... khó trách đội hộ vệ đưa cho hần một cái ‘nhuyễn y khôi giáp’ mặc ở bên trong phòng thân, quả thật là một động vật khiến người ta kinh hãi, không có thuật pháp, muốn thắng nó thật sự khó có khả năng.

“Mộc Hiệp sư phó, có phải nó bắt đầu cắn xé con ngựa rồi hay không, vì sao lại không có thanh âm gì hết?” Nàng biết Khâu Trạch sẽ không muốn cùng nàng nhiều lời, đành phải hỏi Mộc Hiệp.

“Không, nó đang tàn bộ.”

Tiếp nhận ánh mắt của Hoàng Thượng, Mộc Hiệp sắc mặt trầm lại, nhỏ giọng nói,

“Có thể nó cảm nhận được đây là cạm bẫy do địch nhân vì nó thiết lập.” Ngay cả hần cũng không thể không bội phục lão hồ này, súc sinh lại có trí tuệ như con người.

“Ta muốn xem.” Y Y vội vã muốn kéo bàn tay to đang che mắt mình ra.

Nghĩ đến lúc mình rời đi, nàng cũng sẽ nhìn thấy, chỉ bằng bây giờ cho nàng ‘chuẩn bị’ một chút cũng tốt, Phù Vân Khâu Trạch cuối cùng bắt đầu buông tay.

Mà nàng, khi vừa nhìn thấy bạch hồ, phản ứng đầu tiên là... chân bắt đầu phát run.

Con này có thể gọi là “hồ” sao? So với mấy động vật săn mồi đều cao lớn hơn, mặc dù khi còn ở thế kỉ 21, đi dạo vườn bách thú nàng cũng từng xem lão hồ, nhưng mấy con hồ đó so với bạch hồ này đều nhỏ bé hơn.

Bọn họ, thật sự tính muốn động vật khổng lồ này đánh nhau chết sống sao?

Chưa phát hiện cái gì, hơn nữa vòng vo vài vòng cũng không thấy bóng người, lão hồ từ từ đi đến bên cạnh xác con ngựa, ngửi ngửi, cắn một ngụm, tựa hồ đang nhắm nháp thử xem thịt có tươi hay không. Đội thử đến hải lòng, mới một ngụm cắn chặt vào chỗ cổ bị chặt đứt của con ngựa, hình như đang muốn ta vào hang.

Nhưng vào lúc này, đang ẩn nấp ở trên cây, xích sắt trong tay Mẫn Hách tựa như hồng xà, khéo léo, nhanh nhẹn lao thẳng xuống, tỏa ra ánh sáng sắc bén.

Mà lão hồ cũng kịp thời phát giác, tứ chi uyển chuyển, xoay người một chút, đã dễ dàng thoát khỏi hiểm chiêu của hần.

“Hừ, súc sinh nhà ngươi thật ra cũng rất có linh tính, nếu như bình thường, bốn vương sẽ mang ngươi về dưỡng thành sủng vật, âu cũng là 1 lạc thú, chỉ tiếc, lần này là vì mạng của ngươi mà đến, bốn vương còn muốn dùng da của ngươi làm thành áo choàng tặng cho Vương phi, nhìn ngươi lớn như thế, da lông làm thành một đôi áo phu thê chắc cũng đủ.”

Thân ảnh quý mị, ngao nghể đứng trên cây cao, hồng y phiêu phiêu, trên mặt, chính tràn ra một nụ cười mỉm, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén tà nghệ nhìn đại bạch hồ.

Nghe được lời này, ánh mắt Y Y đột nhiên lóe lên, cảm giác được vòng tay đang ôm nàng khế xiết chặt, nàng ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy một đôi mắt màu tím mang theo tia hờn giận rõ ràng.

“Người đó chỉ có thể là trẫm.” Hần cúi người, cắn nhẹ vào lỗ tai của nàng, thấp giọng tuyên bố.

Thẹn thùng đẩy hần ra, ý bảo Mộc Hiệp đang ở bên cạnh, nàng không đỏ mặt, liếc mắt một cái, nhìn sắc mặt phản chấn, không chút mảy may của hần, xem ra, hần cũng đã chuẩn bị tốt.

“Không cần đi, được không? Thương thế của chàng còn chưa khỏi, áo đông cái gì chứ, cũng không quan trọng mà.” Nàng cũng ôm lấy hần, có chút lo

lắng.

Có thật là vì quan hệ ở kiếp trước, bọn họ mới có thể đối với nàng như vậy không? Nếu vì bồi thường cho nàng mà phải chết vì móng vuốt của bạch hổ, cũng không đáng giá.

“Có thuộc hạ, hoàng phi hãy yên tâm” Mộc Hiệp bắt đầu dĩ hường ứng ánh mắt Hoàng Thượng bắn tới, cuống quýt an ủi.

Nhưng mà, bạch hổ này đã không còn chịu ảnh hưởng của thuật pháp, như vậy, cho dù hắn muốn cứu Hoàng Thượng, cũng phải vật lộn, chiến đấu bằng sức lực thôi. Nắm chắc, thật đúng là nói không được.

Nhưng Hoàng Thượng chú ý đã định, mặc dù là ai cũng không thể thay đổi.

Ngay tại lúc ba người đều đang trầm mặc, chỉ nghe “Rống!” một tiếng

Bạch hổ gầm lên giận dữ, khiến màng nhĩ của mọi người đều rung động. Nó hình như đã bị chọc giận, trừng mắt nhìn thân ảnh trên cây, cả người hơi lui về phía sau, tựa như đang lấy đà phóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Mẫn Hách Yêu Nam Đánh Nhau Chết Sống

Xích sắt trong tay vung lên, tựa như mãnh xà linh hoạt, khéo léo, nháy mắt lại đánh về phía bạch hổ, nhưng mà, lần này quỹ đạo của xích sắt lại uốn lượn theo hình zic – zắc, làm đối thủ khó lòng đoán biết được điểm đích thực sự của nó.

Mắt thấy sẽ bị đâm trúng, lão hổ đột nhiên thu người, bạch quang chọt lóe, thoát hiểm trong gan tát.

Ngay lúc mọi người còn đang tròn mắt kinh ngạc, Y Y không thể tin thấp nam một tiếng:

“Trời ạ, lão hổ biết bay!”

Chỉ thấy bạch hổ kia đúng là đang “trôi” trong không trung, hướng tới thân cây mà Mẫn Hách đang đứng.

Thân hình linh mẫn né sang phải, tung người búng khỏi nhánh cây đang đứng, chuyển sang nhánh cây khác, quái vật màu trắng to lớn cũng đuổi sát theo sau, đại thụ dưới sự rượt đuổi của 1 người 1 thú, kịch liệt lay động, rung lắc dữ dội. Đợi sau khi 2 thân ảnh rời khỏi, “Kéo kẹt!” một tiếng, đại thụ bị gãy ngang, “Oành” rơi xuống, tro bụi mịt mù.

“Quốc sư có thể tay không đánh chết lão hổ này, chỉ sợ, vô luận là thuật pháp, hay là võ công tu vi, phòng chừng, toàn bộ Lạc Tang, không người nào có thể là địch thủ của quốc sư.” Mộc Hiệp cảm khái, cũng có chút lo lắng nhìn Hoàng Thượng nhếch bạch thân.

“Bằng không, đội hộ vệ sao có thể xuất quỷ nhập thần, thân thủ lại hại, đối với tự nhiên nắm rõ như lòng bàn tay như vậy? Đây đó đều là hắn dạy có cách.” Phù Vân Khâu Trạch làm sao không hiểu được lo lắng trong lòng Mộc Hiệp, nếu Lạc Dật là địch, đúng là không người có thể ngăn cản, nhưng hắn tình nguyện tin tưởng Lạc Dật, nếu không, Lạc Dật cũng sẽ không vì thái hoàng Thái Hậu mà tự mình dạy ra nhiều người tài giỏi như vậy.

“Lão hổ nổi điên rồi!” Y Y đột nhiên kêu lên sợ hãi!

Không thể ngờ, bạch hổ tuy rằng thân hình to lớn đồ sộ, nhưng thân hình lại rất uyển chuyển linh hoạt, tốc độ cũng cực nhanh, thân ảnh đỏ tươi của Mẫn Hách vừa nhảy đến ngọn cây, bạch hổ lập tức đuổi kịp, lại tiếp tục giao chiến.

“Nghệt súc!”

Ánh mắt yêu mị nheo lại, xích sắt trong tay Mẫn Hách lại bắn ra, không nghĩ tới, lần này bạch hổ lại không hề tránh né, chỉ hơi nghiêng người một chút, khiến cho xích sắt cuốn lấy chân trước của mình.

Hai cái thân ảnh, một trước một sau rơi xuống.

“Xem người chạy đâu cho thoát!” Hắn hai tay dùng sức nhất xà, lão hổ khổng lồ đúng là bị búng lên không trung.

Ngay lúc ba người còn chưa kịp thở dài, thì đại bạch hổ đột nhiên xoay chuyển càn khôn, tứ chi linh hoạt xoay vòng, chỉ sau lấy điểm tựa là vách núi nhám thạch lởm chởm, dùng sức búng người, nhất thời, làm Mẫn Hách không chế không được, theo quán tính bị quăng ra ngoài, cả người đập thẳng vào một thân cây rồi ngã xuống.

“Nôn!” Quỳ một gối xuống, hấn ôm ngực, nôn ra một ngụm máu tươi, không nghĩ tới, sức lực của lão hồ này lại lớn như vậy.

Là hấn tính sai!

“Hấn học máu .....” Y Y nhớ tới Lạc Dật ca ca từng nói qua, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cứ như vậy, con mồi của bạch hồ không chỉ có con ngựa kia, còn có hấn!

“Hấn chưa chết được,” Phù Vân Khâu Trạch đậm thanh nói, sắc mặt cũng có chút khản trương, “Nếu thật sự chịu đựng không được, hấn sẽ dùng thuật pháp rời đi, dù sao cuộc thi săn bắn cũng còn kéo dài 10 ngày nữa, hấn có thể tìm một góc nghỉ ngơi, mấy ngày sau lại đến.”

đôi mắt màu tím nhìn chăm chăm thân ảnh đỏ tươi, ánh mắt thâm thúy khi thì tan rã khi thì ngưng tụ, khiến người xem không rõ hấn đang suy nghĩ cái gì.

Một tay lau đi vết máu trên khóe miệng, cười lạnh, Mẫn Hách đứng lên, tựa hồ cũng bị lão hồ chọc giận, hồng bào trên người tựa như bị gió thổi, “Lực lượng” rung động, ánh mắt sắc bén, toàn thân lộ ra sát khí nồng đậm, quan sát nhất cử nhất động của lão hồ, dường như đang suy nghĩ cái gì.

“Rống!” Ngửi được hương vị huyết tinh, lão hồ đột nhiên hưng phấn hơn, phe phẩy cái đuôi, hồ khẩu rống giận.

Theo thói quen, vừa thấy lão hồ há mồm, ba người liền che lỗ tai, lỗ tai tuy rằng giảm bớt chút áp lực, nhưng mà, nội tâm lại càng lúc càng trầm trọng.

“Quả thật là súc sinh, nghe không hiểu tiếng người,” Mẫn Hách nheo lại mi mắt, từ bên hông lấy ra một nhuyễn kiếm, lấy tay trái cầm xích sắt, tay phải nắm bảo kiếm, khí phách hiên ngang, “Vậy để bốn vương giáo một chút ngươi một chút, cho ngươi biết cái gì gọi là phong phạm vương giả!”

Nói xong, xích sắt trong tay lại vung ra, tốc độ cực nhanh, thiếu chút nữa đã đâm trúng lão hồ. Nó nhảy lên, né tránh, nhưng lại không đáp xuống đất mà lại mượn lực chi sau, lấy điểm tựa từ vách đá, quay lại tấn công.

“Tôi rất đúng lúc!” Hấn đột hồ, trở mắt nhìn lão hồ mở mồm to, loang loáng máu tươi đánh tới.

Ngay lúc bạch hồ bỏ nhào vào, ty phải giương lên, mũi nhọn hướng về cái mồm to như chậu máu, răng nanh bén nhọn của bạch hồ.

Lão hồ buộc phải thu hồi nanh vuốt, tứ chi rụt lại, phát ra tiếng vang nặng nề, lui về sau một bước... nó ăn nha nhếch miệng, phát ra âm thanh “Hừ hừ”, cúi đầu, nhìn chân trước bị chém trúng, máu tươi rỉ ra, nổi bật trên nền lông trắng như tuyết, lắc lắc đầu thanh tỉnh một chút, cũng không tiếp tục mù quáng tiến hành công kích, mà hơi dừng lại, quan sát tình thế bốn phía, dù nó rất say mê hương vị huyết tinh kia.

“Như thế nào, đau không?”

Nhếch môi, đôi mắt sắc sảo mang theo một chút hương vị lãnh huyết của Mẫn Hách nheo lại, quý dị dùng ánh mắt khinh bạc nhìn lão hồ ăn nhẩn nhả gần kia,

“Thắng làm vua, thua làm giặc, nhưng nếu ngươi thua, chỉ sợ đầu không giữ được, da lông cũng bị lột sạch.” Cười nhạt, bắt giác chấn động miệng vết thương, lại ho nhẹ vài tiếng.

Chết tiệt! Súc sinh này sức lực cũng thật lớn.

Lão hồ cắn răng, tựa hồ có thể xem hiểu được hấn đang cười nhạt mình, chân trước chưa bị thương đột nhiên vỗ vỗ, lại tiếp tục đánh tiếp, bắt quả lần này rất là cẩn thận, động tác cũng chậm một ít.

Xích sắt trong tay liên tiếp vung ra, không nghĩ đến, nó lại phóng qua đầu mình, sau lại quay phát về, tính công kích từ phía sau.

Lão hồ phần nộ hai mắt trừng trừng, thú tính đại phát, trong mắt chỉ có con mồi là hấn, vươn chân trước, móng vuốt sắc bén dìm thường, dài cứng to to lộ ra, dùng hồ chường đáp lễ... sức mạnh kinh người cùng với hồ trào lợi hại kết hợp, chỉ sợ chỉ cần để nó vô tình chém trúng, lập tức đầu rơi xuống đất, tứ chi đứt đoạn.

Trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, hấn nhảy lui một bước, mắt thấy lão hồ sắp bỏ nhào vào trước người, dòng khí khổng lồ thổi quét mà đến, xích sắt trên tay trái đã là không thể huy động, đành phải dùng nhuyễn kiếm đâm tới, tiến hành phản công.

Tránh ở trong động, ba người quan sát trận chiến cực kì chăm chú, lưng Y Y dĩ nhiên toát ra một tầng mồ hôi lạnh, Mẫn Hách đã chật vật như vậy, còn Khâu Trạch... nếu là lão hồ bình thường, hấn còn có phần thắng, nhưng còn ‘quái vật’ to lớn như vậy, không phải người thường có thể đối phó, hơn nữa vết thương trên chân còn chưa khỏi hấn, như vậy...

“Sợ sao?” Dùng cả vai tận lực ôm lấy thân hình bé nhỏ của nàng, Phù Vân Khâu Trạch ôn nhu hỏi, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, “Hiện tại lão hồ ăn uống no đủ, còn có khí lực, đợi vài ngày sau, sẽ không còn uy mãnh như vậy.”

Phải không? Nàng có chút hoài nghi, Mẫn Hách yêu nam có thể chống đỡ vài ngày sao? Nhìn hấn bị thương dường như cũng không nhẹ, rốt cuộc có thể cầm cự được bao lâu?

Nhưng mà, 1 người 1 thú đấu vài canh giờ, lão hồ ngược lại có chút lực bất tòng tâm, thật lâu không có người dám tìm nó khiêu khích, làm nó cũng rất ít vận động. Động vật nhìn thấy nó không phải chết ngất cũng sẽ bị một chưởng làm cho tắt thở, căn bản là nó không hề có đối thủ, mà hiện tại, ‘đối thủ’

trước mắt này, làm nó cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhìn thoáng qua xác con ngựa, nó thể nhưng vùng đuôi cụp, “Đặng đặng đặng” chạy về trong động nghỉ ngơi đi. (=]] ác, sao lại chạy)

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Đừng Đi Qua!

Qua một ngày, đại bạch hổ lại đi ra cùng Mẫn Hách phục chờ trước cửa hang đại chiến mấy chục hiệp, cuối cùng, nó liếc mắt nhìn con ngựa một cái, lưu luyến chạy vào trong động nghỉ ngơi.

Y Y nhìn ánh mắt yêu thích của nó khi nhìn xác con ngựa, nàng ngạc nhiên, vì sao bạch hổ không ăn con ngựa, mà chỉ liếc mắt nhìn như vậy?

“Bởi vì nó có thể xưng Vương, tự cũng có nguyên tắc của nó, đánh không thắng, sẽ không ăn.” Phù Vân Khâu Trạch cũng bắt đầu có chút bội phục lão hổ này, so với một số tên tiểu nhân bỉ ổi, nó còn quang minh chính đại hơn nhiều.

Bất quá, lần này hành động lần này, chính hắn coi như cũng đã trở thành tiểu nhân, hắn bắt đắc đi nghỉ ngơi.

“Hoàng Thượng, Mẫn Hách Vương gia đã xuống vách núi nghỉ ngơi rồi!” Mộc Hiệp đột nhiên vui vẻ hẳn lên.

Y Y cùng Khâu Trạch đồng thời nhìn lại, quả thực, Mẫn Hách, một thân mệt mỏi, đang ngồi ở trong một hang nhỏ trên vách núi, toàn thân phiếm cháy hồng quang, khoe miệng cùng với tay chân đều có vết thương do hổ trao sắc bén của bạch hổ lưu lại, nhìn tựa hồ có chút chật vật, hắn dùng thuật pháp chạy trốn đến vị trí bạch hổ không đến được, ngồi ở bên trong.

“Khâu Trạch!”

Y Y trong giây lát hiểu được, đây là thời điểm mà hắn tiến hành kế hoạch, nhưng mà, nội tâm lại cảm thấy vô cùng bất an, mặc dù lão hổ đã cùng Mẫn Hách đại chiến hai ngày, nhưng là so với bình thường, sức lực vẫn sung mãn, uy vũ khó lường.

“Không nên nhìn, Y Y, đợi trăm chiến thắng trở về, nàng hãy mở mắt ra.”

Phù Vân Khâu Trạch đột nhiên bưng kín hai mắt của nàng, đại chừng mang theo hơi thở hơi lạnh, nháy mắt ổn định đáy lòng bất an của nàng.

“Ân, nhưng chàng phải đáp ứng ta, không thể lừa dối, bảo toàn tánh mệnh.”

Nàng điểm nhẹ đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không muốn làm hắn phân tâm, lại càng không muốn bởi vì chính mình mà lỡ mất cơ hội.

Chậm rãi buông ra bàn tay to, nhìn khuôn mặt nàng có chút tái nhợt, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hôn lên đôi môi xinh đẹp cùng cái trán tròn trĩnh.

“Trăm đáp ứng nàng.” đôi mắt máu tím thâm sâu như biển, cuộn cuộn dậy sóng, nhưng hắn lại dùng ngữ khí cực kì ôn nhu đáp ứng nàng, sợ nàng không tin tưởng chính mình.

“Hoàng Thượng, mau lên, lão hổ muốn trở về động!” Mộc Hiệp đột nhiên kêu lên.

Đợi cho lão hổ lần sau trở ra, lại là ngày mai, lúc đó, nó khẳng định đã hảo hảo nghỉ ngơi, hơn nữa, một đêm ngắn ngủi, nhưng tốc độ khôi phục sức khỏe của nó so với con người lại nhanh hơn rất nhiều, này cũng là nguyên nhân khiến Mẫn Hách chiến bại, thể lực không cân xứng!

Không hề do dự, buông lỏng thiên hạ trong lòng ra, hắn lược

bước nhảy tới, tận lực dùng chân chưa bị thương làm điểm tựa, hai cái xoay người, đã chặn được đường đi của lão hổ.

Vốn nhìn thấy con người đỏ lóa kia kiệt sức mà lui binh, đại bạch hổ cũng đang định vào động nghỉ ngơi, lại chợt thấy nam tử toàn thân tím sam (áo tím) xuất hiện trước mặt, cản trở đường đi của nó, thì vô cùng giận dữ, vurun người, liếm liếm miệng vết thương, thị uy rống giận.

“Tốc chiến tốc thắng.” Thấp lằm bằm, Phù Vân Khâu Trạch lo lắng nhìn liếc mắt nhìn hang động ở lưng chừng núi kia, từ trong ống tay áo lấy ra một thiết phiến, ngón cái đẩy vào chỗ nhỏ trên thân quạ, một tay vừa lật, bên trong âm khí “Hư hư” bắn ra.

Lão hổ sớm có cảnh giác, bởi vậy rất nhanh tránh được, không ngờ âm khí lại liên tiếp phát ra, nó nhất thời lui không kịp, chân trước bị thương lần trước lại bị một cây đinh sắt thật dài bắn trúng, đau đến nó ngựa đầu rống giận.

“Rống!”

Toàn bộ vách núi... trong lúc đó, nhất thời đều quanh quẩn tiếng tru đau đớn của lão hổ.....

Đang ở nghỉ ngơi, Mẫn Hách nghe được thanh âm này, giật mình, thấy không đúng, vội vàng nhìn đi ra, vừa vặn nhìn thấy từ y nam tử đang quyết chiến cùng bạch hổ thì sững sờ.

Khá lắm, đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau! (bộ ngựa đuổi ve chim tước ở phía sau: ý nói chỉ lo việc trước mặt mà không chú ý đến việc phía sau ^^)

Mẫn Hách thoáng nhìn, nhìn thấy hắc đường như có chút mất tự nhiên khi nhảy lên, ánh mắt sắc bén, suy nghĩ miên man.

Hơn nữa, từ khi nào hắc đã tìm đến nơi này, rõ ràng suốt hai ngày phục tại nơi này, hắc không hề nghe thấy tiếng vó ngựa, nói cách khác, hắc đã sớm mai phục tại nơi này, chỉ chờ thời cơ, lựa chọn thời điểm ra tay thôi sao?

Giới cho một Phù Vân Khâu Trạch! Nghĩ đến đây, Mẫn Hách nhất thời hướng bốn phía nhìn lại, muốn tìm được nơi ẩn núp của hắc.

“Hắc... hắc không có việc gì chứ?”

Nghe được tiếng tru rống của lão hổ, tâm Y Y run lên, rốt cuộc phân không rõ là ai đã bị thương, nhưng thanh âm của lão hổ có vẻ quẫn quai như vậy, hình như nó rất đau đớn, lòng của nàng đột nhiên cảm thấy xót xa.

Kỳ thật, nàng lại như thế nào không rõ lão hổ này vô tội? Hôm qua, Khâu Trạch từng nói qua, nó chưa bao giờ đã thương hay lấy mệnh của người nào, hơn nữa loài bạch hổ là động vật trân quý nhất thiên hạ, là Vương của rừng xanh. Nó chỉ dựa vào động vật mà sống, nhưng cũng không lạm sát, khi cần thiết, nó mới đi săn mồi.

Vô duyên vô cớ, đang yên lành, nó lại bị công kích, nghĩ như thế nào, nó cũng là một sinh linh vô tội.

Nhưng mà, nàng lại không hy vọng Khâu Trạch bị thương, trong lòng một trận rối rắm.

“Không có việc gì, hoàng thượng bắn trúng chân lão hổ.”

Mộc Hiệp an ủi cười nói, chiều này của Hoàng Thượng dùng thật chính xác, nếu không phải chân của người bị thương, hắc là càng thoải mái.

“Lão hổ rất đau sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Mộc Hiệp sững sờ, đột nhiên hiểu được, nhìn về phía xa xa, thấy lão hổ ngửa đầu tê rống, đương nhiên là bị thương không nhẹ, so với vết thương trên người Mẫn Hách Vương gia còn muốn lớn hơn.

“Hắc là.....” Hắc ngược lại không dám trả lời, sợ hoàng phi ‘nổi hứng’, thiện tâm đang trào, chạy ra cứu lão hổ, như vậy còn nguy hiểm hơn.

Hắc là? Y Y nghe ra hắc trả lời có lẽ, lén lút mở mắt, đến khi nàng nhìn thấy vết thương trên cái chân lông xù của lão hổ thì trong lòng đột nhiên co rút... huyết theo cái đỉnh trút xuống, xối xả...sắc mặt nàng một trận tái nhợt.

“Vì cái gì lại cứ muốn giết nó?” Thấp nam tử nói, nàng có chút mê mang, chỉ vì tư tâm của mình, lại muốn đi thương tổn một động vật vô tội hay sao?

“Hoàng phi.”

Bị lời nói của nàng làm hoảng sợ, Mộc Hiệp nghiêng đầu, vừa vặn nhìn thấy nàng không biết từ khi nào đã mở mắt ra, đột nhiên trong đầu vang lên 3 chữ ‘không xong rồi’, vẫn là trước đem hoàng phi đánh bất tỉnh đi, nếu không liền lộn xộn.

Nhưng còn chưa kịp hành động, chỉ thấy bóng người nhỏ nhắn chợt lóe, nàng đã lao ra ngoài, một đường chạy về phía Khâu Trạch.

Nhất thời, nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ bôn chạy lại, sắc mặt ba người đồng thời trắng bệch!

“Y Y!”

Mẫn Hách kinh hãi, nàng như thế nào cũng đến đây, hơn nữa xem tình huống, vẫn là đi theo Phù Vân Khâu Trạch mà đến, nhưng mà, vì sao hắc lại đem nàng đưa đến nơi này, rõ ràng hắc đã có ý cho nàng một tiểu hồng nãi, để nàng ở bia rừng tùy ý ngoạn ngoạn là tốt rồi, vì sao lại chạy đến nơi đây?

“Hoàng phi, mau trở lại!” Mộc Hiệp vội vàng ẩn thân đuổi theo, nhưng làm như thế nào kêu được thiên hạ đang nóng vội kia.

Thân ảnh bé nhỏ càng chạy càng gần, Khâu Trạch sắc mặt kinh hãi, nhìn ánh mắt của lão hổ mang theo tức giận thật sâu, chỉ sợ nó nghĩ nàng là đối thủ, đến đây giúp đỡ hắc, sẽ càng nổi điên lên, gây tổn hại cho nàng.

“Trở về, đừng tới đây!”

Hắc rống to ra tiếng, ngay lúc lão hổ cố gắng rút bàn chân bị đinh cắm chặt vào đất ra, liều lĩnh vọt đi qua, đem nàng bảo hộ trong ngực, rống giận:

“Nàng không muốn sống nữa sao?!” đôi mắt màu tím nổi lên tầng tầng lửa giận, hận không thể hung hăng đánh vào mông nàng một trận.

Lúc này, lão hồ đã nhỏ được cái đỉnh ra, nhìn chăm chăm hai người, nghe răng nhếch miệng, bộ dáng giống như không đem hai người nuốt vào trong bụng liền không thể bình ổn lửa giận.

“Y Y, mau tới đây!”

Quần áo hồng y từ vách núi trong lúc đó nhẹ nhàng đáp xuống, đôi mắt màu nâu thao túng phi thiên thuật (thuật bay, dạng như phi thân ấy mà ^^), chỉ đợi nàng lại đây liền bay khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Nàng Là Vương Phi Của Bồn Vương

Khó xử nhìn Mẫn Hách yêu nam, nàng nhìn về phía lão hồ đứng bên cạnh, mặc dù nàng thật rất muốn đi qua, nhưng đúng là không có khả năng, lực bắt đồng tâm

Nghiêng mặt, lão hồ phát hiện thân ảnh hồng sắc đã xuất hiện, trong phút chốc, sát khí trên người lại tăng thêm vài phần, lông mao tuyết trắng toàn thân đều dựng thẳng lên, thể hiện ý chí chiến đấu ‘có chết không lùi’.

“Ta đến không phải muốn nhìn các người giết lão hồ, thật sự nhất định phải giết nó từ sao? Áo đồng cái gì, uy nghiêm hoàng thất cái gì, tất cả những cái đó ta đều không hiểu, ta chỉ biết rằng, lão hồ này thật ra chưa từng làm sai cái gì hết, vì cái gì nhất định phải giết nó chứ?” Nàng cắn răng, dậm dậm chân, hai nam nhân này căn bản là không hiểu được ý muốn của mình.

Lão hồ thỉnh thoảng gầm nhẹ đột nhiên liếc mắt瞥 nàng, trái tim Phù Vân Khâu Trạch như mồn ngừng đập.

“Y Y, nàng mau tránh qua một bên đi, đợi lát nữa giết lão hồ xong rồi nói, được không?” Hắc sát ruột khuyên bảo, thuận tiện đối với Mộc Hiệp đang ăn mình hạ lệnh, “Mộc Hiệp, mau dẫn nàng rời đi.”

Nhưng mà, còn chưa đợi Mộc Hiệp mở miệng đáp ứng, nàng cũng đã đẩy ôm ấp của hắn ra, bước lên phía trước, nhìn chân của lão hồ bị thương, có chút thật có lỗi khom người.

“Thực xin lỗi, Hồ Vương, bọn họ cũng không cố ý, Y Y thay bọn họ hướng người bồi tội được không?”

Nàng, rốt cuộc là đang làm cái gì, ngu ngốc sao, sao lại đối với lão hồ nói chuyện chứ? Khâu Trạch mặt nhất thời đen một khối, mà Mộc Hiệp cũng không thể tin nổi, toàn thân mồ hôi lạnh.

Mẫn Hách cũng trừng lớn mắt, rất sợ lão hồ hội đối với nàng bất lợi, chỉ cần hơi có động tĩnh, nhất định sẽ tiến lên bảo vệ nàng.

“Rống!” Lão hồ đối với nàng mở to hồ khẩu, nghe răng nanh sắc nhọn, lớn tiếng rống giận!

Hồ khẩu rống lên, mang theo cuồng phong, làm mấy sợi tóc của Y Y bay tán loạn, mất hạnh sợ hãi trọn to, vốn tưởng rằng lão hồ sẽ bay thẳng đến mình, nhưng mà, nó lại không hề nhúc nhích, chỉ là đứng đó rống giận, trừng mắt nhìn nàng.

“Người... người có thể nghe hiểu được lời ta nói, đúng hay không?” Nàng nhất thời gan dạ hẳn lên, đặt câu hỏi.

“Rống!” Lão hồ lại giận rống lên một tiếng.

Ba người còn lại đều ngẩn ngơ nhìn một màn này, không hiểu tại sao một nữ nhi yếu đuối lại có thể ‘nói chuyện’ cùng một lão hồ, điều này... làm sao có thể? Hơn nữa, lão hồ này dường như cũng không tính muốn đánh về phía nàng.

“Hồ Vương, thực xin lỗi, thực xin lỗi, rất đau đúng hay không, ta thay bọn họ nhận lỗi, ta giúp người băng bó vết thương, được không?” Nàng run run, xé rách một mảnh vạt áo, thật cẩn thận đi đến trước mặt nó, cố nén sợ hãi.

“Y Y!”

Trái tim Khâu Trạch như muốn chạy đến cổ họng, nhìn nàng có ý đi tới gần lão hồ, lập tức muốn bay đến cản lại, nhưng cước bộ của hắn vừa mới nâng

lên, lão hồ đã dùng ánh mắt lợi hại nhìn hần chăm chăm, bất đắc dĩ chỉ có thể dừng lại cước bộ, hy vọng nó không cần thương tổn Y Y.

Mẫn Hách đau đầu xoa mi tâm, nàng là người ngu ngốc sao?

Nhưng mà, nàng vẫn như trước, không hề quan tâm, tiến đến ngồi xổm xuống trước mặt bạch hồ, nhìn chân trước của nó bị đinh sắt đâm thủng, vết thương vừa sâu vừa lớn, máu không ngừng rỉ ra, nuốt nuốt nước miếng, tận lực không đem lực chú ý tập trung lên màu đỏ chói mắt kia.

“Ta.... ta giúp ngươi băng bó được không?” Nàng thật cẩn thận nâng đầu, nhìn lão hồ thùy hạ tầm mắt, hoảng sợ cắn môi dưới.

Dường như đang kiểm tra tính thành thật của nàng, nó nhìn chăm chú một hồi, rồi từ từ nâng chân trước đang bị thương lên.

“Rống!”

Nó cho phép! Y Y trong lòng một trận kinh hãi, không ngừng dùng mảnh vải xé từ y phục trên tay băng bó vết thương cho nó, tuy là tay chân run run, nhưng là động tác cũng rất là lưu loát, cuối cùng thắt một cái nơ con bướm.

“Tốt lắm, ngươi đừng sinh khí, trở về hảo hảo nghỉ ngơi tốt không tổ cho tốt?” Nàng ôn nhu khuyên bảo.

“Rống!”

Nó cao ngạo vẫy vẫy đuôi, vừa lòng liếc mắt nhìn chỗ băng bó, nhích người, hướng về hang động đi đến.

“Chậm đã!”

Hai người đồng thời xuất khẩu, ngăn lại động tác của lão hồ, Mẫn Hách lại nhảy tới, chắn ngang động khẩu, ngăn chặn đường đi của nó, từ thắt lưng xuất ra nhuyễn kiếm.

Nếu như thả nó trở về, chẳng phải là tổn công vô ích sao, hơn nữa, lời nói hần đã thoát ra chính là ‘nước đổ khó hốt’!

“Rống!” Nhìn động tác hần như thế, bạch hồ tâm sinh cảnh giác, lại nhe răng nhếch miệng rống giận, thân hình hơi cúi xuống, tứ chi thu lại, dĩ nhiên làm tốt công tác chuẩn bị.

“Các ngươi làm cái gì vậy!” Y Y tức giận trừng mắt nhìn Mẫn Hách yêu nam liếc mắt một cái, nàng thật vất vả mới làm cho lão hồ bớt tức giận, bọn họ còn làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là ‘lửa cháy đổ thêm dầu’!

Khâu Trạch thừa dịp lão hồ đầu cùng Mẫn Hách, cuống quýt tiến lên đem nàng ôm về, cao thấp đánh giá, may mắn, vẫn chưa bị thương, mới nhẹ nhàng thở ra, đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

“Nàng đúng là ngu ngốc, có người bình thường nào tự mang mình đưa tới miệng súc sinh chứ!” May mắn không bị công kích, nếu không, đến lúc đó hần lại nên làm thế nào cho phải, hần đã muốn một mảnh mờ mịt.

“Rống!” Nghe được người nào đó trong miệng nống mình là ‘súc sinh’, lão hồ quay đầu gầm nhẹ, tỏ vẻ kháng nghị.

Sợ bọn họ lại xúc phạm tới lão hồ mà triển khai tranh đấu, nàng dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi ôm ấp của Khâu Trạch, nhưng nhớ đến chuyện vừa rồi, hần dĩ nhiên đem nàng ôm càng chặt, như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Các người nếu động vào nó, ta liền tuyệt giao với các người!” Nàng tức giận đến dậm chân, đối với Mẫn Hách yêu nam đang cầm kiếm, trừng mắt cảnh cáo.

“Nó so với ta còn quan trọng hơn?” Mẫn Hách đột nhiên có chút không rõ, vì nó, nàng có thể nói ra lời này, một cái súc sinh so với hần còn trọng yếu hơn, bằng không, vì sao phải cùng hần tuyệt giao?

Phù Vân Khâu Trạch cũng nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng, muốn biết đáp án.

“Nó tuy rằng chỉ là một súc sinh, nhưng nó không có ý xấu, ít nhất khi các người bị thương, nó cũng khoan dung, không đuổi theo, đuổi cùng giết tận. Nhưng còn các người, trừ bỏ vinh hoa phú quý cùng quyền thế, trong lòng các người rốt cuộc còn còn lại cái gì?” Nàng sắc mặt lạnh lùng, cười nhạo nói, “Ngay cả súc sinh còn hiểu chuyện, còn các người tuy là con người, nhưng cái gì cũng không hiểu, như thế, còn không bằng ta cùng nó làm bằng hữu.”

Không dự đoán được nàng sẽ nói ra những lời này, Khâu Trạch sững sốt, nhú mày, đôi mắt màu tím lướt qua bạch hồ, cũng đột nhiên nhuyển xuống dưới.

“Hảo, trầm chiêu theo nàng.”

“Chiêu theo nàng? Ngươi dựa vào cái gì chiêu theo nàng, nàng là Vương phi của bốn vương, Phù Vân Khâu Trạch, đại bốn vương thu thập lão hồ xong, sẽ cùng ngươi tính toán sổ sách.” Mẫn Hách lạnh lùng nói, không để ý Y Y kinh hô, nhuyển kiếm trong tay hung hăng đâm ra, chính là, chỉ mới nghỉ ngơi một chút, hần quả là lực bất tòng tâm.

Lần này, lão hồ không hề kiên nhẫn chờ đợi, đối với hần đột nhiên nhất rống, chạy vút đến, hồ trào chụp lấy nhuyễn kiếm, dùng chân bị thương giương hồ

trào đập vào vai hắn.

Máu đỏ tươi lại bay là tả trong không trung, lão hồ mấy ngày chưa ăn, lại bị huyết tinh chi vị kích thích, hai mắt nhất thời đỏ thắm, giương hồ khẩu, chân sau chùng xuống, lại đánh tiếp.

Mạo hiềm nhìn một màn này, Y Y sợ tới mức hai chân mềm nhũn, tựa vào trong ngực Khâu Trạch.

Mẫn Hách dĩ nhiên cảm giác được vai sau đau đớn bỏng rát, vừa tiếp đất lại cắn răng nhịn xuống đau đớn trên vai, nắm chặt nhuyễn kiếm, tiếp tục chiến đấu.

“Đừng đánh nữa.....”

Đột nhiên, không biết lấy khí lực từ đâu, nàng vùng thoát khỏi cánh tay của Khâu Trạch, nhắm về phía Mẫn Hách, cũng không để ý đến lão hồ phái sau đang phóng tới.

“Y Y!” Khâu Trạch sắc mặt trắng bệch!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Ngự Ma Phong

Ánh mắt đỏ ngầu của bạch hồ chỉ còn nhìn thấy thân ảnh đỏ tươi của Mẫn Hách, căn bản là không để ý đến tiểu thân ảnh đột nhiên lao ra, tứ chi mạnh mẽ càng không ngừng luân phiên tiến lên, húc đầu về trước, thiên hạ mảnh mai đã bị hất thẳng lên không trung...

“Đừng thương tổn nó.....” Nàng che ngực, thân mình không chịu nổi công kích, kịch liệt lay động, khòe miệng phun ra máu tươi, thân ảnh nhỏ nhoi, mảnh mai như một đoá hoa đã lìa cành, không chỗ bám tựa, càng bay càng cao.

Chết tiệt! Cảm nhuyễn kiếm, Mẫn Hách nheo lại hai mắt, nhắm ngay bạch hồ hung hăng giáng kiếm, chỉ nghe ô một tiếng, nàng thể nhưng lại bị nó hất văng về vách núi.

Ba đạo thân ảnh đồng thời tiến lên, muốn tiếp được nàng đang bắt đầu rơi xuống.

Đột nhiên, trong không trung, vang lên tiếng kêu của bạch hạc, hai cánh soãi dài, bay vút xuống, trên nó là một nam tử, toàn thân bạch y, gương mặt có chút khổ sở.

“Ngân Nhi..... Vì sao phải lao tới.....” Đây, vốn không phải quẻ thượng chi tượng, may mắn trong lòng hắn cảm thấy không yên, điều khiển bạch hạc đến xem thế nào.

Bạch hạc là phi điều có linh tính nhất, tốc độ lại kinh người, trong nháy mắt, đã bay đến thân thể của nàng, đợi chủ nhân tiếp được nàng, hai cánh sải ra, nhanh chóng tiếp đất.

Ba người rất nhanh đã xuất hiện.

“Quốc sư sao lại có mặt ở đây vào lúc này?” Mộc Hiệp đi đến phía sau Hoàng Thượng, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng quốc sư đã ước định là đợi hai người đều không thể thu phục lão hồ này, quốc sư mới ra mặt, hiện tại, Hoàng Thượng cùng Mẫn Hách Vương gia hai người còn chưa thất thủ, vì sao quốc sư lại xuất hiện?

“Mặc kệ vì sao, cứu Y Y trước.” Nhìn thấy bạch hạc hạ xuống, Phù Vân Khâu Trạch vội vàng vùng ồng tay áo chạy vội qua.

Mà Mẫn Hách cũng mặt đầy lo lắng, thoáng nhìn về phía lão hồ, thấy nó không biết vì sao lại chạy theo xuống núi, ngoan ngoãn núp ở một chỗ, nhìn thoáng qua bạch hạc, cúi hạ đầu.

“Hừ, súc sinh, ta sẽ tìm người tính toán sổ sách sau.” Bỏ xuống một câu, hắn sôt ruột lao về phía bạch hạc đáp xuống.

Ôm Y Y, Lạc Dật một tay bắt mạch cho nàng, trên mặt đột ngột hiện lên một tia tái nhợt, nhìn hai thân ảnh vội vàng lao đến, trên mặt hiện lên một tia mất tự nhiên.

“Y Y thế nào?” ánh mắt Phù Vân Khâu Trạch hướng về thiên hạ trong lòng Lạc Dật, trong lòng thoáng trầm xuống.

Mi mắt nhắm chặt, khuôn mặt không có chút huyết sắc, chỉ có khòe môi đỏ tươi giống như hồng mai nở rộ trên tuyết... tất cả làm trái tim hắn đau đớn

như bị bóp nát.

“Bị chút nội thương, đang hôn mê.” Lạc Dật thấp giọng nói, bàn tay to nhẹ nhàng chà lau khoe môi của nàng, ngón tay run nhè nhẹ, đều là lỗi của hắn, lỗi của hắn!

“Người không cần gạt chúng ta, nếu chỉ đơn thuần bị chút nội thương, người sao có thể sợ hãi như vậy?” Mẫn Hách liếc mắt một cái đã nhìn thấu hắn cố gắng nguy trang, tỏ ra trấn định, hừ lạnh một tiếng.

“Quốc sư, hoàng phi rốt cuộc thế nào?” Liền ngay cả Mộc Hiệp đều nhìn ra sắc mặt Lạc Dật không đúng.

Nhìn thiên hạ toàn thân vô lực, nằm xụi lơ trong lòng, nhất thời mất thần, phân không rõ, trong lòng hắn, rốt cuộc là tim đau thắt vì Ngân Nhi bị ngắt xiu, hay là Y Y bị lão hồ đã thương đây?

“Lạc Dật chết tiệt! Người thật ra có nói hay không?” Phù Vân Khâu Trạch thật sự chịu không nổi hắn cứ trầm mặc như thế, tức giận rống to.

Đột nhiên rung lên, Lạc Dật ôm Y Y, bàn tay đặt hờ lên trán, từ khe hở của những ngón tay, lộ ra bạch quang, dù đang ban ngày, vẫn cảm thấy vô cùng chói mắt.

Mọi người đều bị khiếp sợ, liền ngay cả Mộc Hiệp không biết chuyện gì, cũng sắc mặt ngưng trọng!

Đó là ngư ma phong trong truyền thuyết! Ở mười lăm tháng tám đã từng xuất hiện qua, vì sao, Lạc Dật không phải nói đã phong ấn nó rồi sao, sao bây giờ còn có thể xuất hiện?

“hồn phách của nàng đối với trí nhớ kiếp trước đã khôi phục một nửa, nhưng mà, bởi vì vừa rồi bị lão hồ mãnh liệt va chạm, đau đớn từ lồng ngực đã tác động lên trí nhớ, nàng, sẽ ngủ say một đoạn thời gian.....” Nói đến này, Lạc Dật mi tâm thâm quuyết, nhìn thiên hạ trong lòng, trên mặt suy nghĩ ngàn vạn.

Nếu nàng nhớ lại tất cả, rốt cuộc sẽ tiếp tục làm Y Y của nàng, hay là, Ngân Nhi?

Điều duy nhất đáng được ăn mừng, đó là nàng sẽ nhớ lại hắn? Khoe môi xinh đẹp cong lên một cười chua xót, hắn thở dài, Ngân Nhi, Lạc Dật ca ca mang muội trở về quê cũ được không?

“Sau khi tỉnh dậy thì sao?” Phù Vân Khâu Trạch nhỏ giọng, hai tay nắm chặt thành quyền, liếc nhìn sắc mặt Mẫn Hách dần dần trở nên tái nhợt.

“Sẽ nhớ lại tất cả mọi chuyện.” Cúi đầu, Lạc Dật đưa tay từ từ triệt khai.

Thiên Âm hoa đồ yêu đã nở rộ, bạch quang chói lóa, đóa hoa quý dị quanh quẩn nhụy hoa nhẹ nhàng chuyển động, nhưng không giống lần trước, càng xoay càng nhanh, lần này, dần dần chậm lại, nhụy hoa ở trung tâm cũng từ từ mất đi sáng rực, toàn bộ đồ đằng giống như bị người khác dùng lực va chạm, xuất hiện vết rách nhè nhẹ, tốc độ cực nhanh khiến mọi người không kịp nắm bắt.

Bình tĩnh chỉ có thể nghe được “Tur, tur” tiếng động vỡ ra, Thiên Âm hoa đồ ảm đạm thất sắc.

“Đợi cho trí nhớ của nàng hoàn toàn khôi phục, ngư ma phong cũng theo đó trôi đi.” Hắn giải thích nói.

“Có ý gì? Chẳng lẽ nàng khôi phục trí nhớ không phải chuyện tốt sao? Nàng sẽ nhớ lại bốn vương là Kinh Âm ca ca của nàng, sẽ không tiếp tục bài xích bốn vương, các người là đang sợ điều này sao?” Mẫn Hách đột nhiên cong khoe môi, ánh mắt chăm chọc nhìn về phía hai người.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Phù Vân Khâu Trạch cười nhạt.

“Trí nhớ của người còn chưa hoàn toàn khôi phục? Bằng không, người nên sợ hãi nàng nhớ lại tất cả nhất chính là người. Đợi nàng tỉnh dậy, ba người chúng ta, đều là đầu sỏ gây nên!” đôi mắt màu tím thâm thúy như biển, ấn nhãn gió lốc mãnh liệt, thẳng tắp xem xét Lạc Dật.

Đúng vậy, ba người đều là đầu sỏ gây nên!

“Hoàng Thượng!” Mộc Hiệp sao lại không rõ ý tứ của hắn, từ trước đến nay, khi còn ở hoàng cung, vì được hoàng thượng tín nhiệm, hoàng thượng đã đem tất cả mọi chuyện kể cho hắn nghe, nhưng mà...., “Hoàng Thượng, đó cũng không phải là người làm sai!” Hắn chỉ có thể an ủi như vậy.

“Liền ngay cả người cũng biết?”

Mẫn Hách kinh ngạc, thu hồi tươi cười, nổi giận đùng đùng liếc mắt nhìn Phù Vân Khâu Trạch, “Các người rốt cuộc phải để bốn vương trở thành ngu ngốc bao lâu, mau nói cho bốn vương biết!”

“Người thật muốn biết?” có chút thâm ý cùng Lạc Dật liếc mắt nhìn nhau, Phù Vân Khâu Trạch mặt không chút thay đổi hỏi.

“Nếu là không nói cho bốn vương, ta liền đoạt lại ngai vị của người, đem Phù Vân hoàng thất lưu đày biên cương!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự chán ghét cảm giác bị người khác biến thành hầu tử, mặt sức đùa giỡn.

Dựa vào cái gì, bọn họ ai cũng đều biết, chỉ có hắn nhớ lại được một nửa!

“Oành!” Sau đầu đột nhiên gặp trọng kích, hần xoay người, đôi mắt dài nhỏ kinh ngạc nhìn gương mặt cương nghị của Mộc Hiệp, suy sụp té xỉu.

“Chờ nguoi tỉnh, sẽ biết được tất cả.” Phù Vân Khâu Trạch chỉnh chỉnh tay áo, âm thanh lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [27] Cùng Diên Tử Trốn Miêu Miêu

Trên hành lang, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đỏ tươi.

“Nàng là phu nhân của bản tướng quân, ngoại trừ bản tướng quân, nàng ai cũng không thể thích!” ngữ khí bá đạo, làm hai người ai cũng giật mình, dĩ nhiên đoán được người tới là ai.

Là cái tên diên kia! Ngân Nhi nhất thời trắng mặt, tay nhỏ bé néo góc áo người bên cạnh, đứng lên, kích động trốn sau lưng hần, mặt khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không dám lộ ra.

Về mặt sa sầm, Viêm Hi gục đầu xuống, không thể để cho Khinh Âm nhận ra mình, nếu không, không thể bình yên dẫn Ngân Nhi đào thoát, huống chi, nghe nói nàng còn mắc một loại quái bệnh, mỗi ngày không thể đi quá năm mươi bước, ngay cả ngự y cũng không thể trị liệu, đã có rất nhiều người liên tiếp bị chém đầu.

“Đi ra!”

Không có chú ý tới gia đình trước mắt, Khinh Âm nheo mắt, nhìn chăm chăm thân ảnh đang tránh né chính mình,

“Nếu không phải bởi vì nàng bị bệnh, bản tướng quân lập tức khiến cho Lạc Dật cắt khỏi tướng quân phủ.” Cho dù hần thuật pháp cao cường, nhưng là không thể không tuân theo pháp luật và kỷ luật.

“Ta cùng Lạc Dật ca ca cùng nhau đi!” Bị lời nói của hần chọc giận, Ngân Nhi lộ đầu ra, làm cái mặt quỷ.

“Đi? Nàng ngay cả đình viện này đều không thể rời khỏi, nàng làm thế nào cùng hần rời đi?” Hần lạnh lùng cười, ảo não nhìn nàng dù đã hoàn toàn quên đi mình, nhưng vẫn chán ghét chính mình, vì sao, vì sao lại như vậy? Làm toàn bộ kế hoạch của hần đều bị đánh tan.

Vuron tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà lôi kéo người phía trước, nàng nhỏ giọng năn nỉ:

“Nguoi dẫn ta đi tìm Lạc Dật ca ca được không? Hần là người xấu, sẽ khi dễ Ngân Nhi, lần trước còn muốn giết Ngân Nhi, van cầu nguoi mang Ngân Nhi đi được không?” tiếng nói non mềm, run nhẹ nhẹ.

Viêm Hi rất muốn đáp “Hào”, nhưng mà, cũng chỉ thoáng trầm mặc, bởi vì, còn chưa tìm thấy Lạc Dật, hần không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu hần nhất thời mềm lòng mang nàng đi, không chừng lại hóa thành hại nàng.

Hơn nữa, Khinh Âm bách chiến bách thắng còn ở trước mặt, hần còn chưa đem nàng đi, đã bị thiếu sống rồi!

“Hào, nàng muốn chơi gì? Bản tướng quân liền cùng nàng chơi một hồi,” hất cằm, nhìn gia đình này giờ vẫn cúi đầu không dám lộn xộn, phân phó:

“Nguoi mang theo phu nhân trốn ở nơi nào đó trong phủ tướng quân đi, nếu để bản tướng quân tìm được, phu nhân, tối nay, nàng phải cùng bản tướng quân đồng giường cộng chằm!”

Hầm răng cắn chặt, Viêm Hi trên mặt gân xanh đột bạo, ấn nhẫn, tận lực khắc chế xúc động muốn cung tay đâm thẳng vào mặt hần, không thể mạnh động, hần không phải là đối thủ của Khinh Âm.

Đồng giường cộng chằm? Đến lúc đó cho nguoi ngay cả bóng nàng cũng tìm không thấy! Nàng đột nhiên nhảy dựng, nhảy lên lưng Viêm Hi.

“Nếu không thấy ta thì đâu?”

“Tìm không thấy? Chưa bao giờ có chuyện bản tướng quân làm không được!” Hần hừ lạnh, xoay người, tùy ý tiến về một hướng,

“Cho các nguoi thời gian một nén nhang, ngoại trừ việc ra khỏi phủ, tùy ý các nguoi trốn ở chỗ nào cũng được, nhớ rõ, đừng để cho bản vương tìm

được, nếu không...” liếc mắt nhìn bé con đang đu lên lưng người nào đó, “Đến lúc đó, hai chân của nàng chỉ sợ là không bảo đảm, thiên phạt.”

“Người yên tâm, chúng ta nhất định trốn hảo, tuyệt đối sẽ không cho tên điên nhà ngươi tìm được!” Vô bả vai Viêm Hi, Ngân Nhi làm cho cồng mình rời đi, “Nếu người không tìm thấy, ngày mai, chúng ta liền rời khỏi tướng quân phủ, hơn nữa người cũng không khó xử thiên phạt!”

Tà và gọi lên khoe môi, Khinh Âm cũng không đem lời của nàng đặt ở trong lòng, nhàn nhã tản bộ rời đi.

Nhưng mà, vừa mới tiến tướng quân phủ, Viêm Hi đối với địa hình nơi này cũng không phải rất quen thuộc, đi vài bước rồi dừng lại, nhìn hành lang kéo dài, nhất thời không biết nên đi hướng nào.

“Làm sao vậy?”

□

“Ta, không biết đường đi.....” Viêm Hi có chút sốt ruột, tuyệt đối không thể cho Khinh Âm tìm được Ngân Nhi, mặc dù thật muốn chạy đi, nhưng lại không biết đi đường nào, “Ngân Nhi, nàng biết đường không?”

“Không biết.”

Gỗ gõ đầu, nàng cũng mới phát hiện nàng đối với nơi này cũng không quen thuộc, ngoại trừ khoảng sân nơi nàng ở, căn bản là không biết đường nào hết,

“Quên đi, chúng ta trở về đi.”

“Không thể trở về!” Quay đầu lại, hần tê rống, đột nhiên phát hiện nàng kinh ngạc nhìn chính mình, hít sâu một hơi, “Nàng đi trở về không phải tương đương nhận thua sao? Chúng ta tuyệt đối không thể trở về.”

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nàng tặc tặc cười, vươn ngón trỏ đóng đưa.

“Ai nói chúng ta trở về sẽ thua, cái này kêu là ‘lấy tĩnh chế động’, hần đã cho rằng nhóm hai người mình nhất định sẽ vội vàng trốn đi, như vậy, chúng ta cứ quang minh chính đại ở trước mặt nhìn hần hoảng loạn, đến lúc đó, nhất định tìm không thấy.” híp mắt, lộ ra ánh mắt cong cong như hình nguyệt nga, hàm răng trắng bóng xinh xinh lộ ra.

Viêm Hi ngẩn ra, không nghĩ tới nàng cũng nghĩ ra cách thông minh như vậy, nhưng mà, phải như thế nào phải làm cho hần ‘hoảng’ mà không bị phát hiện? Khinh Âm đã muốn nhìn thấy môn bài đeo ngay thắt lưng của mình, chỉ cần ra lệnh một tiếng, tổng quân chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhận ra mình, huống chi, nhóm nha hoàn ngày đêm chiếu cố nàng đương nhiên là sẽ không quên mặt của nàng.

“Có ý gì?” Nhíu mày, hần nhẹ nhàng đặt nàng xuống, xoay người sang chỗ khác, không nhìn thẳng vào nàng.

“Đầu tiên, khẳng định là không thể để cho người khác nhận ra chúng ta, muốn vậy thì phải hóa trang một chút, nhưng chúng ta sẽ không dùng thuật dịch dung, chỉ cần bôi đen là được.” Nàng hắc hắc cười hai tiếng, “còn quang minh chính đại khiến hần ‘hoảng’ mà bỏ trốn, thì phải... phóng hỏa!”

Phóng hỏa? Nói cách khác, không chỉ có thể thừa dịp rối loạn chạy trốn, còn có thể khiến Khinh Âm không biết bọn họ chạy hướng nào.

“Nàng muốn rời khỏi nơi này?” trong đôi mắt hiện lên một tia kỳ dị, hần hỏi.

“Muốn, nhưng mà ta phải cùng Lạc Dật ca ca cùng nhau rời đi,” Nàng một tay kéo kéo quần áo của hần, “Người có thể mang chúng ta rời khỏi nơi này sao?”

Lòng của nàng... vẫn là Lạc Dật, là vì Lạc Dật, chẳng lẽ hần mới thật sự là người nàng chân chính thích, chẳng lẽ nàng thật sự quên mất chính mình, cả đời đều nhớ không quên lại?

“Đến lúc đó, nhân lúc tình thế hỗn loạn, ta mang nàng rời đi trước, chờ đem nàng đến nơi an toàn, mới trở lại đón Lạc Dật ca ca của nàng, được không?” Hần nhìn nàng ngồi trên lang can hành lang, hai chân lắc lư, mới phát hiện nàng không mang hài, mà đôi hài lại nằm dưới bàn đá, có lẽ là lúc rảnh rồi nàng đã cởi ra.

Lo lắng nhìn chân nàng để trần, sẽ cảm lạnh, chậm rãi đi đến lấy hài trở về, ngồi xổm xuống, cẩn thận lấy từng mảnh từng mảnh lá cây rơi trong hài ra, sau đó lấy khăn tay trong người ra, nhẹ nhàng chà lau sạch sẽ bàn chân nhỏ, mới mang hài vào.

“Nhưng là, Ngân Nhi không muốn cùng Lạc Dật ca ca tách ra.”

Nàng thờ dãi, nhìn động tác ôn nhu của hần, nhất thời đỏ mặt, khoe mắt thoáng nhìn,

“khăn tay của người nhìn rất quen mắt!” Nàng nhìn thấy khăn tay hần đặt lên đầu gối, một tay cầm lấy, mở ra, nhìn thấy bên góc trái phía trên của khăn tay thêu một đoá hoa trắng nở.

“Đây là... vật đính ước mà thê tử tặng cho ta.”

Hần cúi đầu, tiếng nói trầm thấp, nắm chặt quyền đầu, lại chậm rãi buông ra, “Ta cam đoan, trong vòng hai ngày, các người nhất định có thể nhìn thấy

nhau, cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ, sẽ rất khó chạy trốn lần nữa.” Khăn tay màu trắng hơi che khuất gương mặt, hần len lên nhìn lên, thấy đôi mắt nàng thoảng có chút do dự.

“Vì cái gì người phải giúp ta?” Nàng ôn nhu hỏi.

“Nàng có... có gương mặt giống thê tử của ta như đức.” Hần chưa sót cong khóe môi, ánh mắt thâm sâu dừng trên dung nhan xinh đẹp của nàng.

Ánh mắt xinh đẹp mê man nhìn về phía mình, nàng cảm ti quyên, bàn tay không tự chủ được, đem nó xoa xoa lên mặt, tựa hồ đang suy nghĩ người có khuôn mặt giống mình như đức sẽ thế nào.

“Hảo, trong vòng hai ngày, người nhất định phải giúp ta gấp lại Lạc Dật ca ca.” Nàng nắm chặt khăn tay, gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [28] Hỏa Thiêu Tướng Quân Phủ

Hơn ba mươi gia đình, hàng ngũ chỉnh tề, xếp thành hàng trong đại viện tướng quân phủ, cả đám đều khăn trương, trọn to hai mắt, vênh lỗ tai, nghe tổng quản phân phó, không khỏi sùng sốt, muốn tìm phu nhân đang trốn? Trời ạ, đang bày trò gì thế này?

“Khụ!” Kinh Âm thấp khụ một tiếng, nhắc nhở tổng quản đang thay mình an bài.

“A, đúng rồi, tuyệt đối không thể tìm được trước giờ tý, cho dù đã thấy được phu nhân, cũng làm bộ như không nhìn thấy, biết không? Cho đến giờ tý, tướng quân ra lệnh một tiếng, lập tức bắt phu nhân lại, không đúng, tìm ra.” Tổng quản thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, không rõ tướng quân đại nhân đang muốn chơi trò chơi gì, nhưng hần chỉ cần phối hợp là tốt rồi.

A? Thấy cũng làm như không thấy?

Vậy có nghĩa là, mặc cho phu nhân đi đâu thì đi, đợi đến giờ tý lại “Tìm” đến, để nàng ở trong tướng quân phủ rộng lớn này chạy loạn, nhìn thấy bỏ qua, rồi lại tìm lại? Đây khó khăn cũng quá lớn đi.

“Tổng quản, tiểu nhân muốn hỏi một chút” Một gia đình thật cẩn thận nhắc tay phát biểu, “Nếu phu nhân chạy khỏi phủ, chúng tiểu nhân cho dù lật ngược tướng quân phủ cũng tìm không thấy nha, còn có, nếu tìm không thấy, chúng tiểu nhân có phải đều phải chịu trừng phạt hay không?” Nhớ tới nhóm ngự y, chỉ cần không cẩn thận lỡ lời một câu, lập tức roi đầu, mọi người đều sợ trắng mặt.

“Tướng quân đã muốn phân phó xuống, đã có thủ vệ gác ở cửa, phu nhân đương nhiên cũng không thể ra khỏi phủ, còn tìm không thấy...” Tổng quản khó xử nhìn phía tướng quân.

Đáp lại hần chỉ là ánh mắt lạnh như hàn băng, đáng người cao thẳng toát ra khí thế bức người, làm tổng quản đại nhân một thân mồ hôi lạnh, nếu còn hỏi nữa, tướng quân phủ sẽ không còn người sống nha.

“Đương nhiên là lấy đầu bồi tội!” nghe được thanh âm hít khí của đám người bên dưới, hần lại tiếp tục bổ sung, “Nhưng mà, bản tướng quân đã nắm chắc 10 phần có thể tìm được phu nhân, cho nên, đầu của các người có hơn phân nửa cơ hội tiếp tục ở lại chỗ cũ.”

Hơn phân nửa? Chẳng phải còn có một nửa cơ hội? Mọi người vuốt đầu, trong lòng một trận rét run.

Những ngự y bị kéo ra ngoài trăm, bộ dáng kinh hãi thế nào bọn họ không phải chưa thấy qua, liền ngay cả Hoàng Thượng cũng không dám nói nửa lời, đương nhiên, bởi vì Hoàng Thượng thân mình còn lo chưa xong, sao có thể nhàn rỗi lo mấy việc này, bất quá, cũng bị thái hoàng Thái Hậu hỏi một phen, nhưng tướng quân chiến công hiển hách, chỉ phải từ bỏ.

Nói cách khác, đầu của bọn họ tùy thời đều có thể bị lấy xuống, trở thành cầu đá nha.

“Còn đứng ở đó làm gì, nên làm gì thì làm gì đi!” Tổng quản lạnh giọng quát.

Mọi người toàn bộ phản ứng rất nhanh, mỗi người một hướng, tản ra như ong vỡ tổ, có người còn gấp đến nỗi đánh rơi cả giày, nhưng cũng không dám quay lại nhặt, chỉ sợ chậm chân.

“Nhớ rõ! Đến giờ tý mới có thể tìm được nàng, còn có... tên gia đình tên “thiên phạt”, đợi bọn họ chơi xong rồi, ngày mai, khiến hần rời khỏi tướng quân phủ.” Thân thể của nàng, không cần thêm một ánh mắt chia sẻ.

“Vâng.” Tổng quản cung kính đáp.

Bên trong sân, lá theo con gió rơi rơi, trời xanh mây trắng.

Tránh ở trong phòng, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, cười cười.

“Ngân Nhi, xem ra, bọn họ cũng không tính lập tức bắt chúng ta, hẳn là Khinh Âm ra lệnh, muốn cùng nàng chơi trò ‘lĩnh miêu vòn chuột’.” Viêm Hi cười nói.

“Kia không phải rất tốt sao, như vậy, đến lúc đó chúng ta càng có thể thừa dịp loạn đào tẩu,” Ngân Nhi nheo lại hai mắt, “Người không sợ tên điên kia sao?” Hắn dám can đảm chống đôi tên điên Khinh Âm kia, xem ra, bên trong phủ tướng quân này không phải nô tài nào đối với hắn cũng trước cung sau kính, thoát nhìn hắn, ngược lại còn có một phần hận ý.

Nhưng như vậy càng tốt, càng hợp ý nàng, chỉ có hận Khinh Âm, mới có thể là bằng hữu của nàng.

“Sợ? Ta chỉ hận không thể giết hắn.” Trong đầu hiện lên một màn huyết tinh, hắn thù hạ mi mắt, tận lực ngăn chặn cảm xúc sâu lắng trong nội tâm, rất sợ dọa đến nàng.

Một người hận Khinh Âm đến như thế, hẳn là sẽ không là địch nhân, nàng yên tâm, cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên đáp ứng đề nghị của hắn, cùng một người xa lạ chạy trốn, nghĩ đến đều có chút mặc danh kỳ diệu.

Nhưng nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, bất tri bất giác, đáy lòng liền vang lên một thanh âm: Tin tưởng hắn, tin tưởng hắn. ....

“Vi sao?” Nàng nghi hoặc hỏi, một tướng quân cùng một hạ nhân, sao lại có huyết hải thâm cừu? thế lực cách xa như thế, không phải là lấy trứng chọi đá sao?

“Hắn đoạt đi thể tử của ta.” Ánh mắt vừa nhấc, dừng trên người nàng, ánh mắt ôn nhu như vậy, liền ngay cả ánh nắng mùa xuân cũng kém vài phần mềm mại.

Thê tử? là người có diện mạo giống mình như đúc?

“Thê tử của người, đã ở trong phủ sao? Đáng tiếc, ta chưa từng gặp qua.” Nếu từng nhìn thấy người có diện mạo giống mình như đúc, nàng nhất định có ấn tượng, nàng đột nhiên có chút bất an, “Không phải vì nàng ấy có dung mạo giống hệt như ta nên thê tử của người mới bị tên điên đó bắt đến đây chứ?”

Lạc Dật ca ca cùng tên điên kia dường như có quen biết, mà tên điên kia lại luôn mồm gọi mình là “Phu nhân”, có thể là bởi vì mình biến mất, thê tử của Trời Phạt mới có thể bị bắt đến, nói không chừng đã muốn phát hiện nhận sai người, bắt lầm rồi thì sẽ thả về.

“Ân,” Hắn ánh mắt lóe ra, “Rồi khỏi tướng quân phủ rồi, nàng

hãy gọi ta là Viêm Hi đi, Trời Phạt cũng không phải là tên thật của ta.” Vừa rồi ở trước mặt Khinh Âm, nghe nàng kêu mình là Trời Phạt, thiếu chút nữa buột miệng rống gào “Ta là Viêm Hi của nàng, không phải Trời Phạt!” Nhưng cuối cùng, vẫn nhịn được, không mở miệng.

“Hảo, Viêm Hi,” Nàng gật gật đầu, “Thê tử của người còn ở trong tướng quân phủ sao? Hay người đi tìm nàng, cùng nhau trốn đi?” Nàng đã đem ‘nguyên nhân bị bắt’ của ‘nàng kia’ đổ trên người mình, nên có chút áy náy đề nghị.

Huống hồ hắn phải mạo thật lớn mới cứu mình đi ra ngoài, nói như thế nào, nàng đều cảm thấy băn khoăn.

“Chỉ cần đem nàng cứu ra, ‘nàng’ tự nhiên cũng đã chạy thoát.” Ngữ mang hai ý nghĩa, lời nói phiếm nhẹ nhẹ bắt đầu đi.

“Người có kế hoạch gì?” Nàng sừng sốt, “Người đã tìm được thê tử, xác định có thể khiến nàng bình yên rồi khỏi sao?” Nói cách khác, nàng khẳng định sẽ áy náy đến chết.

Có chút nghi hoặc nhìn nàng, Viêm Hi trong lòng chua xót dị thường, nhưng lại không thể biểu lộ ra mặt.

“Đội chúng ta dàn dựng lên cảnh hỏa hạon, nàng cũng sẽ thừa dịp loạn chạy đi.”

Thì ra là như vậy, Ngân Nhi gật gật đầu, không phát hiện có gì bất thường trong lời nói của hắn.

“Nhưng mà, chúng ta phải chạy đến đâu? Thê tử của người ở nơi nào cùng chúng ta hội hợp?” Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy nên sắp xếp kế hoạch rõ ràng, nếu không vừa rồi khỏi, nói không chừng lại bị bắt trở về.

Cười nhẹ, hắn nhìn nàng có chút thất kinh, dùng ngón trỏ nhẹ vuốt vuốt lên chóp mũi nàng, động tác ôn nhu mang theo mùi phẫn sùng nịch.

trong đầu Ngân Nhi nhất thời hiện lên một hình ảnh, dường như, ... cũng từng có người rất thích làm động tác này với nàng, người đó là ai, vì sao nàng nghĩ mãi cũng không ra thân ảnh của người đó?

“Yên tâm, chỗ đó rất gần, nhưng cũng rất bí ẩn, nằm ở ven hồ bên ngoài thành, nơi đó có một sơn động, là ta trong lúc vô tình phát hiện, đến lúc đó, thê

tử của ta tự nhiên sẽ trở về, cùng chúng ta hội hợp,” Hấn giương mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, “Không còn sớm, bắt đầu đi.”

Một ống trúc được lấy ra, thổi nhẹ, làm lửa cháy lên, châm vào trong phòng đã sớm chuẩn bị tốt những sợi vải xé ra từ chăn đệm, nhất thời, lửa lan tràn, lan ra khắp nơi...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [29] Chết Cũng Phải Đào Cho Ra Thi Thể!

ên trong sân, mọi người khiếp sợ nhìn sương phòng đột nhiên bốc hỏa, lửa cháy ngùn ngụt, lửa liếm lên cửa sổ, thoáng chốc, cả cánh cửa đều hóa thành hồng, gỗ rơi xuống từng đoạn.... “Còn thất thần làm gì! Còn không mau cứu hỏa!” Cách đó không xa, nhìn thấy ánh lửa, tổng quản vội vàng chạy tới, rống to!

Nhất thời, bọn người hầu mới giật mình tỉnh lại, chạy tới chạy lui tìm nước cứu hỏa, một khoảng sân an tĩnh mấy chốc đã ồn ào tán loạn đến gà bay chó sủa, mọi người đều cố gắng dập lửa.

“Sao lại thế này? Sao lại cháy?”

Tổng quản kéo lại một người hầu gần đó đang chạy tới chạy lui, vừa rồi tướng quân nhận được triệu kiến của Hoàng Thượng, hiện tại không ở trong phủ, tất cả mọi chuyện, tạm thời do hấn đảm đương, tất nhiên không thể qua loa, đây chính là sương phòng của phu nhân, lát nữa tướng quân trở về, hấn phải cho người một cái công đạo.

“Nô tài cũng không rõ, lửa đột nhiên bùng lên.....” Nột nột đáp lời, gia đình bị khói hun đến mặt mày đen thui, cố gắng dùng bàn tay thô kệch lau lau cái mặt, thế nhưng càng lau lại càng bẩn, dáng người thấp gầy khẽ run, phỏng chừng cũng là bị hỏa hoạn xảy ra bất ngờ dọa cho hoảng sợ.

Nhìn hấn có chút xa lạ, tuổi dường như còn nhỏ, vóc dáng lại không cao, cúi đầu, trên thất lưng cũng không đeo môn bài, có lẽ là trong lúc hỗn loạn đã đánh rơi, tổng quản cũng không muốn tiếp tục truy vấn.

“Nhanh đi tưới nước cứu hỏa, cứu không xong, đến lúc tướng quân trở về, là ai cũng không bảo đảm!” Tổng quản buông tay ra, đẩy bờ vai của hấn.

“Dạ, dạ!” gia đình cuống quýt gạt đầu, hướng tới đám người đang chạy ngược chạy xuôi phóng tới.

“Tổng quản, tổng quản, không tốt!” Một gia đình tuổi chừng trung niên, nghiêng ngả lão đảo chạy đến bên cạnh tổng quản, mảnh thờ phỉ phò, hai tay kéo kéo ông tay áo của hấn.

“Sao lại thế này?” Tổng quản liếc mắt một cái đã nhận ra gia đình này là người làm vườn ở sương phòng phía Tây.

“Sương phòng phía Tây cũng cháy, hơn nữa nhìn hỏa thế rất lớn, nô tài thấy nhân lực ở đó thật sự là không đủ, thỉnh tổng quản phái thêm người sang trợ giúp.” Một bên thở gấp, trên mặt hấn rất là sốt ruột.

Lại cháy?

“Không tốt, là có người cố ý phóng hỏa, a Tam, ngươi cầm lệnh bài này, dùng tốc độ nhanh nhất tìm một tiểu tướng, để hấn mang tin tức truyền cho tướng quân, nói trong phủ khác thường!” lấy lệnh bài giắt ngang thất lưng ra, đưa cho một gã thị vệ.

thị vệ tiếp nhận lệnh bài, ngay cả lên tiếng trả lời đều không kịp, đã nhảy lên mái hiên rồi đi.

Nghĩ đến, chuyện lần này hấn là có người cố ý phóng hỏa, người này khẳng định là gian tế, do kẻ đối địch của tướng quân phái đến, muốn gây bất lợi cho người,... nghĩ đến đây, sắc mặt tổng quản đã tái nhợt.

“Phu nhân đâu? Các người có ai nhìn thấy phu nhân không!” Hấn hướng tới mọi người đang chạy đôn chạy đáo cứu hỏa kinh hô.

“Phu nhân?” Một gia đình nhất thời hoảng tay chân, “Phu nhân dường như vẫn đang trốn trong phòng, chưa từng ra ngoài, không phải đã bị.....”

Hấn nói còn chưa xong, tổng quản đã tát một cái thật mạnh lên mặt.

“Dám nói hưu nói vượn, ta lấy mạng của ngươi! Mau, các người chia ra, đi vào cứu người!” Chi chi vào vài gia đình có thân thể khỏe mạnh, hấn nói.

Mấy người bị chỉ định cũng không dám từ chối, lấy ra một ít đệm chăn, thấm ướt, trùm lên người rồi vội vã tiến vào.

Bên trong sương phòng cũng không lớn, nhưng bởi vì hỏa thế hung mãnh, đã nhà cũng đã bị thiêu hủy một nửa, nghiêng ngả, nhìn sơ đã thấy sắp đổ đến nơi, mấy người vừa tiến vào cũng không dám liều, không tiến vào nội phòng, kinh hô vài tiếng, đã lao ra ngoài.

“Tổng quản, không... không nhìn thấy phu nhân.” Rất sợ bị trách cứ, cũng không dám nói ra bọn họ không có lục soát hết phòng, một gã gia đình cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt sắc bén của tổng quản.

Tổng quản vừa cảm thấy sắc mặt mấy người này kỳ quái, còn chưa kịp hỏi, một thân ảnh quen thuộc to lớn đã rơi vào tầm mắt, hắn không khỏi xoa xoa mắt, không phải vừa mới phái người đi tìm tướng quân, sao nhanh như vậy đã trở lại?

“Rốt cuộc sao lại thế này!”

Khinh Âm mắt lạnh nhìn kia một đoàn gia đình bối rối, sợ hãi như nhìn thấy ma khi gặp được mình, thờ mạnh cũng không dám, cảm thiết bồn liễu mạng cứu hoà, thấy thế nào đều cảm thấy chột dạ.

Vốn là muốn đi diện thánh, nhưng đi được nửa đường, hắn phát hiện mình đã quên mang theo lệnh bài tiến cung, vội vàng quay trở về, không nghĩ vừa vặn nhìn thấy A Tam tiến đến báo cho biết tướng quân phủ xảy ra hỏa hoạn.

Là sương phòng của Ngân Nhi! Hắn nheo mắt, nhìn tổng quản mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Theo lời của hạ nhân, sương phòng của phu nhân đột nhiên vô duyên vô cớ cháy bùng lên, liền ngay cả sương phòng phía Tây cũng mặc danh kỳ diệu xảy ra hỏa hoạn, hơn nữa, phu nhân dường như... đã mất tích.” Nói xong câu cuối cùng kia, toàn thân tổng quản cơ hồ đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Ngân Nhi mất tích? Khinh Âm soạn mi, nhìn sương phòng cháy ngùn ngụt.

“Nàng có ở trong phòng hay không?”

“Bọn hạ nhân nói phu nhân chưa từng rời khỏi phòng, Trôi Phật cũng không đi ra, nhưng mà, vừa rồi thuộc hạ đã phân phó vài hạ nhân đi vào tìm, bọn họ đều nói không nhìn thấy phu nhân, nếu là phu nhân lên ra ngoài, có lẽ đã bình yên vô sự.” Nói xong, chỉ chỉ vài nam tử trên mặt còn dính mấy bột khói đen.

Không ngờ, mấy người kia vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo uy nghiêm của tướng quân quét qua, lập tức ‘thùng thùng thùng’ quỳ xuống.

“Tướng quân tha mạng, chúng tiểu nhân thấy đã ngang của sương phòng sắp gãy, không dám đi sâu vào trong.” Vài người toàn thân run run, ngay cả dũng khí ngăn đầu đều không có.

Không có người nhìn thấy phu nhân đi ra, bọn họ lại chưa đi sâu vào nội phòng, nói cách khác, phu nhân chưa hề có khả năng ở lại trong phòng? Tổng quản nghĩ đến đây, đã không dám nghĩ tiếp nữa, nhìn sắc mặt tướng quân càng ngày càng xanh, xong rồi, xong rồi...

“Ăn hại, cút!”

mười ngón thon dài nhất cuốn, ra lệnh một tiếng, chỉ thấy bốn ngón xếp theo hình chữ nhật phun ra một dòng suối, trong tiếng hoan hô của mọi người, khuôn mặt hắn vẫn lạnh lẽo.

Hỏa thế ngùn ngụt dữ tợn, vì toàn bộ sương phòng đều được xây dựng bằng gỗ, cho nên hỏa hoạn cực kì khó khống chế, sắc mặt hắn dần dần trở nên xanh mét.

“Đều đứng đó làm gì, còn không mau đi cứu hỏa!” thanh âm của hắn có thể dùng khí lạnh của hàn băng vạn năm để hình dung.

đám người đang hoan hô nhất thời lại bắt đầu bặt rộ lên, khoảng sân sạch sẽ nháy mắt bị vấy bẩn, bùn đất lầy lội, nước từng chậu từng chậu được mang đến, hắt vào đám cháy....

Tây sương phòng hỏa thế đã muốn thiêu đốt nửa bầu trời, nhưng nhân lực cả phủ tướng quân gần như đều bị phái tới sương phòng bên này, hoàn hảo, trải qua một đoạn thời gian cứu giúp, hỏa thế chậm rãi yếu đi.

“Oành!”

Gỗ cháy đến mực rỗng, bị nước từ bên ngoài không ngừng hắt vào, vừa nhiệt vừa thủy, cuối cùng chịu không nổi nữa, cột trụ chống đỡ gãy ngang, đã nhà sụp xuống, sương phòng nhất thời sụp xuống một nửa, viên ngói phía trên nóc nhà rơi xuống, phát ra tiếng vang bùm bùm.

sắc mặt mọi người đều trắng một nửa, cảm thiết bồn, chậu hoa, cùng với bất cứ thứ gì có thể chứa nước,... đứng cương cứng tại chỗ, tựa hồ đã muốn thấy được ngưu đầu mã diện hướng mình ngoác ngoác ngón tay.

“Này!” Tổng quản thừa dịp nói không ra lời, nếu thật còn có người sống ở bên trong, không chết cũng bị thương nặng.

Hất tay, Khinh Âm hung hăng liếc mắt nhìn tổng quản bên cạnh một cái.

“Đều đừng làm gì? Nếu chết cũng phải đem thi thể đào ra cho bồn vương! Cho dù đốt thành tro bụi, cũng không thể bay xuống địa phương khác!”

“Oành, đông!” thanh âm thiết khí rơi xuống đất, một đám người cũng bất chấp gì nữa, trực tiếp lấy tay bắt đầu bóc từng miếng ngói ra.

Nheo lại mi mắt, hần nhìn đám người, không có thân ảnh quen thuộc, chẳng lẽ, trận đại hỏa này thật sự chỉ là một việc ngoài ý muốn?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [30] Thực Xin Lỗi

Tránh ở bên trong bụi hoa, một thân ảnh kiều nhỏ nhô cái đầu ra, gương mặt bị bôi đen toàn bộ, cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, có chút sốt ruột, như đang tìm kiếm cái gì, lại thất vọng cúi đầu nghịch nghịch mấy cọng cỏ dại.

May mắn vừa rồi không bị tổng quản nhận ra, nàng đã đổi quần áo của gia đình Viêm Hi, mặc dù hơi lớn một chút, nhưng vẫn không bị nhận ra, nghĩ đến việc vừa rồi, bị tổng quản kéo lại, vẫn không bị nhận ra. Nàng thầm nghĩ, hi, mình thật thông minh, hóa trang tốt thế này thì mặc dù có đứng trước mặt tên điên đó, hần cũng không nhận ra nàng. Aiz, nhưng nàng muốn lập tức chạy ra khỏi tướng quân phủ cũng không được, không thể trách nàng a, cho dù nàng có gắng cũng chỉ có thể chạy đến trước cửa là cùng, nên Viêm Hi liền đem nàng tới nơi này, nói là hần sẽ đi dò đường trước rồi sẽ trở lại, bởi vì hần cũng không biết đường nha.

Nửa canh giờ rồi, không phải bị bắt rồi chứ? Nàng có chút lo lắng.

“Mọi người vội vã chạy đi đâu vậy?”

Một thanh âm quen thuộc ở giữa vườn hoa vang lên, nàng không khỏi vui vẻ, nhưng nhìn thấy hần đưa tay kéo lại một gia đình, lại không dám ra tiếng.

“Được liệu lâu như vậy sao còn chưa đưa tới?” Lạc Dật nhíu nhíu mày.

“Được liệu, hiện tại làm sao còn có người đi quản cái gì được liệu hay không được liệu, Lạc Dật công tử, người còn chưa biết gì sao? Sương phòng của Phu nhân xảy ra hỏa hoạn, bọn hạ nhân đều đang chạy tới đó cứu hỏa đi, không được, ta cũng phải chạy nhanh đi qua, không chừng chậm sẽ bị trách thù (chặt đầu).” Cuống quýt đẩy tay hần ra, gia đình kinh hoàng chạy đi.

Sương phòng của Ngân Nhi bị cháy! Lạc Dật nhìn chăm chăm bóng dáng gia đình mất hút, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, bấm độn, biết được nàng không có nguy hiểm, nhất thời thở dài một hơi.

“Lạc Dật ca ca, Lạc Dật ca ca!” trong bụi cây, truyền ra một thanh âm nhỏ nhỏ.

Hần theo thanh âm nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy một gương mặt đen thui, khóa miệng mở to, lộ ra hàm răng trắng bóng như ngọc, xét thấy cảm giác quen thuộc, hần nhìn bốn bề vắng lặng, mới đi thông thả bước đi qua.

“Sao muội lại ăn mặc thành như vậy chạy đến đây, hôm nay đã đi mấy bước rồi?” Có thể gọi mình là “Lạc Dật ca ca” chỉ có một người, hần bắt đầu đi nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của nàng, có chút lo lắng hỏi.

“Bốn mươi lăm bước,” đếm đếm đốt ngón tay, nàng thực còn thật sự trả lời, “Lạc Dật ca ca, tên điên kia muốn tìm ta, chúng ta cùng nhau chạy trốn được không?”

Nàng nếu muốn chạy, Khinh Âm sao có thể không truy?

Hần cười khê, lắc đầu, đem nàng từ trong bụi hoa ôm vào trong lòng, thấy nàng thật cẩn thận xem xét 4 phía, cảm thấy có chút kỳ quái.

“Hào, hào... vì cái gì lại muốn chạy trốn, nghe nói sương phòng của muội bị cháy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là do muội phóng hỏa sao?” Hần nhíu mày, có chút không tin nàng dám lớn mật như thế.

“Là muội phóng hỏa, huynh không biết đâu, cái tên điên kia nói, nếu hôm nay muội chạy không thoát, hần sẽ cùng muội ‘đồng giường cộng chăn’, nghĩ đến thôi mà toàn thân muội đều nổi da gà này” Nói xong, nàng quả thực đem ống tay áo kéo lên, cho Lạc Dật xem da gà khắp người của mình, “Hần còn nói, muốn chặt chân của Viêm Hi đó!”

Nghe được cái tên được thốt ra từ miệng nàng, Lạc Dật ngăn ra, nhưng thấy khuôn mặt nàng không mang theo biểu cảm gì, thoáng yên tâm.

“Hần nói muốn dẫn muội chạy trốn?” Nghĩ như thế nào, nàng cũng không có khả năng một mình chạy trốn, chỉ có bị người khác xui khiến, mới có thể lớn mật như thế, châm lửa thiêu phòng.

“Ân, hần tốt lắm, vốn là nói muốn tìm huynh cùng nhau chạy, nhưng không biết tới đâu để tìm huynh, nên hần đã đáp ứng muội, trước mang muội ra ngoài, trong vòng hai ngày sẽ trở về tìm huynh.” Nàng sợ hãi hần sẽ cho rằng mình muốn bỏ lại hần, cuống quýt giải thích.

Hôm nay mới gặp mặt, nàng đã có thể bỏ lại mình cùng hần chạy trốn, xem ra, mình ở trong lòng Ngân Nhi, vẫn là không quan trọng bằng hần.

Lạc Dật ôn nhu như nước, đôi mắt phiếm tăng cô đơn, một tay nhẹ nhàng chà lau vết bụi than trên người nàng.

“Chúng ta không thể đi, nơi này có được liệu muội cần.” Ôn nhu khuyên bảo, ôm nàng ngồi xuống hành lang, lấy khăn tay chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Vậy người hãy đi chế tác cho xong được liệu, rồi mang nàng rời đi?”

Không biết khi nào, từ hành lang dài, đi tới một thân ảnh màu trắng, toàn thân hần toát ra hơi thở phiếm lạnh như băng, cùng bộ dáng thân thiết vừa rồi hoàn toàn tương phản.

Ngân Nhi không nhìn thấy lãnh ý toát ra từ trên người Viêm Hi, nàng nhìn thấy hần lại đã trở lại, cười rất là vui vẻ.

“Viêm Hi, người trở về rồi, ta còn lo lắng người đã bị tên điên kia bắt được, hần còn nói muốn chặt chân của người, hoàn hảo, không bị bắt được.” gương mặt hồn nhiên thẳng tắp xem xét hần, không chú ý đến vòng ôm quanh eo bất giác xiết lại thật chặt.

Ngân Nhi nghi hoặc nhìn về phía Lạc Dật, rất ít nhìn thấy hần thất thố.

“Yên tâm, ta đã dò xong đường rồi.” Gương mặt lạnh lùng của Viêm Hi đột nhiên nhu hòa, “Nhưng mà, chỉ sợ hiện tại đi không được.”

“Vi sao?” Rất là sợ hãi khi phải gấp lại tên điên kia, Ngân Nhi sốt ruột, từ trong lòng Lạc Dật nhảy xuống.

“Lạc Dật sẽ không rời đi, cho nên, nàng cũng sẽ không rời đi.” Viêm Hi hai mắt thẳng tắp nhìn Lạc Dật, ngày ấy, hần, cười ngượng đem Ngân Nhi mang đi trước mắt mình.

Bởi vì hần cũng yêu Ngân Nhi, cho nên mới không muốn cho mình nhìn thấy Ngân Nhi sao?

“Sẽ không, Lạc Dật ca ca cũng rất muốn rời đi, lúc ấy huynh ấy vì không muốn tiến vào tướng quân phủ nên đã cùng tên điên kia tranh chấp rất lâu, tuy rằng, cuối cùng vẫn phải đến đây, nhưng mà, Lạc Dật ca ca cũng là vì Ngân Nhi mới ở lại, chỉ cần Ngân Nhi muốn đi, Lạc Dật ca ca cũng sẽ không ở tại chỗ này, đúng hay không?” Nàng xoay người, kéo kéo ống tay áo Lạc Dật nhẹ nhàng dặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cầu xin, còn có kỳ vọng.

Nhưng mà, Lạc Dật chỉ là tiếp nhận khăn tay trong tay nàng, trầm mặc chà lau vết bẩn trong lòng bàn tay nàng.

“Hiện tại, còn chưa thể rời đi.” Cho dù hế nào, cũng phải điều chế cho xong thuốc, nếu không, trên đường bệnh phát, đến lúc đó hần cũng vô lực vẫn thiên. (không cách cứu chữa)

“Vì cái gì không thể đi, Ngân Nhi còn chịu được, Lạc Dật ca ca, chỉ cần rời khỏi nơi này, chúng ta liền đi tìm được liệu, không được sao?” Nàng sốt ruột, nắm lấy cánh tay hần, muốn đứng lên rời đi.

“Ngân Nhi.....” Lạc Dật chỉ là nhẹ nhàng nói một câu, vô dụng là lực đạo lớn bao nhiêu, đã đem nàng một lần nữa ôm vào trong lòng, không để ý nàng giãy dụa, có chút xin lỗi, nàng mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Viêm Hi,

“Thực xin lỗi, chưa kịp cứu một trăm mạng người nhà Viêm gia.”

Viêm Hi trầm hút một ngụm khí, mi tâm thấp chiến, ngấm liếc mắt một cái đúng là mặc danh kỳ diệu Ngân Nhi.

“Người mà người nên nói xin lỗi, nên là thê tử của ta.” Viêm gia, hơn trăm mạng người, cũng không phải là trách nhiệm của hần, mình căn bản là không trách hần.

“Cái gì, Lạc Dật ca ca, huynh quen biết với thê tử của Viêm Hi sao?”

Ngân Nhi có chút mơ hồ, quay đầu nhìn Lạc Dật, “Nàng không chịu cho tên điên kia khi dễ đúng không? Là nhìn nhầm, nghĩ nàng là Ngân Nhi?” Nghĩ như thế nào, đều cảm thấy là người khác bắt nhầm, Lạc Dật ca ca lại sao có thể không nhận ra mình chứ.

“Thực xin lỗi.” Lạc Dật nhìn Viêm Hi tiếp tục giải thích, nhưng mà ánh mắt hướng Ngân Nhi lại có chút khó xử.

“Viêm Hi, không có việc gì, Lạc Dật ca ca cũng không phải người xấu, nhất định sẽ không khi dễ thê tử của người, đi, Lạc Dật ca ca, người dẫn chúng ta đi tìm thê tử của hần đi, đừng làm cho người ta tự chống xa cách, không phải đều nói ‘một đêm vợ chồng, ân tình ngàn năm’ sao?” Ngân Nhi ôn nhu an ủi Viêm Hi, nhẹ nhàng kéo kéo cánh tay Lạc Dật.

Chương 194: Kiếp Trước Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [31] Thê Tử Của Chàng Đã Trở Lại

Nhưng mà, nghe được lời của nàng, sắc mặt Lạc Dật trở nên có chút trầm trọng, vòng tay ôm vào Ngân Nhi vào lòng nháy mắt trở nên vô lực, mặt cúi thấp, che khuất tia bất đắc dĩ trong đôi mắt ngọc lưu ly.

Viêm Hi nấp máy cánh môi, vừa định nói cái gì đó, thì một thanh âm lạnh lẽo đột ngột chen vào.

“Nhân duyên, chỉ cần ai có thể đoạt được, thì sẽ là của người đó.”

Trên khuôn mặt tuấn mị của Khinh Âm nhếch lên một nụ cười lạnh, nhìn thấy Ngân Nhi bình yên vô sự nằm trong lòng Lạc Dật, tạm yên tâm, ánh mắt chợt lóe, chuyển sang phía Viêm Hi, “Không ngờ, người còn chưa chết, Viêm Hi, người thật đúng là phúc thiên mệnh đại, đáng tiếc, tướng quân phủ cũng không phải là nơi mà người khác tùy ý muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, muốn rời khỏi, đem mệnh người lưu lại.”

“Tên điên.....” Ngân Nhi không nghĩ tới hần sẽ tìm được bọn họ, sắc mặt có chút tái nhợt, “Không cho người thương tổn Viêm Hi, người đem thê tử người ta cưỡng đoạt đến đây, còn muốn giết người diệt khẩu, người không sợ vương pháp sao?”

Khinh Âm liếc mắt, thấy nàng nhìn xuyên qua Viêm Hi, khuôn mặt trong phút chốc rét lạnh tựa hạm băng, ánh mắt mang theo sát khí dị thường.

Khinh Âm ngược lại lo dềnh liếc trở về.

“Vương pháp, ở nơi này, bản tướng quân chính là vương pháp, về phần đoạt thê tử của hần..... Còn chưa bái đường, sao có thể xem là thê tử của hần chứ?”

Nàng ngẩng ra, trên mặt Viêm Hi tràn đầy tức giận.

“Chúng ta là thanh mai trúc mã, nàng đã nhận lời gả cho ta, ở Thanh Sơn, trao đổi tín vật, nếu không phải ngày thành hôn, người mang theo người đến cướp cô dâu, chúng ta cũng sẽ không tách ra, Khinh Âm, giết nhiều người như vậy, trong lòng của người chưa từng cảm thấy hối hận sao?” Nói đến đây, hần cắn chặt hàm răng, tựa hồ đang khắc chế hận ý mãnh liệt của chính mình, ánh mắt diệu diêu.

Ngân Nhi cũng hiểu được, thì ra là tên điên này đã giết chết người thân của hần, nhưng Viêm Hi lại còn nói ‘giết nhiều người như vậy’, xem ra, điên từ thật sự là kẻ giết người không chớp mắt, đại người xấu.

“Hối hận, ăn năn sao? Là người không chịu đem nàng giao ra, ta đã cho người cơ hội để lựa chọn, trả lại cho người một sân châu báu, tất cả những thứ đó đều để bồi thường cho người.” Nhếch mày, Khinh Âm nói ra hết sức nhẹ nhàng bình thản, giống như trăm mạng người kia bất quá chỉ là một ít súc vật, dùng tiền là có thể mua được.

“Người!” Nàng tức giận đến vron hai tay, hai bàn tay nhỏ hươ hươ, hướng Khinh Âm, không để ý đến lưng áo của mình bị ai đó túm chặt, cả góc áo của hần còn chưa đụng đến.

“Khinh Âm, mạng người không phải là trò đùa, nhân quả báo ứng, tổng hội luân hồi.” Lạc Dật cũng mất hết kiên nhẫn, không ngờ, nhiều năm không gặp, tâm của hần đã bị vụn vẹo thành như thế, sát khí nồng đậm, mà hần sở dĩ nguyện ý lưu lại cũng một phần vì nguyên nhân này, chính là ngăn cản hần làm thêm điều sai trái.

“Nhân quả báo ứng? Vậy ở trên chiến trường, bản tướng quân giết ngàn vạn địch nhân, cũng có báo ứng? Nếu thật có báo ứng, lại có gì đáng sợ, bất quá là đầu rơi máu chảy, mười tám năm sau lại là một hảo hần.” Câu thần cười, có chút châm chọc, lại có chút che dấu mặt mũi.

Viêm Hi thùy hạ mi mắt, hai tay khẽ run, đặt phía sau, từ trong ống tay áo vụng trộm lấy ra một thanh chủy thủ.

Từng bước, từng bước, rào bước tiến lên.

Mặt không chút thay đổi, sắc mặt Khinh Âm lạnh lùng, trong mắt ẩn chứa ý cười châm chọc, hần cũng cắn chặt răng, đôi mắt nổi lên hận ý lan tràn, sắp bùng nổ mở ra.

“Viêm Hi, không cần!” Dễ dàng thấy rõ động tác của hần, hô to.

Viêm Hi còn chưa đi đến trước mặt Khinh Âm, thủy thủ trong tay đã giơ cao, vọt qua, hần hiểu được, hành động của mình chính là ‘lấy trứng chọi đá’, nhưng, hần đã không còn lựa chọn nào khác, đối với đối thủ cường đại trước mặt, chỉ có cường lực liều mạng.

“Người thật đúng là chưa từ bỏ ý định,” Hai tay nhất hạp, cuốn, Khinh Âm cười lạnh, “Vậy cho người xuống địa ngục đi thôi, chặn đường bản tướng

quânchỉ có một con đường chết!”

Hét lớn một tiếng, giữa mười ngón tay sinh ra một đoàn hỏa diễm mãnh liệt, hồng như máu, đó là luyện ngục chi hỏa (lửa từ địa ngục), chỉ cần chạm đến da thịt của địch nhân, liền đốt thành tro bụi.

Lạc Dật khiếp sợ nhìn hán, không ngờ hán lại ra chiêu này, xem ra, trong lòng hán đã không hề niệm tình cũ.

“Luyện ngục chi hỏa, đốt cháy!” hỏa cầu trong tay bắn ra, Khinh Âm nhất thời tà mị cười, cái này, là do người tự mình chuốc lấy... không ai có thể đem Ngân Nhi cướp đi, rời khỏi bản tướng quân, Viêm Hi.

“Không!” Một tiếng thét kinh hãi, thiên hạ kiêu nhỏ thế nhưng liễu lĩnh nhảy khỏi ôm ấp của Lạc Dật, vọt tới trước mặt Viêm Hi, trợn to hai mắt nhìn kia đoàn hỏa cầu cách chính mình càng ngày càng gần, run rẩy, cũng là không muốn rời đi.

Ba người đều bị hành động kiên quyết của nàng làm kinh sợ.

Thức tỉnh đầu tiên là Lạc Dật, tay áo vung lên, lách mình về phía trước, bàn tay to duỗi ra, bắt được hỏa cầu, độ ẩm nóng cháy ở trong tay, chẳng qua là một món đồ chơi, nhẹ nhàng chuyển động vài cái, đứng là dập tắt.

“Ngân Nhi!” Viêm Hi ôm cổ nàng, sợ tới mức xụi lơ, gục xuống thân thể mềm mại, gương mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Ta, ta không sao, nếu người chết, sẽ không gặp được thể tử của người.” Nàng gượng ép khẽ động khóe miệng, tay chân rét run, nghĩ rằng, may mắn Lạc Dật ca ca phản ứng kịp thời, bằng không nàng đã bị thiêu đến bỏng rát toàn thân rồi.

Nàng nào biết đâu rằng, luyện ngục chi hỏa chỉ cần đụng chạm đến da thịt của một người, liền đem cả người đó đốt thành tro bụi, hồn phi phách tán.

“Ngân Nhi, không thể xằng bậy,” Lạc Dật thở dài, không dự đoán được nàng sẽ có hành động này “hôm nay muội không thể xuống lần nữa.” xiết chặt năm ngón tay, bắt đầu đi lách đầu.

May mắn không chạy lộ bước, nếu không, lại phát bệnh.

“Nàng, vì sao phải cứu hán?” Lạnh giọng chen vào, Khinh Âm về mặt khiếp sợ, nàng không phải đã mất đi trí nhớ, vì sao có thể vì một người không quen biết tình nguyện mất đi tánh mạng của mình.

“Khinh Âm, đủ rồi!”

Lạc Dật lách đầu, giữ chặt thân hình đang muốn lao về phía nàng của hán, thoáng nhìn thân mình căng thẳng của Viêm Hi, cùng với Ngân Nhi, nhú mày,

“Người không thể tái xúc phạm tới Ngân Nhi, nàng hiện tại đã muốn một chết đi.”

“Thương tổn Ngân Nhi? Bản tướng quân cũng không phải muốn đã thương nàng, chính là nàng tự mình chạy đến, cái này, trách không được bản tướng quân!” Đột nhiên bỏ tay ra, tiến về trước, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Ngân Nhi làm cho kinh sợ, cứng đờ tại chỗ, nửa bước cũng không đi được.

Nàng, hận hán!

Từ trong ánh mắt lạnh lùng của nàng, hán có thể cảm nhận được, lâm vào trầm mặc.

“Đầu... đau, đau quá!”

Ôm đầu, Ngân Nhi thấp nam, tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ, bên trong đầu dường như có hàng trăm, hàng ngàn con kiến đang gặm cắn, đau đến nàng cắn chặt răng, toàn thân buột chặt.

“Ngân Nhi!” Viêm Hi hoảng sợ, cuống quýt nhìn về phía Lạc Dật, không đi để ý tới Khinh Âm cũng đang đồng thời chạy tới.

“Người đừng lại đây!” Đột nhiên, Ngân Nhi mở mắt to ra, tiếng nói khàn khàn lại mang theo một chút sắc bén, một tay chỉ vào Khinh Âm, sắc mặt quái dị.

Lạc Dật ngẩn ra, trong giây lát hiểu được cái gì, nhìn thoáng qua Viêm Hi đang ngây người, suy nghĩ sâu xa.

“Ngân Nhi, nàng làm sao vậy? Đầu còn đau hay không?” Viêm Hi sốt ruột hỏi.

“Viêm Hi, chàng tìm được thể tử của chàng rồi.” Ngân Nhi chưa quay đầu nhìn hán, ngược lại hướng Khinh Âm nở rộ ra một nụ cười âm trầm, xinh đẹp nhưng lại tàn độc, tựa như đóa hoa anh túc, diễm lệ nhưng đầy kịch độc.....

Chương 195: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [32] Đến Thế Nào, Đều Không Thể Thoát Khỏi

Nụ cười trên mặt Khinh Âm cứng đờ, trong lòng nhấp nhô bất an, nhưng lại cảm thấy lời của nàng có chút kỳ quái.

Ba người, đều là lẳng lặng ngóng nhìn nàng.

“Nàng. ....” Viêm Hi dừng một chút, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng,

“Ngân Nhi, nàng không phải... nhớ ra cái gì rồi?” khẩu khí cẩn thận, cân nhắc, sợ hết thấy đều là mộng, một khi tan biến, cái gì cũng nắm bắt không được.

“Nhớ rõ... nhớ rõ cái gì?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, quay đầu cười khê, khuôn mặt nhỏ nhắn thiên bạch ôn nhu, đôi mắt đen láy như hắc trần châu phiếm thượng một tầng sương, khóe miệng khẽ nhếch.

Cảm giác hoàn toàn không giống với vừa rồi, nhưng rốt cuộc là kỳ quái ở điểm nào, Viêm Hi nói không được.

Lạc Dật chính là trầm mặc nhìn, dung nhan sinh động, đáng yêu kia ở trước mặt mình tuy là từng biểu hiện quá, nhưng lại không hề giống với hiện tại trong ôn nhu mang theo nét nghịch ngợm, có lẽ, chỉ có ở trước mặt hắn mới có đi.

“Ngân Nhi, nàng đã là phu nhân của bản tướng quân, cùng nam nhân khác ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì?”

Giận đỏ mắt nhìn nàng an phận, oa ở trong lòng Viêm Hi, Khinh Âm tiến lên từng bước, vươn hai tay, biểu lộ ý muốn tiếp nhận nàng.

Ôm Ngân Nhi, Viêm Hi nghiêng người, sắc mặt lạnh lùng, đối diện gương mặt âm trầm của Khinh Âm.

“Phu nhân của ngươi? Nếu là ta nhớ không lầm, ngươi cùng Ngân Nhi căn bản chưa từng bái đường, lại không có tín vật, hướng hồ, nàng không thích ngươi!” Nói xong một câu cuối cùng, Viêm Hi cơ hồ thấy được trong mắt Khinh Âm hiện lên sát ý, nhưng vẫn như cũ không muốn thỏa hiệp, vòng tay ôm lấy Ngân Nhi lại càng buộc chặt.

“Bản tướng quân đã nói qua, chỉ cần là bên trong tướng quân phủ, lời ta nói, chính là vương pháp! Ta nói nàng là phu nhân của bản tướng quân, thì nàng chính là phu nhân của bản tướng quân!”

Nếu không phải bởi vì Ngân Nhi nhìn hắn bằng ánh mắt chán ghét, chỉ sợ hắn đã sớm mạnh mẽ cưỡng chế, đoạt lại nàng.

Viêm Hi nhất thời cắn chặt răng, hiểu được: cho dù có cùng hắn nói thêm bao nhiêu lời đi nữa, hắn, cũng sẽ không buông tha bọn họ.

Hai gương mặt tuấn mỹ cứ như thế, không tiếng động đối diện, âm trầm, trên mặt các loại cảm xúc phức tạp không ngừng xẹt qua, nhưng không hề có một chút động tĩnh, tựa như hóa thạch.

“Ta là ai... cũng không phải do ngươi quyết định, Khinh Âm tướng quân.” khẩu khí thản nhiên, Ngân Nhi nhẹ giọng, nhưng trong đó lại tạo ra một khoảng cách vô hình, “Ngay từ đầu, ta đã từng nói với ngươi, vĩnh viễn, ta cũng sẽ không thích ngươi, cũng sẽ không là tướng quân phu nhân.”

Hai tay chậm rãi xoa xoa vết thương còn chưa khép miệng trên mặt Viêm Hi, đôi mắt ẩn lên một tầng thương tiếc cùng với thật sâu không muốn xa rời, đây là người mà nàng yêu nhất a, cũng là người bị tổn thương nhiều nhất, rốt cục, đã có thể gặp lại!

“Khinh Âm tướng quân? Nàng đã khôi phục trí nhớ?” Khinh Âm thấp nam lui từng bước, biết rõ khi nàng khôi phục trí nhớ nhất định sẽ hận hắn, khó trách.... ánh mắt kia có so với trước khi nàng mất trí nhớ còn mang theo hận ý sâu hơn.

Ngân Nhi không để ý đến lời nói của hắn, đem mặt chôn thật sâu vào lòng Viêm Hi, tham lam hít lấy hương vị trên người hắn, hốc mắt bất tri bất giác ướt át, sưng nước, thấm ướt cả vạt áo của hắn, mỏng manh lạnh lẽo,....

Nghe được lời nói của Khinh Âm, hắn thế này mới đột nhiên hiểu được, Ngân Nhi, thật sự đã khôi phục trí nhớ!

“Ngân Nhi, nàng thật sự nhớ rõ ta sao?”

Hắn có chút không thể tin được, thiên hạ trong lòng gặt đầu, hơi hơi nâng mi mắt, tầm mắt dừng ở hắn, nở nụ cười tươi tắn như hoa lê đầu xuân, xinh đẹp như tiên nữ.

“Nhớ rõ ngươi thì như thế nào, hận ta lại như thế nào, các ngươi, đến chỗ nào đều không thể thoát khỏi vận mệnh, nàng sẽ mãi không là của ngươi!”

Khinh Âm cảm tức nhìn hai người thân mật, sát ý nồng đậm, vươn tay....

Viêm Hi vốn là muốn né tránh, nhưng bất chợt bạch quang lóe lên, ống tay áo trắng muốt đưa ra, chặn lại hồng bào.

“Khinh Âm, chúng ta ai cũng không thể bắt buộc Ngân Nhi, người thích nàng, thì không thể ngăn cản nàng hạnh phúc.” Lạc Dật liếc mắt nhìn Ngân Nhi phiếm hồng hốc mắt, đôi mắt ngọc lưu ly dường như ẩn nấp quyết tâm, tận lực dùng khẩu khí ôn hòa nói.

“Hạnh phúc?”

Khinh Âm lạnh lùng cười, lấy tay chỉ vào Viêm Hi, “Lấy loại bình dân thấp hèn như hần, có thể mang đến cho Ngân Nhi cái ‘hạnh phúc’ gì? Chỉ có bản tướng quân có thể che chở nàng, bảo bọc nàng trong lòng bàn tay, đây mới là hạnh phúc chân chính!”

“Người cho là, những thứ đó có thể làm cho ta hạnh phúc sao?” Ngân Nhi lạnh lẽo hỏi, cảm giác được cả người Viêm Hi lạnh một mảnh, hai tay không khỏi ôm càng chặt, “Ta căn bản là khinh thường cái gì gọi là ‘vinh hoa phú quý’, khinh thường cái gọi là ‘bảo bọc trong lòng bàn tay’ của người!”

Khinh Âm im bất, thật sự không rõ mình rốt cuộc nói sai cái gì rồi, nhú nhú mày, nhìn Lạc Dật như trước cản trở cánh tay mình, nhất thời châm chọc nhìn hần.

Rõ ràng nhìn thấy Ngân Nhi khôi phục trí nhớ, lại như cũ luôn mồm trợ giúp bọn họ, trong lòng chua xót cũng đành nuốt xuống, hần mới không ngu ngốc như vậy.

Hai tay nhất hợp, Khinh Âm neho mắt, đầu ngón tay khẽ cuốn, dung nhan tuấn mỹ mịt mờ dị thường.

“Nếu bản tướng quân không chiếm được, các người cũng đừng mơ tưởng ở cùng một chỗ!” đôi mắt dài nhỏ phiếm thượng hồng ti, sắc mặt hần đột nhiên trở nên có chút dữ tợn.

Trong tay chợt lóe chợt lóe, màu lam u quang giống như lõi điện vang lên tiếng động... ‘đùng’ tựa như tiếng sấm, làm người ta sợ hãi.

Nhưng mà, Lạc Dật lại mặt không chút thay đổi, điểm ngón trỏ, cảm giác được phía sau quần áo bị kéo kéo, nghiêng mặt, phát hiện Ngân Nhi đang níu kéo quần áo của mình, thì nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không có việc gì, tin tưởng Lạc Dật ca ca!~” Ôn nhu cười, hần quay đầu, nhìn Khinh Âm, “Người có biết, có ta ở đây, người không thể gây thương tổn cho nàng mây may.”

“Hừ, phải không?” Hần cười nhạt, cúi đầu, thùy hạ mi mắt khiến người khác nhìn không thấy dao động trong đôi mắt, trong tay tia chớp lại lóe lóe tỏa sáng.

Không giống như trước kia, lần này, hần đúng là chỉ nhích một ngón tay, tia chớp kia đột nhiên xoay tròn, như là có sinh mệnh, vòng qua sau, linh mãnh nhất nhiều, ngược lại là từ mặt sau công kích.

“Viêm Hi cẩn thận!” Ngân Nhi kinh hô, đưa lưng về phía tia chớp Viêm Hi vẫn chưa thấy, nhưng nàng lại có thấy rõ ràng lạnh mạch.

Lạc Dật liếc mắt, ống tay áo màu trắng giống như xem chuẩn mục tiêu, từ trong cổ tay áo bắn ra, linh hoạt chuyển biến, “Ầm vang” Một tiếng, đánh trúng tia chớp thiếu chút nữa bắn trúng Viêm Hi.

“Như vậy, như vậy, người cũng có thể phòng bị?” Khinh Âm huy động mười, mười đạo tia chớp huy vũ khỏi mười đầu ngón tay, nhìn như có toàn phát chi thế, ở không trung tạm dừng.

“Không ngờ, người đã muốn luyện đến cảnh giới trung đẳng, bất quá, còn chưa phải là đối thủ của ta, Khinh Âm, cần gì phải cố chấp như vậy, người quên rằng, ở vách núi kia, Ngân Nhi đã cầu người việc gì sao?” Lạc Dật chậm rãi lắc đầu, không nghĩ tới hần đã quên đi vết thương ngày đó.

Thân hình cứng đờ, Khinh Âm lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt Ngân Nhi, nàng cũng là quay đầu đi, không muốn nhìn vào tầm mắt của hần, tựa đầu nhất oai, nhẹ nhàng mà tựa vào trong lòng Viêm Hi.

“Trừ phi, nàng đáp ứng đứng ở bên cạnh bản tướng quân.” Khinh Âm nhẹ giọng đáp

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [33] Hai Vị Lão Giả Xuất Hiện

Viêm Hi lạnh lùng nhắm mắt, mân mân bạc thàn, khuôn mặt tuấn mỹ tuy là có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt kiên nghị cũng là làm cho Khinh Âm rung lên.

Hắn không sợ mình ~! Lại càng không sợ hãi từ vong!

“Trước không nói Ngân Nhi đáp ứng hay không đáp ứng, ta cũng sẽ không đáp ứng, Khinh Âm, trừ phi ngươi giết chết ta, nếu không, cả đời này, Ngân Nhi cũng không hướng về ngươi, lòng của nàng, mãi mãi chỉ có ta.” Không cho Khinh Âm chút mặt mũi, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, kiềm chế phần nộ trong lòng, hắn cúi đầu, ôn nhu cười nói.

Ngân Nhi ngẩn ra, có chút khản trương, gương mặt cũng buông lỏng, mỉm cười.

“Chưa bao giờ thay đổi.”

Thân ảnh màu trắng cứng đờ, Lạc Dật không cần quay đầu, chỉ dựa theo lời nói của bọn họ, hắn cũng có thể cảm giác được hai người tâm linh gắn bó, đây là điều mà mình cùng nàng chưa bao giờ có.

Vẫn nhớ rõ như in khi ấy, nàng ngọt ngào ôm lấy cánh tay hắn làm nũng, nói nàng rất sợ, nhưng chưa bao giờ nói ‘tâm của nàng chưa bao giờ thay đổi’, hắn là, từ trước đến nay, chỗ đó, vốn chưa từng dành cho hắn, chính mình, cuối cùng vẫn ‘chạm’ sao?

“Ngươi cũng thấy rồi đấy? Cái gì cảm thụ? Lạc Dật, đừng nói cho ta biết ngươi không hề ghen tị, không có phần nộ, đây chính là cảm giác bị người khác cướp mất người yêu!” Mím môi, ánh mắt Khinh Âm tràn đầy châm chọc. Khinh Âm nhìn Lạc Dật thay đổi nét mặt, không khỏi giờ lên khóe môi, hắn chính là muốn Lạc Dật có cảm giác này, ghen tuông, chính là độc dược chí mạng nhất.

“Lạc Dật ca ca!” Ngân Nhi kéo kéo Lạc Dật, thấy hắn không quay đầu lại, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột,

“Lạc Dật ca ca ở trong lòng Ngân Nhi là đặc biệt nhất, là người một nhà, Lạc Dật ca ca, huynh đừng nghe lời ly gián của hắn!”

Người một nhà, đúng vậy, người một nhà! Chưa sót cười, Lạc Dật gật gật đầu.

“Ngân Nhi yên tâm, Lạc Dật ca ca sẽ không nghe lời hắn, cho dù người Ngân Nhi thích là ai, yêu là ai, chỉ cần trong lòng muội có vị trí nhỏ nhoi dành cho Lạc Dật ca ca, mặc dù chỉ là người một nhà, ta cũng sẽ không sinh khí.” (TT^TT cảm động quá)

“Ngươi có thể trở mặt nhìn hai người bọn họ ngọt ngào, thành hôn, sinh con, còn mình thì đứng một bên ra về ‘âm thầm chúc phúc’ hay sao?” tiếng nói Khinh Âm đột nhiên trở nên có chút khản khản, tựa hồ không chỉ là muốn nhắc nhở Lạc Dật, nhưng còn nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể mềm lòng, mất đi rồi, sẽ không thể đoạt trở lại.

“Đó là ngươi, không phải ta.” Khinh Âm lắc đầu, “Ta sớm làm tốt chuẩn bị, vô luận như thế nào, đều chiều theo Ngân Nhi, chỉ cần là điều nàng ấy muốn thì sẽ làm.”

“Ngươi!” Khinh Âm cắn chặt răng, mi tâm một điều, “Xem ra, vô luận như thế nào, hai chúng ta cũng không thể chung đường, bản tướng quân cũng không muốn nhiều lời, ngươi, nếu như muốn bảo vệ Ngân Nhi, cũng đừng ngăn cản bản tướng quân giết Viêm Hi, xem nàng như thế nào đối xử với chết tâm, một người đã chết, sao có thể yêu, tất cả đều là ‘công dã tràng’!” Đúng vậy, chỉ có Viêm Hi chết đi, nàng mới có khả năng yêu thương chính mình.

Âm ngoan cười, ngón trỏ nhẹ nhàng nhất câu, tia chớp lập tức bắn ra từ rất nhiều phương hướng, vây quanh ba người.

Xem ra, hắn là muốn phân tán sự tập trung của mình, từ đó đạt thành thủ đoạn. Lạc Dật chỉ là nhẹ nhàng nhắm mắt một cái, chờ tia chớp, thôi, nhiều lời vô ích.

“Bắn!” lạnh giọng chỉ thị, tất cả tia chớp đồng loạt xuất hiện.

Mắt thấy Lạc Dật không chút chống cự, Khinh Âm chỉ chờ ba người bị đánh trúng, đột nhiên, một vòng tròn khí đột nhiên sinh ra, phiếm ánh sáng, đem ba người bao quanh, khóa nhập vào trong đó, tia chớp không chỉ không làm thương tổn ba người chút nào, ngược lại còn bị bắn trở về.

Tại sao có thể như vậy!

Khinh Âm đen mặt, nhìn thấy tia chớp đều bị bắn trở về, trong khoảng thời gian ngắn không thể tránh né, chỉ có thể trở mặt đứng nhìn.

“Tướng quân cẩn thận!” thanh âm một thương lão đột nhiên vang lên, trước mặt Khinh Âm xuất hiện một chương lực trong suốt, kỳ dị chính là đều đem tia chớp đều nhốt vào trong đó, trôi đi không thấy.

“Mộ trường lão!” Khinh Âm vui vẻ, không nghĩ tới hắn sẽ xuất hiện.

Cứ nghĩ rằng lão bản đã hồi sơn ẩn cư, giờ phút này, lại xuất hiện ở trước mặt hắn, nấn vuốt chòm râu, lão giả nhìn nam tử áo bào trắng, rốt cục biết cái gì gọi là ‘cao nhân’, đó là hắn.

“Mộ trường lão vì sao đã đi còn quay lại, đa tạ ngươi đã cứu bản tướng quân, đợi khi khai hoàn sẽ trọng thưởng!” Chỉ cần có hắn ở đây, vậy đối phó với Lạc Dật sẽ dễ dàng hơn, khẩu khí của Khinh Âm thoải mái không ít.

Mộ trưởng lão? Lạc Dật vùng tay lên, banh vài nhiều màu giống như bột biển biến mất, trôi đi.

“Lão phu trở về cũng không phải vì cái gì, tướng quân chớ nghĩ nhiều, chính là, nàng đã không thể lưu ở bên cạnh người, thỉnh Vương gia không cần lưu luyến.” Lão giả có chút thâm ý nhìn Ngân Nhi, ánh đường của nàng biến thành màu đen, chỉ sợ không lâu nữa sẽ rời xa nhân thế, tướng quân nếu cứ chấp mê như thế, cũng khó tránh liên lụy.

Đúng vậy, hắc lần này trở về là vì trên đường đặng sơn (lên núi), tính được tướng quân có một kiếp nạn, cho nên phi thân chạy về, nhưng tuyệt đối không phải kiếp nạn như thế, mà là về nàng kia.

Không bỏ xuống được, sẽ cùng nàng diệt vong.

Đối với Lạc Tang mà nói, là một cái vừa mới trôi đi, hắc cũng không thể không gấp trở về.

“Có ý tứ gì?” Khinh Âm vốn đang nở một nụ cười mỉa hoặc, đột nhiên cứng đờ, thanh âm lạnh lẽo.

“Ý tứ chính là, nếu tướng quân không buông tay, tánh mạng các người đều khó bảo toàn.” thanh âm của một thương lão khác vang lên, thân hình chợt lóe, dừng ở bên cạnh Viêm Hi, “chúng ta vốn không nên nhúng tay, sư huynh, nhưng sự tình đã như thế, xem ra, thật sự là không thể tránh né.”

“Là người, lão tiền bối, người còn sống!” Viêm Hi mừng rỡ, nhưng nghe lão giả thế nhưng xưng hô với lão giả cứu Khinh Âm là sư huynh, cũng có chút kì quái.

“Còn sống, sư huynh sao có thể nào giết ta? Viêm Hi, vận mệnh ba người các người, quả thật là một đoàn rối rắm, không thể chia lìa, nếu như không có một người chịu buông tay, chỉ sợ, hại hết các người.” Lão giả thờ dài, ánh mắt có chút bi thương.

“Thỉnh lão tiền bối chỉ giáo?” Ngân Nhi cảm giác được hai vị lão giả dùng ánh mắt rất quái dị xem xét chính mình, tâm chợt lạnh, không khỏi hỏi.

“Hắn là hỏi thẳng hắc đi, kỳ thật, hắc hắc là đã sớm phát giác, cho nên mới đi khắp nơi thu thập thảo dược cứu người, nhưng mà, hết thảy đều là mệnh, kéo dài một đoạn thời gian, nhưng chỉ sợ là không thể xoay chuyển căn khôn.” Mộ trưởng lão chỉ vào Viêm Hi, ánh mắt phức tạp.

Lạc Dật ca ca? Vì cái gì muốn hỏi Lạc Dật ca ca, hắc phát giác cái gì? Ngân Nhi cảm thấy có chút bối rối, nhìn hắc, không ngờ, huynh ấy đúng là xoay mặt sang hướng khác, tránh né ánh mắt truy vấn của nàng.

“Nàng sẽ không chết, bọn họ cũng sẽ không từ.” Lạc Dật chung quy là không thể xem nhẹ ánh mắt cầu xin của nàng, trầm giọng nói xong một ‘kết cục’ mà mình sớm tiên đoán.

“Ngân Nhi sẽ chết?” Viêm Hi không thể tin hỏi, “Như thế nào lại như vậy, không phải chỉ cần có dược của người, là nàng có thể sống sót, có hy vọng chữa khỏi hay sao?” Rõ ràng hạ nhân trong tướng quân phủ đều nói rằng hắc sẽ chữa khỏi cho Ngân Nhi, Ngân Nhi sao có thể chết được?

Tất cả mọi người đều im lặng, không ai lên tiếng, liền ngay cả Ngân Nhi sắc mặt đều dị thường trắng bệch, nàng biết, Lạc Dật ca ca cũng không nói dối.

Nhưng như thế vừa nói, cũng thuyết minh, bọn họ ba người, tánh mệnh đều gặp nguy hiểm.

“Cho dù chết, bản tướng quân cũng tuyệt không đem Ngân Nhi giao cho hắc!” Khinh Âm lạnh lùng mở miệng.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lạc Dật âm trầm, mà trên mặt hai vị lão giả cũng trở nên có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [34] Quả Tượng, Đều Đã Định

Nhiều người như vậy đứng ở một chỗ, tĩnh lặng không tiếng động, mọi người đều đem ánh mắt ngưng tụ trên khuôn mặt lạnh như băng của Khinh Âm, không mang theo một chút cảm xúc.

Viêm Hi thu hồi ánh mắt, bất an thùy hạ mi mắt, thiên hạ trong lòng bất an giảo lộng góc áo, lông mi thật dài ở dưới ánh sáng lưu lại bóng ảnh, da thịt trắng nõn lại có vẻ tái nhợt, môi hồng bị hàm răng khê miết lấy, hiển thị nhiều điểm dấu vết.

“Lạc Dật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Ngân Nhi thật sự, thật sự.....” Hắc đã muốn nói không được, nhìn thấy thất lung Lạc Dật rõ ràng cứng ngắc, tâm trầm xuống, không thể tin.

“Ngươi chẳng lẽ không lo lắng cho chính mình?” Đứng ở bên cạnh hắn, lão già nghi hoặc nhìn hắn một cái, “Vận mệnh của nàng cùng vận mệnh của ngươi tương liên, lão phu vốn định cắt đứt mối can hệ này, nhưng chung quy là đánh không lại thiên mệnh.”

Vốn là muốn cứu hắn một phen, không ngờ ngày ấy hắn đúng là quá ngu ngốc, nhảy xuống vách núi, bởi vì nàng còn sống, mà hắn, cũng vì thế mà chưa chết được.

“Thiên mệnh? Cái gì là thiên mệnh? Bản tướng quân cũng không tin, nếu thật có thiên mệnh, bản tướng quân từ nhỏ đã bị nói là sát tinh, hiện tại, đã là đại tướng quân, cái gì mà ‘ba người vận mệnh tương liên’, dối trá, ăn nói hàm hồ, chó má!” Nhớ tới vận mệnh trước đây, Khinh Âm cười lạnh, nếu cứ đổ cho “thiên mệnh”, hắn sao có thể có ngày này, chỉ sợ là một kẻ thất phu.

“Cái gọi là vận mệnh, có lẽ có thể sửa, cũng có thể không thể, sở dĩ ngươi có ngày hôm nay, cùng con đường làm quan có liên quan, là do vận mệnh có biến đổi, chỉ vận trong hậu có mệnh quan, nhưng còn vận mệnh sinh tử của ngươi, lại không thể cải biến.” Một trưởng lão giải thích nói.

Khinh Âm hừ một tiếng, cũng không tính nhiều lời, nếu lấy tính cách hắn mà nói, ai nói thế nào cũng không lọt tai, tựa như gió thổi bên tai, hết thảy đều từ hắn tự hành quyết định.

“Mặc kệ như thế nào, bản tướng quân đã định Ngân Nhi là phu nhân của bản tướng quân, ai cản đường, đều phải trả đại giá!”

“Viêm Hi!”

Đột nhiên, trong lúc đó, Ngân Nhi có chút khản trương, Lạc Dật chưa bao giờ lừa gạt mình, như vậy, chỉ cần hai người bọn họ còn tiếp tục tranh chấp, cuối cùng, ba người chắc chắn có vận mệnh tương liên,

“Chàng không thể có chuyện, nếu như ta không ở cạnh chàng, đáp ứng ta, hãy hảo hảo chiếu cố chính mình.” Nàng chỉ hy vọng hắn có thể bình yên sống đến già, Viêm gia chỉ còn mỗi mình hắn, nàng còn là kẻ làm hại Viêm gia cửa nát nhà tan, cho dù là đến âm tào địa phủ, cũng vô pháp công đạo.

Nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, sắc mặt Viêm Hi tối sầm, trong đôi mắt màu đen mênh mông tựa như sóng triều cuộn cuộn, hận không thể đem nàng cuốn vào đó.

“Nàng muốn ta trở mặt nhìn nàng hy sinh hay sao? Ngân Nhi, chẳng lẽ nàng còn không hiểu được, nếu không có nàng, sở hữu hết thảy đối với ta mà nói đều không có ý nghĩa!” \ Đôi mắt hắn âm trầm xuống, có vẻ nhẹ cô đơn.

“Nhưng mà, chàng còn có gia gia a!” Nàng nhéo ngực, nhìn gương mặt cô đơn, mắt mắt của hắn, trái tim rất đau, rất đau. . .

“Chàng không thể ích kỉ như vậy, chàng còn có gia gia, chàng phải vì người mà cố gắng tiếp tục sống, chỉ có như thế, người mới có thể bình yên sống sót.”

“Gia gia?” Cái miệng của hắn giác có một tia khổ sở, “Sau ngày nàng bị bắt đi, gia gia cũng đã mất, ta vẫn không dám nói cho nàng biết, rất sợ sẽ làm nàng thương tâm, nhưng mà, không ngờ, đó lại trở thành cái cớ để nàng đẩy ta ra.”

Lấy cớ? Không, kia không phải lấy cớ, không phải a! Nàng đột nhiên lắc đầu, làm sao bây giờ, hắn hiểu lắm mình.

“Ngân Nhi xin nhờ ngươi chiếu cố, Lạc Dật.” Dem thiên hạ trong lòng giao phó về trong tay Lạc Dật, hắn thùy hạ mi mắt, che dấu cảm xúc mất mát của chính mình, “Cho dù là chết, ta cũng sẽ không đem Ngân Nhi giao cho tên hung thủ giết người như ngươi!”

“Ý của ngươi là tình nguyện chết, cũng sẽ không cầu xin tha thứ?” Khinh Âm cúi đầu cười, như thế cũng tốt, rất hợp với tâm ý của mình.

“Đừng xằng bậy.”

Lạc Dật không nghĩ tới Viêm Hi sẽ kiên quyết như thế, phân lượng của Ngân Nhi ở trong lòng hắn ai mà nhìn không ra, nhưng hắn lại đem nàng giao cho mình, điều này có nghĩa gì, há chẳng phải rõ ràng rồi sao?

“Lạc Dật ca ca, thả ta xuống, thả ta xuống...”

Nàng giãy dụa, đem cảm giác đau đớn phát ra từ trái tim ném ra sau đầu, giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có thân ảnh cô đơn của hắn,

“Khinh Âm, nếu ngươi dám động vào một sợi lông của chàng, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Thanh âm khàn khàn mang theo hận ý kịch liệt, trong ánh mắt hỏa diễm mãnh liệt giống như muốn đem hắn đốt thành tro bụi.

“Là hắn chủ động đưa đến cửa, kiếp này cũng không kết thúc, nói thế nào, Ngân Nhi, i kiếp này, nàng chỉ có thể là của ta.” Tà mị cười, hắn rất là vừa lòng với tình trạng hiện tại.

Như vậy, bây giờ chỉ cần mình giải quyết Viêm Hi, Ngân Nhi đã có thể là của hắn, bởi vì, nàng căn bản là không thương Lạc Dật.

“Viêm Hi!”

Nàng kêu gọi, vươn hai tay, nhưng dù nàng có cố gắng thế nào, níu kéo ra sao cũng không thể chạm vào ống tay áo của hắn, nàng dùng sức đến độ cả khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra nhiều điểm hân tích, đỏ ửng lên, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì.

“Nàng từng nói qua, nàng thích Lạc Dật, không phải sao?”

Viêm Hi xoay người, khiến nàng nhìn không thấy vẻ mặt như thế nào, chỉ cảm thấy bóng dáng mỏng manh kia lộ ra một mảnh thê lương, “Cho nên muốn đây ta ra, chẳng phải bởi vì như thế sao?”

Nghe được lời này, Ngân Nhi mới đột nhiên nhớ tới, xác thực, ở bên sân kia, nàng từng xấu hổ nói với hắn mình thích Lạc Dật, nhưng mà, hiện tại nàng đã khôi phục trí nhớ, nàng biết ai mới chính là chân mệnh thiên tử của mình, nhưng lại không biết nên giải thích cho hắn hiểu chữ “thích” kia, chẳng qua... chẳng qua là cảm giác như người một nhà mà thôi.

“Không phải.....” phù định của nàng có vẻ vô lực.

Nàng từng nói là nàng thích mình? Lạc Dật ngẩn ra, nhưng nhìn thấy hốc mắt ai đó phiếm hồng, căn bản là không hề liếc mắt nhìn mình 1 cái, liền đã biết, đó chẳng qua là lúc nàng mất đi trí nhớ, ngộ nhận mà thôi, không phải tình yêu. (TT^TT)

“Nàng đã không thương ta, cần gì phải miễn cưỡng như thế, chỉ có cùng hắn ở cùng một chỗ, nàng mới sống sót, vẫn, sống sót.....” Nói đến đây, ánh mắt nàng lòng lại khôi phục kiên định.

Vô luận như thế nào, cũng không thể làm cho Ngân Nhi chết, cho dù phải hy sinh chính mình!

Trong lòng của nàng chỉ có mình, hắn lại như thế nào không biết, nhưng nếu mình chết đi, chỉ có kết thúc tình ý, nàng mới có thể quên đi, tiếp tục vui sống.

“Người.....” Trong giây lát, Lạc Dật tựa hồ cảm nhận được tâm ý của hắn, sắp thốt ra lời lại dậm bị ánh mắt sắc bén bức lui trở về.

“Viêm Hi!” Ngân Nhi nhìn Khinh Âm âm hiểm cười, trong lòng dự cảm bất hảo lại càng ngày càng rõ ràng, “Đừng giả vờ ngớ ngẩn! Chàng chạy mau, ta nhờ Lạc Dật giúp chàng ngăn đón, hắn sẽ không tổn thương chàng được, chạy mau!”

Rời đi, chỉ cần rời đi là có thể, cầu chàng, Viêm Hi, chàng hận ta cũng được!

“Lạc Dật?” Hắn ngược lại tiến thêm vài bước, “Ta biết, hắn sẽ che chở cho nàng cả đời, không cần cố ý nói cho ta nghe, chạy hay không chạy, đều có kết cục như nhau, toàn bộ Lạc Tang, ai có thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của hắn?”

Nhìn Khinh Âm khinh hạo vờn ngón tay, hắn chính là chậm rãi quay đầu lại, khiến cho chính mình, lại lần nữa nhìn thấy nàng, đem khuôn mặt của nàng khắc sâu vào tâm khảm, kiếp sau, tái kiến!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Chi Cảnh Trong Mơ Kiếp Trước [36] Vận Mệnh Chuyển Động

“Khinh Âm, Khinh Âm, ta cầu ngươi, đừng giết Viêm Hi, đừng mà! Ta ở lại cạnh ngươi!” Vô luận Ngân Nhi giãy dụa như thế nào, cũng không thể rời khỏi ôm ấp của Lạc Dật, bất lực khiến nước mắt rơi xuống, nàng rõ ràng biết Khinh Âm tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa Viêm Hi tâm đã lạnh tựa tro tàn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đôi mắt dài nhỏ liếc nàng một cái, cố ý hạp hai tay, tạm dừng một hồi, lại tiếp tục chuyển động, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo thần sắc khiếp sợ e ngại, hắn biết, mình đã thắng.

Nhưng mà, đây cũng không phải điều hắn muốn, ở chiến trường khốc liệt nhiều năm như vậy, đã dạy hắn 1 điều: nếu không nhờ cò tận gốc, hậu họa khôn lường!

“Cầu ta? Vừa rồi nếu nàng mở miệng, thì còn có một chút cơ hội, hiện tại, bất kể cái gì cũng không còn, hắn không thể không chết!” Hoàn thành điểm án cuối cùng, hắn hiển lộ nụ cười tàn độc, liếc mắt nhìn Lạc Dật một cái, thấy hắn cũng không có ý xuất thủ, cũng cảm thấy có chút quái dị.

Nói như thế nào, Viêm Hi cùng hắn cũng là bằng hữu cùng nhau lớn lên, thật sự có thể nhắm mắt làm ngơ, mở một mắt nhắm một mắt mặc cho Viêm Hi chết ở trước mặt mình sao?

“Như thế nào, sợ ta xuất thủ ngăn cản sao?” Lạc Dật ôm Ngân Nhi giấy dựa ngồi xuống phía trên hành lang dài, hai tay găt gao giam cầm nàng trong vòng tay,

“Nếu đã không tin vào vận mệnh, cần gì phải để ý tới hấn, ra tay hay không ra tay, chỉ sợ, kết cục cũng sẽ không thay đổi quá lớn.” Ngắc đầu nhìn thiên tượng, đôi mắt ngọc lưu ly đột nhiên trở nên âm đạm không có ánh sáng.

Hai vị lão giả cũng có chút suy sụp đứng ở một bên, bưng tỉnh, bọn họ đang nhìn, bất quá chỉ là một trò chơi của nhóm hài đồng, tranh tranh giành giành, rồi tất cả lại thành hư không.

“Lạc Dật ca ca!”

Ngân Nhi có chút không thể tin, Lạc Dật ca ca luôn luôn ôn nhu sao có thể nói ra lời tuyệt tình tình như vậy,

“Huynh, huynh thực không cứu Viêm Hi?”

“Không cứu, cứu, ... không cứu cũng là cứu, cứu cũng là không cứu.” (@.@, câu này làm pan chóng cả mặt T^T)

Ánh mắt hấn thâm trầm, ngắc đầu nhìn thiên không u ám, hiểu được, kết cục rốt cuộc đã định.

Đồ nhi, chớ nghịch thiên làm việc! Lời sư phó dạy bảo còn văng vẳng bên tai, nhưng hấn, quả thật là không thể nghịch thiên làm việc, cuộc đời này, thật sự sẽ không còn được gặp lại nàng sao?

Đúng vậy, chỉ có linh hồn của nàng, mới không bị giới hạn không gian hay thời gian, bởi vì, nàng bản bất quá là một nữ tử đầu thai sai thời điểm, chung quy, đã muốn trở về.

“Huynh nói ta nghe không rõ, Lạc Dật ca ca.” Ngân Nhi nhìn thấy Viêm Hi quay đầu, toàn thân càng phát ra vẻ vô lực.

Không chỉ nàng không rõ, liền ngay cả hai vị lão giả cũng không hiểu được, thế nào là “cứu cũng là không cứu”? Vận mệnh ba người gắn liền với Ngân Nhi, nhưng hấn lại đem tiền đặt cược đặt ở trên người Viêm Hi, vì hấn có khả năng nghịch chuyển thiên ý hay sao?

“Sư huynh, nên làm như thế nào cho phải, quả thực muốn nhìn tướng quân giết Viêm Hi sao?”

“Mệnh của Ngân Nhi đã tận, phía trên cái trán của nàng hắc sát càng ngày càng nặng, cho dù Viêm Hi bị tướng quân giết, nàng vẫn sẽ chết, tướng quân cũng thoát không khỏi vận mệnh an bài,” Mộ trưởng lão sắc mặt trầm xuống, “Chẳng bằng.....” Hấn tận lực đè thấp thanh lượng.

Sư đệ bên cạnh vừa nghe, sắc mặt có chút không chừng, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể như thế, chỉ phải găt đầu.

“Nghe được chưa, sẽ không ai cứu ngươi, Viêm Hi, mạng của ngươi, có thể chết ở trong tay của ta, sẽ không quá thống khổ đâu” Khinh Âm cúi đầu cười, “Cố lẽ, kiếp sau, ngươi có thể có được nàng.”

Kiếp sau, kiếp sau nữa, hấn còn có thể nhớ được nàng sao? Viêm Hi chưa sót cười, nếu thực sự có luân hồi, mình tất nhiên không hề muốn uống Mạnh bà thang.

Khinh Âm thuật từ niệm hoàn, tia chớp lại từ mười ngón thoát ra, lam trung hỗn loạn nhiều điểm bạch quang, ánh sáng kịch liệt khiến cho mọi người không dám nhìn thẳng.

“Chỉ cần nhắm mắt lại, đau đớn gì cũng không có, nhiều nhất chỉ là thất khổng vì đổ máu mà chết.” lời nói nhìn như an ủi ngược lại làm cho người ta nghe xong Mao cốt tung nhiên, liếc mắt nhìn Ngân Nhi kinh hãi che miệng, hấn ác liệt cười, “Nói đùa, nể tình bằng hữu thươ xưa, bản tướng quân sẽ lưu cho hấn toàn thi.”

“Khinh Âm!” Ngân Nhi cắn chặt hàm răng, huyết tinh hương vị ở đầu lưỡi lan tràn, dịch dạ dày bốc lên, mồ hôi lạnh trên mặt càng ngày càng nhiều, liếc liếc mắt nhìn Lạc Dật, nàng, bằng mọi giá, đều phải cỏi bỏ cánh tay hấn, nếu không, nàng không thể đi cứu Viêm Hi.

“Ngân Nhi, nàng nhắm mắt lại, có lẽ sẽ dễ chịu một chút.” Khinh Âm nghĩ nghĩ, chung quy là không đành lòng để nàng nhìn thấy một màn này.

“Mèo khóc chuột già từ bi!” Nàng khẽ động khóe môi, lạnh lùng cười.

“Vậy tùy nàng!” Hấn cười nhạt, ở trong lòng của nàng, Viêm Hi mãi mãi chiếm vị trí quan trọng nhất, thứ hai là Lạc Dật, còn hấn, chỉ sợ, vị trí cừu hận xếp thứ nhất, còn lại, chẳng là gì, chẳng có gì hết.

Người nhà, tất cả đều đã qua đời khi hấn còn rất nhỏ, chỉ có dưỡng phụ chiếu cố hấn, không ngờ, khi hấn thay cha tòng quân, dưỡng phụ cũng sinh bệnh cách thế, hấn không còn người nhà nữa, chỉ có Ngân Nhi, người mà hấn luôn cho rằng sẽ đau lòng vì hấn, lo cho tánh mệnh của hấn, duy nhất một mình nàng, trở nên, nàng cũng không thương hấn.

Vì sao hấn liều mạng muốn tới gần, ngược lại bị đẩy càng xa? Hấn đã không còn đường lui, cho nên, chỉ có giết chết Viêm Hi!

Mười ngón khinh chọn, mười đạo tia chớp bay vào không trung, không có do dự, nhắm ngay ngực Viêm Hi, bay nhanh bắn tới.

Lạc Dật tập trung vào trận đấu, Ngân Nhi đột nhiên đẩy cánh tay hắn ra, nhảy ra ngoài, không để ý đến đau đớn xé toạc trái tim, chạy nhanh qua qua, nàng biết, đây là bước chân thứ năm mươi mốt, nhưng nàng không thể nghĩ thêm được gì nữa, trong đầu, chỉ có một thanh âm, Viêm Hi không thể chết được, không thể chết được!

Nàng sao có thể nhảy ra! Ba người đồng thời hoảng sợ, nhưng Khinh Âm muốn không chế tia chớp lệch khỏi quỹ đạo ban đầu đã không còn kịp rồi, khuôn mặt vốn đang nhếch mép cười nhạo, nhất thời tái nhợt.

Viêm Hi phản ứng rất nhanh, muốn đem nàng che chở ra phía sau, nhưng không biết từ chỗ nào đưa qua một thanh kiếm, đặt vào trong tay hắn, sau đó nắm chặt bàn tay hắn cùng chuôi kiếm hướng tới thân thể mềm mại của nàng hung hăng đâm tới.

“Không!” Viêm Hi run rẩy, trong mắt chỉ thấy thần sắc Ngân Nhi kinh ngạc, cũng như không thể hiểu nổi, tại sao trong tay mình lại có một thanh kiếm.

“Ngân Nhi!” Lạc Dật lấy tốc độ cực nhanh, vươn tay muốn đón lấy nàng, nhưng đồng dạng, tay hắn không biết vì sao lại cầm chuôi kiếm, tay kia thì như bị không chế, thứ đâm thẳng về phía nàng.

Tất cả mọi chuyện, diễn ra nhanh đến nỗi không ai có thể tin được, không ai có thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả mọi bất hạnh đổ ập lên thân thể mảnh mai, yếu ớt của nàng.

Một mảnh đỏ bùng, nhất thời mê hoặc ánh mắt của mọi người, ai cũng phân không rõ, kia rốt cuộc là nước mắt hay là máu, xiết chặt lấy tim của từng người.

“Các người.....” Nàng nột nột mở miệng, thân hình vô lực lay động.

Nhưng còn chưa kịp cúi đầu, rốt cuộc là ai đã hạ thủ, vì sao, vì sao lại như thế, nàng chưa sót, tác động khỏe môi, chậm rãi hạp thượng mi mắt, bên tai, có thanh âm rỗng giã vang lên.....

Một đóa hoa Thiên Âm trắng noãn, nhiễm sắc thái đỏ tươi, phiêu phiêu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Thức Tỉnh, Là Ai Giết Ta

Nằm trên long sàng, thiên hạ bưng tỉnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Thiên Âm hoa đỏ án trên trán xoay tròn dần dần ảm đạm đi xuống, vết rách kéo dài hoàn toàn bao vây toàn bộ đóa hoa, tốc độ xoay tròn càng ngày càng chậm, cơ hồ dùng mắt thường nhìn không thấy tốc độ chuyển động của nó.

Long Quân điện, yên tĩnh không tiếng động, hồng y nam tử nằm ở nhuyễn tháp nhắm chặt mi mắt, trên trán đầy mồ hôi, chảy xuống má, bạc môi trắng bệch.

“hai người đều đã ngủ hai ngày, như thế nào còn chưa thức tỉnh, Ngân Nhi không có việc gì đi?” Khâu Trạch ở bên trong điện đi qua đi lại, cầm ti quyền, thỉnh thoảng lại tiến lên, vì nàng chà lau mồ hôi trên mặt.

Trước kia, nàng cũng từng như thế, không ngừng bị mơ tưởng truy đuổi, nhưng ít nhất cũng nói mớ, kêu khóc lên tiếng, không hề giống như lần này, tựa như đã chết đi, không một tiếng động, nếu không phải lấy tay thử đặt lên mũi kiểm tra hơi thở của nàng, chỉ sợ thực đã nghĩ đến nàng ngủ đến bất tỉnh.

“Hắn là không sai biệt lắm.” Lạc Dật nhìn nhìn sắc trời, ngoài điện đèn lồng treo cao, ánh trăng lộ ra một hình cong cong, chính là, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện được mặt trên ánh trăng còn lộ ra một bóng ma, từ từ thượng lan tràn, “Người đang sợ hãi cái gì?”

Tất cả những thứ này, đều tượng trưng cho việc ngự ma phong sắp được cởi bỏ, chỉ đợi khoảng nửa canh giờ nữa, hai người bọn họ sẽ thức tỉnh.

Sợ hãi cái gì? Khâu Trạch ngăn ra, thế này mới phát hiện, toàn thân mình cũng đều là mồ hôi lạnh, thân nhiệt so với bình thường còn lạnh hơn, hắn rõ ràng, hết thấy những cái này đều là vì cái gì.

“Sợ hãi việc cũng khiến người sợ hãi.” Hắn chưa sót cười, ngồi ở mép giường, liếc mắt nhìn Lạc Dật đứng ở bên cửa sổ đón gió thu.

Hắn tựa như một con gió, vô luận là khi nào, đều có thể gây cho người ta một thứ cảm giác thân thiết, có lẽ chính bởi vì như thế, cho dù lúc trước hắn mang theo Ngân Nhi rời đi trước mặt mình, mình cũng chưa từng hận hắn.

Bởi vì tất cả mọi thứ hắn làm đều là vì nàng!

“Nếu cảm thấy lạnh, ta sẽ đóng cửa sổ lại”

Thở dài một tiếng, Lạc Dật tiến lên, hai tay nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, cũng chặn luôn gió thu lạnh lẽo từ ngoài luồng vào,

“Thế chế của ngươi có chút khác hẳn với người thường, liền ngay cả ngũ y đều không thể sử giúp ngươi cải thiện, là vì nàng sao?”

Gương mặt ôn nhu như gió, liếc nhìn nàng, bắt tri bắt giác đem hai tay đặt phía sau, rất sợ nàng tỉnh lại nhìn thấy, không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào.

“Ngươi hẳn là biết vì sao chỉ có ta sau khi đầu thai chuyển thế vẫn nhớ rõ kiếp trước, còn Khinh Âm cũng đem tất cả mọi chuyện quên đi. Nhưng mà, vì sao hẳn lại nhớ lại đến, rõ ràng, sau khi uống qua Mạnh bà thang, không thể nào nhớ lại kiếp trước.....” Khâu Trạch nghĩ đến chuyện này, có chút bất an, chẳng lẽ, lại có chuyện không rõ phát sinh? Ba người, nếu trong đó một người quên mất, liền có thể giải thoát vận mệnh, nhưng xem ra, kiếp này vẫn như thế, liên lụy không rõ.

“Hắn hạ thiết chú trên linh hồn Ngân Nhi, vô luận nàng đến thế nào, hẳn đều trọn đời đi theo, không vì linh hồn của nàng dao động mà đã bị ảnh hưởng

“Kiếp này, tuy rằng sát khí của hắn giảm bớt rất nhiều, nhưng mà, khó bảo toàn hẳn sẽ không tái xúc phạm tới Y Y, hiện tại, nàng cũng không phải là Ngân Nhi, mà là Y Y, kết cục, rốt cuộc có bất đồng hay không?” Gương ép khẽ động khoe miệng, tay cầm ti quyền căng thẳng, có chút không thể tin được, mình cũng là cổ chấp như vậy.

Kiếp trước, hẳn trở mắt nhìn hai tay mình cầm chuỗi kiếm hướng về phía nàng, vẫn nhớ rõ dung nhan xinh đẹp kia có bao ngạc nhiên, ai oán, tựa hồ, thương vào cốt tủy, nhập vào máu, kiếp này, nàng sẽ hận hẳn sao?

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, chỉ biết nàng là Ngân Nhi, dù nàng còn quấn trong chăn, không thể nói, chỉ có thể phát ra thanh âm “Nhất nhất”, thái hoàng Thái Hậu cũng bởi vậy vì nàng gọi là Y Y, là kết cục đã định, hay là mệnh số, không ngờ Khinh Âm lại là hoàng nhi của Hoàng Thục phi, lại cùng nàng mưu triều oán vị, trọn đời dây dưa, như cũ tiếp tục.

“Cho dù là ta, cũng vô pháp đoán trước.....” Lạc Dật đồng dạng mặt co mày cau, liếc mắt nhìn Mẫn Hách, “Chấp niệm của hắn, trong nhất thời không thể tiêu trừ không được, trừ phi.....”

“Trừ phi là ta chủ động buông tha cho, có phải hay không?” Hắn hừ lạnh, “Kiếp trước vì để cho Ngân Nhi sống sót, ngược lại khiến nàng vì cứu mình mà chết đi, kiếp này, vô luận như thế nào, ta cũng không buông tay.”

“Mặc dù, làm cho cả Lạc Tang bất hạnh?”

Lạc Dật nếu có chút thâm ý hỏi, kiếp trước Khinh Âm là người như thế nào, bọn họ đều rõ ràng, nhớ lại hồi ức kiếp trước, hẳn có khi sẽ trở về tính cách trước kia, ai có thể đoán được?

Khâu Trạch trầm mặc xuống i, đột nhiên kiên định gật đầu:

“Hắn kỳ thật cũng có tài cán cùng cơ trí của bậc đế vương, nếu như có thể, ta tình từ bỏ ngôi vị hoàng đế, chỉ cầu cùng Ngân Nhi cộng thủ cả đời.”

Phù Vân như yên, hẳn có thể nắm chắc chỉ có hiện tại, kiếp sau, chỉ sợ chính mình sẽ thật sự quên mất nàng.

“Sau khi hẳn có được đại quyền, ngươi cảm thấy, ngươi cùng Ngân Nhi sẽ có kết quả sao?” Lạc Dật lắc lắc đầu, “Chỉ có hẳn chịu buông tay, mới là điểm mấu chốt, nếu không, ta sao có thể nói với ngươi, ‘kiên nhẫn chờ đợi, mây tan thấy trăng sáng’, này đó là thời cơ!”

xác thực, kiếp trước nếu không phải Khinh Âm chấp nhất, bọn họ, cũng sẽ không chết!

Hắn vẫn nhớ rõ, khi trên mặt bị phun đầy máu đỏ tươi, toàn thân cơ hồ không thể nhúc nhích, loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế này, khiến cho trong đầu trống rỗng.

Đột nhiên, trên nhuyển tháp, thân ảnh màu đỏ nhẹ nhàng lay động.

Khuôn mặt hai người đều là lạnh lùng, không có người nào đi qua, chính là đứng ở tại chỗ, muốn biết, sau khi hẳn tỉnh lại, là Khinh Âm, hay vẫn là Mẫn Hách hiện tại?

Lông mi dài nhỏ nhẹ nhàng rung động, hẳn phun ra một hơi, từ từ mở mi mắt, nhìn thấy bên trong khắc rồng loan bay lượn, mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Ngân Nhi!” Hắn như cương thi ngồi bật dậy, vừa vận nhìn thấy hai người trầm mặt nhìn mình, ánh mắt cũng trầm xuống.

“Kết cục như thế nào, không cần ta lập lại cho ngươi biết phải không?” Khâu Trạch lãnh hạ thanh, đôi má màu tím t mang theo một chút cảm xúc phức tạp, hai tay nắm chặt lại lập tức buông ra, nhìn khuôn mặt yếu mị của hắn, hình ảnh cả nhà Viêm phủ ‘thấy chất thành đồng, máu chảy thành sông’ lại hiện lên trước mắt, huyết tính hương vị lan tràn toàn bộ hoithờ.....

Chính là, vì sao hẳn tỉnh, Y Y còn chưa tỉnh lại? Ý thức được điểm này, hẳn thoát ra khỏi ảo tưởng, quay đầu lo lắng nhìn thiên hạ ngủ say như cũ.

Thiên Âm hoa đồ án ở ngay lúc này “Lách cách” một tiếng rồi vỡ tan mờ ra, những mảnh vỡ của đóa hoa như hóa thành lân tinh, phát ra ánh huỳnh quang yếu ớt rui trôi đi không thấy, biến mất trong không trung.

Nàng um một tiếng, khẽ cau mày, mi mắt kích động vài cái, rốt cục thức tỉnh.

Đội nàng nhìn rõ ba gương mặt, hốc mắt bắt giác phiếm hồng.

“Rốt cuộc, là ai đã giết ta?”

Ánh mắt chán ghét, sắc bén ở trên mặt ba người bồi hồi, thanh âm khàn khàn, phảng phất động lại hận ý mệnh mông, trong nội điện yên tĩnh, tựa như thanh âm vang vọng của lệ quỷ khiến tâm ba người trống trải.

Không khí, nhất thời đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Ai Cũng Không Gặp

Ốt cuộc là ai giết ta? Ánh mắt sắc bén, khiến cho ba người đều nhất thời không thể mở miệng, chúc quang (ánh nến) nhẹ nhàng chớp động, tạo thành ba đạo thân ảnh thật dài, loang lổ chớp lên.

“Ngân Nhi. ....” đôi mắt dài nhỏ của Mẫn Hách khinh liễm, mở miệng đầu tiên, lập tức bị một đôi mắt hạnh lãnh trùng, lời muốn nói lại nuốt trở lại trong miệng.

“Ngân Nhi đã chết.” thanh âm của nàng khẽ run, có thể giải thoát hoàn toàn khỏi con ác mộng, “Ngay lúc hai thanh kiếm cùng thuật pháp lao đến, trơ mắt nhìn máu tươi văng khắp nơi, sau đó chết đi, trên đời này đã không còn Ngân Nhi!” Vì sao, lại trở về, nàng không cần, không cần. ... vì sao còn trở lại, vì sao không thể quên đi!

Tất cả mọi người, đều đã thương mình, từ người mình hận nhất, cho đến người lúc nào cũng mở miệng nói yêu mình, này, thật sự là một chuyện đáng chê cười!

“Y Y, nàng đừng kích động, hãy nghe ta nói. ....” Khâu Trạch cảm ti quỳên, muốn chà lau mồ hôi trên mặt nàng, lại bị một bàn tay hất ra, hấn nhú nhú mày, không nói.

“Lạc Dật ca ca, lại đây.” Nàng nở một nụ cười tươi tắn như hoa lê, hướng thân ảnh màu trắng nhẹ giọng kêu.

Giống như lại nhìn thấy thiên hạ kiếp trước đang làm nũng, ở trên giường không chịu xuống, hấn mông lung nhìn, bắt tri bắt giác đi qua, khuôn mặt tươi cười quen thuộc, nhưng sao lại mang theo một chút cảm giác xa lạ.

Ngay lúc hấn tới gần, trong giây lát, một tay của nàng rất nhanh nắm lấy cánh tay Lạc Dật, trên mặt ý cười chuyển hoá thành thật sâu chăm chọc.

“Chính là hai cánh tay này, cầm kiếm hướng về phía ta, các người có biết, lòng của ta lúc ấy đau đớn bao nhiêu hay không?”

Cần cần môi, chỉ cảm thấy trái tim đau thắt, nàng buông tay, ôm ngực, che trái tim, hít sâu, ánh mắt căm hận chưa từng rời đi.

“Thực xin lỗi! Ngân Nhi ~” Lạc Dật ôn nhu nói, thùy hạ mi mắt che khuất đôi mắt ngọc lưu ly, che dấu đau xót nơi có, lúc thương tổn nàng là lúc chính mình cũng đã bị thương tổn. ....

“Ta nói rồi, ta không phải Ngân Nhi!”

Nàng ôm lấy long châm, dùng sức đứng ở trước mặt ba người,

“Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì không thể quên các người, vì cái gì các người còn muốn xuất hiện ở trước mặt của ta, đều cút ra ngoài cho ta, cút hết đi!”

“Y Y, nàng bình tĩnh một chút, hảo, chúng ta đi ra ngoài.” Khâu Trạch hướng hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, khi lùi ra sau bức rèm che, hấn quay đầu, liếc thấy toàn thân Y Y run rẩy, nhẹ giọng:

“Thân thể của nàng còn chưa hồi phục, trước hãy nghỉ ngơi mấy ngày, ngày mai ngự y sẽ đến xem chẩn, ta cho Tiểu Thanh tiến vào hầu hạ nàng.”

Nàng cúi đầu, sợi tóc hỗn loạn thùy lạc hai gò má, nhẹ nhàng thở phì phò, thân hình nhìn có vẻ nhu nhược như vậy, lại kiên cường không muốn biểu hiện ra ngoài, không đáp lại, nàng nghiêng người nằm xuống, dùng chăn che lấp toàn thân, đem mình tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Thấy nàng không phản đối, hần hướng ra cửa gọi Tiểu Thanh: “Đi vào hảo hảo chiếu cố nàng.”

“Đạ, nô tỳ tuân mệnh!” Hạ thấp người, Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Mẫn Hách Vương gia, nhưng hần ngay cả liếc mắt nhìn nàng một lần cũng không có, ánh mắt cứ hướng về nội điện, gương mặt hơi tái, đầu đầy mồ hôi.

Tuy là lo lắng cho Vương gia, nhưng nàng lại không dám hỏi nhiều, thấy ba người đều đi ra, chỉ phải im lặng, bụng điểm ăn tiến vào nội điện.

“Hoàng phi, người hãy ăn chút gì đi.”

Đi đến bên giường, Tiểu Thanh nhẹ nhàng kéo kéo đệm chăn, mặc dù là ở bên ngoài đại, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe được tiếng nàng rống giận, mang theo đau đớn rất lớn, giống như nàng mới trước đây bị ngâm mình ở trong độc được, thừa nhận đau xót thật lớn.

Không có đáp lại, nhưng trong đệm chăn nhẹ nhàng rung động làm nàng hiểu được chút cái gì.

[]

Liếc mắt nhìn ti quỳ bên giường, nàng đem đệm chăn kéo ra, hiện ra sợi tóc hỗn độn che dấu gương mặt tái nhợt, còn có hai má ửng ửng, đầy nước mắt.

“Hoàng phi, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải hảo hảo sống sót,” Nàng cầm lấy ti quỳ màu trắng, nhẹ nhàng chà lau, một tay vén những sợi tóc hỗn loạn trên mặt nàng lên, vén ra sau tai, “Tiểu Thanh giúp người chải tóc lại, được không?”

Y Y nhắm chặt hai mắt, không có tức giận, cắn chặt môi dưới hơi hơi hơi lỏng, không biết có nghe được lời nàng nói hay không.

Mỉm cười, từ bàn trang điểm lấy ra một chiếc lược, nhẹ nhàng chải lên tóc mai, vuốt dọc xuống, động tác cẩn thận lại nhẹ nhàng, sợ làm đau nàng.

Đợi chải tóc xong, lại đi lấy ít nước, đem ti quỳ sạch sẽ thấm ướt, nhẹ nhàng lau mặt cho nàng.

“Đã lâu không có hầu hạ hoàng phi, cũng không biết hoàng phi còn thích Tiểu Thanh chăm sóc không? Nếu có chỗ nào không khỏe, người hãy nói cho Tiểu Thanh biết đi?”

đôi mắt màu bạc không có tiêu cự nhìn chăm chú nàng, lại thấy nển sắp dùng hết, vốn định đi qua thay mới, lại bị một bàn tay non mềm bắt lấy.

Kính ngạc thùy hạ mi mắt, nhìn hoàng phi không biết khi nào mờ ra hai mắt, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Thanh. ....” Y Y thấp nam nói xong, giống như ở nhớ kỹ của nàng tên, lại giống như ở kêu gọi nàng, “Tiểu Thanh, tiểu lục đâu?”

“Tiểu lục còn tại phủ Vương gia, Tiểu Thanh phái người đi lấy cho người.”

“Không cần.” Nàng lắc lắc đầu, muốn ngồi dậy, “Hiện tại đã quá muộn, tiểu lục cũng thích ngủ buổi tối, ngày mai mới phái người đi qua lấy, đừng quấy nhiễu nó.”

Tiểu Thanh vội vàng đỡ bả vai của nàng, giúp nàng ngồi dậy, rồi đem một cái gối đầu đặt ở sau lưng của nàng.

“Hảo, sáng sớm ngày mai nô tỳ sẽ phái người đi qua lấy.” Nàng có chút khó xử, “Nhưng mà, hoàng phi, về sau người thật sự không muốn nhìn thấy Hoàng Thượng nữa sao? Mấy ngày nay, hoàng thượng cả ngày cứ trầm mặc không nói, ai đều nhìn ra được người thực tịch mịch.”

Y Y ngẩn ra, nàng không rõ, Tiểu Thanh bình thường rất ít nói chuyện vì sao phải nói giúp Khâu Trạch, lập tức, trong lòng cũng sáng tỏ, đối thoại vừa rồi hẳn nàng cũng nghe được một ít.

“Người hiện tại lại giúp hần nói chuyện, như thế nào, đối với chủ tử của người, người không phải càng nên giúp hần nói cái gì đó sao?” lời nói hơi châm chọc, nhưng ánh mắt lạnh nhạt của nàng lại không có ý cười nhạo nào.

Tiểu Thanh xoay người bụng lên một chén cháo, nhẹ nhàng thổi, múc một muỗng đưa đến bên miệng của nàng.

“Chủ tử phân phó qua, không có phân phó của chủ tử, nô tỳ không được nói nhiều, hơn nữa, hoàng phi dường như cũng không muốn biết.” Rốt cuộc, mấy người bọn họ có liên hệ như thế nào, vì sao lúc đi ra, người người trên mặt đều là thần sắc đau đớn? Nàng muốn biết, nhưng thân làm nô tỳ, tất nhiên là hiểu được, mình không có cái quyền đó.

“Tốt lắm, Tiểu Thanh, ba người bọn họ, vô luận là ai, ta cũng không gặp, cho nên, chuyện nào có liên quan đến bọn họ, ta lại càng không muốn nghe.” húp một ngụm cháo, nàng thoáng kích động lên.

“Đạ, nô tỳ về sau sẽ không nhắc lại,” đôi mắt màu bạc bắt đầu dĩ ngược nhìn gương mặt của nàng “Hoàng phi, người cùng trước kia không giống nhau.”

Không giống nhau? Y Y hít sâu một hơi, bên môi nổi lên một nụ cười khổ, ai có thể còn giống như trước, sau khi đã nhớ lại đớn đau ở kiếp trước....

Chương 201: Lễ Vật

Sáng sớm hôm sau, quả thực vài vị lão ngự y đã được truyền đến, đợi bọn họ chẩn đoán xong, dặn dò một lượt, thì thoảng có chút đầm chiêu nhìn nàng một cái, lại thấy nàng nhìn lại bằng ánh mắt nghi hoặc thì cuống quýt lui ra.

Nàng nằm nửa ngày, cuối cùng cảm thấy có chút nhàm chán, nhìn thấy trên bàn trang điểm có cái hòm bằng gỗ lim, trong lòng vui vẻ, thấp hoán một tiếng, quả thực nhìn thấy một cái đầu nhỏ màu bạc chậm rãi vươn ra, đôi mắt nhỏ màu lục bảo đảo hai vòng, tựa hồ thập phần vui mừng, dao động mà ra, lại oa vào vạt áo của nàng, chỉ để lộ tiểu đầu ở bên ngoài, học xà tín.

“Hoàng phi sao không nghỉ ngơi thêm một chút?” mang thủy bồn tiến vào, Tiểu Thanh phân phó vài cung nữ đi an bài hàng hóa,

“Năm càng lâu toàn thân càng đau, cảm ơn người đã giúp ta đem tiểu lục trở về, bất quá, mấy ngày nữa, người hãy giúp ta đem tiểu lục trả lại cho quốc sư đi.” Nàng điểm điểm đầu tiểu lục, có chút luyến tiếc.

Nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao cuối cùng hẳn lại lấy kiếm đâm vào mình, từ đó đến giờ, hẳn đối xử với mình chẳng khác nào huynh muội, thậm chí so với huynh muội ruột thịt còn tốt hơn, vậy mà... nghĩ nghĩ, vẫn là đem tiểu lục trả lại cho Lạc Dật, chặt đứt liên hệ cho thỏa đáng.

“Quốc sư?” Tiểu Thanh đột nhiên hiểu rõ cái gì, kinh ngạc nói, “Tiểu lục là sủng vật của quốc sư?”

Kỳ thật cho đến nay, Tiểu Thanh cũng không rõ tác dụng của tiểu lục, ngay cả Mẫn Hách cũng chưa từng nhắc tới, tất nhiên là nàng đem tiểu lục trở thành sủng vật bình thường không hơn không kém.

“Ân, này vốn là của hần, đương nhiên nên trả lại cho hần.” Nói đến, tiểu lục đã chiếu cố mình không ít, nghĩ như thế nào đều cảm thấy nợ hần.....

Ngực có chút nặng nề, nàng cúi đầu, tiếp nhận nhuyển bỏ Tiểu Thanh đưa qua, nhẹ nhàng lau lau hai má cùng hai tay một chút rồi lại chuyển trở về.

Ba người bọn họ, hôm nay thật sự không tới quấy rầy mình.

Nói rõ là không thêm chú ý, nhưng nàng vẫn cảm thấy mất mát, cảm thấy vắng vẻ, cũng cảm thấy có chút trống rỗng, nơi này, là nơi nàng cùng Khâu Trạch trải qua rất nhiều năm bên nhau, vô luận nhìn đến đâu, đều cảm thấy hẳn đang đứng ở bên cạnh, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn mình.

“Đúng rồi, sáng hôm nay, Hoàng Thượng cố ý phái người mang đến cho hoàng phi một kiện lễ vật, nói chờ người tỉnh lại thì tặng cho người.” Tiểu Thanh đột nhiên nhớ đến việc hoàng thượng phân phó, thật cẩn thận nhìn ánh mắt hoàng phi.

Lễ vật?

“là lễ vật gì?”

“Hoàng Thượng nói, chỉ khi hoàng phi đồng ý nhận lấy mới có thể nói cho người biết.” Tiểu Thanh mím môi, tận lực nén ý cười, nhìn nàng muốn biết lại không muốn hỏi, tự dung thấy thật hứng thú.

Thì ra, mỗi ngày Hoàng Thượng hay đùa giỡn nàng, chính là muốn hưởng thụ vẻ mặt đáng yêu này của hoàng phi.

“Hôm qua không phải đã nói cho người biết là không được ở trước mặt của ta nhắc tới hần sao?” Y Y xấu hổ trách nàng một tiếng, nâng chung trà lên, mới chạm vào môi, đã nghe được Tiểu Thanh kinh hô, hoảng sợ, “Lại làm sao vậy?”

“Hoàng phi, đó là trà vừa mới pha, uống như vậy sẽ phỏng đó.” Tiểu Thanh đã nhìn thấy trên mặt hoàng phi đầy hắc tuyến, chỉ phải im miệng.

Cho tới bây giờ, Tiểu Thanh chưa từng thấy nàng thất hồn lạc phách như vậy, tuy là cảm thấy có chút hảo ngoạn, nhưng mà không khỏi vì nàng lo lắng.

“Được đâu?” Y Y thật sự không có chuyện gì để làm, nhìn Tiểu Thanh đang xếp quần áo, có của nàng, cũng có của Khâu Trạch, cuống quýt quay đầu đi.

Kia kiện y bào trắng nõn như ánh trăng, làm nàng nhớ tới sơn động đêm hôm đó, nhất là chuyện hần vì cứu mình mà làm đầu gối chàng rớt một khối da thịt, lại không hề rên kêu một tiếng, nếu như không phải mình phát hiện, chỉ sợ, sẽ vẫn gạt chính mình đi?

“Phải dùng thiện xong, nửa canh giờ sau mới được uống, hoàng phi, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, Tiểu Thanh hầu hạ người dùng điểm tâm đi.” Đem quần áo xấp xếp xong, Tiểu Thanh đi qua giúp đỡ nàng đi đến cái bàn.

Trên bàn bày ra những món điểm tâm mà nàng yêu thích, còn có cháo trắng.

Ăn mấy miếng, đều cảm thấy vô vị, Y Y buông chiếc đĩa, nhú nhú mày, nhìn về phía Tiểu Thanh đứng một bên khó hiểu.

“Người nói cho ta biết lễ vật kia là cái gì đi.”

Ý của nàng, là đáp ứng nhận lấy lễ vật này? Tiểu Thanh nhẹ nhàng cười, ý bảo nàng chờ một chút, xoay người đi ra ngoài, nửa canh giờ sau cũng chưa thấy nhân ảnh.

Roi vào đường cùng, nàng chỉ phải ngồi trên bàn sách, lật qua lật lại mấy trang giấy trên thư án, nhưng tâm hoàn toàn không tĩnh lặng được, đột nhiên, nhìn thấy một trang giấy đen thùi, kín đầy chữ, lại lật trở về, trên những tờ giấy sau nữa, toàn là 4 chữ “Phù Vân Y Y”, nàng nhận ra kia đúng là bút tích của Khâu Trạch, giật mình, cảm thấy có cái gì đó, nhẹ nhẹ thổi qua trái tim...

“Hoàng phi, lễ vật của Hoàng Thượng, nô tỳ đã mang đến, người xem!” Tiểu Thanh thở hổn hển, hất hất hai bên tóc mai, cười đi đến.

Lễ vật? Y Y nhìn nàng hai tay trống trơn, tựa hồ đã chạy một đoạn đường, trên mặt phỉm đỏ bừng, có chút đoán không ra.

Phù Vân Khâu Trạch lại đang đùa cái gì đây, sẽ không đùa giỡn mình như trước đây chứ? Trước kia thường xuyên trêu chọc mình, nhưng mà, sau khi đã nhớ hết tất cả mọi chuyện, hẳn còn có thể nhân rồi, thoải mái vậy sao?

“Tiểu Thanh, người không phải đang trêu chọc ta chứ?” Nhú nhú mày, đem giấy đặt lên bàn.

“Nô tỳ làm sao dám đùa giỡn người nha, nó không phải ở, đi.....” Quay đầu, nhìn thấy cung nữ phía sau mình che miệng cười trộm, chỉ chỉ vào váy của nàng, mới phát giác dưới váy mình dính bẩn một mảng, “Người này thật đúng là gây sự, nếu không phải vừa rồi nó giầy dầy thùng chạy trốn, hại nô tỳ đuổi theo một hồi, cũng sẽ không một muốn chết, bây giờ còn trở thành tiểu sắc quý.” Lâm bầm lâu bầu, không phát hiện, khi nàng nói ba chữ “Tiểu sắc lang” này, người nào đó trên mặt nhất thời đỏ hồng.

“Đây là?” Nhìn tiểu tử lông xù kia bị Tiểu Thanh lôi ra từ trong làn váy, nàng có chút kinh ngạc, đưa tay tiếp nhận, mới phát hiện là đó là một con chó nhỏ!

Lông mao trắng tuyết, mềm mại như nhung, đôi mắt to, ngập nước long lanh nhìn nàng, vượn đầu lưỡi thật nhỏ màu hồng nhạt liếm liếm tay nàng, nhẹ nhàng lắc lắc cái đuôi.

Hào đáng yêu! Nàng bất giác mỉm cười, néo néo cái bụng tròn trịa của nó, nhìn ra đây là một tiểu tử tham ăn.

“Đây là lễ vật Hoàng Thượng tặng cho người, nói rằng nó còn chưa có tên, chờ hoàng phi đặt cho nó.” Tiểu Thanh cùng nhóm cung nữ nhìn thấy chó con đáng yêu đều thích, đều tiến đến nhìn một cái, tiếng cười một mảnh.

“Vậy gọi là ‘tiểu sắc lang’ đi.” Y Y hừ một tiếng.

“A?” các cung nữ có mặt đều mờ mịt, đem lễ vật Hoàng Thượng đưa đến đặt tên là ‘tiểu sắc lang’ tựa hồ có chút không ổn đi?

“Bằng không cứ kêu ‘tiểu biến thái’.” Y Y cắn răng, tựa hồ có một loại xúc động, muốn thông qua cái tên phát tiết bất mãn của chính mình, nhưng thật ra tiểu tử kia vô tội a.

“Vẫn là ‘tiểu sắc lang’ tốt hơn.” cung nữ của nàng cuống quýt xua tay, sợ hoàng phi xúc động lại gọi lung tung.

“Hảo, tiểu sắc lang, mau, kêu hai tiếng, không đúng, đứng chống ngược đi đi.....” Người nào đó chỉ huy.

Trong phòng mấy người nhất thời sắc mặt xanh mét, hoài nghi hoàng phi có khuynh hướng ngược đãi động vật nghiêm trọng, lại liếc liếc mắt nhìn tiểu xà lưỡi biêng nằm trong vạt áo của nàng, đương nhiên, trừ bỏ ‘con’ này.

Đứng ở ngoài điện chờ này giờ, người nào đó cuối cùng chậm rãi thở hắt, thần sắc khẩn trương trên mặt loi lỏi xuống, nhìn về mặt lo lắng của Mộc Hiệp, ý bảo sẽ nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Sát Thủ Đột Kích

Đùa một hồi, tiểu sắc lang có chút mệt mỏi, mới sáng sớm bị Tiểu Thanh truy đuổi một hồi, nó liên tiếp giương cái miệng nhỏ ngáp liên tiếp, nức nở hai tiếng, vô tình cúi hạ đầu.

Không thú vị đem nó giao cho cung nữ, nội thương chưa lành, nàng lại không thể đi ra ngoài chơi, chỉ phải lười biếng leo lên giường.

“Tiểu Thanh, ngươi kể chút chuyện xưa cho ta nghe đi.” Đem Tiểu Thanh kéo đến bên giường, nàng nằm xuống nhưng lại ngủ không được.

“Nô tỳ không biết kể chuyện xưa.....” Tiểu Thanh bắt đầu nói, “Nô tỳ nghe được, đều là một ít việc nhàm chán trong cung, như là cung nữ nào thích thị vệ nào, lĩnh tỉnh này đó, hoàng phi muốn nghe không?”

Vậy thật đúng là nhàm chán, nàng khoát tay áo, quên đi, Tiểu Thanh không nói lời nào thì có vẻ im lặng ‘nguy hiểm’, nhưng vừa nói, lại nhàm chán vô cùng.

Ở trên giường lăn qua lăn lại, mắt phải đột nhiên giật giật, nàng dùng một tay dè lại.

“Hoàng phi, mắt của người không thoải mái sao?” Tiểu Thanh kỳ quái hỏi, đôi mắt màu bạc khinh trất, nhòm người lên, “Có cần truyền ngự y tới xem hay không?”

“Không cần, chỉ là mắt phải giật giật, cảm thấy sắp có chuyện gì không lành sắp diễn ra.” Nàng lắc đầu, từ sáng đến giờ, khi tỉnh lại, ngực luôn cảm thấy bất an.

Nghe nàng nói như vậy, Tiểu Thanh yên tâm, nhưng vừa mới định cất bước đi đốt một ít hương liệu giúp nàng an thần ngon giấc, lại cảm thấy có gì đó bất ổn, lập tức thối lui đến bên giường.

“Tiểu Thanh, ngươi làm sao vậy?” Y Y phát hiện động tác của nàng có chút quái dị.

“Hoàng phi, có chút không thích hợp.....” Nàng nhẹ giọng nói, sắc mặt quýnh lên, “Người tới a, người tới a!”

Không đúng, cái gì không đúng??□

Tại sao có thể như vậy! Sắc mặt nàng trắng bệch, cuống quýt đứng dậy, chạy chậm đến chỗ bức rèm che, phát hiện có một bức màn vô hình, cách ly thành hai thế giới bất đồng, làm nàng không thể đi ra.

đôi mắt màu bạc của Tiểu Thanh nhìn chăm chú vào phòng trong bị một tầng mỏng bao vây, rung chuyển, trong suốt như bọt biển, người bên ngoài dường như không thể nghe được bất kì động tĩnh nào ở bên trong.

“Hoàng phi, bên này cũng không được!” Tiểu Thanh chạy đến cửa sổ, chạm vào tầng bao bọc kia, sắc mặt có chút khản trương.

Nàng sao có thể sợ ý như vậy, rõ ràng có thể thấy rõ ảo thuật, nhưng mà, lấy tốc độ dịch nhân xảo xuất thuật niệm, xem ra sớm đã nắm rõ tình huống bên trong, cho nên mới lấy phương thức này vây khốn hai người.

Hai người nhanh chóng thối lui đến chính giữa, cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh, không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

“Đã lâu không gặp, hoàng phi, không ngờ, mệnh của ngươi thật đúng là dài.”

Một thanh âm vui cười đột nhiên vang lên, ở không trung, ngưng tụ ra một thân ảnh trong suốt như nước, từ vô sắc dần dần chuyển hoá thành màu đen.

Cách biệt nhiều năm, Y Y vẫn có thể liếc mắt một cái nhận ra sát thủ này! Không phải dựa vào gương mặt của hắn, mà là dựa vào âm điệu nói chuyện của hắn, hắn là kẻ năm đó thiết hạ cạm bẫy, hãm hại nàng cùng Mẫn Hách. (là tên lập ra cái bẫy có mấy con rắn đó)

“Là ngươi!” Nàng kinh ngạc, “Ngươi chưa chết, ta làm sao dám tử? Lần trước nhiệm vụ còn chưa đạt thành, nên đã bị trừng phạt, cho nên đến hôm nay mới được thả ra sao? Khó trách, càng ngày càng không giống người, giống yêu quái!” Trong lòng tuy là e ngại, nhưng vẫn tránh không được hung hăng mắng cho 1 trận.

“Yêu? Ngươi dám nói ta giống yêu quái?” Nam tử khó có thể tin chỉ vào nàng, “A Mang ta sinh ra đã có tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, so với mặt mũi tầm thường của ngươi, đẹp hơn gấp trăm lần.”

Tiểu Thanh có chút quái dị theo dõi hắn, không ngờ một sát thủ thế nhưng lại có hành động ngây thơ như vậy, lại cùng người hơn thua, tranh tương mạo xấu đẹp.

“Ngà? Ngươi tháo khăn che mặt ra, chúng xem thử ngươi có bộ dạng gì, nói không chừng ở trên mặt còn có khắc mấy con rùa nữa nha.” Y Y dùng khóe mắt hướng Tiểu Thanh, ý bảo, nàng phụ trách khiêu khích tên nam tử tự xưng là A Mang này.

Nhận được ám chỉ của nàng, Tiểu Thanh nhẹ nhàng gật đầu, bắt đầu chuyên chú tìm kiếm sơ hở trong thuật pháp này.

“Ngươi, ngươi, thật sự là tức chết ta, hảo, cho ngươi xem, đến lúc đó cũng không nên tự mình hổ thẹn!” A Mang đưa tay phóng tới trên mặt, đang định kéo mạng che xuống, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên cười, “Muốn gạt ta cho ngươi xem dung mạo sao? Ngươi còn non lắm.”

Hai tay thoải mái bung tách một cái, chỉ thấy nội phòng giống như bị cái gì vận vẹo , lộ ra một cái động lớn, bên trong lộ ra một cái đầu rắn cực lớn, ánh mắt âm lãnh thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng, xà tín dài nhỏ nhẹ rịt ra rụt vào, đồng thời, từ khắp các ngóc ngách chui ra không biết bao nhiêu con rắn, dài ngắn, xanh đỏ, đen tím đủ cỡ đủ loại, chớp mắt chiếm đầy cả phòng.

Tiểu Thanh lần đầu tiên nhìn thấy loại thuật pháp như vậy, vừa nhìn đến cái động mở ra, vốn định lời kéo hoàng phi chạy đi, không nghĩ tới, bất ngờ lại xuất hiện nhiều rắn như vậy, sợ tới mức toàn thân run run, sắc mặt trắng bệch.

“Lại là xà, ngươi không có cái gì mới mẻ hơn sao?” Y Y che miệng cười khế, ngược lại nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh bàn, chân nhỏ lắc lư.

“Lần trước có Mẫn Hách Vương gia cứu ngươi, lần này, nhiều nhất chỉ có nha đầu này cùng ngươi chịu chết!” A Mang nghĩ đến lần trước nhiệm vụ không thành, cả người bị quật cho toi tã, máu tươi khắp người, hơn một tháng mới thức tỉnh, lúc này đây, hắn không thể lại thất bại.

Xem ra hắn còn chưa biết mình đến tột cùng đã chạy trốn như thế nào, bất quá, xác thực, Mẫn Hách cũng có đã cứu mình, nghĩ vậy, nàng nhú nhú mày.

Thấy nàng lộ ra vẻ mặt khó khăn, tưởng việc đe dọa của mình đã có tác dụng, A Mang cúi đầu cười, ánh mắt dài nhỏ như lưỡi rắn càng thêm híp lại, toát ra vẻ độc ác, bí hiểm khôn lường. ...

“Ác? Hay là chúng ta đánh cược đi, nếu lần này ta vẫn bình an vô sự, xà của ngươi, toàn bộ đều tặng cho ta, thế nào?” Che áo, nàng cảm giác được tiểu lục ở bên trong rục rịch, chắc nó đã cảm giác được uy hiếp, đang muốn đi ra hỗ trợ.

“Hào, giết không được ngươi, dưỡng chúng nó cũng vô dụng!” Hắn rất nhanh đáp, “Bất quá, chúng nó đã đói bụng vài ngày, nếu ngươi muốn còn sống đi ra ngoài, kia cũng phải hỏi chúng nó đáp ứng hay không đáp ứng.”

Tiểu Thanh lấy tay nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Y Y.

“Hoàng phi, nô tỳ không tìm thấy phương pháp có thể chạy ra ngoài.” Không ngờ người này thuật pháp lại cao minh như vậy, liền ngay cả hai mắt của mình đều không thể nhìn qua.

“Không có việc gì, không cần chạy, xà của hắn, ta sẽ chiếm lấy toàn bộ,” Bưng lên trên bàn một mâm hạt dưa, lấy một hạt để vào miệng cắn cắn, nàng nhàn nhã rung rung cái đuôi, “Tiểu Thanh, ngươi muốn ăn một chút hay không?”

Lắc đầu, lại lắc đầu, Tiểu Thanh đã bị hành động của nàng khiến cho mờ mịt, không biết làm sao.

“Ngươi đã nhàn nhã như vậy, làm sao bây giờ, A Mang ta lại đang bề bộn nhiều việc,” Nam tử tựa hồ có chút không kiên nhẫn, từ trong ống tay áo lấy ra một cây sáo bằng ngọc, đặt ở bên miệng, “Tốc chiến tốc thắng đi.”

Nhất thời, một khúc nhạc quý dị lúc cao lúc thấp vang lên. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Chúng Nó, Là Của Ta

Từ từ dương dương tự đắc, tiếng sáo quý dị trong phút chốc mãnh liệt dựng lên, giống như dòng nước bình tĩnh nhập vào đại hải, gan đục khơi trong, cuộn sóng đỉnh cao.

Mãng xà đang cuộn mình thành 1 đoàn giống như nghe được chủ nhân kêu gọi, trương khởi mồm to, nước miếng dọc theo răng nanh sắc bén nhiều xuống, đánh trống reo hò, động giống như đã làm tốt chuẩn bị, hai mắt đỏ rực, tùy thời có thể bỏ nhào vào nữ tử bạch y kia.

“Hoàng phi. ....” Tiểu Thanh khẩn trương, nhìn thiên hạ vẫn như cũ nhàn nhã cắn hạt dưa, không khỏi vùng trộm đem hai tay đặt ra sau, mười ngón khinh hạp toát ra.

“Xem ra sủng vật mà ngươi dưỡng nhiều như vậy năm qua thật là muốn tặng cho ta, Tiểu Thanh, ngươi sẽ chờ xem trò hay đi.” Phun hạt dưa da, Y Y hơi chút buông lỏng vật áo, tiếng sáo gan đục khơi trong đột nhiên trở nên bén nhọn chói tai, nàng không thể không dùng hai tay che lỗ tai, nghi hoặc nghề hướng sát thủ.

“Ngươi muốn làm gì?” Nam tử dừng lại, không tiếp tục thổi, hai mắt xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái, “Muốn dùng mỹ nhân kế? Lấy bộ dáng như mắc bệnh lao của ngươi sao, đừng làm ta cười chết.”

“Chê cười, mỹ nhân kế? Đối với loại yêu quái như ngươi, còn muốn ta dùng mưu kế cao thượng như vậy? Ngươi sẽ không là chưa thấy qua nữ nhân đi.” Nàng cười lạnh, cúi đầu nhìn đôi mắt màu lục bảo, nó vui sướng bò lên, thân thể lạnh lạnh thật nhỏ lướt qua da thịt, mang đến từng trận xúc cảm lạnh lẽo.

Nên ghen hông rồi, cái này có thể đi ra, tiểu lục, ngươi đừng để ta mất mặt a, bằng không liền nuốt luôn ngươi vào bụng đó.

Lúc tiểu đầu vừa định nhô ra khỏi vạt áo, Y Y cố ý dùng tay nhỏ bé chỉ đề cái đầu nó lại, nhìn thấy ánh mắt u oán của nó, không khỏi cười trộm.

Nghĩ đến nàng là đang chê cười mình, ây, thế nhưng lại nói trúng ‘nỗi đau trong lòng’, đứng ở không trung, thân ảnh nổi trận lôi đình, dùng cây sáo chỉ vào nàng:

“Ai nói ta chưa thấy qua nữ nhân, người dám chê cười a mang, khiến cho người thấy bản lĩnh của A Mang”

“Bản lĩnh, bản lĩnh cũng thật không nhỏ a, nhìn thấy nữ nhân thoát y đã đỏ mặt, muốn tí tý chỉ giáo người một chút hay không a?” Y Y tề mi lộng nhần, nghề hần.

Đứng ở một bên, Tiểu Thanh ‘gian nan’ quay đầu, nhìn thấy nàng mang bộ váy hoa hoa công tử đùa giỡn cô nương thẹn thùng thì nhất thời như bị hóa đá. Trời ạ, thời điểm gì rồi, nàng còn đùa giỡn? Hơn nữa, hiện tại cũng không dùng ‘Bản phi’ để xưng hô chính mình, nàng cho dù có chút không khoẻ, lại khiến Tiểu Thanh cảm thấy bộ váy như thế hết sức tiêu sái.

“Phi!” A Mang hướng về phía thâm long tơ màu đỏ ối ra một ngụm đàm, “Hầu hạ xong Hoàng Thượng lại hầu hạ Vương gia, loại nữ nhân như người, ta mới không hiếm lạ!”

Tiểu Thanh nghĩ rằng hoàng phi nghe xong sẽ tức giận đến nhảy dựng lên, không ngờ, nàng cũng là ôn nhu cười.

“Người sao lại biết ta cùng Sầm Nhi trao đổi thân phận, dường như, việc này người biết cũng không nhiều lắm nha, ta có lẽ không thể xem thường người.” Y Y nheo lại mắt hạnh, trong lòng đã có đáp án.

“A Mang là người thế nào chứ, sao có thể có chuyện không biết, bất quá, tin tức này dù sao cũng có liên quan đến chủ nhân của ta.....” A Mang nói đến đây, hai mắt nhất lưu, cười nói, “Thiếu chút nữa lại trúng kế của người, muốn gạt ta nói ra sao? Nhưng mặc dù có nói cho người biết thì đã sao, hôm nay, người dù sao cũng sẽ biến thành một thi thể, bất quá, vì để ngừa vạn nhất, A Mang vẫn là không thể nói cho người.”

Nàng cũng là cố tình làm ra bộ dáng kinh ngạc, khoa trương nói rộng ra cái miệng nhỏ.

“Nha, bị người phát hiện, nếu không, chúng ta lại đánh cược đi, nếu ta đoán ra chủ nhân của người là ai, người liền giúp ta giết chủ nhân của người, nếu ta đoán không ra, sủng vật của người mặc dù ta có thắng, cũng sẽ không lấy của người.” Nàng rất là hào phóng nói.

Hai hàng lông mày của A Mang nhất long, khó xử nhìn nàng, một tay cầm cây sáo nhẹ nhàng vuốt vuốt bả vai của mình, nhìn người nói chuyện từ trên xuống dưới, tựa hồ muốn phân rõ lời này là thật hay giả.

Mà nhóm mãng xà không có chỉ lệnh của hần, cũng lại ù rú cuộn lại thành 1 đoàn, hai mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm địch nhân.

“Lá gan của người cũng thật không nhỏ, dám để cho ta đi giết chủ nhân của mình, bất quá, người ngay cả 1% cơ hội thắng đều không có.” Hần tự tin cười.

“Vì cái gì, chẳng lẽ người không tin rằng ta có thể đoán ra sao?” Nàng có chút kinh ngạc .

“Bởi vì, người sẽ lập tức biến thành tử thi a, người chết sao có thể nói được, cho nên cuối cùng khẳng định là ta thắng,” Hần đem sáo ngọc lại phóng tới bên môi, cách miêng vải đen, cúi đầu nói, “Hoàng phi nương nương, vĩnh biệt.”

Tiếng sáo gạn đục khơi trong lại vang lên, đàn xà đang nằm cuộn tròn lại vũ động lên, nhận được kêu gọi của chủ nhân, nhất thời toàn thân tràn ngập lực lượng, thu thân rắn, nhìn như một đoàn khủng bố, đang ở uốn lượn xoay quanh mà đến.

“Vương gia!”

Nghe được Tiểu Thanh kêu gọi, Y Y liếc qua, chỉ thấy ở sau bức rèm che bên ngoài một thân ảnh đỏ tươi đang đứng, sót ruột nhìn vào bên trong, đôi mắt màu nâu trắng tập xem xét chính mình, hai tay của hần càng không ngừng vuốt vuốt lên tấm tường ngăn cách trong suốt.

“Là người gọi hần đến?” Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Thanh đang sót ruột.

“Chủ tử đã phân phó qua, nhất định phải chiếu cố hảo hoàng phi, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ.” Tiểu Thanh nhìn một con rắn đã muốn dao động đến bên chân mình, đang chậm rãi vòng thân rắn đem chính mình vây khốn, tựa hồ chỉ cần vây đến cổ, liền đem chính mình một ngụm nuốt vào.

“Hảo cho một câu bất đắc dĩ...” Y Y nhủ mà, nhìn mãng xà cũng sắp vây đến chân mình, đúng là chân duỗi ra, hung hăng đạp lên đầu nó, “thì ra người sợ rắn.” Kỳ thật Tiểu Thanh cũng biết thuật pháp, nhưng bây giờ, trong thời khắc mấu chốt như vậy, nàng lại không dùng được thuật pháp, xem ra, là bị sợ hãi.

“Ô ô, nô tỳ, nô tỳ chỉ sợ xà.....” Mắt vô tiêu cự đột nhiên phiếm thượng đám sương, nàng nghẹn ngào ra tiếng.

Không ngờ nàng sẽ bị dọa đến bật khóc, Y Y một tay nhu nhu đầu, thôi, không đùa nữa, hơn nữa, lại có thêm rất nhiều con rắn đang vọt đến, nàng cũng không có nhiều chân để đối phó.

“Tiểu lục, xuất hiện đi.” Rốt cục buông lỏng ngón tay, nàng nhẹ giọng kêu gọi.

Vốn đang cao hứng thổi sáo, A Mang nhìn tiểu đầu màu bạc nhô ra từ vạt áo của nàng thì tròn tròn 2 mắt, nhìn chăm chăm con rắn nhỏ.

Sao có thể như vậy, giao xà vì sao lại xuất hiện trên người nàng?

“Thử, thử.....” Đôi mắt màu ngọc lục bảo quét 1 vòng quanh phòng, nhẹ thở xà tín, lấy tư thế vương giả ti ngễ nhìn đám xà dưới đất, ngay cả cự mãng cũng sợ tới mức không ngừng lui về phía sau.

Liền ngay cả con đang quần chân Tiểu Thanh cũng chậm rãi lui lỏ xuống dưới, dùng tốc độ nhanh nhất lưu đến một bên.

Ở ngoài bức rèm che, Mẫn Hách nhìn thấy một màn này, cũng yên lòng, năm đó cũng là con rắn nhỏ này dọa đám cự mãng kia chạy mất, nguy cơ có thể giải trừ, nhưng mà, hai tay chạm đến tầng trong suốt này, xoay người phân phó thị vệ đi mời quốc sư đến, cũng chỉ có hần, mới có khả năng cứu nàng.

“Thế nào, chúng nó, hiện tại đều là của ta.” Đặc ý điểm nhẹ cái đầu màu bạc của tiểu lục, nàng phiết thân, liếc liếc nhìn sát thủ đang tròn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Bỏ Trốn Mất Dạng

Đem sáo ngọc nhẹ nhàng thu vào trong lòng, A Mang không thể không thừa nhận, ở trước mặt xà vương, toàn bộ đám mãng xà này đều sẽ trở nên vô lực, mà kết giới hần dày công thiết lập cũng không duy trì được bao lâu.

“Lần trước, các ngươi cũng dựa vào xà vương, cho nên mới không bị mãng xà giết chết?” đôi mắt thật nhỏ vẫn xem xét con rắn nhỏ kia, hần cau mày, biết rõ giao xà chỉ nhận thức 1 chủ nhân, cho dù hần có đoạt qua được, nó cũng sẽ không nghe theo phân phó của hần, nói không chừng còn bị tác dụng ngược.

“Như thế nào, xem đủ chưa?” Y Y một tay chống cằm, nhìn thấu khát vọng trong lòng hần,

“Không có biện pháp, nó không phải của ta, mà ngươi, bây giờ xà của ngươi đều bại trận rồi, làm sao bây giờ, ngươi giết không được ta.”

“Ngươi nghĩ rằng A Mang ta chỉ là bình hoa thôi sao? Không có chúng nó, ta vẫn có thể khiến cho ngươi sống không bằng chết!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, đối với nhóm mãng xà vùng hai tay lên.

Huyết động to lớn lại xuất hiện, nhóm mãng xà nối nối nhau chui vào, toàn bộ trôi đi.

“Thì ra ngươi là kẻ nói chuyện không giữ lời a.” Y Y có chút đáng tiếc, aiz, bao nhiêu con xà như vậy, có thể ngâm được một bình rượu thuốc thượng đẳng nha, ngoài ra mật rắn, còn là một vị thuốc hay nha.

“Ngươi câm miệng!” mặt A mang giấu ở sau miếng vải đen cũng đỏ lên, “Cầm vương bài xà vương gạt mãng xà của ta, ngươi còn bày đặt vô tội, huống hồ, chúng nó theo ta nhiều năm như vậy, vì sao phải cho ngươi.”

Nghe hần biện giải hành vi vô lại của mình, nàng nhún vai, không cho cũng không sao, nàng cũng không cần mảy.

Ân hừ, nhưng mà, sở trường của hần cũng còn nhiều trò hay, còn có cái gì hảo ngoạn, nan bắt thành, không phải muốn liều mạng chứ?

Liếc mắt nhìn Tiểu Thanh yên lặng đứng một bên, hai tay hạp mui, nàng thật ra không có gì lo lắng.

Khâu Trạch từng nói qua với mình, đôi mắt của nàng có thể nhìn thấu hết thảy thuật pháp, đương nhiên, dưới tình huống hiện tại, hơn nữa, Tiểu Thanh cũng từng học qua một ít thuật pháp, hơn nữa chính mình, nhất thời hần muốn hành động, cũng không dễ dàng.

“Không cho cũng không sao, ta thấy rằng nanh của bọn nó vài năm rồi cũng chưa tẩy qua, nuôi chúng ta còn ngại bản, dù sao cũng không sạch sẽ đáng yêu như tiểu lục.” Nàng vui tươi hơn hờ vuốt ve tiểu đầu của tiểu lục, “Hiện tại, phỏng chừng ta đã không biến thành người chết, có phải nên đoán chủ nhân của ngươi là ai hay không?”

“Có chết hay không không phải do ngươi nói!” Hần liếc mắt nhìn Mẫn Hách đang đứng ngoài kết giới, không nghĩ tới nhanh như vậy hần đã chạy đến, nhưng nhất thời còn chưa giải trừ được thuật pháp của mình, “Hần vào không được, ngươi cũng ra không được, không có người tới cứu ngươi, không có xà, A Mang còn có thuật pháp!”

Hắc ưu mui ngón gắt gao dựa, hần cúi đầu, nhớ kỹ cái gì, nhưng mà, trong khi ngón tay còn chưa niệm cuốn xong, liền nghe được tiếng cười lạnh lừng của Tiểu Thanh.

“Mị hắc thuật? Ngươi muốn ẩn vào trong bóng tối để tiến hành ám sát sao, bắt quá, vừa lúc, bên ngoài mặt trời rất sáng, ngươi đi đến đâu, ta đều có thể thấy được, muốn hay không thử xem là đao kiếm của ngươi nhanh, hay là hỏa điểm cầu của ta bắn mau hơn?” phía trên mười ngón tay của Tiểu Thanh rõ ràng đang có mười hỏa tinh cầu lớn nhỏ thiêu đốt, so với đại hình hỏa điểm cầu, những tiểu hỏa cầu này càng có lực sát thương mạnh hơn.

Không ngờ một cung nữ nhỏ nhoi lại có thể vạch ra kế hoạch của mình một cách rõ ràng như vậy, ngón tay A Mang đang cuốn thuật từ trong khoảng thời gian ngắn đó không biết nên như thế nào xoay tròn cứng đờ, không biết làm như thế nào.

Đúng rồi, công chúa từng nói, Mẫn Hách Vương gia từng ở bên người hoàng phi an bài một được nữ, chẳng lẽ chính là nàng?

Kia một đôi đôi mắt màu bạc tựa tiểu phi tiểu xem xét mình, rất giống như đang nhìn hầu tử làm xiếc, trong lòng không khỏi giận dữ, chẳng lẽ ngay cả một cung nữ nhỏ nhoi mà hãn cũng không đối phó được?

“Thấy như thế nào, lấy tốc độ hỏa cầu của ngươi, làm sao có thể thắng được ta!” Hãn tự tin cười khể, mười ngón vừa chuyển, hét lớn, “Mị hắc thuật, ẩn!”

thân hình vốn là trong suốt dần dần trôi đi, tựa như không khí, ở không trung, ngay cả bóng dáng đều không hề lưu lại, không một tiếng động biến mất.

Ở bên ngoài bức rèm che, Mẫn Hách thấy một màn như vậy nhất thời khản trương lên, nếu sát thủ đơn thuần dùng măng xà công kích, Y Y còn có thể chống đỡ, nhưng nếu đối thành ảo thuật, mình cũng biết thuật pháp của nàng bình thường, mà Tiểu Thanh, hãn cũng không phải thập phần rõ ràng, bởi vì nhiều năm rồi, nàng rất ít ở trước mặt hãn lộ ra một chiêu nửa thức, đừng nói pháp thuật.

“Không thấy người.....” Y Y cố ổn định hô hấp, hai mắt nhìn quanh bốn phía, loại ám sát vô hình này quả thật so với công kích của măng xà còn làm cho người ta mao cốt tung nhiên hơn.

“Hãn còn đứng tại chỗ.” Tiểu Thanh vẫn ngang đầu, ánh mắt kiên định nhìn về phía đối diện, “Vô luận ngươi trốn chỗ nào, ta đều có thể nhìn thấy ngươi rõ ràng, xem ra, ngươi đã chọn sai thuật pháp rồi.” Nói xong, thấy thân hình của hãn chợt lóe, một hỏa cầu trong tay nàng nhanh chóng đánh ra.

Y Y nhìn không thấy bóng người, chỉ có thể y theo tầm mắt của Tiểu Thanh nhìn lại, thấy hỏa cầu bắn ra, không có nổ mạnh, cũng không có đánh lên mặt tường phía sau, biến mất trong không gian, nhìn, liền giống như trống rỗng tan mất.

“Ngươi!” thanh âm ảo não của A Mang quả thật từ hướng hỏa cầu truyền đến.

“Ta nói rồi, vô luận ngươi trốn ở chỗ nào, đều trốn không khỏi hai mắt của ta.” Tiểu Thanh nhìn đầu ngón tay của mình, “Lần này là ngươi may mắn, quỹ đạo hơi lệch một chút, bằng không, lần sau đánh trúng, chính là trái tim của ngươi!” Nhìn hãn bụng kín cánh tay trái bị thương, nàng nhếch môi, ngăn mình không cười thành tiếng.

Chưa từng nhìn thấy thuật pháp của Tiểu Thanh, Y Y thật ra có chút an tâm, đồng thời trong lòng âm thầm nhớ kỹ một sự kiện, thời điểm không có việc gì vẫn là không cần trêu chọc nàng, một người vừa mới bật khóc vì những con rắn, bây giờ lại trấn tĩnh như vậy, thật không đơn giản.

“Ngươi không sợ ta triệu hồi măng xà, công kích phía sau ngươi sao?” thanh âm A Mang thoáng run run.

“Sợ, ta quả thực sợ muốn chết!” Tiểu Thanh làm ra bộ dáng kinh hãi, “Nhưng mà, ta e rằng đợi ngươi triệu được bọn chúng ra, ta đã đem ngươi đập nát không còn một mảnh, đãi chúng nó bò ra, vừa vặn đem mấy khối thịt của ngươi nhét vào kẽ răng.”

Ngô! Y Y bụng kín miệng, nàng nói được những điều mà mình vừa nghĩ đến nha.

Nữ tử cùng tiểu nhân đừng có day vào, là ai nói? Giờ phút này, nàng không thể không đồng ý.

Nhìn địch nhân đứng ở đối diện, che cánh tay, nghi hoặc nhìn chính mình, ánh mắt thật nhỏ cao thấp đảo quanh, không biết lại đang suy tính cái gì, Tiểu Thanh đang muốn muốn phát hỏa cầu, đã thấy hãn thối lui đến bên cửa sổ, thoát một cái, liền nhảy ra ngoài cửa sổ, bỏ trốn mất dạng!

Mà Y Y cũng không biết sát thủ đã đào tẩu, như cũ có chút kinh hãi đảm chiến nhìn Tiểu Thanh.

Cho đến khi một thân ảnh hồng sắc vọt tiến vào, hai tay ở thân thể của nàng vuốt ve, mới giật mình tỉnh lại, đợi nhìn thấy gương mặt của hãn, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Ngươi đi ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi, cả đời cũng không muốn nhìn thấy ngươi! Cút đi!”

Ánh mắt lạnh như băng giống như một thanh kiếm lợi hại, nhất thời đem tấm lòng lo lắng của Mẫn Hách bắn vỡ nát, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Hù Chết Chúng Ta

Nhất trắng nhất vàng lần lượt vọt vào Long Quân điện, nhìn thấy Y Y lạnh lùng ngồi chơi đùa cùng tiểu lục, cảm thấy thoáng yên lòng, tầm mắt vừa chuyển, Mẫn Hách giận trắng bệch, nghiêm mặt, mi mắt khinh thù.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, ngược lại không ai dám tiến lên hỏi cái gì.

“Hoàng phi không có việc gì,” Tiểu Thanh nhìn thấy hai người, tiến lên hành lễ, tất nhiên là biết bốn phận, “Nô tỳ xin cáo lui trước.”

“Tiểu Thanh, ngươi không cần ra ngoài, nên đi ra ngoài là bọn họ, ta không phải đã nói rồi sao, ba người bọn họ, ai cũng không muốn gặp, tiền khách!” ngón tay đang điểm điểm tiểu đầu của tiểu lục thoáng cứng đờ, nàng đem nó đặt vào lòng bàn tay, “Giúp ta đem tiểu lục trả lại cho quốc sư.”

Lại là xà, Tiểu Thanh mặt đều tái rồi, thối lui đến phía sau Mẫn Hách Vương gia, lắc đầu.

Đợi cả nửa ngày, không thấy nàng tới lấy đi tiểu lục, Y Y nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt của nàng, thế này mới nhớ lại vừa rồi, nàng rất sợ rắn, cũng không muốn miễn cưỡng, tự mình đứng lên, đi đến trước mặt Lạc Dật.

“Cám ơn ngươi, tiểu lục lại cứu ta một lần nữa, bất quá, về sau cũng không cần, trả lại cho ngươi, sinh tử chính là thiên mệnh, về sau Y Y chỉ dựa vào bản lĩnh của mình.” Nàng mặt không chút thay đổi đem tiểu lục để vào trong tay hẩn trung.

“Thử, thử.....” đôi mắt màu lục khinh trát, tiểu lục tựa hồ đã nhận ra chủ nhân đích thực, học xà tín thập phần tấp nập, thật ra không hiểu được Y Y đã muốn đem nó hoàn trả.

“Tiểu lục tuy rằng là sủng vật của ta, nhưng nó coi như là bằng hữu của muội, cứ như vậy trả lại cho ta, muội hẳn là nên hỏi nó một tiếng mới đúng, nếu nó đồng ý, ta cũng nhất định thu hồi.” đôi mắt như ngọc lưu ly hiện lên lo lắng, Lạc Dật cười nhẹ, lại đem con rắn nhỏ để vào trong tay nàng.

“Ngươi..... Nó vốn nghe theo mệnh lệnh của ngươi, hỏi cũng như là không hỏi.” Nàng nhớ rõ, quyển sách kia từng nói qua, nó cùng với chủ nhân là tâm linh tương thông, tất nhiên là dựa theo phân phó của Lạc Dật mà làm.

“Ác? Vậy muội nhận tiểu sắc lang của Hoàng Thượng, cũng không chịu nhận lấy tiểu lục của ta, có tính là một loại đãi ngộ đặc thù hay không?” Hẩn nói được hiểu được, liếc liếc mắt nhìn Khâu Trạch đang bày ra vẻ trấn định, ngữ đạm phong thanh.

Y Y mặt đỏ lên, cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều đang hướng về phía mình, nhất là ánh mắt diệu diệu của Khâu Trạch, giống như đem nàng nhìn xuyên thấu vậy.

“Các ngươi, đều vụng trộm tặng lễ vật cho Y Y?” khuôn mặt yêu mị của Mẫn Hách đột nhiên trầm xuống, “Tiểu nhân xu nịnh, vuốt mộng ngựa, bi ối!”

Khó trách thái độ của Y Y đối với mình cùng so với bọn họ tựa hồ có chút bất đồng, thì ra là do bọn họ đã sớm làm đủ công phu, sớm biết như vậy, mình cũng đi kiếm cái gì đó, biết đâu còn có thể được nhìn bằng ánh mắt hòa nhã một chút.

“Xu nịnh, vuốt mộng ngựa? Trẫm chưa bao giờ làm việc này, bất quá, mộng ngựa, ngươi là đem Y Y so sánh với ngựa?” Khâu Trạch nhún vai, theo thói quen, đi đến bên cạnh bàn tự rót cho mình chén trà.

“Phù Vân Khâu Trạch, nếu không phải bốn vương thất ngươi một lần, ngươi cho là ngươi còn có thể ngồi ở trên hoàng tọa sao?” Người nào đó hừ lạnh.

“Ngươi đã thích như vậy, tùy thời có thể lấy đi.” Khâu Trạch hỏi đáp rõ ràng.

“Ngươi!”

Nhìn hai người “đấu võ mồm”, Lạc Dật cũng đi đến, ngồi xuống bên cạnh Khâu Trạch, châm trà uống nước, nhàn nhã hướng tiểu lục trừng mắt nhìn, thấy nó ngoan ngoãn chui vào vạt áo của Y Y, tán thưởng gật gật đầu.

“Các ngươi nháo đủ chưa? Muốn ồn thì ra ngoài mà ồn, ta muốn nghỉ ngơi.” Y Y trừng mắt, trực tiếp ngồi xuống bàn, hai người này mươ61n sao đây, định ngồi lì luôn chấv?

“Vừa rồi chạy vội vã, chân rệu rã cả, nàng cho chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.” Khâu Trạch nhìn không được lại uống một ngụm trà, hít thở không ngờ, bộ dáng rất là mệt nhọc a.

“Xác thực, Y Y, vừa rồi muội thật sự là hù chết chúng ta.” Khó khi biểu lộ cảm xúc, Lạc Dật cũng có chút lo lắng nhìn nàng, không ngờ chính mình cũng có thời điểm sơ hở,

“Ngươi cũng ngồi xuống uống một chén đi, nếu không phải ngươi phái thị vệ tiến đến bẩm báo, chúng ta cũng vô pháp biết được nàng gặp phải nguy hiểm.” Hưởng Mẫn Hách ngoắc tay, tự mình giúp hẩn châm một chén trà.

[...]

Mắt thấy hai người từ khách thành chủ, không nghĩ tới, Lạc Dật còn cho mình một cái thang để bước xuống, cũng hòa hoãn, ngồi xuống.

“Hào, đợi các người uống trà xong rồi, xin mời các người đi ra ngoài, miễn cho người ta nói ta bắt cận nhân tình,” Nàng có chút bất đắc dĩ, nam nhân xấu so với cậu còn vô lại hơn, chính mình có năng lực như thế nào, “Tiểu Thanh, người nhìn bọn hắn.”

“Dạ.” ánh mắt Tiểu Thanh dạo qua một vòng trên người ba người, mỉm cười.

“Lạc Dật, người sao lại biết con chó nhỏ ta tặng cho nàng gọi là tiểu sắc lang?” Khâu Trạch cũng không sợ người khác chê cười, trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong lòng, rõ ràng là chuyện mới sáng nay, sao đã bị hắn biết.

Lạc Dật liếc mắt nhìn Y Y vừa mới xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng cười.

“Cái tên đặc thù như vậy, đừng nói là ta, liền ngay cả thị vệ đại môn đều rõ ràng, chính là người nào đó không biết mà thôi.” Hắn cố ý liếc mắt về phía Mẫn Hách.

“Tiểu sắc lang?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Y Y cơ hồ muốn tìm cái động chui vào, thật cẩn thận nghiêng người, lại nhìn thấy Khâu Trạch nhìn mình, mặt đỏ hồng, làm bộ đang thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, không muốn đối diện với ánh mắt của hắn.

“Ngày ấy, người không phải nhìn thấy miệng vết thương trên người nàng rồi sao, cần gì phải hỏi nhiều.” Lạnh lạnh phun ra một câu, Khâu Trạch cười đến có chút thâm ý, lấy ra giấy phiến từ từ quạt.

“Người!” Mẫn Hách mặt tối sầm, cơ hồ muốn lật cả bàn lên, “Nàng là Vương phi của bốn vương, người cũng dám động nàng?”

“Trẫm cũng nói qua, ngôi vị hoàng đế, người tùy thời có thể lấy đi, nhưng nàng, trẫm tuyệt đối sẽ không giao cho người, như thế nào, vẫn là nói, người tính tỷ thí một trận đi?” Ngắm liếc mắt nhìn miệng vết thương vẫn chưa khỏi hẳn trên người hắn, Khâu Trạch cười đến có chút âm hiểm.

Lạc Dật cảm chén trà nhấp một ngụm, đáy mắt chung quy là hiện lên một tia mê lương, mình cho tới bây giờ, vốn không có lý do gì đi tranh đoạt nàng. ....

“So thì so, người cho là bốn vương sợ người sao, chớ nói bốn vương khi dễ người què một cái chân.” Mẫn Hách lại như thế nào thấy không rõ động tác ngày ấy của hắn, rõ ràng là chân bị trọng thương.

“Xem ra các người cũng không khát nước, cũng không phiền hà, nói chuyện cũng nói thông thuận được như vậy, trà cũng uống xong rồi? Ba vị, thỉnh trở về đi, Tiểu Thanh, tiễn khách.” Tức giận quay đầu lại, đem ấm trà thu hồi, Y Y đối Tiểu Thanh lạnh giọng phân phó.

Lạc Dật u oán nhìn hai người liếc mắt một cái, bất đắc dĩ đứng dậy dẫn đầu rời đi.

Mà hai người đang đối chọi gay gắt cũng đều tự phần hận hừ lạnh một tiếng, một trước một sau đứng dậy, phát tay áo rời đi.

Y Y lên giường, đem đệm chăn đắp qua đầu, lấy tay vỗ vỗ mặt, trong lòng mờ mờ lạnh ứa ra, không nghĩ tới Khâu Trạch đem việc hai người thân mật đều nói đi ra, ngày mai, phải cho tiểu sắc lang đứng chống ngược đi đường, mới tiêu được tức giận trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Nửa Đêm Bị Tập Kích?

Mơ mơ màng màng xúc lên đệm chăn, nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, cổ họng khô rát làm nàng giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy, nhìn thấy cung nữ đứng ngủ gật bên ngoài điện, Y Y quyết định vẫn là tự mình đứng lên rót nước thôi.

Vì sáng nay xảy ra chuyện thích khách hành thích, nên số lượng hậu vệ tuần tra canh gác quanh Long Quân điện tăng lên đáng kể. Dưới ánh nến lập lòe, phản chiếu bóng ảnh của các thị vệ, hàng ngũ chỉnh tề, thi thoảng chụm đầu ghé tai, thanh âm rất khẽ, nếu không chú ý, sẽ không nghe được.

Uống hai chén trà xong, hai mắt mê mẫn, nhập nhèm leo lên giường, nàng chỉ cảm thấy toàn thân oi bức, nàng nhú nhú mảy, đột nhiên chạm vào “một khối” lạnh lẽo trong đệm chăn, hai chân nhất hoành, khóa đi lên.

“Rất nóng sao?” Một bàn tay hơi lạnh đặt lên trán của nàng, “Đã vào thu, sao còn nóng thành như vậy?” ngữ khí LLo lắng rất giống người nào đó.

“Ấn, nóng quá, chán hảo mát mẻ, ôm thật thoải mái, tựa như ôm hân, trên người hân cũng rất mát mẻ.” Nàng ách xì 1 cái, mi mắt cũng không mở.

“Hân? Hân là ai vậy?” tiếng nói nhẹ nhàng khoan khoái thoáng chấn động, giống như đang cố không chế ý cười.

“Hân chính là.....” Đột nhiên, nàng kinh ngạc mở hai mắt, đập vào mắt lại chính là một đôi mắt màu tím, “A! Ngươi vào đây bằng cách nào? Đến từ khi nào, mau đi ra ngoài cho ta!” Hai chân rất nhanh đạp đi qua.

Phù Vân Khâu Trạch chết tiệt, hân rốt cuộc đã vào như thế nào, rõ ràng cửa chính cùng tất cả cửa sổ đều đóng, mà hân lại có thể ‘thần không biết, quỷ không hay’ có mặt trên giường của nàng, nói như vậy, khác nào nói rằng: sát thủ kia vẫn có thể dễ dàng đánh vào, “đến không ảnh, đi không bóng” sao? Ánh mắt của nàng tức khắc có chút hoảng hốt.

Làm như biết nàng sẽ sử dụng chiêu này, người nào đó hai tay hai chân dang ra, khóa chặt nàng lại, cánh môi nở một nụ cười hồn nhiên nhưng thập phần vô lại.

“Thì dùng cách bình thường vẫn hay đi vào, vừa mới đến.” Hân cười đến giả dối.

“Ngươi, là nhân lúc ta ngủ say vụng trộm chạy vào Long Quân điện?” YY nói năng cố ý dùng từ ngữ thô lỗ, nhưng dù nàng cố gắng vẫn không gây khỏi cánh tay hân.

“Đúng vậy.” Người nào đó thành thật gật đầu.

“Vừa rồi vẫn ngủ ở bên cạnh?” Nàng nghĩ đến, có một đoạn thời gian, mình dường như ôm lấy một khối này nọ, rất là thoải mái, ôn hoà, chỉ là nàng có thói quen ngủ rất hay đá chân, đại khái chính là khi đó đem hân đá văng ra .

“Nàng đoán không sai a.” bạc thần khinh dương, hai tay nhẹ nhàng mát xa lòng bàn chân của nàng, “Ta một mình ngủ không được, muốn ôm ôm nàng, mấy ngày ở mục trường kia, nàng đều ôm ta ngủ, hiện tại đã dưỡng thành thói quen, nàng không ôm ta, ta liền ngủ không được .”

Này có tính là vô liêm sỉ không? Nàng tiếp tục giả vờ, vờ vờ, đá lung tung, muốn đạp bàn chân đang vắt ngang người xuống, nhưng “lực bất đồng tâm”, đành phải mặc kệ hân.

“Ai thắng?” đột nhiên nhớ đến cuộc thi săn bạch hổ ngày ấy, nàng trầm giọng hỏi.

“Ai cũng chưa thắng” hơi sững người lại một chút, khinh liễm song đồng, đôi mắt màu tím thẳng tắp xem xét nàng, “Ngày ấy, sau khi nàng hôn mê, quả thực đã đem chúng ta dọa nhảy dựng, may mà chỉ bị rạn mấy cái xương sườn.”

Nàng quay đầu, nhìn ngon nết mờ ảo trên cái bàn, lông mi khẽ run.

“Nếu là thực dọa đến các ngươi, hân phải là việc ta nhớ lại tất cả đi?”

“Nàng nhớ lại tất cả, âu cũng là thiên ý”. Hân đột nhiên chưa sót cười, đôi mắt trong trẻo mang theo một tia bất đắc dĩ, “Chúng ta nhớ rõ, mới là điều thống khổ nhất.”

“Cái gì ý thức?” Nàng kinh ngạc quay đầu lại.

Ánh sáng màu da cam chiếu rọi lên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, càng làm nổi bật sóng mũi cao thẳng, nhưng hân lại khẽ nhắm mắt lại, làm cho người xem lại cảm nhận được vẻ cô tịch, tĩnh lặng lặng lẽ toát ra từ người hân.

“Đều đã qua đi, cần gì phải nhớ mãi không quên.....” lời này không biết là hân đang nói cho nàng nghe, hay là nói cho chính mình nghe, càng về sau, thanh âm càng thấp xuống....

“Nhớ mãi không quên, hảo cho một câu nhớ mãi không quên,” Nàng lẩm nhẩm bốn chữ, lén lút đưa tay đặt lên cái ghế bên cạnh giường, “Biết rõ ta không thể quên, vì sao còn muốn đến trêu chọc ta?”

“Đó là bởi vì.....” Hân còn chưa nói xong, nàng cũng là về mặt lạnh lùng.

“Oanh!”

Chiếc ghế bị đẩy ngã, phát ra tiếng vang kịch liệt, hân còn chưa kịp phản ứng, vài tên thị vệ đã phá cửa sổ mà vào, cũng không thấy rõ là ai, lợi kiếm trong tay dĩ nhiên chỉ thẳng vào cổ họng của hân.

“Thích khách lớn mật, dám cả gan nửa đêm tập kích hoàng phi!” Thị vệ trưởng gầm lên một tiếng, mắt thấy kiếm trong tay sắp đâm trúng nam tử trên giường, thì từ trong hư không lại xuất hiện hai ngón tay, kẹp chặt lấy thân kiếm của hân.

Thẹn quá thành giận, hân vừa muốn mắng, lại vừa vận nhìn thấy Mộc Hiệp một thân âm trầm xuất hiện, lập tức ngậm miệng.

“Cũng không nhìn xem là người phương nào liền tự tiện động thủ, đầu của các ngươi cũng không cần nữa có phải hay không, hay là chờ mệnh quá dài, cần Hoàng Thượng tự mình động khẩu chém đầu của các ngươi?” Rút ngón tay về, Mộc Hiệp nhìn thoáng qua Hoàng Thượng đang tựa tiểu phi tiểu, nhưng thật ra thần sắc lại biểu hiện có chút không đồng ý.

Nào có Hoàng Thượng nào đêm hôm khuya khoác lên lút chạy đến giường ngủ của phi tử, truyền ra ngoài không phải làm cho bọn thị vệ cười đến rớt cả răng sao?

“Hoàng... Hoàng Thượng?”

Thị vệ trưởng thanh âm run lên, cảm nên đi lên phía trước một bước dò xét, đợi khi hần nhìn thấy mặt rồng, thiếu chút nữa chân động làm rớt cả đèn,

“Hoàng Thượng thứ tội, chúng tiểu nhân cũng không biết là Hoàng Thượng đêm khuya giá lâm, chúng tiểu nhân canh giữ ở bên ngoài đều không có nhìn thấy Hoàng Thượng. .... mới tưởng lầm là thích khách, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội a!”

“Thùng thùng đồng. ....” Vài thanh, vô luận là phá cửa sổ mà vào hay là theo đại môn dừng vào, đều đồng loạt quỳ xuống đất.

Tiểu Thanh bị các cung nữ đánh thức cũng một đường chạy đến, vừa chạy đến cửa, tất nhiên là có chút mơ hồ, nhưng xem tình huống trước mắt, mình tốt nhất vẫn là không nên đi vào, liền đứng canh giữ ở cửa.

“Xem ra, là do hoàng phi hôm nay thấy thời tiết quá mức oi bức, lại lười đứng lên, đành phải đem chiếc ghế lộng lẫy, tạo ích thanh phong, cái này, thật đúng là mát mẻ hơn rất nhiều.” Phù Vân Khâu Trạch châm chọc liếc mắt nhìn thiên hạ cơ hồ nửa thân mình đã treo ra khỏi cửa sổ được phân nửa, hướng tới phần đông thị vệ ôn thanh nói, khoát tay áo, “Thôi, đi xuống đi, ngày mai nhớ phân phó thợ mộc trong cung lại đây sửa chữa một chút.” Thuận tiện đem nạng đang kinh ngạc không thôi kéo vào trong lòng.

Cái gì quá mức oi bức, nghe được lời nói ái muội, Y Y cơ hồ ngay cả mặt đều không dám nâng lên, trực tiếp dán sát vào lồng ngực của hần, âm thầm cắn mấy cái.

“Dạ, dạ, chúng tiểu nhân không quấy rầy Hoàng Thượng hoàng phi nghỉ ngơi.” Thị vệ trưởng vung tay lên, bọn thị vệ lấy tốc độ cực nhanh, toàn bộ thoái lui.

Có người ra bằng cửa sổ, có người lại ra bằng đại môn, các cung nữ rất thông minh, buông rèm xuống, che khuất mấy cái cửa sổ bị hỏng, rồi cũng lui nhanh ra ngoài.

“Như thế nào, Mộc Hiệp, ngươi cũng có ý kiến?” Khâu Trạch liếc mắt nhìn Mộc Hiệp ngốc lảng một bên một cái.

“Khụ, thuộc hạ không có ý kiến, trời thu khí lạnh, mời Hoàng Thượng hoàng phi bảo trọng long thể.” Khom người, hần cũng không ngẩng đầu lên, lui đi ra ngoài.

Nhận thấy nội điện lặng yên không một tiếng động, Y Y mới dám ngẩng đầu lên, hai tay ấn vào cơ bụng người nào đó ngoan lực uốn éo.

“Ôi, ái phi đây chính là muốn mưu sát trượng công sao?” Người nào đó rất là không để ý liêm sỉ, hoán thanh.

Rèm cửa sổ thỉnh thoảng bị gió thổi bay bay, mà lời nói của hần vừa vắn, thập phần rõ ràng bay vào tai người bên ngoài, chỉ nghe vài tiếng ho khan, mặt của nàng đã muốn hồng như tôm bị nấu chín.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Nàng Không Phải Hoàng Phi Của Ngươi

Lặng im một trận, đợi nhiệt khí trên mặt tiêu tán, một tay đẩy ngực hần, nàng cắn chặt răng.

“Đi xuống, ngươi đi xuống cho ta, mấy ngày trước ngươi ngủ ở nơi nào, bây giờ cứ trở về nơi đó đi, đừng tưởng rằng tặng cho ta một con chó nhỏ là có thể được ta tha thứ, “thú cần lông, người cần mặt mũi”, ngươi rốt cuộc có hiểu hay không, chớ để cho cung nữ cùng bọn thị vệ chê cười, mau trở về đi.” Tận lực đè thấp thanh lượng, nàng không còn trung ra vẻ mặt lạnh lùng nữa, hần cũng là nhân nhả nằm xuống.

Bên ngoài, Tiểu Thanh nhìn thấy một cung nữ vừa được phái tới căn dặn một thị vệ khác cái gì đó rồi bảo hần rồi đi thì hoài nghi, hỏi.

“Ngươi nói cái gì với hần?”

Tiểu Thanh vẻ mặt không hồn giận, ở trong cung tất nhiên phải giữ nghiêm bốn phận, huống chi, nàng lại là tiểu cung nữ mà Vương gia phái đến, nhưng tuyệt đối không để làm cho người ta bắt được nhược điểm.

“Ta chỉ là sai hần đi bẩm báo Vương gia chuyện vừa rồi, Tiểu Thanh tỷ tỷ, chẳng lẽ ta làm sai?” Tiểu cung nữ nhất thời bị sắc mặt âm trầm của nàng dọa

sợ, nột nột hỏi.

Thì ra là như vậy, mấy ngày nay tinh thần của nàng không tốt, công việc báo cáo tin tức cho củ tử đáng lý phải do nàng làm mà nàng lại chậm trễ, cũng không trách được nàng ta

“Đúng vậy, là Tiểu Thanh tỷ tỷ hiểu lầm ngươi,” Nàng lắc đầu, vỗ vỗ mu bàn tay tiểu cung nữ, “Làm tốt lắm, là ta sơ sót, đợi nhìn thấy Vương gia, thì ta sẽ báo cáo, để chủ tử ngợi khen ngươi.”

Tiểu cung nữ vừa nghe có ngợi khen, nhất thời nói vài lời cảm ơn, Tiểu Thanh mỉm cười ứng vài tiếng, nhìn Long Quân trong điện, nhớ tới Vương gia, không khỏi lại thần du tứ phương.

Nội điện.

Y Y đẩy nửa ngày, biết hẳn lúc này có chết cũng không chịu đi, liền ôm lấy quần áo đệm chăn muốn xuống giường, nhưng lại bị người phía sau thỉnh thoảng kéo lại, lập tức đổ trở về trên giường.

“Ngươi làm gì!” Nàng có chút tức giận.

“Ta mới muốn hỏi nàng muốn làm gì, đêm hôm khuya khoắc, nàng ôm một đoàn đệm chăn đi ra ngoài, nếu bị cung nữ thấy được, không phải là nói ta vô năng hay sao?” đôi mắt màu tím khinh mi, ôm lấy lưng nàng xiết chặt.

Vô năng..... Nàng nháy mắt hiểu được “ý nghĩa sâu xa” của lời này, lạnh lùng ghé người phía sau.

“Bằng không ngươi liền trở về, ta không muốn cho ngươi có ý tưởng sai lầm gì, thỉnh không cần tự cho là rằng ta đã tha thứ ngươi, đây không phải giường của ngươi, như vậy liền mời ngươi rời đi.”

“Tuy rằng ngôi vị hoàng đế là hư, nhưng ta vẫn là Hoàng Thượng, trong hoàng cung nội điện, vô luận là thế nào, trên danh nghĩa đều là của ta, ta muốn đi đâu liền đi đó, mà giường này, ta cũng là muốn ngủ liền ngủ.” Ngáp một cái, mi mắt bắt đầu trượt.

Không ngờ cái miệng của hắn lại có thể lý sự như vậy, kiếp trước, sao không thấy hắn có tài ăn nói như vậy, chắc là ở chúng thần giữa lịch lãm đi ra, nàng nhu nhu mi.

Mặc dù nhớ lại kiếp trước, nhưng người vẫn là sẽ thay đổi, có lẽ, hắn cũng không phải Viêm Hi nữa rồi.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia!” ngoài cửa điện, truyền đến thanh âm của thị vệ.

Vừa mới chuẩn bị tiếp đi, Khâu Trạch nhắc lên mi mắt, đột nhiên đứng dậy, một tay lấy đệm chăn trùm kín hai người, làm bộ dường như ngủ say đã lâu.

“Hoàng Thượng đâu?” thanh âm Mẫn Hách ẩn ẩn lộ ra một cổ khí âm lãnh, trong đêm khuya yên tĩnh lại càng quỷ dị.

“Dạ, đang ở nội điện cùng hoàng phi an nghỉ.” Thị vệ hoảng sợ, mới nói xong, chỉ thấy Vương gia Hồng Tụ vung lên, một cước đá văng khỏi cửa điện, cũng không dám ngăn trở.

Bức rèm che lay động, chúc quang khinh bãi, thân ảnh hồng sắc thông thả đi vào điện, nhìn thoáng qua cửa sổ bốn hướng bị hư hại, đi đến trước giường, lạnh lùng nhìn đệm chăn, sắc mặt âm trầm.

“Yêu, này không phải Mẫn Hách Vương gia, đêm hôm khuya khoắc tìm đến trẫm, có việc gì quan trọng sao?” Xóc đệm chăn, lộ ra gương mặt làm bộ còn buồn ngủ nhìn hắn.

Trong chăn, Y Y bị áp chế, miệng cũng bị một bàn tay to chặt chẽ bịt kín.

Bất quá, kỳ thật nàng cũng không tính lên tiếng, bởi vì Mẫn Hách là chính là người nàng không muốn gặp nhất, kể từ ngày đó, nếu không cần đối mặt, nàng không bao giờ muốn nhìn thấy hắn.

“Cút ra đây!” Mẫn Hách nhìn người nào đó nằm trong chăn vẫn “toàn tâm toàn ý”, nằm yên không nhúc nhích, tức giận đến độ hai mắt đỏ rực như bị lửa thiêu.

“Thế nào, đây chính là cung điện của trẫm, Vương gia, nếu ngươi không đem ngôi vị hoàng đế đoạt đi, vốn không có tư cách kêu trẫm ra ngoài, nơi này, là tâm cung của trẫm cùng hoàng phi, ngươi muốn xem ‘uyên ương diễn giường’, phiền toái ngươi ra thanh lâu mà xem đi.” Khâu Trạch sắc mặt bình thản, nhìn không ra là đang sinh khí hay là trấn định.

Uyen ương diễn giường? Hào một câu ‘uyên ương diễn giường’, hẳn cho là mình không biết Y Y có ý đem chiếc ghế lộng lẫy ra tiếng, để dẫn thị vệ đi vào cứu mình sao?

“Hoàng phi? Nàng không phải hoàng phi của ngươi, Khâu Trạch, ngươi không phải đã nhận làm người chứ? hoàng phi của ngươi, ở bên ngoài,” Hắn vỗ vỗ hai tay, “Đem hoàng phi đưa vào.”

Khâu Trạch hiểu được ý tứ của hắn, sắc mặt trầm xuống, âm thầm buông lỏng tay chân đang áp chế Y Y ra, hắn thật muốn nhìn một chút, có người đến

thay thế vị trí hoàng phi, nàng sẽ thế nào, là rời khỏi mình, hay là.....

Một thân ảnh mảnh khảnh được vài cung nữ hầu hạ, dịu dõ từ từ đi đến, mắt hạnh lướt nhẹ qua người Mẫn Hách, tầm mắt vừa chuyển, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Khâu Trạch, cũng phiên muộn cúi đầu.

“Xem ra, hiện tại, ngay cả Vương gia cũng không phân biệt rõ ràng, ai mới là Vương phi của người, bất quá, trầm vẫn rất rõ, ai mới là hoàng phi của mình, nàng nói đúng hay không, ái phi?” Niếp mở một góc đệm chăn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng xinh như một quả đào.

Hát hí khúc còn muốn lôi mình vào, hẳn rồi cuộc là đang muốn trốn tránh trách nhiệm hay là muốn làm cái quỷ gì đây, Y Y tức giận trừng mắt nhìn Khâu Trạch, liếc mắt một cái, vốn là không muốn đối mặt với Mẫn Hách, hẳn còn cố tình lôi mình ra.

“Hoàng phi, Hoàng Thượng nhận sai người, người còn không mau đi qua, đến bên giường hầu hạ hoàng thượng đi?” Mẫn Hách hướng Sầm Nhi nheo mắt ám chỉ.

“Hoàng Thượng, bản phi ở đây, không phải tối nay người uống quá nhiều rượu, đã từng đem cung nữ nhận sai thành bản phi sao?” Cho dù không cam lòng, nhưng nghĩ gương mặt dữ tợn, giả cả dựa vào mình, còn không bằng hầu hạ gã Hoàng Thượng lạnh như băng này.

Cổ nặn ra một nụ cười, nàng chậm chậm đi đến bên giường.

Không ngờ, tay còn chưa chạm đến chăn gấm, lập tức nghe được một thanh âm mềm nhẹ, cười réo rắc nhưng tràn đầy khiêu khích.

“Vương gia thật đúng là hay nói giỡn, người cùng Vương phi, hai người hôm nay là muốn tìm Hoàng Thượng cùng bản phi cùng các người chơi trò chơi “thật giả” hay sao?” Y Y chung quy là bất đắc dĩ đã mở miệng, “Vậy cũng được, bất quá, chờ bản phi thân thể kháng phục mới bồi tiếp, còn bây giờ, mời các người trước tiên lui ra ngoài đi, đợi thân thể kháng phục, tất nhiên là sẽ phái người thông báo cho người biết.”

“Y Y, nàng.....” Mẫn Hách quả thực không thể tin được, nàng tình nguyện cùng Viêm Hi ở cùng một chỗ, cũng không nguyện ý quan tâm chính mình.

“Sầm Nhi, người là Vương phi, chớ đi theo Vương gia hồ nháo, nói như thế nào, người cũng là công chúa La Phu quốc, nên hiểu rõ thế nào là quân thần chi lễ, cùng Vương gia đi ra ngoài đi, có việc gì ngày mai bàn lại.”

Khẩu khí của nàng tuy là nghe rất bình tĩnh, nhưng làm cho người ta không khỏi cúi đầu, dựa theo mệnh lệnh làm việc.

Sầm Nhi thấy Vương gia vẫn chưa hé răng, chỉ phải lùi về sau, run run hai tay, đỡ cánh tay hắn, hai mắt mông lung nhìn dung nhan yêu mị kia.

“Ngày mai, hảo, ngày mai bốn vương lại đến, Y Y, chuyện cần nói phải nhớ rõ!” Mẫn Hách căn bản là không tin Y Y thật sự tha thứ cho Viêm Hi, bình tĩnh lại, ngày mai...

Trên giường, sau khi hai người nghe được thanh âm hắn rời đi, đều là thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Ta Muốn Ra Cung

Mới sáng sớm, Tiểu Thanh đã đến thông truyền, báo cho biết quốc sư cùng Vương gia đã ở bên ngoài chờ, nàng liếc mắt nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, trong lòng không khỏi có chút trống rỗng.

Đứng dậy, đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, bảo Tiểu Thanh đem hai người mời vào.

“Nghe nói đêm qua có một trò hay?” Lạc Dật, người còn chưa tới, thanh âm trong trẻo đã vang lên, mang theo một chút ý cười.

Thiên hạ đang châm trà thiếu chút nữa đem trà đổ ra khỏi cái chén, ổn định tay chân, chuẩn bị tâm lý thật tốt, trên mặt dấu điểm thanh sắc tiếp tục châm trà.

“Y Y, cùng bốn vương hồi phủ, được không?” Mẫn Hách ngồi xuống, sốt ruột muốn giữ chặt tay nàng, nhưng Y Y rất nhanh rút tay lại, không khỏi có chút mất mát.

“Ta trả lời sẽ từng vấn đề của các người, câu thứ nhất cũng như câu thứ hai, đáp án chỉ có một: KHÔNG.” Nàng xoay người, phân phó Tiểu Thanh, “Đi mời Hoàng Thượng đến, nói ta có chuyện quan trọng cần bàn.”

Tiểu Thanh nhìn thoáng qua nét mặt xanh lét của Vương gia, chỉ phải ngượng ngùng lui xuống.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng len qua khung cửa, nàng nhân nhả dịu dàng châm chén trà, mái tóc dài được vấn lên, được cố định bằng một chuỗi trân châu sáng bóng, vài sợi tóc mai rủ xuống trước ngực, cả người toát lên vẻ trang nhã thuần khiết lại đáng yêu trong sáng, thoang thoảng lại tỏa ra hương thơm dịu nhẹ nhưng nồng nàn.

Mẫn Hách xem đến ngây người một hồi, nghiêng đầu, thấy ánh mắt Lạc Dật cũng có chút đại ra.

“Có chuyện gì, trực tiếp cùng bốn vương đàm thì tốt rồi, hiện tại toàn bộ hoàng cung đều do bốn vương định đoạt, cùng hấn đàm, còn không bằng nói cùng bốn vương.” Hấn có chút ghen tuông.

“Y Y, nàng có tâm sự?” Lạc Dật thật ra có chút lo lắng, lần trước ba người tụ cùng một chỗ, vốn không có chuyện tốt, hôm nay hấn cũng không hề có dự cảm tốt.

“Chuyện gì, chờ lát nữa các người sẽ biết, nên cùng ai đàm, ta đều có dự tính, không không cần ngại tới nhắc nhở, vẫn là nói, ngại còn muốn giống như trước kia, đem ta nhốt lại, mới cảm thấy vui vẻ sao, Mẫn Hách Vương gia?” Nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh như băng, mắt hạnh liếc mắt một cái, nàng lại tiếp tục cúi đầu xoay xoay chén trà.

Chỉ một câu, đã đem toàn bộ lời muốn nói của Mẫn Hách nghẹn lại, có chút hối hận, lại mang theo không cam lòng, mi mắt dài nhỏ khinh mi, môi đỏ mọng hơi hơi mấp mấp, nhìn ra là hấn đang rất hờn giận.

Ba người trầm mặc một trận, thỉnh thoảng nhấp vài ngụm trà, nàng có chút ấm chiêu chờ đợi Phù Vân Khâu Trạch.

Không lâu sau, Khâu Trạch nắm dây thừng, kéo tiểu sắc quý nhân nhả tản bộ mà vào, tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc chuyện mới sáng sớm mà hai người bọn họ đã tiến đến.

“Ngươi dắt chó đi dạo?” trà trong miệng thiếu chút nữa phun ra, nàng chưa từng nghe nói qua có Hoàng Thượng nào tự mình dắt chó đi dạo.

“Dắt chó đi dạo?” Hấn có chút mờ mịt, “Ta chỉ là sáng sớm tỉnh lại không có việc gì làm, liền mang theo nó đi một vòng, mà tiểu sắc lang mới chạy một vòng đã bắt động, còn muốn ta ôm nó chạy, không được, phải rèn luyện mới được.” Nghĩ đến chuyện mình còn phải ôm nó chạy về, trong lòng dĩ thường không cam lòng.

Rèn luyện? Y Y dở khóc dở cười nhìn tiểu sắc quý mớ ra cái miệng nhỏ nhắn đánh ngáp, thật không biết hấn đã không đem nó mang ra ngoài chạy bộ bao lâu, hơn nữa, nó còn nhỏ như vậy, khẳng định chạy không được bao xa.

“Là con chó này?” Mẫn Hách mặt âm trầm cười, ngồi xổm xuống, ôm lấy con chó nhỏ.

“Àn, quả thật rất giống một tiểu sắc lang.” Lạc Dật mỉm cười nhìn cún con cuộn mình lại như một cục bông, phần nào hiểu được vì sao Y Y lại thích nó như vậy, nàng tình nguyện đem tiểu lục đưa trả cho mình, cũng không hề cập đến chuyện con chó nhỏ này.

“Khụ, tìm ta đến có chuyện gì?” Khâu Trạch bị Lạc Dật nhìn như thế cảm thấy hơi ngượng ngùng, cố ý quay đầu nhìn về phía Y Y.

Bàn tay nhỏ đang xoay xoay chén trà bất giác cứng đờ, nàng cũng rút cho hấn một chén trà, cố che dấu đi nét mặt tươi cười, trong lòng không khỏi nghĩ vị tạp vãn.

“Hôm nay tìm các người đến, là muốn nói một chuyện, cũng không phải muốn nghe các người ý kiến,” Nàng tuân tự liếc ba người một cái, “Ta muốn ra cung, nơi này đã không còn gì để ta lưu luyến, hoàng phi không còn là ta, Vương phi cũng không phải đều ta muốn, các người đã muốn một mình cải biến cuộc sống của ta, hiện tại, ta chỉ muốn sống cuộc sống của chính mình.” Bình tĩnh nói xong lời nói mình muốn nói, nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Đây là nàng kết quả mà nàng suy nghĩ cả đêm, vô luận vận mệnh hay thiên ý, nếu vẫn sống cuộc sống trong chốn hoàng cung này, cuộc sống của nàng đều sẽ bọn họ kiểm chế, nàng sẽ biến thành con rối, mọi chuyện, đều là dựa theo ý nguyện của người khác, hiện tại, nàng phải làm chính mình.

“Y Y, nàng đi ra ngoài dựa vào cái gì để sống?” Mẫn Hách nhất thời có chút phản ứng hơi quá, lẳng lẳng nhìn nàng.

“Này ta sớm đã có an bài, sẽ không đói chết thì tốt rồi.”

“Muội thật sự không muốn nhìn thấy chúng ta nữa sao?” ánh mắt Lạc Dật mang theo nhiều điểm ưu thương, muốn mở miệng giữ lại, nhưng nghe xong lời của nàng, cùng với ánh mắt kiên định, cũng hiểu được, mình cũng không thể ngăn cản.

“Nhìn thấy các người, ta liền không thể bắt đầu sống cuộc sống mới, vô luận con đường sau này như thế nào, ta cũng không muốn dựa vào các người.” Nàng lắc đầu.

Hai người đều là trầm mặc xuống dưới, Y Y đem ánh mắt chuyển hướng Khâu Trạch, vừa rồi nghe nàng nói xong, hấn liền lặng im không nói, nhìn tiểu sắc lang trong lòng Lạc Dật, ánh mắt thâm trầm.

“Không được, Y Y, ngại không thể ra đi, nàng có thể không cần bốn vương, nhưng bốn vương không thể không có nàng,” Mẫn Hách cắn chặt răng, khuôn mặt mềm mại đáng yêu còn ẩn chứa không cam lòng.

“Ta nói rồi, ta chỉ muốn sống cuộc sống của chính mình, Mẫn Hách Vương gia, thỉnh dừng để ta lặp lại lần thứ hai.” Một tay đột nhiên vỗ mạnh lên mặt

bàn, mặt của nàng tức giận đến ứng đơ, chỉ có hấn, hấn không có quyền ngăn cản chính mình.

“Y Y, ta tôn trọng quyết định của muội.” Lạc Dật mỉm cười, gương mặt ôn hòa đã không còn bất an, chỉ còn một loại kiên định, “Vô luận muội muốn làm cái gì, Lạc Dật ca ca đều ủng hộ muội, cho dù muội có rời khỏi, cả đời không bao giờ gặp nữa, nhưng chỉ cần muội bình an vô sự, vô luận như thế nào, ta đều sẽ âm thầm chúc phúc cho muội.” Một tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ cái đầu đang muốn ngóc dậy của tiểu sắc lang, bộ dáng rất là bình tĩnh.

“Ngươi buông tay, cũng không đồng nghĩa với việc bốn vương sẽ buông tay.” thấp nam, Mẫn Hách quay đầu, ẩn nhẫn tình cảm sắp bùng nổ trong nội tâm

Y Y cũng nghe được, nhưng lại làm bộ như không có nghe đến, tiếp nhận tiểu sắc lang trong lòng Lạc Dật, đưa một lát, len lén liếc mắt nhìn người này giờ vẫn im lặng không nói.

“Ngươi cái gì cũng không muốn nói?” Nàng hỏi Khâu Trạch.

“Thế nhưng nàng đã nói, chính là tuyên bố, ta đây có thể không cần tỏ thái độ, hướng hồ, hiện tại, toàn bộ hoàng cung cũng không do ta làm chủ, nàng muốn đi đâu, ta đều không thể xen vào.” Hấn không khuyên can, đôi mắt màu tím nhạt như Phù Vân, mặt không chút thay đổi trả lời.

Nhưng, ánh mắt lại không nhìn thẳng vào mắt Y Y, chỉ là nhìn chăm chăm vào bức tường nói chuyện, lời nói lạnh như băng, tựa như gió lạnh thảng chập.

Rõ ràng đáp án này là đáp án mà mình mong muốn, không phải sao? Sao lòng của nàng lại ần ần đau, không biết là bởi vì lời nói của hấn, hay là vì ly biệt sắp đến...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Hiến Kế

“Ài?”

Trong lúc ngủ mơ, Sầm Nhi đột nhiên bừng tỉnh, trên cổ truyền đến cảm giác lạnh băng của chùy thủ, lóe ra nhiều điểm bạch quang, làm ánh mắt của nàng phát đau, buồn ngủ không khỏi giậm bớt vài phần.

Namtử kéo kéo chần, lộ ra gương mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt thật nhỏ cao thấp đánh giá bộ ngực của nàng bên dưới đệm chần hơi dao động một chút, chậm rãi thu hồi chùy thủ.

“Là ngươi!” Nàng hấp một ngụm khí lạnh.

“Yên tâm, Chính vương cũng không cho ngươi thấy hấn,” Namtử châm chọc cười cười, “Hấn chính là tiện thể giúp thuộc hạ nhấn tin cấp báo, công chúa.” Nói xong hai chữ cuối cùng còn cố tình kéo dài, dừng lại một chút.

Sắc mặt Sầm Nhi trắng bệch, nghe ra thâm ý trong lời nói của hấn.

“Nói cái gì?”

“Chính vương đã không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi, công chúa nếu làm đại sự không thành, tiếp tục chần chừ do dự, Chính vương đã phân phó, công chúa nếu không động thủ, thuộc hạ sẽ gấp đem ngươi ban cho quân đội, mặc tình xử lý.” Hấn lạnh lạnh nói.

Ý là, là muốn đem nàng trở thành món đồ chơi của cả đám man di thô lỗ đó? Quân ki! Không, nàng không cần.

Lắc đầu, nàng ngồi dậy, giữ chặt vật áo hắc y nam tử, hai tay hơi hơi run run, lại không thể không cúi đầu khấn cầu.

“Ngày mai, ngày mai ta nhất định câu dẫn Hoàng Thượng, xin ngươi nói cho phụ vương, Sầm Nhi nhất định hoàn thành nhiệm vụ, đừng đem Sầm Nhi đưa đến quân đội.”

“Thuộc hạ vẫn nghĩ rằng, công chúa là cành vàng lá ngọc, cao cao tại thượng, không bao giờ chú ý đến sắc mặt của bọn hạ nhân, tôn quý giống như thiên thượng sao? Không nghĩ tới, công chúa cũng sẽ cúi đầu cầu xin thuộc hạ, thật đúng là làm cho thuộc hạ chấn động a...” Hấn cười nhạo, đi đến cái bàn, nhàn nhàn ngồi xuống, liếc mắt nhìn ẩm trà một cái, “Thuộc hạ bồn ba cả một ngày, công chúa ngay cả nước trà cũng không ban cho thuộc hạ một chén sao?”

Thân hình cứng đờ, nàng xốc đệm chần, nhảy xuống giường, nhìn trong phòng không một bóng người, tâm lạnh nhất tiết.

Đây là lãnh cung, sao có thể có người đến. .... Từ lúc Y Y hồi cung, nàng liền bị an bài đến đây, ngày thường chỉ có một nô tỳ hầu hạ, mà nàng bắt quá chỉ nói vài câu lớn tiếng, nô tài kia lại cả gan lớn mật, ngay cả cơm cũng không mang đến đúng giờ, đừng nói đến chuyện đêm hôm khuya khoắc canh giữ trong phòng, chờ nghe sai bảo.

“Thỉnh.” Đi đến chẩm chén trà, nàng nhìn thấy ánh mắt đáng khinh của hắn ở trên cơ thể nàng dò xét lung tung, cuống quýt đi đến phía sau bình phong, chụp lấy kiện quần áo, vội vã khoác vào rồi mới trở ra.

“Công chúa, thuộc hạ không thể không nhắc nhở người, hiện tại Chính vương hoàn toàn đã không còn nhẫn nại, đừng nói người, liền ngay cả nữ nhi thân sinh của Vương đều đưa đến các quốc gia khác, người hẳn là biết, vì phạm hắn sẽ có kết cục như thế nào.” Xiết chặt nắm tay, sắc mặt âm vụ, Chính vương ở trên người hắn cũng hạ cổ độc, nhất định hắn phải hoàn lại lão cáo già ấy gấp trăm lần!

“Ta biết. ....” Nàng u oán gật gật đầu, cầm lấy một cây nến nhỏ, ánh sáng u ám, lập lòe:

“Người không biết sao? Hắn cho tới bây giờ cũng chỉ xem ta là một món đồ chơi, đã không còn dùng được, sẽ lập tức vứt bỏ, cũng như người, bên ngoài có thân phận đường hoàng, kỳ thật đều là nô lệ, hạ lưu thấp hèn.”

“Xem ra, công chúa thực ý thức được rõ ràng thân phận của chính mình, vậy không cần thuộc hạ phải nhiều lời nhắc nhở làm gì.” Hắn lạnh lùng cười.

Đánh giá gương mặt tái nhợt che dấu hận ý, năm ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

“Người, có từng nghĩ lật đổ Chính vương?” Nàng đột nhiên mở miệng hỏi, cúi đầu, dùng khước mắt nghề hắn, khuôn mặt xinh đẹp có một chút ý cười nhàn nhạt.

Sừng sốt, năm ngón tay đỉnh chỉ gõ gõ, hắn giận tái mặt, âm trầm liệt khai thần.

“Như thế nào, người muốn phản bội phụ vương của người?”

“Phụ vương? Người có biết, hắn không phải phụ vương của ta, nếu là phụ vương của ta, sẽ không làm ra việc không bằng cảm thù như vậy!” Nhéo vạt áo, nàng đột nhiên hô to, gương mặt tái nhợt nảy lên một tầng đỏ thắm, hai mắt ầm ầm nổi lên tơ máu, cả người run rẩy.

Ngày ấy, là ngày nàng vĩnh viễn không thể quên, là nỗi nhục nhã cả đời dai dẳng, đeo bám nàng ngay cả trong những giấc mơ!

Cho dù yêu thích nam sủng, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đi hầu hạ Chính vương, người bao năm nay nàng luôn gọi là phụ vương, cái loại ghê tởm này, không từ ngữ nào có thể diễn đạt... cảm giác như có một con quái vật tựa như giun dũa đang chuyển động dưới da mình, nàng thật muốn một đao moi ra, nhưng không cách nào nuốt xuống nỗi thống hận trong lòng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó ở trong da thịt mấp máy.

“Cảm thù, ha ha, hảo một cái cảm thù!” Nam tử cười to.

Tiếng cười điếc tai làm cho Sầm Nhi phục hồi tinh thần lại, gạt mình phất tay mình đã nói ra lời nói phản nghịch như thế nào, môi run lên, nàng cuống quýt xuống, lời kéo y bào nam tử cầu xin.

“Khẩn cầu người đừng nói cho phụ vương, bằng không ta thật sự sẽ bị đưa đi làm quân kỹ, ta không muốn, ta không muốn!”

“Như thế nào, không phải mới vừa mới nói rất cứng miệng sao, hiện tại biết sợ hãi?” Nam tử chán ghét hất hai tay của nàng ra, người nhát gan sợ phiền phức như thế, chẳng qua là dựa vào người khác mà sống, mà người này, thường thường là rất đáng chết!

“Người sẽ không nói cho phụ vương?” Nàng nột nột rút tay về.

“Công chúa không phải muốn tìm thuộc hạ hợp tác, một chút tin tưởng như vậy cũng không có sao?” Hắn một tay chống cằm, cười đến càng thoải mái, một tay kia chế trụ cái đầu đang cúi thấp của nàng. “Nói cho ta kế hoạch của người, như thế nào?”

Ánh mắt có chút mê hoặc của Sầm Nhi chuyển thành kinh hãi, nhưng lại lộ ra một chút cẩn thận, chụp bàn tay to, thô ráp của hắn, dùng sức nhu sát vào cằm của mình.

“Ai biết người có phải là đang “bỏ đá xuống giếng”, nói vậy như thế càng có thể xác minh người đối hắn một mực trung thành, nói không chừng, hắn một khi cao hứng, sẽ đem giải dược ban cho người.”

“Người biết ta trúng độc?” Hắn kinh ngạc.

“Ha ha, người cho là khi ở La Phu quốc, ta thật sự chỉ là một người cả ngày chỉ biết vợ vét nữ nam, không học vấn, không nghề nghiệp, một công chúa bình hoa lãng lợ, trời gả không chặt sao sao? Độc trên người các người, đều là cổ độc đến từ Tây Vực, không có \ huyết của cổ vương làm thuốc dẫn, căn bản không thể giải độc.” Nàng kiêu ngạo ngửa đầu, đi đến một bên ngồi xuống.

Nam tử trên mặt hiện lên một tia vui sướng, lại chuyển thành âm trầm, đánh giá sắc mặt của nàng, muốn nhìn ra một chút gì đó.

“Vậy tất nhiên người cũng biết chỗ ẩn thân của cổ vương?”

“Người muốn biết?” Nàng tự mình chẩm chén trà, nhuần nhuần cổ họng, “Phụ vương có một phòng tối, trừ bỏ hắn, ai cũng không được đi vào, hơn nữa

mỗi lần ra vào đều mang theo một ít vật dụng thường ngày, ta nghĩ, đại khái nơi đó chính là nơi ẩn náu của cổ vương, bởi vì địch nhân của cổ vương rất nhiều, lại không chỗ ẩn thân, phụ vương thu lưu hấn, đồng thời ra điều kiện, muốn cổ vương giúp hấn điều chế cổ độc.”

“Nếu ngươi nói cho ta biết phòng tối ở đâu, ta tuyệt đối sẽ đảm bảo cho ngươi an toàn, cũng sẽ không đảm đương quân kỹ, như thế nào?” Hấn tất nhiên là hiểu được ngụ ý của nàng.

Vỗ về ngực, hấn có thể cảm giác được cổ độc đã muốn ăn mòn đến phần bên ngoài của lồng ngực, một khi độc phát, đến lúc đó sẽ trở thành tử sĩ, một cái xác khôpng có linh hồn, không sợ đao thương, chỉ nghe theo chủ nhân phân phó, cho dù là bị chém đứt đầu, cũng sẽ đem nhiệm vụ chấp hành bằng được.

“Có thể, nhưng mà trước đó, ngươi giúp ta nghĩ ra phương pháp lừa dối đi, ngươi cũng biết, Phù Vân Khâu Trạch cũng dễ đối phó như vậy, muốn mê hoặc hấn, trừ phi, người này là Y Y.” Nàng có chút bất khoái nói.

Vì sao trong mắt mọi người chỉ có nàng ta, ngay cả Mẫn Hách Vương gia đều đối nàng dịu dàng ôn nhu, đây là điều làm cho nàng hận nhất, không thể nào tha thứ.

“Thuộc hạ chỉ bảo ngươi sẽ không chết ở trong tay Chính vương, cũng sẽ không bị đảm đương quân kỹ, về phần chuyện này, cùng thuộc hạ không quan hệ,” Nam tử liếc mắt một cái đã nhìn ra ghen tỵ trong mắt nàng, cười lạnh, “Ngày mai, ngươi chỉ cần dựa theo thuộc kế hoạch của hạ, tất nhiên là có thể cấp cho Chính vương một công đạo .”

Sầm Nhi ngăn ra, thấy hấn ngoác ngón tay, lập tức kẻ tai sang. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Âm Dạm Đau Lòng

Trong ngự thư phòng, một người tâm thần bất định lật trang sách, không yên lòng nhìn lướt qua, lại tiếp tục lẩm nhẩm trang tiếp theo, cuối cùng, không còn kiên nhẫn gấp sách lại.

“Hoàng Thượng, đã không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi,” Hồng công công ách xì 1 cái, cung thân cười nói, “Tối nay có đi Long Quân điện hay không?”

Nghe thấy ba chữ “Long Quân điện”, Phù Vân Khâu Trạch bắt an khoát tay áo.

“Chẳng lẽ tối nay Hoàng Thượng còn muốn nghỉ lại ngự thư phòng, ách, để làm chính sự?” Hồng công công ngăn ngại, Hoàng Thượng quả thực đem ngự thư phòng trở thành tâm cung .

Lạnh lùng nâng mi liếc mắt nhìn hấn, Phù Vân Khâu Trạch phiến táo đứng dậy, thông thả bước đi, gương mặt ôn nhuận như ngọc, tuấn mi khinh quyết, bạc thân mẫn khởi, bộ dáng sốt ruột.

“Ngươi đi ra ngoài trước đi.” Thấy hấn cứ đứng ở một bên nhìn mình chằm chằm, không khởi ra lệnh đuổi người.

“Nô tài cáo lui.” Tuy là lo lắng cho long thể Hoàng Thượng, Hồng công công vẫn là không thể không khom người cáo lui, đi tới cửa, lén lút liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, trong đầu hiện lên một bóng người.

Mà giải linh nhu tìm hệ linh nhân, hấn vui tươi hơn hờ đóng cửa lại, phân phó thị vệ ngoài cửa cẩn thận canh gác, liền bước nhanh hướng Long Quân điện đi đến.

“Oành!” Dem toàn bộ tách trà hất bay, Phù Vân Khâu Trạch phiến táo còn chưa tan, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ yêu cầu ra cung, hôm nay, hấn vẫn cố ngự trang trấn định, giờ phút này đã tan rã.

“Hoàng Thượng, nếu đã luyến tiếc không nở, sao không mở miệng giữ lại?” thanh âm của Mộc Hiệp từ cửa sổ truyền vào.

“Ngươi đã nghe thấy nàng nói rồi đó, ngươi cho rằng trăm có thể giữ nàng lại được sao?” tiếng nói chua sột hơi hơi khàn khàn, hấn đi đến bên cửa sổ, mở ra, quả thực nhìn thấy một bên mặt với với sọc dài của Mộc Hiệp.

Mộc Hiệp trăm mặc, chỉ là treo tường đều có thể treo đến hai mươi năm, bấy nhiêu cũng có thể biết được tính tình của hoàng phi, nàng đã nói thì tuyệt đối phải làm, ai cũng không ngăn được.

“Nhiều năm như vậy, trăm vẫn cho rằng, chỉ cần thật tâm đối xử tốt với nàng, là có thể giữ được trái tim nàng, cho dù trăm lao tâm khổ tứ, dốc hết tâm

sức, cuối cùng, cũng chỉ là chán ghét.”

“Thuộc hạ không ngờ hoàng phi lại cứng rắn như vậy. Tuy rằng biết hoàng phi là thê tử kiếp trước mà Hoàng Thượng từng đề cập đến, nhưng không ngờ lại phức tạp như vậy, huống chi còn đối địch với cả Vương gia.” Mộc Hiệp cũng có chút khó có thể tin, ngày thường hắn rất kiêu lời, hôm nay cũng không khỏi nhiều lời vài câu.

“Thôi, tùy nàng đi.”

Phiên táo đóng cửa sỏ lại, Phù Vân Khâu Trạch nhu nhu mi tâm, nhìn thoáng qua ngự thư phòng vắng lặng yên tĩnh, đáy lòng làm thế nào cũng không thể bình ổn.

Đi trở về bàn sách, cầm bút lông, đang muốn luyện chữ để bình phục tâm tình.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hoàng phi cầu kiến!” Ngoài cửa, thanh âm của tiểu thái giám gác đêm vang lên.

Y Y!

Trên mặt vui vẻ, đem bút đặt qua một bên, hắn cúi đầu sửa sang lại trang dung, vội ho một tiếng, đứng thẳng người.

“Cho nàng vào.”

Thanh âm lạc định, đại môn liền bị hai thị vệ mở ra, thân hình lả lướt chậm chậm mà vào, cúi đầu, đi đến trước mặt hắn, từ từ hạ thấp người.

“Tham kiến Hoàng Thượng!”

“Là người!”

Chỉ nghe thanh âm, Phù Vân Khâu Trạch liền biết người đến là ai, lạnh lùng cười, không chút nào che dấu sự chán ghét bên trong đôi mắt màu tím,

“Người tới làm cái gì? Dám cả gan giả dạng hoàng phi, lá gan của người thật đúng là không nhỏ, như thế nào, lại là Mẫn Hách Vương gia sai khiến người?”

Ngẩng đầu mỉm cười, Sầm Nhi không ngờ hắn nhanh như vậy đã nhận ra mình, liếc mắt nhìn những mảnh gốm sứ rơi vãi trên sàn, tự động đứng dậy, đi đến một bên tọa hạ.

“Người cũng biết, hắn đối với ta từ trước đến nay chỉ có khinh thường” khẩu khí của nàng có chút bất đắc dĩ, “Người hắn đề ý là ai, người hắn là người rõ ràng nhất, ta bất quá chỉ là một thể thân, huống hồ, hắn cũng chưa bao giờ nhìn thẳng vào ta.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người tới tìm trẫm có chuyện gì, không có thì mau cút ra ngoài đi.” Hắn nhặt bút lên, tính tiếp tục luyện chữ.

Thấy hắn ngay cả ngẩng đầu liếc mắt nhìn mình một cái cũng lười, nàng chỉ là hé miệng cười, một chút cũng không ngại thái độ lạnh như băng này của hắn, đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, nhìn hắn đang viết 2 chữ “Y Y”.

“Người thực tính cho nàng ra cung?” Nàng lấy tay vuốt vuốt lọn tóc của chính mình, ghé hắn.

Tay hơi ngừng lại một chút, hắn hơi ngẩng đầu, ánh mắt u lạnh, gương mặt tuy rằng giống nhau như đúc, nhưng lại là hai người hoàn toàn khác biệt.

“Sao người biết được? Bất quá, đây mới là việc của hôm qua, người bị đẩy vào lãnh cung nhưng tin tức cũng thật nhanh, chẳng lẽ, ở bên cạnh trẫm có gián điệp của người?”

“Gián điệp?” Nàng ngẩn ra, tự giễu lắc đầu, “Một người bị vứt bỏ như ta, làm sao có khả năng xấp xếp gián điệp, Hoàng Thượng, người đánh giá ta quá cao rồi.”

“Đừng nói với trẫm hôm nay người tìm đến đây, chỉ đơn thuần vì muốn nói chuyện phiếm, để giải mối khổ tương tư của người đối với Mẫn Hách Vương gia?” Đem giấy đã viết xong xếp gọn qua một bên, trong lời nói của hắn tràn đầy vẻ châm chọc.

Nhưng mà, người đứng ở ngoài cửa cũng là dừng lại tay định gõ cửa, nhìn Hồng công công cười tùm tùm bên cạnh, phát tay, ngụ ý bảo hắn rời đi.

“Hắn đối với ta như thế nào, ta cần gì phải suy nghĩ đến hắn, nói như thế nào, ta có nhớ cũng phải nhớ người mới đúng, người dù sao cũng là Hoàng Thượng, là người mà phụ vương muốn mượn sức.” tay của nàng vươn ra, ngay tại thời điểm gần như sắp chạm đến mặt rồng là lúc, bị một chương vô tình đánh bay, vô tình nhún nhún vai.

“Có ý tứ gì? Nan bất thành, người là đang ám chỉ trẫm có thể đến làm phò mã của La Phu quốc người?”

“Hiện tại, người ở Lạc Tàng, chẳng qua là hoàng đế hữu danh vô thực, đại quyền đều rơi vào tay người khác, nếu người đồng ý cùng chúng ta hợp tác, nói không chừng người còn có cơ hội đoạt lại, thế nào, muốn thử hay không?” Nàng cười mỉa mỉ, còn hắn càng lúc càng lãnh đạm, làm nàng càng muốn yếu đuối.

“Ác? Xem ra trầm thật đúng là rất may mắn, phò mã La Phu quốc, nói không chừng so với một hoàng đế không có thực quyền càng tốt hơn, hưởng hồ, còn có thể đoạt lại ngôi vị hoàng đế.” Hắn cúi đầu, giống như còn thật sự tự hỏi, thủy hạ mi mắt, trong ánh mắt hoàn toàn rét lạnh.

Thì ra hắn nghĩ như vậy ..... Đứng ngoài cửa, Y Y bối rối xoay người, cắn môi, hai mắt mờ mịt, liếc mắt nhìn bầu trời bị mây đen che kín, không một chút ánh sáng, không khỏi tự giễu chính mình tự mình đa tình, nghĩ rằng hắn nhờ Hồng công công tới tìm chính mình, là muốn giữ mình lại. (sao mấy nữ 9 đến đoạn gây cản là hay thế này... hức, ức chết TT^TT)

Kỳ thật, trong lòng hắn cũng muốn làm phò mã gia của La Phu quốc, còn có mong muốn đoạt lại giang sơn thuộc về hắn.

Rời khỏi ngự thư phòng, nàng hướng về phía Tiểu Thanh đang cầm đèn khoát tay áo, nhẹ giọng nói: “Trở về đi, Hoàng Thượng đã ngủ rồi, không cần quấy rầy.”

Nghĩ hoặc nhìn nàng phiếm hồng hốc mắt, Tiểu Thanh cũng không dám hỏi nhiều, giúp đỡ nàng lặng yên rời đi.

Trong ngự thư phòng, Sầm Nhi trong lòng mừng thầm, chậm rãi cởi bỏ xiêm y, hướng tới bên tai hắn thổi một hơi khí như hoa lan, tay nhỏ bé như xà tron trượt, bò lên thất lưng hắn, đang muốn cởi bỏ đai lưng, thì một giọng nói tựa như hàn băng địa ngục làm động tác của nàng cứng đờ.

“Ngươi vẫn nên bảo trụ địa vị của mình trước rồi nói sau, công chúa La Phu quốc, không ngờ Chính vương thật đúng là có tấm lòng nhân hậu, trên đường tùy ý đem về một nữ tử có dung mạo giống hoàng phi như đúc để dưỡng dục, là dụng tâm kín đáo, hay là... trùng hợp?” Hắn cười lạnh, liếc mắt nhìn nàng vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Làm Giao Dịch Như Thế Nào

Thân hình Sầm Nhi lao đảo, núm lấy bình phong “đăng long phi thiên” phía sau, hô hấp rối loạn, trong đầu trống rỗng, nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng trấn định xuống dưới, gian nan khẽ nhếch khóe miệng.

“Ngươi từ đâu mà tra ra được? Đây là bí mật trong hoàng thất, xem ra, ở La Phu quốc, cũng có gián điệp của các ngươi.”

“Đừng nhiều lời nữa, hôm nay ngươi đến để làm gì, còn quanh co lòng vòng, đừng trách trách tự mình đem ngươi tống ra ngoài.” Hắn dùng tay phui phui chỗ từng bị nàng chạm qua, gương mặt tuấn mỹ nhăn lại, đôi mắt màu tím đậm mặ mà lạnh như băng.

Lão đảo, nàng ngồi vào ghế dựa, nhất thời trầm mặc, nâng mắt nhìn hắn một cái, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Đi ra ngoài!” Người nào đó ngay cả nói mấy câu cũng đều lười, trực tiếp đuổi người.

“Các ngươi không phải đang tìm kẻ đứng sau vụ việc hoàng phi ra cung gặp chuyện sao?” Nàng cuống quýt tiếp lời, nhìn hắn nheo lại mi mắt, không thể không nói tiếp, “Hoàng phi tống cộng gặp chuyện hai lần, một lần là do hoàng thực phi an bài sắp đặt, còn một lần, các ngươi đang phái người truy tra, ta biết nay thích khách này là ai.”

Đặt bút xuống, ung dung nhìn nàng liếc mắt một cái, ngồi xuống long ý, hắn lạnh nhạt nhếch bạc thần: “Là phụ vương phái người hạ độc thủ, ngươi muốn nói như vậy phải không?”

“Làm sao ngươi biết?” Há miệng, nàng nột nột hỏi.

Hừ lạnh một tiếng, nghe được ngoài cửa sổ Mộc Hiệp ho nhẹ, có chút hoang mang, nhưng không miệt mài theo đuổi, huy huy ống tay áo, đứng dậy đá văng mấy mảnh gốm vỡ, xoay bước đi tới cửa, mở cửa ra.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh màu vàng nhạt vừa vận xoay người bước qua khúc quanh, trôi đi không thấy.

“Đi ra ngoài, chút tin tức ấy đối với trầm mà nói, không có tác dụng gì” Hắn soạn soạn mi, cảm thấy thân ảnh kia có chút quen mắt, nhưng lại không có ý đuổi theo, “Trước khi tìm trầm, hãy suy nghĩ cho kỹ, chỉ bằng chút tin tức như vậy đã muốn cùng trầm đàm điều kiện, thật đúng là buồn cười.” Thấy nàng không có ý đứng dậy, liếc mắt ra hiệu cho hai thị vệ đứng trước cửa tiến vào.

Mới nhìn thấy hoàng phi rời đi, thị vệ có chút mờ mịt, rõ ràng thấy hoàng phi vào ngự thư phòng, lại thấy Hồng công công mang theo hoàng phi từ bên ngoài đi tới, hồn còn chưa khỏi phục nguyên chủ, người đã đi rồi, Hoàng Thượng lại mở cửa, lại gặp được một hoàng phi ở bên trong, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

“Hoàng Thượng, nàng.....” Thị vệ lắp bắp, lại bị ánh mắt sắc bén rét lạnh của Hoàng Thượng làm cho cứng họng, lời chưa thốt ra nuốt ngược trở về.

“Đem nàng ra ngoài, lần sau nhìn cho rõ ràng, không được tự tiện cho nàng tiến vào.” tiếng nói trầm thấp lộ ra một cỗ không nghiêm mà uy, phong phạm hoàng tộc, mắt lạnh liếc nhìn nữ nhân vẫn không chịu đi.

“Đem... ra... bên ngoài?” Hai thị vệ cơ hồ đồng thời cả lăm hỏi, hoàng phi không phải luôn được Hoàng Thượng sủng ái, người nào dám cả gan đem hoàng phi ra bên ngoài.

“Đằng đẳng!” Sầm Nhi đưa tay lên, đứng dậy tiến lên, ngay lúc thị vệ còn đang trợn mắt há hốc mồm thì đóng cửa lại, “Ta còn chưa nói xong, đã muốn đem ta ra ngoài, nàng ta ra cung sẽ có nguy hiểm, ngươi cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Phù Vân Khâu Trạch mặt trầm xuống, ánh mắt toát ra vẻ nguy hiểm, bạc thần nhất măn, từng bước đi đến, khóa lấy thân thể của nàng, bàn tay to nhanh chóng chế trụ cảm của nàng, dùng sức xiết lại.

Hai người nháy mắt giằng co, Sầm Nhi dương thần cười, mắt hạnh khiêu khích nhìn hắn.

Nàng đã cược, cược rằng đến tốt cùng là nàng thắng, hay là hắn thắng. Nếu nàng thua, bắt quá là tiếp tục ở lại lãnh cung, tiếp tục chịu sự bài bố của phụ vương, còn hắn, một khi thua, liền mất đi nữ nhân mà mình yêu nhất.

“Nói!” Tăng thêm lực đạo, hắn rõ ràng đòi lời của nàng có hứng thú.

“Nói cũng được, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện, chính là làm cho ta thoát khỏi Chính vương, nếu không, nói không chừng, nàng ta chết rồi, ta còn có thể lên làm hoàng phi của Lạc Tang quốc, tuy chỉ là một kẻ thế thân.” Cầm không ngừng truyền đến đau đớn làm cho nàng cau mày, nhưng vẫn ngoan cố mỉm cười chế giễu, nàng muốn buộc hắn, lấy tính cách bình tĩnh của hắn mà nói, cũng chỉ có Y Y mới có thể làm cho hắn đại loạn, mất đi phán đoán.

“Ngươi xứng để cùng trăm năm điều kiện sao?” Hắn rõ ràng xem thấu ý đồ của nàng, tay đang xiết chặt cảm nàng chuyển qua chế trụ yết hầu, hơi hơi dùng sức, chỉ nghe thanh âm xương cốt “rắc rắc” vang lên.

Nhưng mà, nàng đã quyết tâm, lần này, bằng bất cứ giá nào cũng không thể khuất phục, cắn răng, kiên trì chịu đựng.

Huyết, theo khóe miệng của nàng chậm rãi chảy xuống, dọc theo cái cảm trắng nõn, một đường roi xuống thâm lòng hoa lệ, không một tiếng động.

“Nói như vậy, ngươi, khụ, ngươi là muốn nhìn nàng chết?” Nàng cảm giác được không khí trong phổi như bị rút sạch, cổ họng bị xiết chặt, thanh âm cũng trở nên khàn khàn.

Thùy hạ mi mắt, thoáng tự hỏi, hắn âm nhu cười, từ từ buông tay ra, nhìn nàng giống như một cái thiếu chút nữa tê liệt rồi gõ bình thường theo môn hoạt hạ tựa như một con búp bê gỗ rách nát ngồi bệt xuống thảm.

“Cần phải nhớ rõ, đừng nói một đồng vô nghĩa với trăm, trăm rất không kiên nhẫn, ghét nhất chính là chờ đợi.” Y bảo vung, hắn một lần nữa cất bước đi đến bàn sách tọa hạ.

“Khụ, khụ,” Nàng dùng sức hít sâu, sợ hãi từ vong, nhưng lại không thể không đi đối mặt, “Hiện tại, chỉ cần Y Y vừa ra cung, bên ngoài sẽ có một đồng sát thủ đang chờ nàng, đừng nói là ruồi bọ, e là một con kiến cũng trốn không xong.”

“Ngươi nói cái gì?” Hắn mặt đen một mảnh.

“Ta nghĩ ngươi đã nghe đủ rõ ràng, chỉ cần nàng vừa ra khỏi hoàng cung, sẽ bị băm thành một đoàn thịt vụn.” Lạnh lùng cười, nàng bò lên, dựa vào đại môn, bị ánh mắt lạnh như băng của hắn bắn tới làm nàng sợ tới mức cả người run rẩy, không khỏi cảm miệng.

Băm thành thịt vụn? Không ngờ Chính vương đã sắp xếp đầu đó vẹn toàn, vụ việc lần trước kỳ thật hắn còn chưa tra được là ai, nhưng nghe Sầm Nhi vừa nói như thế, thì hắn lớn mật phỏng đoán, không nghĩ tới thật đã đoán đúng rồi, nói cách khác, nhiều năm trước, khi nàng gặp phải thích khách, cũng là do Chính vương phái người ám toán, nhưng hắn vì sao phải giết Y Y, nói như thế nào, nên đối tượng ám sát phải là hắn mới đúng.

“Vì sao hắn muốn giết Y Y?” thần sắc hơi chút trầm xuống, hắn chọn mi hỏi.

“Phượng phúc, bởi vì nàng là phượng phúc của Lạc Tang các ngươi, một khi nàng xảy ra chuyện, Lạc Tang tất nhiên dân tâm đại loạn, hơn nữa Mẫn Hách Vương gia cũng vì thế mà ngồi lên ngôi vị hoàng đế, danh bất chính ngôn không thuận, nghịch thần tặc tử, tiếng xấu muôn đời, mà hoàng thực phi lại chẳng phân biệt được trắng đen phải trái, đến lúc đó, hắn sẽ có cơ hội xuất binh tấn công Lạc Tang.” Nàng thờ dài, nghĩ đến La Phu quốc hiện tại dân sinh thật sự vô cùng thê thảm, “La Phu quốc hiện tại quốc khố hư không, chỉ có chiếm được Lạc Tang, mới có thể lấy dư bù khuyết, khôi phục quốc khố.”

“Quốc khố hư không, đều trống rỗng nhiều năm như vậy, xem ra hắn thật đúng là không còn cảm cự được nữa rồi,” Phù Vân Khâu Trạch châm chọc khẽ động khóe miệng, liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái, “Giúp ngươi, cũng có thể, bắt quá, ngươi hãy nói cho ta biết thân thế của ngươi trước đi.”

“Thân thế?” Nàng có chút mờ mịt nhìn hắn, “Ngươi hỏi cái này làm cái gì?”

Có chút thâm ý xem xét nét mặt của nàng, cúi đầu cười: “Thế nào, ngươi cho rằng ta sẽ đến nhà ngươi đặt sinh lễ sao?”

Sầm Nhi tất nhiên là hiểu được hắn đang cười nhạo mình, dù sao cũng đã thành thói quen, chưa sót cười.

“Nhà của ta, có sáu người. ....”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Đêm Cách Hoàng Cung

Hai người một đường về tới Long Quân điện, Tiểu Thanh còn chưa kịp thấp sáng đèn, đã thấy hoàng phi bắt đầu lục tung tủ áo, đem một ít nhìn có vẻ như là quần áo cũ chuyển đi ra, cuộn lại, sau đó đặt vào mảnh vải to.

Này, không phải là việc chuẩn bị trước kia nàng vẫn thường hay làm sao? Nhưng mà, đến hôm nay, nàng còn muốn treo tường sao?

Đôi mắt màu bạc khinh chuyển, nhất thời hiểu được nàng muốn làm cái gì, đi ra ngoài điện hướng tiểu cung nữ phân phó một lát, vội vàng dấu tới cửa đi đến.

“Hoàng phi, đêm hôm khuya khoắc, đi ra ngoài, phải ở chỗ nào đây? Nói như thế nào, hãy đợi đến sáng mai ra cung có vẻ thỏa đáng hơn.” Đem quần áo nàng vừa lôi ra lại để vào trong ngăn tủ, thấp giọng khuyên nhủ.

“Không có nơi nào để ở thì ta liền ở trong rừng núi hoang vắng, cũng không phải không có chỗ ở, hướng hồ vừa ra cửa cung, bên ngoài chính là đường cái, cùng lắm thì ở trên đường cái ngã ra đất nghỉ, nơi này, một khắc ta cũng không muốn ở lại, tiếp tục làm kẻ gốc rễ.” Nghĩ đến lời nói vừa rồi của người nào đó, trong lòng nàng lại dâng lên một trận phiền muộn.

“Vì sao hiện tại nhất định phải đi ra ngoài, hoàng phi cùng Hoàng Thượng cãi nhau sao?” Tiểu Thanh nghĩ đến vừa rồi, vừa ra khỏi ngự thư phòng thì hốc mắt của nàng đỏ bừng, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Y Y thùy hạ mi mắt, ngọc thủ nhẹ nhàng mà vỗ về quần áo trên đùi, tuy là thâm cung, nhưng ở trong này, nàng cũng quen biết rất nhiều người, giờ phải rời khỏi, làm sao nói bỏ là bỏ được, tuy luôn mồm nói muốn rời khỏi, nhưng mãi vẫn không hạ được quyết tâm. Nhưng khi nghe Phù Vân Khâu Trạch cùng Sầm Nhi đối thoại, chỉ cảm thấy, nàng cứ tiếp tục ở lý nơi này cũng không còn lạc thú, đã không còn luyến tiếc,... lúc này nàng mới chú ý tới, thì ra, trong lòng mình, hắn đã chiếm nhiều phân lượng như vậy!

“Không có cãi nhau.” Nàng lắc đầu, không biết từ đâu nói lên, “Chúng ta vừa rồi ngay cả mặt mũi đều không nhìn thấy.”

Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Thanh nghĩ mãi không thông, nhưng lại ngăn cản không được nàng tiếp tục thu thập hành trang, quần áo vừa cất vào lại bị lôi ra.

“Tiểu Thanh, ngươi đừng đi theo ta.” Đem tay nải khoác lên vai, thân ảnh bé nhỏ càng trở nên cô tịch, nhanh chóng hòa vào bóng đêm.

Ngay người, Tiểu Thanh theo nàng nhiều năm, cũng hiểu được tính cách của nàng, nàng càng nói “không sao”, càng muốn một mình, càng tỏ ra không có gì thì tâm trạng thực sự của nàng lúc đó sẽ hoàn toàn ngược lại. Vì vậy, khi nhìn thấy thân ảnh vàng nhạt dần dần xa khuất, cũng bất chấp nhiều như vậy, một đường hướng tới phủ Mẫn Hách Vương gia chạy gấp đi qua.

Nhưng mà, còn chưa chạy được vài bước, chỉ thấy một thân ảnh hồng sắc từ không trung bay vút qua, quý mị dị thường, tựa hồ đã nhìn thấy nàng, thân hình vừa chuyển, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng.

“Vương gia, nàng bỏ đi rồi.” Thở phì phò, hai cổ tay của Tiểu Thanh bị nắm chặt, đau đến độ nước mắt muốn rớt xuống, nhưng vẫn cắn răng không dám làm trái.

“Rời đi? Đêm hôm khuya khoắc, tại sao lại bỏ đi? Nàng đi hướng nào?” Đôi mắt vi liễm, vạt áo tán loạn, quần áo hồng y cũng không chỉnh tề, chỉ sợ là vừa mới thanh tỉnh.

“Nô tỳ không biết, chỉ biết là nàng vừa từ ngự thư phòng trở về liền kiên trì nói phải đi, hẳn là đang đi về hướng cửa cung, bởi vì nàng không cho nô tỳ đi theo, nô tỳ cũng không nắm chắc. ....”

Nàng còn chưa nói xong, Mẫn Hách đã điểm mũi chân một chút, nhảy lên đỉnh đại điện, tựa như một mảnh báo mạnh mẽ xuyên qua bóng đêm, dưới ánh trăng, hướng cửa cung chạy gấp mà đi.

Tiểu Thanh xoa cổ tay, giọt lệ đau đớn rớt cục nhìn không được mới hạ xuống.

Trong ngự thư phòng,

“Điều nên nói đều nói xong rồi, ngươi đã đáp ứng qua là sẽ giúp ta, nhất định không được nuốt lời.” Sầm Nhi cúi đầu, mỗi lần nhớ tới chuyện trước kia, cõi lòng lại quặn thắt, nhưng nàng hiểu được, kết cục đã định, mặc cho ai cũng không thay đổi được.

“Trẫm sẽ không nuốt lời, chính là, ngươi xác nhận: muội muội song sinh của ngươi đã chết?” Khâu Trạch vẻ mặt bí hiểm.

Sầm Nhi nghi hoặc nhìn hắn, hắn rốt cuộc muốn nói gì? Từ đầu đến giờ có chút mặc danh kỳ diệu, bất mình giải thích tường tận gia thế thật nhiều năm về trước, hiện tại lại hỏi muội muội song sinh của mình, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Bị son tặc bắt đi, nếu không chết, cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nên lúc đó, cả nhà ta đều coi như nàng đã chết.”

Bởi vì từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, vốn chưa từng gặp qua muội muội song sinh, nếu nói có biết, bất quá là từ trong miệng người nhà mà biết được, đối với nàng mà nói, “muội muội” kia bất quá đó chỉ là một chuyện vặt vãnh trong kí ức thưở nhỏ mà thôi.

Vừa muốn nói cái gì đó, cửa sổ cửa bị đột nhiên bị mở ra, Mộc Hiệp vẻ mặt nghiêm túc tiến vào: “Hoàng Thượng, Mẫn Hách Vương gia tới chơi.”

Hắn tới làm cái gì? Phù Vân Khâu Trạch cùng Sầm Nhi liếc nhau, còn chưa kịp phản ứng, đại môn ngự thư phòng liền bị người ta dùng một cước đá văng.

Thân ảnh đỏ rực như lửa cát bước đi đến, mắt thấy Sầm Nhi đang ngồi ngay ngắn bên bàn, gương mặt yêu mị lộ ra một tia kinh hãi, sau lại cẩn thận quan sát, bên môi ý cười lập tức biến mất.

“Sao ngươi lại ở trong này?” Giờ phút này nàng hẳn là ở lãnh cung mới đúng.

“Vương gia.....” Sầm Nhi đứng dậy, mới vừa nhìn thấy ý cười trên mặt hắn, nàng cứ cho là vì hắn nhìn thấy mình nên mới vui vẻ, nhưng nghe thấy lời nó lạnh như băng của hắn, mới biết được, nhất định hắn vừa rồi đã nghĩ nàng là Y Y.

Trong lòng nhất thời có chút khổ sở, lại có chút mất mát.

“Là trẫm gọi nàng đến.”

Có lẽ hắn cũng đã nhận ra thân phận chân chính của Sầm Nhi, Phù Vân Khâu Trạch mở miệng thay nàng nói chuyện, “Không biết Vương gia đêm khuya tới đây có gì quan trọng?”

Từ lời nói của Tiểu Thanh, Mẫn Hách nhíu đôi chân mày, gương mặt nhìn Khâu Trạch, bên trong đôi mắt mặc sắc ẩn nhẫn tầng tầng lửa giận, nhưng lại cường tự khắc chế.

“Nàng đến đã bao lâu?”

“Chuyện của trẫm, không cần Vương gia ngươi lo lắng, thám tử của Vương gia không phải tùy thời đều đi theo bên cạnh trẫm sao, muốn hỏi, cũng nên hỏi bọn hắn đi.” Chỉ chỉ thị vệ đứng trước cửa, hắn cười lạnh.

“Y Y, nàng đã nghe được cái gì?” Không để ý đến lời nói châm chọc của hắn, Mẫn Hách như trước hỏi, tay nắm thật chặt, hận không thể vung nắm đấm đi lên.

Ý của hắn là: Y Y đã tới? Khâu Trạch rốt cuộc hiểu được hắn vì sao lại hỏi Sầm Nhi đã đến bao lâu, có nghĩa là, nàng đã hiểu làm cái gì?

“Chúng ta không nói gì thêm.....” Sợ Mẫn Hách biết thân phận của mình bất quá là một đường nữ, Sầm Nhi kích động lắc đầu.

Nhìn hành vi của nàng như thế, ngược lại làm cho Mẫn Hách cảm thấy có chút quái dị, tầm mắt sắc bén lướt qua hai người, đối với Phù Vân Khâu Trạch lạnh lùng cười:

“Có cái gì hay không hiện tại bốn vương cũng không có tâm tư đi phỏng đoán, bây giờ, bốn vương chỉ muốn tìm được Y Y, nàng có nói qua với ngươi là muốn đi đâu hay không?”

Đột nhiên đứng dậy, gương mặt Phù Vân Khâu Trạch hiện lên kinh ngạc, nàng bỏ đi rồi?

“Ý của ngươi là nàng đã ra cung?” Sao có khả năng này, rõ ràng bữa tối còn cùng nhau dùng, đột nhiên, sao lại rời đi như vậy?

“Bây giờ còn chưa có tin tức nàng rời khỏi hoàng cung, nhưng Tiểu Thanh nói: lúc nàng từ ngự thư phòng trở về, lập tức gói gém hành trang, nói muốn xuất cung, bốn vương đã đến tất cả cửa cung tra xét một lần, không ai rời cung, như vậy, nàng đi bằng cách nào?” Gương mặt của Mẫn Hách đã không còn có thể dùng hai chữ “khó coi” để hình dung, môi đỏ mọng hơi hơi gợn lên, gương mặt yêu mị có chút dữ tợn.

Chương 213: Chính Là Nhàn Hoảng

Nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Mẫn Hách, nhưng Phù Vân Khâu Trạch không có tâm đi so đo nữa, vung tú bào, bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng, liếc mắt nhìn Mộc Hiệp đang ẩn thân trên đỉnh điện.

“Nàng vừa rồi có tới?” Mộc Hiệp vẫn đứng bên ngoài, đương nhiên là biết được, nhưng hấn vì sao không có bẩm báo chính mình?

Mộc Hiệp được thần xuống, gật gật đầu, mang theo tia bất đắc dĩ.

“Vừa rồi thuộc hạ có ho khan một tiếng, nhắc nhở Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng tựa hồ không có phát hiện, hơn nữa nàng đến một lát, liền xoay người trở về, rốt cuộc nghe được cái gì, nghe được bao nhiêu, thuộc hạ thật không biết.” Nhưng lúc nàng rời đi, về mặt tựa hồ có chút cô đơn, nhưng hấn cũng chỉ nghĩ nàng như thế là bởi vì Sầm Nhi ở bên trong, nàng không muốn đi vào.

Ho khan. .... Khâu Trạch đột nhiên nhớ đến, lúc ấy hấn cùng Sầm Nhi đang ở trong bàn bạc chuyện phò mã, không, nàng không phải cho là thật chứ? Nghĩ đến đây, mặt nhất thời có chút tái nhợt, toàn thân lạnh như băng.

“Như thế nào, nhớ tới chính mình đã làm chuyện tốt gì rồi?” Mẫn Hách hừ lạnh một tiếng, lửa giận bên trong hai mắt cơ hồ hận không thể đem hấn thiêu đốt thành tro bụi.

“Không phải ngươi cho rằng như vậy là xong rồi sao.” Khâu Trạch liếc mắt một cái, quay lại, đi thong thả vài cái bước, chạy nhanh hướng Mộc Hiệp hạ mệnh lệnh, “Mộc Hiệp, ngươi phái người truy tìm bắt đầu từ Long Quân điện đến tất cả cửa cung, nhìn xem nàng có phải lạc đường hay không, còn có, phái người thông tri cho quốc sư.” Biết nàng ngày thường cũng không nhớ rõ đường đi, mỗi lần ra ngoài đều phải mang theo cung nữ hoặc thái giám, nếu không thì luôn lạc đường, mất cả buổi sáng mới có thể trở về.

Miêu Mộc Hiệp nhanh chóng lĩnh mệnh mà đi, hiểu rõ, nếu hoàng phi bị địch nhân bắt đ, sẽ nguy hiểm đến tính mệnh, nên dốc toàn lực, nháy mắt đã không còn thấy thân ảnh.

“Ta về lãnh cung trước.” Sầm Nhi chậm rãi đứng dậy, hạ thấp người tính rồi đi.

“Đội đã, ngươi rút cuộc cùng hấn đã nói những gì?” thị vệ bên ngoài ghé vào bên tai Mẫn Hách nói cái gì đó, Mẫn Hách một ngụm thét lên, ra lệnh cho nàng mở miệng.

Không ngờ, Mộc Hiệp đã giảng thuật pháp, tạo thành kết giới, làm cho người có tu vi một chút, ở ngoài cửa sẽ không thể nghe được bên trong đang nói cái gì, đường nhiên thủ vệ, ám vệ, ngay cả thị vệ gác cửa cũng vô pháp biết được. (ek, vậy mà Y Y lại nghe được =.=!)

“Bây giờ là lúc để hỏi mấy chuyện này sao?” ánh mắt Khâu Trạch bắn tới, làm cho nàng rời đi, hấn đứng ngăn trở trước mặt Mẫn Hách, nhắc nhở nói,

“Hiện tại, quan trọng nhất là tìm Y Y trở về, còn nhiều lời vô nghĩa, nói không chừng, tìm trở về chỉ là một khối thi thể!”

Nhất thời Mẫn Hách không rõ ý tứ trong lời nói của hấn, đôi mắt dài nhỏ nhủ lại.

“Có ý tứ gì?”

“Tuyệt đối không thể cho nàng bước ra cửa cung, nếu ngươi chưa quên chuyện lần trước mang nàng đi ra ngoài liền gặp chuyện thì nên hiểu được, hiện tại, mệnh của nàng đối với sát thủ mà nói, là thứ mà bọn chúng nhất định phải lấy cho bằng được.” Nói xong, không hề vô nghĩa, Phù Vân Khâu Trạch dẫn đầu rời đi.

Ngạc nhiên xong, thân ảnh đỏ rực cũng lấy tốc độ cực nhanh rời đi.

~O^~ —— (>^)<(^<) —— ~O^~

Đi được một lúc, Y Y mờ mịt nhìn tường thành đỏ tươi, cao lớn chung quanh, rõ ràng nàng hướng tới cửa Nam Cung mà đi, sao bây giờ lại bị mất phương hướng, bị lạc ở bên trong thâm cung thế này. (^ ^ Trạch ca đoán như thần nhè)

Hơn nữa, lối đi này vì sao càng đi càng vắng vẻ, không một bóng người, nhưng lại không phải lãnh cung, rốt cuộc, đây là đâu đây?

Vừa rồi bất quá là vì sinh khí mà không kịp suy nghĩ, hiện tại đã hoàn toàn bình tĩnh, nhìn ánh trăng mỏng manh, lòng của nàng đều lạnh.

“Có ai hay không a?” Nàng nhỏ giọng hô.

Trên đường đến đây, nàng đụng trúng không ít cung nữ, nhưng nàng đều trốn tránh, hiện tại đã không thấy ai, ngược lại hy vọng xuất hiện một bóng người.

Nơi này tĩnh nặc đến khủng bố, tựa như một mê cung kéo dài, vô luận nàng chạy, di chuyển như thế nào, đều chạy không thoát, ngay cả một cái sân đều không có nhìn thấy, càng không nói đến là người.

“Thăm rồi, sớm biết thế này, ta sẽ nghe Tiểu Thanh khuyên, hiện tại chạy đến cái địa phương quỷ quái gì cũng không biết, cho dù thật sự tìm được một người có thể đem mình trở về, đều cảm thấy mất mặt.” Nàng thấp giọng nỉ non.

Đi vài bước, không có bận tâm dưới chân, đột nhiên bị vấp chân vào một cái gì đó, lao đảo đỡ lấy tường thành mới không bị ngã sấp xuống.

“Người lúc xui xẻo đi đường cũng bị đá cản, hừ!” Quay người lại, cũng nhìn không rõ trên đất xuất hiện một thứ gì đó, dù sao vẫn cảm thấy không giống như là tảng đá, nàng liền đưa chân đá một cái.

Chỉ nghe “lóc cóc” một tiếng, vật kia lăn lông lốc lên trên đất phát ra thanh âm, đợi yên tĩnh một chút, mây đen trên đầu đột nhiên tản ra, ánh sáng bạc của ánh trăng thân nhiên rọi xuống, chiếu sáng cái vật tròn tròn nàng vừa tiện chân đá lăn kia.

Nàng hoảng sợ mở lớn hai mắt, tay run run chỉ vào cái đầu lâu khô dưới ánh trăng kia, nhất thời nói không ra lời.

Cái đầu lâu khô hai mắt thủng sâu, đen ngòm, nhưng lại như có hồn, dùng ánh mắt u minh quan sát thế gian, khoảng giữa khoan miệng lộ ra hai hàm răng trắng phếu, vừa dài vừa nhỏ, tựa như răng nanh của cương thi hút máu trên phim mà nàng từng xem mà chúng dường như lại không ngừng va vào nhau, “cạp cạp”, hướng về nàng như đang cười to. (TT^TT)

“Má ơi, quỷ cười!” Nàng thét chói tai, vừa định xoay người chạy trốn, đã có một bàn tay mềm mại bao lấy đôi mắt của nàng.

Bên tai, truyền đến tiếng nói quen thuộc nhu hòa.

“Đừng sợ, có ta ở đây, không có gì có thể thương đến muội.” Hắc Nghiên người, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói, giống như sợ sẽ dọa đến nàng, âm điệu ngày thường vốn đã trầm thấp lại có tình hạ thấp một chút.

“Yêu quái! Người khẳng định là do cái đầu lâu khô biến ra để làm ta sợ!” nàng vẫn là bị dọa đến không rõ, giãy dụa, giọng mũi đều mang theo điểm khóc nức nở.

Hiểu được nàng vẫn còn sợ hãi, vươn tay cố gắng ôm chặt nàng vào lòng, Lạc Dật nhẹ vỗ về lưng của nàng, liếc mắt nhìn ánh trăng hình lưỡi liềm tỏa sáng trên cao, một cánh tay khinh huy, nhất thời, một mảnh mây đen lại chậm rãi phiêu hồi, che khuất ánh trăng.

Hắn chẳng qua là vì tìm kiếm nàng nên mới triệu đến kiếm nhi, không ngờ lại dọa đến nàng.

“Y Y, không có yêu quái, lần trước, lúc bị cung nữ hãm hại, nàng cũng biết là không có yêu quái mà? Muội xem, ta là Lạc Dật ca ca của muội mà.” Hắc thấp giọng khuyên nhủ.

“Người thật là Lạc Dật ca ca?” Nàng vẫn như cũ, đầu chôn ở trong lòng hắn kêu rên.

“Không tin, muội có thể ngẩng đầu nhìn xem.” Hắn có chút cười khổ, sợ mình là yêu quái, lại ôm thật chặt, thất lung đều bị nàng cắt đứt, “Thế gian này có yêu quái nào dám có bộ dạng giống Lạc Dật ca ca chứ?”

“Người gạt người, người khẳng định là gạt ta ngẩng đầu lên, sao đó làm ta sợ, người chắc là biết rõ, vừa rồi trong đầu ta hiện lên hình ảnh của ai, cho nên liền biến thành bộ dạng của hắn để làm ta sợ.” Đột nhiên nghẹn ngào, nàng cố nén lệ, không muốn nước mắt rơi xuống, nhưng lại làm vạt áo của hắn nhiễm ướt 1 mảnh.

Nàng vừa rồi nghĩ đến mình? Lạc Dật trong lòng vui vẻ, cũng là bất đắc dĩ, lại là buồn cười, hai tay vô luận làm như thế nào cũng không dời hai tay của nàng ra khỏi hông mình được, chỉ phải từ bỏ.

“Chỉ là ra ngoài đi dạo một chút, thế nhưng ta đụng phải một cung nữ, biết được muội mất tích, hiện tại tìm được muội rồi, còn bị nói thành yêu quái, ta đây phải làm như thế nào để chứng minh mình không phải yêu quái, Y Y mới bằng lòng tin tưởng đây?” Hắn giống như làm bầm lều bầu, hoặc như là cố ý nói cho nàng nghe, nhu thần khinh dương.

Mây đen tan đi, ánh trăng lại lộ ra khỏi vàng mây, chiếu sáng dân gian.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Không Phải Yêu Quái

Đầu chôn chặt vào vòm ngực của hắn, Y Y liền ngay cả hô hấp đều thật cẩn thận, sợ bị yêu quái mê hoặc, nhưng mà, phía trên áo bảo trắng truyền đến hương vị ngọt ngào quen thuộc làm nàng có chút hoài nghi, rốt cuộc là chân thật, hay là hư ảo .

“Người không phải cái đầu lâu khô kia chứ?” Nàng nghĩ đến mấy cái răng nhọn hoắt, trắng phếu kia, toàn thân lại run rẩy.

“Không phải.” Hắn buồn cười lắc đầu, nhìn quanh bốn phía, không ngờ nàng lại đi đến chỗ này, khó trách hai người Khâu Trạch cùng Mẫn Hách tìm khắp nơi cũng không thấy.

Nơi này, từng là hình phòng, xưa kia, rất nhiều kẻ tội ác ngập trời đều bị giam giữ ở bên trong, nhưng sau đó xảy ra một trận hỏa hoạn, nơi này đã bị bỏ hoang, không còn sử dụng. Mà trong cung lại có rất nhiều người cảm thấy nơi này âm khí quá nặng, đêm khuya không ai dám đến gần, cơ hồ chính là một nơi không có bóng người trong thâm cung đại nội.

“Ta... ta sờ sờ mặt của người, đầu lâu khô kia không có thịt, ta muốn sờ sờ xem có hay không.....” Nàng bán tín bán nghi, mới run run vươn tay, tự hấn bên hông chậm rãi dọc theo cổ hướng lên trên vuốt ve.

Nhưng mới đến khuôn mặt, nàng liền do dự một chút, trong đầu không ngừng hiện ra bộ dáng của cái đầu lâu khô kia, nhưng cuối cùng vẫn là cắn chặt răng, một đường hướng lên trên sờ soạng.

Cảm giác ẩm áp cùng với da thịt mềm mại chân thực làm nàng thở ra một hơi.

“Thật là Lạc Dật ca ca.....” Nghe ngào , chậm rãi ngẩng đầu, dưới ánh trăng, dung nhan tuấn mỹ càng thêm tuấn dật phi phàm, nàng vừa khóc vừa cười đánh vài cái.

Hơi nhũ mảy, cúi đầu nhìn chân bị nàng giẫm lên, hắn cũng chịu đựng đau đớn, cánh môi cong cong cười cười.

“Sợ tôi còn chạy loạn khắp nơi, thực muốn rời khỏi hoàng cung sao, Lạc Dật ca ca cùng muội đi, như thế nào?” Đầu tiên là trách cứ, sau lại đau lòng khuyên bảo, hắn đưa tay, tháo tay nải thật to trên vai nàng xuống, bên trong vang lên thanh âm “Loảng xoảng” làm người ta có chút tò mò.

Bên trong này rốt cuộc là cái gì, đối một cái nữ tử mà nói, cái này đúng thật không nhẹ nha.

“Ta không có chạy loạn, chính là lạc đường.” Lắc đầu, nàng liếc mắt nhìn quanh bốn phía, từ lúc hấn đến đây, đã không còn cảm giác rợn người như vừa rồi nữa, “Lạc Dật ca ca, nơi này là chỗ nào? Không phải cửa nam sao?” Nàng thấy chỗ này thật xa lạ, dường như chưa từng tới đây nha.

“Nơi này là Tây Bắc gác, cũng không biết muội đi như thế nào, lại có thể đi đến đây.” Ngón tay thon dài chiều chuộng nheo nheo gò má trắng hồng, buông tay, nắm lấy tay nhỏ, muốn rời đi.

“Tây Bắc? Rõ ràng là muội đi hướng về cửa nam mà.” Nàng nghi hoặc hỏi ngược, rời khỏi Long Quân điện, lại băng qua ngự hoa viên, tiếp đó đi về bên trái, hay là đi bên phải..... Nàng thật không nhớ rõ.

“Vậy đây rốt cuộc là chỗ nào, vì cái gì lại có cái đầu lâu khô?” Đi theo hắn được vài bước, nhất thời lại nhìn thấy cái kia răng nanh của cái đầu lâu kia.

Căng thẳng, cuống quýt trốn phía sau Lạc Dật, sợ hãi làm liều, nhảy lên lưng hắn từ phía sau.

“Đừng sợ, chỉ là nơi không có linh khí một chút.” Dùng chân đem đầu lâu kia đá đến góc, hắn ôn nhu nghiêng mặt an ủi, gương mặt nhìn con đường phía trước, ngoại trừ những chiếc lá vàng úa, rơi rụng trên nền đất, thật ra không còn gì cả,

“Nơi này trước kia hình phòng trong hoàng cung, có rất nhiều người đều chết ở nơi đó, bất quá đều là người xấu, không có gì đáng để đồng tình, sau khi chết cũng không có người đến lãnh thi thể, nên đã ở tại nơi đó, hơn nữa, sau một trận hỏa hoạn, rất nhiều thi cốt đều thiêu thành tro bụi.” Đây, phỏng chừng là do lúc thị vệ sửa sang lại không cẩn thận đá văng ra .

Hình phòng? Trên người Y Y nổi lên một tầng da gà, hai tay gắt gao bám chặt vào áo hắn, vô luận như thế nào cũng không muốn xuống.

Khó trách vừa rồi cảm thấy âm trầm khủng bố, may mắn Lạc Dật ca ca đến đây.

“Ngày mai lại đi đi.” Nàng thở dài, biết đêm nay hai chân đã muốn đi không nổi.

“Y Y, vì sao đêm nay đột nhiên lại muốn rời đi như vậy?” Lạc Dật có chút khó hiểu, dựa theo tính cách của nàng, nhất định sẽ không nhất thời xúc động như thế.

“Không có gì.....” Cô đơn cúi đầu, nhẹ nhàng đem cằm đặt lên bờ vai của hắn, “Chính là cảm thấy mình thật ngốc, một khắc cũng không muốn ngốc nữa.”

Lạc Dật nghe xong lời này nhẹ nhàng lắc đầu, nàng có thể nói ra những lời như vậy, tất nhiên sẽ không bởi vì nguyên nhân nhỏ bé, xoay chuyển ánh mắt, mắt nhìn sắc trời.

Ánh trăng đã lộ ra, mây đen tán đi, thời tiết vốn là âm vụ nháy mắt trở nên sáng sủa, nhưng chỉ có một vòng Minh Nguyệt làm bạn, như cũ có vẻ đơn điệu một chút.

“Không phải bởi vì không muốn gặp ba người chúng ta nữa sao?” Hấn đi về phía trước từng bước, đều cảm thấy dưới chân hết sức trầm trọng, “tình hình trước mắt, muội không thích hợp rời khỏi hoàng cung.”

“Vì cái gì không thích hợp?” Nàng hỏi lại, thấy hấn không có ý đuổi mình đi xuống, cũng liền ngoan ngoãn để hấn cõng trên lưng, cũng cố ý không trả lời câu hỏi trước đó.

“Sát thủ bên ngoài rất nhiều, đi ra ngoài, chỉ có một con đường chết.” Sắc mặt có chút trầm trọng, nhưng vẫn là mở miệng nói cho nàng hiểu.

Sát thủ? Sắc mặt Y Y cũng không tốt đi, chẳng lẽ nàng thật sự không có chỗ để đi? Nàng hiểu được thực lực của chính mình, mạo muội ra cung, khẳng định sẽ bị thủ tiêu lập tức.

“Huynh nói xem, ta nên buồn mà chết, hay là đi ra ngoài bị chém chết?” Nàng châm chọc phiết phiết thân, ngửi ngửi mùi hương ngọt ngào thanh khiết trên người hấn, tâm cũng tĩnh xuống dưới, cười lạnh, dường như, nhân vật chính trong câu truyện vừa rồi cùng mình không có quan hệ.

Chân hơi dừng lại một chút, khuôn mặt Lạc Dật dưới ánh trăng bình thản như nước nhưng lại lạnh như băng.

“Điểm này cũng không buồn cười!” Lạnh lùng khiển trách.

Y Y giật mình, nghĩ đến những lời này không phải hấn nói ra, bởi vì Lạc Dật ca ca ôn nhu chưa bao giờ trách cứ chính mình, càng không biết dùng lời nói lạnh như băng như thế để khiển trách nàng, này đó, chỉ có Khâu Trạch mới có thể làm như vậy.

“Ta cũng hiểu được không buồn cười.....” Nàng bất đắc dĩ nói, “Nhưng mà, trong hai nhất định phải chọn một, bằng không, huynh liền trực tiếp biến ta thành không khí cũng tốt lắm.”

Nghe ra sự uể oải trong giọng nói của nàng, gương mặt tức giận dịu xuống, hấn lại tiếp tục đi về phía trước, đợi đi đến một khúc quanh, mắt nhìn sang bên trái, lại nhìn sang bên phải, dừng lại cước bộ.

“Đi về bên trái hay bên phải?” Hấn hỏi.

Nàng đối với đường đi vốn là ngây ngốc, còn muốn hỏi chính mình, Y Y cũng nhìn sang hai bên, căn bản là không có ấn tượng gì, chỉ phải lắc đầu.

“Đi phía trái là Long Quân điện, bên phải là Mẫn Hách vương phủ.” Hấn nghiêng mặt nghiêng nàng.

Thì ra hấn biết đường..... Y Y nhất thời không nói, hiện tại bên nào nàng cũng không muốn đi, vì sao chỉ có hai con đường này cho nàng lựa chọn?

“Không có đường khác sao?” Nàng thấp giọng, thầm nghĩ nói cho chính mình nghe.

“Có,” Lạc Dật ở bên tai nàng đột nhiên nói, một tay vòng ra phía sau chỉ chỉ về phía bức tường cũ kỹ, “Ngay tại phía trước.”

Cái gì? Hấn nói đó là đường khác sao, không phải chứ? Nàng lung tung đoán rằng.

“Không tin?”

“Không tin.” Nàng lắc đầu.

Nhưng là, ánh mắt hấn cũng trở nên sáng ngời, nghiêng mặt nháy mắt một cái, cười hiền hòa.

“Ta đây liền mang muội đi xem, bất quá, con đường phía trước, là đi thông qua sân của ta.” Hai chân chụm lại một chút, cả người giống như không có sức nặng, ngay lúc nàng đang kinh hồ, bỗng người nhảy lên bức tường hoàng cung cao hơn năm thước.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Tâm Của Ai Đau?

hìn khoảng sân hoa trắng rơi rơi đầy quen thuộc, chợt nhớ đến ngày mới quen, hai người ngồi dưới tán cây râm mát uống trà nói chuyện, từng đóa hoa rơi tựa như từng hạt tuyết, trắng tinh, phiêu phiêu rơi xuống, rơi trên người nàng, rơi trên người hấn. Dưới ánh trăng sáng ngời, dưới ánh sáng mong manh của những ngọn đèn lồng, những cánh hoa trắng muốt vẫn không ngừng rơi xuống, có lẽ vì trời sắp vào đông mà rơi rụng nhiều hơn.

“Cho dù đã héo tàn cũng còn xinh đẹp mỹ lệ như vậy, Lạc Dật ca ca, sao huynh có thể mang chúng nó đến đây, nếu ta nhớ không lầm khí hậu rét lạnh của phương bắc không thích hợp cho chúng nó sinh trưởng.” Nhảy xuống khỏi tấm lưng rộng lớn của hấn, đôi giày trắng nõn của nàng giẫm lên những

cánh hoa rơi.

Phóng nhãn nhìn lại, bên trong đình viện, một mảnh tuyết trắng, một đóa hoa nương theo con gió bay lên nóc đình viện, lơ đãng liếc mắt một cái, thật đúng là như đã lạc vào thế giới của băng tuyết.

“Chỉ cần giữ nguyên thổ nhưỡng, cho dù đem chúng nó đến chỗ nào chúng đều có thể sinh trưởng tốt, có điều năm nay dường như héo tàn hơi sớm, có lẽ vì thời tiết chuyển lạnh hơi sớm, không ấm áp như khí hậu phương nam.” Lạc Dật cười đáp, nhìn thân ảnh vàng nhạt của nàng lạc lõng giữa một vùng trắng xóa càng trở nên mong manh, yếu ớt, không khỏi tiến lên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, sợ gió thổi qua, thân ảnh của nàng cứ như vậy mà trôi đi, biến mất.

Hắn thật đúng là đem đất ở đó mang lại đây, không phải là nói, bùn đất này, đó là bùn đất của Thanh Sơn! Nàng kinh ngạc nhìn hắn, cúi người, khoác nhẹ lớp hoa rơi thật dày trên đất, thật đúng là lộ ra lớp bùn đất mang mùi âm đặc trưng của vùng Thanh Sơn, làm nàng hiện ra một tia vui mừng.

“Lần này, ta là tính trở về Thanh Sơn.” Nàng đột nhiên khẽ sở thùy hạ mi mắt, bên tai mơ hồ vang lên tiếng cười hồn nhiên của vài hài đồng, “Nơi đó vẫn là nơi ta thích nhất, là nơi ta luôn muốn trở về nhất.”

Bàn tay cầm tay nàng hơi nắm chặt lại, cũng cúi người xuống, nhìn gương mặt trắng nõn lẳng lẳng rơi xuống một hàng thanh lệ, cũng là kiên cường ảm nhẫn không ra tiếng.

“Muội hiện tại không thể ra cung, Lạc Dật ca ca đáp ứng muội, năm sau, nhất định mang muội ra ngoài, được không?” Hắn ôn nhu khuyên nhủ.

Năm sau, vì sao là năm sau? Nàng lau khô nước mắt, mê hoặc đứng thẳng dậy, nhìn gương mặt tràn đầy bất đắc dĩ của hắn.

Từ lúc gặp mình, gương mặt ôn nhu còn mang theo một chút cô đơn, chua xót, bất đắc dĩ, bàng hoàng, đau đớn,....này đó đều là do nàng gây ra cho hắn sao?

“Huynh không phải là đang che giấu ta cái gì chứ? Kiếp trước, huynh biến mất, ta chết, Lạc Dật ca ca, huynh không thể nói cho ta biết được sao?” Có chút tức giận đẩy tay hắn ra, nàng lập tức đi đến dây hoa Thiên Âm, vươn tay muốn tiếp lấy một đóa hoa rơi, nhưng mà, lại không thể đón được đóa hoa nào.

“Cẩn thận!” thanh âm vang lên, nhưng vẫn muộn một bước, cất bước tiến lên, nhìn nàng nhú mày, phía trên ngón tay mảnh khảnh đã nhỏ ra một giọt máu trong suốt, thờ dài, hắn đem tay nàng phóng tới bên môi, nhẹ nhàng hấp dẫn.

“Này hoa....” Nàng kinh ngạc xem xét, “Trước kia gai không có dài như vậy, vì sao bây giờ lại phát triển thành như vậy?” Chỉ thấy dưới mỗi cánh hoa đều có một cái gai thật nhỏ, nếu dọc theo cánh hoa vuốt lên thì không thành vấn đề, nhưng nếu làm ngược lại, sẽ bị gai đâm bị thương.

Hút một chút, thấy miệng vết thương đã không còn chảy máu, đôi mắt ngọc lưu ly cũng định trệ, nhớ tới cái gì, liếc nhìn về phía bụng của nàng một cái.

“Các loại thực vật có phương thức thích ứng hoàn cảnh riêng của nó, tựa như muội, sống trong thâm caung lâu rồi, tự nhiên cũng hiểu được làm như thế nào để tự bảo vệ mình, về sau chớ xúc động như thế, cũng ít nhảy nhót một chút, đã lớn như vậy rồi mà vẫn giống như một tiểu hài tử.” Hắn lắc đầu cười khê, một tay vỗ vỗ đầu của nàng.

“Tiểu hài tử? Lạc Dật ca ca, ở trong mắt của huynh ta chỉ là tiểu hài tử sao?” Nàng nhấp mí mắt, tựa hồ có chút mất hứng.

“Không, là một nữ nhân xinh đẹp.” Hắn đột nhiên nghiêm túc nhìn nàng.

Y Y ngẩn ra, xấu hổ xoay người sang chỗ khác, âm thầm ảo não, mình không nên hỏi vấn đề này, rõ ràng biết tâm ý của hắn, lại chỉ có thể giả bộ, làm như cái gì cũng không rõ ràng.

Đóa hoa lẳng lẳng bay xuống, hai người cũng vẫn trầm mặc, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân rất nhẹ, dẫm lên những cánh hoa của nàng.

“Lạc Dật ca ca, huynh cũng như muội, đã không còn thân nhân đúng không?” Nàng đi vào bên trong hốc cây to, xuyên thấu qua khe hở của những phiến lá, có thể nhìn thấy tinh không.

“Không có, muội nhớ thương nương của muội sao?” Hắn có thể hiểu được, kiếp trước, nàng chỉ có một thân nhân, nhưng sau một trận bạo bệnh, không qua khỏi trận dịch đã cách thế, chỉ còn lại mỗi mình nàng lẻ loi hiu quạnh, đến không gian khác, cũng chỉ có một trí nhớ mờ mông lung.

“Đều đã qua nhiều năm như vậy, muốn nhớ cũng không nhớ ra gì cả.” Nàng lắc đầu, “Kỳ thật, ta đã không còn hận các người, nhưng mà, rồi khỏi, có lẽ sẽ không được gặp mặt nữa, nghĩ đến đây, tâm sẽ từng trận co rút đau đớn, cho dù là Mặc Hách, người mà ta từng hận nhất, cũng sẽ không tự giác muốn hắn bình an, không tranh không đoạt.”

Không ngờ nàng sẽ đem lời trong lòng nói ra, hắn ôn nhu dừng ở đôi mắt hạnh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bưng bình đối mặt, lại là Ngân Nhi quen thuộc, sẽ lại nhào vào lòng mình làm nũng...

“Muội nghe Lạc Dật ca ca khuyên một câu, bây giờ thực sự không phải lúc để rời khỏi.” Hắn có chút sốt ruột, bàn tay nắm lấy tay nàng hơi xiết chặt.

“Ta biết, một năm sau mới rời đi, yên tâm, mạng nhỏ này ta còn muốn lưu trữ, bây giờ chưa thể chết được, ta còn muốn nhìn hoa Thiên Âm nở rộ ở Thanh Sơn, còn muốn trở về chăn nuôi chim di trú.” Nàng ôn nhu cười, bên trong đôi mắt to long lanh gần như có thể nhìn thấy một vùng đất thanh mát,

trắng xóa, còn có tiếng chim chóc líu lo.

Vẫn nhớ rõ, đó chính là nguyện vọng ban đầu của mình, không ngờ, cách nhiều năm như vậy, cũng chưa thực hiện được.

“Muội từng tặng cho ta đóa hoa, ta còn lưu trữ.” Từ trong lòng lấy ra một cái túi tinh mỹ, mở ra, đưa tới trước mặt nàng.

Đó là! Y Y kinh ngạc nhìn đóa hoa trắng tinh nở rộ bên trong túi, không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, nó vẫn tươi tắn, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đây là đóa hoa mà chính mình tự mình ngắt lấy, đưa cho hần khi hần theo sư phó rời đi, hy vọng có thể bình an trở về, lúc Khinh Âm rời đi, mình cũng tặng một đóa, nhưng đợi đến khi hần trở về, đã hoàn toàn thay đổi.....

“Đây là dùng thuật pháp đến bảo tồn đóa hoa, mỗi khi trăng tròn đều phải rót vào pháp lực mới, cho nên nó cũng chưa từng héo rũ.” Hần nhìn ra nghi hoặc trong mắt nàng, cười nói.

Đã thập niên trôi qua, cứ lần lượt rót vào pháp lực, tâm ý của hần, nàng cũng là không thể cho hứa hẹn.

“Thực xin lỗi, Lạc Dật ca ca, biết rõ huynh đã đem linh hồn của ta trở về nơi này, còn muốn trách huynh, cho dù không có thân nhân, nhưng huynh ở trong lòng của ta, vẫn đều là.....”

“Như thế nào lại không có thân nhân, hiện tại, muội lại có thêm một người thân,” Hần thần bí tràn ra một chút ý cười, liếc mắt nhìn nhóm người vẫn đứng ở phòng trong.

“Các ngườicòn muốn đứng ở bên trong đến khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Mang Thai

Bên trong nhà gỗ, hai thân ảnh một vang một đỏ chậm rãi, thông thả đi ra, trên gương mặt yêu mị của Mẫn Hách mang theo thần nhiên vui sướng, hai tay đặt phía sau, đôi mắt dài nhỏ thẳng tắp xem xét Y Y vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, thần cánh hoa hé mở, lại không biết nên nói cái gì cho tốt, mà Phù Vân Khâu Trạch lại hoàn toàn trái ngược, trên mặt cũng không có vui mừng, mà lại tràn đầy lo lắng nhìn nàng, lại có chút dăm chiêu nhìn về phía Lạc Dật, tự trong lòng lấy ra khăn lụa, cẩn thận băng ngón tay bị đứt của nàng lại.

“Đã không còn chảy máu.” Y Y xấu hổ muốn cự tuyệt, nhưng tay vẫn bị nắm chặt, không thể rút ra.

“Không cần lộn xộn, đêm hôm khuya khoác lại chạy loạn khắp nơi, nếu ngã sấp xuống làm phải sao bây giờ?” Hần không để ý đến ánh mắt của hai người bọn họ, dám đem nàng ôm vào trong lòng, “Những gì vừa rồi nàng nghe được, đều là giả.” gương mặt tuấn mỹ có một tia quần bách, cũng là ôm chặt nàng, không muốn buông tay.

Hần là đang giải thích với mình? Nàng đột nhiên hiểu được, phieu liếc mắt nhìn gương mặt ôn nhu của Lạc Dật một cái, không khỏi buồn bực, hần biết rõ hai người bọn họ đang ở đây, còn mang theo mình, chui đầu vô lưới, buồn bực nhất là, đem lời trong lòng của mình đều nói cho bọn họ cùng nghe.

“Phù Vân Khâu Trạch, người còn ôm Vương phi của bốn vương nữa, đừng trách bốn vương không khách khí!” trên mặt Mẫn Hách đã muốn từ vui sướng biến thành một mảnh âm vụ, nếu không phải sợ thương đến Y Y, thiếu chút nữa tiến lên bài khai hai người.

Nhưng mà, Phù Vân Khâu Trạch cũng là ngoan mặt làm ngo, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

“Vương phi? Ai là Vương phi của ngươi, chớ có cho là ta tha thứ ngươi, thì có thể được một tác lại muốn tiến một thước!” Ngược lại là Y Y thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Y Y!” gương mặt âm vụ của Mẫn Hách nhất thời trở nên có chút bất đắc dĩ, muốn tiến lên, một tay lại bị Lạc Dật giữ chặt, nhẹ nhàng mà hướng hần lắc đầu.

“Hiện tại không thể làm cho nàng bị thương, nàng đã không phải chỉ có một mình.”

“Có ý tứ gì?” Mẫn Hách mơ hồ đã nhận ra lời này có hàm ý, tâm run lên, đột nhiên nhìn về phía thiên hạ cũng đồng dạng như mình, nàng cũng không rõ ràng?

Không giống như hai người đang kinh ngạc, Phù Vân Khâu Trạch một tay ôm bả vai Y Y, một tay bao lại bụng của nàng, vẻ mặt ôn nhu mà từ ái.

“Ngươi để làm chi,” Nàng chụp khai bàn tay trên bụng mình, “Ta cũng không phải phụ nữ có thai, chớ có sờ như vậy, rất kỳ quái.”

Khâu Trạch đỡ khóc đỡ cười nhìn nàng liếc mắt một cái, nhìn về phía Lạc Dật, hần cũng đồng dạng đỡ khóc đỡ cười, thật sự là chưa thấy qua nữ nhân nào không tự giác như vậy!

“Ai nói nàng không phải phụ nữ có thai, nếu không Lạc Dật vì sao lại dẫn nàng dừng chạy nhảy lung tung, ở đây đã có một tiểu bảo bảo, nàng còn không hảo hảo bảo hộ, còn dám nơi nơi chạy loạn.” Nhẹ nhàng điểm ngón tay lên cái mũi của nàng, sừng ái hôn lên gò má phấn nộn, thì ra, nàng vẫn là một hủ giấm chua rất nồng, rất chua.

“Tiểu bảo bảo?” Đôi mắt hạnh mở to, không thể tin, cúi đầu, nhìn cái bụng bằng phẳng của chính mình, “Như thế nào lại có tiểu bảo bảo?”

“Hần là một lần ở trong son động kia.” Miệng hần giác mỉm cười, cúi người, ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói.

“Oanh!” Đầu trống rỗng, mặt của nàng đã hồng một mảnh.

“Nhưng mà, bị lão hổ đụng vào ngực, không có thương tổn đến thai nhi sao?” Đột nhiên nhớ tới sự việc diễn ra lúc săn bắn, nàng kích động cầm tay Khâu Trạch, lần đầu tiên, cảm thấy tay hần so với chính mình còn muốn ấm áp hơn.

Tay của mình quanh năm đều lạnh giá, nhưng giờ phút này, tay nàng so với mình còn muốn lạnh hơn vài phần, có thể thấy được là nàng đang thập phần lo lắng, hần mỉm cười, bao trụ bàn tay nhỏ bé.

“Không có, ngự y nói vừa vặn lệch khỏi quỹ đạo của bụng, đối với thai nhi không có ảnh hưởng, hơn nữa sau đó còn có dược của Lạc Dật đưa tới để điều dưỡng, không có gì đáng ngại.”

“Y Y mang thai?” Mẫn Hách thì thảo nghiêng đầu, phần nộ trùng mắt nhìn Lạc Dật, “Ngươi thế nhưng đã biết, như thế nào lại không nói cho bản vương biết, cho dù nàng mang thai, bản vương cũng tuyệt đối không buông tay!” câu cuối cùng hiển nhiên là nói cho Khâu Trạch.

“Đó là ta tự mình chán mạch, vì sao phải nói cho ngươi biết?” Lạc Dật liếc mắt một cái.

Mẫn Hách không nói gì, cắn chặt môi dưới, ánh mắt phần nộ như muốn bùng nổ, đến khi nhìn thấy Y Y như đang rơi vào mộng ảo, tự vỗ về bụng của chính mình, thì cả người của hần như bị hất một chậu nước lạnh.

“Y Y, ngươi. ....” Trương há mồm, hần không biết mình đang muốn nói cái gì, nhưng lời vừa mới ra tới miệng lại nuốt ngược trở về.

Nàng lần này còn thật sự ngẩng đầu muốn nghe hần nói cái gì, nhưng đợi cả nửa khắc vẫn thấy hần im lặng không nói, chỉ phải nhìn về phía nam tử áo trắng.

“Lạc Dật ca ca, huynh nói sang năm mới cho ta a cung, chính là vì nguyên nhân này?” Khó trách vừa rồi hần vẫn cường điệu muốn nhấn mạnh 2 chữ “sang năm”, nàng cuối cùng đã hiểu được .

“Ngày sau bụng của muội càng lúc càng lớn, nơi nơi bốn ba đối với thân mình mà nói có chút không thích hợp, vẫn là hảo hảo dưỡng thai, đợi sinh xong rồi tính.” Hần đi đến bên cạnh nàng, bắt mạch, ôn nhu đề nghị.

Nàng thật sự không thể tin được, vỗ về bụng, sắc mặt có chút phức tạp: có cảm giác vui sướng hạnh phúc khi được làm mẹ, lại có chút lo lắng, sợ mình không thể chiếu cố đứa nhỏ chu đáo, trong khoảng thời gian ngắn, đầu đầy suy nghĩ.

Lẳng lặng đứng ở một bên, Mẫn Hách hai mắt nhanh mị, nhìn ba người hoà thuận vui vẻ hoà thuận, ngược lại cảm thấy chính mình chỉ là một người thừa, có lẽ, ngay từ đầu, hần chính là người ngoài. Hần chỉ không thể lý giải Lạc Dật vì sao có thể cười nói vui vẻ khi trong bụng Y Y bụng mang cốt nhục của người khác, cũng không cách đem nàng đẩy vào trong lòng người khác.

Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, chỉ cần là điều hần muốn, nhất định phải đoạt được, không từ thủ đoạn!

“Đường thai?” Hần lạnh lùng cười, “Đường đường là Vương phi nhiếp chính vương Mẫn Hách ta lại há có thể hoài thai đứa nhỏ của kẻ khác? Xoá sạch!”

“Mẫn Hách, ngươi dám động vào Y Y, trầm khiến cho ngươi có biết hai chữ ‘Hối hận’ là viết như thế nào !” gương mặt bình tĩnh của Phù Vân Khâu Trạch nhất thời nhấc lên phong ba, đôi mắt màu tím tràn đầy gió xoáy, xoay tròn, làm người ta không hiểu hần đang tính làm cái gì.

“Hối hận? Bản vương thật đúng là muốn ném thử một chút, cảm giác của hai chữ này là có mùi vị như thế nào.” Mẫn Hách cười nhạo, cất bước, một tay chế trụ cổ tay Y Y,

“Vương phi, nàng vẫn nên cùng bản vương hồi phủ đi, bản vương biết nàng cũng không muốn cái thai này, bản vương nhất định sẽ giúp nàng tìm ngự y bỏ nó đi, đi, cùng bản vương hồi phủ.” Nói xong, hần bước nhanh đi, muốn hướng ra ngoài sân.

Nàng nói không hận mình, về sau, hần nhất định sẽ hảo hảo đối xử tốt với nàng, cho dù là mẫu hậu, cũng sẽ không cho người làm tổn thương nàng, dù chỉ là một sợi lông tơ.

“Đau quá!” Bị Mẫn Hách lôi kéo như thế, lại bị Khâu Trạch ôm vào trong ngực, Y Y nhịn không được hô đau, nhất thời như biến thành con rối, bị hai người kéo căng.

“Y Y, hai người các người mau buông tay!” sắc mặt Lạc Dật có chút kích động, tiến lên, muốn đem tay của hai người ly khai khỏi người nàng.

Nhất thời, bốn người rối rắm thành một đoàn, cùng với từng trận tiếng thét chói tai, cùng với thanh âm khiển trách, Y Y bị kéo qua đẩy lại, đột nhiên dưới chân khuynh đảo, mà ba người còn đang bận lời kéo lẫn nhau, nhất thời chưa phát hiện ra.

Mắt thấy nàng sẽ ngã xuống, một đôi tay ngăm đen vươn ra, đỡ lấy cánh tay của nàng. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Cọp Mẹ Phát Uy

Đội Y Y nhìn thấy gương mặt người phía sau, mới thở dài một hơi.

“Mộc Hiệp sư phó.” Hô một tiếng, nàng nhu nhu mi tâm, không nghĩ tới bọn họ lại hồ nháo như vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Hoàng phi có thân dựng trong người, vẫn nên cẩn thận.” Nói xong, Mộc Hiệp liếc mắt nhìn Mẫn Hách một cái, huyết thống hoàng thất sao có thể để cho hắn thương tổn.

Mộc Hiệp đi theo Khâu Trạch nhiều năm, coi như cùng Mẫn Hách cũng kết thành ân oán. Mẫn Hách nhú mày, môi đỏ mọng lãnh câu, cả người đỏ rực như một ngọn lửa, y bào đỏ tươi đột nhiên dấy lên, mãnh liệt loá mắt, cánh hoa rơi chưa chạm vào hắn đã tan biến, hóa thành hư không.

Khâu Trạch tất nhiên là chú ý tới đôi mắt mặc sắc của hắn đã chuyển thành màu nâu, hướng ánh mắt về phía Mộc Hiệp một chút, một tay đem Y Y kéo đến phía sau Mộc Hiệp, tự mình chắn trước mặt.

“Nhiều năm như vậy, hai người chúng ta cũng chưa từng chân chính giao thủ, bốn vương thật muốn nhìn xem, thảo dân kiếp trước, kiếp này có năng lực như thế nào!” Mẫn Hách khinh miệt cười.

Từ bảo vung lên, hỏa diễm phía trên ống tay áo đón gió mà tỏa ra, giống như một ngọn lửa, từ trong ra ngoài dần dần hóa thành màu hồng, dưới chân hắn, toàn bộ đá hoa đều bị đốt cháy đi tẫn, chỉ có bùn đất hơi đỏ bám trên hài của hắn, lại mang màu đỏ tươi yêu dã.

Thấy vậy, Lạc Dật thật ra lại không tính nhúng tay can dự, đi đến bên cạnh Y Y bắt mạch, xem có dọa đến nàng hay không.

Nàng mặc dù được Mộc Hiệp bảo hộ sau người, vẫn là có thể nhìn thấy biến hóa trên người Mẫn Hách, kinh ngạc trừng lớn mắt, lại nhìn về phía Khâu Trạch, hắn vẫn không nhúc nhích, không có biến hóa gì, không khỏi có chút lo lắng đứng lên.

“Lạc Dật ca ca, hai người bọn họ, nếu thực sự giao chiến, ai sẽ thắng?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Muội quan tâm ai?” Lạc Dật dùng khóe mắt瞥 nàng, có ý khinh trát hạ mắt.

“Đương nhiên là cha đứa nhỏ a.” mặt của nàng tuy là đồ bưng, gặt hắn liếc mắt một cái, nhưng vẫn khẩn trương nhìn chăm chú về phía trước, xem xét động tĩnh, “Vừa mới nói tha thứ cho hắn, hắn lại ý vào thân phận Vương gia muốn bắt ta cùng hắn đi, đúng là, người không làm người ta thích được mà, lại không thẳng thắn, còn cố làm ra vẻ!” Đem tất cả những khuyết điểm có thể nghĩ ra trong đầu đều đổ lên người hắn, mới cảm thấy hơi chút hết giận.

Nhưng Lạc Dật cũng là mỉm cười, lắc lắc đầu.

“Nếu muội đã nhìn thấy toàn bộ khuyết điểm của hắn rõ ràng tường tận như vậy, đương nhiên cũng hiểu, hết thấy những điều ấy, đều là vì muội, nghĩ như vậy, muội cũng sẽ không còn sinh khí nữa.”

Y Y muốn cãi lại, chỉ nghe hét lớn một tiếng, định nhìn lại, trong tay Mẫn Hách cứ nhiên nổi lên một hỏa cầu thật lớn, ngay cả gió cũng bị hỏa diễm cổ động, bất an cuộn cuộn nổi lên, đá hoa cũng bị gió chậm rãi cuốn vào bên trong hỏa cầu, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Mộc Hiệp sư phó, người còn không mau tiến lên giúp Khâu Trạch, ta sợ. ....” Nột nột kéo kéo ống tay áo Mộc Hiệp, trên mặt của nàng tràn đầy lo lắng.

Khâu Trạch, sao chàng không chịu xuất ra thuật pháp, sao cứ ngây ngốc đứng ở đó, lại không niệm thuật ngữ, đợi cho hỏa cầu của Mẫn Hách đập đến, chẳng phải là ngay cả thời cơ niệm thuật ngữ đều bỏ lỡ sao!

Mộc Hiệp lắc lắc đầu, đây là canh bạc mà Hoàng Thượng lấy tôn nghiêm mà tỷ thí, mình sao có thể nhúng tay vào, huống chi, Hoàng Thượng cũng không phải yếu đuối như hoàng phi nghĩ.

“Ngươi nghe được không, Phù Vân Khâu Trạch, ngay cả Y Y đều cảm thấy ngươi không có phần thắng, nếu ngươi mở miệng cầu xin tha thứ, nói không chừng bốn vương có thể tha thứ cho ngươi.” miệng Mẫn Hách cơ hồ liệt đến bên tai, lấy tư thái ti nhễ nhìn hắn.

“Kia chỉ có thể nói: nàng để ý trầm nhiều hơn ngươi.” Phù Vân Khâu Trạch bộ dáng an nhàn, nghiêng mặt nhìn về phía nàng, thấy nàng an toàn phía sau Mộc Hiệp, không khỏi sang sảng cười, “Đời này, nàng nhất định là của trầm!”

Giờ phút này còn nói mấy lời này! Mặt của Y Y đỏ bừng, hơi nghiêng đầu, lại nhìn thấy ý cười trong mắt Lạc Dật, vội ho một tiếng, làm bộ cái gì cũng không nghe được.

“Giới cho ngươi, Phù Vân Khâu Trạch, vậy ngươi đi mà gặp diêm vương đi, về phần đứa nhỏ trong bụng Y Y, bốn vương cũng sẽ cho nó mau chóng đi gặp ngươi!” Đột nhiên hét lớn, lửa đỏ quanh người thân ảnh đỏ tươi càng mãnh liệt, hỏa cầu trong tay đã lớn đến mức nhìn giống như một vầng thái dương đỏ rực.

Không hề do dự, hướng về phía Khâu Trạch nện xuống thật nhanh, thật mạnh.

Y Y nhìn lên nhìn không được toàn thân run rẩy, không nghĩ tới Khâu Trạch quả thật là đứng yên bất động, cũng không niệm thuật từ, tùy ý để hỏa cầu thẳng tắp hạ xuống.

“Không cần!” Nàng muốn phóng đi, nhưng Lạc Dật sớm chế trụ bả vai của nàng, làm thế nào cũng gãy không ra.

Nàng chỉ có thể tro mắt nhìn hỏa cầu rơi xuống đầu Khâu Trạch, chậm rãi, chậm rãi hạ xuống.

Ngay tại thời khắc hỏa cầu gần như chạm vào đỉnh đầu hắn, hai mắt thế nhưng một mảnh mờ mịt, tâm đầu như bị ai bóp nát, cuống quýt đưa tay, đem nước mắt lau đi, vừa vận thấy được một màn....

Hỏa cầu kia khi gần sắp chạm vào Khâu Trạch thì đột nhiên hơi dừng lại, rồi giống như đại hỏa gặp thủy, mỗi khi đi xuống một khắc, liền biến mất một phần, hoàng bào nhẹ nhàng phiêu động, không có dấu hiệu bị thiêu đốt gì, liền ngay cả bóng dáng của hắn cũng thẳng thắp sừng sững, tựa như hỏa cầu chưa từng giáng xuống.

“Ngươi!” Mẫn Hách cũng không thể tin, đại hỏa cầu kia phát ra chính là tiêu hao đại pháp lực của mình, vì sao, hắn cũng là lông tóc vô thương?

Đợi đến khi nhìn thấy hắn từ từ mờ mi mắt, mới ngạc nhiên phát hiện, đôi mắt màu tím của ngày thường đúng là lóe ra ánh vàng rực rỡ quái dị, đó là long nhãn – Phù Vân hoàng thất cách đại di truyền! Cũng như đôi mắt của mình, đều là không cần niệm thuật từ, liền có thể thao tác thuật pháp.

Nói vậy, nhất định là khi mình tập trung hỏa cầu, hắn cũng âm thầm gom góp pháp lực, cho nên mới có thể chống cự được tập kích của hỏa cầu.

“Mẫn Hách, ngưng ngừng, long nhãn của trầm lần đầu tiên sử dụng đối với người ngoài, nhưng ngươi cũng là người đầu tiên khiến trầm sử dụng long nhãn, như vậy cũng không quá coi thường rồi chứ.” Khâu Trạch chăm chọc, giờ lên khóe miệng.

“Bốn vương đồ còn muốn tiếp tục!” Bị lời nói của hắn chọc giận, mặt Mẫn Hách toàn bộ đều đen.

Lạc Dật thấy Y Y không biết vì sao lại đi về hướng ngược lại so với hai người kia, cũng không tiếp tục giữ chặt nàng, nhưng lại cảm thấy rất kỳ quái, nàng đi mức một chậu nước, về mặt nghiêm túc đi tới, đúng là không biết nàng muốn làm cái gì.

“Trầm cũng như vậy!” Khâu Trạch cười lạnh.

Hai người vận sức chờ phát động, đôi mắt màu nâu đem ánh mắt trắng tấp bắn về phía đôi mắt màu vàng, nhất thời không hề phát hiện một đồng nước đang bay thẳng vào mặt.

“Phốc!”

“Phốc!”

Đem nước trong thủy bồn hoàn toàn hắt ra, Y Y lạnh lùng xem xét đồng thời thân hình cứng ngắc của 2 người đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn phía chính mình.

“Hai vị, muốn đánh cái gì, thỉnh ký kết giấy sinh tử, phân chia tài sản, phiên toái không cần đều cột cho ta, còn có, thỉnh cách chúng ta xa một chút, chớ để thương đến người vô tội!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Độc Của Hoàng Thục Phi

Mẫn Hách cùng Khâu Trạch hai người không khỏi chột vật, dùng ống tay áo chà lau gương mặt ướt nhẹp, thấy nàng tức giận, cũng thu hồi thuật pháp, đồng thời liếc mắt nhìn về phía Mộc Hiệp cùng Lạc Dật đang ghen cười, trong lòng không khỏi hừ lạnh.

Đem mộc bồn ném xuống đất, nàng liếc mắt nhìn hai người một cái, đột nhiên thấy lưng sau một mảnh âm lãnh, không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, đã nhìn thấy một người không mời mà đến, xuất hiện ở trước cửa tiểu viện.

Dáng dấp người ấy vẫn y như lần đầu tiên gặp mặt, vẫn hai hàng cung nữ cùng thái giám chỉnh tề kinh ngung phụng thờ, sắc mặt hồng nhuận, giữa đôi mày lá liễu là một hạt chu sa lệ đỏ tươi rực rỡ, áo choàng vàng kim chói lóa bắt mắt, chân mang hài Bích La, đôi mắt phượng dài nhỏ đảo tằm mắt trên tất cả mọi người có mặt, cuối cùng dừng lại trên người Y Y.

“Không ngờ, bản cung đã quá xem thường ngươi, bọn họ đều là nhân trung chi long (rồng trong loài người), anh tài kiệt xuất, rốt cuộc, một tên dân đen như ngươi có mị lực thể nào, bản cung thật nhìn không ra.”

“Bà làm thế nào biết được?” Y Y kinh ngạc, ngay cả Mẫn Hách yêu nam cũng vừa mới biết, tại sao bà ta đã biết rồi?

“Trong cung vĩnh viễn không có bí mật, chỉ bằng các ngươi, cũng cho rằng có thể dấu diếm được bản cung?” Tay áo cầm tú hoa lệ thật dài khinh vũ, nàng tựa tiểu phi tiểu nhân về phía Lạc Dật, “Quốc sư, đã lâu không gặp, dung nhan của ngươi chưa từng thay đổi, bản cung thật ra rất muốn nhờ ngươi chỉ điểm thỉnh giáo, bí phương nào giúp ngươi có được thanh xuân mãi mãi, trẻ mãi không già?”

Tin tức Y Y mang thai, ngoại trừ Lạc Dật, còn có vài vị ngự y, nhưng Lạc Dật sẽ không đem việc này báo cho biết người khác, cho nên, cũng chính là nói ngự y nói ra ngoài?

Khâu Trạch ngạc nhiên, nhưng đồng thời có chút lo lắng, tà mi nhìn thoáng qua Mẫn Hách, trên mặt hân, ngược lại không hề lộ ra cảm xúc gì.

“Thanh xuân vĩnh viễn bất quá là một thần thoại, mọi người đều có lúc già đi, chết đi, mọi sự nhất định giai hội thành không, hoàng thục phi cần gì phải quá chấp nhất?” Lạc Dật mỉm cười, lời nói thâm sâu.

“Chấp nhất? Ngươi không phải cũng rất chấp nhất sao, nếu không, lại vì sao lại trở về, Phù Vân hoàng thất lại cho ngươi cái gì ưu việt, mà khiến ngươi có thể bán mạng vì họ suốt nhiều năm như vậy sau lại tiếp tục trở về phụ tá, ngươi nói ngươi là một người không để ý tới triều chính, nhưng bản cung thấy, tất cả đều là xảo trá! Tâm của ngươi, vẫn đều đặt trên thân thể của nàng, không phải sao? Chỉ cần nàng có yêu cầu gì, ngươi cũng không cự tuyệt, bởi vậy, bản cung cảm thấy, ngươi không có tư cách nói hai chữ “chấp nhất” này với bản cung.” Một tay nhẹ nhàng đặt trên bả vai Y Y, thần sắc của nàng lộ ra một cỗ tà mị.

Lạc Dật đột nhiên không ra tiếng, cau mày, nhìn về phía ngón tay đầu móng màu đen của hoàng thục phi chậm rãi dọc theo cánh tay Y Y hoạt đến cổ, qua lại nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lấy tay của bà ra!” Bị chạm đến toàn thân sợ hãi, Y Y đang muốn gạt tay bà ta xuống nhưng bị này ánh mắt âm vụ của bà ta dọa đến.

“Chỉ là một dân đen thấp hèn trôi dạt từ dân gian đến đây, cũng dám mệnh lệnh bản cung, ngươi là chán sống rồi sao?” Năm ngón tay nhất kháp, đầu móng tay bén nhọn khảm vào da thịt, nàng lãnh xuy.

Móng tay màu đen cắm vào da thịt non mịn, máu tươi từng giọt tích lạc, lẳng lặng nhuộm hồng cổ áo trắng tinh, phá lệ bắt mắt.

“Mẫu hậu! Đừng làm thương nàng!” Mẫn Hách sốt ruột ra tiếng, chạy vội tới một bên, hướng cung nữ lấy ra một tí quỳên, muốn giúp nàng cầm máu, nhưng hoàng thục phi vẫn chưa chịu thu tay lại, “Mẫu hậu!”

“Hiện tại biết kêu bản cung là mẫu hậu? Mới ngày trước, không phải còn vì nàng mà cùng bản cung tranh cãi, xem ra mệnh của nàng, thật đúng là không thể lưu lại!” Nói đến này, lực đạo lại tăng thêm vài phần.

Y Y cắn răng, không ra tiếng, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ, trên mặt nổi lên một chút ý cười trào phúng, tựa hồ nghĩ ra, dù mình làm như thế nào cũng thoát không khỏi mẫu tử này, nhiều năm trước cũng như thế, bây giờ cũng lại là như thế.

“Hoàng thục phi, bà muốn giết cứ giết, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm cái gì.” Nàng mở miệng khiêu khích cười nói, hoàn toàn không để ý ánh mắt ám chi của Khâu Trạch cùng Lạc Dật.

“Ngươi không sợ chết?” Hoàng thục phi hơi sững sốt một chút.

“Sợ chết? Mười tám năm sau lại là một hảo hán, có cái gì phải sợ, nhưng hoàng nhi của ngươi, phỏng chừng sau khi ta chết hẳn sẽ đau lòng phần hận đến chết, sau đó cả đời cũng không tha thứ cho người mẫu hậu là bà, nói không chừng sẽ nghĩ không thông, xuống tóc lên chùa trực tiếp xuất gia làm hòa thượng, vậy kế hoạch thiên thu bá nghiệp của bà coi như giả trắng se cát rồi.” Mắt thấy Mẫn Hách mỉm môi sốt ruột, nàng vẫn vân đạm phong khinh.

“Ngươi dám uy hiếp bản cung?”

“Uy hiếp thì không dám, mạng nhỏ của ta còn nằm trong tay hoàng thục phi tay bà, một chém muốn giết dễ như bóp chết một con kiến, không phải sao?”

“Hoàng nhi! Con nói, con sẽ vì nàng mà từ bỏ mẫu hậu sao?” sắc mặt Hoàng thực phi thoáng xanh mét, hung hăng liếc mắt nhìn Y Y một cái, quay đầu đi hỏi Mẫn Hách.

Hắn cũng nhìn Y Y, ánh mắt thâm trầm mà chấp nhất, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Sẽ, đợi nàng lâu như vậy, mẫu hậu, con thật sự sẽ vì nàng vứt bỏ hết thảy, bao gồm tánh mạng của mình.”

Chẳng qua là cố ý nói ra để chế ngạo hoàng thực phi, không nghĩ tới Mẫn Hách lại nói ra tiếng lòng của hắn, làm nàng xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, chỉ thấy Lạc Dật bưng bình đại ngộ, cười khê, mà sắc mặt lạnh như băng của Khâu Trạch không có một tia độ ấm.

Này bất quá là chính mình nghĩ ra kế nhỏ, bởi vì Mẫn Hách đây đưa, cho nên hắn sẽ không để cho hoàng thực phi giết mình, không ngờ, cũng là thành công.

Hoàng thực phi cắn chặt răng, đúng là từ từ buông lỏng năm ngón tay ra, nhìn vết máu trên tay mình, thấy nó làm ô uế bàn tay mình, liếc mắt một cái, tùy ý để cung nữ cùng bọn thái giám đem nước tới tẩy sạch.

“Có đau không? Đợi lát nữa sẽ điểm dược.” Mẫn Hách tiến lên, dùng ti quyên nhẹ nhàng lau đi vết máu trên miệng vết thương, không dám dùng tới lực đạo, thỉnh thoảng nhẹ nhàng thổi vài cái.

“Không cần ngại giả vờ hảo tâm, không phải mới vừa còn muốn cắt thịt của ta sao, hiện tại bất quá chỉ là bị thương ngoài da.” Đẩy tay hắn ra, gương mặt Y Y tràn đầy khinh thường.

“Cắt thịt của nàng?” Hắn vẽ mặt khó hiểu, “Bổn vương khi nào thì nói qua những lời này?”

Hắn thật đúng kẻ mau quên, Y Y lạnh lùng cười, vừa muốn cất bước rời đi, cổ tay lại bị hoàng thực phi dùng sức chế trụ, nhất thời hiểu được, chính mình vẫn như cũ, bất quá là một quân cờ trong tay bọn họ.

“Không phải ngại nói muốn xóa sạch thai nhi trong bụng của ta sao, đây không phải cắt thịt của ta thì là cái gì?” Tay nàng nhẹ vỗ về bụng, ánh mắt cảnh giác.

Hắn đại ra, ánh mắt nhìn phía chỗ nàng dùng tay che chắn, nói không ra lời.

Khâu Trạch muốn bước ra phía trước, Lạc Dật đi đến bên cạnh nhẹ nhàng lắc đầu: “Chớ hành động thiếu suy nghĩ, hoàng thực phi đã hạ độc ở trên người Y Y, giờ phút này ngại mà đi qua đó, không biết bà ta sẽ làm nên chuyện gì.”

Sắc mặt trắng nhợt, Khâu Trạch ngạc nhiên, gương mặt nhìn về phía miệng vết thương của Y Y, quả thực, chung quanh đó đã phình thượng một tầng màu đen.

“Mẫu hậu, ngại đối nàng hạ độc?” Mẫn Hách lúc này cũng phát hiện chỗ biến sắc trên cổ nàng, đột nhiên sắc mặt kịch biến.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Cổ Độc

Vuốt nhẹ móng tay màu đen, hoàng thực phi đắc ý mỉm cười, đôi mắt dài nhỏ vì tà liếc liếc mắt nhìn miệng vết thương trên cổ Y Y một cái, đắc ý gật gật đầu.

“Đúng vậy, là bản cung hạ độc, bất quá, độc này không dễ giải được, bởi vì, đây chính là cổ độc, chỉ có như thế, quốc sư mới không dễ dàng cứu nàng, nàng cũng sẽ ngoan ngoãn cùng chúng ta hồi phủ.”

Không nghĩ tới bà ta hạ cổ độc là vì phòng bị mình, Lạc Dật thoáng tự trách, nhưng lại có chút lo lắng, độc này sẽ bất lợi đối với thai nhi trong cơ thể của Y Y.

Cổ độc! Nghe tới hai chữ này, gương mặt Phù Vân Khâu Trạch từ băng hải ngưng kết thành băng thạch, đôi mắt màu tím đánh giá hoàng thực phi thân thiêm một lượt, nhất thời dương thần, lộ ra một nụ cười quái dị.

“Con đã có biện pháp khiến cho nàng hồi phủ, mẫu hậu, người trước giúp nàng giải cổ độc, trong bụng của nàng còn có thai nhi, chớ để thương đến thân thể của nàng!” Mẫn Hách không ngờ mẫu hậu lại vùng trộm hạ độc, sớm biết như vậy, sẽ không phái người thông tri người lại đây.

“Người ta hận con tận xương, con lại đối với người ta si tình một mảnh, hoàng nhi, con rốt cuộc bị nàng ta hạ bùa mê độc được gì, đợi lát nữa, mẫu hậu mang con đi xem một chút, miễn cho con trúng phải độc dân đen!” Bỏ bàn tay Y Y ra thủ, nàng bước nhanh đến bên cạnh Mẫn Hách, yêu thương dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt yêu mị, bên trong đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Thật sự là buồn cười, bà ta hạ độc mình, còn lo lắng mình đối với hoàng nhi của nàng hạ độc, này có tính là ‘lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’ hay không?

“Hoàng thực phi, không biết, cô độc này, là người phương nào đưa cho ngươi? Trẫm thật ra chưa bao giờ nghe nói qua người biết dụng độc, hơn nữa lại là cô độc bí hiểm nhất, có chút bất kham, tự làm tự chịu.” Khâu Trạch cũng không để ý Lạc Dật luôn mãi ngăn trở, đi đến bên cạnh Y Y, một tay nâng cằm của nàng lên, nhìn miệng vết thương vừa đỏ vừa đen, trong lòng đau buốt, cơ hồ hô hấp không thông.

Tự làm tự chịu? Ý hân là tác dụng ngược? Hoàng thực phi đột nhiên sùng sốt một chút, vì sao trước đây mình không nghĩ đến vấn đề này.

“Độc vật này tất nhiên là do bản cung tự mình nuôi, nên có thể khống chế được, sao có thể có tác dụng ngược, Hoàng Thượng, người lo lắng quá nhiều rồi, hay là nên lo lắng cho đứa con còn chưa mở mắt chào đời của ngươi đi, nói không chừng, ngay cả gặp mặt còn chưa được, đã biến mất rồi.” Âm trầm cười, cũng không để ý tới Mẫn Hách đột nhiên nheo lại mi mắt.

“Mẫu hậu, người đừng nói dối con, độc này là do người nuôi. Ở bên cạnh mẫu hậu nhiều năm như vậy, con chưa từng thấy qua người bính độc, cô độc này, là từ đâu mà có?” Hân nhớ rõ, sau khi hồi cung, từng phái Sét đi điều tra sự kiện Y Y bị tập kích, sát thủ khi đó đều trúng cô độc mà chết, rõ ràng mẫu hậu cũng không hề nuôi độc vật, bây giờ, sao có thể trong nhất thời có thể sử dụng cô độc?

Bị lời nói của hân chọc cho tức giận đến thiếu chút nữa giờ chân, hoàng thực phi cau mày, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Con là đang đứng về phía mẫu hậu, vẫn là đang giúp bọn hân, có chuyện gì, chờ hồi phủ nói sau.” Lãnh hạ thanh, liếc mắt một cái.

Mẫn Hách cũng không nói thêm gì, chính là nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Y Y, tất nhiên là sáng tỏ, khoảng cách mà hân thật vất vả kéo gần lại, đã càng lúc càng xa rồi.

“Quả thật là mẫu tử đồng tâm.” Y Y cười nhạo một tiếng, lại mơ hồ nhìn thấy Khâu Trạch nắm tay mình, một cái gì đó lạnh lẽo lại trơn trượt từ ống tay áo hân bò sang người mình.

Hân lặng lẽ chớp mắt, nàng bừng tỉnh đại ngộ, là tiểu lục!

Nhưng mà, tiểu lục có thể trị liệu độc được cùng vết thương, nhưng đối với cô độc trong cơ thể nàng, có hiệu quả hay không, chính nàng cũng không biết.

“Trở về đi, nơi này bản cung là một khắc cũng chịu không nổi nữa, đem nàng cùng đi, Hoàng Thượng, hoàng phi của ngươi còn chờ ở Long Quân điện, đừng làm cho người khác hiểu lầm.” Tử bào hoa lệ vung lên, hướng các cung nữ phân phó, lại hướng Mẫn Hách liếc mắt một cái

Đi ra đi.

“Vương phi, thỉnh hồi phủ.” Hai cung nữ tiến lên nâng tay Y Y, nhưng mục đích thực sự vẫn là sợ nàng chạy trốn.

“Vương phi của bốn vương, bốn vương tất nhiên sẽ tự mình chiếu cố, lui ra.” Mẫn Hách hất tay hai cung nữ ra, lạnh giọng khiển trách, thấy các cung nữ nột nột thối lui, tiến lên muốn đỡ lấy tay nàng.

Nhưng mà, cũng lại bị nàng đẩy ra.

“Ta có chân, không cần phải nhọc đến đại giá, ngươi vẫn nên trở về cùng mẫu hậu của ngươi thương lượng, làm thế nào để chuẩn bị tốt cách cắt thịt của ta đi.” Xoay người, hướng Mộc Hiệp sư phó hạ thấp người, có chút dăm chiêu liếc Khâu Trạch cùng Lạc Dật một cái, xoay người, để cho các cung nữ dẫn đường.

Mẫn Hách thở dài, chung quy là bất đắc dĩ.

Bản bất là vì quá ghen tỵ mới có thể nói ra những lời này, nhưng cũng đã làm nàng tổn thương, chẳng trách lại châm chọc mình như thế, xóa sạch con của nàng, mình sao có thể nhẫn tâm như vậy.

“Đối với cô độc, ngươi thật sự không có cách nào?” Nghĩ nghĩ, hân vẫn là đi đến trước mặt Lạc Dật.

Lạc Dật nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trên mặt lại không có thần sắc lo lắng sốt ruột như Khâu Trạch, ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, nghĩ tới cái gì, lại từ bên trong ống tay áo lấy ra một mảnh giấy đưa cho Mẫn Hách.

“Đây là đơn thuốc an thai, thân thể của nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục, bên trong cần được liệu gì đều viết rõ, mỗi ngày dùng một lần, để đề phòng vạn nhất, ngươi hãy tự mình sắc thuốc, đừng để qua tay người khác.” Không để ý đến thần sắc kinh ngạc của hân, Lạc Dật ôn nhu dặn dò.

“Ngươi cho là bốn vương thật không dám xóa sạch thai nhi trong bụng của nàng sao?” Mẫn Hách phiền táo trừng mắt liếc mắt một cái, trong lòng có chút áp lực.

“Ngươi dám!” Khâu Trạch cũng đem lời này cho là thật, tiến lên nắm tay áo hắn,

“Ngươi nghe cho rõ, mẫu tử các ngươi dám cả gan động đến đứa bé, thân thể Y Y có gì không khỏe, trăm sẽ nhất nhất hoàn trả lại cho các ngươi gấp trăm gấp ngàn lần, bao gồm cả việc hoàng thực phi hướng nàng hạ cổ độc!” Trên tay gân xanh đột khởi, các đốt ngón tay xiết chặt đến trắng bệch, hắn nghiêng răng, cố gắng phun ra từng câu từng chữ.

“Mẫu hậu của Bôn vương cũng không phải là ngươi nói động liền động được, Phù Vân Khâu Trạch!”

“Chúng ta đây liền thử xem?” Khâu Trạch đột nhiên tà liệt mở miệng, thần sắc quý dị, liền ngay cả Mộc Hiệp cũng không khỏi lui lại mấy bước, miễn cho đao kiếm vô tình.

Mân môi đỏ mọng, Mẫn Hách hừ lạnh một chút, không hề trả lời, không biết là do đã bị sắc mặt hắn dọa sợ, hay là bởi vì không tin lời hắn nói.

“Việc đã đến nước này, tranh cãi thì có ích gì, điều quan trọng nhất hiện nay, là bảo trụ tánh mạng của Y Y, Mẫn Hách, tiểu nhân nan phòng, nhớ rõ, được nhất định phải do chính tay ngươi tự mình điều chế, không thể mượn tay người khác.” Lạc Dật lời nói thâm thía.

Khâu Trạch quái dị nhìn thoáng qua Lạc Dật, tất nhiên là phát hiện do dự trong mắt hắn, trong lòng cả kinh.

Hắn giỏi về thuật số bói toán, chẳng lẽ, quỷ tượng lần này lại xảy ra chuyện gì? Hôm nay, nếu không phải hắn kêu bọn họ đến đây chờ, chỉ sợ nhất thời khó có thể tìm được Y Y, nhưng, ai ngờ lại xuất hiện thêm một hoàng thực phi, xem biểu tình của Lạc Dật, liền biết đây cũng là việc nằm trong dự kiến, tiền liệu của hắn.

“Bôn vương sẽ tận tâm tận lực.” Gật gật đầu, không nói thêm nhiều, tú bào vung, Mẫn Hách lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Cùng Một Chiếc Thuyền

Bên ngoài Mẫn Hách vương phủ, đèn lồng cao cao, một cái kiệu nhỏ màu xanh dừng lại trước đại môn, bốn gã kiệu phu uy vũ đứng hai bên cầm đèn, nhìn không chớp mắt, song huyết vì cổ, vừa nhìn đã biết là võ lâm cao thủ, thị vệ canh giữ ở cửa cũng không dám mạo muội đuổi người, chỉ phải cẩn thận quan sát bọn họ.

Rất xa, từ trong bóng đen, chỉ thấy ba cỗ kiệu được nâng trở về, liếc mắt đã nhận ra cỗ kiệu màu vàng dẫn đầu, vài tên thị vệ cuống quýt tiến lên nghênh đón.

“Cung nghênh hoàng thực phi nương nương, nương nương, có người này ở đây chờ nương nương đã lâu, nói là cố nhân, nhưng chúng thuộc hạ không dám mạo muội cho hắn vào phủ.” Thị vệ trưởng thật cẩn thận bẩm báo.

Cung nữ đứng bên phải cỗ kiệu vén lên kiệu bố, cung nữ bên trái dùng ti quyên điểm ở trong tay, nhẹ nhàng giúp đỡ hoàng thực phi hạ kiệu.

“Cố nhân? Mạo nhận cố nhân của bản cung còn thiếu sao? Đuổi đi.” Ông tay áo ngấn, nàng ngay cả nhìn cũng chẳng buồn liếc mắt một cái.

“Dạ.” Thị vệ cung kính khom người.

Nhưng lúc này, kiệu nhỏ màu xanh kia đột nhiên nghiêng về phía trước, chủ nhân bên trong bước ra, một chút cũng không đem thần sắc cảnh giác của đám thị vệ đặt ở trong mắt, vỗ vỗ tro bụi trên người, ánh mắt nho nhỏ lộ ra một cỗ hương vị gian trá.

“Là ngươi!”

Hoàng thực phi sắc mặt thay đổi mấy lần, nhìn thân ảnh vừa ra khỏi cỗ kiệu màu xanh, không khỏi có chút sốt ruột, “Lúc này ngươi lại đến đây làm gì, bản cung không phải đã nói sẽ nhanh chóng sắp xếp gặp mặt sao?”

Vừa ra khỏi kiệu, Mẫn Hách đã sớm thấy Chính vương, cũng đoán được chút gì đó, đỡ Y Y ra khỏi kiệu, công đạo cung nữ bên trong phủ giúp nàng về phòng, cố ý dùng thân mình che khuất tầm mắt của nàng, đợi nhìn thấy nàng đã vào trong phủ, mới chậm rãi đi qua.

“Chính vương hào nhả hứng, đêm khuya như thế, còn có thể tản bộ đến bên ngoài phủ của bôn vương, là muốn đem giải dược giao ra đây, hay là, muốn cho bôn vương đưa ngươi hồi La Phu quốc?” Ngâm dụ dỗ, ý cười lạnh như băng mà hai mắt hắn lại sáng như đuốc.

“Ha ha, Vương gia khéo nói đùa, giải dược gì chứ, hơn nữa, bôn vương lần này đến là muốn bái phỏng hoàng thực phi, không phiền đến Vương gia ngại nhọc lòng.” Chính vương mặt không đỏ, khí không suyễn, cười đáp, nhưng ánh mắt bén nhọn lại lộ ra một chút hận ý, nhưng lúc hoàng thực phi nhìn qua

đã biến hoàn toàn, che dấu không chút tỳ vết.

May mắn Chính vương chưa thừa nhận chuyện hạ độc, nhưng hoàng nhi sao có thể đoán được, việc này là do Chính vương dạy mình hạ độc, không được, không thể cho hoàng nhi biết mình cùng Chính vương còn âm thầm lui tới, nếu không, nhất định sẽ đề phòng.

“Hoàng nhi, con cùng nàng đi vào nghỉ ngơi trước đi, mẫu hậu cùng Chính vương có chuyện quan trọng cần bàn.” Nàng quay đầu, đối với Chính vương, “Thỉnh nhập phủ bàn lại.” Hướng cung nữ đệ liếc ánh mắt, ý bảo các nàng đi trước, dẫn đường cho Chính vương.

Chính vương cười nhạo liếc Mẫn Hách một cái, ánh mắt nho nhỏ vòng vo vài cái, dưới sự chỉ dẫn của cung nữ, sai bước mà đi.

“Mẫu hậu, nếu người còn cùng hần thương lượng mưu kế hãm hại Y Y, chớ trách hoàng nhi trở mặt!” Hiểu được mẫu hậu là sẽ không cho mình đi theo, sắc mặt hần ngưng, hạ xong thông điệp cuối cùng, xoay người nhập phủ.

Vươn tay, muốn bắt lấy vạt áo của hoàng nhi, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là tùy ý hần đi, dù sao tất cả những việc mẫu thân làm, đều là vì con.

Thờ dài, trực tiếp trở về dinh viện của mình.

Chính vương đã ngồi ngay ngắn một bên uống trà, một thân áo bào màu tro đậm sắc, đem thân hình mập mạp của hần thoáng thu liễm chút, nhưng mấy thứ châu báu tục khí tùy thân trên người hần, tuy là xa xỉ, nhưng mang ở trên người hần, ngược lại chẳng tôn ra được chút khí chất, phong phạm vương giả hay cao quý gì cả.

“Nói đi, hôm nay ngươi tới làm cái gì?” Chậm chậm đi đến vị trí chủ vị tọa hạ, nàng không có bao nhiêu kiên nhẫn.

[]

“Hoàng thực phi, nếu không phải ngày đó bốn vương hỗ trợ mẫu tử hai người đoạt được chính quyền, làm sao hai người có được ngày hôm nay, nhưng bây giờ ngươi lại xem bốn vương tựa như một tên khất cái, nói chuyện không khách khí như vậy, nói như thế nào, hiện tại bốn vương cũng là Chính vương La Phu quốc, mặc dù là tiểu quốc, cũng nên nhận được tôn trọng đáng có.” Hần nhỏ giọng nói xong, lông mi một điều, đôi mắt nho nhỏ cơ hồ hip lại thành một đường.

Nếu không phải vì mình muốn không chế Y Y, mới bắt đắc dĩ nhờ hần cho mình mượn cổ độc, thì hần sao có thể ỷ vào như thế, dám nói chuyện với mình như thế, nàng cũng mạnh mẽ nhìn xuống, mỉm cười khiêm tốn.

“Chính vương nói đi đâu vậy, ân tình đó bản cung nào dám quên, chính là, người hần là biết, hiện tại hoàng nhi của bản cung đã bị ả dân đen Y Y kia làm mê mất tâm hồn, làm việc không để ý đại cục, cho nên, trước mặt hần, tất nhiên là không tiện nói, bản cung thật ra rất muốn đa tạ cổ độc của Chính vương, nếu không có nó, ả dân đen kia còn chưa chắc sẽ bị mang về vương phủ.” Nói xong, nàng hướng cung nữ hầu hạ một bên vẫy vẫy tay.

Không bao lâu, cung nữ mặc lục y (váy màu xanh) cầm một cái hộp gỗ màu đen đi đến trước mặt Chính vương, một tay mở nắp hộp ra.

Chỉ thấy ánh sáng ngọc ngà châu báu diệu diệu sinh huy, mã não, phi thúy, dạ minh châu... tất cả đều nằm trong một cái hộp nhìn như không lớn, nhưng tất cả đều là kỳ trân dị bảo.

Đôi mắt thật nhỏ cuối cùng mở ra, hai tay chà xát, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Này, bốn vương sao có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ, nhìn đã biết đều là kỳ trân dị bảo, giá trị xa xỉ, hoàng thực phi tất nhiên là mắt không ít tâm tư mới có được.” Hần giả ý chối từ nói.

“Giá trị xa xỉ đối với bản cung mà nói, bất quá chỉ là một chút châu báu, bản cung biết Chính vương thích sưu tập kỳ trân dị bảo, đó chỉ là chút lòng thành, mong rằng chính vương sẽ thích.” Nhìn thấu sự dối trá trong mắt, trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt nàng vẫn như trước – bất động thanh sắc.

“Vây đa tạ hoàng thực phi nương nương.” Hần rốt cục không khách khí ôm vào lòng, cẩn thận sờ soạng vài viên dạ minh châu to tròn sáng bóng, mới lưu luyến không rời đóng nắp hộp.

“Không dám nhận, bất quá, Chính vương, chúng ta đâu sao cũng là người cùng chung một chiếc thuyền, người phái người ám toán hoàng nhi của bản cung, như vậy đúng là không đúng lắm a?” Mặc dù tặng đồ để dán cái miệng của hần lại, nhưng nàng vẫn là không thể không nói.

Chính vương sừng sốt, hai mắt lóe ra, vô tội nhìn về phía nàng, bộ dáng mơ hồ.

“Không biết ‘ám toán’ trong lời hoàng thực phi là có ý gì, bốn vương sao có thể đi ám toán hoàng nhi của nương nương, nói như thế nào, hần cũng là người mà Sầm Nhi thích, người sau này cũng là quân vương Lạc Tang, bốn vương sao lại có thể chọc vào hần.” Tê mắt quay tròn vừa chuyển, hần lấy lòng nói.

“Vây thật là kì quái, không biết là ai, lại hai lần đối hoàng nhi xuất thủ, hơn nữa mỗi lần đều là khi hoàng nhi ở cùng ả dân đen kia mà động thủ, chứ không phải là Phù Vân Khâu Trạch? Hoàng nhi, nó thật đã xem ả dân đen đó thành bảo bối thật sự a.” Nàng có chút thâm ý liếc mắt một cái.

Đem mười ngón duỗi ra, cung nữ hầu hạ lập tức quỳ xuống trước mặt của nàng, nâng lên ngón tay, cẩn thận sắp thượng một bộ móng tay màu bạc thật dài, được chạm khắc, nạm đá quý tinh xảo. (là mấy cái móng dài dài trong mấy fim Khang Hy đó mà ^^)

“Ác? Ai dám động đến nhiếp chính vương Mẫn Hách, bốn vương đương nhiên sẽ tra rõ ngọn nguồn, miễn cho bị hoài nghi, điều này không thể không làm.” Người nào đó xấu hổ cười cười, chuyện vừa chuyện, “Bốn vương lần này tiến đến, là vì báo nương nương biết, quân đội phương bắc có rục rịch, hoàng thực phi vẫn nên sớm có tính toán, miễn cho đến lúc đó làm hỏng thời cuộc.”

“Lại là Thanh Vũ làm hảo sự?” Nàng lạnh lùng cười, móng tay màu bạc ở chiếc ghế phía trên lưu lại một vết màu đỏ, “Vô phương, hôm nay, bản cung sẽ cho hoàng nhi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhìn hắn còn có cách gì xoay chuyển càn khôn.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Vương Phi

Người có thể buông tay rồi.” thanh âm lạnh lùng của nàng vang lên. Trong phòng, cung nữ đều đã bị nàng cho lui xuống hết, nhưng hắn vẫn giúp đỡ đỡ lấy tay nàng, muốn rút về, lại bị hắn dùng sức chế trụ, khẩu khí không khỏi không tốt, cộng trùng mắt, hung hãn liếc một cái.

Do dự buông lỏng tay ra, Mẫn Hách chưa sót cười, đi đến một bên, bỏ chút huân y thảo vào lư hương, nháy mắt, mùi thơm ngát mà trang nhã ý nhị tràn ngập toàn bộ trong phòng.

“hào hảo nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta lại cùng nhau dùng điểm tâm, bốn vương mang nàng ra toà viện bên ngoài tản bộ.” Hắn bắt đầu cời bỏ vạt áo, tính tắm rửa bằng nước ấm đã sớm chuẩn bị tốt.

Y Y nghiêng mặt muốn cự tuyệt, vừa đúng lúc nhìn thấy thân hình của hắn, xấu hổ làm trên mặt phiêu khởi một đóa mây tía, rất nhanh đi vào trong phòng.

Mà người nào đó lại nổi lên một tia ý cười, đúng vậy, hắn là cố ý!

“Mẫu tử các người tính nhót ta hay là giết ta?”

Bất lộng bức rèm che, sắc mặt của nàng trở nên lạnh nhạt, ánh mắt thẳng tắp xem xét những hạt châu đủ mọi màu sắc, nhẹ nhàng mà va chạm, lại phát ra tiếng vang thanh thúy, giống như một nhạc khúc hiếm có người có thể thưởng thức được cái hay của nó, làm nàng thật sâu say mê.

Bước vào thủy bồn, để dòng nước ấm áp vỗ về da thịt, hắn nhìn bóng dáng của chính mình mờ hồ không rõ dưới mặt nước, nhưng bên đầu đón trong đôi mắt lại có thể thấy được rất rõ ràng.

“Bốn vương chưa từng nghĩ tới muốn nhót nàng, cũng không nghĩ tới muốn giết nàng, nàng vẫn là Vương phi của bốn vương như trước, là Vương phi của Mẫn Hách vương phủ, có thể làm chuyện mà nàng muốn.” Hắn nhẹ nhàng nói, vạn phần mệt mỏi, đem thân hình nằm ngửa ở phía trên mộc dũng.

Da thịt được làm nước ấm áp bao phủ, hắn thoải mái nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt cả kinh, cuống quýt từ trong nước đứng lên, vội vàng mặc quần áo vào.

“Nói thật là dễ nghe, ta đây phải về Long Quân điện ngay bây giờ, người cho phép sao?” Nàng cười nhạo vài tiếng, tươi cười ngạc nhiên cứng đờ, nhìn đôi chân to đột nhiên xuất hiện dưới tấm màn, hơi lười nhác nâng tấm màn lên nhìn.

Chậm rãi ngẩng đầu, nàng có chút mê hoặc nhìn về phía hắn.

“Có phải rất đau hay không?”

Hắn vươn tay ra, muốn chạm vào miệng vết thương trên cổ nàng, ánh mắt lại thoáng nhìn thấy vết thương đã biến mất, làn da hoàn hảo như lúc ban đầu, không khỏi sùng sốt, “Tiểu lục ở trên người nàng?”

Không tự giác lui về sau một bước, nàng che cổ áo, nhẹ nhàng gật đầu, cũng thấy một chút đau xót lướt qua đáy mắt hắn, có chút kinh ngạc: người luôn luôn tự kỷ tự tin, cũng sẽ có biểu tình như thế này sao, dưới khuôn mặt yêu dã, cũng sẽ thương tâm, cũng sẽ khổ sở sao? Từ trước đến nay, hắn đối với nàng cũng chỉ có không ngừng đoạt lấy, chưa bao giờ ở trước mặt nàng biểu lộ qua một mặt như thế.

“Đáng tiếc, tiểu lục giải không được cổ độc.”

Nàng cười cười, rất là miễn cưỡng liệt khai thân, “Chúng ta lúc nào cũng phải đối chọi với nhau như thế sao? Nhiều năm qua, người từng giết ta, cứu ta, hiện tại lại giam cầm ta, rút cuộc, khi nào mới chịu buông tha cho ta, để ta có được tự do chân chính?”

Đôi mắt Mặc sầm ảm đạm xuống, tú bào khinh thù, cả người tựa hồ mất đi cái vui trên đời, cách bức rèm che, hắn đánh giá cái bụng bằng phẳng của nàng.

“Bỏn vương chưa bao giờ muốn cùng nàng đối chọi, bỏn vương cũng có lý do của riêng mình, chính là, nó đối với nàng mà nói, chỉ mang lại đau khổ, thậm chí là thật sâu chán ghét.” Hắc thờ dài, từng bước đi đến nhuyển tháp, suy sụp nằm xuống, “Thôi, cho dù là Long Quân điện, cũng đã nằm trong tầm khống chế của bỏn vương, nàng muốn trở lại liền trở lại đi, nhưng bỏn vương có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Nàng nhất thời vui sướng hỏi, không ngờ Mẫn Hách yêu nam này còn có một ngày sẽ dễ dàng thương lượng như vậy, xem ra mặt trời sắp mọc đằng tây rồi.

“Bỏn vương cùng nàng cùng nhau ở trong Long Quân điện.” Hắc bắt hảo nói.

Mặt Y Y nháy mắt run rẩy vài cái, hiểu được, thái dương vĩnh viễn cũng không có khả năng mọc lên từ phía Tây rồi, chính mình bắt quả chi là si tâm vọng tưởng.

“Người đang đùa giỡn ta? Long Quân điện, ai cũng biết nơi đó là tẩm cung của hoàng phi, người cũng muốn ở đó, nghĩa là muốn thể hiện quyền uy của người, vẫn là nói, người muốn ngồi lên vị trí Hoàng Thượng?”

“Cái gì cũng không phải, chính là muốn đơn thuần bồi cùng nàng.” Hắc nghiêng người, gương mặt thẳng tắp nhìn về phía thân ảnh sau bức rèm che, vì sao, nàng cho tới bây giờ cũng không hiểu được tâm của mình?

Một mảnh trầm mặc, sau bức rèm che truyền đến thanh âm còi giầy, sau đó không còn tiếng vang gì khác, hắc thoáng thất vọng hạp thượng mi mắt, một tia ngân nga thờ dài dật ra.

Không gian ngập tràn mùi huân y thảo, từ trong bóng đen đột nhiên xuất hiện một thân ảnh quý dị, quấy rầy, lại chậm rãi khuếch tán mở ra, giống như một cơn gió, không một tiếng động tiếp tục phiêu tán.

“Vương gia!” Sét quỳ trên mặt đất, liếc mắt nhìn về phía sau bức rèm che một cái.

“Nói đi, bỏn vương chính là muốn nàng biết, để có thể hảo đề phòng.” Đưa tay ngăn lại, hắc nhìn như đã ngủ say từ từ mở ra mắt, nhìn thấy vẻ hơi ngạc nhiên của Sét, không khỏi mỉm cười.

Thì ra là như vậy..... Sét yên tâm, nghĩ đến việc hoàng thực phi cùng Chính vương mới đàm xong, da đầu một trận run lên.

“Mấy ngày gần đây, hoàng thực phi tính nhân cơ hội bức Vương gia đi lên ngôi vị hoàng đế, độc chết Vương phi, kể từ đó, liền có thể nhất tiến song điều, chính là, ngại việc Vương gia đối với Vương phi quá chiều cố, khó có thể tìm được cơ hội xuống tay, tựa hồ đang suy nghĩ mưu kế gì, sau đó bởi vì hai người bọn họ đề thấp thanh âm, thuộc hạ không thể biết được, thỉnh Vương gia thứ tội!” Đem nửa người quỳ sát phía trên mặt thảm, mặt Sét có một tia khản trương.

Nghe được tiếng xoay người thật nhỏ phía trên giường, Mẫn Hách hiểu được nàng đều đã nghe được những lời này, yêu mị cười, hắc nằm thẳng xuống, cánh môi đỏ mọng cong cong, tiên diễm ướt át, giống như một đóa hoa anh túc nở rộ, yêu mị mà mang theo tà khí.

“Người làm gì có tội, mẫu hậu đương nhiên sẽ đề phòng bất luận kẻ nào, người có thể thám thính đến đây đúng là không dễ, đúng rồi, dược liệu này người tự mình thay bỏn vương chuẩn bị, sáng sớm ngày mai liền đưa tới, nhớ rõ, mỗi thứ dược liệu cũng không được mượn tay người khác làm giúp, phải tự mình lấy đến.” Nghĩ nghĩ, mặc dù là trảo dược của ngự y, chỉ sợ cũng không thể tín nhiệm, từ trong túi bào lấy ra phương thuốc, để vào trong tay Sét.

“Đây là?” Sét mở phương thuốc ra, nhìn dược liệu được ghi bên trong, nói như thế nào, hắc đối với y dược cũng lược biết một chút, Vương gia muốn những thứ dược liệu này làm cái gì?

“Thuốc dưỡng thai.” Mẫn Hách cố ý đem thanh âm lập đại, giờ phút này rất là vừa lòng câu hỏi của Sét, “Tốt lắm, chớ hỏi nhiều, chỉ cần dựa theo phân phó của bỏn vương làm việc là tốt rồi, chớ để mẫu hậu biết, coi tính tình của người, muốn cứu một người thì phải trả giá rất lớn.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh, có cần thuộc hạ nấu dược xong rồi mới đem đến hay không?” Sét nghĩ nghĩ, hỏi, trong lời nói không phải không có ý lấy lòng.

“Không được, chuyện này bỏn vương sẽ tự tay làm, người chỉ cần đem dược liệu đưa lại đây là được rồi.”

“Thuộc hạ cáo lui!” Có chút kinh ngạc, nhưng rất thực thức thời khom người, lắc mình biến mất vào trong bóng đêm.

Sau bức rèm che, thanh âm xoay người lại vang lên, Mẫn Hách câu thần cười, chậm rãi nhắm lại mi mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Bí Mật Của Tiểu Thanh

Mơ hồ nghe được tiếng động huyền ảo bên ngoài, nàng mới từ từ rời khỏi giường, nhìn thời tiết âm trầm, hẳn là gần sắp chính Ngọ, nàng tùy ý rửa mặt chải đầu một phen, đẩy bức rèm che ra, thân ảnh đỏ tươi nằm trên nhuyễn tháp chẳng biết đã đi đâu.

Nhìn thấy xiêm áo trên bàn cùng mấy món ăn sáng, cơ hồ cùng Long Quân điện xanh xao không khác, nàng kinh ngạc nhìn về mặt hâm mộ không biết vì sao của các cung nữ đứng ở cửa, cũng không muốn nghĩ nhiều, vừa muốn bắt đầu hưởng dụng, lại phát hiện cháo trắng còn chưa mang đến.

“Chờ một lát.” Nàng thì thảo tự nói, một tay sờ sờ bụng, sắc mặt nhu hòa một chút, “Tiểu bảo bảo, con cũng đói bụng rồi? Kiên nhẫn một chút ác, chúng ta hiện tại là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống hồ đây vẫn là nhà của hoàng thực phi, cho dù là ác, cục cung cũng phải kiên nhẫn một chút.”

Lúc này, một thân ảnh rất nhanh tiến vào, tay bưng bát cháo, lúc Y Y còn đang trợn mắt há hốc mồm đã ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Y Y, có đói bụng không, đã trưa rồi, mau ăn thử xem, đời này đây là lần đầu tiên bốn vương nấu cơm, không biết có hợp khẩu vị của nàng không, mau, mau thử xem.” Múc một chén cơm, gương mặt yêu mị của Mẫn Hách hiện lên một tia chặt vật.

“Ngươi nấu?” Nàng kinh ngạc, kinh ngạc nhìn gương mặt yêu diễm đỏ đầy mờ hồ, khó có thể tưởng tượng, đường đường là một Vương gia lại thân tự xuống bếp nấu cơm.

Gắp một miếng điểm tâm để vào trong miệng, tuy rằng không ngon miệng như ngự trù, nhưng xem như cũng đạt tiêu chuẩn.

“Thế nào, ăn được không?”

Chính mình không hề cảm thấy, thân thiết nhìn nàng đem đồ ăn để vào trong miệng, lo lắng thức ăn không hợp khẩu vị của nàng,

“Bốn vương là lo lắng hạ nhân đã bị mẫu hậu sai khiến, hạ độc vào thức ăn, mới tự mình nấu, nếu không thể ăn, bốn vương sẽ đi học, phụ nữ mang thai khẩu vị khó tránh khỏi sẽ thay đổi, nàng nói cho bốn vương biết nàng muốn ăn cái gì đi. Sáng nay thấy nàng đang ngủ say, không đành lòng đánh thức, chỉ phải phái người hỏi thăm khi nàng còn ở Long Quân điện thì sáng sớm thích ăn cái gì, biết được nàng thích rau xanh xào, may mắn không phải quá khó khăn, nếu không bốn vương thật đúng là làm không được.” (^^ cảm động + ngưỡng mộ ~ing)

Hắn, là vì mình mới đi làm cơm?

Đôi đũa trên tay hơi ngừng lại một chút, trong lòng tràn đầy cảm kích, trong lòng nàng làm sao không rõ, hẳn chính là đơn thuần muốn đối tốt với mình, nhưng vì tâm tính quen thói bá đạo mà liều lĩnh, cũng là không rõ vì vậy mà tổn thương mình, lại nói tiếp, là chính mình đối với hắn quá mức hà khắc rồi.

“Ngày hôm qua, người nói cùng nhau dùng điểm tâm chính là nấu cơm cho ta ăn?” Nàng mỉm cười, nụ cười tươi tắn như hoa lê đầu xuân nhất thời làm cho người nào đó ngẩn ngơ.

“Àn,” Hắn đỏ mặt, không hiểu là vì nụ cười của nàng, hay là bởi vì đồ ăn do mình nấu đã được nàng chấp nhận, “Ăn đi, rồi bốn vương sẽ cùng nàng ra ngoài tản bộ, người ta nói khi mang thai, không thể ngồi lâu như vậy, phải đi lại nhiều, ngự y nói như thế khi sinh nở mới dễ dàng.”

“Được rồi, đứng rồi, người có hỏi ngự y, cô độc đối với thai nhi có ảnh hưởng gì hay không?” Nàng lo lắng buông chiếc đũa, nghĩ đến đây, khẩu vị cũng chngi cũng biến mất.

Đây là đứa con đầu lòng của nàng, cũng có thể là đứa con duy nhất, sau này, nàng sẽ rời xa hoàng cung, chi sợ, sẽ không còn được gặp lại Khâu Trạch, nếu có thể lưu lại một vật kỷ niệm, cũng có thể ở bên cạnh nàng, nếu là nam hài, nhất định sẽ rất giống hắn đi?

Ôn nhu vừa nhú, hẳn vừa muốn mở miệng, lại nhìn thấy một thân ảnh xanh biếc đứng ở cửa, do dự xem có có nên tiến vào hay không.

“Người tới đây làm cái gì?”

“Vương gia, hôm nay, là mười lăm .....” Tiểu Thanh sắc mặt đỏ lên, nhìn Y Y, trong mắt tất cả đều là hâm mộ, hơn nữa suốt trên đường tới đây, bên tai đều là việc các cung nữ đang bàn luận chuyện sáng nay Vương gia vì Vương phi tự mình xuống bếp, nàng ghen tị đồng thời cũng hâm mộ.

Tiểu Thanh! Y Y vui sướng đứng lên, tiến lên giữ chặt tay nàng.

“Cái gì mười lăm, là muốn bái thần hay là muốn làm cái gì?”

“Này.....” Nàng ngăn ra, nhìn thấy Vương gia mặt mày xanh mét, nhất thời hiểu được chính mình đã lỡ lời, nói lời không nên nói, đành phải sửa miệng “Mỗi khi trăng tròn mười lăm, Tiểu Thanh đều đến bái kiến Vương gia, cảm tạ cái ân cứu mạng của người.”

Ân cứu mạng? Y Y hiểu rõ địa điểm gặt đầu, cũng là, Tiểu Thanh vốn xuất thân từ phủ Vương gia, có thể lên làm tâm phúc của Mẫn Hách, tự nhiên cũng có chút nguyên nhân.

“Tốt lắm, người đi Tây sương phòng chờ, bốn vương xong việc sẽ đi qua.” Hắn trầm hạ thanh phân phó.

Không nói thêm gì, Tiểu Thanh hạ thấp người, âm thầm lui ra, lúc gần đi không vọng hướng Y Y gật đầu.

Ngồi trở lại bàn, Y Y hẳn là đói bụng lắm, liền uống một lúc ba bát cháo, ngay cả điểm tâm cũng ăn hết, không để thừa tý nào, mới thỏa mãn vỗ về bụng, nàng hiện tại nhúc nhích cũng đều lười.

“Bốn vương diu nàng đi ra ngoài tản bộ một lát đi.” Mẫn Hách thấy khẩu vị của nàng rất tốt, cũng hơi chút buông tâm, y bào vung, tiến lên đỡ nàng đứng lên.

Aiz, có thể là ngày hôm qua ngủ quá muộn, giờ phút này ăn no, ngược lại hai mắt đều phải không mở ra được, hai mắt quay tròn vừa chuyển, nghĩ tới một cái có.

“Tiểu Thanh không phải đang đợi người sao, người hãy đi trước, ta vừa ăn no, muốn ngồi một hồi, đợi người trở về lại đi tản bộ, được không? Ăn quá no rồi, ta hiện tại không muốn làm gì hết.” Nàng cười dài khuyên nhủ.

Chưa bao giờ nàng nói chuyện ôn nhu như vậy với mình, hần tràn đầy vui sướng, gật gật đầu, dặn vài câu, liền vội vã ra ngoài, đi rồi vài bước, lại cuống quýt thông thả trở về, công đạo thị vệ: nếu hoàng thực phi lại đây, nhất định phải thông tri cho hần biết.

Y Y buồn cười nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của hần liếc mắt một cái, không nghĩ tới người nhìn như tôn quý như vậy, cũng có một mặt sẵn sàng như thế, về sau, thế tử của hần nhất định sẽ thực hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, mình không phía cô phụ hần sao, không khỏi thở dài thật sâu.

“Canh chừng hần, đừng để hần đi qua báo tin cho Vương gia.” Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến thanh âm bén nhọn.

Dáng vẻ ngán vàng, hoàng thực phi một thân cảm hoa y phục chậm chậm mà vào, làn váy thật dài được hai cung nữ nâng theo từ phía sau, thanh lịch mà không mất quy phạm, nàng thẳng tắp xem xét Y Y, trên mặt mang theo ý cười lạnh như băng, tú bào mở ra, ung dung tọa hạ.

“Nghe nói, hôm nay người đã hưởng thụ ngàn vạn sủng ái của hoàng nhi, hần chưa bao giờ vì người khác xuống bếp, đường đường một Vương gia cao cao tại thượng, lại đối với người ái mộ như thế, người chắc là rất thỏa mãn?” nhỏ nhẹ hỏi, lời nói vô cùng ôn nhu nhưng mà, hai mắt sắc bén dài nhỏ sớm đem nàng cao thấp đánh giá mấy lần, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu như hoàng thực phi muốn ăn, hãy tự mình yêu cầu với Vương gia, còn về phần hảo ý của Vương gia, ta tất nhiên là vô cùng cảm kích.” Y Y đứng dậy, mắt nhìn ra bên ngoài, nàng dẫn theo ba gã thị vệ, hai cung nữ, xem ra, vẫn chưa có ý định trừ bỏ mình.

Hoàng thực phi biến sắc, nghĩ đến nàng là đang châm chọc mình, không khỏi vỗ bàn bật dậy.

“Người cho là người là cái gì, hoàng nhi sẽ sủng người cả đời sao? Đừng có nằm mộng, ngay cả tiện nha đầu Tiểu Thanh kia, cũng vọng tưởng dựa vào thân phận được nữ đi lên vị trí Vương phi sao? Các người đều là dân đen hạ tiện, hèn mọn từ trong xương cốt, gà rừng mà vọng tưởng bay lên cành cây thành phượng hoàng sao!” ngữ điệu bén nhọn, khí thế hùng hồn sắc bén, thẳng tắp bắn về phía nàng.

Tiểu Thanh thích Mẫn Hách? Trong nháy mắt, Y Y suy nghĩ cẩn thận lại, vừa rồi Tiểu Thanh đỏ mặt là vì xảy ra chuyện gì, ngay cả lúc bình thường, khi nàng nhìn thấy Mẫn Hách, khoe miệng đều cong cong mỉm cười, sao mình lại không đoán ra chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Thân Thế Của Mẫn Hách

Bị thái độ của nàng chọc giận, hoàng thực phi tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, nắm chặt hai tay, móng tay thật dài cơ hồ yếu cắm vào da thịt, ngừng lại một chút, mi mắt dài nhỏ khinh mi, chậm rãi vuốt lên cần cổ trắng nõn của nàng.

“Toàn thân? Đợi sau khi người chết đi, bản cung sẽ đem người thiên đao vạn quả, cho cầu ăn! Làm cho bọn họ không ai có thể tìm thấy người, như vậy, hoàng nhi tất nhiên là không có chứng cứ, cho dù là hoài nghi bản cung, cũng không dám mạo muội mở miệng chống đối, ha ha, bản cung hẳn phải sớm nghĩ ra phương pháp này.” cười dữ tợn, nàng đã nghĩ ra đối sách vẹn toàn.

Hoàng nhi, con đừng trách mẫu hậu, nếu trước đó con ngoan ngoãn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nói không chừng mẫu hậu sẽ không động vào nàng, nhiều nhất, cho nàng làm thiếp thất, nhưng nay, con đã si mê nàng đến cuồng tâm loạn trí, ngay cả lời nói của mẫu hậu cũng không nghe, mẫu hậu cũng chỉ phải ra hạ sách này!

“Cho chó ăn?” Y Y chống đỡ mi mắt nặng trĩu, nhất thời thanh tĩnh không ít,

“Bà muốn độc chết chó sao? Hoàng thực phi, bà thật sự là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời, bà quên trên người của ta còn hạ cổ độc sao? Chó mà ăn thịt ta vào nhất định sống không được bao lâu, đến lúc đó, bà nói, có thể bị tra được hay không?”

Cười cười, nàng một tay chống cằm, lại bắt đầu nhàn nhàn ngáp, một tay vỗ về bụng, tổng cảm thấy thực thần kỳ, bên trong có một sinh mệnh đang dần dần lớn lên.

Hoàng thực phi ngẩn ra, không nghĩ tới chính mình ngược lại không nghĩ tới điểm này, sớm biết như thế, không nên nghe Chính vương xúi dục, hạ cổ độc trên người nàng, không biết có thể giải hay không, xem ra, phải tìm Chính vương một chuyến. (^^ bà này cũng ngây thơ nhì)

“Vây bản cung giải độc của người trước, đến lúc đó, xem người kiều ngạo tới khi nào!” Vung ống tay áo hoa lệ, rộng thùng thình, nàng hừ lạnh!

Còn kiều ngạo? Y Y bắt đầu đi liếc mắt xem thường, mình có kiều ngạo như vậy sao? Chẳng qua là nói ra sự thật, bất quá, cũng để kéo dài mạng sống, cho dù là kiều ngạo, coi như là có giá trị.

“Mẫu hậu, nhi thần tất nhiên là hy vọng người giải độc của nàng, nhưng không hy vọng người đem nàng thiên đao vạn quả, dù sao, nàng cũng là tức phụ (con dâu) của người, Vương phi của bốn vương, không phải sao?” thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên.

Một thân ảnh đồ tươi tắn tựa cửa vào, hần cùng hoàng thực phi giống nhau, đôi mắt dài nhỏ tựa mị nheo lại, bên môi lộ ra một nụ cười như có như không, khiến người không rét mà run.

Xuyên thấu qua đôi mắt hần, hoàng thực phi tựa hồ nhìn ra một ngọn lửa đang từ từ thiêu đốt, không khỏi có chút do dự có nên ở hần trước mặt đem Y Y bóp chết hay không.

“Hoàng thực phi nương nương.” Tiểu Thanh cũng từ trong sân đi ra, từ từ hạ thấp người, ánh mắt tham hướng Y Y, thoáng lo lắng.

“Hoàng nhi, con cho mẫu hậu một lý do, vì sao không thể làm như vậy?” Tự hỏi một lát, nàng âm vụ, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh một cái, chỉ hướng Y Y.

“Vì sao?” Mẫn Hách cười nhẹ, “Mẫu hậu, nếu nhi thần nói là bởi vì tình cảm ở kiếp trước, người có tin không?”

Tình cảm kiếp trước? Sắc mặt Hoàng thực phi buồn bã, thấy thần sắc ngả ngớn còn có nghiêm túc của Mẫn Hách, đây biểu tình nàng chưa từng thấy qua, nhưng, lý do này... cũng không tránh khỏi quá mức gượng ép!

“Hoàng nhi, chớ nói giỡn cùng mẫu hậu!” Nàng nhún nhún mày.

“Nhi thần không hay nói giỡn, mẫu hậu, có lẽ đối với người mà nói, đây chỉ là một chuyện đùa, nhưng trong kí ức của hoàng nhi, con hiểu, đó là câu chuyện chân thật nhất, bởi vì đối với nàng chấp nhất, cho nên, nhi thần mới không chịu buông tay.” Hần thở dài, chậm rãi, thông thả bước lên phía trước, một tay cầm lấy tay mẫu hậu, một tay cầm lấy tay Y Y, có ý cầu xin.

Tiểu Thanh sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, dựa vào hiểu biết của nàng về Vương gia, người không bao giờ nói dối, cũng chính là, hoàng phi cùng Vương gia, kiếp trước đã quen biết, như vậy, nàng và người, thì thế nào?

□

“Tốt lắm, con nói cho mẫu hậu biết, kiếp trước, đã xảy ra chuyện gì? Nếu đã quen biết từ kiếp trước, vì sao, nàng lại không yêu con?” Hoàng thực phi vẫn không chịu buông tay, đôi mắt khinh liễm, lãnh xuy một tiếng, vẫn là không chịu tin tưởng.

“Mẫu hậu, lúc đó người còn chưa sinh ra, phụ thân của người, chính là đại tướng đắc lực của bốn vương, có thể nói, nếu không phải bốn vương chết đi, hần cũng không thể làm tướng quân, cũng không khả năng đem bộ tộc chú thuật phát dương quang đại. Là bốn vương chết đi rồi, chú thuật bộ tộc liền phồn vinh, hưng thịnh. Người nói người không biết Khinh Âm tướng quân, như vậy, có lẽ người cũng từng nghe qua danh hào vang dội một thời – “Quý mặt tướng quân?”” Hần nhu nhu mũi, nhẹ giọng hỏi.

Quý mặt tướng quân? Hoàng thực phi kinh ngạc há to miệng, nàng chưa bao giờ nói qua việc này với hoàng nhi, hần sao có thể biết được, danh hào này là do lúc sinh tiền phụ thân từng nói qua với mình. Lúc ấy “Quý mặt tướng quân” đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mà trước khi “Quý mặt tướng quân” qua đời từng khẩn cầu Hoàng Thượng phong phụ thân làm đại tướng quân, nếu không, bộ tộc chú thuật cũng sẽ không có được đại quyền như thế!

“Con phái người đi điều tra?” Nàng hoài nghi nhìn hần, làm thế nào cũng không tin tưởng có chuyện luân hồi, kiếp trước mà hần vừa nói.

“Những chuyện đó, mẫu hậu cho rằng còn có thể tìm hiểu được sao? Chuyện cũ năm xưa, cảnh còn người mất, thuộc cấp từng đi theo “Quý mặt tướng quân” đều đã từ chiến sa trường, hiểu rõ việc này còn có Hoàng Thượng, không phải cũng đã băng hà rồi sao?” Chưa sót cười, hần nhìn mẫu hậu hai mắt thất thần.

Điều duy nhất vẫn chưa biến đổi, là là cuộc chiến tranh giành quyền thế bên trong thâm cung.

“.....” Tay Hoàng thực phi cứng đờ, chậm rãi rơi xuống dưới, “Vây con,...con đã biết phụ thân của con là ai?”

Không nghĩ tới mẫu phi đột nhiên hỏi đến việc này, thoáng trầm tư, đôi mắt hần khẽ nhắm lại.

“Là ca ca của người, Tuyệt La Phong Ngự.”

Cái gì? Y Y kinh ngạc bưng kín miệng, làm thế nào cũng không ngờ hoàng thực phi lại cùng ca ca của mình loạn luân, còn sanh ra Mẫn Hách, tuy rằng từ đầu đã nghe hần nói mình họ Tuyết La, cùng họ có hoàng thực phi, mặc dù thấy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ tới, hần lại là kết tinh của một mối tình oan nghiệt.

“Con!”

Hai chân bắt đầu lao đảo, hoàng thực phi lay động haicái, may mà hần một tay nâng bả vai của nàng, “Con làm sao biết được, lúc ấy, khi phụ thân con bị bắt, con cũng vừa mới sinh ra, con lkhông thể biết được.”

“Mẫu hậu, người quên rồi sao? Ánh mắt này của Bôn vương, là di truyền từ người? Không, phải nói là di truyền huyết mạch của bộ tộc Tuyết La. Bôn vương đã điều tra rõ ràng, chỉ có dòng máu thuần chủng, mới có khả năng di truyền. Ngoại công của bôn vương đã cưới tỷ tỷ của ông, mà người, khẳng định là cùng ca ca người cùng nhau, mới có thể sinh hạ ta, trong bộ tộc chủ thuật, chỉ có người trong gia tộc mới có dòng máu thuần chủng, mới có thể di truyền.” Ngừ khí trầm xuống, miệng hần bất giác trào phúng cong lên, liền ngay bản thân mình cũng chưa dự đoán được, vì sao mình lại có thân thể như vậy.

“Hoàng nhi, mẫu hậu căn bản là không thương Hoàng Thượng, nhưng lại bị tuyển vào cung trung, lúc ấy, trong bụng cũng đã có người, mẫu hậu không có cách nào, chỉ phải hướng ra phía ngoài nói là Hoàng Thượng cốt nhục.....” Rất sợ bị hần chán ghét, nàng vội vàng giải thích.

Trong triều đại này, cho phép bà con thành thân, nhưng thân huynh muội thành thân, cũng là một loại cấm kỵ.

Hần trầm mặc, nhìn về phía Y Y, nàng cũng một bộ thần sắc quái dị, không khỏi nhẹ nhàng cười.

“Mẫu hậu, thân thể của nhi thần, đối với nhi thần mà nói căn bản là không trọng yếu, trọng yếu, là nàng, người không thể giết nàng.” ngừ khí đậm nhạt, bình tĩnh, bất quá đối với ai kia chính là nhẹ giọng ni non.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Đàn Xà Khởi Vĩ

Không thể giết nàng!

Hoàng thực phi bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn nàng một cái, cổ độc đã hạ, muốn không giết, thật khó đi? Kiếp trước, vì sao lại sinh ra một cái kiếp trước đến trở ngại kế hoạch của chính mình!

“Hoàng nhi! Người thật sự, vì nàng mà cam tâm mất đi cơ hội ngồi lên ngôi vị hoàng đế sao? Phù Vân Khâu Trạch hiện tại đang chiêu binh mãi mã, Thanh Vũ mang theo đại quân, thế công mãnh liệt, chỉ một khoảng thời gian ngắn nữa thôi, chỉ sợ thế cục sẽ nghịch chuyển, hiện tại bỏ lỡ, về sau sẽ rất khó lại có cơ hội, con rút cuộc có hiểu khổ tâm của mẫu hậu hay không?”

Y Y cùng Tiểu Thanh nghe Mẫn Hách tự miệng hần nói ra thân thể của chính mình, trong đầu liền loạn thành một đoàn, không nghĩ tới, người luôn luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa như hần, phía sau cư nhiên lại chôn dấu bí mật lớn như thế.

“Mẫu hậu, trước kia, nhi thần muốn làm hoàng đế, đó là bởi vì nhi thần cảm thấy trong lòng trống rỗng, chỉ có cùng Phù Vân Khâu Trạch ganh đua cao thấp, mới có thể cảm thấy có chút lạc thú, nhưng hiện tại, nhi thần rốt cục hiểu được, kia bất quá là một trò chơi, điều trong lòng nhi thần muốn, không phải đế vị, mà là nàng, cho dù không còn cả thân phận Vương gia, chỉ cần nàng có thể ở bên cạnh nhi thần, cho dù mất đi tất cả, nhi thần đều cam tâm tình nguyện.” Mẫn Hách không kiêng nể gì, xem xét Y Y, thấy nàng dùng ánh mắt thương tiếc nhìn mình, tất nhiên là hiểu được, cũng không phải bởi vì lời nói tận đáy lòng này của hần, mà là vì thân thể của hần.

Bởi vì từ khi hần bắt đầu nói ra bí mật đó, nàng liền lấy ánh mắt thương hại nhìn hần, ngoài ra, không còn thứ tình cảm gì khác.

Hoàng thực phi trầm mặc, từ khi hần còn rất nhỏ, nàng cũng rất nhiều lần tự hỏi lòng, có cái gì, hần đều sẽ tự mình giải quyết, nàng tuy là mẫu thân, nhưng giữa nàng và hần luôn có một khoảng cách nhất định, một cánh cửa vô hình mà nàng chưa bao giờ chạm vào được, hôm nay, xem như hần đã chủ động mở ra nội tâm, đem toàn bộ lời nói trong lòng đều nói ra?

“Mẫu hậu hiểu được.....” Tú bào ngăn, nàng thở dài, thân hình ung dung đẹp để thoát nhìn trở nên vô lực, lão đảo vài bước, “Nàng có thể lưu, ngày mai mẫu hậu sẽ đến chỗ Chính vương đòi giải được, nhưng mà, con phải ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cũng không phải vì bản thân con, mà là vì bộ tộc Tuyết La, chỉ khi con ngồi lên đế vị, chúng ta, ... một nhà chúng ta mới có thể đoàn tụ.”

“Có ý gì, mẫu hậu, chẳng lẽ phụ thân chưa chết?” Hần kinh ngạc, tuy rằng mẫu hậu vẫn im lặng, chưa từng nhắc đến sinh tử của phụ thân, cho nên hần cũng cho rằng, phụ thân đã chết.

Nhưng nghe lời này của mẫu phi, dường như phụ thân vẫn còn sống.

“Không chết, nhưng cách biệt phương trời, này cùng sinh ly tử biệt lại có gì khác nhau? Ngay cả hiện tại, dù mẫu hậu có quyền thế cao nhất Lạc Tàng quốc, cũng cứu không ra phụ thân của con, con có biết vì sao không? Chính bởi vì chàng đã bị thái hoàng Thái Hậu nhốt ở một nơi nào đó, chỉ có Hoàng Thượng mới có thể đặc xá phóng thích, Phù Vân Khâu Trạch nhất định sẽ không đồng ý thả Phong Ngự, bởi vì, đó là sĩ nhục hoàng thất.” Cẩn rằng, gương mặt hoàng thực phi có chút dữ tợn, nằng nặt, hận Phù Vân hoàng thất giam cầm phụ quân của nàng, ngăn cản một nhà ba người bọn họ đoàn tụ, mà chính nàng, cũng bị bắt mang trên người một chức danh hữu danh vô thực: hoàng thực phi!

Y Y nhăn mi, nhớ tới thái hoàng Thái Hậu từng nói qua với nàng, bà cũng không hận hoàng thực phi, tuy rằng, hoàng thực phi một lòng muốn cướp lấy đế vị, nhưng, có nhân cũng có quả, cũng là bởi vì lúc ấy bà chưa tìm hiểu hoàng thực phi đã có ý trung nhân hay chưa đã vội se mối lương duyên giữa nàng và tiên hoàng, mới có thể khiến cho mối quan hệ giữa Hoàng Thượng cùng hoàng thực phi ngày càng gay gắt... lúc đó, Y Y nghe nhưng một chút cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của thái hoàng Thái Hậu, hiện tại, nghĩ đến, thì ra thái hoàng Thái Hậu cái gì cũng đã biết.

“Bà sai lầm rồi, thái hoàng Thái Hậu đối hoàng thực phi mà nói, có thể nói thâm tình ý trọng!” Y Y chưa sót cười, cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của hoàng thực phi đảo qua, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Thái hoàng Thái Hậu biết rõ Vương gia không phải huyết mạch Phù Vân hoàng thất, nhưng vẫn cho phép hắn đứng ở hoàng thất, ban cho dòng họ, chẳng qua là vì thái hoàng thái hậu đã tha lỗi cho bà.”

“Tha lỗi? Ha ha.....” Hoàng thực phi cười lạnh, hai mắt phát ra hận ý kịch liệt, “Đó là bởi vì bà ta không dám, bởi vì tộc nhân của bản cung nắm trong tay binh quyền trọng yếu, chỉ cần liên hợp cùng các tướng quân khác, còn có khả năng mưu phản, đó là vì bà ta muốn lấy lòng bản cung, đáng tiếc, bà ta chết quá sớm, nếu không, nếu nhìn thấy hôm nay, chỉ sợ, sẽ hối hận hành vi ngày đó.”

Khi một người đã chìm đắm hoàn toàn trong thù hận, ngược lại rất khó thấy rõ sự thật, Y Y rốt cục hiểu được, có lẽ, trước kia, mình chính là đối với Kinh Âm ca ca có quá nhiều hận ý, cho nên, ngược lại xem nhẹ thiệt tình của hắn, mới có thể thúc đẩy đến cục diện hiện tại.

Bước từng bước, nàng không chút sợ hãi đi đến trước mặt hoàng thực phi, vươn một tay, nhẹ nhàng mà chạm vào nàng, lại bị nàng một tay đẩy ra.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Hoàng thực phi chán ghét trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Dân đen này lại dám dùng tay nàng đến chạm vào mình, thật sự là ghê tởm! Đợi lát nữa, bộ quần áo này phải kêu bọn cung nữ đốt đi, miễn cho xui xẻo!

“Hoàng thực phi, bà thử tự ngắm với lương tâm mình một chút đi, nếu thật sự là như thế, thái hoàng Thái Hậu cũng có thể dùng Vương gia để áp chế bà, hoặc là, lấy ca ca của bà đến áp chế, nhưng mà, người chưa từng làm vậy.” Nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nhớ lại vẻ mặt hòa ái của thái hoàng Thái Hậu mỗi khi nói chuyện cùng hoàng thực phi, chỉ là thi thoảng mang theo chút sầu bi.

Lúc đó, mình còn tưởng rằng là vì hoàng thực phi có ý đồ mưu phản nên khiến người phiên muộn, hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

“Hừ, chó có cho là bản cung đáp ứng cho ngươi đứng ở bên cạnh hoàng nhi, thì ngươi có thể đối với bản cung gào to, ngươi cho là ngươi là ai, bất quá chỉ là, vật hợp theo loài, trừ ngươi ra, còn có một Tiểu Thanh, bản cung thật đúng là đuổi đều đuổi không đi.....” Khóe môi nhếch lên đầy mỉa mai, nàng có ý nhìn về phía thân ảnh xanh biếc đang ngây ngốc đứng lặng một bên.

Tiểu Thanh cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân mình, nàng không dám tưởng tượng, nếu như hoàng phi biết chuyện của mình cùng Vương gia, sẽ nhìn mình bằng ánh mắt như thế nào? Chắc nàng sẽ cảm thấy mình rất ti tiện.

Mẫu Hách tất nhiên là cả kinh, khóe mắt liếc nhìn Y Y, thấy nàng không có biểu tình gì, nghĩ đến việc vừa rồi vẫn chưa bị thấy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Mẫu hậu, nhi thân còn chưa đáp ứng người sẽ dâng cơ, hướng hồ, nàng có ở bên cạnh bốn vương hay không, này cũng không phải người có thể quyết định.” Khẩu khí kiên trì, lấy tính cách này của hắn, là tuyệt không cho phép người khác bài bô, sắp đặt.

“Vậy con chờ xem nàng chết đi.” Hoàng thực phi rõ ràng lạnh lùng cười nói, đôi mắt bên trong có sát ý kinh người.

Sắc mặt hắn phi biến, bàn tay đưa ra định đỡ lấy phía sau nàng chậm rãi thu trở về, đem Y Y kéo về phía sau mình, cũng có một chút kiên trì.

“Không tốt! Vương phi cẩn thận!” đồng tử màu bạc của Tiểu Thanh đột nhiên co rút lại, nàng nhìn về hướng Y Y, hô to.

Nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên kịch liệt lay động, giống như có một dã thú đang ngủ yên trong lòng đất đột nhiên thức tỉnh, phá đất chui lên, tro bụi mù mịt, tán đầy toàn bộ vương phủ.

“Xà!” Y Y kinh hãi, đôi mắt màu đỏ như máu, thân hình đen sì uốn lượn, kia đích xác là cự蟒.

Phía trên đầu của một con cự蟒 dẫn đầu, thân hình cũng to lớn nhất, có một thân ảnh màu đen.

“Hoàng phi, chúng ta lại gặp lại, lần này, ngươi tựa hồ dẫn theo cái gì! Hi hi.....” tiếng cười chậm rãi khuếch tán mở ra, tiết trời cuối thu vốn đã lạnh lẽo, tiếng cười kia lại càng làm cho người ta rét buốt tận xương.

Chương 225: Âm Mưu Của Chính Vương

Hoàng phi, chúng ta lại gặp lại, lần này, người tựa hồ dẫn theo cái gì! Hi hi. ....” tiếng cười chậm rãi khuếch tán mở ra, tiết trời cuối thu vốn đã lạnh lẽo, tiếng cười kia lại càng làm cho người ta rét buốt tận xương. Tất cả mọi người đang có mặt đều tròn to hai mắt, nhìn dưới mặt đất không ngừng bò ra những con rắn, sợ tới mức hấp khí lạnh. Bọn chúng, con nào con nấy to lớn nhanh nhẹn, hai mắt đỏ chạch, miệng không ngừng học xà tín, hứng thú dạt dào nhìn bọn hắn chăm chăm, tựa như đang quan sát con mồi, chỉ cần bọn họ sơ hở một chút sẽ nuốt chửng vào bụng.

“A Mang. ....” Y Y không thể tin thấp nam, không ngờ, ngay cả ở Vương gia phủ cũng có thể nhìn thấy hắn.

Hoàng thực phi cùng Chính vương không phải ngầm cầu kết sao? Vì sao A Mang lại xuất hiện ở trong này, huống hồ trên người mình đã bị hạ cổ độc, không có giải dược, sớm muộn chỉ có con đường chết.

Nàng khó hiểu dùng khước mắt liếc nhìn hoàng thực phi, kỳ quái, vì sao bà ta cũng là một mảnh kinh ngạc, xem ra, Chính vương vẫn chưa cùng bà ta bàn bạc chuyện ám sát lần này.

“Nhiều năm trước, cũng là người ám sát bốn vương cùng Vương phi?” đôi mắt Mẫn Hách nhú lại, cắn răng hỏi.

Khó trách, trước đó vài ngày, nhìn thích khách đến công kích Y Y cảm thấy có chút quen mắt, hiện tại lại nhìn đám cự mãng này, hẳn rõ ràng nhớ tới công kích ngày đó.

“Vương gia có trí nhớ thật tốt nha, bất quá so với hoàng phi còn kém một chút, ngày ấy, nàng vừa gặp đã lập tức đã nhận ra A Mang, đáng tiếc là ta chưa giết được nàng, hiện tại, đây là cơ hội cuối cùng, nếu A Mang không thể giết được các người, chỉ có thể lấy đầu trở về gặp chủ tử.” Vô vô cảm, A Mang âm ngoan cười, lần này, xuất động chính là toàn bộ sủng vật của mình, không tin giết không được bọn họ.

“Người nói ‘Các người’, tức là, không chỉ có ta?” Y Y nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, bốn phía vang lên tiếng kinh hô cùng với tiếng thét chói tai của cung nữ cùng thị vệ, nhưng lại không có một người có thể xuất hiện tại cái sân này.

A Mang khen ngợi nhìn nàng một cái, lấy cây sáo trong lòng ra, sâu kín thổi vài tiếng, lại có mấy con mãng xà thật lớn chui từ dưới đất lên, khác biệt là, tất cả bọn chúng đều là màu đen.

“Đừng vậy, không chỉ là người, còn có bọn họ,” Lấy tay chỉ vào Mẫn Hách, hoàng thực phi, Tiểu Thanh, hắn cười đến thanh âm đều trở nên tà tử, “Một người cũng không thể lưu.”

Chính vương muốn giết mình? Hơn nữa, nhiều năm trước, khi hoàng nhi gặp chuyện, mình như thế nào chưa nghe nói qua! Hoàng thực phi biến sắc, gương mặt ung dung thoáng đậm đìa mờ mịt.

“Làm càn, một sát thủ nhỏ nhoi, cũng dám cả gan giả mạo mệnh lệnh Chính vương đến ám sát bản cung cùng hoàng nhi, người có mấy cái đầu để trầm hã, chó trách bản cung cáo cùng Chính vương, tuyệt không bỏ qua cho người!” Vung hoa bào, vẻ mặt tức giận, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của đám cự mãng, Hoàng thực phi lại không dám mạo muội hành động.

“Ha ha ha ha, hoàng thực phi nương nương, A Mang cũng chỉ có một cái đầu, thật là Chính vương phái ta đến lấy tánh mạng của các người, bởi vì Chính vương biết hoàng thực phi thật sự rất nhân từ, sẽ vì Vương gia mà không nhẫn tâm giết hoàng phi. Hôm qua Vương gia cũng đã nhìn ra, cho nên Chính vương có ý phân phó A Mang, phải một lưới bắt hết các người, miễn cho hậu họa về sau. Bởi vì một khi A Mang giết chết hoàng phi, Vương gia sẽ tìm Chính vương tính toán sổ sách, như thế, còn không bằng toàn bộ đều giết chết, toàn bộ đều giết chết. .... Ha ha ha ha.” gần như điên cuồng mà vung hai tay, hai mắt đỏ đậm, độc trên người đã muốn ăn mòn trái tim hắn, chỉ có giết chết bọn họ, mới có thể có được giải dược, bằng không, một ngày sau, kết cục của hắn, tất nhiên là thi cốt vô hồn.

Sao có thể như vậy? Chính vương ngay cả nàng cùng hoàng nhi đều phải giết. .... Cước bộ không ổn lui về sau một bước, không chú ý tới đuôi rắn vẫn nhẹ nhàng đảo qua, hoàng thực phi hét lên một tiếng, xem chút ngã sấp xuống, may mà một đôi tay đúng lúc đỡ được nàng.

“Hoàng thực phi cẩn thận!” Tiểu Thanh không biết từ khi nào đã chạy tới sau lưng của nàng, lo âu nhìn chung quanh đều là xà, nàng, sợ nhất chính là xà.

Kinh ngạc nhìn về mặt quan tâm của nàng liếc mắt một cái, hoàng thực phi mím môi, trầm mặc từng hướng thích khách.

“A Mang, lần trước người còn bại bởi ta, này đó xà, không phải đều là của ta sao, như thế nào, người lật lọng không nói, còn mặt dày vô sỉ đến tình trạng này?” Y Y có ý chuyển đề tài, miễn cho hắn động thủ quá nhanh, mình ngược lại tìm không thấy đường lui.

Khước mắt cẩn thận đánh giá bốn phía, thân rắn màu xanh chớp lên, liền giống như lạc vào rừng rậm quỷ dị khủng bố, sân bị chia làm ba góc, hoàng thực phi cùng Tiểu Thanh một góc, Mẫn Hách một góc, nàng một góc, mà cửa ra, đã muốn bị một cự mãng màu đen lấp kín, nó canh giữ ở cửa, một tia khe hở đều không có.

Xem ra, kế hoạch đã được chuẩn bị tốt lắm. Nàng suy sút nghĩ, không lẽ muốn bay ra sao?

“Hừ, đó là bởi vì A Mang không biết người có xà vương, nếu không, sao có thể bại dưới tay người, nói ti bì, là người mới đúng!” mặt hắn đỏ lên, giống như một đứa nhỏ, không phục dậm chân, “Hiện tại, người không mang theo xà vương, còn dám cùng A Mang đánh đố?”

Hắn nhìn ra mình không mang theo tiểu lục, mới có thể xuất hiện kiêu ngạo như thế. Y Y đột nhiên có chút hối hận, lúc rời giường, nếu khi thay quần áo đã đem tiểu lục bỏ vào bên trong thì cũng sẽ không gặp cảnh như bây giờ.

“Người dùng nhiều xà như vậy chỉ để công kích một mình ta?” Nàng tròn to hai mắt, nhìn đàn xà bốn phía chúng quanh đang học xà tín, hai mắt đỏ chạch như hồ rình mồi theo dõi nhất cử nhất động của mình, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Chỉ cần bị nuốt vào, phỏng chừng không được một khắc sẽ bị dịch vị trong dạ dày chúng nó ăn mòn đến chết? Ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.

“A Mang đã tính toán nhân sự hết rồi, mới mang nhiều xà như vậy đến, không phải có Vương gia, hoàng thực phi, bọn họ giúp người chia sẻ một ít sao? Toàn bộ bảo bối không chỉ công kích một mình người, yên tâm!” Hắn nhỏ giọng cười, bèn nhón chói tai, cựa mông dưới chân lắc lư cái đầu, miệng to, đỏ lòm như chậu máu, tanh ngòm trương rộng như đang mĩa mai chế giễu.

Hắn nghĩ như vậy chính là công bình sao? Y Y dờ khóc dờ cười ngồi dưới đất, xoa xoa cái chân hơi tê mỏi, dù sao nàng là đầu không lại hắn, còn không bằng an phận chút, đợi người tới cứu đi.

“Y Y, nàng không thoải mái sao?” Thấy nàng đột nhiên ngồi xuống, Mẫn Hách bị tách qua một góc sốt ruột hỏi, muốn thi pháp ứng phó mông xà, lại lo lắng thân thể của nàng.

“Không có” Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười, mắt hạnh khinh trát, “Hoi một mồi, muốn nghỉ ngơi một chút, các người từ từ chơi.”

Nàng vừa nói ra lời này, không chỉ Mẫn Hách, liền ngay cả A Mang cũng ngây ngẩn cả người, thái độ này, tựa như những chuyện đang diễn ra trước mắt đây chẳng qua chỉ là một trò chơi, chơi một rồi, tự nhiên muốn nghỉ ngơi.

“Hoàng nhi, con phải cẩn thận!” Hoàng thực phi lo lắng hô, mắt thấy Tiểu Thanh vẫn cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, sốt ruột, giờ là lúc nào rồi, chính mình còn khó giữ, còn muốn chiều cổ một kẻ phế vật như nàng ta?

“Hào, vậy A Mang trước hết cùng bọn họ ngoạn ngoạn, thu thập xong bọn họ, tái cùng người ngoạn.” Hắc y nam tử trừng mắt nhìn, vuốt cằm suy tư nói.

Hắn mấy lần trước đều bại bởi nàng, vì tránh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn là trước thu thập người khác, cho dù cuối cùng lại bại bởi nàng, cũng sẽ không có người nhìn thấy mình thua, cũng không có người có cơ hội nhạo báng mình

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: A Mang Chết

Sáo ngọc trong tay đặt lên môi, đôi mắt thật nhỏ của A Mang nghiêng ngả nhìn đôi mắt Mẫn Hách chuyển thành màu nâu, mỉm cười, thanh âm u oán từ từ vang lên, đoàn mông xà theo nhạc khúc pháp phòng đong đưa thân rắn, đôi mắt đỏ chạch nhìn chằm chằm con mồi, xà tín thùy hạ chất lỏng dính dính, phiếm nhiều điểm mờ nhạt.

Y Y nhìn đàn xà chung quanh đều chớp lemna nhóm đang quay lấy mình cũng từ từ rít đi, chắc là do âm vận ảnh hưởng, tạm thời chưa có ý công kích mình.

Nàng tuy là mặt ngoài thoải mái, kỳ thật nội tâm đã sớm giống như kiến bò trên chảo nóng, loạn thành một đoàn, không lẽ hôm nay phải vùi thây nơi này hay sao?

“Muốn chết!” Một tiếng trầm thấp quát lớn, chỉ nghe tiếng nổ vang lên ầm ầm bên tai.

Mẫn Hách hồng y vũ động, từ ống tay áo bay ra vô số kim điệp. Chúng tung đôi cánh xinh đẹp, rải ra vô số bụi phản ánh kim, bay về phía mông xà, mới nhẹ nhàng đụng chạm, liền vang lên vô số tiếng ầm ầm nổ vang, làm màng tai của nàng ầm ầm đau nhức.

“Y Y, nàng cẩn thận, đừng nhúc nhích, chờ bốn vương đi qua cứu, trăm ngàn đừng lộn xộn!” Hắn sốt ruột hướng về phía nàng chạy tới, nhưng mà vừa mới bước được một bước, lại bị cái đuôi của cự mông cấp quật trở về.

“Hoàng nhi! Cẩn thận, hoàng nhi!” Hoàng thực phi thấy bộ dáng liều lĩnh của hắn, dọa nàng một thân mồ hôi lạnh, mà đàn xà đang vây lấy nàng cũng bắt đầu tiến công, chỉ phải huyền hóa ra khí cầu, bao lại chính mình cùng Tiểu Thanh.

Âm vận của nhạc khúc dần dần tăng lên, công kích của cự mạng cũng càng phát ra lúc càng kịch liệt, thân rắn màu xanh, màu đen, không ngừng vũ động, một con cự mạng màu đen đột nhiên phóng về phía Hoàng thực phi, miệng há to, cắn về phía khí cầu, dường như muốn cắn nát nó.

“Hoàng thực phi nương nương, bên trái nó có hạ chú thuật, người hãy tấn công vào đó, nếu không, khí cầu phòng ngự này e rằng cầm cự không được bao lâu.” Không ngờ nương nương nguyên ý cứu chính mình, Tiểu Thanh trừ bỏ mạng ơn, dùng đôi mắt màu bạc liếc mắt một cái đã xem thấu thuật pháp của A Mang hạ trên người đám cự mạng.

Chú thuật? thì ra hẳn cũng là người của chú thuật bộ tộc ! Hoàng thực phi kinh ngạc, nhưng vẫn y theo phương hướng mà Tiểu Thanh chỉ điểm, bắn hỏa diễm qua, khí cầu vừa vỡ ra cũng lập tức liền lại, răng ngọc trắng phếu của cự mạng bị đánh nát thành bột, rơi xuống như tro bụi.

Nhìn thấy diễn biến, Y Y cũng tạm thời an tâm, như vậy, nhất thời nửa khắc, A Mang còn chưa thể gây khó dễ cho bọn họ, mà cứu binh, khi nào mới có thể đến đây? Vương phủ xuất hiện nhiều cự mạng bất mất như thế, chắc sớm đã có người nhìn thấy, bẩm báo Khâu Trạch đi?

“Người yên tâm, dị tượng bên trong vương phủ, người ngoài nhìn không thấy ,” A Mang liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của nàng, dừng thối, nhìn đàn mãng xà vẫn tiếp tục công kích, lộ ra nụ cười đắc ý,

“Người đã quên, lần trước ta công kích người, cung nữ bên ngoài căn bản là không hề phát giác, nếu không phải cung nữ bên cạnh người mật truyền tin tức, ta cũng sẽ không bị phát hiện.....” Nói đến này, sắc mặt hẳn đột nhiên phi biến, ánh mắt cứng ngắc chuyển hướng thân ảnh xanh biếc đang ẩn mình trong khí cầu.

“Đúng vậy, cho nên, lần này, nàng cũng có thể hướng người khác truyền lại tin tức trong Vương phủ.” Y Y nghe răng cười, ngăn đầu nhìn thiên không,

“Cứu binh rất nhanh sẽ đến đây, A Mang, xà của người vẫn là cho ta ngoạn đi, xà nướng, aizz, hương vị không biết như thế nào.....” Hoàn hảo vừa rồi nàng đem hai tay đặt ở sau lưng, vụng trộm kêu Tiểu Thanh truyền báo tin tức, nhưng mà, về phần nàng sẽ truyền báo cho ai, thật đúng là không thể hiểu hết.

Mộc Hiệp sư phó, Khâu Trạch, hay là Lạc Dật ca ca? Tốt nhất không phải là những thị vệ, vậy bọn họ thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

“Người!!! Xà của A Mang mới sẽ không cho người nướng ăn!” Hắn dậm chân, cầm cây sáo chỉ vào nàng “Ta trước cho bảo bối ăn người!”

Không xong! Chọc giận hẳn . Y Y ảo não như dầu, hiện tại nàng cũng không có một chút sức chiến đấu, nhất là từ ngày biết trong bụng có bảo bối, cả người đều giống như có chút nặng nề, nói toát ra, chính là đi lại đều lười.

“Người nghe lầm, nghe lầm rồi...” Nàng vội vàng ra tiếng, thành công ngăn lại việc hắn đem sáo ngọc đặt ở bên môi.

“Nghe lầm?” Hắn nghi hoặc cúi đầu.

“Ta là nói, chúng nó bộ dạng rất khỏe mạnh, cơ thể rất có mỹ cảm, người là như thế nào dường như chúng nó “xinh đẹp” như vậy a? Nói cho ta biết, về sau ta cũng nuôi một ít đi.” Nàng đồng cứng sửa miệng, trên mặt run rẩy giả cười.

Thì ra là như vậy, thì ra nàng cũng thích xà nha. Hắn vui mừng cười, lần đầu tiên có người ca ngợi xà do mình nuôi dưỡng, nhiều năm như vậy, người nào cũng vậy, khi vừa nhìn thấy bảo bối, đều sẽ dùng ánh mắt chán ghét nhìn chính mình, cười nhạo mình một ngày nào đó sẽ bị cự mạng đó hại chết, nàng, là người đầu tiên khen chúng nó “xinh đẹp”.

“Người dù sao cũng sẽ chết, muốn dưỡng chúng nó là điều không thể, bất quá, ta có thể nói cho người biết, chúng nó đều là do ta nuôi nấng từ nhỏ, trừ bỏ ta nói, thì chúng ai cũng không nghe, bởi vì mỗi ngày ta đều cho chúng nó ăn một ít huyết của mình, cho nên nha, chúng nó tuyệt không phản lại ta.” Hắn nói thấp phần hưng phấn, dường như đang cùng “người cùng chí hướng”, chia sẻ khoái hoạt bình thường, hai mắt trong suốt lóe ánh sáng.

“Cho chúng ăn huyết của chính người?” Y Y kinh ngạc, kia... vậy mỗi ngày cần bao nhiêu huyết mới đủ? “Không phải muốn đổ máu mà chết? Sao người còn chưa chết?”

Sao người còn chưa chết? Hắn nghe được lời này, quyết hạ mi, có chút hờn giận, nhưng lại lập tức kiêu ngạo nhếch khóe môi, lấy tay chỉ vào mãng xà.

“Chúng nó chỉ cần ngửi được mùi máu của ta, sẽ bắt đầu thí luyện, mỗi lần thí luyện, chúng nó sẽ cùng đồng bạn tàn sát lẫn nhau, chỉ cần giết được đối thủ, là có thể uống được huyết có pha được thảo của ta, cho nên, mỗi ngày ta chỉ cần bỏ ra nửa bát huyết là có thể, có khi còn ít hơn.” Bởi vì chúng nó chỉ có thể dùng xà tín liếm một lần.

Thú tính! Tàn sát lẫn nhau..... Người nàng nói một tầng da gầy, lấy tay nhu nhu, liền ngay cả bàn chân đều nổi lên cảm giác lạnh lạnh.

“Vậy những con đã chết thì giải quyết thế nào?”

“Sau khi chúng nó giết chết đối thủ, sẽ cắn nuốt hết, không cần lo lắng, sẽ không làm thành xà nướng cho người khác.” Hắn còn thật sự trả lời.

Ác! So với làm thành xà nướng còn khủng bố hơn! Nàng cười gượng hai tiếng, hiểu được mình tốt nhất vẫn không nên hỏi tiếp, người này tuy rằng có chút ngây ngô, đơn thuần, nhưng lại vô cùng tà ác, cho nên mới bị Chính vương lợi dụng.

“Không nhiều lời nữa, hôm nay ta còn chưa cho chúng nó được huyết, để cho nó không chừng sẽ bắt đầu thí luyện, không được, tốc chiến tốc thắng!” Vì không muốn ảnh hưởng kế hoạch, hắn mặt nhăn nhu mày, thấy sắc mặt Y Y trở nên có chút tái nhợt, té mắt nhử lại, “giết người trước rồi nói sau.”

Cái gì! Trước giết chính mình? Nàng sợ tới mức bật dậy, thấy hán bắt đầu thổi sáo ngọc, đám xà vây quanh mình bắt đầu lắc lư cái đầu, mở lớn cái miệng như bồn máu hướng về mình, bùn đất dưới chân bị ăn mòn ra một cái động lớn hai chân, của nàng bắt đầu run run.

Ngay lúc cái miệng đỏ au gòm giềng kia sắp bỏ xuống, chỉ thấy bên trong thiên không xẹt qua một viên lưu tinh, không gian tối đen xẹt qua một tia sáng màu lam... Cứ thế, đầu rắn màu xanh, màu đen,... chớp mắt một cái đã rơi xuống, vết cắt trên cổ vô cùng gọn gang đứt khoát. Đang bản thân, thì ngoài hai cái đầu rắn, nàng còn nhìn thấy 1 cái đầu khác đang lăn lông lốc về phía chân mình....

Cứng ngắt ngắt đầu, nàng ngược nhìn lên phía trên cự mãng, phát hiện... A Mang đã bị chặt đứt đầu, cần cổ máu tuôn như suối, thân hình thẳng tắp rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Cao Nhân Bất Lộ Tướng

Mất đi âm vận khổng lồ, đàn xà nhảy mất định chỉ động tác công kích, xoay đầu rắn, nhìn chăm chăm thân hình vừa mới rơi xuống, không còn nhúc nhích, chính là, máu tươi vẫn chảy ra ồ ạt, tựa như một dòng nước nhỏ, thấm vào bùn đất, tạo thành một đóa hoa đỏ thắm quý dị.

“Y Y, đừng nhìn!” từ không trung, nhảy xuống một thân ảnh, ống tay áo tung bay phát phới, chớp mắt một cái, người đó đã đáp xuống bên cạnh nàng.

Khâu Trạch? Y Y nghi hoặc ngẩng đầu, trên không, còn có một thân ảnh trắng muốt cười bạch hạc, trên gương mặt ôn nhuận là nụ cười hiền hòa ôn nhu, ... Lạc Dật ca ca cũng đã đến!

“Các người, sao lại đến đây?” Nàng không ngờ, cứu binh đến là 2 người bọn họ.

“Tất nhiên là thu được tin tức tới cứu nàng, như thế nào, không chào đón sao?” Khâu Trạch nhéo nhéo mắt của nàng, mới một ngày không gặp, giống như cách ba thu, hơn nữa, xem bộ dáng nhân nhĩ của nàng, giống như nhìn thấy mình cũng không phải thập phần vui mừng, sao lại thế này, nói như thế nào, hán cũng là phụ hoàng của đứa nhỏ trong bụng nàng nha.

Tin tức? Nàng thoáng nhìn Tiểu Thanh, nhìn thấy nàng cũng ngạc nhiên lắc đầu, biểu lộ cũng không phải nàng gửi đi tin tức.

“Sét” Vẫn đang lặng im, Mẫn Hách đột nhiên hô, “Nhiều năm như vậy, thật đúng là vất vả cho ngươi, làm thám tử, ngay cả bốn vương đều đoán không ra, ngươi, rốt cuộc là ai?”

Nói cái gì! Sét là thám tử? Hoàng thực phi sắc mặt cả kinh, thu hồi viên cầu, kinh ngạc nhìn thân ảnh màu đen từ không gian vặn vẹo nhảy ra, gương mặt chỉ lộ ra hai mắt, không người nào có thể đoán được ra hán là ai.

Sao có thể như vậy? Sét là người của bộ tộc chú thuật, chính nàng tự tay chọn lựa, đề bạt, sao có khả năng là thám tử.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Sau khi hiện thân, hán trực tiếp quỳ gối xuống.

“Đừng giả bộ nữa!” Gầm nhẹ, Mẫn Hách vươn tay, thẳng tắp chớp tới hướng trái tim hán, không ngờ Sét lại tránh được, sắc mặt nhất thời âm vụ, dừng lại công kích, “Nói, ngươi rốt cuộc là ai?”

Nhưng mà, Sét chuyển thân một cái, vài bước đã đi đến phía sau Khâu Trạch, thấy Y Y lộ ra biểu tình sợ hãi, lo lắng mình sẽ làm bị thương Khâu Trạch, không khỏi hí mắt cười.

Kỳ quái, ánh mắt này sao lại quen thuộc như vậy! Y Y trừng mắt nhìn, đột nhiên mở to cái miệng nhỏ, chỉ vào hắc y nhân..... Là hán!

“Miệng trương lớn như vậy, cẩn thận ruồi bọ phi vào.” Khâu Trạch buồn cười lấy tay đẩy cái cằm của nàng, xem ra, đã bị đoán được thân phận.

“Ngươi là Sét?” Nàng vẫn là có chút nghi hoặc, truy vấn.

“Đừng vậy, hoàng phi, không ngờ người so với lão nô nghĩ còn thông minh hơn, liếc mắt một cái liền nhìn ra.” Sét tề mi lộng nhãn cười, lấy tay cời bỏ bụi mặt dạ hành, lộ ra khuôn mặt nam tử xa lạ.

Không đúng, không phải hán! Trong đầu nàng giờ phút này trống rỗng, rõ ràng ánh mắt vừa rồi là... hán, khuôn mặt này lại một chút cũng không giống?

“Sét, ngươi dám phản bội bản cung?” Hoàng thực phi sắc mặt khinh mi, sắc mặt một trận thanh một trận bạch.

Sét lắc lắc đầu, thấy Khâu Trạch dùng ánh mắt ý bảo, không khỏi lấy tay che môi cười, thanh âm trở nên nhả nhụi dị thường, đáng người nhu nhược, tựa như nữ tử, Tiểu Thanh đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt cũng trở nên có chút quái dị.

“Hoàng thực phi, ngươi sai lầm rồi, Sét không hề phản bội ngươi.” Hắn chỉ vào mặt mình, khinh trát hạ mắt, “Ngươi hãy nhìn cho rõ ràng, ‘Sét’ trước mặt là thật, nhưng cũng không phải thật. Âm sỹ của ngươi, trong lần thám thính hoàng điện trước đó đã chết, đây, chẳng qua chỉ là dịch dung thuật mà thôi.” Nói xong, bàn tay to bao lấy khuôn mặt, kéo từ mang tai ra phía trước lập tức khuôn mặt có sự biến chuyển: trên mặt xuất hiện những nếp nhăn, làn da có những chấm nhỏ.... Đúng là gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn!

“Hồng... Hồng công công! Thật là ngươi, Hồng công công!” Y Y vui sướng kêu to, không nghĩ tới, chính mình thật sự đoán đúng rồi!

Khâu Trạch bất đắc dĩ cười lắc đầu, gương mặt lạnh như băng hơi nhu hòa xuống, lo lắng nàng sẽ nhảy đứng lên, trực tiếp nắm lấy cổ tay nàng, giam nàng trong lòng, đương nhiên là vì đứa nhỏ của bọn họ mà suy nghĩ.

“Là ngươi!” Đôi mắt nâu của Mẫn Hách thiểm mấy phần, chăm chọc cười,

“Bốn vương hầu phải sớm đoán được đó là ngươi. Tỷ thí ngày đó, ngươi, một thái giám tay trái gà không chặt, thế nhưng có thể còn sống mà rời khỏi, thân thù tất nhiên là bất phàm, nhưng mà, bốn vương lại không nghĩ kỹ, đều do bốn vương sơ sót.” Hít một ngụm khí, liếc mắt một cái đã nhìn thấy vẻ đùa cợt từ trong mắt Khâu, đột nhiên hiểu được, chính mình sớm đã bại bởi hắn.

“Tại sao có thể như vậy.....” Hoàng thực phi thì thảo tự nói, đột nhiên, xoay người, một tay nắm lấy mặt Tiểu Thanh, “Ngươi là cũng là thám tử phải không, mau đem đạo cụ trên mặt ngươi cởi ra, cho bản cung nhìn xem ngươi đến tột cùng là ai!”

Tiểu Thanh hoảng sợ, muốn dùng sức giãy, lại không dám mạo muội phản kháng, chỉ phải bụm mặt chịu đựng hành vi đã mạn của hoàng thực phi.

“Không có, Tiểu Thanh có đeo đạo cụ gì hết.....” Nàng hoảng sợ nhìn gương mặt dữ tợn của hoàng thực phi, trong nhất thời không có chủ ý, giương mắt nhìn lên, Mẫn Hách khép hờ mi mắt, thẳng tắp xem xét chính mình, trong mắt, tựa hồ cũng có một chút hoài nghi.

Không, nàng thật sự không phải thám tử..... Hốc mắt đỏ lên, nàng che mặt, suy sụp ngồi sụp xuống, trên mặt đau, nhưng so với đau đớn trong lòng chẳng là gì.

“Tiểu Thanh, nàng.....” Y Y thật ra cũng mơ hồ không rõ, nhưng thấy nàng hai mắt đầm lệ, bộ dáng đau khổ, cuống quýt xoay người nhìn về phía Khâu Trạch thủ chứng.

“Nàng xác thực không phải thám tử của chúng ta, không ngờ, bây giờ, bọn họ ngay cả người một nhà đều đã không tin nhau.” Khâu Trạch lạnh nhạt cười, bạc thân lạnh như băng khẽ cong cong, bên trong đôi mắt màu tím tinh quang lóe lóe tỏa sáng, hơi cúi đầu cảm giác lên hõm vai của nàng, người hương vị quen thuộc, thoải mái mà nheo lại mi mắt.

Nghe được hắn trả lời, Mẫn Hách nhìn Tiểu Thanh, da mặt của nàng gần như bị hoàng thực phi xé rách, nghĩ nghĩ, chỉ phải mở miệng khuyên nhủ.

“Mẫu hậu, người không nghe hắn nói sao? Tiểu Thanh không phải thám tử.” tiếng nói trầm thấp tựa như tiếng chuông ngân, chấn hướng mang tai của nàng.

Hoàng thực phi ngăn ra, dừng động tác, nhìn hai mắt đầm lệ mông lung của Tiểu Thanh, nột nột thu hồi bàn tay.

Trong lúc mọi người ở đây bị việc “thật giả, dịch dung” làm loạn thành một đoàn, thì trên không trung, bạch hạc đột nhiên bất an, hoảng loạn đập cánh, liền ngay cả Lạc Dật cũng cảm thấy quái dị, thì chợt thấy phía góc sân đang vận vận biến hóa.

“Không tốt! Còn có sát thủ!” Hần nhất thời hướng tới phía dưới hô to.

Cái gì! Mọi người sắc mặt phi biến, theo tầm mắt của Lạc Dật nhìn về phía Y Y, quả thực nhìn thấy không gian đang kịch liệt vận vận, rồi nhảy ra một thân ảnh.

Sắc mặt âm vụ, vẻ mặt đáng khinh, hắn cười tủm tỉm nhìn Khâu Trạch cùng Y Y.

“Chính vương!” Y Y hoảng sợ, háh sao có thể xuất hiện ở trong này?

“Hoàng Thượng, hoàng phi, quốc sư, hoàng thực phi, còn có Vương gia, thực khéo, tất cả đều tụ tập một chỗ, bốn vương có thể không cần chạy ngược chạy xuôi đuổi giết một đám” thông thả đi từng bước, tự cho là lỗi lạc phe phẩy quạt lông, sắc mặt đáng khinh quét về phía bộ ngực đầy đặn của Y Y liếc mắt một cái, cười dâm dăng.

Thì ra đáng người của hoàng phi cùng Sầm Nhi cũng không kém nhiều lắm.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Tỷ Muội Song Sinh

Cảm nhận được ánh mắt dâm uế của Chính vương, Y Y kéo kéo ống tay áo Khâu Trạch, thân mình không tự chủ nép sát vào lòng hắn, không biết vì sao, tầm mắt của Chính vương làm nàng cảm thấy thật ghê tởm, ánh mắt dâm tà.

Xem ra, hắn là không rõ ràng lắm thực lực của Lạc Dật, nếu không, cũng sẽ không mạnh mẽ như vậy. Ý cười trên khóe môi Khâu Trạch không giảm, nghĩ đến người nào đó thể nhưng ngu xuẩn tự chui đầu vô lưới, còn dám đồng dạng nói muốn đem mình giết chết, hơn nữa còn dùng ánh mắt đáng khinh nhìn Y Y, hắn thật sự có thể chờ đợi kết cục bi thảm..... bên trong đôi mắt hiện lên âm vụ, miệng hắn bất giác nhếch lên một nụ cười, nhưng nụ cười lại lạnh lẽo tựa như đáy biển ngàn năm băng thạch, hàn khí bắn ra bốn phía.

“Người dám can đảm đến chịu chết, là muốn bốn vương khen ngợi, hay là muốn cảm tạ người đây? Chính vương, chỉ dựa vào hai người các người cùng đám phế vật đó, đã muốn lấy tính mạng của chúng ta, thật nực cười.” Mẫn Hách liếc mắt nhìn đám cự mãng hoang mang lo sợ, châm chọc gọi khóe miệng.

“Hai người tuy ít, nhưng là, đám xà này đều là sủng vật chịu sự khống chế của ta, chủ nhân của chúng nó cũng không chỉ có một, đối phó các người, cũng dư dả.” Chính vương nhắc tay, ngoắc ngoắc ngón trỏ, ý bảo nam tử bên cạnh bắt đầu tiến hành kế hoạch.

Nam tử lấy từ trong lòng ra một cây sáo ngọc giống A Mang như đúc, mỉm cười quái dị, từ từ đem sáo đặt bên miệng, mím môi thổi, khúc nhạc sục sùi lại vang lên, một cự mãng màu đen gục đầu xuống dưới chân hắn, đợi Chính vương cùng hắn leo lên rồi mới ngóc dậy.

Cự mãng lắc lư cái đuôi, đôi mắt lại vẫn đỏ lên, “Thử thử” học xà tín, mở lớn miệng, đem cái đầu cự mãng vừa bị chặt đứt xuống nuốt vào bụng.

Mấy con xà khác thấy thế, cũng tranh đoạt cắn xé cái xác, duy chỉ có thi thể của A Mang là chúng không động đến, nhất thời, bên trong sân, mùi máu tanh sộc lên khắp nơi.

“Nôn!” Y Y bụm miệng, nàng đối với hương vị huyết tinh có chút bài xích, trong khoan mũi đầy mùi tanh ngòm, nàng cảm thấy bên trong ngực có cái gì ở bốc lên.

“Hi hi, hoàng phi cùng Sầm Nhi có gương mặt thật giống nhau a, bốn vương thật đúng là không hạ thủ được, cũng không biết hai người nằm xuống thì có cái gì khác nhau?” Thấy bộ dáng nàng gây yếu, Chính vương hưng phấn chà xát hai tay, sắc tâm không đổi.

Nhưng mà, hắn lời này vừa nói ra, ở đây người ai cũng sắc mặt kịch biến.

“Người, có ý tứ gì, Sầm Nhi là nữ nhi của người, là công chúa La Phu quốc, Chính vương, người có phải cảm thú hay không.....” Y Y kinh ngạc xuất khẩu, lời cuối cùng cũng không thể nói thành câu.

Khâu Trạch nhú nhú mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chính vương, người này, đáng chết!

“Công chúa? Cái gì công chúa, nàng ta chẳng qua là món đồ chơi bốn vương nhặt được ven đường mà thôi, à, mà người cho là Sầm Nhi có bao nhiêu sạch sẽ chứ? ở La Phu quốc, nàng chính là công chúa mạng xú danh háo sắc, ai ai không biết, bốn vương đã tốn bao công sức, mất bao nhiêu tâm huyết mới nuôi nàng lớn đến đường này, như thế nào, chẳng lẽ chơi đùa một chút cũng không được? Dù sao, nàng hầu hạ nhiều nam nhân như vậy, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít.” Cười âm thầm, Chính vương một tay vỗ về cằm, một tay phe phẩy quạt lông, ánh mắt đáng khinh không ngừng liếc lên liếc xuống thân thể của Y Y.

Lời này mà cũng nói ra được, hắn rốt cuộc có nhân tính hay không?! Phần nộ nắm chặt quyền đầu, nàng hận không thể một quyền đánh vào về mặt đắc ý dạt dào của Chính vương, ở trong lòng Sầm Nhi, hắn tựa như phụ vương, cùng những nam tử khác sao có thể giống nhau.....

Bỗng nhiên, từ phía trên thiên không bắn ra một đạo ánh sáng màu trắng lạnh, trong không gian đen tối tựa như một tia chớp lóe lóe phát sáng, hướng cự mãng màu đen đánh xuống, chỉ để lại một mảnh cháy đen.

“Người... Người... Người..., người làm thế nào có thể giết chết mãng xà của chúng ta!” Chính vương lau mồ hôi lạnh, may mắn mình tranh kịp, nếu không cũng bị cháy đen, “Cự mãng vừa rồi, chính là bị người giết chết?” Hắn vẫn nghĩ đến, đó là do mấy người bọn họ hợp lực lại mới miễn cưỡng giết được nó.

“Nếu là vừa rồi người không nói ra câu nói đó, nói không chừng ta còn có thể tha cho người, hiện tại, người là không thể không chết.” Nhẹ nhàng mà vuốt ve bạch hạc quan hoa, Lạc Dật mỉm cười, chỉ là bên trong ôn nhu lại hiện lên một chút sát ý.

Đã bao lâu, hắn chưa giết qua người, người có thể làm cho chính mình động thủ, không phải tội ác tày trời, cũng là người cùng hung cực ác!

“Bốn vương... thể nhưng chưa từng nghe nói qua quốc sư lại có pháp lực cao cường như vậy,” Chính vương sắc mặt lộ ra tái nhợt, hắn lấy lòng cười, “Nếu không... như vậy đi, chỉ cần người giúp ta giết bọn họ, La Phu quốc chính là của người, như thế nào, quốc sư?”

“Người tưởng tượng một cái vỏ rỗng cho người khác, để người ta giúp người thu dọn tàn cuộc còn chính mình lại hảo hảo giữ lấy Lạc Tang? Nghĩ cũng thật quá chu đáo a.” Khâu Trạch cười nhạt, hoàng bào dưới gió thu càng thêm cao ngất, hai tay cẩn thận che chở Y Y, cảnh giác nhìn quanh, quan sát

nhất cử nhất động của địch nhân.

Nhưng là, không biết vì sao, nam tử cuất hiện cùng Chính vương ngược lại đem sáo ngọc giắt vào thắt lưng, không còn khí thế cùng sát khí như vừa rồi.

“Cái gì vô rỗng chứ, kia là giang sơn mà bốn vương tự tay đoạt đến, mỹ nữ như mây, vàng bạc tài bảo vô số.” Chính vương tức đến giờ chân, sợ quốc sư không tin, ngữ khí càng thêm lớn.

“Đúng vậy, vàng bạc tài bảo vô số, cho nên mới muốn cướp lấy tài phú của Lạc Tang, lấy ưu bù khuyết, bằng không, người lại vì sao muốn ngôi vị hoàng đế Lạc Tang?” đôi mắt dài nhỏ khinh mi, Mẫn Hách cười nhẹ nói, trực tiếp vạch trần lời nói dối của hắn.

“Đó là bởi vì... bởi vì Lạc Tang các người nội loạn, bốn vương chẳng qua là thương cho quốc dân Lạc Tang, mới có thể tướng thủ nhi đại chi.” Người nào đó xấu hổ nhìn gương mặt ôn nhu, hơi mỉm cười của quốc sư Lạc Tang, không biết vì sao, ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly đó, dường như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, lời nói dối trá đều trở nên vô lực.

“Phải không? Kể từ khi người phát hiện Sầm Nhi cùng Y Y có gương mặt giống nhau như tạc, người đã bắt đầu phái người ám sát Y Y cùng Mẫn Hách, người khi đó đã sớm sắp tâm hại người, còn mạnh miệng nói muốn ‘thủ nhi đại chi’ đi? Nếu nhớ không lầm, lúc ấy, Mẫn Hách vẫn chưa bức trầm thoái vị, Chính vương, người thế này là thương cho Lạc Tang quốc dân sao?.”

Khâu Trạch nghĩ đến chuyện trước kia, hận không thể đem hắn băm thành vạn đoạn, đôi mắt màu tím nổi lên một trận kim quang, tay nắm lấy bàn tay Y Y, cũng không tự giác nắm chặt lại.

“Bốn vương... bốn vương, lúc ấy chỉ là thấy Sầm Nhi cùng hoàng phi có chút giống nhau, hơn nữa lại nàng lại không thân không thích, cho nên, mới có thể thu lưu nàng.” Người nào đó thanh âm dần dần thấp đi xuống.

“Không thân không thích? Chính vương, người lầm rồi, Sầm Nhi đều không phải là không thân không thích, nàng còn có thân nhân,” Nói xong, Mẫn Hách cúi đầu, đối diện cùng ánh mắt của Y Y, nhẹ nhàng cười, “Nàng còn có một tỷ tỷ song sinh, còn có, phụ thân của nàng.”

Mọi người đang có mặt ở đây đều hít một hơi, liền ngay cả Y Y đều tròn to hai mắt, chỉ vào chính mình.

“Người là nói ta... ta... là tỷ tỷ song sinh của Sầm Nhi? Khâu Trạch, là thật sao, là thật sao, ta cứ nghĩ rằng mình vốn không thân không thích, Sầm Nhi thật là tỷ muội của ta sao?” Khó trách, khó trách hai người lại giống nhau như thế, liền ngay cả cao thấp cũng không khác, nàng sốt ruột nhìn Khâu Trạch vẫn mỉm cười, vội vã tìm đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Thân Thế Của Y Y, Sầm Nhi Báo Thù [Sắp Đại Kết Cục]

Trần an giữ chặt hai vai của nàng, khuôn mặt tuấn tú của Khâu Trạch tràn đầy nhu hòa, đôi mắt màu tím mỉm cười nhìn chăm chú vào sắc mặt sốt ruột của nàng, nhẹ nhàng mà gạt gạt đầu.

“Là thật, Y Y, trầm đã cùng Sầm Nhi chứng thật qua, nàng ta có một tỷ tỷ song sinh, hơn nữa, nhà của Sầm Nhi cách miếu thờ, nơi nàng bị vứt bỏ không xa, nàng là bị son tặc bắt đi, nhưng sau đó, có thể là gặp quan phục, lúc bối rối bê, đã đem nàng vứt bỏ ở miếu thờ, liền ngay cả nốt ruồi son trên ngực nàng, Sầm Nhi đều nói thập phần rõ ràng, không sai được.” Kỳ thật, cùng Sầm Nhi giao dịch, nói như thế nào đều là mình chiếm tiện nghi, bảo hộ cô em vợ, vốn là phận sự hắn nên làm.

Khẩu trương mỉm cười, Y Y bỗng nhiên nhủ mất lại, đôi môi hồng tươi cong lên, đột nhiên ôm cổ Khâu Trạch nhảy bắn lên, thét chói tai “thật tốt quá, thật tốt quá, mình còn có thân nhân, còn có thân nhân, không bao giờ sẽ lại cảm thấy chỉ một mình mình cô độc trên thế gian này nữa”

Hoàng thực phi cùng Mẫn Hách ngạc nhiên, ai cũng không ngờ, Sầm Nhi lại là tỷ muội song sinh của Y Y, kể từ đó, quan hệ liền trở nên càng thêm vi diệu.

“Nói như vậy... thư phòng ngày ấy?” Nàng giật mình, nghĩ đến đoạn đối thoại mình nghe trộm được trước cửa thư phòng.

“Ân, không ngờ, hoàng phi của trầm lại là một hủ dấm chua thật to.” Sùng nịch nheo nheo cái mũi nhỏ của nàng, gương mặt Khâu Trạch tràn đầy ý cười, “Mối chỉ như vậy đã không tin trầm? Hay là muốn nhân cơ hội này chạy trốn?”

Sắc mặt đỏ lên, nàng tựa đầu, chôn mặt vào trong vòm ngực của hắn, hừ lạnh một tiếng, tỏ ý kháng nghị, bất mãn, không ngờ, hắn cũng là cười đến càng thêm lớn tiếng, hầu châu lăn lộn, thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái ở sân bên trong mình chấn, liền ngay cả Mộc Hiệp tránh ở chỗ tối đều có chút kinh

ngạc, Hoàng Thượng lại có thể cười đến thoải mái như vậy.

“Chính vương, xem ra, người đối ta còn không biết, một La Phu quốc nhỏ bé, căn bản ta chưa hề đặt vào mắt. Nếu ta muốn, toàn bộ Lạc Tang, đều có thể nằm gọn trong tay, đáng tiếc, ngoài chuyện liên quan đến YY, ta đều không có hứng thú, người có thể thỉnh cao minh khác.” Thân ảnh trên bạch hạc nhún nhún vai, nhìn về mặt xấu hổ của Chính vương, chỉ mỉm cười.

Xem ra, mình muốn thắng bọn họ căn bản là không có cơ hội, hẳn sai lầm rồi, không nên đi nước cờ hủy diệt hoàng thực phi này, nghĩ đến đây, Chính vương vội vàng quay đầu nhìn về phía hoàng thực phi, cười nịnh nọt.

“Thực phi nương nương, bốn vương sai rồi, chỉ cần người tha cho bốn vương, bốn vương mãi mãi cũng không bước vào Lạc Tang nữa bước, thế nào?” Chỉ cần còn có thể lưu lại một cái mạng, hẳn còn có cơ hội ngóc đầu trở lại.

“Thế nào, người không phải đồng dạng tuyên bố đem người ở đây toàn bộ giết sạch sao? Bản cung còn nhớ rất rõ a, đúng rồi, nhân tiện nhắc cho người nhớ, bản cung đã làm thuật pháp, sân này, chỉ có thể từ bên ngoài tiến vào, cho dù người muốn từ không gian vận vẹo chạy trốn, cũng là mọc cánh khó bay.” Đôi mắt màu nâu phiếm lạnh như băng, nàng cũng là cười đến hết sức thoải mái, đôi giày lụa màu xanh nhẹ nhàng lướt qua đám xà trùng hỗn tạp, đi đến bên cạnh Mẫn Hách, lo lắng xem hẳn có bị thương hay không.

Khóe miệng run rẩy, co giật vài cái, Chính vương âm ngoan nhìn chăm chú vào vị phu nhân trước mặt, xem ra, nàng là ép mình đi vào chỗ chết, thậm chí, có lẽ đang nhẫn nhịn cảm giác muốn tự tay giết chết mình.

“Hảo, hảo, vậy đến ‘nhân xà đại chiến’ đi, Ảnh, mau, làm cho chúng xà tiến công!” Hồn hên hất y bào, hẳn phát ra từng trận cười nhẹ, về mặt dữ tợn dị thường.

Khỏi liệu, nờ nự cười một lát, Ảnh bên cạnh cũng là vẫn không nhúc nhích, hẳn nghi hoặc ngẩn đầu, chỉ thấy Ảnh lạnh lùng liếc mắt một cái, điểm mũi chân, ung dung đứng trên đầu một con cự mãng màu xanh lục.

“Ảnh, chẳng lẽ người cũng muốn chọc bốn vương tức giận?” Chính vương giờ phút này sắc mặt đã không còn có thể dùng hai từ ‘tái nhợt’ để hình dung, trắng bạch như sáp, hai mắt trợn lên, tựa như một con cá chết bất đắc kì tử.

“Chọc người tức giận? Ta cho tới bây giờ liền chưa từng xem người là chủ tử, hà cớ gì phải xem sắc mặt của người? Người chưa từng nghĩ tới việc cấp cho chúng ta giải dược, hiện tại, ngày người xuống địa ngục đã không còn xa, nói vậy, cổ độc trên người chúng ta đều là khó giải, sớm cũng chết, muộn cũng chết, cần gì phải tạo thêm oan nghiệt? Chính vương, kỳ thật, người cũng bị cổ vương hạ độc, ngay cả chính người cũng không biết sao?” Ảnh cười, nự cười ai oán, thê lương, nâng tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu cự mãng.

Bị chủ nhân bày mưu đặt kế, cự mãng lắc lắc nhẹ đầu, cúi thân, chui vào động, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ cự mãng, xà lớn nhỏ trong sân đều lần lượt chui vào huyết động khi chúng xuất hiện, vang lên tiếng “sàn sạt” khắp sân.

Kỳ quái là, khi toàn bộ chúng đã chui vào động khẩu, cửa động cũng tự động khép lại, hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng tồn tại.

Chết tiệt, Ảnh thế nhưng đem đường lui cuối cùng của hẳn phong kín! Chính vương sắc mặt từ bạch chuyển xanh tím, khí nghẹn ngay ngực, không thể khai thông, tự khóe miệng chậm rãi tràn ra một tia máu.

“Hắn, là con mồi của ta, các người, ai cũng không được giết hắn!” Từ trên không, truyền đến thanh âm rỗng giần, nghiêng răng nghiêng lợi của một nữ tử.

Mọi người ngẩn đầu, chỉ thấy bên cạnh Lạc Dật không biết từ khi nào lại bay tới một bạch hạc khác, từ từ đáp xuống, một nữ tử có khuôn mặt giống YY như đúc nhảy xuống, tay vừa nhắc, trường tiên bên hông mãnh súy một tiếng “Ba!”

Chính vương cười đến thật vui vẻ, vội vàng bốn tiến lên.

“Sầm Nhi, con tới cứu phụ vương sao? Phụ vương biết, chỉ có Sầm Nhi hiểu phụ vương nhất. Sau khi trở về La Phu quốc, con thích cái gì, phụ vương nhất định sẽ giúp con toại nguyện.” Đáng tiếc, tay hẳn còn chưa đụng tới Sầm Nhi, đã trường tiên vung tới làm cho hoảng sợ, có chút công phu hẳn mới có thể né người tránh sang, lăn vài vòng trên đất, mới tránh khỏi mấy đòn công kích liên tiếp.

“Phụ vương? Người thật đúng là một ‘phụ vương’ tốt nhất.....” Nàng lạnh lùng cười, khi ánh mắt chạm vào ánh mắt hân hoan vui sướng của YY thì áy náy nghiêng mặt đi, lời bọn họ vừa nói, nàng đều nghe được, không ngờ rằng, cách biệt bao nhiêu năm, tỷ tỷ vẫn còn sống.....

“Sầm Nhi, người muốn tạo phản sao, dám đối với phụ vương động võ!” Chật vật bò lên, sắc mặt Chính vương mặt đã xạm xuống tựa như gan heo, hai tay nhất hạp, tính dùng thuật pháp ứng đối, bởi vì Sầm Nhi từ nhỏ đối với thuật pháp luyện tập rất ít, mà hẳn cũng võ công thậm nhược.

Hắn thật đúng là một hảo phụ vương a, làm bản nữ nhi của mình, nàng thực hận không thể đem hắn thiên đao vạn quả!

Trường tiên trong tay vung lên, sắc bén quét thẳng vào ngực hẳn, khiến cho hai tay vừa mới chuẩn bị vận thuật không thể không tách ra, phải chặt vật ở trên mặt đất lăn lộn tránh né.

“Người chẳng qua xem ta như một quân cờ, phụ vương? Người căn bản là không phải là phụ vương của ta, phụ thân của ta vẫn còn sống, còn sống, người là cảm thú, nạp mệnh đi!” Hốc mắt đỏ lên, trước mắt tựa hồ hiện lên hình ảnh hẳn lãng nhục chính mình ngày ấy, lúc này đây, nàng không hề do dự, không hề cho hẳn cơ hội tránh né, từ trong cổ tay áo bắn ra mưa châm lê hoa.

Vô số độc chấm, tựa như hàng ngàn cánh hoa phi vũ trong không trung, tinh tế phiếm hàn quang, dày đặc bắn về phía thân hình mập mạp, ngay tại thời điểm hần còn trương mắt há mồm, những cánh hoa kia đã cắm thẳng vào tử huyết. Máu, cũng tựa như sương,, rơi vãi tung ra, nở rộ sắc tươi quý mị. ....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Đột Biến

ước bộ lay động, hai mắt trừng lớn, trên gương mặt đáng khinh tràn đầy khiếp sợ, chưa bao giờ nghĩ tới có ngày mình sẽ bị nàng giết chết. Từ trước đến nay, nàng ta chỉ là một con rối, một món đồ chơi, một ả đàn bà mà hần tùy tay có thể bôn, chà đạp dưới chân, không ngờ, mình lại chết dưới tay một ả đàn bà như thế. .... Châm chọc nhếch khóe miệng, thân hình nhất tà, trong mắt chỉ còn lại có một mảnh tối tăm. “Hần đã chết?” Y Y đi lên phía trước dò xét, liếc mắt một cái, nhìn Chính Vương nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích, không khỏi hai mắt tròn trũng của hần làm cho hoảng sợ.

“Đừng nhìn, sẽ dọa cục cưng trong bụng.” Khâu Trạch đưa một tay che lấy mặt nàng, không cho nàng nhìn thấy hai cô thi thể dưới chân.

Mẫn Hách câu khóe môi, lộ ra ý cười khinh thường.

Gã này đáng chết, không ngờ, mấy năm nay, hần không chỉ có mưu đồ ham muốn ngôi vị hoàng đế Lạc Tang, mà còn muốn đưa mình cùng Y Y vào chỗ chết, nếu không phải Sầm Nhi xuống tay trước, hần ra tay sẽ càng không cho hần chết tốt như thế.

“Hoàng phi, người không sao chứ?” Tiểu Thanh nghĩ đến việc vừa rồi, ai cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nếu không phải hoàng phi thông minh, biết nắm bắt thời cơ, xử lý nhanh nhẹn, khéo léo trận “nhân xà đại chiến” này là khó tránh khỏi.

“Không có việc gì.” Y Y cười khẽ, kéo kéo tay Tiểu Thanh,

“Tiểu Thanh, may mắn người thông minh, hiểu được ý ta, phát ra tin tức cầu cứu, bằng không chúng ta chỉ sợ đều chạy trời không khỏi nắng.”

Tiểu Thanh mặt đỏ lên, nhìn thấy mọi người đang mỉm cười, vội vàng lắc đầu.

“Tiểu Thanh chỉ là hướng ra phía ngoài phát ra tin tức, nhưng có ai đọc mà hiểu được hay không thì không nắm chắc, bởi vì đây là ám hiệu giữa Vương gia cùng Tiểu Thanh ước định từ trước, không nghĩ tới, cũng bị Hoàng Thượng cùng quốc sư đọc được.” Nói đến đây, nàng đột nhiên hiểu được cái gì, lấy tay chỉ vào Hồng công công, chẳng lẽ, là hần. ....

Hồng công công cũng là hiểu được ý tứ của nàng, gật gật đầu, sờ sờ mi tu thật dài.

“Tiếng lóng của bộ thuật chủ thuật cùng ám hiệu mà người phát ra gần tương tự như nhau, cho nên, chỉ cần nhận được, liền có thể toàn bộ giải ra, tuy rằng lúc ấy nô tài không thể vọt vào tới cứu hoàng phi, nhưng mà, cũng may mắn trở về thông tri đúng lúc, miễn cho hoàng phi gặp phải tai ương, Tiểu Thanh, công lao của người thật không nhỏ a.”

Hần nói một loạt, Mẫn Hách cùng hoàng thực phi nghe vào lại cảm thấy hết sức chói tai, nhưng lại cảm thấy bởi vậy mà cứu được mệnh của mình, tư vị trong đó lại nói không rõ.

“Đúng vậy, Tiểu Thanh có công, trăm nhất định ban thưởng hậu hĩnh cho người,” Khâu Trạch cũng nở nụ cười, hỏi nàng “Tiểu Thanh muốn cái gì, chỉ cần trăm có thể làm, nhất định sẽ đáp ứng.”

Y Y nhìn Khâu Trạch, Hồng công công, Lạc Dật ca ca, Sầm Nhi, đều thẳng tắp nhìn chăm chăm Tiểu Thanh, làm hại Tiểu Thanh mặt nghẹn hồng, miệng mấp máy, mở ra đóng vào vài lần cũng không thể thốt nên lời, không khỏi nín cười.

“Tốt lắm, nàng hiện tại phòng chừng cũng chưa nghĩ ra, đợi cho nàng nghĩ ra mới lại nói với chàng đi.” Bây giờ, nàng đã xem Tiểu Thanh như tiểu muội muội đáng yêu, làm cho nàng nhìn không được muốn đi bảo vệ.

đôi mắt màu tím của người nào đó cũng có chút thâm ý liếc mắt nhìn thân ảnh hồng sắc một cái, bạc thần cong lên mang theo lau nhiên ý cười, thấy sắc mặt Mẫn Hách một trận thanh một trận bạch, rất sợ Y Y đã biết được cái gì.

Hồng bảo vung, bước lên trước, cũng không để ý ánh mắt lo lắng của hoàng thực phi, sắc mặt trầm xuống.

“Đừng quên, vị trí hiện tại của người chẳng qua là một chức danh, hữu danh vô thực, cho dù muốn ban thưởng, cũng không tới phiên người,” Hần yêu mị nghiêng mặt nhìn nàng, “Y Y, lại đây.”

Khó xử nhìn mọi người, Y Y tiến thoái lưỡng nan, mà Lạc Dật lại mỉm cười làm cho chính nàng lựa chọn.

“Dựa vào cái gì muốn nàng đi qua? Nàng là hoàng phi của trẫm.” Vòng tay ôm lấy nàng càng thêm chặt chẽ, đôi mắt màu tím lạnh như băng nhìn chăm chăm đối thủ.

“Người đã quên vì sao ngày ấy nàng lại cùng bốn vương hầu Vương gia phủ?” Trùng mắt một điều.

“Xem ra, người hay quên cũng không phải trẫm, Mẫn Hách Vương gia, chẳng lẽ vừa rồi người không nghe thích khách kia nói, Chính vương căn bản là không tính cấp giải được, hơn nữa hần còn trúng cổ độc của cổ vương, nói như vậy, trên tay Chính vương căn bản không có giải được, cho dù thực sự đã từng cho hoàng thực phi, kia cũng là giả, bởi vậy, nàng cũng không cần lưu lại phủ Mẫn Hách Vương gia của các người.” Khâu Trạch lạnh lùng cười, kéo tay Y Y tính rời đi.

Tú bào một hiện, mới đi về phía trước vài bước, thấy phía sau gió lạnh đến xương, quay đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt của hoàng thực phi gần trong gang tấc.

“Còn muốn chạy, đâu có chuyện dễ dàng như vậy, đem mạng nhỏ của nàng lưu lại nói sau!” Ngủ trao sắc bén vương ra, móng tay màu bạc phiếm hàn quang, ầm ầm trong lúc đó, lộ ra nhè nhẹ màu đen.

Thực rõ ràng, phía trên móng lại bị thương kịch độc, Khâu Trạch mặt lạnh xuống, vừa định ứng phó, thân ảnh lam nhạt đứng một bên cũng đã dùng mưa châm lê hoa bắn tới.

“Mơ tưởng, đừng hòng thương tổn tỷ tỷ của ta một sợi lông!”

Hoàng thực phi tất nhiên đã hiểu rõ lợi hại của độc châm trước mặt, không ngờ còn có thể phát ra đến hai lần, may mắn phát hiện sớm, nhưng cũng vô pháp tránh đi, đôi mắt mặc sắc nháy mắt chuyển thành màu nâu, sử dụng viên cầu bao lại chính mình.

Độc châm sắc bén bắn tới viên cầu, lại không thể bắn phá, dọc theo lớp bảo vệ rơi xuống, phát ra tiếng vang “đình đàng”.

“Sầm Nhi, người không phải thích Mẫn Hách sao, người cũng biết, kể từ bây giờ, người nhưng là ngay cả một tia cơ hội đều không còn?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Tiểu Thanh nghe đến mấy câu này, khổ sở cúi đầu, hốc mắt màu bạc ầm ầm lệ quang, rất sợ bị nhìn thấy, lại cuống quýt quay đầu chà lau, nhưng mà, lau thế nào cũng không sạch.

Mẫn Hách? Lại là Mẫn Hách? Y Y kinh ngạc, nhìn về phía Sầm Nhi đang cắn môi dưới, toàn thân run rẩy, không ngờ nàng ấy lại ra tay cứu mình, cho thấy, vừa rồi Sầm Nhi không chịu nhìn mình, không phải vì nàng chán ghét mình, mà là không biết nên đối mặt như thế nào, cho dù đột nhiên lại có thêm một người thân, cả hai đều vui sướng, nhưng cho tới nay, nàng đều dùng tâm kế, tính toán thủ đoạn cùng mình là sự thật, cho dù biết là nàng bị Chính vương xui khiến, nhưng dù sao trong lòng vẫn có một khoảng cách.

“Hoàng thực phi, người chớ có nghĩ dùng đôi câu, vài lời là muốn lừa gạt Sầm Nhi, ngay từ lúc bắt đầu, người đã không tính cho ta cùng hần ở cùng một chỗ, ta bất quá cũng chỉ là quân cờ của các người, mới bắt đầu gạt ta nói là sau khi đại công cáo thành, thì có thể cùng Mẫn Hách Vương gia thành thân, mà nói vậy, này đó đều là người cùng Chính vương âm thầm thương lượng đi ra kết quả, Mẫn Hách Vương gia hần căn bản là không biết, không phải sao?” Áp chế nội tâm chua xót, nàng mặc dù toàn thân run rẩy, cũng không hề lui lỏng, tay ấn hạ cơ quan phóng độc châm trên tay, trong mắt thể hiện sự kiên quyết.

Mẫn Hách nhìn đến ngần ngừ, gương mặt này, cùng Y Y giống nhau như đúc, song bào thai sao? Khó trách, hần có đôi khi cảm thấy Sầm Nhi cùng nàng có chút tương tự.

“Mẫu hậu, người cùng Chính vương lại âm thầm thương lượng cái gì, nhi thần tuyệt không cảm kích?” Hần bất đắc dĩ trực tiếp vạch trần lời nói dối của mẫu hậu.

Không đoán được độc châm trong tay Sầm Nhi không biết có lại bắn ra nữa hay không, hoàng thực phi ngay cả nhìn cũng không nhìn lác lác ống tay áo hoa lệ, té mắt nhú lại.

“Này đó con không cần phải xen vào, nhiều năm như vậy, bản cung thăm nghĩ con có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, hiện tại là cơ hội duy nhất, ngày mai, khi Thanh Vũ mang quân đội trở lại, chỉ cần có nàng làm vương bài, ai cũng không thể cướp đi ngôi vị hoàng đế của con!” Lấy tay chỉ vào Y Y, nàng âm ngoan cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Lễ Vật Cuối Cùng Của Thái Hoàng Thái Hậu [Sắp

Đại Kết Cục, Hội Tục Phiên Ngoại]

Đôi mắt màu tím của Khâu Trạch thần nhiên quét qua gương mặt yêu mị của Mẫn Hách, không có chút phản ứng, hẳn đối với ngôi vị hoàng đế vốn không có hứng thú, điều đó hẳn hiểu được, nhưng đối với Y Y, không có khả năng sẽ chết tâm.

Vỗ vỗ bụi đất trên người, Mẫn Hách tựa hồ cảm giác được một tâm mắt cực nóng, nghiêng đầu, cũng vừa vận nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Khâu Trạch, nhìn xem hẳn tức giận không thôi.

“Mẫu hậu, nhi thần đã từng nói qua, hoàng vị kia cũng không phải cái mà nhi thần muốn, cho dù người có bức bách Phù Vân Khâu Trạch thoái vị, nhi thần cũng sẽ không đăng cơ.” đôi mắt dài nhỏ nhú lại, hẳn uy hiếp nói.

“Con!!! Cứ xem như mẫu hậu cầu con có được không, Mẫn Hách!” Mặt Hoàng thực phi cứng đờ, từ từ đi đến trước mặt hắn, viên cầu trên người cũng đi động theo, đề phòng âm khí trên tay Sầm Nhi.

“Vậy nhi thần cũng cầu người, mẫu hậu, người có thể đáp ứng nhi thần hay không?” cánh tay thon dài vươn vào bên trong viên cầu, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt mẫu hậu, sắc mặt hắn cũng nhu hạ vài phần,

“Mẫu hậu, người yêu cầu nhi thần đọc sách tập viết, yêu cầu nhi thần văn võ toàn tài, tinh thông kỳ môn bát quái đều có thể, nhưng mà, nhi thần chưa từng cầu người chuyện gì, đúng không?”

Hoàng thực phi che tay hắn, thùy hạ mi mắt, mấp máy môi mấy lần cũng không nói được một chữ.

xác thực, từ nhỏ đến lớn, Mẫn Hách, đứa con trai này, chưa từng yêu cầu người mẹ như nàng bất cứ chuyện gì. Mọi chuyện đều nhu thuận nghe lời, cho dù nàng khi nó vừa tròn ba tuổi bảo nó giết người, nó cũng không có một câu oán hận, cho dù suốt khoảng thời gian sau đó đều thấy ác mộng, tuổi tuy còn nhỏ nhưng chưa từng ở trước mặt nàng tỏ ra yếu đuối hay làm nũng, nàng thấy mà đau lòng như cắt.

“Nhưng, đây cũng là mong muốn cuối cùng của mẫu hậu, mẫu hậu muốn hoàng nhi ngồi lên đế vị.” Nàng lăm bắm.

Nghe xong câu này, Mẫn Hách tất nhiên là hiểu được, mẫu phi cũng như cũ không thay đổi ước nguyện ban đầu, cố ý muốn cho mình đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng gương mặt nhìn Lạc Dật ngồi phía trên bạch hạc, khóe miệng nổi lên một tia cười khổ.

“Mẫu hậu, chẳng lẽ người còn nhìn không thấu, nếu không phải mới vừa Sầm Nhi xuất thủ, thiêm lỗi trên tay Lạc Dật có thể tùy thời đem người đốt thành tro bụi sao? Mặc dù có tráo cầu hộ thể, người cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.” Thiêm lỗi này có thể dễ dàng đem đầu của cự mãng một đường chém rớt, uy lực thế nào, không cần nói nhiều cũng đã quá rõ ràng.

Quốc sư? Hoàng thực phi cũng ngạc nhiên ngẩng đầu.

Chỉ thấy phía trên bạch hạc phiêu phiêu một thân ảnh, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười nhẹ nhàng, nhưng lợi hại bên trong đôi mắt, cũng đủ làm nàng thi cốt vô tồn.

“Quốc sư, ngươi không phải đã nói, sẽ không nhúng tay vào việc đổi chủ của Lạc Tang quốc sao? Lần trước ngươi đã không ngăn cản, lần này, ngươi cũng sẽ không nhúng tay, đúng hay không?” ôm một tia hy vọng cuối cùng, nàng vội vàng đặt câu hỏi.

Đôi mắt như ngọc lưu ly lóe lóe, liếc mắt nhìn Khâu Trạch một cái, có chút đăm chiêu lắc lắc đầu, loại bỏ tia hi vọng cuối cùng của nàng.

“Lần trước, sở dĩ không ra tay, là vì thời cơ chưa tới, cũng vì thái hoàng Thái Hậu can ngăn. Hiện tại, ta nên làm điều gì, sẽ không bao giờ để bất luận kẻ nào thương tổn Y Y, ta hy vọng nàng có thể coi hẳn thích phương thức sống sót.” Đây là hẳn lời nói bấy lâu hẳn vẫn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng.

Nhất thời, hoàng thực phi mặt xám như tro tàn, không tin ngay cả một tia hy vọng cuối cùng đều bị cướp đi, đôi mắt màu nâu khô phức thành mạc sắc, không chịu nổi đã kích ngã vào trong lòng Mẫn Hách.

“Thái hoàng Thái Hậu can ngăn?” Y Y cùng Khâu Trạch, hai người đồng thời khó hiểu mở miệng.

Lạc Dật gật đầu cười khê, thái hoàng Thái Hậu trạch tâm nhân hậu, là một Thái Hậu hiếm có trên đời, người cũng một nguyên nhân khiến hắn cam tâm tình nguyện ở lại Lạc Tang, giúp nàng củng cố giang sơn.

“Hoàng thực phi,” Hắn nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, “Kỳ thật, thái hoàng Thái Hậu dặn, đối với ngươi mà nói, là vạn vạn đều đoán không ra.”

Có ý tứ gì? Lão bà kia trước khi chết đã chính tay hủy đi hạnh phúc cả đời của mình, bây giờ, còn muốn gì nữa? Hoàng thực phi cười lạnh, cũng nhìn lại hắn, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn sẽ nói cái gì.

“Ngươi biết Tuyệt La Phong Ngự hiện tại ở nơi nào?”

“Nơi nào? Ha ha, vấn đề này của ngươi thật buồn cười, đương nhiên đã bị dấu đến nơi mà bản cung mãi mãi cũng tìm không thấy.” Nàng vờ mặt bi ai, bởi vì cách biệt bao nhiêu năm, hai người chưa từng tương ngộ, nàng nhớ hắn, nhớ đến ruột gan đứt từng khúc. Nàng âm thầm thề, nhất định phải làm cho Mẫn Hách ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cứu ca ca ra!

“Xác thực, ban đầu, thái hoàng Thái Hậu lo lắng vì sự tình nghiêm trọng, nên đã giam lỏng hắn, nhưng sau này, sau khi nói chuyện cùng người, thái hoàng Thái Hậu cũng cảm nhận được lưu luyến của các người, vốn định thành toàn cho 2 người, nhưng hắn lại chủ động muốn ly khai, cho nên, mấy năm gần đây, hắn đã ăn cư, sống như 1 bách tính bình thường.” Lạc Dật nếu có chút đắm chiều liếc mắt nhìn Y Y một cái, thấy Sầm Nhi trầm mặc không nói, nhẹ nhàng vỗ về bạch hạc hồng quan cũng nhẹ mấy phần.

Nhiều năm như vậy, tình yêu, quyền thế, giang sơn náo động, thiên hạ dân chúng trôi giạt khắp nơi, nhưng bởi vì như thế, mọi người mới có thể hiểu được việc quý trọng cuộc sống hiện tại tốt đẹp.

“Người là nói, chẳng không chịu gặp ta? Sao có thể như vậy, ta thương chàng như vậy, vì chàng, ta đã cam tâm tình nguyện chờ đợi đến bây giờ, người lại nói cho ta biết, chàng ở bên ngoài có cuộc sống tự do tự tại, cũng không chịu tới gặp ta, cũng không chịu dẫn ta đi?” Hoàng thực phi sắc mặt đã tái nhợt, toàn thân rung động, đẩy bàn tay vươn tới muốn đỡ lấy nàng của Mẫn Hách ra, sắc mặt phức tạp.

“Đúng vậy, bởi vì, nếu hắn không đi, phụ thân của người sẽ phái người đến đuổi giết hắn, bởi vì, người là hy vọng phồn vinh của chú thuật bộ tộc, mà hắn, cũng bởi vậy mà lưu lạc, nhưng trong lúc này, hắn đã gặp một nữ tử dân gian yêu hắn.....”

“Không!” Nàng tê thanh gào thét,

“Chàng vì yêu ta mà rời bỏ ta, sao có thể cùng nữ nhân khác cùng một chỗ? Ta không tin, ta không tin, các người nhất định là đang gạt ta, gạt ta!” mảnh liệt lắc đầu, mái tóc được chải chuốt cẩn thận giờ rối loạn, trâm cài phượng hoàng rơi xuống, dính phải nước bùn đen đúa.

Nói cách khác, bao nhiêu năm qua, chờ đợi của nàng đều là hư mộng? Y Y đột nhiên có chút đồng tình với nàng, chỉ vì một chữ yêu, vì muốn cả nhà đoàn tụ, nên mới dẫn đến cục diện hôm nay, nàng mặc dù ngoan độc, nhưng cũng có mặt làm cho người ta thương hại.

Nắm chặt tay Khâu Trạch, nàng tựa thật sâu vào trong lòng hắn muốn hấp thụ lo lắng.

“Kỳ thật, thái hoàng Thái Hậu vẫn đều hiểu được Mẫn Hách trí tuệ cơ trí, tuy là muốn cho Khâu Trạch kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng đoán được, sau khi nàng quy tiên, người nhất định cũng sẽ bức bách hắn thoái vị, cũng không cưỡng cầu, chính là bảo ta nhất định phải bảo trụ tánh mệnh Khâu Trạch, bởi vậy, ta mới có thể trở về, nhưng mà, xem ra, người hoàn toàn không hiểu được tâm ý của thái hoàng Thái Hậu, ở trong thâm cung nhiều năm như vậy, chỉ cần là cái người muốn, nàng cũng sẽ không hề ngăn cản, hoàn toàn là vì cảm thấy người chịu thua thiệt, xem ra, lễ vật cuối cùng của lão nhân gia, đều không thể có được khoan thứ của người.”

Có nhân tất có quả, thái hoàng Thái Hậu, chuyện tới nay, vô luận nàng có chịu nhận hay không, người cũng có thể an tâm rồi.

Lạc Dật giương mắt nhìn phía trời tây, mây đen trùm kín, đột nhiên trong lúc đó, một đạo cam quang vạch ra tầng tầng mây đen, lộ ra ánh sáng chói mắt, hắn nheo lại mắt, sắc đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly đảo một vòng, khóe môi khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Thực Xin Lỗi, Ta Yêu Người

Thân ảnh hoa lệ suy sụp ngã xuống, nàng kinh ngạc, vô lực nâng mặt, ngược nhìn gương mặt lo lắng của Mẫn Hách, chưa sót nhếch khóe miệng, quật cường ản nhẫn nước mắt dâng đầy hốc mắt, cố kìm nén không cho nó rơi xuống, nhưng làm thế nào, giọt lệ kia vẫn như giọt nước tràn ly, không ngừng chảy dài trên má.

“Hắn gạt ta, hắn nói sẽ chờ ta.....”

Mẫn Hách ngồi xồm xuống, lấy ra ti quyên tinh tế, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt phút chốc trở nên tiêu tụy của mẫu phi, cảm xúc trong lòng trăm mối ngổn ngang, mẫu hậu, lần đầu tiên ở trước mặt hắn bị thương như thế, đều là vì nam tử Tuyệt La Phong Ngự kia, cũng là phụ thân, nhưng mà, mình đối hắn cũng không hề có một chút tình cảm, nên khi nghe được mấy lời này của Lạc Dật, hoàn toàn không có cảm giác đau lòng.

“Mẫu hậu..... Chúng ta đi về nghỉ ngơi trước đi, nhi thần phao trà cho người, được không?” Nâng cả người vô lực của mẫu hậu lên, hắn nghiêng mặt nhìn Y Y, nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của nàng, không khỏi mỉm cười, “Nàng cùng hắn hãy trước đi, hiện tại, ta cũng không có tinh thần để hảo hảo chiều cổ nàng, ở bên cạnh hắn, nàng nhất định sẽ có được sự chăm sóc tốt nhất.”

Gương mặt ngưng trọng của Khâu Trạch nhất thời trở nên thoải mái, cảm kích nhìn hắn liếc mắt một cái, ôm Y Y vào lòng càng thêm chặt.

“Hảo hảo chiều cổ hoàng thực phi.”

Mỉ tâm giãn ra, mắt hạnh khinh loan, lộ ra nụ cười ngọt ngào như hoa lê đầu xuân, trong lòng nàng biết, hắn làm tất cả những điều này chẳng qua chỉ vì cố chấp một chữ “YÊU”. Nàng cũng không muốn trách cứ nữa, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, thù hận, ân oán hãy coi như một giấc mộng phù du, nay

nàng chỉ muốn sống với hiện tại, làm một nữ tử bình thường, có cuộc sống bình thường, giản đơn

Mẫn Hách gật gù đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng lấp lánh trong nắng mà đau đớn trái tim, nói không rõ là vui sướng hay là đau xót, nụ cười xinh đẹp thế này, nàng, là lần đầu tiên đối với mình triển lộ, ngửa đầu hướng Lạc Dật đang ngồi trên bạch hạc vì gật đầu, sau đó nhìn lại hướng Sầm Nhi.

“Cám ơn người vừa rồi thủ hạ lưu tình, nếu không phải người nói tay, vừa rồi không phóng ra mưa châm, mẫu hậu cũng sẽ không tới kịp phòng ngự.”
bên trong đôi mắt mặt sắc nổi lên một trận nhu hòa, khuôn mặt yêu đã mang theo vẻ ôn nhu.

Sầm Nhi cúi đầu, rất sợ chính mình lại bị mỹ mạo của hắc hấp dẫn, một tay vỗ về cánh tay buộc áo, không tiếng động lách lách đầu, nếu như là trước đây, nghe được hắc nói những lời thế này, nàng nhất định sẽ vô cùng vui mừng, nhưng hiện tại, nàng biết được, lòng của hắc, không thể có thêm chỗ trống nào dành cho nàng, nàng cũng chỉ có thể yên lặng thu hồi thương tâm, một lần nữa tỉnh lại.

“Vương gia, ta giúp người diu hoàng thực phi trở về.” Tiểu Thanh tiến lên, nâng cánh tay kia hoàng thực phi, thấy lần này nàng cũng không hất mình ra, nói thoáng an tâm.

Mẫn Hách vẫn không nói thêm gì, hơi thở ổn trọng, gương mặt bình tĩnh, ý bảo Tiểu Thanh hướng lầu các đi đến, ba người lẳng lặng rời đi.

Một trận gió mon tron, chi vị huyết tinh lại bốc lên, Y Y che môi đỏ mọng, gương mặt hơi tái xanh, bộ dáng sắp nôn, Khâu Trạch vội vàng dùng ti quyên bụng kín mũi của nàng, sắc mặt nàng mới hoãn một chút.

“Đi về trước đi, nơi này đã nhiễm huyết tinh, nàng nghe sẽ không dễ chịu.” Lạc Dật cũng nhíu nhíu mày, hướng Khâu Trạch nói.

Bạch bào vung lên, xa xa, ba con bạch hạc đang cánh từ từ bay tới, hạ xuống phía trên bùn đất đỏ tươi, ắc hẳn cũng là không vui vì mùi huyết tinh chi vị, kêu to, đội tất cả mọi người đã leo lên người, liền vũ động cánh cực nhanh, bay khỏi.

“Chúng ta, hai người, không đúng, là ba người, có thể quá nặng hay không?” Y Y khẩn trương ôm lấy tấm lưng rộng của Khâu Trạch, không dám nhìn xuống phía dưới.

Bạch hạc này bay rất cao a..... Ô ô, nếu chẳng may ngã xuống, khẳng định sẽ biến thành thịt xay!

Lặng yên mở mắt ra, trộm liếc mắt nhìn Sầm Nhi ở phía sau, còn có một bạch hạc khác chờ Mộc Hiệp sư phó, aiz, ai cũng không có thần sắc sợ hãi, nàng xấu hổ lại nhắm mắt lại, vẫn là không nên xem thì tốt hơn, miễn cho tự ti.

“Nàng cũng biết là ba người, khẳng định sẽ có chút nặng, nhưng đây cũng là bạch hạc lớn nhất, hẳn là sẽ không ngã xuống, nó bay so với những bạch hạc khác còn nhanh hơn.” Dem tất cả hành động của nàng đều thu vào mắt, ôn nhu cười, Khâu Trạch trấn an, đưa tay nắm lấy bàn tay đang ôm chặt lưng áo mình, làm cho nàng chuyển từ vị trí ngồi sau sang ngồi trước, rồi nhẹ nhàng cầm hai tay của nàng, ôn nhu triều mền.

Gió mát nhẹ thổi, xẹt qua da thịt ấm áp, sợi tóc bên tai hỗn độn phiêu động, cực kỳ giống đứa nhỏ nghịch ngợm, càng không ngừng vòng quanh hai má của nàng, nhưng bởi vì hai tay đã bị Khâu Trạch ôm chặt, không khỏi run rẩy mi mắt, chậm rãi mở.

“Không nên nhìn xuống dưới, hãy nhìn về phía trước, bên kia, nàng xem, là ngựa, còn có lạc đà cùng cây táo.” Hắc ở bên tai nàng nhỏ giọng nói xong, hơi thở ấm áp làm vành tai của nàng có chút ngứa.

Ngựa? Nàng nhất thời quên độ cao, nhìn về hướng mà Khâu Trạch đang nắm lấy ngón tay nàng chỉ đến.

Quả thực, mây đen không biết khi nào đã tan ra, trên vòm trời cao rộng chỉ còn những đám mây trắng xanh xinh đẹp, dưới ánh nắng ấm áp màu da cam, biến hóa thành vô vàng hình thái: có ngựa, có dê, có lạc đà, còn có cây táo... muôn hình vạn trạng, nàng đứng là đếm không hết.

“Trước kia chỉ có thể xem trên mặt đất, hiện tại, bay trong không trung, không ngờ vẫn có thể nhìn thấy, giống như chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm được, loại cảm giác này thật kì diệu.” Nàng cười khẽ, tựa vào lòng hắc, dụng tâm thưởng thức cảnh trí xinh đẹp trước mặt.

“Y Y, thực xin lỗi.....” giọng hắc hơi run rẩy, bàn tay lạnh giá nắm chặt lấy tay nàng.

Thực xin lỗi? Hắc vì sao lại xin lỗi? Nàng khó hiểu, muốn quay đầu lại, lại nghe thấy thanh âm của hắc.

“Đừng quay đầu lại, nàng cứ hãy nhìn về phía trước”

Đột nhiên thu hồi bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, vòng tay ngang eo nàng, nhẹ nhàng ôm ghì lấy, dường như muốn đem nàng hòa vào trong thân thể, nhỏ giọng:

“Vừa rồi, nhìn thấy đám xà đó vây quanh nàng, tim của ta dường như đã ngừng đập, một khắc đó, ta hận chính mình không có năng lực đi bảo hộ nàng, so với lần trước trở mắt nhìn nàng bị Mẫn Hách mang đi còn sợ hãi hơn gấp trăm, gấp ngàn lần, ta sợ, ta rất sợ sẽ không còn được gặp lại nàng, Y Y, ta yêu nàng!”

Kinh ngạc nghe hắc tự nói ra lời thầm kín trong tim, nàng có thể cảm nhận được ẩm ướt phía sau lưng, trên mặt toàn là ngọt ngào, cánh môi hồng xinh mỉm cười hạnh phúc, một tay chuẩn xác cầm lấy túi hương bên hông hắc, trong lòng tràn đầy cảm động.

“Chàng xem, ta không phải không có việc gì sao? Liền ngay cả thái hoàng Thái Hậu đều nói ta là phượng phúc, khẳng định có thể hóa hiểm thành an, mỗi

lần đầu có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, Khâu Trạch, cho dù cổ độc trên người ta không thể coi bỏ, nhưng có các người ở bên cạnh ta, ta là một chút cũng không sợ hãi.” Nói xong, một tay xoa bụng, ánh mắt nhu hòa tình mẫu tử.

Cổ độc? Khâu Trạch sắc mặt nghiêm lại, thiếu chút nữa đã quên, Lạc Dật nói, hắn có phương pháp giải cổ độc.

Cái tên chết tiệt này, rõ ràng tìm được Cổ vương rồi, còn giả vờ nghiêm trang lừa gạt mình, nói không biết giải độc như thế nào, hại hắn lo lắng nhiều ngày như vậy, nhưng mà, chỉ cần nàng không sao, bị trêu đùa vài lần thì có ngại gì?

“Về sau, ta sẽ ngày ngày bồi ở bên cạnh nàng, chấp tử giai lão, kiếp trước, kiếp này, hay mãi mãi về sau, vô hạn luân hồi, nàng cũng sẽ là nương tử của ta!” Hắn bá đạo lại không mất ôn nhu tuyên bố.

Khẽ nghiêng người nàng lại, đặt lên bờ môi mềm một nụ hôn, nụ hôn kéo dài, triền miên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Hoàng Phi Mang Thai

Ngoài điện, tuyết trắng trắng như bông, ngày đêm không ngừng rơi xuống, cảnh sắc bên ngoài đều bị che dấu trong màn tuyết, yên tĩnh ngủ say, tất cả chỉ còn lại một màu trắng thuần khiết, trang nhã.

Một thân ảnh khoác áo lông màu trắng, đứng tựa bên cửa sổ, một tay chống thắt lưng, một tay khẽ vỗ về cái bụng hơi nhô cao của mình, gương mặt bị hơi lạnh làm ửng hồng, nhưng ý cười trên mặt không hề suy giảm.

“Tỷ tỷ, mấy ngày gần đây, tỷ tỷ cùng Hoàng Thượng tỷ phu đã xảy ra chuyện gì, sao tỷ phu lại đâm ra cáu kỉnh, ai nha, còn bắt muội làm âm đồng truyền tin.” Sầm Nhi lại thêm ít trầm hương vào hỏa lò, rồi tiến lên đỡ lấy Y Y, kinh ngạc nhìn bụng của nàng, không ngờ, mới mấy tháng đã lớn như vậy.

“Không nháo sao được? Bụng đã lớn như vậy, còn muốn ôm ngủ.....” gương mặt ửng hồng của Y Y càng thêm đỏ ửng.

Ngự y đã nói hắn biết phải “biết kiềm chế”, nhưng vừa đến mùa đông, Khâu Trạch sợ lạnh nhất lại thích ôm nàng ngủ, đương nhiên, thường thường không thể thiếu “tiến thêm một bước”, này, cũng là nguyên nhân nàng e ngại a.

Che miệng cười trộm vài tiếng, Sầm Nhi đem nàng dìu đến ghế dựa bằng bong mềm mại, trên có phủ một lớp da hồ ly trơn mịn, ấm áp, liếc mắt một cái đã nhìn thấy thân ảnh mặc hoàng bào xuất hiện.

“Tỷ tỷ, muội còn có chút việc, cáo từ trước.” Rất là thức thời, thấy Y Y trừng mắt nhìn, Sầm Nhi xoay người đi ra ngoài.

Y Y bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Khâu Trạch một cái, sao hôm nay lại trở về sớm như vậy, còn chưa tới dùng bữa tối, hắn thật sự là một ngày so với một ngày càng lúc càng “Chịu khó” a.

Đem áo choàng đưa cho cung nữ phía sau, bên trong mặc trang phục mùa đông thật dày màu trắng, hắn vỗ vỗ tay, cung nữ chờ ngoài cửa cuống quýt đem thức ăn đã chuẩn bị tốt bụng vào, đặt lên bàn, từ lúc vào đông, hai người bọn họ đều dùng bữa tại nội điện, bởi vì hắn sợ lạnh.

“Sớm như vậy đã dùng thiện?” Nàng kinh ngạc, nói như vậy, nhưng nàng cũng đoán được tâm tư của hắn, hắn muốn dùng bữa sớm một chút, bắt quá là vì mau “Ấm áp” Một chút.

Người nào đó như con chó nhỏ rất nhanh gật gật đầu, ngồi cạnh nàng, đem đồ ăn nóng hổi gấp vào chén của nàng.

“Ta đem chuyện lớn nhỏ trong triều đều giao cho Mẫn Hách đi làm, cho nên hôm nay có thể quay về sớm, bên ngoài thật sự rất lạnh, Y Y, ăn xong rồi liền trên giường bồi trẫm nghỉ ngơi đi.” Nói rồi lại đặt lên khuôn mặt hồng nhuận của nàng một nụ hôn rồi mới bắt đầu dùng bữa.

Nghe nói, hoàng thực phi sau khi nghe được tin tức thê tử mà Tuyết la Phong Ngự cưới bên ngoài đã sớm qua đời, nàng liền vụng trộm rời khỏi hoàng cung, đi tìm hắn, mà Mẫn Hách cũng vô pháp ngăn trở, chỉ phải âm thầm phái người bảo hộ, bởi vì hắn đổi ngôi vị hoàng đế vốn không có dã tâm, hơn nữa sau khi Thanh Vũ mang theo quân đội trở về, để vị của Khâu Trạch cư nhiên cũng được củng cố, còn Mẫn Hách xử lý triều chính thật phần thuận buồm xuôi gió, nên Khâu Trạch cũng để hắn tiếp tục làm nhiếp chính vương, để mình có thể rảnh tay rảnh chân mà làm “việc khác”.

“Ngự y nói ta phải đi lại nhiều, nếu không đến lúc đó sinh bảo bảo sẽ rất đau, chàng xem, bụng đã lớn như vậy, xem ra đến lúc đó nhất định sinh ra béo cục cộm, không được, muốn nghỉ ngơi thì chàng tự mình nghỉ ngơi đi, ta ăn xong muốn đi dạo một lát.” Nàng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, trực tiếp cự tuyệt.

“Sao lại thế, mỗi ngày, hừng đông ta đã rời giường, buổi chiều ta không ở đây nàng cũng có thể đi lại, sao có thể nói là đi lại chưa nhiều? Mà nàng muốn

vận động, chúng ta ở trên giường vận động một chút cũng được.” Hấn ái muội cong cong khóe môi, đôi mắt màu tím trắng tập xem xét bộ ngực đầy đặn hấn lên từ sau khi mang thai của nàng.

Hấn sao có thể không biết phụ nữ có thai phải đi lại nhiều chứ, hơn nữa trong lúc mang thai thì phải giảm bớt chuyện phòng the, tuy rằng mỗi lần đều có thể “giờ trò”, nhưng nàng vẫn kiên quyết không “cho” hấn, cho dù hấn đã cam đoan, nói đã hỏi ngự y, chuyện đó cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến bảo bảo trong bụng, aiz, chỉ đành ở trên mỹ vị mà cắn răng tiếc hận!

Hấn cũng không tin, ngày ngày kiên trì cũng không làm nàng khuất phục! Nước chảy đá mòn, hấn sẽ làm giọt nước kiên trì, không ngừng nghỉ kia =]].

“Khâu Trạch, chàng có thể đứng đắn một chút hay không?” Nàng giận liếc mắt một cái, ăn mấy miếng đồ ăn, “Muội muội nói, phụ thân ta đang lưu lạc ở dân gian, nhưng bấy lâu sao nửa điểm tin tức cũng không có, chàng rốt cuộc có phải người giúp ta tìm kiếm hay không?”

“Ta đã phái Cẩm Y vệ đi tìm, nhưng mà hành tung của người bất định, mà Lạc Dật lại không chịu hỗ trợ bói toán, Mộc Hiệp lại phải rời cung đi làm chuyện của mình, thật sự có chút khó khăn.” Bất đắc dĩ thở dài, hấn làm sao không hiểu khát vọng cả nhà đoàn tụ của nàng, nhưng là, tìm người giống như mò kim đáy bể thế này, chờ Cẩm Y vệ tới là lúc, đã muốn “người đi nhà trống”.

“Rõ ràng chúng ta đã dán bố cáo thiên hạ, vì sao phụ thân lại không chịu đến tìm ta cùng Sầm Nhi?” thức ăn bỗng trở nên vô vị, nàng phát sầu buồn bã, thật sự nghĩ mãi cũng không ra.

Hấn cũng cau mày, mâu quang hiện lên một cổ quái dị, lại lập tức ảm đi xuống, vẫn là đái nàng sinh xong rồi nói sau, hiện tại nói ra, sợ sẽ ảnh hưởng thai nhi.

“Một ngày nào đó sẽ tìm được thôi, đừng lo lắng.” Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khuôn mặt tuấn tú liền nở một nụ cười thật tươi;

“Y Y, nàng nghe gì chưa, Tiểu Thanh mang thai.”

Cái gì?! Nàng ngốc lăng một hồi, nói phục hồi tinh thần lại.

“Là cốt nhục của Mẫn Hách?”

“Ân, bất quá, hấn đối Tiểu Thanh cũng là vô tâm, về sau, Tiểu Thanh còn phải vất vả vượt qua.” Điểm điểm càng dưới, hấn cảm khái nói.

Xác thực, Mẫn Hách trước nay vẫn xem Tiểu Thanh là công cụ, nhưng là, có khả năng ngay cả hấn cũng không nghĩ đến, mặc dù là được nữ, cũng sẽ thụ thai.

“Khâu Trạch, đến tận cùng, Tiểu Thanh đối với Mẫn Hách mà nói có ích lợi gì? Ta vẫn cũng không hiểu được điểm ấy, được nữ, rốt cuộc có thể có ích lợi gì?” Nàng thâm hiểu được, đối với Mẫn Hách mà nói, lưu Tiểu Thanh lại bên cạnh, chẳng qua cũng vì lý do đó, nói không chừng, Tiểu Thanh còn có một tia cơ hội, như vậy, chính mình cũng có thể yên tâm.

“Được nữ, là đồng nữ được chọn từ khi còn nhỏ, mỗi ngày phải tự uống độc dược, tắm trong ao thuốc, đến năm mười tám tuổi, vào đêm trăng tròn đầu tiên, phá đi tấm thân nữ tử, mà máu trên người nàng sẽ chảy vào trong cơ thể nam tử, khiến hấn có khả năng không bị độc vật xâm hại, khi bị thương, miệng vết thương cũng sẽ rất nhanh khôi phục, đương nhiên, so với không so được với tốc độ chữa thương của tiểu lục, cho nên, ngày ấy, nàng bị hạ cổ độc, nhưng Chính vương lại không thể hạ độc hấn, mặc dù có bí mật hạ qua, nhưng phát hiện vô dụng, chỉ phải ngấm hạ sát thủ.” Nói đến đây, hấn không khỏi cười lạnh.

Sau khi Chính vương chết đi, hấn bị Lưu Vương gia ở La Phu quốc điều tra, phát hiện hấn đã làm thiếu hụt quốc khố, nên tuyên cáo cả nước, trở thành đề vương bị thiên hạ khinh thường, này coi như là báo ứng của hấn.

Thì ra là thế, khó trách hoàng thực phi mặc dù không thích Tiểu Thanh, cũng đáp ứng làm cho nàng ở lại bên cạnh Mẫn Hách.

“Tốt lắm, đừng nói chuyện của người ta nữa, Y Y, ta thật sự rất lạnh, nếu nàng đã ăn không vô, vậy iền giúp ta ấm áp đi, nếu rất lạnh, ta sẽ sinh bệnh, đến lúc đó lây bệnh cho nàng sẽ không tốt lắm.” Hấn dĩ nhiên một phen ôm lấy nàng, hướng bên giường đi đến.

“Khâu Trạch!” Nàng đành phải néo néo má hấn, biểu hiện bất mãn của mình.

Chút đau đớn còn con trên mặt đó với hấn mà nói căn bản là không tính là gì, đem nàng đặt lên giường, đem chăn trùm kín hai người, vừa áp người lên đã lưu loát đem bạc môi dặt lên bộ ngực đầy đặn của nàng.....

“Đông!” Người nào đó bị hung hăng gõ một cái.

Về phần rốt cuộc có “Ăn” được hay không, đại khái chỉ có trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Hoàng Phi Lại Trèo Tường!!! [Đại Kết Cục]

Tường thành hoàng cung, xuất hiện mấy thân ảnh lén lút, nhìn thấy thị vệ tuần tra lập tức trốn vào phía sau cây đại thụ, đợi đến khi tĩnh lặng không còn tiếng động, lại tiếp tục nhảy xuống, len lén tiến lên một bước.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn xuất cung chỉ cần theo cửa cung nghênh ngang ra ngoài thì tốt rồi, sao còn phải vất vả đem thang theo a? Nếu không thì, người bảo hắc mang chúng ta bay ra ngoài thì được rồi.” Sầm Nhi chỉ chỉ vào người đang vác cái thang, lại không biết nói gì, biphong hân thối qua làm toàn thân nổi da gà, vội vàng xoa xoa hai tay.

Lạc Dật vẫn như trước, một thân áo bào trắng, chẳng qua là bên ngoài khoác thêm một cái áo choàng chống hàn màu hoa lê, là lễ vật mà Y Y tặng hắc vào ngày sinh thần.

Đừng nhìn thân ảnh hắc có vẻ yếu đuối, đơn bạc, khó lòng vác thang thèo tường, ấy mà, chớp mắt một cái, hắc đã lưu loát làm xong.

“Ta muốn giữ thể diện cho Khâu Trạch, ai bảo hắc trước kia mỗi lần đều bắt được ta trèo tường, còn cười ta vĩnh viễn trốn không khỏi, bụng lớn thì đã sao, bụng lớn vẫn có thể trèo tường!” Y Y vỗ vỗ cái bụng đã tròn to giống như trái dưa hấu của mình, chu miệng, “Đi ra ngoài tìm phụ thân đương nhiên phải bắt đầu tìm từ gần đến xa, nói không chừng người đang ở bên ngoài, buôn bán gần sát chúng ta.”

Đúng vậy, nàng lần này đi ra ngoài, ngoại trừ tìm phụ thân, đương nhiên cũng bởi vì cùng Khâu Trạch náo loạn tiểu tình tình, bởi vì, đêm qua hắc thật sự ép buộc nàng thật là khó chịu, nói như thế nào cũng ngăn lại không được, không có biện pháp, vì cục cung trong bụng mà suy nghĩ, nàng vẫn là rời đi một đoạn thời gian, nhưng lý do này cũng không thể để cho Sầm Nhi cùng Lạc Dật biết, nếu không, thật sự sẽ bị cười chết đi.

Nhưng ngay lúc đó, nàng, như thế nào cũng không nghĩ đến, cách biệt ần này, kéo dài đến sáu năm [lời tác giả: phiên ngoại sẽ giải thích rõ hơn ^^]

“Tốt lắm, đi lên sao?” Lạc Dật kéo kéo cây thang, cảm thấy chắc chắn rồi, mới hướng Y Y vờn tay.

Nói là vì an toàn mới phải làm bảo tiêu cho hai người bọn họ, kì thực, hắc đương nhiên là vì muốn giữ Y Y một đoạn thời gian, không làm cho tên Khâu Trạch kia chuyên tâm một chút, cùng nàng ngoạn vài năm, hắc thật sự là không cam lòng!

Không có thể nhìn thấy âm mưu “nhỏ nhỏ” xẹt qua đôi mắt âm áp ý cười của hắc, nàng đưa tay đặt bên trong bàn tay to, nhẹ nhàng được hắc búng người, đập lên thang treo, lưu loát rời khỏi tường thành cao hơn mười thước.

Khâu Trạch, đại sắc lang, ta thắng!

Hoan hô một tiếng, ba người lại tiếp tục tháo bỏ cây thang, biến mất trong màn tuyết trắng.

Đương nhiên, người nào đó sợ hãi còn đang ôm chăn ngủ khì, không hề hay biết, hoàng phi yêu quý đã thành công trèo tường trốn đi, bị ai a, có Lạc dật làm đầu tiêu, hắc đã hạ ảo thuật, toàn bộ người trong Long Quân điện đều nghĩ hoàng phi đang nghỉ ngơi trong nội điện, Khâu Trạch còn không hay biết, người khác muốn phát hiện cũng khó!

Sáng sớm hôm sau, nghe Hồng công công kêu gọi, Khâu Trạch mới mở mắt, xoay người mới phát hiện trên giường thiếu mất nàng.

“Hoàng phi đâu?” Những tưởng hôm nay thời tiết tốt, nàng đã đi ra ngoài tản bộ, hắc cũng không để ý, rời giường rửa mặt chải đầu, tùy ý để các cung nữ giúp mình mặc quần áo.

“Hoàng phi? Hôm nay chúng nô tỳ chưa nhìn thấy hoàng phi xuất môn, hoàng phi không phải đang nghỉ ngơi trong nội điện sao?” Nói xong, một vị cung nữ lớn tuổi hướng trên giường liếc liếc mắt một cái, nhìn long sần trống trơn, nhất thời kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Hoàng phi đi đâu vậy?

Làm tỳ nữ thân cận bên cạnh hoàng phi, lại không thể biết nàng ở đâu thì sao có thể bảo hộ chăm sóc, đó là tử tội a!

Các cung nữ “Phác oánh” quỳ xuống, toàn thân xụi lơ, ai cũng không ngờ đến hoàng phi thể nhưng lại thừa dịp đêm tối chuồn êm ra ngoài, nhất là người còn đang mang thai a.

Khâu Trạch nhú mày, đôi mắt màu tím đảo qua nhóm cung nữ quỳ trên mặt đất phát run, vừa muốn kêu kéo ra ngoài chém, một phong thơ cũng là xuất hiện ở trước mắt.

“Hoàng Thượng, đây hình như là thư do hoàng phi để lại.” Hồng công công lo lắng nhìn cung nữ liếc mắt một cái, may mắn mình phát hiện ra phong thư này.

Khâu Trạch nhanh chóng mở ra, mỗi khi đọc xong một hàng, sắc mặt lại càng thêm âm vụ.

Khâu Trạch:

Khi chàng nhìn thấy lá thư này, cho thấy ta đã thành công trèo tường ra cung đi tìm phụ thân, ai bảo tốc độ thuộc hạ của chàng chậm như vậy, hơn nữa, vì cục cựa suy nghĩ, ta cũng không thể không ra cung, muốn trách thì tự trách mình đi, đừng trách các cung nữ vô tội, đợi sau khi ta trở về, nếu là phát hiện thiếu một người, liền hỏi tội chàng. Còn nữa, nếu chàng dám lập tam cung lục viện, vậy đừng nghĩ ta sẽ trở về! Yên tâm, có Lạc Dật ca ca đi cùng ta, ta sẽ không xảy ra chuyện gì, đúng rồi, Lạc Dật ca ca nói khi hừng đông sẽ phái người truyền tin thuyết minh cho chàng, nhưng thuyết minh cái gì, ta cũng không rõ ràng, còn có Sầm Nhi muội muội, chàng nói sẽ tìm cho nàng 1 tấm chồng tốt, nhưng nàng đã vụng trộm đi nhìn lém con trai tướng quân gì đó rồi, nghe nói diện mạo bình thường [chàng cũng không phải không biết, nàng dối mỹ mạo của nam tử không phải kén chọn bình thường], cho nên vì kháng nghị, nàng cũng muốn cùng ta đi tìm phụ thân, đại sắc lang, cúi chào!

Thư trong tay bị vỡ nát thành 1 nhúm, ở bên trong điện đi qua đi lại, hấn sắc mặt bí hiểm nhìn nhóm cung nữ run sợ quỳ trên mặt đất, cuối cùng cũng chỉ thán làm một hơi, đem âm vụ trong lòng hóa khai đi.

“Thôi, đều đi xuống đi, nhớ rõ, phân phó đi xuống, không thể đem chuyện hoàng phi ra cung truyền ra, nếu không liền lụy cửu tộc.” Kia là liên quan đến an nguy của nàng, hấn không có khả năng ngồi yên không để ý.

“ạ.” Các cung nữ run rẩy lui xuống, cẩn thận vỗ vỗ trái tim, mặc dù không biết trong thư viết cái gì, cũng đại khái đoán được là hoàng phi cứu mạng nhỏ của các nàng, trong lòng âm thầm khẩn cầu hoàng phi nhất định phải bình an trở về.

Đem thư trong tay lưu luyến trải ra, nàng nói Lạc Dật sẽ phái người truyền tin thuyết minh, rốt cuộc là thuyết minh cái gì? Hấn có chút nghi hoặc.

Mặt trời mùa đông hiếm khi sáng rọi như lúc này, ánh nắng xuyên qua cửa sổ, nhảy nhót, chiếu rọi lên hoàng bào của hấn, tỏa ra một vầng sáng vàng kim chói lóa bắt mắt, trên người hấn tỏa ra một loại khí chất vương giả tôn quý bất phàm, liền ngay cả Hồng công công cũng thâm than, khí đề vương cang ngày càng phát ra hiển hách.

Lúc này, một gã thị vệ đã dựa theo quốc sư phân phó đem thư tín đưa tới, cũng không dám thông truyền, cầm thư đưa cho thị vệ canh cửa bên ngoài, liền chuẩn mất.

“Hoàng Thượng, quốc sư phái người đưa thư đến.” Nhận được thông bẩm ngoài cửa, Hồng công công tiếp nhận thư tín giao cho Hoàng Thượng.

Lại mở phong thư ra, đôi mắt màu tím nhìn chăm chú vào bút tích cương nghị nhưng lại thấp thoáng nhu hòa kia, bạc thần nhếch, cuối cùng bính ra một câu.

“Lạc Dật chết tiết, lại dám giúp Y Y chạy trốn, còn nói trăm sáu năm sau mới có thể đi tìm nàng!” phong thư lần nữa bị hấn vỡ nát, từ trong phong thư rơi ra một khối ngọc bội huyền tinh, lửa giận vừa mới nén xuống lại lập tức bùng lên.

Lạc Dật thế nhưng dám lấy lệnh bài này ngăn chặn chính mình! Thái hoàng Thái Hậu, người có biết không, người cuối cùng vẫn là làm sai một chuyện a!

“Oành!” Một tay đập lên bàn, hấn hạ lệnh, “Đi, đem sân của quốc sư hủy đi cho trăm!”

Hồng công công vẻ mặt ngạc nhiên. .... Đây, không phải đùa giỡn tiểu hài tử tính tình sao?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Phiên Ngoại 1: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Nhất]

Lạc Tang, sáu năm sau.

Dân sinh yên ổn sung túc, người người áo cơm không lo, nhà nhà an lạc, đêm ngủ thường không cài then chốt cửa, là thời kì Lạc Tang hùng thịnh phồn vinh.

Tương truyền, Lạc Tang đế vương là vì hoàng phi duy nhất mất tích mà đều dồn hết tinh lực lên chuyện quốc gia đại sự, thao duyệt quân trang, khiến cho các quốc gia xung quanh không người nào dám mạo phạm, nhưng cũng không vì binh cường mã tráng, quân lực hùng hậu mà tiến quân chinh phạt các tiểu quốc, Lạc Tang chung sống hòa bình với các nước, thúc đẩy buôn bán mậu dịch, khiến kinh tế ngày càng hưng thịnh.

“Lạc Tang đế vương hảo, Lạc Tang đế vương diệu, Lạc Tang đế vương khiến cho dân chúng ha ha cười. ....”

nhóm hài đồng vỗ tay, vui cười hát vang, thỉnh thoảng vây quanh người đi đường, nơi nơi xông loạn.

Tuy là tranh cãi ầm ĩ, nhưng người qua lại trên đường đều là xoa xoa đầu bọn trẻ, cười lắc đầu rồi đi, cảnh tượng hoan hỉ, vui vẻ sống động.

Cuối phố, một vị phụ nhân nổi giận đùng đùng, tay cầm roi nhỏ, hét lớn:

“Tiểu Ngư Nhi, con mau cút về nhà cho ta, cẩn thận ta đánh mông con nò hoa.”

Nhóm hài đồng đang tụ tập cùng một chỗ lập tức tán ra, lúc bỏ chạy còn không quên quay người làm cái mặt quỷ, trêu chọc một đứa bé trai trong nhóm.

“Tiểu Ngư Nhi, không tiền đồ, nhìn thấy mẫu thân liền tức khí.”

“Là huynh đệ liền theo ta trở về, các người theo ta trở về nha!” Chà chà chân, nam hài gương mặt hơi cáu bẳn, đối với đám bạn nhỏ “Không phải anh cũng không phải em” thấy chết mà không cứu, tức giận đến hai má phồng to

“Huynh đệ, con còn theo chân bọn họ xưng huynh gọi đệ?” Cười tủm tỉm hướng tụi nhóc vẫy vẫy tay tạm biệt, phụ nhân quay sang nhìn về phía nam hài, đột nhiên âm hạ mặt, “Ta sao lại không nhớ ra mình sinh ra nhiều thằng nhóc như vậy?”

Ai, tiểu tử kia cúi mặt, bất đắc dĩ, hic, để cha nuôi đi ra cửa nhập hàng, làm bây giờ không còn người khuyên can cũng không có người dám can đảm đứng ra khuyên can, hần chỉ có thể chuẩn lỗ tai cùng cái mông thôi.

Ai, tội cho cái mông nhỏ a, phụ nhân kia không ngại quần áo bần, ôm hần ngang người như bế heo con, dùng roi nhỏ đánh vào mông hần.

“Nương, ta rốt cuộc có phải con của người hay không a, nương muốn đánh chết con sao.....” Không ngừng lấy tay che chắn cái mông, Tiểu Ngư Nhi nhú nhú mày.

Phụ nhân cũng nhú mày, tựa tiểu phi tiểu xem xét hần.

“Con nếu không phải ta sinh, ta cần gì phải nuôi con a? Con ăn của ta, mặc của ta, còn dùng của ta, rốt cuộc có thể cho ta cái gì ưu việt?”

“Ưu việt đương nhiên rất nhiều, hiện tại đừng khinh thường con bé nhỏ nha, cha nuôi nói, về sau Tiểu Ngư Nhi là đại cái gì đó, có cái gì người, cho nên về sau, khi nương già đi, đương nhiên sẽ dựa vào con, tựa như tiểu di nói, dưỡng già đó.” Hần còn chắc chắn gật gật đầu, ngày thường lý thư thật ra đọc không ít, nhưng nhớ thì chỉ được mấy câu.

Sầm Nhi dạy đứa trẻ này loạn thất bát tao gì rồi? Phụ nhân kéo kéo thần, roi nhỏ đã không đánh nữa

Ra cung nhiều năm như vậy, phụ thân vẫn chưa tìm được, nhưng Sầm Nhi lại tìm được rồi một lang quân như ý, sinh ba đứa nhỏ, náo nhiệt vô cùng, bởi vì tỷ muội cách biệt nhiều năm như vậy, nàng cũng không nở rời xa muội muội, nên quyết định định cư ở chỗ này.

Sáu năm, không ngờ, nháy mắt đã trải qua sáu năm, quả thật là thời gian như trôi đi.....

Không tự giác thở dài, nàng trừng mắt nhìn, đột nhiên nhìn thấy con trai tròn to hai mắt nhìn mình.

“Còn không bằng sinh ra một cục vàng đi.” Nàng thì thào lầm bầm, sao lại sinh ra một tiểu tử một chút cũng không giống cá tính lạnh như băng của Khâu Trạch, ngược lại cực kỳ giống mình, thỉnh thoảng lấy tranh cãi làm vui, còn sách thì đọc không vào.

“Cái gì, nương, sao người có thể nói con không bằng một cục vàng chứ?”

Tiểu Ngư Nhi ôm cổ chân của nàng, bộ dáng tràn đầy thương tâm,

“Nương, người nói xem, vàng đâu thể khiến người cười, người nói, vàng có thể giúp nương rửa chân sao, người nói, vàng có thể giống tiểu ngư nhi biết lớn lên sao?”

Đau đầu, nhu nhu mi, nàng biết nhiều lời không tác dụng, đối với tiểu tử nghịch ngợm này, phải sử dụng bạo lực, may mắn Lạc Dật ca ca xuất môn, nàng mới có thể đánh nó vài roi, nếu không, lát nữa huynh ấy trở về, tiểu ma đầu này lại có thái sơn để dựa vào.

“Đúng vậy, vàng có thể mua lấy mấy nô tỳ hầu hạ ta, còn có thể giúp ta nấu nước ấm rửa chân, càng có thể giống con biết lớn lên!” Nói xong, roi trong tay lại vung lên, hướng cái mông nhỏ đánh xuống.

“Nương nha, đau quá!” Tiểu Ngư Nhi nhất thời buông hai tay đang ôm chân của nàng ra, nhảy bắn ra, xoa xoa cái mông mình.

“Hảo, nương sẽ hảo hảo thương con!” Nàng ôn nhu cười, mắt hạnh như híp lại thành 1 đường.

Sáng sớm hôm nay, lão tiên sinh dạy học đã đến “măng vón”, tiểu quý này thế nhưng đã dám trốn học 3 ngày, thế nhưng nàng một chút cũng không phát giác, hần còn có thể làm bộ như không có việc gì, buổi sáng đeo túi sách trên lưng xuất môn, buổi tối một bộ nhả nhả vào cửa, may mắn mình lén lút theo dõi, thế này mới phát hiện, thì ra hần là cùng đám nhỏ của mấy ngư dân gần nhà, cả ngày chơi ngoài bờ biển!

Cấn chặt răng, roi trong tay lại muốn đánh xuống, nhưng còn chưa đánh tới, chợt nghe tiếng khóc thét.

“Ta còn chưa đánh con, con hét cái gì?” Nàng bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

“Nương, không phải con. ....” trốn ra phía sau mẫu thân, hấn vùng trộm chỉ chỉ về phái một đám người đang đánh nhau cách đó không xa.

Đây là có chuyện gì? Nàng một phen lôi kéo tay nhỏ bé của con trai, đi đến một bên nhìn lên.

Đường Khỏa Kế đang cùng vài nam tử mặc quần áo nâu dây dưa, thỉnh thoảng có người bị trúng một quyền, thỉnh thoảng lại có người bị đập một cước, phát ra từng trận khóc thét.

Chịu thiệt, chịu thiệt ! Y Y trong lòng ám cấp, nhìn Đường Khỏa Kế đúng là không có một tia cơ hội đánh lại đối thủ, vừa thấy chỉ biết đối phương lai lịch không nhỏ, người theo hầu cũng mang võ nghệ, nhưng không biết vì sao không có thi triển, chỉ là tùy tiện tránh né, mà Đường Khỏa Kế lại tự mình trúng chiêu.

“Nương, chúng ta đi lên giúp Ngự gia gia.” Tiểu Ngự Nhi thấy có người khi dễ Ngự gia gia, muốn xông lên ứng cứu.

“Bang cái gì bang, con mà đi lên sẽ bị đánh cho chèm bẹp, ngốc, đừng nhúc nhích.” Nàng dùng tay đè đầu của hấn lại, suy đoán lai lịch đối phương, thấy thế nào ,chiêu thuật này... cảm thấy có chút quen mắt đây?

“Ai nha, Tiểu Vi Tử ca ca bị đánh ngã.” Hấn lại gấp đến độ dậm chân .

Được rồi, nể mặt con vệt lần trước của Tiểu Vi Tử, không chờ đợi nữa, nhìn quanh thấy có mấy cái ghế, vung chân một cái, cái ghế lập tức bay thẳng đến, chuẩn xác hướng về phía người đang day dưa với Tiểu Vi Tử.

Nhưng thính giác của nam tử kia thập phần tinh nhạy, vừa nhắc tay, đã dễ dàng chế trụ cái ghế, tức giận xoay người hướng về phía bị tập kích.

“Ai!”

“Ta!” Nàng biết không thể ẩn nấp, chỉ phải vỗ vỗ bộ ngực, đi ra ngoài,

“Ta đi không đổi danh, ngồi không thay đổi họ, Hoa Mộc Lan!” Mạo dùng một chút hấn là không có vấn đề gì đi? Hoa đại tỷ.

Không ngờ, nam tử kia kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên lui xuống, một thân ảnh thon dài từ sau xuất hiện, nhàn nhã phe phẩy giấy phiến, khuôn mặt tuấn tú như ngọc, bạc thân lạnh như băng, khỏe mỗi cong cong ản ản ý cười, đôi mắt màu tím thẳng tắp xem xét nàng.

“Thật sự là Hoa Mộc Lan a, đi không đổi danh, ngồi không thay đổi họ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Phiên Ngoại 2: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Nhị]

Thân ảnh thon dài xuất hiện rực rỡ dưới ánh nắng, khỏe mỗi cong cong tà tử mang hơi thở của mùa xuân, đôi mắt màu tím vừa nhắc, đối diện cùng đôi mắt hạnh to tròn của nàng, bắt gặp mỉm cười.

“Ta? Ta...thì đã sao? Người biết ta, hay không biết hả?” Nghe được mấy người xung quanh hít khí, hấn cười đến thật ôn nhu.

Nương làm sao vậy, ngày thường, ở Vân thành, cho dù là gặp được quan to quý nhân cũng chưa bao giờ có biểu hiện như vậy, như thế nào, vừa nhìn thấy một người có diện mạo tuấn tú giống như cha nuôi liền dọa thành như vậy? Tiểu Ngự Nhi khó hiểu nhìn nương cơ hồ đã hóa thành tảng đá, cong cong biểu môi, thân thể nhỏ bé từ sau người nàng lộ ra, thấy Tiểu Vi Tử ca ca còn có thể đứng lên, cũng thấy không còn lo lắng nữa.

“Không biết!” Nàng giống như gặp quỷ, lắc đầu ngoay ngoay, phản ứng mãnh liệt làm cho mọi người đang vây xung quanh càng thêm hiếu kì.

Ngày thường, Y đại nương nàng nói một là một, sao bây giờ lại có hành động chột dạ như vậy, nhưng thật ra mọi người sờ không được ý nghĩ địa phương.

“Y đại nương, người thật sự không biết hấn sao?” Tiểu Vi Tử ôm ngực, khắp khiêng đi đến trước mặt nàng, chỉ vào đám người đang đứng vây quanh hấn:

“Bọn họ đều là thủ hạ của hần, vừa rồi còn trộm ba lượng bạc của chương quây, có vị khách nhìn thấy, bọn họ còn không thừa nhận.” Mới đi vài bước, vết thương bên hông nhói đau làm hần nhe răng nhếch miệng.

Ba lượng bạc? Trời ạ, hần sao có thể đi trộm hai, ba lượng bạc, cho dù ba ngàn lượng hoàng kim. .... Cũng không thể nào a.

“Thủ hạ của hần sẽ không lấy, hần lại càng không lấy.” Nàng vỗ vỗ bả vai Tiểu Vi Từ, xem ra, bọn họ hiểu lầm rồi.

Nhưng, lời này vừa nói ra, nàng mới phát hiện, người đối diện cong môi cười khê, ánh mắt sắc bén nhìn nàng, trong lòng không khỏi thâm kêu một tiếng: tiêu rồi!!!

“Như thế nào, không phải nàng không biết ta sao? Nếu đã không quen biết, vì sao lại có thể chắc chắn về nhân phẩm của ta, hay là của thủ hạ của ta?” Hần cười đến thật đắc ý.

“Đừng vậy, Y đại nương, người đừng thấy bộ dạng xinh đẹp, so với cô nương gia còn muốn điểm lệ hơn, liền thần hồn điên đảo, bình thường người đều thẳng thần dứt khoát, đừng bị vẻ bên ngoài của hần mê hoặc.” Một đại hán diện mạo thô lỗ khinh thường nói, hần ghét nhất chính là người từ bên ngoài tới, lại còn là công tử có vẻ ngoài tuấn mỹ, bởi vì nương tử của hần chính là bị loại hoa hoa công tử này câu dẫn đi.

Mê hoặc? Phù Vân Khâu Trạch sờ sờ cằm, nhìn nàng sắc mặt xanh mét nghiền đầu chuyển hướng nhìn vị đại hần kia, bắt đầu phát biểu, bỗng nhiên trong lúc đó, nhớ đến thiên hạ sáu năm trước đó, quả nhiên vẫn không có gì thay đổi, có chăng chỉ là thêm một phần thành thực uẩn nhẫn.

“Mê hoặc con khi, người nghĩ rằng ta là loại người háo sắc hay sao? Vẫn là nói, người cảm thấy ta và nương tử nhà người giống nhau sao, chỉ cần nhìn thấy nam nhân xinh đẹp sẽ đi theo không biết phải trái? Người hãy tự ngắm lại đi, vì sao trước kia khi chung một mái nhà, nàng cùng người sáng chiều tranh cãi, vì sao, nàng lại cùng người khác rời đi.” Tay chống thắt lưng, Y Y chỉ vào hần phê phán.

Khâu Trạch là ai mà có thể để hần tùy tiện phê bình, thiên hạ to lớn, nam nhân có thể so sánh với hần có mấy người?

“Người, Y đại nương, ta đây là đang giúp người nói chuyện, người như thế nào, như thế nào trả đũa. ....” Sắc mặt đỏ lên, nam nhân kia chịu không nổi ánh mắt trách cứ của mọi người, lẩn vào đám đông, bỏ đi.

“Nương của ta còn giúp người tìm nương tử người nói chuyện, cả phố này có người nào không biết chứ.” Tiểu Ngư Nhi đáng thương lắc đầu, nhỏ giọng nhắc tới.

Bởi vì như thế, cho dù là có chuyện kinh thiên động địa gì, hàng xóm láng giềng đều đi tìm cha nuôi, mà không dám tới tìm nương.

“Khả, nhưng mà Y đại nương, lúc ấy trong khách điểm chỉ có người của bọn họ, không phải bọn họ lấy, vậy không phải là nói người trong nhà ‘tay chân không sạch sẽ’ sao?” Tiểu Vi Từ thưa dạ hỏi.

Người một nhà? Nàng đánh giá một chút về mặt trung hậu thật thà của Hoài thúc, Lý thúc; thiên chân khả ái Tiểu Vi Từ, thiện lương đến nỗi bị người ta nói thành là con cừu si ngốc, còn có con nuôi của Ngư gia gia – La Tuyết, nhìn thế nào cũng không có khả năng.

“Tiểu Vi Từ, người xác định, tiền của chương quây thật sự là bị bọn họ trộm? Không có khách nhân nào ngoài hần sao?” Nàng hỏi ra nghi vấn.

“Đương nhiên xác định, là vị khách nhân kia nói là bọn họ lấy, á, hần. ....” Chỉ vào một cái bàn trống không, mắt Tiểu Vi Từ choáng váng, “mới vừa rồi còn ngồi ở đây. ....”

Khâu Trạch khép ti phiến, ánh mắt đảo một vòng ngắm phong cảnh, thật là một địa phương tốt, dân phong giản dị. ....

Tiểu Ngư Nhi vỗ cái trán, kéo kéo cánh tay Tiểu Vi Từ ca ca.

“Tiểu Vi Từ ca ca, các người bị lừa rồi?”

“Mắc mưu? Sao có thể như vậy?” Tiểu Vi Từ còn bị vây trong trạng thái mơ hồ, nghi hoặc cúi đầu nhìn Tiểu Ngư Nhi luôn luôn thông minh lanh lợi.

Y Y cũng liếc mắt xem thường, ngay cả bị lừa hay không còn chưa biết, nên dù có nói là người trong nhà làm, cũng không có người tin, bởi vì ở bọn họ lấy bạc phía trước, sẽ cùng mọi người nói hần yếu “Vụng trộm” “Đi trộm bạc”.

“Người khách vừa rồi nói cho huynh biết là nhóm người kia trộm bạc của trường quây không phải là người Vân thành đúng không?”

“Ta chưa thấy qua, nhìn ngôn hành cử chỉ cùng với quần áo của hần, hần là người từ bên ngoài đến.” La Tuyết, mười bốn tuổi, đứng dậy, nhớ nhân dạng của người khách vừa rồi.

“Vậy đừng nói nữa, người kia chắc đã cao chạy xa bay, khẳng định không dám trở lại, loại kỹ xảo “đương đông kích tây” này không ngờ cũng dùng được, hơn nữa, đối với “người nào đó” mà nói, hần là đã sớm phát hiện ra rồi mới đúng.” Nàng liếc về phía Phù Vân Khâu Trạch đang trấn định mỉm cười, châm chọc nói.

Hắc y nam tử đứng ở phía sau Khâu Trạch đang muốn tiến lên hành lễ, lại bị hần dùng quạt chặn lại, phải lui trở về, có chút không rõ, rõ ràng người trước mặt chính là hoàng phi, vì sao Hoàng Thượng còn không tiến lên nhận thức?

Đánh giá khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp trong sáng như hoa của nàng, so với dĩ vãng còn có thêm một chút cứng cỏi, nàng quả là một đóa tường vi điểm lệ nhưng lại có gai, giờ nàng đang ‘giương nanh múa vuốt’, vậy hấn sẽ bồi nàng.

“Người nào đó” mà nàng nói là đang ám chỉ ta sao? Nhiều năm không gặp, nàng cho rằng mất hết lý trí, trở nên điên loạn rồi sao?” Hấn nhú mày, “Yên tâm đi, vừa rồi ta đã cho thủ hạ đuổi theo, chỉ ra chưa ra tay bắt lấy, bởi vì hấn ở đâu thì thành trấn xung quanh đều sẽ phát sinh một số án kiện, ta bắt quá muốn điều tra rõ ràng, là có mưu kế hay chỉ là ngẫu nhiên.” bên trong đôi mắt màu tím chói sáng, không hề khinh liễm.

“Khụ, phải không? Nếu ngươi đã sớm phát hiện, còn phá hủy gì đó trong khách điểm, cũng nên bồi thường, đừng cho rằng nói vài câu là xong, dù sao bọn họ mở cửa ra cũng phải làm ăn buôn bán, ta,... ta đi trước.” Nàng xấu hổ khoát tay áo, một tay nắm lấy bàn tay con trai, một tay túm cao váy, nhanh chóng lùi vào đám người chạy trốn.

Vẫn chưa vội vã đuổi theo, có chút dăm chiêu nhìn hướng nàng bỏ chạy liếc mắt một cái, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Còn muốn trốn? Y Y, thành này, nàng mọc cánh cũng khó bay!!!

□

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Phiên Ngoại 3: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Tam]

Hai cái thân ảnh, một lớn một nhỏ kéo nhau bỏ trốn, chạy được một lúc, ngoảnh đầu lại thấy không ai đuổi theo mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, hơi thở dồn dập, cả người xụi lơ dựa vào tường, ngồi bệt xuống.

“Nương, chúng ta vì... vì sao phải... phải bỏ trốn a?” Tiểu Ngư Nhi cho tới bây giờ mới có cơ hội đặt câu hỏi, hấn không rõ, vì sao có có cảm giác như là nương gặp phải quỷ, trước kia, dù có người cùng nương tranh chấp, cũng chưa từng thấy nương có bộ dáng chật vật như vậy.

Vỗ vỗ bộ ngực, nàng lắc lắc đầu, tay đặt lên ngực, cảm thụ tiếng tim đập mạnh mẽ dị thường, đã bao nhiêu năm rồi, nàng không có loại cảm giác này?

“Nương cũng không biết, chỉ là, khụ, những người đó mặc dù nhìn không phải người xấu, nhưng, nhưng là không dễ chọc, chúng ta vẫn là ‘tẩu vi thượng sách’ (chạy là tốt nhất).” Nàng giải thích lung tung, cũng không quản con trai có tin hay không.

Còn về việc vì sao phải trốn, còn không phải đều do hấn, Phù Vân Khâu Trạch.....

“Nhưng mà, nương, Vân thành này, không nhà nào không biết chúng ta, có thể bỏ trốn được sao?” Hấn gãi gãi đầu, nhìn bàn tay vẫn bị nương nắm chặt, vừa rồi, nếu không phải nàng lôi kéo mình chạy, cũng sẽ không mệt mỏi như vậy a.

“Ta, ta đã nói dối ta gọi là Hoa Mộc Lan, bọn họ sao có thể tìm được chúng ta?” Đầu nàng nhất thời loạn thành một đoàn, chỉ nhớ đến mỗi đôi mắt màu tím dùng ánh mắt ôn nhu, tha thiết nhìn mình chằm chằm.....

Nương lại thế rồi, sao cứ như biến thành tượng đá, thật tò mò nha? Tiểu Ngư Nhi thở dài.

“Nhưng mà, nương, Tiểu Vi Tử ca ca cùng mọi người toàn Vân thành đều biết chúng ta là ai, bọn họ chỉ cần tùy tiện hỏi thăm một người, liền biết được chỗ ở của chúng ta.” Thật là, nương thực sự nghĩ rằng, nói mình là “Hoa Mộc Lan” thì mình sẽ thật sự biến thành “Hoa Mộc Lan” sao? Hấn bất đắc dĩ liếc mắt xem thường.

Nghe con trai giải thích, người nào đó nhất thời trừng lớn mắt hạnh, không thể tin cúi đầu, nhìn về mặt bất đắc dĩ của con, thâm thấy chính mình giờ phút này không phải là một tấm gương tốt.

Đúng vậy, Phù Vân Khâu Trạch sao có khả năng bỏ qua dễ dàng như vậy, hấn có thể tìm tới nơi này, khẳng định có thể tìm được nhà của mình a, không được, nàng trở về thu thập hành lý, mau chóng rời khỏi “chiến trường”, về phần Lạc Dật ca ca, nhờ người đi báo với huynh ấy một tiếng là được.....

“Con trai, mau, chúng ta mau về nhà thu thập hành lý rồi bỏ trốn ngay,” Nàng lại nhanh chóng cầm lấy bàn tay nhỏ của Tiểu Ngư Nhi, nhắm hướng nhà mình cầm đầu chạy, nhưng do quá vội vàng, bé con làm rơi cả giày, vội vàng quỳnh quáng hô lên: “Giày, giày.”

Hai người thở hồng hộc, một đường chạy thẳng về nhà, cũng không chấp nhặt ánh mắt nghi hoặc của người nào đó, vọt vào phòng, bắt đầu thu thập hành trang.

“Đinh đương, đinh đương. ....” Người nào đó cho rất nhiều vàng bạc châu báu vào tai nải.

“Ăn, ăn. ....” Người nào đó không quên chạy tới phòng bếp ôm lấy mẻ bánh bao mới ra lò chạy trở về tiếp tục đóng gói.

Tiểu Ngư Nhi bắt đầu đi tròng mắt nhìn tai nải dường như đã biến thành một ngọn núi trước mặt, nương là muốn mang toàn bộ cửa hàng đi hay là muốn chạy trốn a? Nhiều như vậy, ai có thể ôm hết chứ.

“Nương, này đó, này đó cũng không nhất thiết phải đem theo.” Nói xong, hắn đem quần áo mặt lồi thồi, bình hoa... từ trong tay nải rút ra, lại tiếp tục đem một cái kim hòm bế ra, rồi lại vùi đầu vào, tiếp tục tìm kiếm đại vật phẩm quý giá.

Cũng không nhất thiết phải đem theo? Mặt của nương nhất thời đen xuống dưới, vậy đối đến địa phương khác dùng cái gì mưu sinh a? Nếu Lạc Dật ca ca ở đây thì tốt rồi, lúc ấy sẽ kêu huynh ấy dùng bạch hạc chuyển giúp mình một nửa hành lý bằng đường “hàng không” là xong, bằng không, tiểu quý này đang tuổi ăn tuổi lớn, núi vàng còn sập a.

“Con, con còn muốn ăn cơm không, có muốn là rảnh thì đi câu cá, không rảnh thì cần kẻo xem trời mưa không?” Nương lấy lòng tiến đến bên cạnh con trai, lấy tay giúp hắn mát xa bả vai.

“Có ý gì?” Người nào đó cảnh giác ngẩng đầu, nhìn mẫu thân đang “dụ dỗ bằng nụ hôn” liếc mắt một cái.

Chỉ có những khi như vậy, Y Y mới thực sự cảm thấy Tiểu Ngư Nhi đại khái có khả năng di truyền một chút trí tuệ cùng giáo hoạt của Phù Vân Khâu Trạch, nương đã nói rõ ràng như vậy, tiểu quý này sao có thể không hiểu chứ?

Đúng vậy, con trai tuy rằng không thích đọc sách, nhưng chỉ cần là bài hát dân gian, mấy câu truyền miệng thì hắn đều có thể đọc lâu lâu, nhưng nếu kêu hắn đọc sách viết chữ, thì chẳng khác muốn “mạng nhỏ” của hắn không bằng, đương nhiên, điểm ấy là di truyền từ nương. .... Nương hổ thẹn cúi đầu.

“Mấy thứ này cũng không thể ôm hết, con đi tìm bạch hạc phía sau hậu viện của cha nuôi con mang giúp không phải là được rồi sao? Chúng nó đều rất có khí lực, một con, chỉ cần một con như vậy là đủ rồi.” Chà xát hai tay, nương vờn một ngón tay, ý tứ rõ ràng.

thân hình nhỏ nhỏ mềm mại, hắn rốt cục hiểu được ý tứ của nương.

“Không được.” Kiên quyết lắc đầu cự tuyệt.

“Vì sao chứ?” Nương kêu to, “Con nha, con sẽ không ngờ đến nỗi nghĩ rằng chỉ bằng này: vài cái bánh bao, mấy bộ quần áo cùng mấy cái vòng cổ, thì chúng ta có thể vượt qua khoảng thời gian tới, chờ cha nuôi con đến tìm sao? Cha nuôi ít nhất còn có nửa tháng nữa mới trở về, còn có a, chờ cha nuôi con tìm được chúng ta, phỏng chừng mẹ con mình đều chết đói cả rồi.”

Mấy cái vòng cổ này đổi thành ngân lượng có thể cho nhà bình thường trang trải cuộc sống trong vòng nửa năm, nương còn nói chưa đủ? Tiểu Ngư Nhi mím môi, nhưng nghĩ đến cá tính hời hợt, quên trước quên sau của mẫu thân, cũng có chút hiểu rõ. Mẫu thân không phải thích tiêu tiền, chính là, thường xuyên mua này nọ linh tinh, nhưng chưa đợi trả xong tiền cho thương nhân liền vỗ vỗ bụng chạy lấy người, theo lý người ta sẽ ý ới đuổi theo, lấy lại đồ, từ nay về sau không “mua bán” với người nữa. .... aizz, nhưng sự thật là, mỗi lần nương muốn mua này nọ, chính mình đều đi theo sau, giúp người thanh toán, trở thành cái đuôi của mẫu thân, bị các bằng hữu cười nhạo.

“Nương, người cũng biết, bạch hạc kia ngoại trừ cha nuôi, ai nói chúng cũng không nghe, hơn nữa chọc giận chúng nó, sẽ bị hất bay.” Hắn trước kia thường đi theo cha nuôi, nên xem bạch hạc là mã ky, mãi đến khi, có một lần, cha nuôi không ở nhà, lại tự mình muốn trèo lên, nghĩ rằng chúng nó vẫn sẽ ngoan ngoãn nghe lời như bình thường, không ngờ, nó không những không cho, còn nổi giận hất hắn xuống đất, may mắn cha nuôi đúng lúc trở về, nếu không, hắn, Tiểu Ngư Nhi sẽ biến thành tiểu cá khô rồi.

Nghiên mặt, hắn phớt lờ vẻ mặt đang thương, nước mắt lưng tròng của mẫu thân, hừ, còn làm bộ!

“Con cho chúng nó ăn là được.” Nương tiếp tục kiên trì.

“Vậy người đi thử đi?” Hắn chọn mi, ghé hướng nương, thấy sắc mặt nương trắng nhợt, biết chính mình là thành công giải thoát khỏi “âm mưu”.

Không thể tìm bạch hạc, như vậy, mấy người phụ việc trong tiệm hắn là có thể đi? Nghĩ vậy, nương nhất thời chớp chớp hai mắt, mở cửa ra, nhưng mới đi được vài bước, đã nhìn thấy thân ảnh đỏ tươi đứng ở bên trong đình viện, lại giả vờ như không nhìn thấy muốn trở về phòng.

“Y Y, nương làm thế làm tâm của bốn vương rất tổn thương nha, không muốn nhìn thấy bốn vương như vậy sao?” Đôi mắt mạt sắc tràn đầy thần sắc bi thương, một tay che ngực, bộ dáng thương tâm, khổ sở.

Nương vốn là muốn nói hắn nhầm chán, không ngờ tiểu quý trong phòng đã nhanh chóng vọt ra.

“Nhị cha nuôi!” thanh âm đang yêu nũng nịu kia tất nhiên là xuất phát từ miệng Tiểu Ngư Nhi.

“Tiểu Ngư Nhi, hôm nay nương của con làm sao vậy? Ngày thường ta đến, nương cũng không có thần sắc như vậy.” Mẫn Hách hướng hắn vẫy vẫy tay, mấy năm nay, nương rất ít khi xuất hiện biểu hiện này, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 238: Phiên Ngoại 4: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Tứ]

Sớm không đến, muộn không đến, cố tình ở thời điểm mình chuẩn bị trốn đi lại đến, không phải là Khâu Trạch phái hắc đến giám thị mình chứ? Y Y nghi thần nghi quỷ theo dõi hắc, căn bản là không nghĩ tới, quan hệ của hai người bọn họ có thể không ra tay động thủ đã là lay trời tạ phật rồi, sao có thể bắt tay liên minh được?

“Nhị cha nuôi, trước kia nương có phải từng đắc tội với người nào hay không? Người nói con và người phải bỏ trốn.” Nhún vai, Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy mẫu thân dùng ánh mắt “hung ác” trừng mắt cảnh cáo, nhưng lại không chút sợ hãi nói ra.

Tiểu gia hỏa này, rốt cuộc có xem mình là mẹ ruột hay không? Thế nhưng lại cùng Mẫn Hách, mỗi tháng chỉ đến một lần, còn muốn thân thiết hơn, có cái gì đều cùng hai cha nuôi nói, còn lời nói của nàng thì vừa vào tai này đã lọt sang tai kia, aiz, nàng chán nản cảm than trong lòng.

“Bỏ trốn?” Mẫn Hách sững sốt, liếc mắt nhìn gương mặt thất kinh của nàng, môi đỏ mọng nhát câu, “Hắc là nhìn thấy khác tinh đi? Khó trách, hôm nay ta lâm triều lại không nhìn thấy hắc, có thể sáu năm rồi chưa gặp, hắc thật đúng là không thể nhận diện được nữa rồi.”

“Hắc là ai vậy, nhị cha nuôi?” Tiểu Ngư Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lấm lem, mở to hai mắt tròn xoe.

“Hắc là.....” Cố ý dừng một chút, hắc dĩ nhiên nhìn thấy lửa giận trong mắt nàng.

Quả nhiên, thân ảnh nhỏ nhắn của nàng lập tức lấy tốc độ sấm sét, lửa cháy trúng móng vuốt tới trước mặt hắc, kéo ống tay áo Mẫn Hách, mắt hạnh trừng trừng.

“Mẫn Hách yêu nam, người tốt nhất cầm cái miệng của người lại cho ta, nếu không, cũng đừng trách ta trở mặt.”

“Yêu, ta thực sự rất sợ nha.”

Giống như rất là lo lắng che ngực, nhưng ý cười lại đọng đầy đáy mắt, bên trong đôi mắt mặc sắc hiển lộ thân ảnh nhỏ nhắn mang cái đầu sư tử,

“Nhiều năm qua, ta đều giúp nàng che giấu hết mọi tin tức, nàng không cảm tạ ta thì thôi, còn muốn trở mặt, nói như thế nào, Tiểu Ngư Nhi cũng gọi ta một tiếng nhị cha nuôi, đều là người một nhà, nàng làm như vậy, thực làm ta thương tâm nha.” Nói xong, không quên ‘hư tình giả ý’ xoa xoa khóe mắt.

“Người một nhà? Thật sự là người một nhà, sẽ không trừng mắt làm khách nhân trong tiệm đều sợ hãi bỏ đi, mỗi lần người đến, đều phải tổn thất ít nhất vài vị khách nhân, người nói, người một nhà sẽ làm hồng bát com của người trong nhà sao?” Hơn nữa, mỗi tháng đều phải đến trình diện một lần, nếu không phải sau lại khi hắc trở về sẽ mang vàng đến bồi thường, coi như đền bù tổn thất, nàng mới sẽ không hoan nghênh hắc đến. =]]

Ách, phải biết rằng, mỗi lần hắc bồi thường, phần này cũng thật hậu hĩnh nha, nàng sao có thể tính toán chi li như thế? Mẫn Hách bắt đầu đi lác lác đầu, trực tiếp hướng về phía nhuyển tháp đặt ở phía trong nằm xuống, ngắm nhìn Thiên Âm hoa chung quanh nở rộ, khoanh tay làm mặt dày, bộ dáng muốn nghỉ ngơi.

“Nói cả nửa ngày, rốt cuộc ‘hắc’ là ai cũng không có người nào giải thích?” Tiểu Ngư Nhi than thở, bất quá, ít nhất biết được ‘hắc’ chính là nhược điểm của mẫu thân, mà người đó, không ai khác, nhất định là nam nhân có đôi mắt màu tím kia.

“Giải thích cái đầu con, nhanh đi tìm người hỗ trợ khiến này nợ đi” Nàng cốc vào đầu con một cái, vội vàng hướng phòng trong, vừa đi vừa lăm bằm,

“Lúc xui xẻo làm chuyện gì cũng gặp trắc trở, người nên đến, không nên đến, đều đến đây.....”

Tay nhỏ bé xoa xoa chỗ đau bị mẫu thân nắm chặt, liếc mắt nhìn nhị cha nuôi nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần, Tiểu Ngư Nhi hiểu được cha nuôi không muốn xen vào việc của người khác, chỉ phải giận dữ chạy đi tìm mấy người trong hiệu thuốc bắc đến giúp đỡ.

Nhưng, khi ba nam nhân dáng vẻ lực lưỡng tiến vào, vừa thấy núi đồ đạc trong phòng, lập tức đồng loạt xua tay.

“Có ý gì?” Nàng lại lấy đến một cái bình hoa đặt vào đồng hồ, nhướng mày, bọn họ không phải cần tiền công sao? Nào có khuôn vác nào không chịu khiêng đồ chứ.

“Nhị chương quỳ, không phải chúng tôi không làm, nhưng mà, chỗ này... thật là nhiều lắm, phòng chừng phải cần đến sáu người mới khuôn hết, Y đại nương, người muốn chuyển nhà sao? Nếu như vậy, còn phải mướn thêm mấy cái xe ngựa, còn phải tìm người đến đem giường huy đi.....” Khuân vác Giáp bắt đầu “bệnh nghề nghiệp”, cũng không cảm thấy không khí chung quanh có gì không đúng, cần nhân nói.

Chuyển giường? Hẳn thật cho rằng mình muốn chuyển nhà a? sắc mặt Y Y nhất thời đen sì, hai tay khoanh trước ngực, nhìn hấn muốn cảm rằm đến khi nào.

“Đừng, đừng nói nữa. ....” khuôn vác Ất thực thời hờn, dùng tay vỗ vỗ bả vai hấn.

“Nhưng mà, nếu không có từng đó nhân lực, không thể nào dọn hết được đồ đạc này đâu a, người cũng không phải không biết, nhị chương quỳ đầu hay mua linh tinh đủ thứ, cái nào nghe nói có giảm giá, mua một tặng hai là đều mua về, kho sau nhà còn chất đầy một đống lớn lớn nha, nói là cái gì “lỗi thời” thì có thể sử dụng vào việc khác, nói còn có thể lấy đi trồng hoa. . . , này nếu muốn chuyển đi hết, phòng chừng còn phải có thêm hai người, kia tổng cộng cần thêm tám người, cộng thêm ba chúng ta, tổng cộng có mười một người mới có thể dời hết những thứ này.” Rốt cục nói đến khát nước, Giáp mới ngừng lại.

Hấn rốt cuộc có phiền hay không? Y Y sắc mặt từ đen chuyển thành trắng, từ trắng chuyển xanh, nếu không phải mấy người này cũng ăn tốn ngân lượng muốn về, nàng nhất định đã đá một cước, tiễn họ ra đường.

“Nhị chương quỳ chỉ là muốn chuyển “tay nải”, không phải chuyển nhà, chúng ta chỉ cần đem những thứ trên bàn này đi là có thể .” Bình thản nhưng là người phản ứng mau lẹ, sợ Giáp lại nói ra cái gì kỳ quái, như vậy, ba huynh đệ bọn họ thật sự phải vỗ vỗ mông chạy lấy người .

“Đúng vậy, là “tay nải”, không phải chuyển nhà!” Cẩn chặt rằng, nàng thật sự là không nghĩ ra, là mẫu thân như thế nào lại sinh ra ba huynh đệ này, còn có khác biệt lớn như vậy?

“Ba người thật sự là chuyển không hết.” Giáp lắc đầu, trực tiếp đi ra ngoài.

“Đứng lại, người đi đâu?” Nàng hét lớn một tiếng, nếu không phải Tiểu Ngư Nhi liều mạng ôm lấy eo nàng, chỉ sợ nàng đã sớm tiến lên đánh người, nào có người làm nào còn “sốc” hơn chủ như vậy?

“Tìm người đến hỗ trợ a. ....” Giáp quay đầu, mặc danh kỳ diệu nhìn về phía nhị chương quỳ đang cứng đờ như hóa thạch.

Thì ra. .... thì ra là như vậy, mọi người thật đúng là nghĩ rằng hấn muốn vỗ mông chạy lấy người đi. Mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, như vậy, thật là đúng vậy lap.

“Vậy người đi nhanh đi.” Khoát tay áo, nàng cũng có chút xấu hổ.

Nhưng mà, không ngờ, hấn mới đi ra ngoài không đến nửa khắc liền dẫn sáu nam tử cao lớn khỏe mạnh đi đến, nói là gặp ở cửa, vừa vặn vừa hỏi có thể hỗ trợ này nọ hay không, liền tiến vào.

Y Y nhũ mày đánh giá này sáu nam tử, trang phục đồng nhất, trường sam sạch sẽ màu nâu nhạt, tổng cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại nói không ra là “không ổn” ở chỗ nào, hơn nữa, tính như thế nào, sáu người “miễn phí” so với tám người “tính tiền”, nàng cũng sẽ không phản đối.

“Này đó, này đó, còn có này đó, toàn bộ đều mang ra ngoài theo ta đi, đến nơi cần đến, tự nhiên liền cho các người bạc , yên tâm, ta sẽ không cho các người chịu thiệt .” Nàng chỉ vào toàn bộ hành lý nói, khoe mắt vụng trộm liếc nhìn về phía Mẫn Hách, thấy hấn không có động tĩnh gì, cũng tạm an tâm, chỉ cần hấn không ngăn cản mình là tốt rồi.

Sáu nam tử cao lớn quả thực không nhiều lời, khiêng “tay nải không lồ” lên liền hướng ngoài cửa đi đến, Y Y còn đang mãi chìm đắm trong tâm trạng vui vẻ sung sướng vì tìm được người hỗ trợ, giật mình nhớ lại đã thấy bọn họ không quay đầu nhìn nàng đã tiếp tục đi tới, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh giác, cuống quýt vọt tới trước mặt sáu nam tử, hai tay dang ra, ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Không phải nói đi theo sau ta sao? Các người không phải là muốn cướp bóc chứ?” Nàng nhìn không ra mấy nam tử rốt cuộc là có võ công hay không, nếu bọn họ liền thủ lại, thì mình không biết phải ứng phó thế nào?

“Cướp bóc?” từ phía sau nàng truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái,

“Giúp nương tử mình dọn đồ, cũng xem như cướp bóc sao?”

Ti phiến nhẹ nhàng lay động, người nào đó, gương mặt như ngọc, đôi mắt màu tím tràn đầy nhu tình, thẳng tắp nhìn nàng, khoe môi cong cong dật ra một nụ cười như có như không. . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Phiên Ngoại 5: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [

Ngũ]

Ai... ai là nương tử của ngươi, trước mặt mọi người, thỉnh công tử nói chuyện tôn trọng một chút.” Hai tay chống eo, nháy mắt, nàng ra một cái quyết định. Tục ngữ nói đúng: chó bị dồn đến chân tường cũng sẽ cắn người nha, huống chi là người.....

“Phải không? Nàng gọi ta vì công tử, mà không phải “tướng công” hoặc “phu quân”, y theo gia pháp, thì ta nên trừng phạt nàng thế nào đây? Ta phải hảo hảo suy nghĩ một chút.” Gấp tí phiến lại, gõ gõ lên người ra chiều suy nghĩ, một tay vuốt vuốt cằm, bộ dáng tự hỏi.

Ngay tại thời điểm mọi người không chú ý, chỉ thấy nàng đột nhiên thẳng một cước, dùng sức đạp lên bàn chân của một trong sáu nam tử áo nâu, ai, có thể nói là dùng hết sức lực, đủ để làm tên kia bị đạp đến sắc mặt kịch biến.

“Hoàng, hoàng phi.....” Nam tử cắn răng, hơi giật mình giầy thêu trên bàn chân mình, không biết mình đã làm gì đắc tội nàng.

Ánh mắt mọi người đều bị thanh âm của nam tử hấp dẫn đi qua, đương nhiên là bao gồm Phù Vân Khâu Trạch.

Thời cơ đã đến, không thể để lỡ, người nào đó nhất thời nhanh chóng thu “móng heo”, dùng tốc độ cực nhanh vọt vào trong phòng, “Oành”, đem cửa phòng, cửa sổ, tất cả đều đóng chặt lại.

Mọi người trong sân cứng họng nhìn một màn này, nàng... gặp quỷ sao?

Duy chỉ có thân ảnh đỏ tươi đang nhàn nhã ngồi thưởng trà là không hề cảm thấy ngạc nhiên, khoe môi đỏ tươi khê cong cong, tựa tiểu phi tiểu, một tay chống đỡ cằm, thẳng tắp xem xét thân ảnh màu tím kia.

Hắn rốt cục đã đến.

“Bây giờ, nhất thời nửa khắc, nàng cũng sẽ không đi ra, các ngươi yên tâm, phòng của nàng chỉ có một cửa ra cùng một cái cửa sổ, nói cách khác, chỉ có thể dựa vào con đường duy nhất này để chạy trốn, tuyệt đối không có đường khác để ra, chỉ bằng ngồi xuống uống chén trà đi, Hoàng Thượng?” Mị nhân liếc liếc về phía đôi mắt đang hé cửa nhìn trộm, câu thần, cười khê không thôi.

Mẫu Hách yêu nam chết tiết này, từ khi nào lại cùng Phù Vân Khâu Trạch thuận thảo như vậy! Ở trong phòng, Y Y thiếu chút nữa tức đến bốc khói, hắn muốn uống trà liền uống trà, sao lại đi nói với Khâu Trạch đường ra của mình chứ, cái này, bây giờ cho dù mình muốn giả dạng làm khuôn vác đi ra ngoài cũng khó.

“Nương, người đang nhìn cái gì?”

Một cái đầu nhỏ cũng cọ đi qua, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy nụ cười quyến rũ trên mặt của nhị cha nuôi, không khỏi có chút kỳ quái, mẫu thân nhìn nhị cha nuôi để làm chi? Chẳng lẽ hai người lại cãi nhau? Nếu không sao có thể vội vội vàng vàng trở về phòng đóng cửa, còn đóng luôn cửa sổ?

“Xem một tên mặt dày mày dạn.” Nàng thuận miệng đáp, nhưng đột nhiên ý thức được cái gì, quát to một tiếng, “Tiểu Ngư Nhi, sao con lại ở trong phòng?”

Bất đắc dĩ trợn trắng, hắn thật sự là chịu không nổi tính đàng trí của mẫu thân, rõ ràng vừa rồi người lao ra ngoài đuổi theo mấy vị thúc thúc kia, còn mình ngồi yên ôm hành lý của mình, cũng không đi ra ngoài, vì sao hắn lại không ở trong phòng?

“Nương, hôm nay nương làm sao vậy? Còn tự xưng là Hoa Mộc Lan, con sao lại không biết người cải danh sửa họ? Cả ngày đều cổ cổ quái quái, không phải là người thiếu nợ của ai, bị người ta đuổi đến tận nhà chứ? Nhưng mà, nương, cha nuôi cùng nhị cha nuôi đều rất có tiền a, chúng ta nếu thực thiếu người ta bạc, trước mượn cha nuôi, trả cho người ta xong không phải tốt hơn sao? Con không muốn đi theo người nơi nơi chạy loạn.” Nói ra ý kiến, đây là nguyên nhân hắn ngồi yên ôm hành lý chứ không nguyện ý đuổi theo mẫu thân truy người, dù nói như thế nào, ở bên cạnh hai cha nuôi tốt hơn ở bên cạnh mẫu thân nhiều lắm.

Ít nhất có thể lấp đầy bụng.

“Nợ bạc? Ai dám cho ta mượn tiền?” Nàng nhéo nhéo gương mặt phúng phính của con, xoay người, đem khe hở duy nhất khép lại, “Hơn nữa, dựa vào cái gì lại nói đi theo mẫu thân là “chạy loạn” hả? Ngân lượng trong hành lý cũng đủ cho hai mẹ con mình sống sung sướng mấy năm nha.” Đương nhiên, là trong tình huống nàng không tiêu tiền “ki quái”.

“Mẫu thân có biết một cân cái trắng bao nhiêu ngân lượng không?” Tiểu Ngư Nhi không tin nhìn nàng.

“ Bao nhiêu?”

“Mẫu thân có biết một gian phòng ở thuê bao nhiêu tiền không?”

“Chắc là không đắt lắm?” Nàng gãi gãi đầu, “Nếu không thì mua một căn nhà nhỏ, vậy thì không cần tiền thuê.”

Vậy không bằng trực tiếp ở lại..... Người nào đó đã muốn không nói gì, xem ra mẫu thân một chút tính toán cũng chưa có, chính là đã bị cái gì kinh hách nên mới muốn tạm thời rời đi.

Nhưng là, rốt cuộc là mẫu thân đã bị cái gì kinh hách? Ngày thường mẫu thân còn có thể so với Võ Tông, vậy còn có người nào có đủ khả năng để làm người sợ chứ? Ngay cả Ngự gia cũng chưa dọa được người, vậy thì tại sao a?

“Nương, muốn đi thì người đi một mình đi, con muốn đi theo cha nuôi.” Hắc trực tiếp hạ kết luận, đi trở về giường, bắt đầu cời bỏ tay nải: cần câu cá, tiểu nhân thư, kẹo, tiểu mộc côn. .... Từng cái đem ra.

Chẳng lẽ ngay từ đầu hắc đã không chuẩn bị bỏ đi? hốc mắt nàng đỏ lên, mấy thứ đó đều là đồ chơi mà nó thích nhất, không ngờ, con trai đúng là ngay cả quần áo cũng không mang.

“Tiểu Ngư Nhi, con thực không cần nương?” cô hòng nàng hơi hơi có chút ghen ngào.

“Từ bỏ.” Hắc đáp thật sự là rõ ràng, mẫu thân thường ngày hay đánh mình, vì sợ nàng khóc, nếu không, mình mới sẽ không ngây ngốc để người đánh đầu, nhưng mà lần này, mặc kệ, mặc kệ, muốn khóc cứ khóc, cha nuôi không ở đây, cũng không có người “cần nhân”, ít nhất nhị cha nuôi sẽ không.

Hào! Con trai có cũng như không! Cần môi, nàng đột nhiên tiến lên, nắm cổ tay Tiểu Ngư Nhi, tha tới cạnh cửa, mở cửa ra, đem hắc đẩy ra ngoài.

“Không cần liền đi ra ngoài, đi với cha nuôi luôn đi!” nói xong một câu, lại đột nhiên đóng cửa lại.

đồ chơi của con. .... Vươn tay, Tiểu Ngư Nhi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, đồ chơi đều ở bên trong, hắc sao có thể đi ra ngoài cùng hơi cùng nhóm bạn?

“Nhị cha nuôi. ....” Nương sinh khí, hắc cũng chỉ có thể dựa vào nhị cha nuôi.

Thân ảnh nho nhỏ đi qua, leo lên đùi của Mẫn Hách, bắt đầu làm nũng, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, nhìn thấy sáu nam tử chỉnh tề xếp thành một hàng, đứng thẳng, mà ngồi phía trên ghế dựa còn có một người, đúng là nam tử vừa rồi, người có đôi mắt màu tím.

Tò mò đánh giá người đó từ trên xuống dưới, Tiểu Ngư Nhi bắt giác nhe miệng cười cười, hi hi, người này cũng giống cha nuôi, rất “soái” nha!

“Đứa bé này là...?” thấy Y Y đem này tiểu nam hài này chạy khỏi chợ, Khâu Trạch có chút tò mò, lại nhìn thấy ánh mắt đánh giá của nhóc con không ngừng lướt trên người mình, cảm thấy buồn cười, có điểm giống Y Y trước đây, bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu.

Giống Y Y..... Nghĩ đến này, hắc ngạc nhiên nheo lại mi mắt, đứa bé này không phải là..... tính thời gian, nếu là bảo bối của bọn họ, cũng đã lớn như vậy.

“Tự đáy lòng ngươi không phải đã rõ rồi, không phải sao?” hai ngón tay Mẫn Hách cung chiều vuốt nhẹ cằm Tiểu Ngư Nhi, nghiêng khuôn mặt lăm lăm của Tiểu Ngư Nhi hướng về phía Khâu Trạch, “Hắc lớn lên giống Y Y, ngươi liền nhận thức không được?”

Xác thực, tiểu hài tử này có khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, hai mắt lạnh lợi, chỉ có sống mũi cao thẳng cùng bạc thần là giống mình như tạc.

Hoàn toàn là phiên bản tổng hợp của hai người!

“Nhị cha nuôi, cha nuôi đang nói gì vậy, Tiểu Ngư Nhi một chút đều nghe không hiểu, còn có, người kia là ai vậy? Hôm nay mẫu thân vừa thấy người đó đã bỏ chạy, bây giờ còn muốn chuyển nhà nữa.” Tiểu Ngư Nhi bắt đầu để lộ bí mật, cũng không quản mẫu thân ở trong phòng có nghe được hay không, trực tiếp đem lời muốn nói đều hỏi đi ra.

Con, không biết mình là ai?! Phù Vân Khâu Trạch sững sờ, nhìn về phía Mẫn Hách, thấy được ý cười trên mặt hắc, thế này mới hiểu được, hắc là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Phiên Ngoại 6: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Lục]

Thế nhưng con trai không biết mình là ai, như vậy, mình liền nói cho nó biết. Đôi mắt màu tím hiện lên ý cười ôn hòa, hơi cúi người, kéo kéo vạt vạt, nhìn thẳng vào đôi mắt tò mò của Tiểu Ngư Nhi, mở miệng.

“Ta là.....”

“Hắc là người qua đường Giáp!” Mẫn Hách một ngum đi vào, đôi mắt dài nhỏ khinh thù, gương mặt tuấn tú đậm nhạt, giống như lời nói mới rồi cũng không phải xuất phát từ trong miệng của hắc.

Người qua đường Giáp? nghi hoặc trên mặt Tiểu Ngư Nhi càng lớn hơn nữa , Giáp không phải là người giúp việc trong hiệu thuốc bắc sao? Như thế nào biến thành người qua đường?

“Nhị cha nuôi, cha nuôi gạt người, Giáp rõ ràng còn đang ở hiệu thuốc bắc hỗ trợ, hán không phải Giáp Lạp, cha nuôi có phải là cũng không biết tên hán, cho nên mới nói lung tung, lừa dối Tiểu Ngư Nhi?” Tiểu Ngư Nhi tuy nhỏ, nhưng trí tuệ thì so với những hài đồng cùng trang lứa vượt trội hơn nhiều, bởi thế, mới có thể mang theo một đồng ngân lượng, cùng mẫu thân, một lớn một nhỏ, nơi nơi mua đồ ăn, quả thực là vất vả lắm về nhà .

Xem ra con trai cũng không ngốc, Khâu Trạch đắc ý liếc về phía Mẫn Hách, nhiều năm như vậy, hán chẳng những biết nơi Y Y ở, còn cố ý phái thủ hạ vây đứng tung tích, đánh lạc hướng truy tìm của mình, bây giờ còn muốn ngăn cản phụ tử nhận thức, không khỏi có chút quá phận, bất quá, nhìn tới nhìn lui hán dường như vẫn chỉ một mình cô đơn. ....

“Tiểu Ngư Nhi thật thông minh, nhị cha nuôi xác thực không biết hán.” Hai tay nhất hoành, được rồi, Hoàng Thượng là mình nhận thức, nhưng trước mặt người ngoài, hán rốt cuộc muốn dùng thân phận như thế nào tiến đến, chính mình thật cũng không biết, Mẫn Hách mỉm cười tà mị.

Đôi mắt màu tím nguy hiểm nhú lại, rồi cười nhẹ, nhị cha nuôi. .... Tuyệt La Mẫn Hách, người muốn làm cha nuôi của con trai ta, cũng phải hỏi ta đồng ý hay không đồng ý trước.

“Nói dối, nhị cha nuôi, vừa rồi người còn cùng hán nói chuyện, nương từng nói qua, không thể cùng người xa lạ nói chuyện, nhị cha nuôi cùng hán nói chuyện, rõ ràng cùng hán quen biết .” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, tức giận đỏ hồng cái miệng nhỏ nhắn, nhị cha nuôi thế nhưng lừa gạt mình, vì cái gì? Hai cha nuôi thế nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng lừa gạt chính mình .

Thật sự là “tự lấy đá đập chân mình”, Khâu Trạch mân ý cười khê, hóp một ngụm trà, thanh thoi quan sát cảnh sắc trong sân: hoa Thiêm Âm trắng muốt, nở rộ khắp sân, màu trắng như tuyết, giống như trời sinh thắm, bạch mà nhẵn nhụi, cùng với khoảng sân của Lạc Dật chốn hoàng cung cơ hồ giống nhau như đúc, này đó, cũng là vì Y Y đi? Hán thù hạ mĩ mắt, nàng vì sao lại trốn tránh mình? Sáu năm không thấy. ....

Mẫn Hách khó xử nhún mày, liếc mắt nhìn Khâu Trạch, thấy hán tâm thần hoảng hốt, cũng kinh ngạc, nhưng giờ phút này đối diện cùng Tiểu Ngư Nhi tức giận đến hai gò má đỏ hồng, cũng không thể không lo lắng phải tự bào chữa như thế nào.

“Tiểu Ngư Nhi, tựa như dưới đáy biển có rất nhiều cá, nhưng muốn nhận thức ra chủng loại, kia nhị cha nuôi đành bắt lực, cho nên nói, hán là người xa lạ, mặc dù có thể nói chuyện, nhưng con hỏi hán là ai vậy, nhị cha nuôi sao trả lời được?” Đây chính là đáp án hán tự hỏi sâu nhất trầm.

“Quên đi, con đi hỏi nương.” Thâm trầm đến nỗi người nào đó nghe cũng không hiểu, chỉ phải từ bỏ, nhưng đối với lời nói dối vẫn quyết không bỏ qua:

“Nhưng nếu nương nói các người nhận thức, nhị cha nuôi, về sau, lời của người nói Tiểu Ngư Nhi sẽ không tin tưởng nữa.” Trí tuệ trùng mắt nhìn liêm, hán cười hi hi, nhảy xuống khỏi đùi của Mẫn Hách, hướng về phòng của nương chạy vội đi qua.

Tạm thời Y Y sẽ không nói cho hán biết chuyện của Khâu Trạch, bởi vì ngay lúc này, người nào đó vẫn còn đang rất tức giận chuyện bao năm qua hán không đến tìm mình, đương nhiên, trong đó trừ bỏ việc Lạc Dật sứ trá còn có chính mình ở giữa làm khó dễ, trong đó đủ loại nguyên do nàng cũng không hiểu rõ, không có biện pháp, vì chiếm lấy nàng, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn như vậy.

Mẫn Hách trong lòng cười thầm, nhưng bề ngoài vẫn như cũ, làm như không có việc gì, một bên nhàn nhã tựa lưng vào ghế dựa, một bên nhìn Tiểu Ngư Nhi chạy lon ton đi gõ cửa, nhưng thật ra đang rất muốn xem diễn biến kế tiếp sẽ như thế nào, Lạc Dật, người không ở đây, thật đúng là bỏ lỡ một trò hay.

Nhưng hán làm sao biết, này đó Lạc Dật đều đã sớm nhìn thấy trên quẻ tượng, hán bắt quả là chạy đi “tị nạn” mà thôi. =]]

“Nương, nương, mở cửa, ta đã trở về.” Tay nhỏ bé dùng sức đập cửa, Tiểu Ngư Nhi biết mẫu thân này giờ nhất định đã vụng trộm quan sát tình huống bên ngoài, bởi vì, nàng là một người không chịu nổi im lặng, bên trong phòng, ngoại trừ nương, cũng không còn ai có thể cùng nàng nói chuyện phiếm, không có nhìn trộm bên ngoài mới là lạ.

Quả thực, một đôi mắt màu đen tự khe hở xem xét đi ra, tức giận trùng mắt nhìn hán liếc mắt một cái.

“Người cho là người nói trở về ta sẽ mở cửa a, không ra, đi đi đi, đi tìm nhị cha nuôi của người đi, đã nói về sau không đi theo nương , còn trở về làm cái gì?” Y Y tức giận, dù rất muốn kéo con trai vào nhưng miệng lại mắng đuổi hán đi.

Hừ, tiểu phản đồ, còn dám trở về, nhưng mà, khi nàng nhìn thấy tầm mắt của hán phóng lại đây, tim không khỏi đập nhanh hơn, muốn lao ra, hai tay nắm chặt, vẫn là không chế được cơn giận, thấy Mẫn Hách dường như không có việc gì còn rảnh rỗi đùa, liền biết bọn họ không còn vướng mắc, nhất thời, lại cảm thấy có chút thất vọng rồi. ....

Khâu Trạch, người đã biết Tiểu Ngư Nhi là con của người?

Yên lặng suy nghĩ đủ chuyện, ngoài cửa cũng không có người trả lời, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, theo thói quen ngày thường của Tiểu Ngư Nhi, không làm nũng rồi rống lên: “Mẫu thân, con sai rồi” mới là lạ.

Hán, không phải là. ....

Mới nghĩ, một thân ảnh nhỏ nhoi liền tự một cái động khẩu, “lôi đi bí mật” mà chỉ hai người mới biết, từ từ tiến vào.

“Uy, đó là bí mật chỉ có chúng ta biết, con công khai tiến vào như vậy, không phải là “về đường cho hươu chạy” sao?” Nàng hoảng sợ, tiến lên phụ giúp con trai lấy ván gỗ che dấu cái động khẩu.

“Nhị cha nuôi cùng những người đó đang bận nói chuyện, sẽ không chú ý tới đâu, nương, mẫu thân, con sai rồi, người đừng sinh khí nữa, cha nuôi nói sinh khí sẽ mau già, người xem, mặt của người lại nhiều thêm mấy cái nếp nhăn rồi kìa, giống con giun, vừa nhăn vừa xấu.” Tiểu quý phản ứng rất nhanh, vọt tới bàn trang điểm, cầm lấy cái gương, chạy đến, chìa trước mặt của nàng.

Thật sao, ai nha, hình như thật sự có thêm mấy nếp nhăn rồi! Cầm gương xoay tới xoay lui, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức bỏ cái gương qua một bên, tiêu gia hóa này, hiện tại thủ đoạn lấy lòng càng ngày càng cao siêu nha.

“Tiểu tử thôi, còn chạy về đây làm cái gì?” trong bụng con trai mình đứt ruột dẽ ra đang suy tính cái gì, người làm mẹ như nàng sao có thể không hiểu.

“Nương, tình thương yêu, kính ngưỡng, hâm mộ mà con dành cho mẫu thân thật đúng là giống như nước sông bình thường, liên miên không dứt.....”

“Nương, ta biết con đang muốn cầu cạnh cái gì, nói thẳng đi, đừng lãng phí nước miếng, nương ta đã muốn giúp người chuẩn bị tốt ‘Hình phạt’, hồi xong liền đem mông lại đây.” Nàng giờ giờ lên roi mây không biết lấy từ đâu ra, lấy ra từ khi nào, mặt hạnh phúc loạn, tìm được đối tượng “trút giận” rồi.

“Rầm!” Người nào đó nuốt xuống nước miếng, mắt nhìn bị ló ra ngay gần tủ bị bịt kín, này có tính là “tự chui đầu vào... gì gì” không a? Còn một chữ nữa, a, nhưng giờ phút này, hẳn thật là không có tâm tình suy nghĩ từ ngữ, thôi, nếu nương đã cho phép mình hỏi, thì mau nhân cơ hội hỏi cho rõ ràng, rõ ràng rồi... tính sau.

“Nương, người biết mấy người bên ngoài sao? Hẳn là ai vậy?”

“Chỉ có thể hỏi một vấn đề.”

“Hẳn là ai vậy?” trực giác cho hẳn biết, cái này quan trọng hơn hết thảy, bởi vì hẳn đã mơ hồ khẳng định, nương nhất định phải biết mấy người kia, bằng không, sao có thể vừa nhìn thấy mặt người ta đã co giò bỏ chạy, bỏ của chạy lấy người, thật không đúng tác phong bình thường của nương nha!

“Là cha của con” Nói xong, không để ý con trừng lớn mắt, nàng giờ lên mộc côn, liền trực tiếp gõ đi xuống, “Đông!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Phiên Ngoại 7: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Thất]

người kia... chính là... chính là cha của mình? Nhưng mà, vì cái gì mình lớn lên lại giống nương mà không giống cha? Hẳn làm ra vẻ tội nghiệp, tự sò sò khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, ai..... “Con...con làm vậy là sao hả?”

Người nào đó đang nhàn hạ cắn hạt dưa tự nhiên nhìn thấu nhất cử nhất động của hẳn, đem hạt dưa phun ra, roi mây trong tay lại chỉ hướng hẳn.

“Nương, vì sao người lại rời xa phụ thân? Hơn nữa, bộ dáng của cha thật là, thật là...soái nha, có thể nói, so với hai cha nuôi có hơn chứ không kém.” Hẳn thiên chân vô tà hỏi, cảm thấy chỉ có diện mạo xấu mới làm người ta buồn chán mà bỏ đi nha.

Từ nhỏ, bởi vì có hai cha nuôi dung mạo bất phàm, cho nên hẳn mới lựa chọn ở cùng cha nuôi, bởi vì, chỉ là bằng dung mạo, bọn họ đã đưa tới không biết bao nhiêu khách nhân, hẳn là có thể không bao giờ chịu đói nha.

Thằng khi này đang nói linh tinh cái gì vậy! Y Y tròn tròn hai mắt, con nói thế chẳng khác nào mắng mình quá khó coi, hẳn không biết cứ như vậy, chẳng khác nào nói mình cũng khó coi lắm sao?

“Con chưa từng nghe qua “hồng nhan họa thủy”, hại nước hại dân, những lời này sao? Quá đẹp trai, cho nên sẽ đưa tới mầm tai vạ, nương con còn chưa muốn chết, đương nhiên phải rời khỏi.” Đây đó đương nhiên đều là lời nói dối trẻ con thôi.

“Không phải bởi vì người xấu quá mà sinh ra hổ thẹn, tự ti mới bỏ đi sao?” Con quả thực chính là muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, vô luận như thế nào hẳn cũng không tin là lỗi của phụ thân.

Nhìn cha xem: muốn dáng người có dáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, vừa uy nghi lại tao nhã, nhất là đôi mắt màu tím sáng ngời lấp lánh như ánh sao kia, giống như chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ không nở dời mắt, nương nhất định là cảm thấy đứng ở bên cạnh cha cảm thấy rất ngượng ngùng, tự ti xấu hổ mới có thể rời đi, tựa như mỗi lần trả bài kiểm tra, tiểu béo sẽ không muốn ngồi gần mình, bởi vì mình được điểm ưu, mà tiểu béo là kém!

Khuyên can mãi, nàng cũng có chút tức giận, con trai thế nhưng lại hạ thấp nàng như vậy, liền đem hạt dưa trong miệng phun qua một bên, “Phi!” Nhịn không được, nhỏ không dạy, ắt lớn khó bảo, nàng chiều nó quá rồi, hôm nay, nhất định phải dạy Tiểu Ngư Nhi cái gì gọi là: tự tin!

“Thằng nhóc, nguoi lại đây cho ta!” Mắt hạnh trừng, khai sát!

Tiểu rồi, bệnh cũ của nương lại tái phát, chỉ cần nương bị “kích động”, sẽ lấy mình ra khai đao, cái này, cái mộng đáng thương của mình không nở hoa là không thể, lại nói, dường như đó cũng là thói quen của nương nha, nương chỗ nào cũng không đánh, chỉ thích đánh mộng, nói gì mà: mộng nhỏ tròn tròn có thịt, đánh mới biết đau, nhưng mà, mộng bị đánh nhiều lần sẽ nở hoa nha, rất đau đó! Nghĩ đến đây, Tiểu Ngư Nhi quyết định “phản kháng”, hai tay chế trụ khung cửa.

“Không chịu, không chịu! Không qua, không qua! Con đi tìm cha đi, hừ!” Tay nhỏ bé nhanh chóng đẩy cửa ra, hai gã nam tử cao lớn này giờ chò ở ngoài cửa vẫn không nhúc nhích lập tức phụ giúp đẩy cửa ra.

Tiểu Ngư Nhi quay đầu lại, hướng nương kéo hạ mi mắt làm cái mặt quỷ, hướng phụ thân thẳng tiến.

“Quay lại, con, tiểu gia hỏa này, ta bảo con mau đứng lại!” Biết rõ tiếp tục chiến thuật “bế quan tỏa cảng” là không thể, Y Y cũng bất chấp nhiều như vậy, nhắc váy đuổi theo.

Nhưng một thân vết bẩn, Tiểu Ngư Nhi toàn thân trơn trượt, vừa chế nắm được cái tay, lại trượt mất, tựa như cá chạch, làm cho người ta không làm gì được.

“Chú là cha của con?” Chạy đến phía sau nam tử, hần mỉm cười thật tươi, liếc mắt về phía nương đang cách đó không xa.

“Con biết ta?” Khâu Trạch chọn mi cười, nhìn về phía vẻ mặt kinh ngạc của Mẫn Hách, “nhị cha nuôi của con này giờ vẫn ngồi bên cạnh ta, đương nhiên, chuyện này không phải hần nói, vậy, là do nương của con nói?” Nói xong, đôi mắt màu tím vừa chuyển, chống lại đôi mắt màu đen xầu hổ không thôi.

Nhìn cái gì vậy, biết rõ còn cố hỏi, chính là ta nói, thì sao nào?! Đem trước ngực nhất cử, nàng nhưng thật ra bất cứ giá nào, Phù Vân Khâu Trạch, nhiều năm như vậy cũng chưa tới tìm ta, hiện tại xuất hiện là có ý gì?

“Tiểu Ngư Nhi, con có hai cha nuôi rồi, còn gọi hần làm cha làm gì, chê cha của con còn chưa đủ nhiều sao?” Nàng mới mặc kệ hần, trực tiếp dùng gậy gộc chỉ vào chính mình mà đặt câu hỏi.

Mà gương mặt đen thui như bị sơn đen của Tiểu Ngư Nhi lại làm ra vẻ vô tội, trực tiếp đem lời của mẹ trở thành gió bên tai, không trở về!

“Cha, vì sao nương vừa nhìn thấy cha đã bỏ chạy? Nàng có phải làm sai chuyện gì hay không? Tuy rằng ta biết nương thường hay không nhận thức được bạc, biết nàng đi đường thường hay lạc đường, còn biết nàng tính tình không được tốt, kích động liền đánh Tiểu Ngư Nhi. ....” Ủy khuất nói xong khuyết điểm của mẫu thân, hần một bộ trẻ con chịu ngược đãi.

Một bên bị nụ cười ranh mãnh, như có như không của Khâu Trạch làm cho mặt bỏ bưng, Y Y âm thầm cắn chặt răng, xem xem, con trai đều đem khuyết điểm của mẫu thân nó nói ra rồi.

“Nàng còn thích mỗi ngày sáng sớm ăn cháo trắng, giữa trưa ăn bánh bao, buổi tối ăn thịt béo, thích ở mùa đông đem tay nhỏ bé, lạnh lạnh đặt ở trên mặt người khác tìm kiếm ấm áp.” Khâu Trạch chăm chú nghe con nói, nói đến bất diệc nhạc hồ, phi thường thỏa mãn trong miệng con không ngừng gọi “Cha”, đương nhiên cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Y dần dần biến thành màu hồng tươi.

“Cha, nương nhử hạo lợi hại, mỗi tối, con ăn thịt béo đều muốn ói ra. ....” Tiểu Ngư Nhi vẻ mặt sùng bái, không nghĩ tới thân người của cha thật tốt thật tốt nha, còn ấm áp, thoải mái hơn cả hai cha nuôi.

“Câm miệng câm miệng! Phù Vân Khâu Trạch, nguoi là đến xem con trai chế nhạo ta, chê cười phải không?” xiết chặt roi nhỏ trong tay, nàng trừng mắt nhìn Mẫn Hách đang nhân nhả uống trà, “Không có việc gì đừng đảm đương vai quần chúng, mau trở về Vương gia phủ của nguoi đi.”

Trở về? Hần thật vất vả mới sắp xếp xong việc triều chính, đầu vào đó mới có cơ hội nghỉ ngơi, ra ngoài một chuyến, sao có thể dễ dàng trở về như vậy? Mẫn Hách cau mày cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

“Y Y, đến, ngồi xuống, chọc nàng sinh khí cũng không phải là ta, hơn nữa, sao ta biết được hôm nay hần lại tìm đến đây chứ? Dạ giấu diếm nhiều năm như vậy, sao lại không nói cho hần rõ?” Đúng vậy, mình chỉ ở giữa ngăn cản, nhìn bộ dáng kinh ngạc của Phù Vân Khâu Trạch làm hần thấy có một chút khoái ý, tuy là rất nhỏ, nhưng cũng rất vui a.

Nói cũng đúng, nàng bắt đầu dĩ thời dài, vừa rồi mình còn hoài nghi Mẫn Hách yêu nam có phải vụng trộm đem Khâu Trạch đưa tới hay không, nhưng nếu nghĩ lại, về mặt đối thoại của hai người vừa rồi, căn bản chính là “bằng mặt không bằng lòng”.

Liếc mắt nhìn gương mặt phụng phịu của con trai, còn có vẻ mặt đắc ý, thấp thoáng ý cười của Khâu Trạch, nàng bỗng nhiên quyết định, một ý nghĩ lóe qua trong đầu. Y Y hơi xoay người, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngồi xuống vị trí bên cạnh Mẫn Hách.

“Nương, nguoi không phải phát sốt rồi chứ?” Tiểu Ngư Nhi là người đầu tiên đặt câu hỏi, mẫu thân luôn luôn đối với nhị cha nuôi câu gắt, la hét đuổi đi, nay sao lại bày ra gương mặt ôn hòa, còn cười tủm tỉm ngồi bên cạnh nhị cha nuôi như vậy?

Nàng rút cuộc là muốn làm cái gì? Nhiều năm không gặp, mới gặp mặt không đến một canh giờ, liền cố ý muốn khiêu khích mình? Khâu Trạch nhú nhú mày, trầm mặc.

“Phát sốt? Ta đương nhiên không phát sốt, hai người các người hợp lại cùng đối phó ta, ta làm sao có thể không tìm đối tác chứ? Hai đầu hai mối công bình, không phải sao?” Nàng ngậm cười, lời nói nhỏ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Phiên Ngoại 8: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Bát]

Công bình? Hoàng phi yêu dấu, ta cũng không nhớ rõ, khi nào thì dạy nàng cánh tay lại hướng ra ngoài như vậy, phải biết rằng, ta, hiện tại, đã không giống ta của ngày trước, bất cứ chuyện gì, ta đều có khả năng làm được.” đáng về an nhàn, nhưng trong lời nói lại tỏa ra lãnh ý, tựa như gió rét cuối đông, rét lạnh thấu xương. Hoàng phi? Cái gì là hoàng phi? Tiểu Ngư Nhi khó hiểu mở to mắt nhìn phụ thân cùng mẫu thân sắc mặt khác nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đen thui lại tỏ ra khá bình thản, không hề có cảm giác khẩn trương, cánh môi nhỏ còn tà tứ cong cong, đem cảm giác lên vai phụ thân, một bộ ngồi xem kịch hay.

Hắn là đang uy hiếp mình! Y Y cắn cắn môi, không được, mình tuyệt đối không thể yếu thế, đã nhiều năm như vậy, hắn đến bây giờ mới đến tìm mình, nói như thế nào đều là hắn không đúng.

“Cánh tay hướng ra ngoài thì đã sao, cho dù là người, . . . người hiện tại quyền thế đã không còn giống như xưa, thì thế nào, sao, muốn bắt ta đến đại lao hay sao?” nói đùa, mình lại không phạm tội, vì sao hắn cứ làm như mình đang phạm phải tội ác tày trời gì không bằng, còn bày ra cái khuôn mặt đáng ghét như vậy.

Xem ra nàng thật đúng là không biết khiến mình ăn “giấm chua” sẽ có hậu quả gì, còn nữa, cái tên Mẫn Hách chết tiệt kia cứ nhìn mình cười mỉm như vậy, hắn nhất định là cố ý!

“Tiểu Ngư Nhi, đi cùng cha, được không?” sắc mặt hắn vừa chuyển, đúng là không hề để ý tới Y Y.

“Đi đâu?” Tiểu Ngư Nhi trừng mắt nhìn, cùng cha đi, vậy nương thì sao?

“Đi đến nơi mà cha cùng nương đã cùng nhau lớn lên, còn có rất nhiều đồ ăn ngon, như thế nào?” Cho dù là dụ dỗ, hắn cũng muốn đem con mang về

Y Y hai tay chống hông, cũng muốn biết Khâu Trạch rút cuộc muốn làm cái gì, cho dù dụ dỗ được tiểu tử thối đó thì đã sao, hắn thực nghĩ rằng, mình sẽ ngoan ngoãn cùng hắn cùng nhau trở về sao? Nằm mơ!

Lặng lẽ quan sát một bên, bàn tay to vỗ vỗ lên bả vai nàng, Mẫn Hách dùng khoe mắt nhẹ nhàng mà ghé , muốn xem Y Y rút cuộc sẽ có phản ứng gì. Nếu là ngày thường, nhất định nàng sẽ “một sống một còn” đến cùng với Khâu Trạch, sau đó hất bay cánh tay mình, nhưng hôm nay, kì lạ, nàng ngược lại chỉ là cau mày, không nói lời nào, quả thật không. . . bình thường.

“Hào hào hào,” Tiểu Ngư Nhi liên tục nói ba từ ‘Hào’, vừa nghe nói có thức ăn ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn đều điệu điệu sinh huy, “Vậy nương cũng cùng chúng ta trở về sao?”

“Nàng đương nhiên sẽ cùng chúng ta trở về.” Phù Vân Khâu Trạch kiên định địa gật gật đầu, một tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu con trai, trong mắt đáng mặt ôn nhu.

Đây là con của hắn cùng Y Y, sáu năm, Lạc Dật, người chơi cũng thật lâu, mang theo mẫu tử bọn họ chạy trốn tới góc này, hại mình ở Thanh Sơn tìm nhiều năm như vậy! Mà Mẫn Hách, còn ở giữa trợ giúp, phải người che dấu hành tung của hai người, điểm này cũng làm hắn cực kì khó chịu, hiện tại, còn có vuốt sỏ của hắn, dám đặt lên vai nàng, thật là khiến hắn nổi điên mà!

“Ai nói cùng người trở về, nơi đó ngoại trừ ăn ra cái gì cũng không tốt, thằng nhãi con, không được đi!” Tức giận đứng lên, cũng không chú ý bàn tay trên vai vì thế mà “thay đổi vị trí”, nàng, một tay chống eo, một tay chỉ vào Tiểu Ngư Nhi, mặt hạnh híp lại.

Phù Vân Khâu Trạch chết tiệt, thì ra cũng không phải đơn thuần là muốn bắt cóc con, mà là muốn dùng khổ nhục kế, đem con đến dụ dỗ mình!

“Thực không trở về?” Người nào đó tựa hồ đã hơi mất kiên nhẫn.

“Không trở về!” Kiên định gật đầu, nàng đã quyết tâm, ít nhất cũng phải bắt hắn chờ nàng sáu năm, sau đó mới trở về.

“Hào, người đâu, đem nơi này hủy đi, toàn bộ dời đến hoàng cung, bằng không, đem toàn bộ Vân thành di dời một thể, dù sao lãnh cung lớn như vậy, nhân rồi cũng là nhân rồi, nhiều người sẽ náo nhiệt một chút.” câu nói nhẹ nhàng, thoải mái, thật giống như mệnh lệnh vừa rồi là một câu nói bằng quơ hết sức bình thường như: thời tiết hôm nay rất tốt, thích hợp dạo phố, thưởng hoa... từ bảo vung lên, sáu gã nam tử phía sau nháy mắt liền muốn bắt đầu hành động.

Không, không phải chứ? Đem toàn bộ Vân thành đều dời đến hoàng cung? Tuy nói Vân thành chỉ là một thành nhỏ ven biên cảnh, nhưng mà,...đang đùa sao?!

“Ta cũng tán thành, trong cung quá mức lạnh lùng, còn không bằng dân gian hào ngoai chút.” Mẫn Hách này giờ vẫn trầm mặc không nói đột nhiên lên tiếng tán thành, bàn tay khẽ nâng lên, làm cho ống tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn, đôi lập cùng sắc đỏ rực rỡ của y phục, lại càng có vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn sáu gã đại hán bắt đầu di chuyển, dọn dẹp mọi thứ trong nhà: nào chậu hoa, chăn mền, mộc bồn, tất tần tật đều muốn dọn đi cả.....

“Ngưng!” Hét lớn một tiếng, nàng lấy tốc độ cực nhanh phóng đi, đoạt lại toàn bộ đồ đạc trong tay bọn họ, thả xuống tại chỗ, đương nhiên, là vì nàng rình không nổi a.

“Như thế nào, đáp ứng theo ta về nhà?” Khâu Trạch bạc thần giương lên, có chút vừa lòng với phản ứng của nàng.

Về cái gì mà về, nàng bắt quá là đang bảo hộ nhà mình thôi! Lạnh lùng trừng mắt, nhìn hán liếc mắt một cái, trong lòng thật ra cũng bị một chữ “nhà” trong câu nói của hán làm cho rung động, xác thực, nơi đó là chính là nơi mình lớn lên từ nhỏ, tuy rằng nhiều lần muốn trốn đi, nhưng sáu năm cách biệt, không lúc nào nàng không hoài niệm về những ngày tháng đã qua.

Trước đây, nàng sợ cảnh hậu cung tranh đấu, nhưng sự thật, hán tuy là hoàng đế, nhưng chỉ có một mình nàng là phi tử, mấy cánh cung đấu cầu huyết kia đương nhiên cũng không có, nhưng mà, nàng cũng từng bị người khác dùng dao ám toán, bị hạ độc,...rồi lại một lần thay triều hoán vị, may mà Mẫn Hách không có dã tâm với hoàng vị, gút thắt cũng được cởi bỏ, mọi việc mới được kể thục.

Nàng ngay cả lí do vì sao mình không muốn trở về cũng nghĩ không ra, dù sao, mình thật sự thành công treo tường đi ra .....

“Không, ai nói ta muốn trở về!” chết cũng không muốn thừa nhận a! Ai bảo hán sáu năm rồi không đến tìm mình.

“Vây tiếp tục dọn!” Hán ra lệnh một tiếng, nụ cười trên mặt lại càng rực rỡ hơn, “Một cái cũng không lưu lại, người, một người cũng không để sót!”

Gi? Người cũng phải tiến cung? Nàng ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn Mẫn Hách, lại thấy hán hứng thú đảo mắt nhìn đám thị vệ lẳng xẵng thu dọn, hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

“Hào hào hào, mọi người cùng đi ăn ngon ngon.” Tiểu Ngư Nhi căn bản là không rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ là vừa rồi nghe cha nói, cả Vân thành sẽ cùng đi, nhất thời hưng phấn vỗ tay, tay nhỏ bé vỗ vào nhau, “Ba ba” Vang.

Hào cái gì hào, không có gì “hào” hết! Y Y quýnh lên, thực hận không thể cóc đầu con một cái, chỉ nhớ ăn!

“Người dám dời, ta liền đi, ai muốn động vào một cành cây ngọn cỏ của Vân Thành, cho dù không mang theo Tiểu Ngư Nhi, ta cũng sẽ rời đi!” nếu đã như thế, vậy nhìn xem, ai “tàn nhẫn” hơn ai!

Nàng mỉm cười, nhìn gương mặt Khâu Trạch nhất thời đen lại, nụ cười cũng cứng ngắt, lần này, khẳng định ta sẽ thắng!

Ai ngờ, hán lại phun ra một câu: “Thứ cho không tiến xa được!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 243: Phiên Ngoại 9: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Cửu]

“Con, lại đây!” Hướng Tiểu Ngư Nhi vẫy vẫy tay, nàng ổn định khí huyết, tận lực bày ra một dáng “mẫu thân từ ái”, khoe miệng hơi hơi giơ lên, liếc liếc mắt nhìn sáu gã đại hán vẫn còn đang “Bận rộn chuyển nhà”.

“Nuông, người không phải muốn đánh con chứ?” Tiểu Ngư Nhi rút đầu, không đứng, mỗi lần chỉ cần mẫu thân lộ ra biểu tình thế này, mình nhất định sẽ bị đánh nha.

“Đánh cái đầu con, nếu không lại đây, ta thực sẽ đánh con đó!” Đột nhiên quát lên, nàng huy huy quyền đầu, làm ra tư thế muốn đánh đến nơi.

Thôi được rồi, Tiểu Ngư Nhi về mặt cầu xin, lưu luyến vòng ra phía sau Khâu Trạch đi qua, lau lau gương mặt đen sì, bảo trì thần sắc cảnh giác, đôi mắt tròn xoay chuyển khắp nơi.

Lấy ti quyền sạch sẽ ra, nhẹ nhàng chà lau vết bẩn trên mặt con, nàng bắt đầu đi lau đi lau lại vài lần, phát hiện ti quyền cũng đã bẩn, mà gương mặt của tiểu gia hỏa này vẫn còn lấm lem, xem ra, không tắm thì không sạch được.

“Đi, mau đi rửa mặt.” Vỗ vỗ bờ vai của hắn, làm này phải tắm rửa sạch sẽ.

Mặc kệ, nói như thế nào, con trai vẫn còn nhỏ, có nhiều chuyện nói thế nào nó cũng chưa hiểu hết, hơn nữa, lấy tính cách của Phù Vân Khâu Trạch, khẳng định sẽ “lợi dụng” con trai uy hiếp mình, mình tuyệt đối không thể làm cho hắn thực hiện được.

Tiểu Ngư Nhi quay đầu nhìn phụ thân cùng nhị cha nuôi liếc mắt một cái, thấy hai người đều gật đầu, cũng không dám kháng nghị, chỉ phải “Lạch cạch lạch cạch” bước nhỏ rồi đi.

“Uy, các ngươi đây là cùng một chỗ khi dễ ta?” Con vừa ly khai, nàng lập tức thay đổi sắc mặt, mắt hạnh buông xuống, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không chỉ muốn đoạt nhà của ta, còn muốn con của ta, các ngươi là cường đạo sao?”

Nàng không phải quá “ngây thơ” đi? Đường đường là hoàng phi, còn sợ người khác đoạt nhà của mình? Mẫn Hách mím môi cười, biết người làm Y Y nổi hỏa cũng không phải mình, cũng trăm mặc không nói, muốn xem Phù Vân Khâu Trạch có phản ứng gì.

“Đoạt thì như thế nào?” Phù Vân Khâu Trạch cười cười,

“Toàn bộ thiên hạ Lạc Tang đều là của trẫm, lấy một ngôi nhà, thì có đáng gì? Cho dù là đoạt, thì cũng đã sao, nàng sẽ làm thế nào đây? Đi đánh trống mình oan, hay tính cùng trẫm cáo ngự trang? Phải biết rằng, muốn cáo ngự trang, trước hết cần phải bị đánh cho chết đi sống lại mới được, ta nghĩ nàng chịu không nổi đến đó đâu”

“.....” Nàng cuối cùng cũng biết một người khi trở nên bá đạo sẽ ngang tàng thế nào rồi, có thể nói ngang nói ngược, còn có thể bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, thật chỉ có Phù Vân Khâu Trạch mới làm được a.

Vẫn im lặng, Mẫn Hách té mắt một điều, đôi mắt mặc sắc nổi lên một chút hứng thú, mị hi mất, khoe môi đỏ tươi đặt ra một câu.

“Đáng tiếc, ngươi có thể cướp được thiên hạ, cũng không thể chiếm được lòng của nàng. Cho dù ngươi có theo ngươi trở về, ngươi có thể đảm bảo, nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại, không lên lút chạy ra cung nữa sao?”

“Ta thích săn bắn, hơn nữa, đối tượng là nàng.” Phù Vân Khâu Trạch mỉm cười vươn một ngón tay rất có mỹ cảm, chỉ hướng Y Y đang lờm chính mình, bất giác, khoe miệng ý cười càng sâu.

Nàng hiện tại tựa như một cộp mẹ nhe răng múa vuốt, hoàn toàn không có trời buộc, nhưng càng làm tăng thêm vẻ thành thực ý nhị, nhất là tuyết phong kia, một lần sinh nở đã đầy đủ không ít, làm hắn lưu luyến không rời dời mắt.

Có ý gì, hắn là đem mình trở thành động vật để săn bắn? Hơn nữa, hắn rốt cuộc đang nhìn cái gì thế hả? Theo ánh mắt Khâu Trạch, Y Y nhất thời quần bách lấy hai tay che ngực, hai má ửng hồng.

“Muốn ta trở về cũng có thể, bắt quá, chờ Lạc Dật ca ca trở về.” Thờ dài, nàng đột nhiên nói.

Đơn giản như vậy đã đồng ý? Mẫn Hách kinh ngạc, trơ há mồm, mình còn tưởng rằng sẽ có trò hay để xem, nàng như thế nào sao lại có thể đáp ứng đơn giản như vậy? Bất quá, muốn Lạc Dật trở về, thời gian ít nhất cũng phải thêm nửa tháng, trong lúc này, khẳng định sẽ không nhàm chán, dù sao Phù Vân Khâu Trạch đã ra cung, nhất định không dễ dàng như vậy đã trở về, xem ra, hắn sẽ ở Vân thành làm đồ ngọc nửa tháng.

“Có thể, nhưng trong khoảng thời gian này, nàng cùng ta phải ở cùng nhau, bởi vì vợ chồng chúng ta ly biệt đã sáu năm, ở trước mặt con, cũng phải có bộ dáng cha mẹ, không phải sao?” ý cười trong suốt, hắn điểm nhẹ cằm dưới, đồng thời lại đưa ra điều kiện, ánh mắt tự nhiên lại lên xuống người nàng.

Cái gì có bộ dáng cha mẹ, là vì thỏa mãn tư dục cá nhân thì có! Y Y mặt đỏ hồng, tay nhỏ bé giảo góc áo, do dự thùy hạ mi mắt, lông mi thật dài che dấu mâu quang bốn bề sóng dậy, mang theo nhẹ nhẹ e lệ.

“Ta phản đối!” Mẫn Hách lại giơ lên một tay, bộ dáng rất là kiên quyết.

Không được, mình cũng không thể khinh địch như vậy, để hắn tiếp cận Y Y, bằng không, công phu nhiều năm như vậy không phải đều uổng phí sao?

“Một người ngoài như ngươi, có tư cách gì phản đối, nói sao đi nữa, có đồng ý hay không đều do nàng, không phải đợi ngươi cho ý kiến.” Cười lạnh, nhìn hắn một cái, Khâu Trạch nhưng là nắm chắc mười phần.

“Ta là nhị cha nuôi của Tiểu Ngư Nhi, đương nhiên có thể phản đối!” cho dù có chút gượng ép, nhưng quan hệ như vậy cũng coi như là thân thiết rồi.

“Đáng tiếc, ta là phụ thân thân sinh của Tiểu Ngư Nhi!” Lắc đầu, trong miệng còn có ý thêm 2 tiếng “Chắc chắn”, trong mắt Phù Vân Khâu Trạch có tia

khinh miệt rõ ràng.

“Ngươi!”

hai người nọ họ là tiểu hài tử sao? Y Y liếc mắt nhìn hai người một cái, bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhưng như vậy cũng không phải biện pháp, lấy cá tính Khâu Trạch mà nói, không đạt tới mục đích, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Dừng, không được nháo!” Nàng cầm lấy một cái mộc bồn, gõ hai tiếng, ý bảo hai người bọn họ im lặng, “Đây là chuyện của ta, đương nhiên do ta làm chủ, Khâu Trạch, ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng mà, đổi lại, đến lúc đó, vô luận ngươi nhìn thấy cái gì, cũng không được kháng nghị, được không?” Hừ hừ, ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta vô nghĩa.

Cái gì kêu là “nhìn thấy cái gì, cũng không được kháng nghị”? Hắn sừng sốt, vuốt cằm, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng nếu không đồng ý, cũng chính là đem điều kiện của chính mình phủ định, nói cách khác, không thể cùng nàng ngủ cùng phòng.

“Hào, ta đáp ứng.” Bình đến tướng chặn, nước lớn đập đê, còn có cái gì mình muốn mà không được!

Thấy hắn sáng khoái như thế, Y Y gọi lên khoe môi, mắt hạnh hí lại, lộ ra một nụ cười gian trá, tốt lắm!

Nhưng vào lúc này, Tiểu Ngư Nhi vừa tắm rửa xong đã lon ton chạy ra, gương mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía mẫu thân đang tươi cười quái dị, không khỏi gãi gãi đầu, bình thường, nếu mẫu thân có biểu tình này, khẳng định là đang muốn hăm hại ai, không phải là mình chứ?

“Tiểu Ngư Nhi, cha con sẽ tạm thời ở nơi này, chờ cha nuôi trở về, chúng ta sẽ về nhà.” Nàng đi qua, một phen ôm lấy hắn, dùng sức hôn má nó, bảo bối, con nhất định không được bỏ lại mẫu thân đó.

Mắt hạnh chột lóe, nàng cười đến run run cả người.

“Ách, hào.” Hắn bất an gật gật cái đầu nho nhỏ, trong lòng bắt đầu lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Phiên Ngoại 10: Truy Thê, Hoàng Phi Rất Hội Trang [Thập]

Không kháng nghị? Sao có thể không kháng nghị?! Hắn trừng mắt nhìn gương mặt thành thành thật thật, hạnh phúc ngủ ở giữa của con, cái gì gọi là “nhìn thấy cái gì cũng không thể kháng nghị”? Liên bởi vì là con trai, cho nên không thể phản đối?

Trừng mắt, hắn tính đem con ôm dời sang một bên, lại bị một đôi ngọc thủ nhanh chân đến trước, đem Tiểu Ngư Nhi ôm vào trong lòng, lấy ánh mắt đắc ý bắn về phía hắn.

“Ta không kháng nghị con ngủ ở nơi này, nàng mau buông tay!” Phù Vân Khâu Trạch tử mầu nhíu lại, nhìn chăm chăm dáng người lung linh của nàng, khiến cả người hắn rạo rực, yết hầu nhìn không được nuốt xuống một chút, sáu năm cấm dục, tất cả đều là vì nàng, nữ nhân này cư nhiên còn muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn! Đến tốt cùng nàng có biết một con rồng đói khát lâu ngày có thể phá hủy hết thảy mọi thứ hay không?

Buông tay? Nếu buông tay thì mình khẳng định xong đời! Nàng thoáng nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt không ngừng cuộn trào bên trong đôi mắt hắn, không được, đánh chết cũng không thể buông tay, con chính là lệnh bài hộ mệnh của mình!

“Đã không có kháng nghị, thì hãy yên ổn ngủ đi, ta thích cùng con cùng nhau ngủ, cũng đã quen với việc có con ngủ ở bên cạnh, có gì không thể? Hơn nữa, không có ta ngủ ở bên cạnh nó, nó sẽ ngủ không được.” lấy lý do trực tiếp cự tuyệt, nàng nhướng mày.

Ngủ không được? Chết tiệt, con trai hiện tại ngủ say chẳng khác gì heo con, liền ngay cả Y Y ôm chặt, lắc qua lắc lại như vậy cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, nàng cho hắn là người mù sao? Hắn đưa tay, ôm choàng lấy cả hai mẹ con, dùng ngón trỏ đẩy ra, mâu trung lộ ra ý cười âm hiểm, muốn so sao, mình cũng có “lý do rất chính đáng” nha.

“Nếu nói như vậy, sao nàng không nghĩ đến, sáu năm qua, không có nàng bên cạnh, ta chưa bao giờ có một đêm an giấc, cùng con so sánh với nhau, nàng cho rằng đối với ai chưa tròn nghĩa vụ? Chết tiệt, nàng có biết, sáu năm qua, ta khổ sở thế nào không? Ôm phượng chầm tường tượng thành nàng, mỗi năm, khi mùa đông đến đều đốt thêm ba lò sưởi bên trong điện, có một năm, sinh bệnh nặng, đều là tại nàng!” bực môi lộ ra một ý cười nguy hiểm, hắn tựa đầu dò xét qua, đối với gương mặt kinh ngạc của nàng thổi một ngụm hương khí.

Hơi thở ấm áp, quen thuộc, nàng ngửi được một loại hương vị nhẹ nhàng khoan khoái chỉ thuộc về hắn, tế bào toàn thân giống như đã ngủ say sáu năm

bây giờ toàn bộ đều thức tỉnh, nhảy nhót không thôi, nhưng lại phải kiềm chế khát vọng muốn ôm hân vào lòng

Sáu năm! Hân còn dám nói với mình sáu năm, cho dù là nàng tự ý trèo tường ra ngoài, chẳng lẽ, hân không thể tìm đến đây sao? Tuy rằng, ngay lúc đó Lạc Tang xác thực loạn trong giấc ngoài, nhưng hân có cần mất đến sáu năm thời gian hay không? Mỗi năm, khi mùa đông về, nàng đều lo lắng, nghĩ ngợi, có phải hân rất lạnh hay không, thân thể vốn đã lạnh, không nằng ở đêm khuya vì hân làm ấm giường, có thể bị ốm hay không? Hiện tại, cái đồ vô lương tâm này lại dám mở miệng nói nàng sáu năm qua chưa tròn nghĩa vụ? Nằm mơ!

“Ác, kia thực xin lỗi, ngưng ngưng, làm cho ngươi chịu lãnh sinh bệnh, nhưng nói đi nói lại, ta cũng trả một cái giá không nhỏ mà, làm một phụ nhân dân gian, mỗi ngày vì cơm áo gạo tiền mà lo lắng, còn phải nấu cơm thái rau, đối với một người từ nhỏ sống trong chốn hoàng cung, cơm bưng nước rót, luôn có người hầu kẻ hạ như ta mà nói, xem như một cái trừng phạt rất lớn, này, ngươi vừa lòng chưa?” Lại nghĩ đến nhiều lần nấu cơm thành hồ, chiên cá thành than của mình, nàng liền ủy khuất muốn khóc, khi đó việc nàng “vào bếp thất bại” bị mấy người phụ việc trong hiệu thuốc bác biết được, một truyền mười, mười truyền trăm, cơ hồ đem toàn bộ Văn thành không ai không biết. Cứ thế, sau này, mỗi lần nàng đi chợ mua thức ăn, các đại thúc, thẩm thẩm lại cho nàng thêm một chút, nói là để ... trừ hao, còn tốt bụng khuyên nàng, lần đầu ai cũng như thế, tập dần sẽ quen.

Mãi cho đến hiện tại, đại thúc đại thẩm đều đã hình thành một loại thói quen, chỉ cần là nàng đến mua đồ ăn, xác định luôn sẽ thêm nhiều một chút, nhưng không hề tính thêm tiền, này hết thấy, đều là bởi vì hân!

Nàng tự trong mũi hừ ra một hơi, dùng ánh mắt rất là bất mãn nhìn hân, rốt cuộc ai nên oán ai cũng không nhất định đâu!

“Rõ ràng là nàng tự mình trốn đi!” Hân nhú nhú mày, gương mặt tuấn tú rất là bất mãn.

“Ăn hử!” Nàng xuy thanh, “Cho nên ta mới nói mình tự làm tự chịu, ngươi vừa lòng chưa?” Cố ý rút lại, khiến cho bé con trước ngực cách xa một chút, nàng cố tình muốn hân “ăn không đến cũng nhìn không tới”.

Vừa lòng, hân quả thực là muốn con cấp văng ra! Thùy hạ mi mắt, liếc mắt nhìn con vẫn ngủ say như trước, thầm nghĩ: Con trai, thực xin lỗi, bắt đầu từ hôm nay, mẫu thân của con chính là của ta, ai cũng không thể chiếm lấy!

Đôi mắt màu tím duệ quang chợt lóe, hân lấy tốc độ cực nhanh đẩy ra mười ngón tay đan vào nhau của nàng, ngay tại lúc nàng muốn la lên, đem Tiểu Ngư Nhi bế đứng lên, nhảy xuống giường, cũng không thêm mang giày, mở cửa phòng ra, trực tiếp đem Tiểu Ngư Nhi giao cho thị vệ bên ngoài.

“Đội... đội đã, đem con trả lại cho ta!” Y Y cũng vội vàng chạy qua, nhưng lại bị một đôi tay rắn chắc thuận thế khấu nhập vào trong ngực, toàn thân không thể động đậy.

Xong rồi, con trai bị ôm đi, nàng phải làm sao bây giờ? Cắn môi dưới, cố gắng vươn tay muốn ôm lấy tay con, bắt đắc dĩ, chỉ có thể nhìn cửa gỗ bị Phù Vân Khâu Trạch dùng chân đá một cái, trực tiếp “Oành” một tiếng, bên ngoài cũng rất ăn ý, loảng xoảng, rớt một trận, dường như đã lấy khóa khóa lại cửa luôn rồi.

Ác, không! Nàng gần như hoàn toàn tuyệt vọng, hai mắt quay tròn vừa chuyển, nhìn về cái tủ gỗ, nơi đó, là lối thoát duy nhất!

“nàng nghĩ cũng đừng nghĩ, nơi đó, ta đã cho thị vệ lấy gạch lấp lại, nàng có nghĩ, cũng uống công.” Bạc thần lộ ra một tia tà tứ, hân ôm nàng, trực tiếp hướng về phía giường đi đến.

Nơi này tuy rằng nhỏ chút, giường cũng cứng một chút, nhưng thực tốt để hân “làm việc”, không sai!

“Ngươi làm gì đó, buông, buông ra!” Toàn thân tựa như một con cá bị vớt ra khỏi mặt nước, nàng còn chưa kịp nghĩ ra đối sách mới, đã bị hân ném lên giường, lưng bị đập vào ván gỗ đến phát đau, nhìn không được che miệng, nhẹ giọng rên rỉ, “Phù Vân Khâu Trạch, ngươi ôn nhu một chút, đau muốn chết.....” Nhưng vừa nói xong, lại cảm thấy ái muội vô cùng, xấu hổ nâng lên mi mắt, quả thực nhìn thấy trên mặt hân tràn ngập ý cười ái muội.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ ôn nhu, hơn nữa, thanh âm của nàng tốt nhất nói nhỏ một chút, bên ngoài, có thể nghe thấy toàn bộ.” ngón tay chỉ chỉ vào ngoài cửa, hân cúi xuống, hôn nhẹ lên má phẩn, thuận tiện nhắc nhở, “Chỉ tại nơi này quá nhỏ, cách âm cũng không tốt, nghe thấy là chuyện khó tránh khỏi.”

“Ngươi.....” mặt của nàng bởi vì lời nói ái muội của hân gần như đã biến thành con tôm bị luộc chín, muốn đẩy ra lại không có khí lực lớn như vậy, giống như sơn dương vô tội đội làm thịt, lui ở trên giường.

Nhẹ nhàng nắm lấy nút thắt nơ con bướm trên áo nàng, hân lộ ra biểu tình vô hại, giống như Tiểu Ngư Nhi phạm sai còn thích làm bộ vô tội, dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn chăm chú vào mình.

“Ái phi, trăm, cho dù ở trong mộng, đều muốn nàng như thế, nằm ở trăm trong lòng.....” Nói xong, nhẹ nhàng kéo, hân cúi đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Phiên Ngoại 11: Phụ Thân Không Dễ Làm [Nhất]

Nha, ngươi tốn hơi thừa lời sao? Phù Vân Khâu Trạch, đau, còn cần nữa ta sẽ không khách khí !” Khuôn mặt vốn đang đỏ bừng đột nhiên hóa thành dữ tợn, hai tay chống hai má hắn, dùng sức nhéo! “Đem con trả lại cho ta!”

Đều lúc này rồi, nàng còn nghĩ con? Hắn đắc ý cười, nhìn phía trên đây đã bị mình cắn ra dấu răng, vươn đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đụng chạm, ấn kí xinh đẹp, hồng hồng, nho nhỏ như một con bướm, tựa như chứng minh hết thấy cũng không phải là mộng, mỗi lần làm cho hắn khó có thể tự kiềm chế mơ tưởng!

“Ta thích nhìn bộ dáng sinh long hoạt hổ của nàng, chỉ có như vậy, ta mới có thể cảm nhận được nàng thực sự đang tồn tại, đang ở bên cạnh ta!”

Đôi mắt màu tím ôn nhu, hắn dùng cánh môi lạnh lạnh nhẹ nhàng âu yếm, mũi thờ trong lúc đó, tràn ngập hương thơm ngọt ngào như hoa lê, một loại hương vị độc đáo chỉ thuộc về một mình nàng!

Nàng sùng sốt, nháy mắt lại nhu hòa xuống dưới, vươn ngọc thủ, ở trên mặt hắn vuốt ve qua lại, sáu năm, thời gian giống như chưa bao giờ dừng lại ở trên người hắn, ngược lại làm cho hắn càng có thêm mị lực của nam tử, cách xa sáu năm, lần đầu tiên gặp lại, nàng giống như quên cả hô hấp, quên mất, hắn là phu quân của nàng, hơn nữa, đúng là bất khả tư nghị biểu lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ, không muốn hắn bày ra vẻ mặt “yêu nghiệt” trước mặt mọi người.

“Vi sao ngươi không có già, còn ta lại già đi? Tuy rằng ta hơn tuổi hơn ngươi, nhưng chênh lệch như vậy cũng là quá lớn, Phù Vân Khâu Trạch, ngươi ở trong cung nhất định mỗi ngày rượu ngon món ngon, sơn trân hải vị, bằng không, sao có thể bảo dưỡng tốt như vậy.” Than thở , nàng lại dùng sức nhéo nhéo.

Già đi? Hắn từ từ tới gần nàng, mũi chạm mũi, có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của hai người hòa quyện vào nhau, phát động vào mặt đối phương, giống như ốc xoáy xoay tròn, triền miên mà dây dưa.

Ánh mắt tinh tế đánh giá da thịt của nàng, ngoại trừ không trắng nõn như trước kia, nhưng màu da bánh mật ngược lại thích hợp với cá tính hoạt bát của nàng, mắt hạnh như trước, sáng ngời hữu thần, nhu tình vạn loại.

“Sơn trân hải vị cũng không bằng mỗi ngày được cùng nàng ăn cháo trắng, mới hai mươi sáu đã cho là già? Kia về sau sao có thể sinh cho ta thêm nhiều hoàng tử, công chúa? Thái hoàng Thái Hậu trước kia còn nói, ta chỉ có mình nàng là hoàng phi, nói như thế nào, cũng không thể thiếu sáu cái.” Vươn một tay, ve vuốt gương mặt kiều nhỏ, khuôn mặt như ngọc tràn đầy ý cười.

Lúc ấy mình còn trầm mặc không nói, cho rằng sáu đứa thì nhiều lắm, nhưng mà hiện tại, xem ra, cũng chỉ có nhiều một chút, nàng mới không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, đương nhiên, này đó đều là hiện tại mới ý thức được , cho dù sẽ có càng nhiều hoàng tử đến cướp lấy yêu thương của nàng, nhưng mà chỉ có như thế, hắn mới yên tâm.

Mới sáu năm không thấy, hắn sao lại trở nên ba hoa như vậy?

“Sáu cái? Phù Vân Khâu Trạch, ngươi thật khéo nói đùa, sinh một tiểu quý gia liền đau đến muốn chết, không cần, ta không sinh , hơn nữa, ai nói cho phép ngươi ôm ta, trở về chỗ của ngươi ngay, không được ôm nữa.” Bàn tay đang vuốt ve mặt đột nhiên biến thành chống đẩy, nàng cố ý đẩy mình cách xa hắn, ý thức nóng vội muốn thoát khỏi hắn, ngược lại không chú ý mình đã muốn chuyển qua mép giường.

A! Nàng nói rộng cái miệng nhỏ, nghĩ đến chính mình sẽ như vậy ngã xuống, một đôi bàn tay to cũng là hợp thời ôm lấy thắt lưng, cổ tay vung, thoải mái mà đem nàng nhét vào trong lòng.

“Không ôm không được, xem ra, nàng cũng muốn ta ôm nàng, chính là khẩu thị tâm phi mà thôi, không phải sao?” Hắn đắc ý nhìn về mặt ửng hồng của nàng, nếu nàng không vội vàng đẩy người ra, mình cũng không thể thuận lợi nhanh chóng ôm lấy nàng.

Cái gì “khẩu thị tâm phi”, chính mình là còn thật sự , “Hừ” một chút nàng liền lùi về rãnh tay, dùng chân đá hắn, tên chết tiệt này, đều khi nào thì sẽ không cùng chính mình tranh cãi, hôm nay cùng hắn chơi trốn miêu miêu cả một ngày, hắn không mệt, nhưng nàng thì mệt muốn chết rồi!

“Yêu, dùng xong rồi liền đâu? Y Y, trầm cũng không nhớ rõ nàng có thói quen xấu như vậy nha!” Ôm chân, hắn trưng ra vẻ mặt vô tội, tiếng nói nhẹ nhàng khoan khoái nháy mắt trở nên trầm thấp, giống như cố ý làm cho người bên ngoài nghe được, còn dài cổ kêu to.

Hắn, hắn nói vậy là có ý gì! Mặt đỏ tím đập, ác, nàng thật sự là tức chết mà!

“Phốc xích!”

Quả thực, nàng rõ ràng nghe được, từ ngoài cửa, ngoài tường, phía trên mái hiên đều vang lên tiếng cười, mặt đỏ lan dần xuống cả cổ, Y Y nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái.

“Cái này, ngươi vừa lòng chưa?” Thật là hận không thể bóp chết hắn!

“Cái gì vừa lòng hay không hài lòng?” Hắn làm vẻ mặt nghi hoặc hỏi, thuận đường đem nàng ôm chặt vào lòng, “Mặc kệ vừa lòng hay không hài lòng, đây đều là sự thật, nếu nàng cảm thấy ta nói không đúng, vậy nàng nói đi.”

“Ta nói. .... Người chính là một tên sắc lang!” Bất đắc dĩ nhìn bàn tay không yên phận của hắn đang không ngừng xoa nắn trên bộ vị mềm mại, mẫn cảm của mình, nằng từ chối vài cái, lại suy sụp buông tha cho, bởi vì sức lực của mình cùng hắn căn bản không thể chống lại.

Sắc lang. .... Nếu nam tử giống như hắn mà còn bị gọi là sắc lang, chỉ sợ thế gian này, vốn không có nam tử không sắc .

Hắn cúi đầu, thối cần vành tai phần nộn mà mẫn cảm, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi ve vuốt, vẽ một vòng, thẳng đến khi cảm nhận được nằng thẹn thùng vòng thân, mới một đường đi xuống hôn môi, từ cổ, ôn nhu kéo dài đến xương quai xanh, dần dần đi xuống, lướt qua bộ ngực đầy đặn, như chuồn chuồn lướt nước, lại qua cái bụng bằng phẳng, đến khi sắp đến nơi cấm địa thì. ....

“Nương, nương.” Cửa truyền đến tiếng gõ cửa cùng thanh âm kêu gọi.

“Là Tiểu Ngư Nhi, con tỉnh rồi, đều tại người, chỉ cần rời khỏi ta, nó sẽ không quen.” Khắc chế cảm giác rục rịch, nao nao trong lòng, lấy tay đẩy mặt hắn ra, muốn bò xuống giường.

Vì con, nằng dám đẩy mình ra? Phù Vân Khâu Trạch về mặt bất khả tư nghị, chân sau cau chặt, đem thân thể mềm mại vừa nhảy xuống giường kéo về giường.

“Con quan trọng hay là ta trọng yếu? Cách xa sáu năm, chẳng lẽ một khắc cũng không nguyên ý chiều theo ta?” Trần đầy không cam lòng, dùng sức khỏa nhập nằng vào trong lòng, một tay chế trụ cằm nằng, hôn lên cánh môi mềm như trứng phọt, “Cho ta, ta muốn nằng, ngay lập tức!”

Kinh ngạc cảm thụ bàn tay to như mạng theo lửa nóng đang ở trên người mình dao động, ngọc thủ muốn bắt lấy, ngược lại bị phản chế, theo bàn tay to ở trên người hắn sờ soạng, cảm nhận cơ ngực rắn chắc của hắn đang run động, cảm giác thật thoải mái!

Không ngờ, thể trạng hắn lại trở nên to lớn như thế, không giống bộ dáng thư sinh trước kia, làm cho người ta có cảm giác muốn phạm tội.

Phi phi phi! Y Y người là đại sắc nữ, không phải chỉ là một nam nhân thôi sao, ý nghĩ kỳ quái có ích lợi gì, còn không bằng trực tiếp ăn vào bụng, mất thêm không bằng đỡ thêm!

Phù Vân Khâu Trạch vừa lòng nhìn nữ nhân trong lòng từ chống cự biến thành tham lam sờ soạng, đang muốn nhắm mắt lại hưởng thụ ôn nhu hết sức, không nghĩ tới, cửa sổ đúng lúc “Cách” một tiếng từ ngoài mở ra, lộ ra một khuôn mặt phần nộn.

“Phụ thân, người cùng nương đang làm gì?”

~^O^~ [Http://Bichsongcac.wordpress.com](http://Bichsongcac.wordpress.com) ~^O^~

Chết tiệt! Phù Vân Khâu Trạch cảm giận bất bình, cắn chặt răng, nhìn gương mặt “ngây thơ vô (số) tội” của con trai

Từ lúc nhìn thấy con trai đến giờ, hắn cho rằng, đây là chuyện đáng mừng nhất, không ngờ, Tiểu Ngư Nhi lại đeo mẹ như vậy.

“Phụ thân, người cùng nương ở làm gì?” ló đầu vào, Tiểu Ngư Nhi mê mang hỏi.

Lại tới nữa, lại là vấn đề này, chỉ cần mình thừa dịp con rời đi tới gần Y Y, không đến nửa khắc con lại quay về, hơn nữa mỗi lần đều là vấn đề này.

“Đương nhiên là đang thân thiết,” Hắn nghiêm trang đáp, mấy lần trước đều bị Y Y nói năng hàm hồ, qua loa cho xong, lần này, tuyệt đối phải nói rõ:

“Này để cho thấy cha mẹ tình cảm rất tốt, cho nên mới có hành động như vậy, nếu Tiểu Ngư Nhi thích cha mẹ, sẽ làm như không nhìn thấy, sau đó chạy sang một bên.” Đúng vậy, tiểu hài tử đều hắn là như vậy mới đúng, hắn cười khanh khách, nhéo nhéo má con.

Hắn rút cuộc đang nói cái gì nha! Y Y dờ khóc dờ cười, chôn mặt trong ngực Khâu Trạch, đối với một tiểu hài tử, những lời này sao có thể nói ra miệng.

“Đừng nghe hắn.”

Nói xong, đem được liệu cảm trong tay đặt xuống, thoáng nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của mấy người giúp việc, còn không phải vì lời nói ái muội kia sao, nằng bất đắc dĩ cúi đầu, vờ như không nghe, nhìn không thấy.

“Cho nên hãy nghe nhị cha nuôi, Tiểu Ngư Nhi, lại đây.” Hồng bào vung, một thân ảnh khác thong thả bước ra, nét mặt tươi cười như hoa, tựa hồ rất là vừa lòng, sóng to gió lớn đêm qua bị con nuôi cấp bình ôn , Phù Vân Khâu Trạch, người ăn cũng sẽ mắc ghen , Mẫn Hách tà ác nghĩ.

“Nhị cha nuôi, ngày hôm qua người ôm Tiểu Ngư Nhi, bằng không Tiểu Ngư Nhi cũng không thể trèo tới cửa sổ , cùng phụ thân còn có nương cùng nhau ngủ có cảm giác thật tốt, về sau, mỗi ngày Tiểu Ngư Nhi đều phải cùng cha mẹ cùng nhau ngủ.” Vui tươi hơn hờ vọt đi qua, Tiểu Ngư Nhi căn bản không chú ý tới người nào đó đứng phía sau, bởi vì một câu cuối cùng của hắn, mặt đã đen một nửa.

“Khụ. ....” Y Y mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, rõ ràng cảm giác được ánh mắt không có hảo ý của Mẫn Hách đang ở quét trên người mình, hơi xoay người, làm như không chú ý.

Mà Phù Vân Khâu Trạch rốt cục hiểu được, vì sao Tiểu Ngư Nhi có thể trèo cửa sổ vào, rõ ràng cửa sổ cao hơn con rất nhiều, con trai có thể trèo cửa sổ mà vào, thị vệ canh gác bên ngoài lại không thể lên tiếng, suy đi nghĩ lại, nếu không có hắn đứng giữa làm khó dễ, sao có thể làm được!

Hắn cứng ngắt giờ lên khoe miệng, nhìn về mặt khiêu khích của Mẫn Hách, cho dù trong lòng vô cùng khó chịu, cũng chỉ có thể cười khổ mà chống đỡ, ai bảo đôi phương trong miệng con là “Nhị cha nuôi”.

“Tiểu Ngư Nhi hiện tại mới biết được phụ thân là ai, nói vậy nhất định thật cao hứng, về sau có cái gì không hiểu, đều có thể hỏi cha con nha, hơn nữa, thân là hoàng tử, về sau quản chế thiên hạ, cần phải học nhiều hơn chơi, bằng không, sau này làm sao kế thừa ngôi vị hoàng đế?” Mẫn Hách vuốt đầu Tiểu Ngư Nhi, lời nói thâm thúy, nhưng mà lại nhiều thêm một tia nghiêm ngẫm.

Học nhiều hơn chơi? Tiểu Ngư Nhi nhăn cái mày nhỏ, kinh ngạc nhìn phía phụ thân.

“Phụ thân, Tiểu Ngư Nhi không thích học tập, có thể không học được không a? Tiểu Ngư Nhi thích nghe chuyện xưa, bình thường chỉ cần nghe một lần sẽ nhớ, phụ thân, người kể chuyện xưa cho Tiểu Ngư Nhi nghe, không học tập được không? Hơn nữa, kế thừa ngôi vị hoàng đế là cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong, hẳn chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này mỗi ngày đều phải học, đầu đã váng, mắt muốn hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nhũ thành hình dạng một tiểu lười biếng đáng yêu.

Phù Vân Khâu Trạch nhất thời bị nghẹn, không nói gì nhìn về phía Y Y, nàng dạy con thế nào vậy, không chỉ không học bài, còn thích nơi nơi gây sự, mất đi chính mình, cả ngày đi theo nàng thu thập tàn cục, còn bị người khác chỉ vào mũi nói thành tiểu người hầu, rõ ràng, nàng mới là người nơi nơi gây chuyện thị phi.

“Mẫn Hách yêu nam, người cùng tiểu hài tử nói nhiều như vậy làm cái gì?” Y Y bị Khâu Trạch nhìn đến toàn thân không tự nhiên, chỉ phải đỏ mặt quay đầu, đi khiến trách Mẫn Hách.

Ánh mắt kia rõ ràng đem mình nhìn đến xuyên thấu, hừ, có bản lĩnh, người làm phụ thân như hắn sáu năm trước sao không xuất hiện, bằng không con cũng sẽ không học theo mình.

“Dù sao hắn sớm muộn gì đều phải biết, sao không rõ ràng một chút, cho con biết trên vai mình còn có trách nhiệm nặng nề thế nào, mà sau này, đừng nói thân là hoàng tử, dù chỉ là thảo dân bình thường, những đứa trẻ đồng trang lứa so với hắn còn tốt hơn.” Tế mắt nhất loan, Mẫn Hách thật ra ăn ngay nói thật.

“.....” Nàng chỉ có thể âm thầm thở dài, con trai tư chất thông minh, chính là không muốn học tập, dù mình có dùng biện pháp gì, bất quá, Khâu Trạch đã đến đây, vậy cứ đem con giao cho hắn quản là được, dù sao mình quản cũng không tốt, nghĩ vậy, mắt hạnh quay tròn, bất tri bất giác triển lộ ý cười.

Hoàn toàn không biết nàng suy nghĩ cái gì, Phù Vân Khâu Trạch buồn rầu dùng giấy phiến chống đỡ cái trán, tự hỏi một lát, gương mặt tuấn mỹ đột nhiên giờ lên một nụ cười đắc ý.

“Có thể, Tiểu Ngư Nhi, nhưng mà, con cũng phải đáp ứng phụ thân một điều kiện.”

“Cái gì?” Vừa nghe đến có thể không cần học tập, Tiểu Ngư Nhi đang mặt nhăn mày nhủ sắc mặt đột nhiên nở rộ như đóa hoa, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được giờ lên, nụ cười này, giống Khâu Trạch y như đúc.

Nghe được hắn đáp ứng Tiểu Ngư Nhi không cần học tập, đừng nói là Y Y về mặt không đồng ý, ngay cả Mẫn Hách, cũng thập phần kinh ngạc, hai người cũng không hiểu được dụng ý trong câu nói của hắn, nhưng nhìn bộ dáng xảo quyệt của hắn, dù có thể đoán rằng ra, không học tập, sao có khả năng?

“Về sau, con phải ngủ một mình, không được quần quít lấy nương cùng ta.” Khâu Trạch tà ác cười, lạnh lùng xem xét gương mặt đã hiểu rõ của Mẫn Hách, hừ, muốn cho con chiếm lấy thời gian của mình cùng Y Y một chỗ, vọng tưởng!

“Này.....” Tiểu Ngư Nhi gãi gãi đầu, nhưng nghĩ đến có thể không cần học tập, liền gật đầu đồng ý, “À, phụ thân, Tiểu Ngư Nhi đáp ứng người.”

Không phải chứ? Như vậy cũng được..... Y Y kinh ngạc, tiến lên đem Tiểu Ngư Nhi thu đến trước mặt, hung hăng nheo mắt tai non nót của hắn.

“Cha con đáp ứng con, nhưng nương còn chưa đáp ứng!”

“Cha, cứu mạng, cứu mạng!” Tiểu Ngư Nhi tội nghiệp muốn lấy tay bảo vệ lỗ tai, nhưng bị nheo thật chặt, hắn không thể bảo vệ, tay nhỏ bé chỉ có thể ở trên tay nương lạng xà, mắt to ngập nước xem xét hướng phụ thân.

Khâu Trạch nhin cười, nhưng chỉ khẽ nhếch khóe môi, tiết lộ ý tưởng của hắn, nhìn thấy Y Y nghiêng răng nghiêng lợi, cười cái gì mà cười! Giáo huấn con, người cũng có trách nhiệm!

“Sao rồi, lại nháo loạn?” Đột nhiên, một thân ảnh trắng muốt, toàn thân bạch y màu lê hoa, một nam tử như thần tiên từ trên trời hạ phàm, vân đạm phong khinh, mang theo hơi thở ôn nhu, ý cười trong trẻo, về mặt nhu hòa nhìn xuống cảnh tượng bên trong sân.

Là hắn! Khâu Trạch nheo mắt, trong lòng cười lạnh, giới cho người, Lạc Dật, chờ chính là người!

Chương 246: Phiên Ngoại [12] Làm Phụ Hoàng Thật Không Dễ(Nhị)

Lạc Dật quay về rồi ! Y Y bước nhanh tới , nhúu đôi lông mày lại rồi tự động đỡ cái sọt trên vai hấn xuống, nhìn bên trong đựng đầy áp dược thảo quý hiếm.

“Đại cha nuôi!” Tiểu Ngư nhi thấy mẫu thân không néo mình nữa liền nhảy vào lòng Lạc Dật, thân thiết ôm cổ hôn chụt một cái lên khuôn mặt tuấn mỹ của hấn.

“Chắc, Chắc, chắc, nhìn đi kia, nhi tử nhà ngươi vô cùng thân thiết với đại cha nuôi a ” Mẫn Hách trêu tức Phù Vân Khâu Trạch, thích thú nhìn gương mặt đang bùng bùng nổi giận của hấn.

Phù Vân Khâu Trạch nhếch môi, đôi mắt màu tím thoáng tán ra tia sáng ý vị , hấn cười lạnh.

“Đúng vậy, nhưng dù sao thì nó cũng là nhi tử của ta, còn ngươi cùng lắm chỉ có thể làm nhi cha nuôi , muốn cười nhạo ta ư , ngươi xem lại bản thân mình đi đã nhé.” Hấn vung tay áo, ngoảnh mặt nhìn sang nhi tử bảo bối, ánh mắt đột nhiên nhu hòa như nước không có tí liên quan nào tới cái nhìn mỉa mai lạnh lùng vừa rồi, đúng là trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

Nói gì thì nói , bây giờ phải tạo ấn tượng tốt cho tiểu Ngư nhi cái đã, nếu không, muốn dụ dỗ nó quay về hoàng cung sống e là rất khó.

Mẫn Hách tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, nheo mắt cười giễu một tiếng, cố gắng đè nén lửa giận đang dâng lên trong lòng, hừ, dù sao để hấn xa Y Y 6 năm trời cũng đủ rồi, có làm nhi cha nuôi thì hấn vẫn là người ở bên cạnh tiểu Ngư Nhi nhiều hơn!

Tại sao cứ chạm mặt nhau là bọn họ lại gây gỗ thế nhỉ? Y Y bắt đầu lắc đầu, nàng không thêm quan tâm tới bọn họ, ôm cái sọt đi đưa cho hiệu thuốc bắc.

“Đại cha nuôi, nương nói nửa tháng sau cha nuôi mới về cơ, tiểu Ngư nhi nhớ cha nuôi muốn chết luôn ý.” Tiểu tử đáng yêu chu mỏ làm nũng, vô cùng ngọt ngào vuốt mông lão cha nuôi đáng kính.

“Ta cũng nhớ tiểu Ngư nhi lắm này, vì thế mới vội vàng trở về đây đây chứ, cái trống lắc này cha nuôi mua tặng con , cầm lấy đi chơi đi.” Liếc mắt nhìn vẻ mặt lạnh như tảng băng ngàn năm của Phù Vân Khâu Trạch, Lạc Dật âm thầm toát mồ hôi hột, phải nhanh chóng đuổi con cá bé nhỏ này ra ngoài mới được. Lạc Dật nghĩ thầm : trước đây dùng lệnh bài của tiên đế để ngăn cản Phù Vân Khâu Trạch đến tìm Y Y , chắc chắn hấn đã ôm hận với mình, giờ lại nhìn thấy cảnh nhi tử bảo bối quần quýt bên mình , trời ạ , hấn không muốn giết mình mới là chuyện lạ nha.

Ho nhẹ một tiếng, Lạc Dật ngồi xuống ghế , rót chén trà uống mấy ngụm cho đỡ khát, hoàn toàn làm như không nhìn thấy những ai đang có mặt ở đây.

Hừ, hấn dám giả vờ không thấy mình ư? Khâu Trạch thù càng thêm thù, nhắc tay cướp tách trà trên tay Lạc Dật đặt mạnh xuống bàn.

Há há, vờ kịch hay bắt đầu diễn rồi, đêm qua hấn còn nghĩ Lạc Dật đoán được Khâu Trạch tới nên đã chuồn đi rồi, không ngờ hôm nay Lạc Dật vẫn quay lại , là hấn đoán sai ư? Thôi thôi không sao hết , dù sao thì hiện tại mới quan trọng và hiện tại là hai người bọn họ sắp gây gỗ với nhau .

Mẫn Hách tí tách ăn hạt dưa , đang định cười trộm liền bị hai người kia trừng mắt nhìn , hấn đành xấu hổ cúi đầu nhin cười.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy ai ngọc thụ lâm phong như thế này à ? Y Y đã từng nói, nếu như nàng xuyên đến triều đại khác thì diện mạo của nàng với Lạc Dật được xếp vào hạng mục khá dễ nhìn, nghe cũng biết nàng đang tự khen mình thôi. Đương nhiên, nàng cũng tự động bỏ bớt cái người nào đó không cho thôi phồng.

“Khụ, hoàng thượng sáu năm không gặp, người có khỏe không?” Hấn không còn cách nào khác , cái tên thói tha kia đang cầm găm mặt ăn hạt dưa rồi , dù sao thì người quắp Y Y chạy trốn 6 năm cũng là Lạc Dật hấn nha.

“Khỏe hay không , với tài tiên đoán như thần của ngươi chắc chắn phải biết rõ ràng chứ? Hôm nay ta đến đây làm gì có lẽ ngươi cũng đoán ra được nhỉ, sao nào, ngươi không chạy nữa ư? À , phải nói là không mang Y Y và tiểu Ngư nhi đi trốn nữa hả? Nhanh hơn một chút là trẫm đã không thể tìm thấy các ngươi rồi! ” Tách trà trong tay Phù Vân Khâu Trạch bị nắm quá chặt bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt.

Lạc Dật nhúu mày, cúi đầu nhẹ nhàng thổi vào cái tách trà làm nó biến mất trong không gian , chỉ để lại một nhúm bột trắng trên mặt bàn.

Xem ra, hấn không ra tay với mình đã là cực lực kiềm chế rồi. Lạc Dật đảo mắt liếc nhìn hai nắm đấm run bần bật của Phù Vân Khâu Trạch , trên gương mặt của vị hoàng đế trẻ tuổi lúc này nổi đầy gân xanh .

“Đó là lệnh bài thái hoàng thái hậu ban cho ta, hoàng thượng nếu bất mãn thì đừng nghe lệnh là được , ta đâu có ép buộc ngươi a .” Cho nên, nói tóm lại mọi chuyện ân oán không liên quan gì đến Lạc Dật hấn.

“Lạc Dật, người biết rõ trăm không thể chống lại mệnh lệnh của hoàng thái hậu, hơn nữa,... hơn nữa nếu không phải do người bảo vệ Lạc Tang quốc, chỉ sợ giang sơn đã đổi chủ rồi” Nói đến đây, Phù Vân Khâu Trạch không quên liếc nhìn người nào đó đang chột dạ cầm cúi ăn hạt dưa “Nhưng người cũng nên thông cảm cho ta, ta vô cùng lo lắng Y Y sẽ gặp điều gì bất trắc ở bên ngoài, dù sao thì ở đây không thể so với trong cung được, bằng không, ta đâu liều mạng thống trị giang sơn để cho con dân no ấm, cuộc sống đầy đủ, chỉ ít thì cũng giúp nàng có một cuộc sống yên bình ở dân gian.” Nắm tay của hắn chậm rãi thả lỏng, hắn không chú ý tới có một bóng dáng nhỏ bé đứng trốn trong góc nghe lén giờ phút này hoàn toàn dờ dẩn.

Đúng thế, hắn không phân biệt ngày đêm, điên cuồng lao vào giải quyết chính sự, tất cả chỉ vì nàng, vậy mà đau khổ chưa xót trong sáu năm qua chỉ có mình hắn nếm.

“Nếu không thông cảm với hoàng thượng thì e rằng hôm nay ta đã dẫn nàng cao chạy xa bay rồi” Lạc Dật từ từ lên tiếng.

“Dù thế nào thì ta vẫn chỉ có thể làm ca ca của nàng...” Thấy nàng lảng lảng nhìn mình, sau đó mắt hạnh lại dời đi chăm chú nhìn Phù Vân Khâu Trạch, hắn (là Lạc Dật nhé) bắt đầu đi lắc đầu, mọi chuyện không thể cưỡng cầu, nhất là chuyện tình cảm, hắn thua rồi!

Lần đầu tiên trông thấy tia sáng tự tin trong mắt Lạc Dật vụt tắt, Phù Vân Khâu Trạch cúi đầu ngắm nhìn cánh hoa thiên âm phiêu phiêu trên chiếc giày của mình, sáu năm trôi qua, chỉ có nó vẫn giữ nguyên như thuở ban đầu, nó bay xuống vòng đi vòng lại trên không trung rồi hạ cánh êm đềm, còn đối với bọn họ, tất cả những gì xảy ra trong quá khứ hiện tại nhẹ nhàng như đám mây bông bồng bềnh trôi về phía chân trời kia rồi.

“Ta tha thứ cho người về chuyện dùng lệnh bài chia cắt ta và Y Y tận sáu năm, tuy nhiên...” Nói xong, hắn chỉ vào cái người đang cắn hạt dưa “Tại sao hắn lại âm thầm phái binh ngăn trở ta?”

“Khụ khụ,” Người nào đó lập tức bị sặc hạt dưa, cuống quýt uống một ngụm nước cho xuôi cổ họng rồi gượng cười “Nàng suýt trở thành vương phi của ta, tặng cho người mà ta vui vẻ chịu để yên à? Nếu không làm thế, ta đây sao có thể chiêm ngưỡng được tình cảm mãnh liệt của người a? Dù sao thì bây giờ ta cũng yên tâm giao Y Y cho người mà.” Dứt lời, hắn chỉ tay vào góc nơi Y Y đứng, đành phải lôi nàng ra làm bia đỡ đạn, tha thứ cho ta nhé?

Y Y... tại sao nàng khóc? Khâu Trạch khó hiểu, nhìn nàng lao tới đánh hắn và Mẫn Hách mỗi người một cái, vô cùng công bằng _

“Hai người các người là đồ bại hoại, hại ta cứ nghĩ rằng sáu năm sau hắn mới muốn tìm ta! Bại hoại!”

“Này này, tại sao chỉ đánh ta, Lạc Dật cũng có phần đấy nhé, ái ái...”

Phù Vân Khâu Trạch trừng mắt, thì ra nàng không biết gì cả nên mới chạy trốn hắn liên miên như vậy... Tầm mắt hắn dao động, quay đầu nhìn Lạc Dật liền thấy người này đang bụng một tách trà khác uống ngon lành tựa như hắn không liên quan tới bất cứ chuyện gì đang diễn ra ở chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Phiên Ngoại [13] Làm Phụ Hoàng Thật Không Dễ (Tam)

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Tiểu Ngư nhi vén màn xe, sung sướng nhìn tòa nhà to đẹp màu đỏ ở hai bên đường.

Y Y đưa tay che bớt ánh sáng đang rọi vào mắt, nàng chớp chớp mí mắt nhìn ra ngoài, nàng đang ở đâu vậy?

Nhưng điều làm nàng kinh ngạc đó là nơi xe ngựa đi qua đều có cung nữ đứng xếp hàng, mà đằng sau bọn họ mọc đầy hoa thiên âm xinh đẹp, từng đóa từng đóa đều tràn đầy sức sống bay phát phơ trong gió tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt trần.

“Sáu năm không về, có phải nàng đã quên nơi này rồi hay không?” Bỗng nhiên hắn vòng tay ôm nàng, thấp giọng thì thầm bên tai.

Nàng ôm nhi tử, còn hắn ôm nàng!

“Người đã cho ta uống thuốc gì thế hả?” Nàng cau mày lên tay hắn một cái, vốn nàng tính toán sẽ chơi thêm vài tháng nữa, ai ngờ bị cái tên chết tiệt này dùng kế đem về.

“Thuốc? Ta cho nàng uống thuốc làm gì, nàng chỉ bị Lạc Dật hạ chú thuật ngủ mê vài ngày thôi, cũng may ta cho nàng ăn uống đầy đủ, nếu không nàng đâu có sức lực để véo ta một cái đau điếng thế này.” Xoa nhẹ chỗ bị đau, đôi mắt màu tím của hắn thoáng hiện nét ủy khuất, thế nhưng khi bắt gặp ánh mắt từ gió tay hứng được một bông hoa thiên âm, hắn lại nở nụ cười mãn nguyện.

Toàn bộ hoàng cung nơi nào cũng có hoa thiên âm, đương nhiên là được vận chuyển đường xa ngàn dặm từ núi non xa xôi về đây, cả ba mùa trong năm đi đến đâu cũng ngửi thấy hương vị ngọt ngào của loài hoa này, sáu năm trôi qua Phù Vân Khâu Trạch hắn luôn có hoa thiên âm bầu bạn, nếu

không đâu thể chống đỡ tới tận ngày đón nàng về cung được .

“Lạc Dật ca ca? Bậy nào, hấn dám hạ chú thuật với ta à, nhất định là người đã uy hiếp hấn! ” Đột nhiên, Y Y nhớ tới ánh mắt kỳ lạ của Lạc Dật cách đây không lâu, xem ra Lạc Dật đã lên kế hoạch hết rồi... Nhưng mà tại sao chứ? Rõ ràng hấn nói sẽ canh giữ bên nàng cả đời cơ mà.

“Uy hiếp... Nàng cho rằng ta có thể uy hiếp được hấn sao? ” Phù Vân Khâu Trạch không cam lòng hừ lạnh “Hiệu thuốc bắc đã giao cho chương quỳ mới trông nom, hấn rời khỏi nơi đó rồi, còn nàng, nàng không theo ta quay về hoàng cung thì muốn đi đâu đây? Chẳng nhẽ cứ để tiểu Ngư nhi nhà chúng ta làm một tiểu hài tử không cha hả? “

“Rời khỏi rồi? ” Y Y không tin nhìn hấn chăm chăm, muốn tìm ra sơ hở trên gương mặt hấn ” Thế còn cái tên yêu nam Mẫn Hách thì sao?” Hấn ở lại hiệu thuốc bắc hơn mười ngày lúc nào cũng trung bày về mặt : có đuôi ta đây cũng không đi , trừ khi ta chết .

Nghe được thắc mắc của nàng , hấn đắc ý hôn chụt một cái lên má phàn rồi nói.

“Tiểu Thanh muốn sinh con, hấn còn ở đó làm gì nữa? “

“Cái gì? ” Nàng tròn tròn hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, “Hấn không phải luôn luôn xem tiểu Thanh là tỷ nữ trong phủ thôi ư, ta còn tưởng quãng đường đời còn lại hấn sẽ sống cô độc đấy.” Không ngờ cái tên cổ chấp chết tiệt ấy cuối cùng cũng đón nhận tiểu Thanh... Nếu không, hấn chưa chắc đã buông tha cho nàng.

Cô độc sống nốt quãng đời còn lại? Chuyện này không thể xảy ra, có một Lạc Dật đủ cho hấn phải cảnh giác rồi, thêm Mẫn Hách nữa thì một chết người à. Khâu Trạch nhăn mày cười khế một tiếng, dù thế nào đi chăng nữa thì hấn cũng không còn quán lấy Y Y nhà mình nữa rồi.

“Phụ hoàng, đây là đâu a? ” Thấy mẫu hậu không trả lời vấn đề nhỏ nhỏ của mình , tiểu Ngư nhi quay sang hỏi người cha hàng thật giá thật.

“Đây là nơi con sẽ sống bắt đầu từ bây giờ , cũng là nơi phụ hoàng và mẫu hậu con sống hồi nhỏ, nhưng mà có một điều đáng chú ý là , sau này còn có thêm nhiều người khác chung sống với cả nhà chúng ta.” Hấn trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô cùng thần bí.

Tiểu Ngư nhi hiểu chuyện gật gật đầu, tầm mắt chậm rãi chuyển sang cái bụng bằng phẳng của mẫu hậu, sau đó nở nụ cười tươi tắn đáng yêu , aizz aizz , ta sắp lên chức đại ca rồi , ha ha.

Kỳ quái, tại sao nàng lại cảm thấy hai người bọn họ có chuyện gì đó giấu nàng nhỉ? Y Y quét qua quét lại hai phụ tử, càng nhìn càng thấy không ổn, tiểu Ngư nhi vẫn ngồi lăm lăm náo loạn trong lòng bấy giờ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, còn Khâu Trạch bị nàng câu đầu chảy nước mắt mà vẫn không quát nạt cái gât , quá kỳ lạ , kỳ lạ quá thể a...

Thế rồi xe ngựa từ từ dừng lại, Phù Vân Khâu Trạch nhảy xuống trước sau đó ôm nàng an toàn hạ cánh trên mặt đất.

“Người đưa giong ta!” Bỗng Y Y cắn răng kêu lên, hốc mắt đỏ đỏ, giọng nói khàn khàn.

“Ta có đưa giong nàng bao giờ đâu , quả thật là hấn đã rời khỏi hiệu thuốc bắc còn gì.” Về sau không nói cho nàng biết là vì muốn tặng cho nàng một niềm vui thôi, ai ngờ được nàng lại chảy nước mắt, hấn sợ hãi lau lau quệt quệt nước mắt cho nàng.

“Cha nuôi! ” Tiểu Ngư nhi nhảy vào lòng Lạc Dật.

Ngay cả nhi tử cũng biết, xem ra, chỉ có một mình nàng bị bọn họ lừa dối, Y Y hít hít cái mũi buồn tui suy nghĩ, dám hại nàng lo lắng đến nửa ngày trời còn bọn họ đứng đây toét miệng cười.

“Tại tiểu Thanh khó sinh cho nên ta bị Mẫn Hách bắt đi, vì vậy không thể đồng hành cùng mọi người , nhưng ta cũng vừa mới đến đây a.” Lạc Dật đương nhiên hiểu tâm trạng của nàng.

Y Y mạng lo lắng và bất mãn của mình biến hết thành nước mắt.

“Khó sinh tìm người làm cái gì? Chúng ta chỉ mở hiệu thuốc bắc chứ không phải y quán nha, mà tiểu Thanh mẹ tròn con vuông rồi chứ? ” Nàng sót ruột hỏi.

Thuật pháp của hấn tuyệt không kém Mẫn Hách , không ngờ lại bị hấn kéo đi làm bà đỡ , Lạc Dật cười khổ.

Hấn ôm tiểu Ngư nhi vào lòng rồi xấu hổ nói.

“Sinh được một tiểu cô nương rất xinh xắn, mẫu tử bình an.”

Nữ nhi? Y Y nghe đến đó, hai mắt chớp loạn xạ, kỳ thật nàng thích con gái nhất, vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn, ai ngờ nàng lại sinh ra một thằng khi con nghịch ngợm mãi chơi này, ai, không sao không sao , có con trai sau này sẽ có con dâu mà.

“Nhi tử a, mấy ngày nữa chúng ta cùng đi thăm Tiểu muội muội xinh đẹp ,được không? ” Nàng bắt đầu dụ dỗ trẻ nhỏ.

Nàng lại có ý tưởng gì mới lạ đây? Khâu Trạch và Lạc Dật dở khóc dở cười nhìn nhau , gương mặt nàng viết rõ hai chữ cần bán con kia kia.

“Tốt, nếu tiểu muội muội muốn làm tri kỷ của con, con sẽ chơi với tiểu muội muội” Tiểu Ngư nhi nghiêm túc cau mày nghĩ nghĩ rồi đồng ý, căn bản không ý thức được lời nói tùy tiện này của sẽ mang đến nhiều biến hóa to lớn trong cung sau này.

Tri kỷ ? Nương tử với tri kỷ hẳn là không có gì khác nhau nhỉ? Hơn nữa nữ nhi của Mẫn Hách tuyệt không phải hạng thường, mà tiểu Ngư nhi từ trước tới nay luôn yêu thích mấy tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, nghĩ đến đây Y Y lập tức cười trộm hai tiếng, thấy nhi tử nghi hoặc nhìn mình liền mỉm cười nghiêm túc gật đầu.

“Đúng rồi, Mộc Hiệp quay lại chưa? ” Nàng đột nhiên nhớ tới vị sư phụ đáng kính luôn bao dung che chở cho nàng và đặc biệt có tính nhẫn nại vô cùng cao để đối phó với nàng, nhiều năm không gặp, không biết hần thế nào rồi? Nghe nói năm ấy nàng rời đi không lâu, hần cũng bỏ đi luôn, từ đó về sau không ai còn nhìn thấy hần nữa.

“Hần trở lại từ ba năm trước rồi.” Nhớ lại bộ dáng chật vật khi trở về của Mộc Hiệp, Khâu Trạch bật cười.

Thì ra Mộc Hiệp đã có giao hẹn với sư phụ của mình, đó là thành gia lập thất, hơn nữa đối phương chính là nữ nhi của sư phụ, hần bị vây nhốt ở ẩn trên núi tận ba năm, thẳng đến khi nữ nhi của sư phụ mang thai mới được thả ra ngoài.

Khâu Trạch lúc ấy còn tưởng rằng gặp phải người rừng, Mộc Hiệp râu ria đầy mình, chẳng những thế lại còn mặc đồ da hổ như người thổ dân, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Mộc Hiệp là hần hiểu, đối với người hiền lành thật thà như Mộc Hiệp, đành phải dùng kế sách độc nhất đó (lột y phục, không cho xuống núi như nhốt trong lồng tận hai năm) mới có thể khiến hần đi vào khuôn khổ.

Thật bội phục vị sư phụ quyết đoán của Mộc Hiệp, quả là gừng càng già càng cay, nghe nói, lúc ấy lão đã cho thuốc vào thức ăn của Mộc Hiệp, sự mới thành như ngày nay.

“Ba năm trước? Ta còn tưởng phải chờ 18 năm nữa, haizz, như vậy cũng tốt, ngại bảo hần đến dạy thuật pháp cho ta, ta quên hết rồi.” Nàng thề lười, hoàn toàn không có dáng vẻ thành thực của một người lên chức mẫu hậu.

“Chỉ sợ hần không có thời gian, trong vòng một năm, hần phải chiếu cố cho hai Tiểu Mộc Hiệp, ” Khâu Trạch phe phẩy quạt giấy, khoe mắt thoáng nhìn về mặt ngủ gật của nàng, nhin không được bật cười “Hơn nữa, nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi để nhảy nhót đâu.”

Cái gì, chẳng lẽ hần muốn cấm cung nàng? Y Y sợ hãi âm thầm đoán, có điều bộ dáng im lặng này của hần cho biết nàng đã đoán sai, kỳ quái thật a.

“Đừng có thắc mắc nữa, ta đây biết nàng đang suy nghĩ cái gì mà, nàng nha, cái gì cũng viết hết lên mặt rồi còn đâu.”

Lạc Dật suýt cười thành tiếng, chưa nói đến Phù Vân Khâu Trạch, ngay cả tiểu Ngư nhi cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng.

Y Y đỏ mặt giằng lấy tiểu Ngư nhi ôm vào lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Dật, tại sao gần đây hần toàn hòa với Phù Vân Khâu Trạch bắt nạt nàng thế nhỉ.

“Mẫn Hách yêu nam có hải tử rồi, Lạc Dật ca ca cũng nên tìm thê tử đi thôi? Nếu nhân rồi quá ta sẽ tuyển các cô nương đưa vào cung giúp người, hay là xét duyệt các thiên kim tiểu thư nhà đại thần, thế nào? “

Lạc Dật ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi.

“Ta, ta đi xem hoa thiên âm trong sân thế nào...” Không chờ đợi hai người bọn họ đáp lại, Lạc Dật đã cất bước nhanh chóng rời đi, những dấu chân đằng sau hần bị che phủ bởi tầng tầng cánh hoa thiên âm màu trắng đẹp đẽ.

Đường đường là quốc sư của Lạc Tang quốc mà cũng có lúc bối rối chạy mất dép thế này? Phù Vân Khâu Trạch buồn cười lắc đầu, xem ra mấy năm nay, Y Y ở gần khiến hần ném không ít mùi đau khổ nhỉ? Đáng tiếc, Y Y chỉ có Khâu Trạch đây mới thuận phục được, nàng đúng là con cộp mẹ nghịch ngợm, bảo sao sinh ra con khỉ nhỏ cũng nghịch ngợm không kém.

“Tiểu Ngư nhi, phụ hoàng dẫn con đến nơi con ở nhé”

~~~

Theo ánh mắt của hần, Y Y tò mò quay đầu, khi nàng nhìn thấy Hồng công công nét mặt già nua liền đỏ mặt chạy tới.

“Hồng công công, sáu năm không gặp, lão có khỏe không?”

“Khỏe, vẫn khỏe lắm, hoàng thượng đối xử với lão nô không tệ, người còn sắp xếp một tiểu thái giám hầu hạ ta, Hoàng phi nhìn xem, xương cốt của ta vẫn còn dùng được tốt lắm, có thể quạt ngà vài người nữa đây, lão nô thấy hoàng phi vẫn trẻ đẹp như trước nha ” Công phu nịnh hót của Hồng công công vẫn chưa thuyên giảm khiến Y Y bật cười.

Khâu Trạch lo lắng đưa mắt nhìn cái bụng còn chưa nhô ra của nàng, sợ rằng nếu nàng còn khóc tiếp sẽ ảnh hưởng đến thân thể, hần quay lại nhìn nhi tử nháy mắt một cái, hai phụ tử ăn ý gật đầu nhìn nhau, sau đó hần đưa tay cầm chặt tay nàng, một tay kia ôm eo lôi nàng đi chỗ khác.

“Này, buông ta ra, làm cái gì thế hả, ta.” Nàng cứ liên tục ngoái đầu lại liền bị hần bế bổng lên

“Không sao, không sao, lão nô sẽ chăm sóc cho thái tử, hoàng phi, đừng vội đừng vội mà.” Hồng công công là người thông minh, không cần hoàng

thượng âm chi đã mở miệng đáp.

Phù Vân Khâu Trạch vừa lòng gật gật đầu, liếc nhìn về mặt tức giận của người trong lòng.

“Đừng nóng giận, Hồng còn công đã nói sẽ chăm sóc cho tiểu Ngư nhi, nàng muốn chuyện trò gì cũng được, đương nhiên là lúc ta không có ở đây, được chứ?” Đây chính là ân huệ lớn nhất rồi, nếu tiểu nữ nhân này còn tiếp tục không nghe lời, hẳn sẽ phạt nàng ăn uống thật nhiều thuốc bổ.

“Ngươi là hoàng thượng, nói được thì làm được, nhớ đấy” Nàng nghĩ nghĩ, cong khẻ miệng thỏa mãn, đôi mắt hạnh vừa chuyển động bỗng sợ hãi thốt lên, suýt chút nữa làm Phù Vân Khâu Trạch buông tay “Khâu Trạch, sai rồi, không phải đường này, thì ra ngươi cũng có lúc nhầm đường, ta còn đang thắc mắc tại sao bên cạnh hoàng đế luôn luôn có thái giám, hóa ra là để dẫn đường.” Nàng vui mừng hơn hờ cười như mới phát hiện ra châu lục mới vì mình không nhầm đường như ai đó.

Nữ nhân ngốc nghếch này đang nghĩ cái gì thế không biết? Hẳn bắt đắ đi liếc mắt nhìn nhi tử, aizzz, cũng may tiểu Ngư nhi còn có trí tuệ của mình.

“Chúng ta không đi Long quân điện, đi thăm Mộc Hiệp đã, hẳn ở gần đây thôi, ‘

“A? Ta đây tự đi được.” Nàng gào toáng lên phản đối Khâu Trạch.

“Không được, nàng không khỏe, tốt nhất là để ta ôm.” Hắn nhìn về mặt hào hứng của nàng mà giận tái mặt

“Không khỏe là sao?” Nàng đảo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới thân thể của mình rồi lên tiếng hỏi “Ta đâu có ốm yếu.”

Không ngờ sau khi nghe nàng nói câu này, người tròn mắt đầu tiên chính là tiểu Ngư nhi, nó dùng ánh mắt đồng tình nhìn phụ hoàng, ý nói: Phụ hoàng, người phải nhọc lòng dạy dỗ mẫu hậu rồi, thật vất vả cho người, phụ hoàng, cố lên nha.

Ta sẽ vô cùng chú ý tới việc dạy bảo mẫu hậu của con. Phù Vân Khâu Trạch im lặng gật gật đầu, gương mặt tuần tú nở nụ cười ảm sấp, sau đó ôm chặt Y Y đi thẳng về phía trước.

“Này, tóm lại là các người đang giấu ta chuyện gì!” Người nào đó giãy dụa hét toáng lên “Phụ tử các ngươi đúng là hai quả trứng thối mà”

Gió, nhẹ nhàng thổi lướt qua, kéo theo từng trận tiếng cười hạnh phúc vang vọng mãi trong không gian, bông hoa thiên âm màu trắng vui mừng nhảy múa trên không trung như đang chúc phúc cho đôi phu thê vừa đoàn tụ...

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, nghe Nói Nàng Muốn Ra Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.